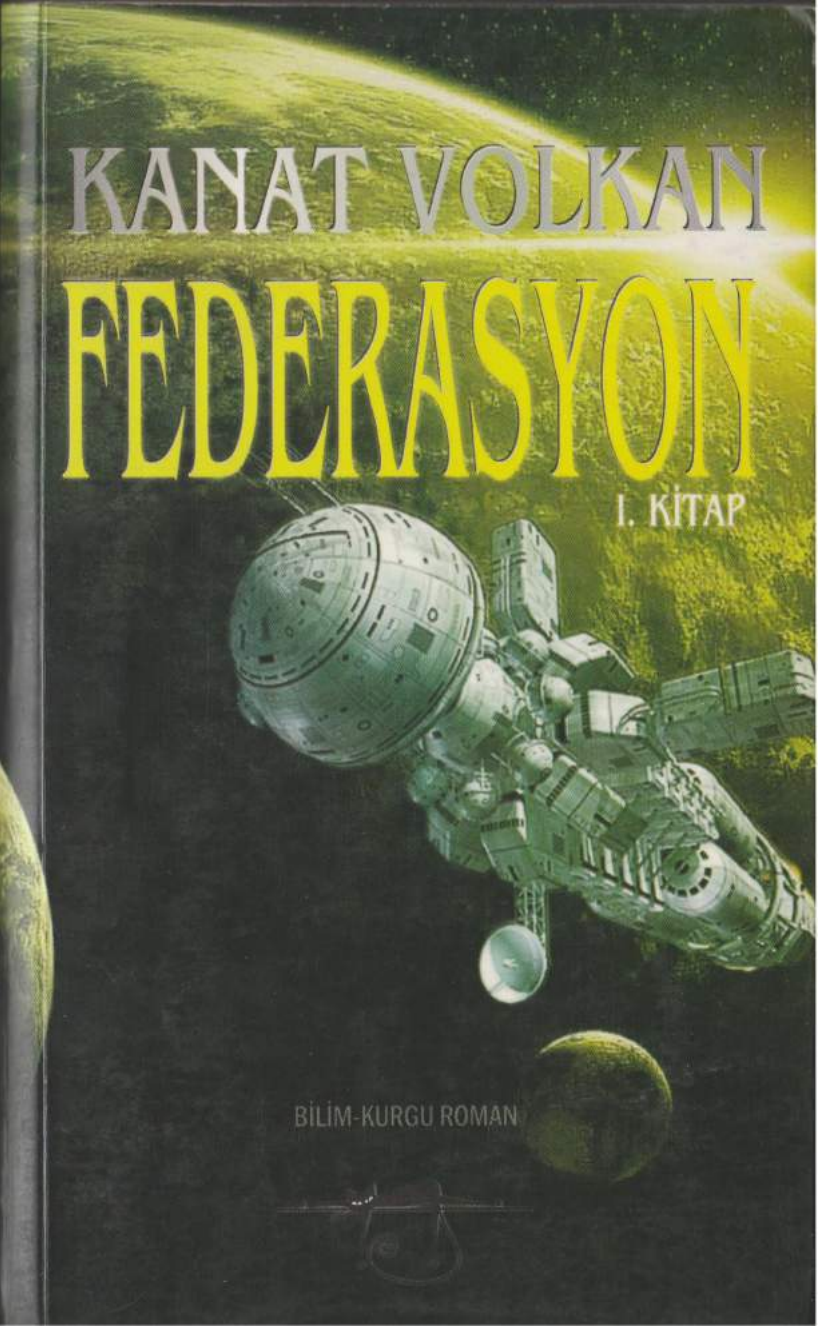
KANAT VOLKAN

FEDERASYON

I. KİTAP

BİLİM-KURGU ROMAN

KANAT VOLKAN

FEDERASYON

I. Kitap

Genes Baskını

SOKAK KİTAPLARI

Adı: Federasyon
Yazan: Kanat Volkan

Yayın Hakları:

Sokak Kitapları Yayıncılık
Yayıncı sertifikası:18268

1.Baskı
Ekim 2011
ISBN: 978-605-4516-09-4

Kapak Tasarımı: DMS Tasarım

Matbaa sertifikası: 12142 Ezgi Matbaa
Yenibosna-İstanbul - Tel:0212 452 23 02
Mizanpaj: DMS Editörlük Hizmetleri
Tashih: DMS Editörlük Hizmetleri
Redaksiyon: DMS Editörlük Hizmetleri
OZ

Rasim Paşa Mahallesi Siftah sokak N:19 KadıköyİSTANBUL
Telefon: 0 216 405 10 88 Faks: 0 216 540 46 14
info@sokakkitaplariyayincilik.com

www.sokakkitaplariyayincilik.com
www.dortmevsimsanat.com

5846 sayılı fikir ve sanat eserleri kanunu gereğince eserin yayın hakları Sokak Kitapları Yayıncılık'a aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan eserin tümü veya bir bölümü çoğaltılamaz, dağıtılamaz, satılamaz.

Öncelikle A ve B için,

1.

Federasyon'un dünya yörüngesindeki Solis uzay istasyonuna, yavaşlayan ve uysal sarmal bir döngüde yaklaşan, armut benzeri cisim, lacivertimsi rengi ile hemen arkasındaki yıldızlı uzay karanlığında gözle seçilmesi zor bir gize bürünmüştü. Cisim, Federasyon'un güneş sistemine serpiştirdiği gözcü uyduların hesapladığı Mars rotasından sapmadan ve hiç dikkat çekmeden, nehrin akıntısına bırakılmış kâğıttan bir gemi gibi, doğruca varacağı yere, Solis'e ulaşmıştı. Kontrol odasının kızıl karanlığına boğulmuş, çok boyutlu hologram ekranı önünde, cismin, uydunun kırk dokuz numaralı bağlantı köprüsü ile nakliye limanına kenetlenmesini sağlayan insansı robotlardan birisi, kenetlenmenin gerçekleşmesine son yedi metre kala, sonar skanında, belleğine yerleştirilmiş on iki bini aşkın elementin moleküler indeksine bakıp, tanımlayamadığı bir maddenin varlığını yakalayınca, klasik güvenlik algoritması ve öngörü programının ilk seçeneği olan kırmızı alarm sinyalini tetikleyerek, acil tehlike uyarısını doğrudan ana sisteme gönderdi. Ancak alarmın tetiklenmesi sisteme ulaşmadı. İstasyonun dış hatlar terminaline bağlı onüçüncü kulesinin pek sık kullanılmayan, sadece dünya dışı yabancı mekikleri kabul eden bu nakliye iskelesindeki, son anda kararlaştırılmış gizli görevinin başında bulunan genç kaptanın önceden uyguladığı çok özel bir emirle, düzeyi kasten düşürülmüş güvenlik algoritmasının kırmızı alarma verdiği tepki, bağlantı kemerine yanlış açıyla yanaşan mekikleri uyarma düzeyinde kalınca, birdenbire, bütün hologramlarda altın renginde sarı bir işaret, kalp atışı titrekliğinde ışıldamaya başladı.

Bu esnada, emir çavuşuna, General Eranka'ya iletilecek haberi, şifrelediği mesajla vermeye hazırlanan kaptan, bir yan bakışla yakaladığı sessiz alarmı geç algılamasının heyecanına kapılarak, kedi çevikliğinde kendini yere attı. Hâlâ etrafında dönerek, Solis'e bilinçli bir ısrar ve dünya dışı metaline işlenmiş sabırla yaklaşan armut, istasyonun dış yüzeyinde harıl harıl çalışmakta olan onlarca bakım robotunun iş dolu bakışları altında, uzay boşluğunda dahi hissedilebilecek bir çatırtıyla içine büzülüp yarıldı, sonra derinden yansıyan keskin ulvi bir ışıkla

parlayarak, kulenin tüm bağlantı kemerleriyle birlikte kontrol odasının hemen üç kat altındaki tamir-bakım ünitelerini, yedi robotu ve biri rütbeli dört askeriyle birlikte, ardında soluk bir sis bırakarak yok etti.

Armudun patlarken çıkardığı ışıltı, dünyadan çıplak gözle görülebilecek yoğunlukta ve keskinlikteydi, ama yıkım etkisinin otuz metre çapında olmasından dolayı, aynı kulenin üst katlarından dahi görülmemiş, fark edilememişti. Cisim, kendisiyle birlikte istasyonun bin tonluk hacmini bir fısıltıyla yok etmişti, görünürde hiçbir iz bırakmayarak. Adeta koca bir pastadan küçük bir ısırık alarak yapmıştı bunu. Oysa verdiği zarar, gizli görevlerinin başında olan herkes için kıyametin başlangıcı olmuştu.

Kaptanın içgüdüsel olarak kendini yere atması, ışığın şiddetinden dolayı gözlerinin kör olmasına engel olmuşsa da, o güne dair bütün anılarının güvenlik konseyi kararınca kafasından silinmesine ve sonradan, farklı bir senaryoya uygun yeniden yazılarak, güney kutup istasyonuna malzeme-tasarım memuru olarak atanması sürecine engel olamayacaktı.

Işığın her şeyi kör ettiği bir anda, yanak ucunda yansısını hissettiği acı parlamanın şiddetine hiçbir yorum yapamayan aynı kaptan, patlamadan sonra ayaklanıp ön taraftaki pencereden aşağıda yok olan köprünün bağlantı parçalarını, iskelenin kollarını, kemerlerini, uzakta yakında, uzayda göremeyince, hayatta kalmanın sevinci kadar daha önce varlığını hiç bilmediği bir korkuya sessizce bakakalmıştı. Çünkü uydunun bu bölümünü sadece bir ışık parlaması sonucunda sessizce söküp alan bu gücün, yakın gelecekte Federasyon'un en büyük düşmanı olacağını o an ilk bilen kendisi olmuştu.

Kaptan, şahit olduğu olayın Federasyon ve dünya tarihinde yeni sayfalar açacak bir başlangıç olacağını hissederek şaşkınlık içinde donakalmış, ne olduğunu anlayamamıştı. Kendisini bu gizli göreve gönderen General Eranka'nın olay hakkında bir şeyler bilebileceğini düşünürken, eli ayağı birbirine dolanmış, panik halinde hızla geriye döndüğünde onu hâlâ bekleyen postasının aciz duruşunun farkına varabilmişti. Bir an ondan yardım isteyebileceğini sanmış ama yanıldığını dehşetle görmüştü. Bomba patladığında kaptanın hemen yanıbaşında duran ve ona

uzatılacak şifreli mesajı donuk halde bekleyen posta çavuşunun gözleri, o ışığa takılı kalacaktı ve yerlerine bio-h gözler takılana kadar aynı esrarengiz parlamayı haftalar boyunca, öylece ışıyan körlüğünde görmeye devam edecekti.

Kaptan, bu olayda ne tür bir silahın ya da teknolojinin kullanılmış olduğunu, kendisini sorguya çeken istihbarat yetkilisine korkusuzca sorduğunda, kısa bir süre sonra saldırıyla ilgili bildiklerinin, bileceklerinin tümünün hafızasından silineceğinden çok emindi. Umursamaz tavrı dikkatlerden kaçmasa da, kimse olayı derinlemesine irdelemek istemedi. Yanlış yerde ve yanlış zamanda bulunmasının suçu, dışarıda, belki de uzayın derinliklerinde aranacaktı. Sorguda hemen geri planda, gölgelerin içinde sessiz duran General Eranka, kolonilerden hangi gezegen ya da uydudan gönderildiğini hâlâ tahmin edemediği bu hediyenin, küçük bir uyarı olabileceğini hiç sanmıyordu. Mars civarındayken sonarda fark edilen, ilkin bir iletişim uydusu sandıkları bu uydunun manası, daha çok bir dövüş daveti, bir kafa tutma şekli, bir gövde gösterisi veya ileride sonuçları çok daha tehlikeli olabilecek saldırgan bir oyunun başlangıcı gibi görünmüştü ona.

Patlamadan kısa süre sonra, atomik aktivitenin ve Xompron partiküllerinin seviyesini ölçmeye gönderilen robot mekiğin elde ettiği bulgular, Federasyon'un laboratuarlarında ve bilim insanlarının arasında büyük bir olay yaratacaktı. Laboratuar yetkililerinin, çıkan veriler konusunda sessiz kalma uyarısına uymamaları ise General Eranka'yı çok öfkelendirecekti. Kürsü başkanının ilk anda kavrayamadığı olaya iki gün sonra on iki bilim adamı bulaşmıştı ama ne yazık ki, hâlâ bir cevap bulunamamıştı. Bu sersem kılıklı adamların kendi aralarında çocuklar gibi fısır fısır konuşmaları ve uzun dakikalar boyunca bir şeyler gizlermiş gibi davranmaları, sonunda Eranka'yı çileden çıkarmıştı. Yaveri Lamid'in açıklamasını dinlemek dahi onun bazı şeyleri berrak görmesini engellemiş ve kafasını iyice karıştırmıştı.

"Xompron yapısının, bilinen bütün atomik ve moleküler yapılardan farklı sonuçlanması laboratuardaki en deneyimli bilim adamlarını dahi çılgına çevirdi. Onların heyecanını normal bulmadım ben, sanki solar dışı bir teknolojiyle karşılaşmış gibi

konuşuyorlar." dedi Lamid, kavrayamadığı bir konuyu açıklamaya çalışırken.

"Ne demek bu? Ne olduğunu neden hâlâ bulamadı bu ahmaklar?"

"Bunun bir tür cüce güneş reaksiyonuna benzediğini söylüyorlar... Limanın gövdesini atomlarına ayıran enerjinin, zaman eksenli bir karadelik yaratmış olabileceğini düşünüyorlar."

"Ne demek oluyor bu?" diye sordu genç general, şakaklarını ovuştururken.

"Teknolojinin, bilimin gelip tıkandığı nokta oluyor bu general. Çünkü sönük bir güneşin merkezinde olduğu tahmin edilen ama varlığı henüz ispatlanamayan bir atomdan ya da elementten bahsediyoruz burada. Oluşan reaksiyonun açıklaması için ise tuhaf bir deyim kullanıyorlar: zamanda yolculuk kavramı..."

General Eranka, uydunun gövdesinden küçük bir ısırık alan patlamanın bir tür bomba olduğunu artık kesin olarak biliyordu. Muhtemelen bir gövde gösterisi için gönderilmişti kolonilerden. Şimdi onun tüm bilmek istediği, uydunun tam olarak nereden geldiğiydi. Derin bir nefes aldı göğsünü kabartmadan, uydunun rotası hakkında bütün olasılıkları düşünüp hesaplamaları gerekecekti.

"Bombadan geriye en küçük bir iz kalmaması bütün astrofizik kurallarına aykırı demek..." diye açıkladı kendi kendine ama yaverinin cevabı ilginçti:

"Şu ana kadar bizim, sözüm ona bildiğimiz kurallara aykırı..."

General Eranka'nın gözleri geniş gözkapaklarının altında kaybolmuştu. İçine gömüldüğü koltukta ellerini kavuşturmuş, başparmaklarını çenesine dayamış, savaş öncesi binbir plan kuran bir general olmuştu.

Uydunun Mars dışında ağır ilerleyişi ilk fark edildiğinde, rotasının doğrudan doğruya Solis'e yönelmiş olduğu görülmüş ve özellikle Eranka'ya haber salınmıştı. Eranka, kolonilere ait, yörüngesinden sapmış bir iletişim uydusunun sırlarını öğrenmek için onun doğruca kucağına gelmesine hayır diyememişti. Oysa şimdi, tehlikesini düşünmeden kabullendiği bu hediyenin

içinde saklamış olduğu kötü sürprizin başına açtığı bir bela ile karşı karşıya olmasına rağmen, yeni açılmış bir satranç oyunu öncesi duyumsadığı, inceden bir heyecan ürpertisine kapılmıştı.

Parlayıp sönen bir karadelik yaratmak!

Binbir gayret, dehşet dolu bir hayal gücüyle, astrofizik kürsü başkanı Abi-Dulan sil baştan her şeyi ona betimlerken, Afrikalının sol kaşının üstünden usulca yanağına akan bir tek ter damlasının dikkatini aldığı tam o noktada, bombanın ezeli gücü, Eranka'nın kafasında bir flaş gibi patlayıverdi. Halen, solar dışı evren hakkındaki bilgileri büyük çoğunlukla astrofizik kurallarıyla sınırlı kalan Federasyon'un en seçkin bilim adamlarının dahi kavrayamadığı bu gerçeklik, onun metal omuriliğinde bir şeyleri, iliğine dek işleyerek soğutmuştu.

Güneş sistemini yok etmek!

"Hangi koloniden geldiğini bulmalıyız..." dedi Eranka sakince. "İzci uydulardan birine onun Mars rotası ve önceki yolculuğu mutlaka takılmıştır; bütün gözlemci istasyonlardan nereden geldiğine dair bilgileri indirmeni istiyorum Lamid. Bunu gürültülü patırtılı yapman umurumda değil... Değil Sangeneraller Meclisi, Yüksek Konsey, Evrenin yaratıcısı dahi gelse umurumda değil... Bana bu lanet uydunun gerçek rotasını bulacaksın! SMU saldırı birliğini kırmızı alarma geçirin. Solis etrafındaki devriye mekiklerinin sayısını üç katına çıkarınanı istiyorum, bütün emirlerin benden çıktığını söyle onlara!"

Binbaşı, General Eranka'nın neredeyse beyaza çalan gri gözbebeklerini gördü, karşısındaki adamın çölde vurucu darbeye hazırlanan sessiz bir akrep kadar tehlikeli olabileceğini biliyordu. Kuzey kutbunda kendilerine Özerk Slav birlikleri diyen liberal ayrılıkçı gerilla ordusunu, Dünya Birliğiyle yapılan gizli bir anlaşmanın hoşnutluk gösterisi olarak bir gecede kutuplardan silip atmıştı bu genç adam ve ani saldırı, en son 30 yıl savaşlarından bu yana, Federasyon'un dünya üstünde gerçekleştirdiği en kanlı operasyonu olmuştu. Harekâtı tasarlayıp, düzenleyen, uygulayıp bitiren tek adam Eranka olmuştu. Yüksek Konseyin tatbikat kapsamına alıp görmezden geldikleri harekâtta, emrine verilen askerlerin katlettiği binlerce 'özgür' insanın ani, sessiz katli onların gözünde de Eranka'yı uyduda en tehlikeli asker ve komutan yapmıştı. Onun suikast çarklarıyla

işleyen, planlı askeri mantığının yarattığı eserleri, Federasyon tarihinin Birleşmiş Milletler feshinden bu yana en sinsi, en kanlı, en başarılı, en sessiz ve insanı en çok dehşete düşürenleri olmalarının tesadüflere bırakılmadığını herkes biliyordu. Eranka'nın doğasından gelen saldırganlığı, San-generallerden bazılarınca çok erken fark edilmiş, onun bu acımasız, kurallara ve etiğe uygun durmayan tavrı her ne kadar bazı generaller ve vekillerce eleştiri almış olsa da, diğer üyelerden bir kaçı onun bu pratik askeri zekâsına hayran kalmışlar ve onun gibi türünün tek örneği olan bir askeri koruyup kollamanın bir gün işlerine çok yarayacağını düşünmüşlerdi. Yüksek Konseyde onun sıra dışılığını gören San-generaller tarafından gölgeye, ait ve alışık olacağı köşesine çekilmiş, imtiyaz kazanmasına, doğallıkla yeteneğinin yeşerip kanlanmasına ve canlanmasına gizlice izin verilmişti.

Lamid, generale bakınıp, sessizlik boyunca ağzına takılan metal tadını yutkundu; savaş mı çıkıyordu yeniden, yoksa General'in bir diğer histeriğiyle mi karşı karşıyaydı bilmiyordu ama onu kimin durdurabileceğini tahmin edebiliyordu: Yüksek Konsey, Eranka'yı dizginleyen tek kuvvetti. Eranka ona dışarı çıkması için bir parmak hareketi yaptı. Binbaşı Lamid, kafası karışık, generale en yakın harekât komutanlarından birisi olmasına yakınarak ve içine batacağı kötü şansına küfürler savurarak dışarı çıktığında, onun her an yeni bir savaş başlatmaya niyetli olduğundan emindi artık.

General yarı karanlık odasında, yıldızların ışıkları altında, durgun bir gölge olarak kaldı öylece, uzunca bir süreliğine. Düşüncelerinin ormanında yolunu yitirmiş bir adamın durgun nefes alışlarında, bildiği patikanın aslında uzaklarda olamayacağını hissetmenin sabrı vardı. Eranka, pek alışkın olduğu bir karmaşada, bir düşünceden diğer düşünceye ilerliyordu, er geç bir çıkışa varacağına çok emindi; sadece yalnız kalıp düşlerini ve düşüncelerini beslemesi gerekiyordu.

Eranka, günler boyunca bir hayalet gibi oturduğu yerde kaldı, pek az hareket etti, hep uzayı seyretti. Bir iki defalığına yaverini odaya çağırttı, emirlerini kontrol ettirdi. Bunun dışında düşünmekten ve uzayın sonsuzluğunu seyretmekten başka hiçbir şey yapmadı. Solis uydusunun dünya yörüngesindeki

dansı, ayın dolgun yüzünü penceresinin görüntüsüne getirdi her altı saatte bir. Kolonilerin yüz elli yıl önce, Ay yüzünde kurduğu kolonilerin ateş böceği aydınlanmaları, Eranka'nın hiç ilgisini çekmedi. O, kendi dışında karınakarışık duran bir evreni basite indirgeyerek düşünüyordu, hangi açıdan bakarsa baksın evrenin ortasında kendi hayalini aynen böyle, bir koltuğa oturmuş acı acı düşünürken buluyordu. Sonunda kaçıncı defa aynı düşünce patikalarında kaybolduğunu unutunca ayağa kalktı, gerindi. Karanlık uzayın ucuna kadar gidip elini saydam metal cama dayadı. Uzayan sakallarını kaşırken sinsi bir gülümseme ince dudaklarının arasından resme giriş yapan ayın görüntüsüne dokundu. General Eranka, yeni bir planın eşiğinde durmuş, camın yansısında kendine bakıyordu.

Zaman, sonunda onu Yüksek Konseye girmesini sağlayacak dönemece getirmişti. Önünde açılan yeni bir satranç oyununa bakarken, çocuksu bir heyecan içinde, bu tuhaf açılışın sonraki hamlesini sabırla düşünmüştü bu süre boyunca. Öyle görünüyor ki, onun açısından başlangıç karmaşık görünse de umutsuz değildi. İmkânsızı başarması sadece bir kaç hamleye kalmıştı ve Eranka tasarladığından daha kolay ve kısa sürede San-generalliğe doğru yol alacağını hissediyordu.

2.

Laboratuardan ayrılmama izin verdiklerinde saat on dokuza yaklaşıyordu ve ben şakaklarıma ataklar halinde vuran ağrıdan yürüyemeyecek denli yorgundum. Yirmiüçlüler bulvarına yöneldiğimi, Mavi metroyu almak için tıkıştığımız istasyonun, çalışanlar ve öğrencilerle dolu renkli kalabalığından değil de, her nasılsa karşı cephesinde, bulutlanan heybetli başını diğer kuleler arasından çatıya yaslayan, gri-yeşil pencereli baykuş gözlerini tam üstüme diken Genes şirketinin her şeye hakim duran kulesinin o uğursuz, bilgiç görüntüsünden anladım.

Hayatımın son on bir ayında yitik bir insandım bu kuleler şehrinde. Oysa beni bu şehre yönlendiren dürtünün bana bir şekilde doğru yolu göstereceğini ummuştum; ne kadar da yanılmışım. Aradan geçen bunca zaman boyunca işime hapsolunmaktan ve delice çalışmaktan başka, bu yanlış hayattan bir çıkış yolu bulamamıştım. Ama akşama olacaklar, sabırla beklemenin karşılığı olmalıydılar artık, yoksa bu kısır döngüde kendimi daha fazla yitirmeye katlanamayacaktım.

Tram, manyetik barları sıyırarak ve korkunç tizlikte gıcırdayarak durdu. Ofislerde çalışan orta-elit tabakadan insan sürüsü, robot ağırlığında sallanarak içine doluştu. Sıska, kısa saçlı, burnunda hava filtresi olan kadının yanına, fırsattan istifade edip çabucak oturdum. Böylelerini kendime yakın hissettiğim doğrudur; benim gibi, sıradan görünen aciz tiplerde ruhuma yakın bir şeyler buluyordum hep. Kadının avucunda tuttuğu hologram diyagramlarını insanüstü hızda inceleyen parmakların ne denli beyaz ve cılız olduklarını göz ucuyla fark ettim.

Dünyalı olmadığı aşikârdı; o da bir '*Kollon*'du, tıpkı benim gibi. Burun filtresine ihtiyaç duyması bundan olmalıydı; insanlığın eksik doğan ve yetişen kayıp bir halkasını oluşturuyorduk biz koloni insanları. Hatırladığım kadarıyla uyduların birinde öylesine yoğun oksijen oranlı hava üretiyorlardı ki, ilk dönemlerde orada doğanlar başka ortamlarda filtresiz, hatta başlıksız nefes alamıyorlardı.

Yüzüne bakındım sonra, hayran kalacağım bir güzelliği vardı kadının. Gözleri doğal olmayacak denli güzel ve büyüktü, gözbebeğinin laciverde çalan maviliği korkutucuydu. Küçücük

burnu, masumiyetin simgesiydi; kadının insanı garip duygulara sürükleyecek keskin bir güzelliği vardı ve insanın içini acıtıyordu. Sıskalığına rağmen hareketlerinde bir sağlamlık mevcuttu. Bu haliyle onu sonsuza dek izleyebileceğimi hissediyordum. Utanarak kaçamak bakınsam da ondan gözlerimi hiç alamıyordum. Kadın işini bitirdikten sonra, yolculuğun son birkaç dakikasında sanal gözlüklerini takıp beni yok saymayı tercih etti, gerçi ben de aşırı ilgi göstermekten kaçınmayacak denli merak sahibi bir insandım böylelerine karşı; yani kaderdaşlarıma karşı...

Bu arada yüzümün kaşıntısı tahammül edilecek türden değildi. Yirmiüçlüler bulvarı yerine eve yollanmadığıma pişmandım şimdi ve tram, manyetik barlı yolunda kuleler arasından süzülürken, ben şehrin evimden uzak bir köşesine doğru arzuladığım şekilde yol almaktaydım. Farkında olmadan yüzümden tırnaklarımla topladığım fiber eklemlere gitti aklım, çok kötü kaşındım hatta ürperdim. Diğer yanımda oturan sarışın tombul kadın kaşlarını çatıp bana şüpheli gözlerle bakındı, oralı olmadım. Kadın benim bildiklerimi tahmin bile edemezdi.

En geç iki aya kalmaz, en küçük oto-birey üniteli robotlar piyasaya sürülecekti Genes tarafından. Hangi bozuk niyetle bu robotları var etmeye çalıştığımızı hâlâ anlayabilmiş değilim; hali hazırda normal boyuttakileri kontrol altında tutmaya zorlanırken. Ama bir şey var ki, bu minik robotların uzun süreli solar yolculuğa çıkan gemi ve mekiklerin tamiri konusunda büyük yardımcıları olacağı kesindi. İnsan ve robot elinin uzanamayacağı yerlerde iş görecek türden bir neslin çocuklarını yaratıyorduk bizler. Genes, bu konuda isminin hakkını veriyordu, çünkü bu alandaki çalışmaların liderliğini yapıyordu.

İşin övünülecek tarafının yanısıra ürkütücü yanı yok değildi. Ne yazık ki, çalıştığım proje hakkında sadece fısıltılar eşliğinde konuşabilirdik ancak. Güvenlik düzeyi en tepede olan bir araştırma biriminin yöneticilerinden birisiydim. Çalışmalarımın o denli gizli olması ve öyle kalması gerekiyordu. Paranoya derecesine iliştirilmiş bir sanayi casusluğu kabı vardı olayın ve herkese bahsedilemezdi, ta ki ürün piyasada yerini bulana dek.

Ben hayallere dalmışken, bir anda önümden kabus gibi kara bir gölge geçti. Kollon kadın, tram henüz istasyona yaklaşır-

ken aniden ayaklanınca olağanca yüküyle tepeme yığıldı; burun filtresi gözümü oymaya kalkmasaydı eğer, bir sakınca görmeyecektim ama kara bir gölgenin üstüme çullanması ödümü koparmıştı. İvmesi azalan ve havada asılı duran koca tramın yavaşlarken kolayca duracağını sanmak, çok büyük bir hataydı. Tram istasyonda durup kapının lambası yeşillenmeden önce sakın ayaklanma, kural bu kadar basitti; hele düştükten sonra ayaklanmaya çalışmak daha da aptalcaydı. Kafasıyla çenemi de kırdıktan sonra sarışın, tombul, pembe yanaklı, yaşlıca kadının önce bacaklarının arasına düştü sonra yana kaykılıp kafa üstü yere çakıldı. Hareket halindeki vagonda sürüklenmeden önce uzanıp, onu ayak bileğinden yakaladım. Amacım daha kötüsüne meyil vermemekti. Manyetik hızın ivmesi kolumu yuvasından çıkarabilecek kadar kuvvetliydi. O da, nereye doğru sürüklendiğini fark etmiş olacak ki, yanımdaki kadının sonradan fark ettiğim yarı robotik bacağına tutunmaya çalışmıştı. Birkaç saniyelik yolculuğun sonunda tram durup güçlükle ayaklandığında ise, gözlükleri kırılmış, burun filtresi yerinden fırlamış, yara bere dolu çıplak kolları titreyerek, korkmuş bir halde Güneşli istasyonunda, hayatını kurtaranların suratına dahi bakmadan apar topar dışarı fırladı. Sarışın kadının söylenmeleri kulağımda uğuldayana kadar pencereden kayboluşunu izledim. Onun erken inmesine hayıflanmıştım doğrusu.

"Sersem kollon, hâlâ nerede yaşadığını sanıyor? Şükretsin ki, zemindeki tüp trenlerden birinde değiliz, yoksa kemikleri kırılırdı. Neden bu tiplere gerekli şehir eğitimini vermeden gümrükten geçirirler hiç anlamam?" Yüzümü hastalıklı bir '*biyok*' gibi histerikli kaşıyınca, benden tiksinen kadın sesini kesip yüzünü başka yöne çevirdi.

Sakallarımın uzunluğu değildi kaşıntımın kaynağı ya da kirliliğim. Zaten laboratuarda her yirmi dört saatte bir arındırmadan geçiyorduk; sadece pis bir histi içimi gıcıklayan. Hareket eden nano-eklemler, bacaklar, kollar geçiyordu kafamın içinden, yüzümün teninden. Yapay nöronlu BIF sistemleriyle akıl bulan bu robot-böcekler, bitler, pireler, kontrol dışı yaşayabilen bu lanetli böcekler, bir gün tüm şehri ele geçireceklerdi. Herkes uykudayken açık bırakılan ağızlardan içeri sızıp, kendilerine sıcak yuva bulacaklardı insanların iç organlarında.

Buna hiç şüphem yoktu, çünkü onları ben yaratıyordum ve ne yapabileceklerini çok iyi biliyordum.

Tram diğer istasyonda tam vaktinde durdu. Kapının açılmasıyla kendimi hızla dışarı attım, nefes daralmasındaydım ama filtremi kullanmayacaktım. Yirmiüçlüler bulvarı her zaman ki vakur havasına bürünmüş, başı çatlayan Nano-pronon mühendisinin ilgisiz dinginliğindeydi. Üst katlara ait olmanın ayrıcılığı vardı bütün bulvarda; temiz, dilencisiz sokakları, ferahlatıcı oksijen dolu havasıyla ben dahil, etrafımda ağır ağır ilerleyen onca insana ayrıcalıklarını ve ne denli şanslı olduklarını fısıldıyordu.

Bulvarın tam ortasında, tek yönlü yürüyen bandı almadım. Hâlâ uyuşuk ayaklarımı ve sızıldayan sağ omzumu dinleyerek yavaş yürüyordum tüm diğer yoldaşlarımla. Çalışan kesimden insanlardı hepsi, benim gibi iş çıkışı nefes almaya, nostalji olsun diye bir şeyler içmeye ya da tanıdık birkaç arkadaşla buluşup zaman geçirmeye geliyorlardı, bu sıra dışı bölgeye. Aslında alt katlardan Yirmiüçlüler bulvarına gelmek hiçte kolay değildir. Lakin, üst katlarda bir iş sahibiyseniz bu lüksü ve iş çıkışı fırsatını kaybetmeyi ise göze almıyordunuz. Denetim noktalarından geçip bulvara gelebilmek de, aşamalı testlerden geçip yaşama hakkını kazanmak kadar çetin bir işti. Belediyenin hak tanıdıklarından olmadıktan sonra koplazma korumalı kapılardan geçerek ana bölüme erişmek oldukça zordu, hele son aylardaki sıkıyönetim kararlarından sonra alt katlardaki insanların hayatları daha bir cehenneme dönmüşken.

Bulvarda yürüdükçe ferahlayacağımı hissediyordum. Haber kanalları sokak başlarında insanları kendilerine bağlıyorlardı. Hologramlarda son felaketlerin kaçınılmaz senaryolarını izliyordu bazı şaşkın gözler, peşi sıra yürüdükleri insan selinin gidişatını farkında olmadan değiştirerek. Bu dongun, meraklı gözlerde gözyaşı izlerini göremezdiniz ama alarma geçmiş ilgileriyle sanki bir şekilde yardımları olacakmış gibi bakarlardı görüntülere. Haberlere genelde, duyarsızlıkla bakardım ben ve anlam veremediğim gelişmelerden çabuk sıkılırdım. Sonradan göçtüğüm dünyanın gerçek bir evladı olamamak sıkıntısı kaplardı içimi. Ay doğumlu bir *Kollon*'dum ben. Dünyanın dertlerine bir dünyalı gibi duyarsız bakamazdım, yani bir yerde ben-

den binlerce mil uzakta ölen, acı çeken insanların çaresizliğini seyretmek, içimde insanlığa karşı derin bir öfke yaratırdı, gözlerimi kaçırırdım. İnsanlığın utancını yaşayamazdım.

Böyle bir insan olmama içerlenen tek adam, büyükbabam Khalid'ti. Onun için ben bir hiçtim, koskoca bir anlamsızlığın nesnesiydim. Çünkü dünya haberlerinden anlamıyordum ve Federasyon ortaklığı yaptığı fısıldanan bir şirket için çalışıyordum. Mıymıntı düşüncelerimi ve düşlerimi onunla hiç paylaşmıyordum, hatta onu hiç adam yerine koymuyordum. Onun torunu olamayacak bir tiptim. Aramızda var olan sessiz savaşın iki karşıt tarafları gibi davranıyorduk ne zaman birbirimize rast gelsek. Bazen düşünüyordum da ne kadar şanslıydı; o hayatını iyi yaşamıştı ve hâlâ dolu dolu yaşıyordu, benim kendi sefil esaretimi bana her daim hatırlatarak. Onu sevmemenin nedenleri çoktu, bazıları böyle bayağı zamanlarda su yüzüne çıkıyordu.

Hemen hemen tüm haber hologramlarında aynı görüntüler vardı. Çölde karınca küçüklüğünde yol alan kafilenin yüzbin kişi olduğu söyleniyordu. Doksan günden az bir zamanda Tarfore bölgesinde yüz binden fazla insanın hayatı tehlikedeydi, bu süreden önce Dünya Siteler Birliği onların hangi sitelere sevk edilebileceklerine karar vermezse, bölge olduğu gibi toplu mezara dönüşecekti. Sadece yüz bin insan... Sadece yüz bin insan. Ki, bunların yüzde otuzu SAD-28 taşıyıcısı, diğer yüzde yirmi yedisi ise bu virüsten hali hazırda ölüyordu. Yardım vakıfları, tedavi köylerinden doktorlarını ve sağlık birimlerini çekmeye başlamışlardı. İnadına, kendi hayatları pahasına orada kalan birkaç yüz görevlinin dışında, kimsenin ölüme mahkûm edilen bu insanlara, çoğunlukla da biyoklara yardım etmeye niyeti yoktu.

Dünya işlerine sık sık karışma alışkanlığını edinmiş Federasyon, bu görüntüler karşısında neden sessiz duruyordu acaba? Düşünmeden edemiyordum. Dünya-ay yörüngesinde yüzyıllık balesine devam eden Solis uydusundan, aşağıda olup bitenleri dünya yüzünde yaşayanlardan daha açık görebiliyor, kesin olarak biliyorlardı.

Aniden, boğucu bulvarın içine tepeden bir ışık dolmaya başladı. Bulvara ultraviyole koruyuculu tavanın parçalı kubbe-

lerinden dolan ışık, benim gibi herkesin gözlerini kamaştırmıştı. İçime garip bir huzurla barış duygusu doluyordu; sanki her şey güzel olacak gibiydi, her ne kadar Genes kafamın bir köşesini kemirgenliğiyle işgal etse de.

Birkaç dakika sonra bulutların kıskançlığıyla alacalığa boğulduk yeniden. Kulelerin organik elementli ışıklandırması devreye girince durgun, şaşkın bedenler doğal akıcılıklarına döndüler kısa süreli yaşadıkları bu şokun ardından.

Laboratuarda bahsini duyduğum, kollonların gittiği meyhaneye yöneldim. İçeri girdiğim an salonun kalabalığı şaşırttı beni. Şehirdeki kollon nüfusu yirmi binden fazla değildi, çoğu da benim gibi iş vizesiyle kabul edilmiş çalışanlardan, emekliye ayrılmış paralılardan veya diplomatik işlerde başarılı olabilmişlerden oluşuyordu. Kimi kaçakların, sahte belgelerle zemin katta yaşadıkları da yok değildi.

Duvar kenarından geçip, bir köşe masasına kuruldum ve içkimi ısmarladım. Burada toplanan, başka gezegenlerde, gezegenlerin küçük uydularında doğmuş olmanın sıra dışı kaderdaşlığını paylaşan herkesin benzer hikeyeleri vardı. Hepsi benim gibi kollon kategorisine alınmış, adeta insanın Homo Sapiens'ten sonraki farklı bir ırkını temsil ediyorlardı. Bizler uzayın derinliklerinden kopup gelmiş insanlardık ve bizi dünyalılardan farklı kılan bedensel meziyetlere sahiptik; hepimizin mutlaka bir çeşit sağlık sorunu bulunuyordu...

Hâlbuki benim gibi bütün diğer akranlarımda kendi kaderlerini kolay kolay sindiremiyor, bu gerçeğin acısıyla yaşamayı bir türlü kabullenemiyorlardı. Bunun sebebini Khalid garip bir çözümlemeyle fısıldamıştı ve bu fısıltı ondan ömür boyu nefret etmeme yeterliydi aslında. Bana, 'Kaderinin efendisi olacağına, kölesi olmaya çalış ve kabullen' demişti bir gün. Bilge bakan keskin gözlerinde acizliğime tanık olduğum kadar, ondan neleri gizlemeye çalıştığımı bildiği hissine kapılmıştım.

Kollon kızı izlerken, nedense geçmişime dönmüştüm. Çocukluğumda, kaç defa güçsüz kalıp yere çöken arkadaşlarımı hatırladım koloni yıllarından. Kreşteki ilk yürüme derslerini dünyalı çocuklara göre çok geç almaya başlamıştık gruplar halinde. Hâlâ yapay yerçekimi botlarına alışamamış çocukların çığlıklı ağlayışları kulaklarımdadır. Dünyada doğan çocuklar

gibi güçlü değildik ve onların koşullarında hayatı öğrenemiyorduk. Aramızda zaman farkı vardı bedensel yetilerimizle ilgili. Günler ya da haftalar değil, aylar almıştı iki ayaküstünde durmak ve sonra bir adım ileri atmak. İnsanlık için çok küçük ama benim için çok büyük ve acı dolu bir adımdı ilk adımım.

Yıllar sonra ergenlikle, ne denli zayıf ve dayanıksız bedenlere sahip olduğumuzu görmek, bize daha da acı verir oldu. Dünyaya göçmeden önce gümrük ofislerinin şart koştuğu dünya bedensel yeterlilik testlerine hazırlanmam hâlâ unutmaya çalıştığım kaybedilmiş günlerini kapsıyor hayatımın. Olumsuzluklara rağmen bizim bir parça şansımız varsa, o da omuzlarımızın üstünde balkabağı iriliğinde duran kafalarımızın içinde yetişen beynimizin ta kendisiydi. İnsan ırkının akıllı çocuklarıydık bizler, belki bu yüzden arkadaşlarımın çoğu benim gibi ayrıcalıklı, yetenekli bilim adamları olmuştu.

Ben en eski kolonidendim: yani Ay'dan...

İçkimi yarılamadan mavimsi bir renge döndüğünü gördüm. Bilmediğin listeden şans eseri seçilen içkiden ne beklenebilir ki? Aromasının hafifliğine boyun eğecektim, kendimi göz göre göre zehirleme tehlikesine rağmen.

Bulvara bakan, balkona yakın bütün masalar tutulmuştu, kalabalık sürekli o tarafa doğru kayıyordu içgüdüsel olarak. Ummadığım bir anda arkamda beliren ürkek tipli adamla yüz yüze geldim. Benim kadar şaşkın görünen adamın yüzünü görünce onu tanıdım, kendisi de bir Genes elemanıydı. Adam hemen kendini tanıttı, sanki tanışmaya çok önceden hevesliymiş gibi.

"Adım Güven Callifragi..."

Kıpkırmızı yüzünde terler ışıldarken bana uzattığı eli de titriyordu, onun bu halini hiç beğenmeyecektim sanki utangaçlığından değil de hırsından titriyormuş gibi geldi bana.

"Baki Reat..." dedim.

Bu adamın neden beni rahatsız ettiğini düşünürken, salonun boğuk havasında ışıklar karardı bir kaç saniyeliğine. Ardından alkışlar şimşek keskinliğinde doldu içeriye. Beş metrelik holografik zeminden ilk karıncalı görüntüler belirmeye başladı sonra; buradan çok uzak, insancıl olmayan bir gezegenin cilalı yüzeyinde insan yüzünün umut dolu dongun gözleri ışıl-

dadı, eski olmayan bir efsanenin ilk sözcüklerini mırıldanmaya başlayarak. Benimse bu kollon hikâyesini dinlemeye hiç niyetim yoktu.

Beklediğim haberci, beni bu adamın yanında görürse asla yaklaşıp istediğim bilgileri fısıldamazdı. Bu düşüncemin kıyısında, Güven, bileğimi yakalayıp, Eski şehir hakkında neden özel birisini aradığımı sordu. Soru ile ensemin çekildiğini hissettim. Pek şaşırmamış gibi görünmeye çalışsam da, her şeyi ele veren bir çocuk gibi dilim tutulmuştu. Genes'ten birinin bana buluşmayı arzuladığım kişiler hakkında bilgi vereceğini hiç tahmin edemezdim. Callifragi'nin sorusu beynime kan sıçratmıştı. Onu şirketin istihbarat elemanlarından biri olduğunu sanmam ise korkumu daha fazla depreştirdi; çünkü Genes'in Enformasyonuna kalmak istemezdim.

Callifragi, Enformasyon için çalışmadığını, zemin kattaki aracılara bıraktığım mesajımı göstererek ispatlamaya çalıştı. Onun yaklaşımı hoşuma gitmedi ama başkalarınca beni bulmak ve gizli bir yerlere götürmek için gönderildiğini söyleyince, yakaladığım bu fırsatı ne pahasına olursa olsun değerlendirmek zorunda kalacağımı anladım. Hem fazla şansım yoktu, bu güne kadar da hiç olmamıştı. Derken, Genes'te beni nasıl araştırdığını anlattı, oysa söylediklerini duyamacak denli heyecana kapılmıştım.

Callifragi, kapıya kadar gölge uyumunda takip etmişti beni, hologramın yeşil aydınlığında. Parçalı parlayan yüzler denizinde, aksi istikamette yol alıyorduk. Geniş kanatları karanlık kelebek gibi açılan kapıdan gölge gibi sıyrılırken, gözüme beni izleyen iki surat takıldı. Ortama uyumsuzluk verenlerin varlığını yanımdaki sünepeye hissettirmeyecektim, bu konu onu alakadar etmezdi. İşte yine peşime takılmışlardı. Aklımda, benim bugün dışarıda olacağımı nasıl öğrendiklerinin merakı vardı. Gittiğimiz yeri onlara belli etmeden tüymek zorundaydık.

"Görüşmek istediğin adamlar tekin insanlar değiller, neye bulaşmak istiyorsun sen?" Callifragi beni uyarmak istiyordu, sonra ekledi: "Derdin kristalitler ya da sülüklerse, ben de onlardan isteyemeyeceğin kadar çok var." Uyuşturucu ile işim olmadığını söylediğimdeyse pek şaşırmadı. Onun beklediği soruyu apansız, merdiven aralığında soruverdim:

"Senin ne işin var peki bu insanlarla? Genes'te nasıl kimliğini saklayarak çalışabiliyorsun, anlamadım?" Güldü sadece:

"Şu konuşana bir bakın. Ben sadece tanıdık dostlarıma yardım ediyorum, peki ya sen? Sen ne yapmaya çalışıyorsun? Ne kadar masum olabileceğini, kendi soyadın ele verirken... iz bırakmadan ilerleyebileceğini mi sanıyorsun?" Doğru söylüyordu. Soy kütüğümün tarihine bakılacak olursa, soyadım Genes'te çalışan herkesten daha çok tehlike arz ediyordu onlara ama buna rağmen hâlâ orada ve önemli bir projenin başındaydım.

Kara düşüncelere boğulmak üzereyken, başka bir soru sordu aniden: "Temiz deniz suyunda yetişmiş, gerçek balık yedin mi hiç hayatında?" Sesine neşe gelmişti.

"Beni zehirlemeye niyetin mi var? Şehrin dışında hayatta kalabilmiş canlının biyok olmama şansı ne kadardır?" diyerek şüphe ile karşıladım onun çıkışını.

"Yemeden önce biotek test garantisi versem dahi tadına bakmak istemez miydin?" diye ısrarla sorunca yemek teklifinin altında onun başka planları olduğunu anladım.

Asansörden inip, güvenlik kordonundan ağır ağır geçerken damarlarınızda dolaşan kanın atomlarına dek, didik didik gözden geçirildiğinizi hissediyordunuz polis denetimlerinde. Son yıllarda arttırılmış, üstü örtülü sıkıyönetimin günlük yaşantısıydı bunlar. Halk sıradan hayatlarına devam ederken, belediye yönetimi her geçen gün belirgin olmayan yöntemlerle güvenliği sıkılaştırıyordu. Hele karma kalabalıkların daha yoğun yaşadığı, eylemleri için fırsat kolladığı zemin katta, gerilmiş görünmez iplerin sıradan halk kesimini boğazlayacak denli nasıl sıktığını hissedebilirdiniz.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Sana yol göstermiyorum, aracılık etmiyorum; sadece birlikte aşağıya iniyorum, işin görünen tarafı böyle. Soran olursa, aşağıdaki tarihi lokantalardan birisine gidiyoruz, gittik; hepsi bu. Kimliğimin ifşa edilmesinden seni sorumlu tutacağımı bilesin, Genes'teki görevim çok uzun sürmeyecek zaten. Ben gittikten sonra içeride seni kollayacak kimsenin kalmayacağına üzüleceksin dostum. Bu ayrıcalık herkesin eline geçmezdi!"

Bir itiraf olmalıydı bu. Beni kollayan meleklerimden birisi ile tanışmıştım sonunda. Bu sümsük herifin alaycı gülümsemesi biraz hüzünlendirdi beni.

"Bu ayrıcalığın arkasında Khalid mi var?" diye sordum. Sanki insanoğlunun bildiği ve işlediği tüm günahlardan, hatalardan Khalid sorumluymuş gibi.

"Hayır, ondan daha güçlüleri var. Bunu bilmen iyi olur, o moruğa her zaman güvenemezsin!"

***

Lokanta, çelik kuleler ormanında sıkışmış bir ara sokakta, boğuk kırmızı ışıklarla aydınlatılmış köhne bir dükkândı. Kumaş ile kaplanmış metal sandalyeleri tarih öncesi çağlardan kalmaydı. Masaların yaklaşık yarısı doluydu, oturanların çoğu derin muhabbetlere dalmış orta ve üst katın, eski halkçı, olagelmiş paralı ama heyecansız tipleriydiler. Önlerinde buğulanan yemeklerini iştahla, boyunlarını tabaklarına yaklaştırarak yiyenlerin yüzlerindeki hoşnutluk dikkatimi çekmişti. Üç öğün yemek cehennemi... İlkelliğe dönüş yeri olmalıydı bu yer. Burası hücre-yenileme salonlarının inadına ayakta kalabilmiş son düşmanlarından birisiydi. Ay'dan buraya düşmüş bir kollon olarak ben, nostaljiyi yemek yerken de bulabilecek kadar alçak gönüllüydüm.

Callifragi sözünü tutup, garsondan beni yönlendirmesini rica etti. Balık etinin testlerden geçirilip onaylanmasına inanmazdım, beni mutfak diye arka odalardan birine şahit olmam için götürmeselerdi. Masaya döndüğümde beklememiz bir kaç dakika aldı, almadı yemekler hemen geldi. Sıcak buğusu tüten tabaklar önümüze kondu. Bardaklar beyaz bir içecekle doldurulduğu ve ziyafet başladı. İlkin Callifragi'nin önden atılmasını bekledim, bir kaç lokmasından sonra ben de giriştim. Düşündüğümden de yumuşaktı et ve beyazdı. Bir süre sonra memnun kaldığımı söyledim Güven'e; boğulacağını sandığım, dolu ağzından hırıltılarla karışık hoşnutluğunu gösteren bir ses çıkarmıştı o da.

Saat yirmi ikiye doğru yaklaşırken biz de yemeğimizi bitirmiş, beni görecek adamlarla buluşmaya hazırlanıyorduk. Callifragi'nin garsonlardan birisiyle fısıltılı konuşup geri gel-

mesinden sonra, polislerin bir baskın havası ile apar topar lokantaya doluşlarını şaşkınlıkla izledim. Benim dışımda herkes sakin, hatta umursamazdı. Polislerin hareketlerinde ve konuşmalarında olağan, bıkkın bir yorgunluk, her daim yaptıkları şeyin sıkıntılı tekrarı var gibiydi. Sıradan bir kontrol için uğramışlardı, haftada bazen bir kaç kere aynı yere uğradıkları oluyordu.

Polisler, geldikleri hızda çıkıp gittiler lokantadan. Bu, uğursuzluğa işaretti bence, oysa Callifragi durgun bakışlarıyla bana sakin kalmamı söylemek istiyordu. Polisler gittikten sonra dahi tedirginliğimi üstümden atamayacaktım. Zaten onlar çıkar çıkmaz, bir kaç masa solumuzda oturan iki yaşlı adam salonu apar topar terk etmişlerdi. Bunlardan zenci olanı, bana doğru başını sallayarak bakmış, bütün umudumu yıkmıştı. Görüşme olmayacaktı, polislerin tesadüfen içeri dalmaları her şeyi altüst etmişti. Kursağıma takılan acı ile yerimden kalkmaya çalıştım, elim ayağıma dolandı. Sendeledim. Hayallerimin yıkılıp, döküldüğü andı bu ve bugün için şansımı zorlamamamı öğütleyen Callifragi'nin ne demeye çalıştığını çoktan anlamıştım, kısaca vazgeç diyordu.

Giden yaşlıların, annemi ve babamı tanıyanlar ve bana yardım edebilecekler olduklarını adım gibi biliyordum. Peşimi bırakmayan talihsizliğim burada da beni alt mı edecekti yine? Başımı avuçlarımın içinde sıkıp patlatmak isteğiyle gözlerim kararırken, birden başka bir adam gelip masamıza oturdu. Bir düş görmekte olduğumu sandım bir an. Uzun sakallı adamın sol gözündeki yara kaşını da kesip atmıştı, adam bana sus işareti yaparak fısıltıyla söze girdi.

"Neden eski olayları deşmeye çalışıyorsunuz? Neden yapıyorsunuz bunu?" diye sordu, kendini tanıtmadan. Afalladım. Bu ikisinin beni sorguya çekmelerine izin vermeyecektim. Öfkeli bir hareketle adamın suratına yanaşıp, elimi sinirli bir hareketle suratına doğru kaldıracakken beni bileğimden yakaladı, acı bir kuvvetle bükerek masanın altına götürdü. Derimin üstünde kıvrılan bilek bilgisayarımın cildimi yırtmakta olduğunu hissettim. Acı ile kıvranırken kulağıma duymayı arzulamayacağım tehditleri bir bir fısıldadı. Beni serbest bırakınca da masadan kalkıp etrafıma bakınmadan hızla dışarı çıktım. İçimde

kabaran, beladan uzak durma hissi bacak kaslarımı dürtüyordu sanki.

Sokaklar tenha değildi zemin katta, aksine herkesin hayatı saat altıymış gibi kalabalık görünüyordu burada. Olabildiğince hızlı yürüyerek uzaklaşmaya çalışıyordum. Lokantadaki adamın Khalid'ten bir öğüt getirmesi tüm umutlarını yıkıp geçmişti. Bir hayaletten kaçar gibiydim. Bir an önce, güvenli olduğunu yaşayarak öğrendiğim yere yöneldim.

Yanından zorlukla sıyrıldığım peygamberlerden biri dünyanın yeniden masmavi ve yaşanılabilecek bir gezegen olacağını müjdeliyordu; ağzı kulağının olması gereken bir yerden kapkara bir mağara gibi açılıp kapanan bir biyok da onu inkâr edercesine zaten öyle olduğunu, site devletlerine mahkûm edildiklerinden bunu görecek şansa sahip olmadıklarını çatlarcasına çığırıyordu. Birbirlerine olan alışkınlıkları ses tonlarından anlaşılan bu ikilinin derin tartışmaları dev arı kovanında duyulamayacak denli zayıftı. Yirmiüçlüler bulvarının aksine burası her olasılığın yeriydi ve beni ürküten de bu olmuştu.

Bütün hayal kırıklığımın beni yıkmaya çalıştığı bir dönemeçte, yolumu hepten kaybetmiştim. İki sol, bir sağ bir sol ve üçüncü sağ yapmıştım aynen ezberlediğim gibi ve sonuçta her taraftan sokaklara boşalan bir kalabalığın içinde kaybolmuştum. İşin kötü yanı ise, asansör bölümünü yanlış tarif etmeyi becerebilen yerel insanların yaşadıkları çevreyi ne denli iyi tanıdıklarını anlamamdı. Beş kişiden sadece birisi yön tarifi zahmetine girmişti, diğerleriyse yıllardır asansör bölümünün önünden hiç geçmemiş tiplerdi sanki.

Şaşkın halde orta yerde durup etrafıma bakındığımda olanlar oldu. Nereden geldiklerinin göremediğim iki dev karaltı, tam aksi yönde hareket ettiğim anda çarptılar bana, manyetik trenin ivmesinin hatırlatırcasına. Duvar kadar sağlam gövdelerinden geriye sektim. Devrilip kafamı yere çarpmadan önce daha havadayken, sanal gözlüklü olanının beni yakalamak istercesine, elini uzattığını gördüm. Tutunma isteği geçti içimden, elimi uzatmaya çalışırken. Kafamı yere çok kötü çarpacağımın hissi süzülmüştü. Öleceğimi hissediyordum, aynen burada, bu anlamsız kalabalığın ortasında başım patlayıp ikiye yarılacaktı. Hiç kimsenin beni, cesedimi bulamayacağını ve önem-

semeyeceğini düşünürken hâlâ havadaydım ve hızla zemine doğru devriliyordum.

Uyandığımda düştüğüm yerde boylu boyunca yatıyordum, kafamın içindeki ağır bilyeler aynı hızda birbirlerine çarpışıp duruyorlardı. Uzandığım yerde derin bir ferahlık yaşadım bir kaç saniyeliğine. Etrafımdaki boşluk, çöldeki vahayı anımsatıyordu. Durgunluk fazla sürmeyecekti. Etrafımı çevirmiş polislerden biri ayağa kalkmam için zırhlı elini uzatınca koruyucularımın farkına o zaman vardım.

***

Kafamdaki Promitium çipim, dışarıdan herhangi bir sızmanın olmadığını gösteriyordu. Bunun anlamı Genes'e dair tüm sırlar hâlâ yerli yerindeydi, çalınmamış, kopyalanmamış, güvende. Polisin mobil istasyonda dikkat ettiği ilk nokta bu olmuştu. Daha önce bir kaç kere kendimden geçmiştim ama hiç bu denli inceden inceye bir güvenlik biyo-kontrolüne tabi tutulmamıştım. Tüm bu kuşkucu yaklaşım anlamsız gelmişti bana. Polis kanalı üzerinden Genes ana işletimine bağlanma isteği absürd bir girişimdi, bunun sonradan başıma büyük belalar açmaktan başka bir işe yaramayacağını hissettim o an ve bu yüzden yapmaya çalıştıklarını kesinkes reddettim.

"Sana çarpanlardan birinin sanal gözlük kullandığını söylemiştin; bir de kafasının sol kenarında parlayan hayal-yoluna benzer bir devre gördüğünü söylemiştin değil mi?"

"Evet, ayrıca hayalyolunu gerçekte aklımda kaldığı gibi görüp göremediğimi hatırlayamadığımı da söylemiştim. Her şey çok hızlı oldu, bana çarptıkları anda kendimden geçtiğimi de söylemiştim, o yüzden aynı şeyleri tekrarlatıp durmanın anlamı yok. Eğer tüm sorularınız bittiyse gitmek istiyorum, yeterince zaman kaybettim zaten, aylar sonraki tek tatil günümde."

Bölge sorumlusu olduğunu sandığım polis memuru gözlerimin içine öfkeli öfkeli baktı bir an, sonra bileğindeki bilgisayara güvenlik dilinde kodlanmış garip işaretlerle bir şeyler yazmaya devam etti. Daha önce hiçbir polisin kendi TERS adı verilen polis dilinde veri girdiğine tanık olmamıştım. Aynı ses tonuyla oturduğu yerden devam etti:

"Yalnız başına aşağı katlara geldiğini söylemiştin ama robotlardan biri senin birisiyle Tad lokantasında yemek yediğini söylüyor, yirmi bir kırk sekizde."

"Güven Callifragi... Tesadüfen karşılaştık orada; gelip bir kaç dakikalığına yanıma oturdu, polis denetlemesinin olduğu esnada... Zaten polis oradayken, kendi masasına geri döndü. Sanırım kendisi de iki arkadaşı ile birlikte gelmişlerdi oraya. Eğer başka sorunuz yoksa..."

"Ne zaman biteceğine siz karar veremezsiniz Sayın Reat, gerekli olduğunu düşüneceğim sürece hiçbir yere gidemezsiniz. Üst katlarda bulunmadığınızı söylemek isterim size. Zemin katlarda üçüncü dereceden alarmda olduğumuzu bilmeniz gerekiyordu. Sırf bundan dolayı size ihtiyacım olduğunu düşündüğüm sürece buradasınız..."

"Kollonun biri zemin katta düşüp bayılıyor bir kaç dakikalığına ve siz bunu site güvenliğinin önemli anlarından birine yoruyorsunuz ha? Gayet esrarengiz görünüyor olay, öyle değil mi?" dedim öfkeli bir çıkışla.

Polis bir şey söylemeden beni küçücük bunaltıcı odanın içinde, sol göğüs panelinde Reron73 yazılı, üç gözlü, solgun renkli robotla yalnız bırakıp dışarı çıktı. Kafamın içinde hâlâ hareket eden bilyeler, yüzümde uykuya dalan nano-fiber eklemleri uyandırmıştı yeniden, korkunç bir kaşıntı hissine yakalanınca yeşil gözlü robotun gözlerinin bana odaklandığını gördüm. Yerime oturmamı rica etti benden, gayet nazik metalik sesi ve alarma geçmiş yüklü silahlarıyla. Bu denli tehlikeli olduğumu bilmiyordum, yerime oturdum. Ve eğer Callifragi söylediklerimi yalan çıkarırsa, o zaman ne kadar derin bir bok çukuruna düşeceğimi düşünmek bile istemiyordum.

"Sence ben çok mu tehlikeli duruyorum?"

"Güvenlik kodunu ya da kol numaranızı söyleyiniz..."

"...güvenlik kodunu söyleyiniz lütfen..." diye yorgun sözcüklerle robotun sözlerini tekrar ettim.

Sanık ya da şüpheli olarak tutulmadığımı robotun bana karşılık verme zahmetinden anladım. Öyleyse neden beni hâlâ burada tutuyorlardı, olayın içinde belki de Genes'in güvenlik sorgulamasının ayrıca bir parmağı vardır diye işkillendim. Mutlaka onlara haber vermişlerdir diyen korkumu bastırarak

beklemek zorundaydım. Zaten duyarsız robotunda buna niyeti vardı.

Başımın ağrısından gözlerimi kapatıp bir kaç saniyeliğine düş gördüğümü sandığım bir an da beşgen şeklindeki küçük, basık, mobil istasyonun kapısı basınçlı gıcırtılarla açıldı. Derin konuşmaları aniden kesilen iki memurdan sözümü dinletemediğim değil de, yaşlıca ve sivil giyimli olanı, kırçıl bıyıklarını kaşıyarak, yüzüme bakmadan, her an bu ortamdan uzaklaşmaya hazır, derin nefes çekişleriyle içeriye girdi. Bana doğru uzattığı kimlik tabletine dokunmamı istedi, ne gerekçeyle istediğini sorunca, tabletin onay hattını gösterdi. Tablet polis hattındaydı, işaret parmağımı tablete dokundurmamla adam bana hayat hikâyemi vesairelerle okumaya başladı. Pek ilgi çekici bulmamış olacak ki, Genes şirketinde işe başlama tarihine dek gelip tam orada bir iki saniyeliğine durakladı; dudaklarının ani duruşunda şaşkınlıktan çok bayağılık vardı. Tableti katlayıp uzun pardösüsünün yan cebine koydu.

"Moonshine... Bir keresinde bulunmuştum Ay'da, o koloni sitesinin eski halini hatırlarım." Sol gözkapağı birkaç saniyeliğine aralıksız titredi arkamdaki duvara, beni silerek baktığını gördüm. Adam bir komiser olmalıydı, devam etti: "Neden aşağıya geldiniz Sayın Reat? Herhangi politik bir organizasyonla ilişkiniz var mı? Ki... Varsa da bunun suç olmadığını da ekleyeyim, Federasyon ya da site yönetimi karşıtı olsalar dahi bunun benim açımdan pek bir önemi yok, o sizin politik tercihinizdir. Şu anda, kayıtlara geçmeyen ve geçmeyecek şeylerden bahsediyoruz sadece, o yüzden kendinizi baskı altında hissetmenize gerek yok."

"Son iki saattir baskı altında sorgulanıyorum. Ne anlama yorduğunuzu bilmiyorum ama burada bulunmam sadece aptal bir talihsizlik olabilir benim için. Aklım almıyor! Meslektaşlarınız tarafından hâlihazırda, silahlanmış bir robotun karşısında tutsak mışım gibi, saygısızca alınan bir rapor için size tekrardan hesap vermeye hiç niyetim yok, o yüzden tutuklu değilsem dışarı çıkmak istiyorum. Promitium çipimin kilit portlarına baktınız, bir sızma olmamış işte, daha ne istiyorsunuz benden, neden beni tutuyorsunuz burada?"

"İki saat burada alıkonmanızın nedeni..." Gözlerini odanın daimi bir eşyasıymış gibi duran üç gözlü robota çevirip bir baş hareketi yaptı, robot aptal bir çocuk gibi üç gözünü farklı yönlere doğru oynatınca ona sözle dışarı çıkmasını emretti. Metal yığını savaş makinesi kollarını koltuk altlarına katlayıp yok ettikten sonra keçi ayaklarıyla sendelene sendelene dışarı çıktı.

"...robotun varlığı ve meslektaşlarımın saygısızlıklarından dolayı sizden özür dilerim. Son haftalardaki güvenlik sıkıntılarından sonra davranışlarımız daha katı hale gelmiş olabilir ama..." Birkaç saniyeliğine susup parmaklarını pos bıyıklarına götürdü. Bıyıkları Khalid'inkiler kadar uzun değillerdi. "...sitede hissedilen yoğun stresi fark etmiş olmanız lazımdı, özellikle buraya inmeden önce... Şimdi soracağım soruların bir kısmı size garip gelebilir, sizden hafıza okuyucuya bağlanmanıza gerek olmayacak şekilde cevap vermenizi istiyorum."

"Mahkeme kararı ve Genes'in bilgisi olmadan hafızama göz atamazsınız." dedim. Cebinden tabletini çıkarıp site mahkemesinin aldığı kırmızı mühürlü kararı gösterdi bana. Her halükârda hafıza gözlem laboratuarına çekilebilirdim, buna Genes dahi karşı çıkamaz diye düşündüm sonra.

"Aynı soruyu tekrarlamak zorundayım maalesef: neden aşağıya geldiniz?"

"Balık yemek için geldim." Cevabımı pek sıra dışı bulmamıştı, lokantada rastladığım onca insandan sonra, geliş nedenim üst katlarda yaşayanlar için gayet doğal bir cevaptı.

"Yanınızda biri var mıydı?"

"Hayır yalnızdım." Callifragi'yi soracaktı.

"Yol boyunca garip bir şey sezdiniz mi? Ya da daha açıkça sorayım, takip edilmiş olabilir misiniz?"

"Hiç zannetmiyorum; bana çarpan adamları farklı bir yerde görmüş olsaydım unutmazdım. Zaten onları tam görebilecek zamanım da olmadı, çok ani oldu her şey..."

"Size çarpanlardan bahsetmiyorum sadece, şüpheli olabilecek herhangi birilerinden ya da bir şeylerden bahsediyorum."

"Hatırlamıyorum."

"Aşağı katlara pek sık gelir misiniz?"

"Hayır."

"Öyleyse bu akşam buraya yolunuz tesadüfen düştü diyebiliriz."

Soruya hemen cevap vermeyecektim; içimden, sadece buradan uzaklaşmam gerektiğini söyleyen sesin treni süratle geçiyordu.

"Pek çok kişinin buraya gelme nedenlerinden farklı değildi amacım, farkında olmadan bu şehirden, iş stresinden uzaklaşma dürtüsüydü belki. Nasıl tanımlarsanız tanımlayın bunu."

Bakışlarından ciddiyetinin baskısı altında kalacağımı sezdim. Suçlu çocukların, yaramazlık sonrası sorumluluğu başkasının omuzlarına atmaya hazır bir ruh haliyle yeniden Callifragi'yi düşünmeye başladım.

"Arkadaşınız..." Lanet olsun ona, diye düşündüm kendi kendime. Lokantada Callifragi'nin garsonla fısıldaşırken bana, sinsi, insanı korkunç bir yanlışlık ve huzursuzluk duygusuna iten düzenbaz, lanetli yan gözle bakışı geldi aklıma. Bıyıklarını çiğneyişindeki unutkan sessizliğine dayanamayarak: "Evet?" dedim duyulamayacak tizlikte.

"Arkadaşınızın lokantadakilerle ne tür ilişkilere girdiğini biliyoruz, endişelenmenize gerek yok. Bunlar bu sokakların artık doğal algıladığımız ilişkilerine giriyor, bununla polisin bir sorunu yok. Sorun sizi Yirmiüçlüler bulvarından buraya takip edenlerde..." dedi ve öylece kollarını kavuşturup bekledi. Oysa ben onun neden bahsettiğini anlayamayacak kadar bıkkındım buna rağmen sordum: "Kim onlar?"

3.

Esra Suadek, on üç saatlik gece nöbetini bitirmek üzere olduğunu, kalenin kuzey vadisine bakan, eski dünya savaşı artığı, üstünde kocaman çelik harflerle altmış yıl önce batmış Turgom şirketinin logolu ismi yazılı, Ck114 numaralı lazer topunun 340 derece dönebilen atış yuvasında baş aşağı beklerken, ekranında onu gözetlemekte olan nöbetteki amirine bildirdi. Hologramın haritalanmış dört boyutlu tek yüzey görüntüsü, Caner'in yorgun bakan baloncuklu gözleriyle titreşti. Teğmen Caner, hâlihazırda, görev değişimi için Aka5683CE kod numaralı bir askeri göndermişti; ona değişimin üç yüz saniye içinde gerçekleşeceğini, son yüz saniyesinde görev noktasını, sinir kordonlarını sökerek terk etmesini söyledi. Esra, gelen askerin kim olduğunu düşünmeden, zırhının kordonlarını hedef bilgisayarından ayırma işlemini başlattı, ekrandaki zamanlama ayarını iki yüz saniyeye ayarlayıp, geri sayma tuşuna kendi künye numarasını girdi.

Gece nöbetinin kayıtlarını onaylayıp, üssün ana bilgisayarına göndermeden önce, hayatının son on üç saatinin geri sayım görüntülerini birkaç saniyeliğine gözden geçirdi. Zamanın, hızlı çekimde yaşandığına bir kez daha inandırmıştı onu bu görüntüler. Hologramın sağ köşesindeki tarih, martın on beşini gösteriyor ve saat sabahın beşine yaklaşıyordu. Aşağıdaki vadinin dibinde, küçük kavak ormanının ucunda uyuyan, sabahın ağır sisine boğulmuş ve terk edilmiş dağ köyünde, gece boyunca hiçbir kıpırdanma olmamıştı; hayaletler dahi onu yalnız bırakmışlardı. Nöbetin son saatlerine doğru Esra'nın içine tanımlayamadığı garip bir duygu dolardı, yalnızlıktan ve hareketsiz bıkkınlıktan. Esra bunun nedenini hep mesleğine yorardı. Nöbetler boyunca hapsolduğu, fiziksel ve düşünsel dünyasındaki kargaşa, kimi zaman duygularında kurum tadı bırakarak zamanı sürükler, korkutucu bir hızda tüketirdi. Esra, doğal sayılayamayacak algı değişiminin sadece görev başında iken gerçekleştiğini fark ederdi. Dünya Birliğinin, onların kafalarının bir köşesine yerleştirdiği algı geliştirici Promitium çipleri, zamanı adeta böyle durduruyordu.

Kıpırtısız dakikalar, bitmeyen saatler boyunca taşlı patikanın sonundaki aynalı kavak ağaçlarının arasına sığınmış, kendisi ise harabesinde sadece rüzgârın ve dağ hayvanlarının cirit attığı köyü seyretmenin duygusallığından bir türlü kurtulamamıştı. Esra'nın yaşadığı hayattan kaçabilme şansı olsaydı şayet, nadir bulunan böyle bir dağ köyüne kaçmayı düşlerdi hep; yapayalnız, zırhsız, silahsız... Ama sonra savunmasız kalmayı da hiç yeğlemezdi, neden ihtiyaç duyacağını düşünmeden, silahından kopmak, hayatının en değerli parçasını bir köşeye atmak gibi gelirdi kendisine. Kâbus gördüğü gecelerde, kamarasında sırılsıklam tere bulanık uyandığında, hemen başucundaki lazer tabancasının soğukluğuna dokunduktan sonra sırtını dönüp uykusuna tekrar dalardı. Uzun yıllar önce, on üç yaşında bir kız çocuğunun eline bir oyuncakmış gibi tutuşturulan ve gelecek hayatında en çok güveneceği yegâne arkadaşıymış gibi tanıştırılan, ölümcül diye tanımlayamayacağı soğuk aletlerin huzur verici gücünü, küçük parmaklarının ucunda hissettiğinden beri onlarla yatar, onlarla kalkar, onlarla kendini güvende hissederdi Esra. Silahının varlığı ona geçmişin savaş anılarına karışan çıplaklığını, öksüzlüğünü, açlığını, çaresizliğini, acılarını, yalnızlığını, hayatının çıkmazlarını, insanın ölümlü olmasını ve sorunlarının bir gün ansızın, ölüm sayesinde hepten tükenebileceğini fısıldardı.

Sarp eğimli yamaçta günün ilk ışıkları ağarmaya hazırlanırken, baş aşağı asılı kaldığı kürenin içinde gece boyunca kendisini en çok rahatsız eden şey, yine zırhı olmuştu. Sertçe gerilmeye çalışınca, zırhının serbest bıraktığı kordonlar salınıp kollarına dolandılar. Esra ellerini çekip topu dinlenme moduna aldı. Kollarını bağlayıp, yukarı çıkmaya her an hazır hale geldi, çünkü onun nöbetini devralacak olan asker, aynı zamanda onun nöbetini sonlandırıp mekanizmayı dışarıdan çalıştıracak kişiydi. Son doksan saniyeyi gördüğü esnada dış kapıya ulaşan Aka numaralı asker Fçelik kapıyı zırhıyla yumrukladı. Esra irkildi, sonra ona birkaç saniyeliğine beklemesini söyledi telsizinden. Son olarak daha neyi düzenlemesi gerektiğini bilemeyerek etrafına bakındı, sanki yapması gereken şeyi unutuvermişti. Son bir kez daha kontrol panelini gözden geçirirken, topun algılayıcılarının yakaladığı bir tavşanın hedef büyütülmüş görüntüsünü

gördü, hafiften gülümsedi ve çıkış düğmesini tuşlayıp dışarıdaki adamın hizmet numarasını girmesini sağladı. Bir kaç saniye sonra mekanizma, nöbetini bitirmiş olmanın mahmuriyetinde kendisini takla attırarak hızla geriye çekti.

İçinde iki büklüm, saatlerdir bazen düz, bazen yan, bazen baş aşağı oturduğu koltuk metrelerce geriye, yukarıya doğru katlanarak yükselirken 180 derecelik bir açıyla ters döndü, esneyip açıldı. Omuzlarından ağır bir yükün kalktığını hissetti. Derin bir nefes aldı, birdenbire beliren çıkış kapısının önünde koltuğu zınk diye durdu. Kapı öbür taraftan girilen kodla açılmıştı. İçinde oturduğu kumanda koltuğu, açılan kapıdan dışarı, sarkık köpek dili gibi uzanınca, bağlantılarını hızla söken Esra, bir sıçrayışla gri zemine atlayıverdi. Tüm düşündüğü şu an, sıcak bir duş ve biraz uykuydu, çünkü saat dokuzda nöbet toplantısına çağırılmıştı. Hâlâ uyuyabilecek zamanı olduğuna seviniyordu.

"Nasıldı?" dedi, parlak siyah zırhının içinde kendisinden kısa boylu duran diğeri.

"Sıkıcı..." dedi hiç düşünmeden.

"Bana söyleceğin bir şey var mı?"

"Parakom bağlantısına dikkat et, ayrıca sol ayak pedalında ve sol kol sinir bağlantısında aşırı yüklenme oluyor zaman zaman; çarpılabilirsin. Bu gece olmadı ama geçen gece koluma kramp sokacak kadar kuvvetliydi darbe."

"Mühendislik odasına rapor ettin mi?"

"Saat üçe doğru gelip dışarıdan bakacaklar..."

"Yapma ya, neden içeriden bakmıyorlar? Bizdeki de şans ama..." Soyadı ve kodu Aka ile başlayan asker, koltuğa yerleşti, başka bir şey söylemeden kapının tuşuna dokundu. Esra'yı biraz önce dışarıya tüküren dil, zırh yığını diğer askeri katlayarak yutarken, Esra onu, kafasını sallarken gördü son kez. Kendi kendine söyleniyor olmalı diye düşündü, kansız kalan ayaklarının üstüne çömelip kalkarken.

Başlığını çıkarıp, göğüs kısmı iyice daralan zırhının içinde umutsuzca gerildi, kabuğunda kendine yer açmak isteyen kaplumbağa gibi hissediyordu kendini. Göğüsleri ve omuzlarıydı kendisini rahatsız eden. Utandıracak denli irileşmişlerdi. Artık

eskisi gibi zırhıyla dolaşmayı huzurlu bulmuyordu; çünkü içine sığamıyordu. Aslında kilosu hemen hemen hiç değişmemişti ama zırhının da ıslanınca çekme, küçülme durumu da yoktu, sonuçta sorun kendi vücudundaydı. Kendini yaşlı, iri memeli, peşinde sürüyle çocuğun takip edeceği bir mülteci kadın gibi hissediyordu son günlerde. Esra, tiksinti duyuyordu bu halinden, yaşının ilerlemesine yorduğu bu can sıkıcı değişimler, ona hayatının tükenmekte olduğu duygusunu kazıyorlardı. Ne yaparsa yapsın, sonuçta hormonlarını kontrol edemiyordu. Vücudu kurulu olduğu biyolojik zaman tetiklemesine bağlı olarak ona sormadan değişime girmişlerdi ve işin kötü tarafı ise, bunun nerede ve ne şekilde duracağını artık bilememesiydi.

Ağır ağır doğrulup dar holde, asansöre doğru yürümeye başladı. Eskisi kadar mutlu değildi buralarda. Baharın kapıyı aralamış olmasına rağmen, içinde doğanın getireceği sevinci hiç bulamamıştı bu yıl. Havada ayrılık rüzgârları esiyor gibiydi. Bu hisse her düştüğünde, dürtüsünü haklı çıkarırcasına başka bir istasyona yollanmıştı; şimdilik herhangi bir haber olmamasına rağmen aynı lanetin tekerrür etmesinden korkuyordu bu kez. Dar asansör boğazından geçerken başlığını düşürdü kapı eşiğinde. Öfkeyle eğilip alırken gövdesinden taşan pis ağrıyı hissetti yeniden. Sızı, elektrik akımı gibi iç organlarını dolaşıyordu. En çok da, ayak parmaklarından başlayıp kasıklarına yükselen, oradan da ileriye gidip midesine zaman zaman sert tekmeler indiren ve boğazını düğümleyen o garip ağrıya dayanamıyordu.

Kaç gecedir nedenini bilmediği değişimler hissediyordu, bakmak istemediği vücudunda ve düşüncelerinde. Kargaşada yaşamak zorunda kaldığı bu son günlerde çok yoruluyor; sağlığı ile ilgili kuruntular onu kolayca öfkeli, huzursuz ve yalnız yapıyordu. En son ki sağlık kontrolünde normal bir Afrikalıdan daha sağlıklı olduğu söylenmişti kendisine, ama yine de bin bir çeşit hastalığın korkusuna düşüyordu aklı. Kısacası, Esra kendini hiç iyi hissetmiyordu.

Asansörden çıkınca hızlı adımlarla S biçiminde bükülen koridoru geçip ikinci asansör bloğuna ulaştı. Hafif silahlar bölümünde çalışan teknisyenlerin doldurduğu asansörle yirmi kat daha aşağı indi. Laboratuar kıyafetleriyle anlamadığı bir çok

dilde konuşan karma grupların arkasında, kendini yeniden yapayalnız hissetti. Sol köşede kendisi gibi yalnız dikilen, zayıf kızın onu garip bakışlarla izlediğini fark etti. Kız ona doğru dönmüş olmasaydı, onun kendisiyle ilgilenmiş olduğunu söyleyemeyecekti. Kızın bakışlarında hayranlık izleri sezmişti. O anlık kendisiyle gurur duydu anlamadığı nedenlerden, gerçi asker olmayan teknisyenlerin onlara karşı duydukları gizli hayranlık, kabul edilmiş bilinen bir olguydu. Asansör durdu, kalabalıklar yer değiştirdi ama kız hâlâ aynı yerdeydi.

Birazdan asansör en diplerde durdu. Kızı arkasında bırakıp kalabalığı yararak asker barakalarının bulunduğu, içine kapanık sokağa çıktı Esra. Son altı yıldır huzurlu bir dönem geçiren üssün gündelik yaşamı, aralıksız hareket halindeydi günün her saatinde. Arıkovanı diye düşündü Esra. Doğada hiç arı kovanı görmemiş olmasına rağmen.

'İstersen belgesel kanalından doğadaki arıların yaşamını izleyebilirsin.' demişti Alpren. Onu özlüyordu şimdi Esra. Gideli iki ay olmuştu. Aynı böyle bir sabah, Esra'yı sırtındaki yeşil çantasıyla karşılamıştı tam bu köşede. Fazla konuşmadan askerlikten istifa ettiğini söylemişti. 'Yirmi üç yıl sekiz ay küsur gün...' demişti pırıltılı gözlerle. 'Benden bu kadar... Daha fazlasını da istemeye hakları yoktu, o yüzden istifa ettim.' Yirmi dakika sonra da üsten geri dönmemecesine ayrılmıştı. Alpren'in gidişini beklemiyordum diyemezdi, kendini aldatamazdı; aralarına uzunca süredir girmiş olan soğuk ayrılık provası bir anda, onun yeşil çantasının sevimsizliği ile gerçek olmuştu. Daha fazla yakınlaşma umudunu yitiren Alpren, onu yalnız bırakmıştı. Hem nereye gittiğini söylemeden, hiç bir sır ve ser vermeden askerliği terk etmiş, Dünya Birliği ordusundan ansızın istifa edivermişti.

Esra şimdi, onu ne kadar çok sevmiş olduğunu anlıyordu. Çok iyi bir arkadaş olmuştu, belki de arkadaştan öte bir anlamı vardı Alpren'in ama kendisi bunun farkına varmamış, duygularının sesini dinlemek istememişti. Hiç yatağa birlikte girmemelerine ve dostluklarının algısını farklı iki cins gibi son aylara gelene dek sorgulamamalarına rağmen, Esra onu her düşünüşünde, 'nasıl olurdu onunla' diye utanarak soruyordu kendine. Gerçi, Alpren'in beklenmedik bir anda üstüne atılmasından ra-

hatsız olmuş ve adamı tekmeleyerek geriye itmişti. Ama onu yitirdikten sonra değerini anlamaya başlamış, hatasını kabullenmişti. Aklı, Alpren gittikten sonra farkına vardığı romantizme, aşka, bedensel ihtiyaçlara çalışmaya başlamıştı sanki.

O esnada ensesine doğru uzanan bir el, ona dokunmadan, Esra eli havada yakalayıverdi. Ensesinde yükselen elin gölgesini kafasının içinde hissetmişti sanki. Arkasını döndüğünde asansördeki kızı gördü. Genç kız asansörden buraya onu takip etmişti. Aklında olmayan ama pişmanlıkla hissedeceği uğursuz bir his midesine saplandı o an, sanki gelecek konusunda bir acıya hazırlanması gerekiyormuş gibi nefesini tutarak öylece kalakaldı kızın önünde.

Çaylak bakışlarından bir sır arıyormuşçasına kıza ne istediğini sordu. Kız zırhın parmakları arasında kalan elinin acısı ile sessizce kıvranırken, yüzünü ağlamaklı buruşturup elini bırakmasını istedi sadece. Esra ürkerek elini çekti. Bu olayın hayatının gidişatını sonsuza değin değiştireceğini bilemeden, ürkek bakışların masumiyetine kanan Esra, onun ağzından çıkacak tek kelimeyle bu üsten ve bu tarihten başka bir uzama kayıp düşeceğini tahmin edemeden, kıza iyi olup olmadığını sordu.

***

Mekik, kendi külünde yeşeren ağaçların gri gövdeleri arasında yükselen çimenlerin üstüne oturmuş, soyu tükenmiş bir hayvan cesedine benziyordu. Dört parçalı kanatlarını açmış, kargo kapıları indirilmişti. Yapayalnızdı. Ormandaki sessizliği uzun aralıklarla bozan bir şahin sesine, kurumuş dalların ezilen çıtırtıları karışınca, mekiği koruyan robot, sesin geldiği yöne dönüp, çömelircesine kollarını ve kanatlarını açtı. Gönderdiği sinyalle mekiğin kapıları daha kapanmadan Dünya Birliği askerleri tepeden yağarcasına, mekiğin üstüne düşmeye başladılar. Robotun ilk hamlede gönderdiği misillerden biri, hemen yanı başında kendisiyle aynı hızda alçalan birini vurduğunda, onun parçalanan zırhından seken şarapnellerden kendini koruyamayan Esra, çarpmanın etkisiyle savrulup, siyah akan bir nehrin ucuna düştü, balçık çamuruna saplanarak öylece kalakaldı. Ayak uçlarında hissettiği

yakıcı ısı ve acıyla yavaşça kendine geldiğinde, yüzüstü çakıldığı yerde kaskını çamura bırakarak, doğrulmaya çalıştı. Kaskını çıkarır çıkarmaz burnuna dolan ağır, boğucu, çok keskin bir kokuyla nefesi kesilmişti. Bulanık bakındığı çevresindeki cesetlerin hepsi yanmıştı. Uzandığı yerden görebildiği her yer bir patlamadan arta kalmaydı. Yanık bedenlerin arasından, zırhının ve balçığın elverdiğince doğrulup ayaklandı. Havada savaş kokusu vardı ve nehrin dalgasız akan suyu Esra'ya bir an önce buradan gitmesini söylüyordu. Yeni ateşlenmiş lazer toplarının, bombaların, roket gazlarının yanık kokusu ile parçalanmış metallerin acı kavrulmuşluklarına, sessizliğin korkusu karışıyordu. İşlerini az önce bitirmiş silahların sessizliğinde Esra, ilk kez bir şahinin sesini duyuyordu. İşte o an sıcak bir dokunuş yüzüne uzandı ve gözlerini açtı. Birisi ona gitme zamanı geldi, hadi hazırlan diyordu.

***

"İstasyona varınca bir bölümünüz güney doğudaki destek birliklerine gönderileceksiniz, fazla vaktiniz yok, her an ayrılmaya hazır olun. Gönderileceğiniz yerlerdeki görevleriniz size varacağınız bölge karakollarında..." Çavuşun sözlerini bozan bir mekiğin alçak bulutlar arasından dumanlı inişi görüldü. Ancak, çavuşun sesini, bir kaç saniye sonra istasyonun güney kanadına acil iniş yapan bir nakliye mekiğinin gürültüsü boğmaya yetecekti. Çavuş gözlerini kısıp, uzakta dumanlayarak inen mekiğe bakıp bekledi.

Son haftalarda neler olup bittiğine, hayatının nasıl birdenbire değiştiğine ve yaşadığı amaç sapmasına dair hiçbir şey düşünemiyordu, hatta düşünmek eylemine dair bir şüpheye dahi ulaşamıyordu. Her şey öylece, hiç olmadıkları kadar güzeldi. Bu diyar Esra'nın kafa üstü çakıldığı bir anlamsızlık evreniydi. Burada yaşıyor, sürekli eğitim görüyor, bir bilinmeze sıkı sıkı hazırlanıyordu. Bir robot duyarsızlığında, yabancı bir askeri evrende var olduğunu hissetmiş, her nasılsa, yok olmadan buradan asla kurtulamayacağını, sonsuz esaret altına alındığını da kabullenmişti. Çünkü aklındaki şüphe dinince, onu dürtükleyen iç sesin varlığı, düşünce karmaşasını pek bulandırmıyordu artık. İyi ile kötü yok-

luğa eriyor, düşünceleri susarak onu anlamsızlık evreninde yapayalnız koyuyordu.

Esra huzur doluydu yine de, çünkü hayatındaki ve hayatının dışındaki hiç bir şey ona ait değildi, her şey ahmaklaşmasına saçma bir kadere terk edilmişti. Sanki birileri onu Gorj üssünden alıp buraya getirdiğinden beridir, çok uzun bir düş görüyordu. Esra, nasırlı bir dünyaya varmışlığına tanım koyamama müzdaribiydi.

Uyuşturulmuş günler geçirmesine rağmen vücudundaki değişimleri her santiminde duyumsuyordu. Göbeğinin altındaki eski sızısı, buraya geldikten sonra ansızın dolu dolu gelen heyecan spazmlarına dönüşmüşlerdi. Aralıklarını tahmin etmek, önceden hissetmek imkânsızdı. Tam şu anda binlerce askerin arasında omuz omuza durmuşken, herkesi aldatan bu sinsi alaycılığın kıskacında, bilincinin bedenini aştığını hissediyordu. Varlıkla yokluk arasında bir yerdeydi o. Bedenini sıkıca saran yeni zırhının içinde, içten yanan bir alevin ellerinde, emir okuyan çavuşuna ve onun anlam ifade etmeyen dudak hareketlerine donuk bakınıyordu, adamın sesiyse ona hiç ulaşamıyordu. Ayakta dikili duran zırhlar ormanı bir anda harekete geçince, kafasını silkeleyip kalabalıktan sıyrıldı Esra. Bu günlük ona izin çıkmıştı, beklemeden silahlar bölümüne gitti, silahlarını teslim etti.

Dışarıda kampın çamurlu meydanına dökülen ağır bir yağmurun başladığını gördü; damlaların altına çıkmadan önce kaskını taktı başına. Bu üssün her günü yağmur yağıyordu. Üçüncü haftayı bitiriyordu, en son kendisine masumane gözlerle bakan kızın omzuna dokunduğu o andan bu güne. Onu neye hazırladıklarını bilmemesine rağmen, verilen eğitimleri uykulu bir düşsellikte yaşayarak geçiriyordu günlerini.

Balçıklaşmış çamurlu alanları ağır ağır yürüyüp, barakaların arkasındaki kuleyi geçti. Uyumak için gittiği koğuşunda kimseler yoktu, zırhının göğüslüğünü gevşetti, kollukları, bacaklıkları çıkardı, önünde durduğu yatağın yanına, dezenfekte edilmiş beyaz renkli toprağa attı onları. Göğüslüğünü kısa süren bir boğuşmayla çıkardı. Altındaki iç giysisini yavaş yavaş gererek yırtan omuzlarına bakındı ve tuhaf bir acı duydu. Kendini yatağa atarken gözüne çarpan bir yüzü uzak köşeden kendisini izlerken yakaladı. Sır-

tüstü uzandığı yatakta derin bir nefes aldı, gözlerini kapatınca ak lının tüm devrelerini kapatmıştı.

***

Kampın, sabahları buz tutan soğuğuyla başlayıp, gün boyu kesik kesik devam eden yağmurun kararsızlığından, öğleye doğru bulutların sıkılmış terlemesinden ve soluksuzluğundan, insanın canına kısa sürede okumaya niyetli doğasından, karanlık bir uğursuzluk seziyordu Esra. Çukurda kalan kampın, hemen önünde diz çökmüş dağların ve karanlık ormanların puslu görüntüsünün ardında gizlediği acımasız bir sır saklıydı sanki. Çabuk inmeye niyetli olmayan gecenin getirdiği yağmurun dağıtmaya çalıştığı koku, unutulmuş bir savaşın anısını bir türlü silemiyordu. Esra geçmişinin hayaletlerinden korkmuyorken bir ürperti ensesine dokundu, titredi. Yeniden bir gün kuzeye döneceğini hiç ummamıştı, ta ki o lanet kız omzuna dokunana kadar. Gorj'daki son gününde sorgusuzca hemen toparlanması söylenmişti kendisine. Üssü terk ederken, soru sormasına izin verilmemişti. Kapalı kargo mekiğinin arka bölümüne toplananların hepsi şimdi burada kendisiyle birlikteydiler. Eğitim amaçlı olarak böyle bir bölgeye indirileceklerini düşünde dahi görmeyi ummazdı Esra, oysa şimdi kendisine gösterilen özel özenin sonunda, ne yapmasının isteneceğini sabırla bekliyordu.

Gün boyu ve bazı gecelerce yaptıkları eğitimlerde, eksik görüldüğü çoğu konuda bilgi sahibi oluyordu. Esra'ya, pek alakasız olsa da tarih, coğrafik değişimler, ekonomi-politik, site devletlerinin farklı kültürleri, yeni sanat türleri, antropolojik çözülmelerin nedenleri konusunda da eğitim veriyorlardı. Her gün kafasına, farklı bir bilgi denizini depolamasını istiyorlardı. Günün sonunda bir asker mi yoksa site memuru mu olduğunu karıştırır olmuştu, çünkü verilen eğitimin açılımı çok geniş bir yelpazeyi oluşturuyordu; bu da Esra'yı iyice korkutmaya başlamıştı. Kendisinden ne olması ya da ne yapması isteniyordu? Kimdi, ne işe yarıyordu, yarayacaktı? Bilemiyordu. Bildiği tek şey, tüm bu karmaşanın içinde, şüpheyi susturma becerisi onu diğer herkesten ayrıcalıklı kılmıştı.

Tüm kişisel emirlerini dinleyen bir emir eri vardı, bu onun için büyük bir ayrıcalıktı. Önemsendiğini gösteren en önemli delili, emir eri Orhan'dı. Dayanamadığı, belirsizlikten çatlayacağını sandığı zamanların birinde Orhan'ı silahıyla sıkıştırınca, onun olacaklar konusunda bülbül gibi öteceğini ummuştu. Ama Orhan, normal bir asker gibi giyinmiş olmasına rağmen göründüğünden farklı bir adam olduğunu, ne pahasına olursa olsun, onun neden burada bulunduğunu ve tüm bu eğitimleri neden aldığını anlatmamıştı. Ağzı var dili yok denecek üs kuralı öylesine kutsaldı ki, Orhan dahi bilgi vermektense ölmeyi tercih ettiğini göstermişti kendisine. Esra, neler oluyor sorusu ile çıldırmak üzereydi ve ona açıklama yapan hiç kimse yoktu. Kendisine öfkeyle bakan Orhan'ın yüzünde ne kadar önemli olabileceğini bir kez daha görmüştü.

Suikast eğitimi aldığı konusundaki takıntısı daha ilk günlerde içine oturmuştu. Birinci haftanın sonunda, yeni suikast silahlarını tanımaya başladıklarında hislerine daha bir saygı duyacaktı Esra. Eğitimi bu kadarla da kalmayacaktı, bir casusun ya da cellâdın modern ve gösterişsiz anlamda öğrenebileceği tüm sivil silahları tanıyacak ve bunları en imkânsız ortamlarda, en kısa sürede, en etkin anlamda kullanmayı becerecekti; şimdilik asıl görevi buydu. Oysa kime karşı kullanacağını bilmediği bir hedef sonradan ona gösterilecekti. Bilinmeze hazırlıklı olmak zorundaydı. Bu yüzden, bir operasyona hazırlanırken yapılabilecek en iyi şey, öğretilenleri aksatmadan kendine saklamaktır. Esra da bunu yaptı, kampta kaldığı tüm zaman boyunca. Sustu, dinledi ve uyguladı. Ve bir sabah kâbuslu uykusundan korkuyla uyandırıldığında yeni bir dünya savaşının başladığını sandı. Onu alıp götürdükleri yeri daha önce hiç görmemişti. Mekiklerden birine bindirilirken bu kez yalnız olduğunu fark etti, kendisiyle birlikte eğitim görenlerden hiç kimse yoktu yanında ama o soluk benizli kızı da yeniden karşısında bulunca hiç şaşırmamıştı. Doğrudan acımasızca sordu:

"Seni görmem hayra alamet değil Seyraz, haklı mıyım? Bu kez başıma nasıl bir bela açmak istiyorsun?"

"Bela açmaya niyetli olan ben değilim Esra; seçilmiş olan sensin, ben sadece gereklerini yerine getiriyorum."

Esra, kızın kendisini seçenlerden olmadığını biliyordu, o sadece kendisine verilen görevi yerine getiren bir elçiydi. Mekik

havalanırken, aşağıda kuzey ormanlarının karanlığına ve sisine batık kampa son bir kez baktığını biliyordu. Mekik, alçaktan yürüyen yağmur ve kar yüklü bulutların arasına sızarak yol alacaktı. Esra'nın içinde kuruntulaşan merak, dev bir mantar gibi büyüyor, onu ha bire acımasızca sıkıştırıyor, soluksuz bırakıp heyecana boğuyordu.

"Bunca zaman beni yapayalnız bırakmana çok içerlendim, oysa beni buraya baygın halde getirirken kollayacağını sanmıştım; sen de pek nankör çıktın Seryaz."

Seyraz, hain bir gülümsemeyle bakındı ona. Esra karşısında oturan kıza doğru eğildi. Mekik sert bir hava akımında sarsıldı. Arka koltuklarda oturanlar kendi aralarında konuşmaya dalmışlardı, kabinde başka kimse yoktu. Özel bir anı yaşayan ikili gibi, Esra kuvvetli elini uzatıp Seryaz'ın boynunu yakaladı, acıtmak istemeden gücünü gösterircesine sıkmaya başladı. Seryaz kendisinden kat kat kuvvetli olan asker kadına hayranlık dolu, fal taşı gibi açılan gözlerle baktı. Esra devam etti:

"Peki, şimdi nereye gidiyoruz canım? Bana daha neler yapmaya niyetiniz var?" Seyraz'ın narin cildi Esra'nın gücüne dayanamayarak isyan etti, "...bana birazcık açıklama yapma zahmetinde bulunursan memnun olurum canım, anlayabiliyor musun beni?"

"Suikasta gönderilmiyorsun bunu biliyorum, çok özel bir eyleme katılmak için yetiştirildin, bunun içinde suikastta, çatışmada olabilir... Hatta geri gelemeyebilirsin de; ama her şeyi kontrol etmek senin elinde olacak. Hayatını kurtarmak, kaderini çizmek senin elinde olacak."

"Şimdi nereye gidiyoruz?! Bunu biliyorsundur ha?"

"Promitium çipini geliştirecekler..." dedi Seyraz, soğuk bir edayla.

"Nasıl bir gelişim bu? Beni başka bir kişi mi yapmaya çalışıyorlar, hafızamı mı silecekler, ne yapacaklar bana?" Başına gelecekler korkan bir koyuna benziyordu Esra. Korkudan tüylerinin diken diken olduğunu duyumsuyordu.

"Sakin ol." dedi Seyraz, "Sakin ol, karakter öldürmesi, saptırması yapmayacağız, hafızana da dokunmayacağız, öyle olsaydı bu kadar geniş kapsamlı bir eğitimde olur muydun? Daha önce dünyada denenmemiş bir yazılımı promitiumuna yükleyeceğiz.

Yazılım, senin vasıtanla bize anlık bilgi gönderecek, senin sayende her şeyden haberdar olacağız. Senin gözlemleyici yazılımın farkında olman yasak, gerçi sana fazlasıyla bilgi verdim. Bir başına bırakılacaksın ama Dünya Birliği senin varlığından haberdar olacak!"

Bir yarım saat kadar sonra, mekik bulutların arasında kara bir denizin göbeğine doğru inişe geçmeye başladı. Denizin ortasında mekiği bekleyen bir savaş gemisi vardı. Atmosfer dışı yolculuktan henüz suya değmişçesine, yağmurun altında metal gövdesi hafif hafif tütüyordu. Heybetli geminin açılan ağzına geniş bir kavisle yol alırken, Esra acaba bu görüntüyü, bu sinsi kızı, bu geminin heybetini, kampta olanları, Alpren'i ve hepsinden önemlisi kendimi anımsayabilecek miyim diye endişeleniyordu.

4.

Genes şirketinin güvenlik birimi, polisin kendi ana bilgisayarından bilgi indirdiğini bildirdiğinde Deryus Heyman, bu olayı ilkin, olağan, denetimli bilgi alışverişine yordu. Polisin zaman zaman, şehirdeki güvenlik kontrolü için yaptığı bu tür denetimlerin duyurusu, belediyenin güvenlik kanunları çerçevesinde, polis için ayrılan ama gözetmenliği yine şirket bünyesine bırakılan özel bir hattan yapılıyordu. Kısacası polis, Genes'e, çalışanlarından birisi hakkında ilgilendiğini her halükârda bildirmek zorundaydı. Yıllar öncesinden her iki tarafça kabul edilip imzalanmış site kurallarına göre, güvenliğin aşırı uca ulaşabilen sınırları bu şekilde belirlenmişti. Polis, o gece ikinci kez aynı elemanın dosyasına göz attığında kontrol-gözetim odasındakiler, o sırada prototip laboratuarında mühendislerin deneylerini seyrederek zaman öldüren Deryus'u tekrar aramak zorunda kaldılar. İkinci kez aynı adam yüzünden rahatsız edilmekten hoşlanmayan ve işkillenen Deryus, bir kaç dakika sonra güvenlik biriminden olmayanların hiçbir istisnayla kabul edilmediği gözetim odasının kapısına vardı.

Genetik testi için işaret parmağını uzattığı tablete dokunduktan sonra tavandaki h-gözün beyin haritasını onaylaması ile kapının açılması sadece üç saniyesini almıştı. Basınçlı, zırhı dünya dışından getirilmiş bir elementten yapılma, yüksek derecede korunaklı kapı tıslayarak açılınca, içeride biriken endişe bir an dışarı taşar gibi oldu. Deryus hologramlarda dans eden figürlere, yüklenip indirilen verilere, geniş koltukları içinde diyagramlara boğulmuş çalışanlara bakmadan yürüyüp, bölüm sorumlusunu buldu. Nöbet atamaları çok gizli tutulan sorumlular, acil bir durum olmadıkça Deryus'u çağırmaz ya da onu gözetim odasına her küçük sorunda davet etmezlerdi. Geçen gece Aysel nöbetteydi, bugün kimi bulacağını bilemeden, koltuğun arkasında durup hologramda titreşen veriyi inceledi.

"Kiminle ilgililer bu akşam?" dedi bıkkın bir sesle, koltuktaki yetkili arkasını döndüğünde ise beklemediği biriyle yüz yüze geldi: "Feyza... Ne zaman geri döndün?"

"İki haftadan fazla oluyor. Çalışmaya bugün başladım. Burada umacağın en son insan bendim galiba?" Sanal gözlüklerini

çıkaran kadının ne denli samimi bakışlarla onu izlediğini fark edince Deryus, tanıdık birisinin bu koltukta oturuyor olmasına hem şaşırmış, hem de gizli bir sevinçle onu bütün gece endişeye sürükleyen tedirgin düşüncelerinden arınıp rahatlamıştı. Feyza, sessizce oturmaya devam ederken sadece elini uzatmakla yetindi:

"Aslında bu süre içinde dünyada kalacağımı dahi bilmiyordum. Üç hafta önce dünyaya teftiş grubuyla geldiğimde, buradaki işimin sadece bir kaç günden ibaret olacağını düşünmüştüm; benim için de sürpriz oldu bu görev."

"Geçici mi, kalıcı mı?"

"Genel merkezdekiler normalde altı aydan fazla burada kalamayacağımı söylüyorlar, ama onaylı bildirgeyi görmedikçe, personel bölümünde çalışanların sözlerine nasıl güvenebilirsin ki?"

"Burada olmanı şansa hiç yormazdım ben doğrusu..." dedi Deryus, bilgeç bir sırıtmayla. "Büyük ihtimalle yakında başka bir site devletine aktarılman için tutuyorlardır seni."

"Ben de öyle düşünüyorum." Feyza'nın yüzündeki kırışıklıklar gerildi bir an, dalgın bir ciddiyete bürünmüştü. Deryus'e bakmadan sordu: "Sence nereye gönderirler beni bu kez?"

Deryus, kaybolmuşluk gördü, derin endişe sezdi kadının boş bakışlarında.

"Kerman? Çek ya da Moğol sitelerinden biri? Sence neresi olur?"

"Kesinlikle yeni bölgelerden biri derim ben. Çeyrek asırlık tecrübeyi burada tutmazlar. Büyük bir ihtimalle yeni yapılandırılan departmanlardan birine gidersin."

"İçimi ferahlattığın için çok teşekkür ederim!" dedi Feyza serzenişle.

Deryus, Feyza için üzülmüştü. Nereye tahliye edileceğini bilmeden beklemek aslında bir bakıma kadere boyun eğmek demekti.

Genes kendi içinde kaynayan bir kazandı. Acımasız askeri bir sistem işliyordu koridorlarında. Kimi zaman avantaj olan burada çalışma şansı, bazen de kaderin apansız cilvelerine sebep olabiliyordu. Deryus, tanımsız öfkelerle dolup taşacağını hissediyordu tüm bu adaletsizliklere karşı. Hiç beğenmediği,

hatta tiksinti duyduğu bu tür bildik oyunlara yıllardır tanık oluyordu kendisi. Bu politik davranışların, sinsi oyunların arkasında Genes'i kimin yönettiğini apaçık görebiliyordu. Konumunun getirdiği sır saklama zorunluluğundan, çoğu şeyi dilinin altında tutmayı yeğliyordu. Yaşadıklarına boyun eğerek ortak bir sırrı saklamanın önemini, tüm tanık olduklarının sessizliğini, aklının birçok köşesini istila etmiş muhalefet duygusuna rağmen devam ettiriyordu Deryus.

"Kimmiş bu gecenin yıldızı?" diye sordu, kasvetleşen havayı dağıtıp konuyu değiştirmek için.

"Baki Reat, Microrobotik üniteden bir *Nano-pronon* mühendisi. Diğer bir sözleşmeli çalışan..." dedi Feyza acınmalı bir sesle.

"Polis tarafından hangi kategoride incelenmeye alındığını biliyor muyuz?"

"Suç işleme nedeni yok, bence polisler kıllık olsun diye onu tutmuşlardır. Gerekçe olarak gösterdikleri şey, sadece emin olmaya çalışmak."

Deryus, olayı Feyza'dan daha ciddi algılıyordu. "Neler olup bittiğine bir bakalım önce... Sen uydudayken buralar daha bir dokunsan-patlayacak psikolojisine büründü. Genes'ten olmamız avantajdan çok dezavantaja dönüşüyor son günlerde, hele şu salağın yaptığı gibi zemin katlarda elini kolunu sallayarak dolaşacağını zannetmek, tadsızlığın diğer bir nedeni."

Deryus, hologramda kıpırdaşan verileri hızla okurken, Reat'ı yakın zamanda deney odasında görüp görmediğini düşündü.

"Bu adam bir Kollon..." dedi kadın şaşkınlığını belirtmek istercesine.

Baki Reat'ın iki gün önce raporlanmış resmi hologramda donmuştu, solgun ve baloncuklu yorgun gözlerindeki bezginlik, baktıkça onların dahi içine işlemeye başlamıştı. Yüzündeki umutsuz kollon ifadesi, alnında asılı duran karakaşları, ailesini yeni kaybetmiş bir çocuk mahsuniyetindeydi. Deryus'un gözlerinin önüne umutsuzluğun resmi olarak şehrin sınır kapısından geri döndürülen göçmenlerin manzarası gelmişti o an. Radyoaktif, biyoaktif köylerine silah zoruyla geri döndürülen insanlar kalabalığı orta çağdan kalmaydılar ve akın akın, bütün acıları,

dışlanmışlıkları ve bahtsızlıkları ile ısrarla şehrin sınır kapılarına geliyorlardı. Deryus çok iyi hatırlıyordu, annesinin kucağında acıdan ağlayan çocuğun bakışlarını. Kadın, bildiği bütün dillerde yardım diliyordu kendisinden ve diğer sınır görevlisi site askerlerinden. Kadın yalvarıyordu, tüm isteği biyok çocuğunun acısının dindirilmesiydi. Hastaydılar, hepsi çok hastaydılar. Genlerine işlenmiş hastalıklarından dolayı hiçbir şekilde kapılardan içeriye kabul edilmeyeceklerini ve belki de hiç iyileşemeycceklerini bilmenin umutsuz boğuculuğu vardı gözlerinde. Baki'nin yüzünde gördüğü aynı umutsuz bakış...

"Ne tür sağlık problemi varmış bu kollonun?" dedi dalgınca.

"Ay sendromu, zayıf ciğerlerin neden olduğu solunum bozukluğu ve... Kafasında zettabaytlık Promitium hafıza çipi taşıyor." dedi Feyza heyecanla. "Genes'in ürünlerinden biri değil. İşe kabul edildiğinde güvenlik birimine rapor edilmiş ama mühürleme yerine yeniden programlanıp etkisiz hale getirilmiş. Bak şu işe, Genes'in sözleşmeli bir çalışanına kıyak geçtiğini ilk kez görüyorum, bu adamın kollayanı varmış demek?"

"Genes'in onda çıkarının olmasına şükretsin; yoksa kafasındaki çipi, bırak mühürlemeyi beyninin yarısıyla söküp alırlardı." dedi Deryus.

Genes'te işe başladığından beri ilk kez böylesi, gözden kasti olarak kaçırılmış bir güvenlik hatası ile karşılaşıyordu. Eğer bu tutulma olayında polis, Baki'nin Promitium çipine bakma cesaretini göstermişse, sorun çok büyük demekti. Genes yönetim kurulu, polisin kendi çalışanlarından birisinin kafasındaki çipin içeriğine bakmaya dahi cüret etmesinden hiç hoşlanmayacaktı.

"Enformasyon ofisine rapor etmemiz gerecek galiba." dedi Feyza, büyük bir sorunla karşı karşıya kalmışlığını hissederek. "Biz üstümüzden sorumluluğu atalım da..." Deryus ona bunu yapmamasını söyleyecekti. Keşke onlar gelmese diyecekti ama çok geç kalmıştı, Feyza çoktan Enformasyonu aramıştı, Deryus mecburen, dikkat çekmemek için artık kabullenecekti bu fikri.

"Onu neden aşağıda bu kadar uzun süreli tuttuklarını anlamadım. Sorun yokmuş gibi davranıyorlar ama bence olay göründüğünden ciddi olabilir. Polis istasyonuyla bağlantı kursak

iyi olacak." Deryus daha ilk saniyelerde bu adamın yorgun bakan gözlerinin derinlerinde onun hologramda göründüğü kadar uysal biri olamayacağı hissine kapılmıştı. Güvenlik biriminde çalışmaya başladığı ilk günden bu yana, uysal tiplilerin en tehlikeli, en sinsileri olabileceğine belki binlerce kez tanık olmuştu. Polisin Baki Reat konusunda ısrarlı davranmasının sebebi her neyse, bu geceye damgasının vuracak gibi görünüyordu.

Bu geceki nöbetinin sakin geçeceğini uman Feyza isteksizce söylenmeye başladı: "Neden Enformasyondakilere bırakmıyorsun bu olayı? Hem senin görevin içişleriyle ilgili, bazen burnunu kokan şeylerden uzakta tutman kendi yararına olacaktır Deryus... Güven bu sözüme..."

"Geç olmadan polis istasyonu ile bağlantı kursan iyi olur, ayrıca..." Solunda oturan kızlardan birine döndü Deryus: "Bu gece zemin katlarda yaşanan herhangi garip bir olayın haber edilip edilmediğine de bakmanızı istiyorum. Unutmadan da söyleyeyim; şu, kafasındaki çipin kayıtlardaki hafıza haritasını bütün detaylarıyla görmek istiyorum. Üretim tarihi, üretici firmanın üretim bilgileri, Genes'in işe alımında çipe yüklediği programın detayı ile versiyonun ne zaman yüklendiğini, öncesinde silinmiş olan bilgilerin listesini -tabii varsa- ayrıca polisin sorgu tutanaklarının hemen indirilmesini istiyorum." Nefessiz kalıp, sustu; dışarı çıkıp soluklanmaya ihtiyaç duydu. Deryus, karanlık odadan bir an önce çıkmak için Feyza'dan yardım istercesine mazeretini söyledi:

"Polisin neyin peşine düştüğünü anlamak istiyorum hepsi bu; bunun beni uzun burunlu yapacağını da düşünmüyorum." deyip izin aldı. Onu bu haliyle gören çok önemli bir olayın üstüne yetişmek için acele ettiğini sanırdı, kapıya yöneldi. Bela istemeyen gözlerle onu izleyen Feyza'ya bakmaya cesaret edemeden hemen dışarı çıktı. Aldığı kötü haberin yayılmasını önlemek isteyen bir heyecanla adımlarını sıklaştırarak fırtınanın gelişini haber vermeye gitti. Deryus Heyman, bu olayın bir milad olacağını hissediyordu ve bu his, sınır kapısında yaşadığı çaresiz günlerin sonbaharından kalmaydı.

***

Hızlı adımlarla sarı aydınlatılmış koridoru geçip sola döndü. Eğitim laboratuarlarında çalışanları umursamadı ama asansörün yanında sırada bekleyen robotun paket iletme departmanına ait olduğunu fark etti. Yirmi yedi kat aşağıda asansörden çıkıp bağlantı tüplerinden birine doğru yöneldi. Kalbi, heyecandan hızlı atmaya başlayınca doğal olmayacak şekilde terlediğini hissetti. Baldırları titriyordu her adımda ve kara bir hüzün onu gölgesi gibi takip ediyordu peşinden. Feyza'nın yanında belli etmemeye çalıştığı bir endişe, polisin hamlesi ile düşüncelerini alt üst etmişti. Deryus, yanlış zamanda bu tutuklamanın yapıldığını düşündü, sanki çok daha başka nedenler kollon adamın önemini polise hissettirmişti.

Sersemce gülümseyerek ilerledi. Heyecan seline karışan, sevinç ile hüzün aynı anda saldırmışlardı ve hırpalamadan, tartaklamadan vicdanını rahat bırakmaya niyetli olmayacaklardı. Deryus, Baki Reat'ın tetiklediği melankolisini kim bilir kaç zamandır biriktiriyordu içinde ve şu an tek arzuladığı şey buradan geri dönmemecesine kaçıp kurtulmaktı. Duygularının eriştiği bulamaç, yıllardır içinde katranlaşmış, hayatını zehir etmişti. Deryus, arafta gezinen birisi gibi geçiyordu koridorlardan, onu kurtaracak bir şeyi ya da birisini dört gözle aradığı kesindi. Bir türlü bulamıyordu.

Saklamak zorunda olduğu o kadar çok şeyi vardı ki, bunun için her zaman ki kendisi gibi görünmesi ve davranması çok zor oluyordu uzun bir süredir. Deryus, aklını kaybetmemek için dişlerini gıcırdattı. Böyle durumlarda her şeyi yakabilir, herkesten bir çırpıda vazgeçebilir, dünyayı alev topuna alarak kıyameti getirebilirdi; çünkü içinde zaman zaman küller altında unutulmuş bir kor bir anda yeniden tutuşuyor, alev alıyor ve onu yakıyordu. Deryus'un kıyametin bekçiliğini yapmak isteyen yanıcı öfkesi, bunca yıldır hiç eksilmemişti ve hiç bitmeyecekti. Ne yazık ki, o geçmişini asla affedemeyecek insanlardandı.

Düşünmek ve farkına varmak, her zaman acı verirdi insana. Deryus, küçük sarışın kızın yatağında kendisine kızar gözle bakmasına dayanamıyordu, sahne her aklına geldiğinde yangının üstüne sert bir poyraz esiyordu, alevini körükleyen. Geç kalmışlığın acısına, kaderin acımazsız işaretleri ekleniyordu.

Küçük kız kardeşini o gün bıraktığına öylesine pişmandı ki, annesinin yıllar öncesinden umutsuzluğun kollarında yaşama küsmesi ve onları yaşayan bir ceset halinde terk etmesi, böyle bir sonuç bulmuştu. Geçmişte yaşadığı yenilgiyi, kaybı kabullenememesi ise onu eski günlerine hapsediyordu sürekli. Deryus, son yıllarında annesinin kafayı yemiş haline öylesine benzemişti ki, melankolisinin kime çektiğini artık pek yadırgamıyordu.

Zemin katta yetişen çoğu yoksul çocuğun benzer kaderdaşlığı vardı. O zamanlar birinin başına gelen, daha sonra hepsinin ortak kaderi oluyordu. Bir anda salgına dönüşüveren bir hastalık, bir kaç düzine kurban almadan çekip gitmiyordu. O yıllarda hastalıklar daha çabuk yayılıyordu ve sanki daha bir çeşitliydiler. Kız kardeşini ansızın kendisinden koparan hastalıkta bunlardan biri olmuştu.

Deryus çok düşünmüştü geçmişi. Biyokların genlerine işlenen bozulmalar sağlıklı bir vücutta yıllarca saklanabiliyorken, bir anda, sanki yazgısal bir tetiklemeyle öldürücü bir hastalığın yol haritasını tek bir bedenden başlatıp, kılıklar, şekiller, isimler değiştirerek başka bedenlerde dolaşabiliyor, izi zor sürülür bir devinimle kurbanlarını sessizce avlayabiliyordu. Ortaçağ vebalarının uzay çağına taşınmış versiyonları onların hayat gerçeği olmuştu geçmişte. Kız kardeşi de böyle bir hastalığın kurbanı olmuştu. Akli dengesi bozuk olan annesi ölen kızının acısını hissedemeden, buhranları arasında aynı hastalığın başka bir formuna yakalanmış, kısa bir süre çektikten sonra o da ölmüştü. Oysa Deryus, sapasağlam kalmıştı, başına yıkılan dünyasının tam ortasında.

'Neredeydin Deryus? Nereye gittin, hasta oldum bak, ayaklarımı hissedemiyorum...' diyordu, sarışın, iri gözlü kız hayalinde. Oysa sadece bir haftalığına kuryeliğe gitmişti o, para kazanması gerekiyordu, hem kız kardeşi hem de yarı ölü annesi için. Ama bu kez geç kalmıştı, bir kaç günlüğüne annesinin insafına terk ettiği kız, hayatını adamaya niyetlendiği, kendi kızı kadar sevdiği küçük kız kardeşi, tanımsız bir hastalığa yakalanmış, yatalak olmuştu bu kısacık sürede. Kızın ölümü, o döndükten sonra iki günden fazla zaman almadı ve masum yüzün-

de sitemkâr duran gözleri Deryus'u bir an olsun suçlamadan bakamadı. Nereye gittin diyorlardı kendisine, nereye gittin?

Deryus, kızıl bir dumandan çıkarak derin bir nefes aldı; hepsi onun suçuydu, ağabeyinin suçuydu her şey. Ta ki, bir gün Federasyon'a katılacağını söyleyerek evden kaçıp gidene dek, her şey olduğu gibi güzel gitmişti onlar için. Ağabeyi kırk küsur yıl sonra geri döndüğünde kız kardeşi için ağlayamamıştı bile, sadece üstünkörü tek bir soruyla geçiştirmişti merakını. Deryus, bu yüzden ondan nefret ediyordu. Çaresiz şekilde hayatın kurbanı olmaktan nefret ediyordu. Kader denilen hoyrat devinimin serseriliğinden, hayatını kurgulayamamaktan, planlayamamaktan, planlarının Baki Reat gibi bir ahmak yüzünden suya düşecek olmasından nefret ediyordu. Kızıl bir duman burnundan taşıyordu neredeyse.

"Deryus, nereye kayboldun? Acilen buraya gelsen iyi olacak..." dedi Feyza'nın öfkeli sesi. Deryus, hayalindeki sesi gerçek duyuyormuş gibi irkildi, ürperdi. Yarım kalan bir işi tamamlayamayacak olmanın uçurum eksikliği içinde büyüyünce Feyza'nın bu gün tesadüfen iş başı yapmış olmasına lanetler yağdırdı. Onun bu gün o koltukta olmaması gerekiyordu. Deryus hırsla geri döndü, koşar adım onu çağıran kadının yardımına giderken, zamanın sıkışıklığını boğazının daralmasında duyumsadı. Gömleğini açıp derin bir soluk aldı.

Deryus, bu kez arkasına bakmadan ters istikamette tüp geçide girdi. Her şeyin gerçekdışlığını hissedemiyor, öfkesinden soluk alamıyordu. Gelecek sefere daha kötüsünü yapmanın arzusu doluyordu içine.

***

Gözetim odasının önünde nöbette bekleyen mavi-siyah üniformalı adamı gördüğünde Deryus, o gece gerçekten de ciddi şeylerin yaşandığını ve bu andan itibaren tüm yetkisini Enformasyon memurlarına terk etmesi gerekeceğini anladı. Onların, tahmin ettiğinden erken gelmiş olmaları küçük bir sürpriz olmuştu. Olayla ilgili bilgi almak için mi, yoksa kendilerini devre dışı bırakmak için mi geldiklerini anlayamamasına rağmen, her şeyin bu suratsız adamlarca apaçık sorgulanacağından

emindi. Memurun kendisine soru sormasına izin vermeden, kapının anahtarı olan tablete yönelip dokundu. Deryus, bulanık kafasıyla hızla içeriye daldı. İçeride ayakta duran üç adam ile Feyza'nın fısıltılı bir tartışmaya dalmış olduklarını gördü. Ellerini iki yana uzatıp misafirperver bir ev sahibinin heyecanıyla konuya daldı:

"Evet, beyler, neler oluyor?"

Üç iri adamdan gri renkli takım giyeni, sol kaşını havaya kaldırarak -sende nereden çıktın- havasıyla ona ters ters bakarken, Deryus, kolları boyunca uzanan şeritten onun enformasyon amiri olduğunu fark etti. Diğer ikisinin, hali hazırda gövde gösterisi yapmanın dışında muhabbete katılmamış olduklarını soğuk, ilgisiz bakışlarından anladı. Deryus, havayı yumuşatmak amacıyla isteksizce yeniden söze atıldı:

"...ben İçişleri güvenliği gece şefi Deryus Heyman. Aşağıda yaşanan küçük bir sorundan dolayı geç kaldığım için kusuruma bakmazsınız umarım. Sözü fazla uzatmadan içinizden biri, bu adamla ilgili olarak bana neler olduğunu özetle anlatacak olursa?"

"...zemin katta olanlarla ilgili bizim bilmediğimiz bazı önemli ayrıntılardan bahsediyorduk." diye söze atıldı Feyza, enformasyon yetkilisinin konuşmaya niyeti olmayacağını görerek.

"Ne gibi ayrıntılar bunlar?"

"Baki Reat'ın kendisi gibi..." dedi, şirket içinde *En*'ler diye tabir edilen enformasyon yetkilisi, kalıbından beklenmeyecek tiz bir sesle. Adam iki metrenin üstünde olmalıydı, herkese kuşbakışı bakıyordu ince, küçük, aşağılayan gözleriyle. Deryus, onun bu denli iri ve heybetli görünmesindeki nedenin zırhından mı, yoksa ayılığından mı kaynaklandığını merak etti önce, sonra adam hecelerle konuşmaya başladığında tüm dikkatini, hâlâ uyuşuk kafasında uçuşan diğer düşüncelerden ve kâbuslardan arındırmaya çalışarak, onun ne demeye çalıştığını anlamak üstüne yoğunlaştırdı.

"...Nano-pronon mühendisi... Kendisi son on aydır çok özel bir proje üstünde çalışıyordu. Yarım saat kadar önce polis hattından aldığımız TERS raporlarına göre, onun hafıza kontrol birimlerinden birine tahliye edilmesi emrine rastladık. Bildiği-

niz gibi TERS kanalından gelen raporlar henüz uygulanmamış ama yürürlüğe konmuş emirler kapsamına girer."

"Ne demek oluyor bu?" dedi Feyza; aralarında daha önce askeri bir eğitimden geçmemiş tek kişi olarak, çok doğal bir soru sormuştu. Deryus çabucak söze atıldı; öte yandan askeri bir geçmişe sahip olduğunu göstermek istiyordu karşısındakilere:

"Özel kodla bilegilerden gönderilen bu emirler, onay beklemeden ana bilgisayara iletilir. Polis hattında polis diliyle kodlandıkları için bizim bu emri anlayabilmemiz, yayın diline çevrilmesini beklememiz demektir ki, bu da Reat'ın hafıza kontrol biriminde masaya yatırıldıktan sonra olmasına işaret eder, çünkü kasıtlı olarak gecikmeli yayınlanırlar. Yani anlayacağın TERS emirleri ani vuruşlara benzer, olay olup bittikten sonra raporlanır bizler için." Deryus kıyametin kopmadan önceki haline göz gezdirir gibi bakındı Enformasyonun adamlarına: "Ters'in künye numarasını belirleyebildiniz mi peki?" diye sordu.

"Zemin kat dedektiflerinin birinden gelmiş bu emir. Anında Adalet Bakanlığına başvurup, konu hakkında ivedi olarak emri dondurma kararı yayınlaması için bağlantı kurdurduk. Karara polis hattında yayınlandıktan yedi dakika sonra yanıt geldi. Asıl sorun bu yedi dakika içinde geç kalıp kalmadığımızdır."

Feyza, herkesin ani suskunluğunu haberin kötülüğüne yormuştu.

"En yakın hafıza merkezi Kutlu polis istasyonunda bulunuyor, oraya gidiyoruz. Sizin robotlardan birine de ihtiyacımız olacak."

Deryus, Feyza'ya sanki enformasyondakilerin anlamayacağı türden kodlu bir şey söylemek istermişçesine baktı, sonra ekranlarının önündeki kızlardan birine seslendi:

"Robotun hafıza skan yeteneğini genişletin. Polislerden önce davranıp Baki'nin hafıza portlarını kontrol edebilelim, eğer onun çipini kurcalamışlarsa, şikâyet nedenimizi orada raporlatabilir hatta doğrudan mahkemeye başvurabiliriz. Feyza... Sizinle bağlantı kurduğumuzda bakanlığın kanalının açık olmasını istiyorum, hani ne olur ne olmaz."

"İyi fikir, kanunlar bizimde kendi işimizi yapmamıza engel olamazlar ya" dedi amir En, olası çatışmalara hazırlıklı olmak

istiyordu ve görünüşe göre Deryus'un onlara katılmasında bir sakınca görmüyordu.

Feyza, hemen atıldı daha fazla bekleyemeyeceğini hissederek:

"Site güvenliğinin kanunlarıyla çatışmayacağımızdan emin değilsiniz, öyle mi? Yani bu adamın gerçekte ne suç işlediğini bilmiyoruz, belki polis bizim bilmediğimiz bir nedenden onu içeri çekmiş olabilir, o zaman sorun büyümez mi?" Deryus'un tüyleri diken diken olmuştu Feyza'nın bu sözlerinden. Kadın doğru söylüyordu, Baki Reat eğer site devletini ve şehrin iç güvenliğini tehlikeye düşürecek işlere burnunu sokmuşsa, polis de onu uzun süreden beri takibe almışsa ve bu robot kılıklı enformasyondakilerin bildikleri o, gizli şey buysa, o zaman işleri belalı olacaktı.

"Bütün sorunda bu ya!" dedi Deryus biraz öfkeli, sonrada ekledi: "...o zaman elimizden hiçbir şey gelmez, çatışma çıkarmaktan ve onu alavere dalavere ile karakoldan kaçırmaktan başka."

***

Genes şirketinin Porrad aracı, tencere biçimli Kutlu polis istasyonuna yaklaşırken otomatik pilot, tüm hareket kontrolünü polisin park etme programına bıraktı. Havada trafiği tıkamamak için bir kaç tur attırılan aracın içindeki dört adam ve bir robot, aralarında konuşmadan sabırla bekleştiler. Hava limanına yanaşırken kabini gözlemleyen polis h-gözü, içeride yabancı bir robotun varlığını sezince, porradın yedek kapılardan birine geçici olarak bağlanmasına izin verdi. Ana bilgisayar, robotun varlığını bakanlığın yayınıyla özel durum istisnası olarak onayladıktan sonra karakola adım atmalarına izin verecekti.

Kapının açılmasıyla hemen önlerinde beliren, onları bir süredir beklemekte olan polis memuru, onu takip etmelerini söyledi. Asansöre varmadan önce, onları durdurup, karakol ana bilgisayarının gözlemci olarak robotun belleğine geçici yüklemesine izin verilmesini istedi. Robot, normal koşullarda özerkliğini tehdit edebilecek bu yabancı yüklemeye ve içinde bir hayalet program olacak bu yazılımın geçici yerleşisine itiraz et-

meden izin verince, polis ana bilgisayarı robotun hafızasına ikinci, pasif, gözlemci bir karakter olarak dolmaya başladı. İşlem bir dakikadan az bir zamanda tamamlanmıştı.

Asansöre bindiklerinde polis memuru kendini yan ağızla tanıttı. Deryus, onların misafir olarak nasıl arzuyla beklendiklerini onun kin dolu bakışlarından anlamıştı.

"ANN, sizin robotun hafıza kontrolü yapmasına izin vermeyecektir..." dedi polis memuru, sakin, zorlukla duyulabilir bir fısıltıyla.

"Bakanlıktan iznimiz var, o yüzden kendi robotumuzu getirdik." dedi Deryus kavgaya hazır bir havayla.

"Olsun... Hafıza kontrol merkezinde üçüncü parti bir şirketin kimliği ile denetleme yapmanıza izin vermeyecektir. Eğer yaparsanız da..." Kapı açılıp karşılarında ağır silahlı ikinci bir polis memurunu onları beklerken bulduklarında hepsinin gözü heyecanla açıldı. Onlar çıkınca zırhının kol şeritlerinden zemin katta çalıştığı anlaşılan zırhlı polis, yabancı robota kötü kötü bakarak, asansöre gideceği katın ismini bağırdı.

"Dedektif sizi bekliyor, şuradan gidiyoruz."

"Bu gece aşağı katlarda bayağı bir sorun yaşamışsınız galiba." dedi adamlardan biri.

"Doğrudur, zaten hangi günümüz sorunsuz, dertsiz geçiyor ki? Ama benim işim genelde karakol içindedir, pek nadir dışarı çıkarım. Çoğu zaman haberleri sokaktaki insanlardan bile geç öğrendiğim oluyor."

"Reat'ı neden alıkoyduğunuzu sorabilir miyim?"

"Kimi? Ha, sizin elemandan bahsediyorsanız ben yanlış adam oluyorum bu soru için; onu dedektife soracaksınız. Dediğim gibi..."

"Evet, yani seni ilgilendirmeyen konulara burnunu sokmak istemeyenlerdensin..."

"Aynen öyle. İstasyonun kurallarını biliyorsun. Kalenin sırlarını asla dışarıdan gelenlerle paylaşma. Aynı şey sizin Genes'te de aynı olsa gerek, değil mi yoksa?"

Deryus, polisin çok doğru söylediğine katılmak isterdi, yanındakilerin enformasyondan olduklarını unutabilseydi. Genes'te de kısmen aynı kanun işliyordu ve bu tekinsizliğin doğurduğu kuşkulu bir his, gecenin sonunda Reat'ın hangi

komploya kurban gideceğini şimdiden meraklandırıyordu. Enformasyonun bu kuklayı ne amaçlı araştırdığını anlayacak şansı, bu gece burada yakalayamazsa, sonsuza dek yitireceğini düşünüyordu.

Hâlbuki yol boyunca kimse Reat'tan bahsetmemeye çalışmıştı, enformasyondakilerin endişesi endüstri casusluğundan öte bir endişe olmalıydı. Saklamaya çalışacakları şey, gece vakti bakanlıktakilerin kıçına tekme attıracak denli önemli olmalıydı. Deryus, önünde gidenlerin savaşa hazır tedirginliklerini gözlemledi.

"Burada bekleyin lütfen." dedi polis. Bileğindeki TERS bilgisayarından uzun, ince bir kordona bağlı iğne ucunu çekip, robotun arkasına dolanınca, enformasyon adamları polisin garip davranışından aynı hızla huylanıp ona engel oldular. Durum, robotu fiziksel tacize giriyordu. Ne yapmaya çalıştığını anlayamamışlardı ama yine de sezgisel hareket etmenin sonradan geç farkına varmanın getireceği pişmanlıktan her zaman daha iyi olduğunu bilmenin pişkinliğiyle, polise yakın olanı önce atılmıştı. Büyük En, bir el hareketi yaparak, savaşları durdurup başlatabilen bir tanrının bilgiçliğiyle adamlarını durdurmuş, polise izin vermişti.

"Adamlarının acemiliğine hiç yormam yaptıklarını... Onlar dışarıda kalıyor, sadece sen ve robot girebilirsiniz sentez odasına!" Polis sonunda öfkelenmişti, ama porradtan indiklerinden beri fark edemedikleri şey, her şeyden uzak durmaya çalışan bu memurun aslında teğmen komiser olduğuydu ve bina içinde hükümdar olan oydu.

Deryus, bir an bokun içine düştüğünü hissetti, dışarıda bırakılacağını düşünerek. Takati dizlerinden çekilmeden hemen ileri atıldı:

"Benim de içeride olmam lazım."

"Adamların dışarıda seni bekleyecek dedim, son sözüm budur." dedi polis, büyük En'in yüzüne bakarak. Robotun başının arkasına taktığı nanofiber kordon, yüklemeyle taşınan veri alışverişinden rengârenk parıldıyordu. Neydi bu kadar önemli olan diye merak etti Deryus. Polis, onun heyecanlanmasına hiç önem vermeden, sakince bilgisayarında kodlanan verileri izliyordu. Yükleme tamamlanınca bileğinden küçük bir çip

parçasını söküp, robotun kafasında kordonun bağlı olduğu noktaya yapıştırdı.

"Dışarı çıktığınızda bu çipi geri vermeniz gerekiyor. Ben ortalıkta görünmezsem, havalimanı görevlisinden çipi çıkarmasını isteyebilirsiniz. Sakın çipe dokunmayın, aksi takdirde hiçbiriniz burayı uzunca bir süre terk edemezsiniz. Anlaşıldı mı?"

"Benim de içeride olmam gerekiyor."

Komiserin bakışları değişmişti. Deryus ne pahasına olursa olsun devam etti: "Aynı departmandan olmadığımız için benim de içeri girmem gerekiyor, isterseniz bakanlıktan bir başka yazıyla da halledebilirim bu sorunu." diye ekleyince elindeki tüm kozunu ve blöfünü kullandı.

"Hangi departmandan oluyorsun sen?" diye sordu komiser, Deryus'un ısrarcı, baskıcı ses tonundan ve davranışlarından hayli kıllanmış.

"Genes iç güvenlik komisyonu başkan yardımcısı ve bu gecenin nöbetçi yetkilisiyim."

"Robotun pirelerden birini taşımasına karşı mısın?"

"Değilim... Meydan senindir!" dedi Deryus hiç düşünmeden.

"Yirmi dakikanız var o zaman."

Komiserin bilegisine dokunmasıyla sentez odasının kapısı açıldı. Üç metrelik dar bir koridorun sonunda mavi bir kapı daha bekliyordu onları.

"Devam edin. Güvenlik sonarından geçtikten sonra ikinci kapı otomatik olarak açılacaktır." Sonra dönüp Genes'in adamlarına sırıttı: "Sizlerse beyler..."

Deryus, kapanan kapının ardında yarım kalan cümlenin devamını duyamadı. Bir kaç adım attıktan sonra ikinci kapıdan geçip sentez odasına girdiler. Kendilerini bekleyen laboratuar görevlisi onları altıgen şeklindeki yüksek tavanlı ana salondan geçirip, Reat'ın hâlâ hafıza kontrol makinesinin yatağına baygın bir halde uzanmış bulunduğu odaya götürdü.

Sivil giyimli bir komiser, onları bekliyordu. Geldiklerini gördüğünde dahi parmaklarını uzun bıyıklarından ayırmadan, balıkgözü bir bakışla süzdü onları.

"Umarım hafızasını kontrol etmemişsinizdir." dedi büyük En içeri girer girmez, uyuşuk görünümlü dedektifin yanından

uzanıp Reat'ın gözbebeklerine baktı. Deryus, robota Reat'ın Promitium çipine sızma olup olmadığını kontrol etmesini söyledi. Robotun göğsünden bir kapak açıldı, teğmen komiserin robot için kullandığı nanofiber kordonun benzerini uzatıp, Reat'ın sağ şakağının üstünden saçlarının arasında saklı olan giriş noktasına soktu. Yirmi saniye kadar sonra robot kodlara dökülmüş raporunu hologram ekranına iletirken, hafızaya herhangi bir sızma olmadığını, çipin kilit programının tüm olası portlarında herhangi bir elektron değişimi meydana gelmediğini söyledi.

"Neden baygın yatıyor? Biyolojik fonksiyonlarını analiz etmeni istiyorum." Deryus robota seslenirken, olduğu yerde sakince onları izleyen komiserin, büyük En ile bakış değiştirdiklerini son anda yakalayabildi.

"Bir açıklamada bulunacak mısınız?" dedi Komisere.

"Bence bunu sizin yapmanız gerekiyor. O yüzden işleme başlamadan önce tanık olarak bulunmanızı istendik..." dedi komiser, sabırlı ama kararlı bir hareketlenmeyle.

"İçişleri bakanlığının Genes şirketiyle yaptığı anlaşmanın doksan üçüncü maddesine..."

"Farkındaysanız çalışanınız burada şüpheli sıfatı ile tutulmuyor. O yüzden anlaşmanın maddelerine ihtiyacımız yok." dedi komiser.

"Öyleyse neden buradayız? Şüpheli değilse, kendisi neden bu masada yatıyor ve neden hafızasına sızmaya yelteniyorsunuz bize haber vermeden."

"Bütün yapmak istediğimiz... Reat'ın hafızasının son altı saatlik bölümüyle ilgili, endüstri casusluğuna yormanıza gerek yok olayı. Eğer hâlâ onu alıp buradan elinizi kolunuzu sallaya salaya çıkabileceğinizi zannediyorsanız, çok yanılıyorsunuz..."

5.

Üst katların kalabalığında olsaydı eğer, omuz numarasında kimlik detayları bir başkasına ait olan bir belediye görevlisinin, bu sokakta aylak aylak dolaşmasına kimse dikkat etmezdi. Ama alt katların kalabalık, alacalı, boğucu ve tekin olmayan tehlikeli sokaklarında, aylaklığın başıboşluğuna takılarak gizli bir amaca yönelik dolaşmak, tüm dikkatleri üzerinize çabuk çekerdi ve bir kere kim için çalıştığınız şüpheye düştükten ve sorgulanmaya başladıktan sonra aynı mekânlarda tekrardan kolay kolay barınamazdınız. Bu yüzden, kimliğini gizleyerek yaşanan günler, çok zordu zemin katlarda. Bu yüzden çok dikkatli olmak ve sokaklardaki varlığını iyice silikleştirmek zorundaydı.

Kavi Reser, Baki Reat'ın Güven Callifragi ile beraber, adını hiç unutamadığı, manyetizminden kurtulamadığı ve çevresinde hep pusuya yattığı o lokantaya girdiklerini gizlice seyrettiğinde, sokakları ve lağım borularını temizlemekle görevli, yanık benizli, kasten bu noktada arızalandırılmış, antika görünümlü belediye robotunun üçlü ayaklarının altına sırtüstü yatmış, robotun kırk üçüncü TPU'sunu değiştirmeye çalışıyordu.

Bir ara, göz ucu ile bakındığı lokantanın kapı eşiğinde gördüğü bu ikiliden birini hemen tanımıştı. Callifragi tanınan bir asalaktı onun için, her ne kadar şimdiye dek onunla özel olarak ilgilenmemiş olsa da, onun zararsız bir kristalit taşıyıcısı olduğunu tahmin ede gelmişti. Oysa havası değişen bir ortamda ve yaprakların ne yöne kımıldayacağını hesaplayamayan bir yanılgıda, Callifragi'nin ummayacağı kişilerden destek gördüğünü keşfetmesi, kafasında çizdiği masum resmin sınırlarını bir anda alt üst edivermişti. Onun yanındaki memur kılıklı, soluk benizli zayıf adamı daha önce hiç görmemişti buralarda. Yeni sivillerden birisi olabilir diye düşündü; ürkek hareketlerinden çekingenliğini ele veren bu adama daha dikkatli bakmaya çalışırken, robot kendini göz kırpmasının binde biri hızında yeniden programlayıverdi. Eski model robotların en yavaş denebilecek modunda gerçekleşen işlemde Reser, yeni yerleştirdiği TPU'nun hata mesajı verip vermeyeceğine bakmak için gözlerini bir anlığına lokantanın kapısından çevirdi. Yeni TPU, be-

lediye hattı ve sistemi tarafından çabuk onaylandı. Reser yaptığı işten memnun kaldığını hissedip çevik hareketlerle robotun ayakları altından kaçarken, yüzünü lokantanın kapısına döndürdü.

Robot, kafasının üstünde bir çift kulak gibi duran flaş lambalarını çalıştırıp, harekete geçmek üzere olduğunu kalabalığa nazikçe duyururken, yanından süzülen insan nehri ani bir refleksle bir kaç adım geriye açıldı. Yüz yirmi yaşına yaklaşmış, üç ayaklı metal yığını sevimsiz makine, sarı flaş lambalarını kalp atışı ritminde çalıştırıp, ağır ağır sallanarak yürümeye başlamadan önce, hidroliklerine hava doldurarak irileşti, boyunu iyice uzattı, gövdesi uykudan kalkan birisi gibi yorgunca gerindi. Yerleri temizlemeye geçeceği esnada bir davranış bozukluğu göstererek, başı nedensiz yere sanki yapmak zorunda kaldığı bir şeyi yapmak istemiyormuşçasına, her on saniyede bir lokantanın kapısına doğru dönüp durdu.

"Aynen öyle yaşlı dostum..." Reser'in fısıltısını anlayamayacaktı robot; kendisine verilen komut, hareket ve işlev algoritmasını değiştirmişti. Belediyenin hat denetleyicileri dahi farkına varamamıştı bu yeni yazılımlı sinsi yüklemenin. Robot, kalabalığın üstüne doğru birkaç adım attı, kafasını kısa aralıklarla döndürerek ilerliyordu. Her şeyin yoluna girdiğini Reser'e düşündürdüğü sekizinci adımın sonunda, lambaları çığlık atarcasına parlayıp söndü, adımları durdu ve beklenenden çabuk arıza vererek devre dışı kaldı. Robotun gözlerindeki ışıltısı aniden sönmüştü, tüm hidrolik eklemleri birbirine girerek ayakları üstüne çöktü. Kavi Reser'in tasarısı da onunla birlikte çöktü.

Son bir kaç gündür sıkı gözetlediği lokantanın kapısından içeri girenlerin sayısı onu hiç şaşırtmamıştı. Ne denli her şeyin uzağında, soyutlanmış biri gibi davranmaya çalışırsa çalışsın, en duyarsız insan bile en basitinden şunu söylenirdi kendi kendine: çok ciddi bir şeyler dönüyordu içeride ve sanki gizlenen, konuşulmayan ama bilinen bir şey yolda, yakınlaşmaktaymış gibiydi. Çözemediği bu bulmacanın yarım kalmışlığından çok rahatsızdı, kabataslak neler olduğunu sezinliyor ama parçalı bulgularını ve şüphelerini birbirine bağlayamıyor, bir sonuca varamıyordu.

Reser, robotun yeniden arıza vermesine çok kızmıştı. Cebinden, sığınağında daha önceden koduna sızıp yeniden programladığı ikinci bir TPU çıkardı. İkinci TPU'nun işe yaramasını umuyordu bu defa. Kavi'nin aklı, robotun nedensiz tepkisi ve anlayamadığı üstelik aylardır çözemediği bu sorun karşısında çok karışıyordu. Nasıl oluyordu da robot yeni TPU'nun farklı davranışlarını fark edip, bunu reddedebiliyordu. Sanki tüm robotlar, duygusal bir akılcılıkta duyumsadıkları, sonradan eklenmiş yeni davranışları ve görevleri komut dışı bırakamadıkları için, sızdırdıkları kuraldışı bir hareket-kontrol yüklemesiyle yeni TPU'yu yakmak zorunda kalıyorlardı. Aynı sorunu değişik marka robotların hemen hepsinde yaşayan Reser'in son iki aya yakın bir süredir çözemediği en büyük problemi buydu.

Robot onun adına casusluk yapmaya alerjik davranıyor, bir şekilde kodu-kırılmış TPU'ları devre dışı bırakıp, kendi asıl işine devam ediyordu. Çoğu zaman Reser, robotunu başka bir semtte, ya dev boşaltım borularının karanlık bölgelerinde, ya ara sokakların çöplük depolarında çalışırken, ya da aylak aylak dolanırken buluyordu. İki hafta öncesine kadar taşırmamaya çalıştığı sabrı, sonunda setleri yıkmıştı; polis tarafından içeriye çekilmiş olan Kâtip'in kırdığı bölümlere eklemeler yapıp, kendince davranış belleği yazılımını mükemmelleştirmişti. Oysa sonuç, bütün çabalarını boşa çıkarırcasına, en beklenmediğe dönüşmüştü onun için. Robot, daha kesin bir tavır ile etkiye karşı bir tepki edinerek inadına intihar etmeye başlamıştı hesapsız zaman sürelerinde. Bazen yeni yerleştirilen TPU üç gün dayanabiliyordu, bazense üç saniye.

Kavi Reser, kaderine boyun eğerek robotun paneline yöneldiği anda fark etti yeni yabancıları. İşte tam oradaydılar, bir acemi sivil polisin ya da casusun olmayı düşleyebileceği o, aslında hiç bulunulmaması lazım gelen, olayların kör noktasında durmuşlar; kaş altından süzüyorlardı herkesi. Kendi aralarında kıpırtısız konuşurken ve yan gözle de lokantanın kapısını hinli bakışla gözetlerken yakalamıştı onları. Kavi'nin içinden sessiz bir kahkaha esti. Neşesi yerine gelen çocuklar gibi robotun altına yatarken, onları rahatça izleyebileceği bir açıyla uzandı yere. Acemi oldukları adamların boylarından belliydi. İki metreden uzun boyları, iri ve hantal vücutlarıyla kalabalığa yukarı-

dan bakan bu tiplerin yerel mafyanın adamları olabileceklerini düşündü. Antika lokantanın müşterilerinin büyük nüfuzları vardı bu katta. Bu yüzden bu tür kelebeklerin varlığını hiç yadırgamıyordu.

Lokanta huzur dolu sükûnetine gömülmüştü, alaca kırmızı ışıklarının içinde. Gölgelerin seyrek hareketi fark edilebiliyordu perdeli camlarının gerisinde. İnsanı çeken bir havası vardı böyle yerlerin, yanı başında oturanın kim olduğunu önemsemeden her an muhabbete sürüklemeye hazır bir boğuculuğu vardı. Asırdır varola gelen iç dizaynına pek dokunmamaya, bozmamaya çalışmışlardı lokantayı devraldıktan sonra, başka bir isimle aynı işe devam edenler. İçerisi belki iki yüz yaşındaydı. Reser, perdelerin gizlediği eski günlerin huzur dolu yansısına hüzünle baktı bir kaç saniyeliğine. Yattığı yerden gölgelerini gördüğü Callifragi'yi ve arkadaşını bir kaç dakika sessizce izledi.

***

Bulvarın hemen üstünde gezinen h-gözlerden bir tanesi Reser'in ve lokantanın bulunduğu Güneşli bulvarına çıkan bir ara sokağın köşesinde aniden durdu, asılı tutunduğu manyetik halatların gıcırdayışı, o durduktan sonra dalgalarla yayıldı kalabalığın kulaklarına. Bu ani duruşuyla en yakındaki polis robotuna gönderdiği sinyale ilk yanıt, asansör çıkışında nöbette duran yeni modellerden birisinden geldi. Aldığı komutla bir anda saldırı moduna geçen diğer robotun gövdesi hızla deforme olup kısalmış, enlemesine genişlemişti. Kollarındaki kırmızı mavi yanan uyarı şeritlerini bir anda ışıldarken görenler, yolundan kaçışmaya başlamışlardı.

H-göz, demin durduğu yeri odak almış, bir ileri bir geri hareket edip ilgisini çeken bir şeyleri daha keskin skanlamaya çalışıyor, sanki tam olarak algılayamadığı bir şeye emin olmak istiyormuşçasına tereddütte kalmış görünüyordu. Aynı tereddüdü iletişiminde algılayan robot, h-gözün bir blok uzağında olduğu yerde duraklayarak, sonrada saldırı moduna pusarak cevap verdi. Bekleyişi çok kısa sürdü, aniden atılması ise vahşi bir hayvanı andıracaktı. Robotun bu atılganlığı kalabalığın yükselen

mırıltılarında bir korku, heyecan havası estirmişti. Önlerinde çılgınca koşturan robotun alarm dolu ani hareketlerine geç cevap veren polis devriyesi, sokağa alelacele dökülmüş, peşi sıra delice koşuşturmaya başlamışlardı. Belli ki, onlarda robotlar arası fısıldaşmayı anlayamamış ve koşuşturmaya çok ani yakalanmışlardı.

H-göz, iki kaykılmadan sonra onu skan edeni fark edemeyen birinin tam tepesinde durdu, ardından kulaklarda çınlayan alarmıyla, şüpheli bulduğu adamı lazer çemberine hapsaldı. Çevresinde iki metre çapında parlayan dairenin lazer sınırlarını korkuyla fark eden adam, dehşet çığlıkları atmaya başladı olduğu yerde donarak. Zavallı adam "Ben yapmadım, suçsuzum..." gibisinden bir şeyler söylüyordu; gözyaşlarına karışan salyalı ağzından dökülenleri anlamak bir hayli zordu, yaşadığı korku muhtemelen onun ömründen yıllar almıştı. Biraz sonra çöktüğü yerde, önünde aniden bir hayalet gibi beliren ağır silahlı yeni model polis robotunu gördüğünde ise, adam hepten kendinden geçer gibi oldu. Teslimiyetçi eylemine H-göz ve robot toleranslı davranmışlardı, hiç bir kuvvet kullanmayarak.

Polisler ise kırk üç saniye geç kalmışlardı, robotun onlardan önce vardığı olay sahnesine. Herkesin takibin sona erdiğini düşündüğü sırada, dehşetten yerlere kapanan şüphelinin etrafını çeviren ulvi lazer çemberi birdenbire, nedensiz ve uyarısız sıyrılan bir perde gibi çekildi. Bu, şaşırtan bir hamle olmuştu; görünen o ki, h-göz şüpheli konusunda bir tür karmaşaya düşmüştü. H-göz, yeni hedefinin peşine doğru atılırken, robot da onu takip etmeye hiç zaman kaybetmedi, çekirge ayaklarına tam kuvvet vererek, seke seke kalabalığın arasına daldı yeniden. Polisler, vardıkları yerde henüz neyin olup bittiğini anlayamadan yeniden h-gözle robotun peşine düşmek zorunda kalacaklardı.

Biraz önce h-gözün hedefinde kalan, dehşetinden yere çökmüş adam ki, sokağın tanınmış uyuşturucu kuryelerinden biriydi, yarım saat kadar sonra güçlükle ayaklandığında korkusundan altına işemiş olduğunun farkına varmadı. Sendeleye sendeleye çekip giderken, bugün hayatının en mutlu günlerinden birisi olduğuna şükrederek bir kaç aylığına uzak duracaktı bu sokaklardan.

H-gözün 40D8tW.3t4.B678.a7 numaralı bölgeye girdiğini gördü polislerden biri, bileğindeki sonar haritasını izlerken. Birazdan h-gözün diğer karakolların robotlarına uyarı mesajı göndereceğini düşündü ve bu koşuşturmacanın ucundaki her kimse, onun yerinde olmadığına şükretti. Yanında birlikte koşan ve koşarken dahi zırhının başlığını el yordamıyla açmaya çalışan arkadaşına ne olursa olsun yüzlüğünü açmaması gerektiğini söyledi ama benzer bunaltıyı hissedip kendisi de, içinde kaybolduğu Rolian zırhını soyunup tüm gücüyle koşmak dürtüsüne kapıldı. Yanındaki hâlâ, şıkışmış olduğunu tahmin ettiği başlığın yüzünü açmaya çalışıyordu.

"Nefes... Nefes alamıyorum." dedi meslektaşı uzaktan duyulan bir sesle. Adam boğuluyor gibiydi adeta, zırhının bir sorunu vardı galiba. Benzer bir boğuntuluk Salman'ın yüreğine dokunduğunda onun da nefesi kesilir gibi oldu. Durup ona yardım edemeyeceğini biliyordu, hele böyle bir zamanda hiç yapamazdı. H-gözün kırmızı alarmı, kırmızı alarm demekti, boş yere koşmadıklarını çok iyi biliyordu, kesinlikle kötü bir şeyler olacaktı birazdan varacakları yerde.

"Boşa çıkar kendini!" diye haykırdı ona. Yanındakinin hâlâ aynı tempoyla koştuğunu görünce, onun inadına takibe devam etmesine kızarak daha öfkeli bağırdı:

"Takibi bırak, istasyona geri dön!" Arkadaşı adımlarını yavaşlatarak onların gerisine düştü, bir kaç adımdan sonra durup kafasındaki yüzlüğü bir türlü açılamayan başlığını, zırhın basıncından devre dışı bırakarak, bir hamlede çıkarıp yere attı ve geç kalınmış derin bir soluk aldı. Etrafında toplanan şaşkın kalabalığa aldırmadan, başlığını yerden alıp, silahının reaktörünü söndürmeden geriye, istasyona doğru ağır ağır yürümeye başladı.

H-gözün peşinde sürüklediği, Dünya Birliği ve belediyenin ortak çalışmasının bir ürünü olan robotun varlığı ve kedi köpek kovalamacısını andıran koşuşturmacanın görülmesi, sokak seyircisinin merakını alevlendirmişti. Polislerin peşine takılan çocuk çetesiyle, işsiz güçsüzlerin, heyecan arayan aylakların yanı sıra, tesadüfen aynı sokakta bulunma şansını yakalamış yerel bir gazetenin acemi muhabirinin katılımından sonra, meraklıların sayısı birbirinin merak manyetizmine takılarak artar-

ken, bu kalabalık grup, nâralar atarak, robotun her sıçrayışında kaybolup yeniden görülebilen gri heybetinin yöneldiği istikamete doğru cümbür cemaat yol almaya başlamıştı.

Çocuklar, yedi ay önce törenlerle hizmete alınan ve alt katlarda sükseli, parlak metalik zırhlarını ışıldattıkları andan itibaren korkunç bir ilgi gösterdikleri bu yeni model Asba robotlarına kendi karmaşık sokak dilleriyle *'Cilalı'* adını vermişlerdi. Polislerin zaman zaman varlığını kalabalık içinde kaybettikleri robotun ne tarafa doğru gittiğini, çete halindeki bu sokak çocukları işaret ediyor, yol gösteriyorlardı eskortluk boyunca. Son durakta büyük ve kanlı bir çatışma baş gösterecek olsa dahi, onlar yakın takiplerinden vazgeçmeyeceklerdi. Yetişkinleri, ilk tetik hareketinde olay yerinden uzaklara sıvışacakken, bu meraklı kuş sürüsünü andıran çocuk çetesi bir şekilde köşelerine sızıp, ne pahasına olursa olsun tüm olacakları, fırıl fırıl dönen merak kuyusu gözleriyle sonuna kadar hatta sondan da sonraya takip edecek, tarihi bir olaymış gibi özümseyeceklerdi. Hatta olaydan çok sonraları dahi, yaşananların, tanık olunanların canlı kalmasına faydası olacak dedikoduyu ve anımsamanın taze kanını yine bu çocuklar, kendi aralarında konuşarak binlerce kez aktaracak, olayı dün yaşanmış gibi canlı tutacak, yetişkinliğe yol alışlarının ilk durağında, unutmadan hemen önce bu kutsal hikâyelerini kendilerinden sonraya kalsın diye küçüklerine teslim edeceklerdi. Kural buydu.

Sokak kenarında oturduğu yerde dilenirken uyuya kalmış bir savaş gazisine takılarak düşen çocuklardan birisi, bileğini yakalayan dilencinin neler olduğu sorusuna kahkahalarla karışık, 'Cilalı kafayı yedi' demişti.

H-göz, ünlü Kızılkum sokağına ani dönüş yaptığında, asılı durduğu halatlar tiz bir sesle ciyaklamış, adeta alev alır gibi parlamışlardı. H-gözün neyin ya da kimin takibinde olduğunu anlamak imkânsızdı. Önünde kaçışan herhangi bir zanlı yoktu, sanki robot bir hayaletin peşine düşmüştü. Sonar bilgisayarından bölge verilerini alan bir polis, Kızılkum sokağına girmek üzere olduklarını söyledi diğerlerine. Sokağın ismi bazılarına kanlı sahnelerle çağrışım yapmıştı. Yavaşlayan h-gözün yakınına vardıklarında peşlerine takılmış çocuk kalabalığını korkutmak amacıyla üstlerine yürür gibi yaptılar, silahlarını onla-

rın üstüne doğrultup takip etmemeleri için birkaç el kol işareti salladılar. Çocuklar ve diğer kalabalık son noktaya vardıklarını anlayınca çoktan siper almaya başlamışlardı.

Halatlar üstünde çok yavaş ilerleyen robotun birazdan avının üstüne ani bir atak yapmasını bekliyordu herkes. Umulanın aksine, h-göz devre dışı kalmış gibi bomboş bir noktada duruverdi. Sokak oldukça tenhaydı, polis robotunu fark edenlerin kaçışmalarının ardından ortalık bomboş kaldı birkaç saniyede. İnsanın aklını donduran bir sessizlik vardı, herkes nefesini tutmuştu. O esnada beklenen ama yine de beklenmedik bir anda oluveren, kulak zarlarını çatlatan bir patlama oldu. Kalabalık bir anda yerlere kapaklandı.

Evlerinin pencerelerinden aşağıdaki olayı izleyenler dahi, h-gözün nerden ve nasıl vurulduğunu anlayamadılar.

Alevler saçarak, büyük bir gürültünün ardından yere düşen h-göz, küçük robot parmaklarının üstünde bir kaç metre yol almıştı. Bu son saniyelerinde olmalı ki, hareketsiz duran polis robotuna aradığı hayali hedefinin varlığına dair bir son an sinyali gönderdi. Cilalı, ileri atılıp yolun solundaki ağır logar kapağını bir kâğıt gibi soyup, gövdesini iki büklüm yaparak bir örümcek gibi kafa üstü lağıma daldı. Bu, hiç kimsenin beklemediği bir hareketti; polislerin bile ummadığı bir atiklikti.

Bir kaç saniye sonra aşağıdan silah sesleri gelmeye başladı. Borularda yankılanan lazer topunun gürültüsü gök gürlemesine benziyordu. Robotun kaybolduğu kanalizasyonun girişi başta olmak üzere, neredeyse tüm Kızılkum sakinleri mutfak, tuvalet ve banyolarının kanalizasyon bağlantılarından aynı ürkütücü silah seslerini dakikalarca yankılanarak duyduklarını rapor edeceklerdi. Çatışma üç dakika kadar ya sürdü ya sürmedi. Ani bastıran yoğun çatışma birdenbire bıçak şiddetinde kesilivermişti. Uzun denebilecek bir bekleme süresinin akabinde, sonardan hiçbir sinyal alamayan polisler, şaşkınlıklarının başıboşluğuna kapılmadan yardımlarına gelen diğer birliğin eski model robotunu boş yere borulardan aşağıya göndermeme kararı aldılar.

Çocukların şaşkın bakışları trafiğe kapanan yolun sol tarafındaki lağım borusunun parçalanmış girişine takılı kalmıştı. Saat gece yarısına yaklaşırken sokağı en son bırakan, bu olay-

dan dolayı büyük hüzne boğulan Nadir olmuştu. Evin yolunu tutacak kadar geç değildi zaman onun için, cebine doldurduğu uzay mekikleri ve robot modellerini karıştırarak geldiği Güneşli sokağına yöneldi.

***

"Kavi, Kaviii!"

Kavi Reser önce duymazlıktan geldi çok iyi tanıdığı bu sesi. Bir kaç tekrarın ardından, önünde yarım bıraktığı kebabından istemeye istemeye ağız dolusu bir lokma alıp başını sesin geldiği yönün aksine çevirdi.

"Kavi, beni duymuyor musun yoksa duymazlıktan mı geliyorsun?"

Kavi, ağır ağır çiğnediği lokmayı işaret ederek ağzını gösterdi, mavi beyaz tek tekerlekli mopetinden acemice, düşmeden inmeye çalışan bulvar müfettişi kadına.

"486'ıncı sektörde bir robot daha bozuldu, son yarım saattir sana ulaşmaya çalışıyoruz bütün hatlarını kapatmışsın. Eğer böyle çalışmaya devam edeceksen seni rapor etmem gerecek. Bunu yapmamı istiyorsan söylemen yeter!"

Kavi Reser, adını öğrenmek zahmetine girmediği kadının, uzak doğulu aksanını hiç beğenmiyordu.

"Seni anlayamıyorum." dedi kadına küstahça bir bakışla. Kısa boylu, sarı saçlarını bu hafta oldukça erkeksi kestirmiş çekik gözlü kadın, gözlerini açarak, kendisinin de onu anlayamadığını ifade etti.

"Lehçeni beğenmiyorum, kime seslendiğini anlamak güç. Yerinde olsam sokaklarda yürür, insanlarla muhabbet ederek Türkçeyi daha iyi öğrenmeye çalışırdım. Sanki boğulur gibi kelimeleri geveliyorsun." Sokağın kenarında kurulu olan kebap tablasının sahibi, gür pala bıyıklarını oynatarak, kalın ama kısa bir kahkaha attı. Kadın biraz utanmış, hızlı hızlı konuşmaya başlayınca, Reser kaba bir el hareketiyle onu susturdu.

"Tamam, tamam, koordinatları sadece bilegime gönder yeter, yemeğimi bitirdikten sonra gider bakarım."

Kadın dehşetten saçlarının diken diken olduğunu hissetti.

"Bir tek sen, her gün bu ilkel yemek molalarını alıyorsun. Bıktım senden ve kaba aşağılamalarından, seni rapor edeceğim."

Reser, alelacele ve düşmemeye çalışarak mopetine binmeye çalışan kadına yarım ağızla 'Siktir git' diye bağırdı. Kebapçı sahneden oldukça zevk almış, kahkahalar eşliğinde mutfak diye kullandığı küçük bölüme girerken, Reser de işaret parmağını uzatıp dokunduğu kredi tabletine ödemesini yaptı, sonra amiri olan bu kadına yarım kalmış küfür destesinden bir demet yapıp gönderdi. Hemen ayaklanmadan önce, sonunda yarım yamalak da olsa çalıştırmayı başardığı ve henüz arıza vermemeyi öğrenebilmiş robotunun ona özel gönderdiği iletiyi hologramında izledi bir süre. Lokantanın çevresindeki olağan hareketlilikte sıra dışı bir değişim yoktu, iki yarmanın varlıkları ise görünmüyordu.

***

"Demek cilalı robotlardan birini daha hallettiler bu akşam ha? İyi etmişler, ellerine sağlık! Umarım daha çoğunun kaderi aynı bunun gibi olur."

"Neden böyle söylüyorsun?" dedi Nadir, duvara yaslanmış oturan dilenciye, biraz öfkeli biraz ağlamaklı. "Yazık değil mi? Onların ne suçu var? Kim ne derse, canduyusu nasıl programlanırsa onu yapmaya hazır bu robotlar... neden onları suçluyorsun ki, bana göre onların bir taraf tuttukları falan yok. Yazık değil mi cilalıya, onu yok yere öldürüyorlar?"

"Ne diyorsun sen velet, neye yazık? Robota mı? Şu lanet gözlerden biri senin tepende dursun da sen gör o zaman hanyayı; o robot senin derini canlı canlı yüzüyor mu yüzmüyor mu?" Elleriyle onun derisinin yüzülüşünü canlandırdıktan sonra yanındaki arkadaşına dönüp öksürüklerle karışık pis bir kahkaha attı.

"Salih, bırak çocuğu kendi haline. Senin gördüklerini, bildiklerini bilemez zavallı. Öyle gaddar davranmana gerek yok, alttan al gitsin, çocuktur sonuçta, gönlü hoş olsun; robotları seviyorsa sevsin sana ne bundan..."

Yüzünün parça parça olmuş, kan lekeli eriyen cüzamlı eti kızardı birden Salih'in. Titrek ellerini öfkeyle sallayıp bağırarak, hem çocuğa hem arkadaşına ana avrat küfretmek geçti içinden ama arkadaşıyla bu aptal çocuk için kavga etmeye değmeyeceğini düşünüp vazgeçti, sonra arkadaşı yerine çocuğa yöneldi. Bu kez daha yumuşak bir sesle söze başladı ya da öyle bir çıkış yapmak istedi.

"Peki, velet, sana bir soru: hangi robotu daha çok beğenirsin cilalıyı mı, yoksa şu karşıdaki bok böceğini mi?" Uzun hastalıklı eliyle, sokağı anti virüs deterjanıyla yıkayan Reser'in robotlarından birini gösterdi.

"Benim en çok sevdiğim model, eski ZBT modelleridir aslında..."

"Sana en çok sevdiğin modeli sormadık, öyle mi!" dedi Salih.

"Tabii ki, cilalıyı daha çok beğenirim," dedi Nadir, sonra arkasını dönüp hantal temizlikçi robotuna aşağılarcasına baktı birkaç saniye.

"Peki, neden cilalıyı beğenirsin hiç düşündün mü?"

"Tabii ki düşündüm." dedi Nadir gururla, sonra devam etti: "Cilalının duruşunda ayrı bir şey var, sadece o yüzden bile ben onu tercih ederdim. Kaldı ki onun donanımından bahsetmiyorum, cilalıyı bu bok çukurlarında kullansanız bile yine onu severdim. Robotların kaplanına benziyor o; ama yine de ben ZBT'leri daha çok seviyorum; onlar robotların ejderhalarıdır."

Salih, bu çocuk aklına savaşların, silahların, onları üreten beyinlerin neden ve nasıllarını, baskıcı rejimlerin politikalarını, yalanlarını, savaşa ve savaş makinelerine bağlılıklarını anlatamayacağını anlayıp bir ders olsun diye yanında oturan arkadaşının eski model titanyumdan imal edilmiş robotik-sol kolunu kaldırıp çocuğa gösterdi.

"Madem robotları seviyorsun, o zaman bunları da sevmen gerekiyor." dedi acımasız bir öfkeyle.

Sahneden çok uzaklarda, başka hayal ve geçmiş diyarlarında dalgın dalgın dolaşan arkadaşı, Salih'in kolunu bir anda kapmasına korkuyla irkilerek cevap verdi.

"Ha, söyle bakalım!" dedi Salih, "...bu yüzden onu da benden daha çok sevmen gerekiyor öyle mi, seni faşist piç! Top-

lama kampına gönderecek olsalar bizi, sen robotu alıkoyarsın değil mi ha? Şu halimize bakıp bu pislik dünyanın bize neler yaptığını göremiyor musun? Tutup da onların robotlarına hayran kalıyorsun, sözde bir de zemin katların çocuğu olacaksın."

Nadir, oturduğu yerde alev alan biyok dilenciden korkar gibi oldu; bir adım geriye atarken, kendine belli bir mesafe payı vermeye çalışıyordu, hani olurda hastalıklı biyok adam üstüne atılıp onu tartaklar diye. Salih, durdurulamaz meteoritti şimdi, tükenene kadar yanması gerekecekti. Öfkesinden onun göz kapaklarının ucunda kandamlalarının biriktiğini gördü Nadir, ince sızıntılı bir acıma duygusu geçti içinden. Onu üzmemek uğruna olduğu yerde bekleyecek, sözünü bitirmesine katlanacaktı. Salih, aynı hızla devam ediyordu, ağzından da yeşilimsi salyasına karışık pembe kandamlaları gelmeye başlamıştı.

"Görmüyor musun halimizi velet, sanma ki ben doğuştan hastalıklıyım... Sapasağlam sağlıklıydım bir zamanlar ben de, tıpkı senin gibi... benim de çocukluğum senin gibi geçti öyle mekiklere, zırhlı askerlere hayranlık duyarak. Dünyanın aşkına savaşlara dahi katıldık, ama sonuçta bak neler geçti elimize. Eskiden savaş gazilerine madalya falan verilirdi, para bağlanırdı benim dedemin zamanında, oysa bizim elimize ne geçti? Virüsler... Bin bir çeşit virüs ve hastalıklar... Hepsi biyolojik savaşlardan miras kaldı bize. İşte o biyolojik bombaları üretenler de, bu robotları üretenler de aynı adamlardı, anlıyor musun hepsi aynı adamlar, aynı kafalar... Kimin yanındasın şimdi söyle bakalım, kimin?"

Nadir susmuş ne diyeceğini şaşırmışlıktan çok, korkmuş, içine kapanmıştı. Arkadaşı çocuğun haline acıyıp, hâlâ kendi kendine bir şeyler mırıldanan Salih'e, Trd-titanyum koluyla ters bir yumruk salladı, yumruk Salih'in omzuna çökünce adam kesik kesik, kanlı kanlı öksürmeye başlayıp susmak zorunda kaldı.

"Sanki çocuğa tarih dersi verecek, sikik! Sen kendi gebermene bak, yüzyıldır aynı biyokluğunla yaşayıp gidiyorsun, çocuğa söyleyeceğine kendin bir şeyler yapsaydın bu kadar nefret ettiğin site devletine karşı... Seni hâlâ şehir içinde tutmalarında hata, kıçına tekmeyi basıp diğerlerinin yanına göndermeleri gerekirdi..."

Salih, öksürüklere ve kendi balgamına boğularak arkadaşının ayaklarına yan çöktü. Kendinden geçmişti, ağzından burnundan gelen kanlı yeşil balgam göğsünü yıkamış gibiydi. Salih'in arkadaşı Nadir'e oradan uzaklaşması için bir el hareketi yaptı, git buradan dercesine.

"Sen meraklanma daha ölmedi... Öyle kolay kolay öleceği de yok, sadece krize girdi, bir yarım saat sonra ayılmaya başlar. Sen işine gitsen iyi olur velet, dediklerine de aldırma, kafadan çatlağın tekidir kendisi."

"Savaşta pilot olduğunu duydum, doğru mu? Savaş mekiklerinden kullanıyormuş..." Nadir, anlamsız bir şeyler söylediğinin farkına varıp utandı, sustu, dönüp giderken Salih'in arkadaşı arkasından seslendi: "İyi bir pilottu kendisi!"

"İyi olacak mı?" diye sordu Nadir üzüntüyle.

"Ölmeyecek merak etme..." Bunu duyduktan sonra Nadir, sanki rahatlamış ve her şey eskisi gibi olacakmış diyen bir huzurla, arkasına bakmadan uzaklaştı oradan.

***

Kızılkum'da, yakın bölgelerin istasyonlarından gelen polisin üç farklı birliği toplanmış, kimin borulardan aşağıya ineceğini tartışıyorlardı kendi aralarında. Robotlarını yarım saat önce kaybeden asansör birliği diğerlerine, olay yeri incelemeye gelmeleri istenen ama hâlâ ortalıkta görünmeyen forenzik birliğini ve bu arada geri dönmesi ya da sinyal göndermesi muhtemel olan robotlarını beklemenin herkes için en iyisi olacağını anlatmaya çalışıyordu. Kızılkum sokağına yakın Meldi bölgesinden gelen, Kızılkum'u ve etrafını yakından tanıyan birliğin lideri, daha önce borulardan aşağı inmiş olduğunu söyleyip aynı şeyi şimdi de yapabileceğini, daha uzun beklemenin her şeyi kaybetmek ile sonuçlanacağını söylüyordu.

"Neden her şeyi kaybedecek olalım; olan bizim robota oldu, sonuçta hesap sorulacak olanlar bizleriz. Daha ne tür bir kayıptan bahsediyorsunuz?"

Salman, dayanamayarak başlığını çıkarıp koltuğunun altına aldı. Bu acemi aptalların hâlâ neden bahsettiğini anlamamalarına kızmaktan çok acıyordu onlara. Görünen bir gerçek vardı ki,

saldırıya tanık olanların hemen hepsi tırsmışlardı ve aşağıya inmemenin nedenlerini masumane bir dille anlatıyorlardı diğerlerine.

"Birincisi, h-gözü vuran silahın ne olduğunu bilmiyorsunuz; ikincisi h-gözle robot arasındaki sinyal alışverişini tam dekode edemediğiniz için robot izinsiz, kendini borulardan aşağı attı; üçüncüsü sonar konusunda kör kaldınız; dördüncüsü üç milyonluk liralık robotunuz aşağıda paramparça, bir yerlerde yatıyor; beşincisi son model robotu bu kadar kısa sürede yok edebilecek silahın ne olabileceğine dair hiçbir fikriniz ya da şüpheniz yok..."

"Tamam, bu kadarı yeter ..."

"Hayır, yetmez; altıncısı ve en önemlisi robotunuzu vuranlar, eğer şimdiye kadar dönüp parçalarını toplamadılarsa, çok ama çok şanslısınız, topladılarsa da belediyeye sadece üç milyon lira borçlanacaksınız."

"Ne yapmamızı öğütlüyorsun o zaman?"

"Daha zamanınız varken aşağıya inmenizi tavsiye ederim."

Hâlâ tereddüt içinde kaldıklarını gördüğü asansör birliğinden, onları kollama sözü aldıktan sonra kendisinin ve kendi birliğinden iki adamının aşağıya seve seve ineceklerini söyledi Salman. Asansör birliği onbaşısı ileri atılıp, onlarla aşağı inmek istediğini söyledi. Salman, onun çavuşuna baktı göz ucuyla, çavuş başıyla onayladı iznini. Salman, üçüncü birliğin hantal ama ağır silahlı ve roketli robotunu almaları gerektiğini söyledi, birliğin sorumlusu dönüp yarım asırlık robotun yengeç yürüyüşüne, bacaklarının üstünden tam devir dönüş yapabilen gövdesindeki hantallığa bakıp onu gerçektende riske edip edemeyeceğini düşündü bir an, sonra robota kimlik numarasının ilk iki harfiyle seslendi:

"Çe, kanallara iniyorsun, birinci dereceden kırmızı alarma geç!"

Salman, en güvendiği adamlarını değil, en sağlam bildiği adamlarını alacaktı yanına.

Polisler önce robotun aşağıya inmesine izin vereceklerdi. Robot, kocamanlığından umulmayacak hızlı hareketlerle logar boşluğundan derin karanlığa atladı. Yukarıdan onun sonar sinyallerini alana dek beklediler. Başlık ekranlarının sağ köşesin-

de robotun gözünden ilk görüntüler gelmeye başladığında polisler teker teker aşağı indiler.

Zırhının halatından sarkarak ilk inen Salman olmuştu. Ayakları yere çabuk değmişti. Boruların karanlığında uzakta parlayan bir ışık gördüğünde, bilgisayarına saldırı moduna geçme komutu verdi. Dış dünyayla tek bağlantısı olan başlığının gözüne metal bir perde inip, görüş alanını keskin zifiri bir karanlığa bürüdü. İnce biplemeden sonra lazer hologramı devreye girip, dış gerçekliğin kopyası olan beş boyutlu, parlaksanal bir dünya yarattı etrafında. Salman, şimdi dev kanalın içindeki en küçük ayrıntıyı bile görebiliyordu. Ayaklarının içine gömüldüğü ince kanalizasyon çayı, fark edilemeyecek denli uysal akıyordu baktığı yöne. On metre yüksekliğindeki kanalın tavanından aşağı sarkan köklerin uçlarında açmış, küçük, beyaz çiçekler gördü biraz dikkatli bakınca. Etraftan kalp atışına dair hiçbir kardiyak sinyali gelmiyordu, yüz metre kadar ileride robot Çe'nin alarm halinde onları beklemekte olduğunu gördü, arkasını döndüğünde üç yoldaşını aynı sanal dünyada, hemen yanı başında bulunca içine ince bir hüzün dolacaktı.

***

Nadir, Kavi Reser'i her zaman nerede bulacağını biliyor olmanın güveniyle Güneşli sokağına gitmişti, onun orada olmadığını anlayınca sokak köşelerine dek başıboş yürüyüp ortalıkta temizlikçi robot aramaya başlamıştı. Şansı yaver gitmiş, onu beş blok ötede yine başka bir robotun tepesinde bir şeyleri tamir etmeye çalışırken bulmuştu.

Son bir kaç aydır, robotları tamir ettiği zamanlarda hep etrafında gördüğü bu çocuğa Reser, içten bir acıma duygusu ile yaklaşmıştı. Ama öte yandan haberi çocuktan almak vardı bu civarda. En sağlam istihbarat kanalını yakalamış olan Reser, robotlar hakkında gerekenden fazla soru soran Nadir'e, ilginç gelen robo-teknolojiden anlamayacağını umduğu hikâyeler anlatıp, bilgiler vererek arkadaşlığını sıcak tutmayı akıl bilmişti. Görüş duyargası bozulmuş robotun nebokürelerini değiştirmeye çalışırken kendisini bulmuş olduğu için sevince boğulan Nadir'in seke seke ona doğru yürüdüğünü görünce, çocuğun

haline gülümsedi. Her zaman ki gibi, Nadir söze sanki yarım bırakılmış sıcak bir sohbete yeniden başlarmış gibi heyecanını süslediği anlamsız sorularla daldı.

"Geçen hafta bunu tamir etmemiş miydin sen?"

"Etmiştim." dedi Reser, ilgisiz bir tonla.

"Bak yine bozuldu öyle mi? Sana söylemiştim bunları denize dökmek gerekiyor diye, boş yere zaman harcıyorsun, göreceksin haftaya yeniden başka bir tarafı bozulacak. Peki, bunun kaç yaşında olduğunu bilebilir misin?"

"Yaşı yok bu robotun." dedi Kavi.

"Bence yüz yaşından aşağı değildir. Yaşını sorsan yazılımı söylemez mi?"

"Programındaki tarih üç yıl öncesine ait, o kadar yaşlı olduğunu söyleyemezsin."

Nadir şaşırmadan cevap verdi: "Sen gnaokütle-bellek yenilemesinden bahsediyorsun galiba, bense sana künyesindeki üretim tarihinden bahsediyorum. Beni kandıramazsın, sana künyesinin nerede olduğunu da söyleyeyim mi?"

Reser, cevap vermeden bekledi gelecek cevabı.

"Sırtındaki eski pillerin altındaki kutunun üstünde yazılı, inanmazsan bak oraya!"

"Pillerini dört ay önce enerji kapsülleriyle değiştirdim bunun."

"Yani orada değiller miydi?" Nadir yeni bir şey öğrenmiş olmanın heyecanıyla robotun arkasına doğru dolandı, pillerin içinde olması gereken kutunun yerinde sıcak hava üfleyen tepkili bir fan vardı. Yinede künyenin bu fanın arkasında bir yerlerde olması gerektiğini düşündü.

Reser robotun omuzlarından inip, boynun yan tarafındaki kutuyu elindeki manyetik anahtarla serbest bırakıp, Nadir'e seslendi:

"Seksen dokuz..."

Nadir, hemen ön tarafa dönmüş, robotun tekerli ayaklarına tırmanmaya çalışıyordu, Kavi bir küfür savurunca geri atlayıp onun tarafına geçti, merakını tatmin etmeye çalışan her çocuğun ısrarlı sabırsızlığı vardı üstünde.

"Sürekli aynı şeyleri söyletme bana şerefsiz! Robotlara yaklaşman bile yasak senin, ne diye üstüne çıkmaya çalışıyor-

sun, başıma bela mı açmak istiyorsun sen?" Reser öfkeyle kutuyu kapattıktan sonra çocuğun yanına atlayıp, onu ensesinden yakaladığı gibi kaldırımlara doğru sürükledi. Sonra sırıtan bir yüzle dönüp: "İzle şimdi" dedi. Elindeki kumandaya dokundu, robotun sırtındaki fandan, önündeki vakumun yan borularından, ayaklarından, ensesinden, boynundan, koltuk altlarından, kırmızımsı bir duman püskürmeye başladı. Uyarısız, bu ani hareketten kaçamayanlar, kırmızı toza boğuldular. Reser, sinsi sinsi sırıtmaya devam ederken, Nadir, çocuk kahkahalarına boğuldu. Biraz sonra robot kendi işine geri döndüğünde Nadir, söylemek istediği şeyi aniden hatırlamış gibi heyecanla Reser'e döndü.

"Ne oldu biliyor musun bu gün? Cilalının bir tanesini daha öldürdüler, hem de herkesin gözü önünde."

Kavi Reser şaşırmıştı: "Herkesin gözü önünde mi?"

"Yok, yani herkesin gözü önünde değildi, kanalizasyon borularında vurdular onu, biz sadece sesleri duyduk. Cilalı borulardan aşağı indikten sonra çatışma başladı ama sonra cilalının dışarı çıktığını kimse görmedi."

"İmha edildiğini nerden biliyorsun? Belki başka bir yerden dışarı çıkmıştır."

"Çünkü polisler ikinci robotu aşağı göndermek istemediler, arkasından on devriye geldi Kızılkum'a; sonra sokağı kapatıp yasak koydular. En son ben ayrıldım oradan, polisler öylece boş boş bekleşiyorlardı. Ondan öncede bir tane h-gözü patlattılar, zaten Cilalı ondan sonra borulara daldı, hem herkes gördü h-gözün yere düşüşünü. Alevler içindeydi ama yinede on dakika boyunca kıpırdanıp durdu, öyle kolay kolay sönmedi. İnanmazsan herkese sor..."

"H-gözü nasıl vururlar ki?"

Nadir, bir süre sessiz kalıp bir şeyleri hatırlamaya çalıştı dudak kıpırdanışlarıyla, sonra devam etti: "Hiç bilmiyorum, ben nerden geldiğini göremedim, polisler de göremediler."

"Polisler ateş açmadılar mı? Yani hiç bir şey yapmadan öylece seyrettiler ha?"

"Biri dahi silahını ateşleyemedi, onu nereden vurduklarını göremediler anlayamadılar. Dondular sanki. Bence korkudan altlarına sıçmışlardır. Zaten sonra cilalı aşağıya indi. Ben hiç

böyle bir şey görmemiştim daha önce. Bütün çocuklar oradaydı onlara sor istersen."

"Bence sen yine atmaya başladın. Kimden duydun bu hikâyeyi?"

"Yemin ederim yalan söylemiyorum, yarın çocuklara sor istersen. Hem polislerin peşine istasyonun önünden takıldım ben, hem de en öndeydim. Aptallar, Cilalıyı kaybedip durduklarında onlara ben gösterdim nereye gittiğini. Bence kesinlikle Cilalıyı vurdular, yazık çok üzüldüm ona."

"Nasıl olurda, yeni modelleri bu kadar kolay avlayabilirler? Emin misin bir cilalı olduğuna?"

"Yemin ederim ki cilalıydı, hem yepyeni olanlardandı, daha öğle vakti onu seyretmeye gitmiştim, istersen sana göğüs numarasını dahi söyleyebilirim, ASBA moreks5-SE, bak bunu bile hatırlayabiliyorum."

"Cilalıyı düşürmek öyle kolay bir iş değil, metallerinin alaşımında pronon yansıtıcı bir sistem var, öyle kolay yenemezler onu." Kavi susup düşündü biraz, Nadir'e de belli bir düşünme, hatırlama payı vererek ama çocuk söyleyecek, ekleyecek bir şey bulamayınca onun doğruyu söylediğini anladı, sonra devam etti: "Bence sen bir sorup soruştursan iyi olacak, senin şu cilalı hakkında... Belki şimdiye sokakların birinde borulardan çıkmış birliğine katılmıştır ha?"

6.

Yaşlı adam bu sabah güçlükle yatağından kalkabildiğinde, tüm kemikleri dayanılmaz bir sızıyla inliyordu. Nedense böyle sabahlarda, her şeyden ve herkesten bir anda vazgeçebileceğini düşünürdü. Umutsuzca değil, aksine, titreyen bir hırsla kalktı yatağından. Tüm arzuladığı şey o an, kuru, bayat, acı tütünün yakıcı dumanını ciğerlerinde hissetmekti. Bir tutam Azeri tütünü için yeniden, yeni bir dünya savaşına katılabilirdi. Bir asırdan çok önce yaşadığı acı bir anının uğruna başlamıştı sigaraya ve bırakamamıştı da, o tarihten bu yana bu antika alışkanlığını.

'Bir sigara sarar mısın benim için?' demişti dizlerinin yanında, yanık zırhının içinde kendi kanına bulanık yatan genç adam gülümseyerek. Ne olduğunu kavrayamamaktan çok nasıl sarıldığını bilememenin acısına bürünmüştü aklı. Adamın yardım isteğini kabul ederken de onun son isteğini yapacağını bilememişti. Bütün suç, ondan önce ölen zırhının hayat destekleyici kutusundaydı.

'Ne?' diye şaşkın sormuştu.

'İkinci jad kapsülümü açarsan nasıl sarılacağını öğretirim sana.' dedi yaralı adam Macarca. Hiç düşünmeden jad kapsülüne atılışını unutamıyordu.

'Pilotsun değil mi?' diye sormuştu yaralı adam ardından.

'Ne? Ha, evet pilotum.' Şaşkınlığından kurtulamamıştı bir türlü.

'Vurulan uçaktan atladığını gördüm. Yanlış noktaya atladınız ama değil mi, tam çatışmanın ortasına? Ne yazık ki aşağısı yukarıdan görüldüğü kadar güvenli değilmiş ha? Yirmi saattir bir türlü alamadık bu kasabayı, Federasyon'un sersem askerleri de nereyi bombaladıklarını bilmeden lazer toplarıyla anamızı ağlattılar. Siz gelmeseydiniz hâlâ bombalıyor olurlardı galiba... Neden?' Adam sol koluyla göğsünün altındaki bir noktaya dokunmak istedi. 'Şu boktan zırhı çıkarmama yardım eder misin?'

'Bence üstünde kalsa iyi olur. Sıhhiyeler birazdan burada olurlar. Bu otun ne olduğunu bilmiyorum.' dedi yerde yatan adama, elinde tutuğu bir tutam tütünün ne işe yaradığını anla-

maya çalışırken, daha doğrusu adamın ondan ne istediğini kavrayamamışken.

'Neden üstekiler bombardımanı durdurmakta bu kadar geç kaldılar? Sanki düşmandan çok bizi hedef almış gibiydiler. Hangi salak kendi askerini gözetmeksizin ateş açar? Anlamıyorum; bu kadar uyardığımız halde neden ateşe devam ettiler? Siz de çok geç kaldınız, çok...'

Dünya Birliği ile Federasyon arasındaki pazarlığın uyuşmazlığı yüzünden onun şu an, tarihte kavranması zor olacak bir ölüme mahkûm edildiğini söyleyemezdi.

'Bunu nasıl saracağımı söyleyecek misin? İkinci pilotun atladığını gördüysen hangi yöne indiğini de görmüşsündür?'

'Senden önce atlayan pilottan bahsediyorsan, ondan umudu kessen iyi olur. Havadayken vurdular onu, parçalarını dahi bulamazsın artık.'

Khalid'in aklı Frans'ın vurulduğuna dair bu senaryoyu kabul etmedi, haftalarca da kabul etmeyecekti. Savaşta ölümü kabullenememenin gerekçesi ne olabilirdi bilmiyordu ama içinde kendisini hep kandıran bir umut ona Frans'ın hayatta olabileceği ihtimalini düşündürecekti uzunca bir süre. Aslında onlar her gün alışkanlık haline getirdikleri işlerini yapıyorlardı, ta ki bu gün mekikleri vurulana dek. Frans'a haksızlık yapıldığını düşünmeden edemedi, bir yumruk boğazını tıkadı, yutkunamadı.

'Kapsülün en altında ince kâğıtlar var, onlardan bir tanesini açınan gerekli, sonra bir tutam tütün alıp kâğıdın tam ortasına uzunlamasına yerleştir.' susup nefesini tutmak isterken kan öksürdü yaralı. Kanın siyah zırhının üstünde bıraktığı desenlere gözü çarptı, işte o an bu genç adamı bekleyen kaçınılmaz sonu doğru hissedebildi Khalid. Bir an gidip sıhhiyecileri bulmaya yeltendi ama diğeri onu durdurdu.

'Şunu sarıp bitirsen daha iyi olacak, haber verdiysen bizi bulurlar... İnce ve sıkı bir boru haline getirmen gerekiyor onu, şu otu da aynı oranlı içine yayman gerek. Bak yapamıyorsun, dökeceksin. Ne kadar pahalı ve değerli olduğunu bilsen şaşardın. Hah, işte böyle, bak oluyor, öğreniyorsun. Tütünün arta kalanını kapsüle koy, sakın ıslanmasınlar ama.'

Khalid askerin tarif ettiği gibi sigarayı sarıp kâğıdın kenarlarındaki bölümü diliyle ıslayıp yapıştırdıktan sonra adama uzattı onu.

'Şimdi olayın en önemli bölümüne geldik. Zırhımın tüm devreleri öldüğü için senin yakman gerekecek bunu. Üstünde ateş yakabilecek bir şey var mı?'

'Lazer tabancam var?'

'O olmaz. Bak, şu zırhımın içinden sentetik bir parça koparıp tutuşturabilirsen işlem tamamdır o zaman. Tabancanın derecesini tek atışa al önce, şöyle toprağa doğru ateş etsen iyi olur, kimse görmesin dikkat et.'

Khalid bacağına asılı olan tabancasını çekmeden önce askerin zırhının içinden bir parça kopardı, sonra çömelip ateş etti kumaşa. Yeşil bir ışık parıldadı yağışlı alacakaranlıkta. Khalid ayaklanıp yıkık duvarın üstünden etrafına bir göz attı, sonarında yalnız olduklarını görebilmesine rağmen çok dikkatliydi.

'Merak etme, bizden başka yaşayan kalmadı ortalıkta. Federasyon'a şükredelim. Şunu uzatsana bana, bak neredeyse sönecek.'

Alevi gitmiş kumaşın etrafında kırmızı kor parçalarından biriyle sigaranın ucunu yaktı asker, derin bir nefes çektikten sonra nefesini tuttu tutabildiği kadar uzunca bir süre, sonra zevkten dört köşe olmuş gibi dumanı üfürdü. Askerin dudağının köşesinden ince bir kandamlası süzüldü yeniden ama bu kez nasılsa, öksürmedi.

'Nedir bu? Bir tür uyuşturucu mu? Medikler yedi dakikaya burada olacaklar...'

'Boş ver gelmeseler de olur. Kendine de sarsana bir tane, en azından eşlik edersin bana.'

Bir yağmur damlası seyrekçe dokundu Khalid'in burnuna. Çömeldiği yerde düşüncesizce kendine de bir sigara sarmaya başladı. Aklında Frans'ın belki de ölmediği ve kurtulduğu ihtimali vardı. Neden bu kadar içim burkuluyor diye sordu kendine, onun başına gelenleri henüz bilmiyordu ve bu ağır yaralı askere de güvenemiyordu. Yaralı askerin bu halde gördüklerinin ne kadarı gerçekti ki?

'Nedir bu, uyuşturucu gibi bir şey mi?' sanki öyle olmasını diliyordu bu soruyu sorduğunda.

'Değil ama sıkıntılı olduğunda insanı biraz rahatlatır. Kabil'de yaşlılar içerdi bunu ben çocukken; bu bitkiyi kırsal kesimde nerede görsem çocukluğumu hatırlayıp üstüne atlarım. Yüzyılların unutulmuş bir hastalığı, buna bir kere alıştın mı hep ararsın; dağda, bayırda bulduğunda da benim gibi, yapraklarını kendin kurutup içersin. Dene hoşuna gidecektir, denedikten sonra hoşlanmayan pek az insanla karşılaştım. Benim sigarayı kullan ucunu yakmak için. Nefes çektikten sonra ciğerlerinde biraz tutmaya çalış sonra dumanı üfür.

Khalid'in en çok hoşuna giden şey adamın sigarayı iki parmaklarının arasında tutuş hali olmuştu. Sigarayı yaktıktan sonra ağzına doldurduğu dumanın acılığını hissetti dilinde. Ciğerlerinin ve boğazının yanmasına, gözlerinin yaşarmasına rağmen öksürmediğini hatırlıyordu, askerin hoşuna gitmiş olacak ki memnuniyetle gülümsedi. Khalid zırhını askerin zırhına bağlamak için uzanırken sigarasını dudaklarının arasında tutmaya çalıştı. Asker sol bacağından ve sağ göğsünden vurulmuştu. Bacağındaki yaraya ışık tuttuğunda kanamasının çoktan durduğunu görebiliyordu ama göğsündeki yaraya değil bakmasına, yaklaşmasına dahi izin vermeyecekti adam.

'Çok mu acıyor?'

'Hissedemeyeceğim kadar çok.'

'Zırhımın hayat gözlemini seninkine bağlayacağım, belki sadece enerji kapsüllerindedir sorun, şöyle hafifçe sola dönmeni isteyeceğim. Bağlantı noktaları sırtında galiba. Khalid, askerin zırhının devre dışı kaldığını ancak bağlantıyı yaptıktan sonra anlayabildi.

'Bana bir sigara daha sarsan...' sözleri yarım kaldı adamın, acısından. Khalid alelacele bir sigara daha sarmaya koyuldu ama telsizinden aldığı haberle işini yarım bırakıp ayaklandı, sonarına bakındıktan sonra yaralı askere döndü.

'Medikler buradalar. Sonarlarında bizi göremiyorlar. Koordinatlar arkamızda bir yerde olduklarını gösteriyor, onları gidip almalıyım. Sana sonarını bırakacağım, kulağın telsizde olsun eğer yolumu kaybedersem diye. Dişini sık, birazdan buradan kurtulacağız!'

'Sigaramı bitirseydin bari...'

'Bizi bırakmadan onları bulmam lazım. Fazla gecikmem merak etme.' deyip işini çabucak bitirdi. Askerin sigarasını yaktıktan sonra ona verdi, koşup arkasındaki sokağın kıyısında yükselen çalıların arasına girip kayboldu. Yere sürünürcesine koşuyordu, hava iyice ağarmaya, güneş gri bulutların karanlığında bir yerlerde ışıldamaya başlamıştı şimdiden.

İki medikle geri döndüğünde, ismini sormadığı askeri aynı yerde, sigarası ağzında dumanlarken kıpırtısız buldular. Gözlerinde derin bir yorgunluğun ifadesi vardı. Khalid onun öldüğünü düşündü.

'Zırhının tüm devreleri sistem dışı kalmışlar onu taşımaktan başka çaremiz yok.' dedi medikleri bilgilendirmek istercesine ve bir düş görürcesine.

Mediklerden biri elindeki yaşam destek birimini düşünmeden askerin zırhına bağladı. Askerin yarı açık gözlerinde ölü bir bakış vardı. Khalid sormaya korktuğu soruyu sordu sonunda.

'Öldü mü yoksa?'

'Daha değil ama komaya girmiş gibi görünüyor, elimizi çabuk tutmamız gerek. Zırhının kollarını ve bacaklarını gövdeden ayıralım böylece daha kolay taşırız onu.'

***

Khalid, odasındaki aynanın önünde küçük lavaboda yüzünü yıkadıktan sonra uzun, bembeyaz bıyıklarını ve kısa sakalını avuçladığı gibi ovalamaya başladı ıslak parmaklarıyla. Hücre yenilemesine ihtiyacı vardı ya da kendini öldürmeye. Onu hayatta ve bu şehirde tutan yarım düzineden az nedeni ise hiç hatırlayamıyordu artık. Son günlerde kendini yaşayan bir mumyanın ruhsuzluğunda görüyordu. Emeklilik sözü kafasında yankılanır olmuştu, buralardan kaçıp uzaklaşmak hissine boğuluyordu. Sanırım yaşlandım, demeye başlıyordu yavaş yavaş.

Genel anlamda onun yaşamla ilgili rahatsızlığı vardı, herkesin bildiği nedenlerden. Eski savaş arkadaşlarından Gon, kendisinin neden hücre yenilemesine bu denli karşı olduğunu sormuştu bir gün, o da, sonsuza dek yaşamaktan korktuğunu

söylemişti. Bunu söylerken espri yapmadığını ifade edecek duygudan yoksun olduğundan mıdır nedir, Gon onun yine soğuk şakalarından birisini yaptığını sanmıştı. Ölüm ya da yaşam korkusunu çoktan aşmıştı ama hâlâ hayatı kontrol etme tutkusunu aşamamıştı, politikadan koparamamıştı kendini.

Kafasında balonlaşan eski düşleri silkelemek, gün geçtikçe güçleşiyordu onun için. Yaşlandığını kabul ediyordu. Birkaç gece önce Yecitler meyhanesinden çıktıktan sonra yol boyunca izlendiğini hissetmişti. Sol bacağının ağırlığına, sarhoş kafasının dağınıklığına rağmen dairesine güçlükle, nefes nefese varmış, yol boyunca korkusundan arkasına bakmaya dahi yeltenememişti. Kendisini takip edenin yüzyıl önce öldüğünü hatırlıyordu.

'Geçmişin hayaletlerinden kurtulamıyorum Khalid. Aylardır onlarla yaşıyorum. Aslında korktuğumu hiç söyleyemem, güven ve huzur verici bir duyguyla dolduğum oluyor.' Nargilesinden derin bir nefes çekti: 'Geçmişin hayaletleriyle yaşamaya başlayan insanların artık sonu yakındır derler, bilir misin bunu? Günlerimin sayılı olduğunu hissediyorum, eğer bir gün beni ortalıkta göremezsen, aramaya gelir misin? Cesedimin sokak aralarında bir yerde ya da bir morgda çürümesini hiç istemem. Yaparsın bu iyiliği bana değil mi Khalid? Hani eski günlerin hatırına, bilirsin hiç kimsem yok bu şehirde, bir kaç eski arkadaşın dışında.'

'Ölmekten mi korkuyorsun yaşlı it?'

'Korkmak değil Khalid... Geçmiş ile yaşadığım anı karıştırır oldum, bazen kiminle konuştuğumu unutuyorum. Karımı her gün, eve gittiğimde yatakta çıplak beni beklerken bulmaktan bıktım.' Sonra durdu kurnaz bir gülümseme dolandı Gon'un dudaklarına, Khalid'e sır dolu gözlerle bakıp, kulağına doğru eğildi: 'Sabahlara kadar sevişiyoruz, aralıksız... Hayatımın en mutlu günlerinin tekrarını yaşıyorum yeniden. Otuz üç yıl önce ölen karımla... İnanılmaz gelebilir sana, belki... Kafayı üşüttüğümü düşünüyorsundur ama değil. Hiç bu denli mutlu olmamıştım, onu kaybettiğimden beri. Hep soruyor bana biliyor musun?'

'Neyi?'

'Kendisiyle kalmamı, dışarı çıkıp buralara gelmememi, yanından ayrılmamamı... Bir gün galiba yapacağım Khalid, onunla kalacağım sonsuza dek.'

Üç gün sonra meyhanenin sahibesi Lale, Gon'un iki gece önce yatağında çırılçıplak ölü bulunduğunu söylemişti kendisine. Khalid onu kimin, nasıl bulduğunu sormadan konuyu değiştirmiş, içine düşen tanımsız korkuya rağmen etrafındakilerle yüksek sesli politika konuşmayı becerebilmişti.

'Geçmişin hayaletleri...' diye söylendi sol robot ayağının aksamını yatağının kenarında yağlarken. Elinde tuttuğu mavi, parlak yağın aniden eklem yerinden dışarı sızmasına küfürle karşılık vermişti. Khalid'in robot ayağında mekanik bir problem vardı, her yağlamada böyle bir tıkanmayla karşılaşıyordu ama yine de, ne bu aksamını tamir ettirmeye, ne de değiştirmeye niyeti vardı. İnsanlar ona yeni model bir ayakla daha rahat yürüyebileceğini söyleseler de, o inadına ayağını bir teknik servise sürümeyecekti işte, bu saçmalıklarla vakit öldüremem diyerek geçiştiriyordu. Öte yandan ensesinde hissettiği nefes, belediye polisinin nefesi değildi. Khalid, 'geçmişin hayaletleri'ne bir lanet okudu. Kaçamayacağı bir kovalamacının içinde, tekleyen robot ayağının külüstürünü kendine dert etmeyeceğini çünkü durmasının yakalanması olacağını anlamış bir kaçak gibi, hızlı yürümesi ve yaşaması gerektiğine, bu sayede yol alabileceğine ve eksik kalacak işlerini son kez tamamlayacağına inanıyordu.

Gon'u bir asırdan daha uzun süredir tanıyordu, arkadaşı öyle kolay kolay kafayı yiyecek türden biri değildi. Khalid merak ediyordu, yoksa onun kendisinden önce kaçınılmaz bir süreci önceden yaşayıp yaşamadığını ve kendisinin sürekli izleniyor hissine kapılmasının aynı sürecin farklı sonuçlarından olup olmadığını.

Zemin kata indiğinde yapılacak işleri kafasında tekrar sıraladı odadan çıkmadan önce, sonra elindeki pompayla sol ayağına hızla vurup gelen metalik sesin yankısını dinledi. Her şeyin tamam olduğuna karar verdikten sonra kalbinin atışlarına ve heyecanına kulak asmadan kapıyı açıp dışarı çıktı. Canı sigara çekiyordu.

En yakındaki asansöre yöneldiğinde günün oldukça sakin başladığını hissetti bu katta, oysa gözleri yaklaşmakta olan bir fırtınanın tozu dumana katıp, depremler yaratacak heybetini ufuk ötesinde görür gibiydi. Gelecek, bu kez avuçlarının içine yeni bir piç bırakmayacaktı, Khalid buna izin vermeyeceğine inanıyordu, çünkü bu kendisinin son şansı olacaktı.

***

Yaralı askeri çalılar arasında taşırlarken yollarını kaybettiklerinin farkına vardılar.

'Koordinatlarda bir yanlışlık yapmış olamayız. Otomatik pilot iniş noktası olarak karşımızdaki alanı göstermişti.'

'Öyleyse nerede?'

'Sonarında bir tehlike sezmiş olabilir, o yüzden havalanmıştır yeniden. Birazdan burada olur...' Sıhhiyelilerden pilot olanı, bileğindeki kontrol panelinden otomatik pilotla bağlantı kurmaya çalışıyordu. Khalid onun kumandayla aracı boş alana indirmek istediğini görebiliyordu. Bir kaç dakika sonra dört bacağı örümcek gibi açılmış olan, filoda 'böcek' diye tanımlandıkları ORM hava aracı ayaklarından mavi ateşler saçarak, içinde gizlendikleri kısa ağaçların ve çalıların önündeki, sis kaplı yeşil alana doğru ağır ağır alçalmaya başladı. Khalid aracın bu denli küçük olmasına şaştı, ince uzun gövdesi Khalid'e adını bilmediği başka bir böceği anımsatıyordu.

'Hepimizi içine alabilecek mi?'

'Biraz sıkışabiliriz ama kıçımızı buradan kurtaracak kadar kuvvetlidir, siz filodakilerin beğenmediği bu çekirge...'

Kollarındaki askerden hiçbir ses çıkmıyordu. Khalid, içgüdüsel olarak sonradan hatırlamış gibi, elini hâlâ askerin beline bağlı kalmış tütün kapsülüne uzatıp aldı, kendine bir sigara sardı ve araç tam inişe geçerken yaktı. Yaralıyı araca taşırlarken ciğerlerine bir hüzün sarmalıyla dolan dumandan ağız dolusu aldı. ORM porradı çelimsizliğinden beklenmeyecek bir kuvvetle, alçaktan seyreden gri bulutlara hızla yükselirken Khalid, yolculuk boyunca mediklere kulak asmadan aracın içinde tüttürecekti ikinci sigarasını...

***

Belediye'nin savaş gazilerine yardım kampanyasıyla elli yıl kadar önce sahibi olduğu, sıçan yuvası diye tabir ettiği tek odalı dairesinden ayrıldıktan sonra unuttuğu bastonunu almak için köşe başından geri döndü. İzlendiğini biliyordu. Bütün gün peşine takılacak istihbarat servisinin adamını hâlâ dairesinin önünde beklerken buldu. Son iki haftadır peşine taktıkları bu adamın neden bu denli açık davrandığını anlayamıyordu. Hoş bir şeydi aslında, kendine olan iç güvenden diye düşündü.

"Günaydın!" diye seslendi genç adam.

Khalid'in hoşuna gitmişti bu davranış. Zemin katta kahvehanede utanmasızca tam karşı masaya oturan bu sivil giyimli, asker ya da polis eğitimli genç adamın kendisiyle konuşmaya çalışmasındaki cesaretini önce aptallığına yormuş, günlerce etrafında takla atan bu şaklabana hiç yüz vermemeye çalışmıştı. Hiç bir karşılık vermeden dairesine girip kapının yanında bulamadığı bastonunu banyosundan alıp çıktı.

"Bastonsuz kalamıyorsun ama onu da hep bir yerlerde unutup duruyorsun."

Khalid'in sessiz kalmasından hayıflanan genç adam, ona kendisini tehlike olarak görmemesini söyleyecekti neredeyse. Khalid, adama kartal kaşlarının altından azarlar bir bakış fırlattı. Onun gayrı resmi hareketlerinden hiç hoşlanmıyordu.

"Adın nedir senin?"

Adam hafifçe gülümsedi önünden çekilirken. Yaşlı adamın sol ayağının tümüyle robotik olduğunu biliyordu. Aksak yürümesindeki nedendi bu ve bastonuna ihtiyacı buradan geliyordu.

"Kemal..."

"Zemin katın çocuklarındansın değil mi?"

"Burada doğup büyüdüğüm doğru." Sonra durup düşündü: "Başka bir isim söyleseydim bilebilir miydin bunu?"

"Belki..." Khalid ağır ağır yürürken bu genç adamın kendisiyle düşmanmış gibi konuşmadığını fark etti, daha çok saygıya yer veriyordu cümlelerinde. "Hangi bölümdensin sen? Şehir Polis İstihbaratından mısın yoksa MUP'tan mısın?"

"On dört yılı aşan polislik geçmişim var, son iki yıldır ajanlık yapıyorum."

"Her peşine takıldığın adamla böyle yakın ilişkilere girme derdinde misin? Yoksa sadece senin çaylaklığın mı bu?'

"Hiçbirisi..."

Asansöre geldiklerinde ikisi susup sıralarını beklediler. Kemal, kabine akın eden kalabalığı yararak Khalid'in pencereye kadar ilerlemesine yardım etti.

"Bu manzarayı çok seviyorum." dedi. Sessizce ikisi, hızla aşağıya dalan asansörün kenarında, birbirlerine yaslanmış kulelerle, bağlantı tünellerine boğulmuş şehre baktılar. Şehrin büyüklüğü, kalabalığı, canlılığı korkutucuydu. İnsanı yalnızlık duygusuyla karışık huzura ulaştıran bir görüntüsü vardı. Asansörün içi arı kovanına dönüşmüştü. Katlarda doluşan kalabalığın uğultusu giderek artmıştı.

"Neden peşimdesin?"

"Biliyorsun; bürokrasi... Her şey ve herkes kontrol altında olmalı." Derin bir nefes verdi Kemal, sonra ekledi: "Şehrin güvenliği için..."

Khalid, sol metal bacağının irkildiğini hissetti. İki eliyle yaslandığı bastonuna çöktü biraz. Dışarıdaki görüntü hakikatten nefes alıcıydı, canı dayanılmaz bir biçimde sigara içmek istiyordu.

"Nereden tütün bulabileceğimi biliyor musun?"

"Tütün mü? O da nedir ki?" Sonra Kemal acemi denecek bir heyecanla ekledi: "Kahvehaneye mi yoksa lokantaya mı gidiyoruz?"

Khalid, hüzünlü bir ifadeyle, kayıp bir sevgilinin peşinden gideceğini söylermişçesine tıkanarak, "Hayır. Tütün bulabileceğim bir yerlere..." dedi.

7.

Su karanlıktı şehrin denize yayılmış eteklerinde; sakindi, sessizdi, sır vermiyordu eski tarihine. Kendine kapanık hali korkutuyordu insanı, yaşama hakkı elinden alınmaya çalışılmış birinin kindar, sinsi bekleyişi vardı küçük kıpırtılı dalgalarında.

Maskelerimizi kullanmaya gerek kalmayacak kadar güzeldi hava dış dünyada, üstelik boğazın suyunda filtresiz, maskesiz solumak bir başka duyguydu. Uzak bir yerden yankılanan hava boşaltım ünitelerinin kesik yansımalı sesini duyuyorduk arada bir. Bu ıssızlıkta, tüm iletişim kanallarını kapattırmıştım her ihtimale karşın. Üstümüzde uzanan şehrin metal tabanı ürkütücüydü; bende hep yukarıda yaşayan insanların halini düşündürür, ömrümde hiç göremediğim şehrin yüceliğini merak ettirirdi.

Taban güvenliğini sağlayan h-gözlerin görüş alanında değildik, şimdilik; yaklaşık otuz metre tepemizdeki manyetik ray ağlarının katranlı, bükülmüş hali, şehir belediyesinin ihmalkârlığı, bizim yalancı bir rahatlama duygusuna kanmamıza şans veriyordu. Pekâlâ bu aldatıcılık, her an doğuverecek sorunların başlangıcı olabilirdi. H-göz robotların bazıları bakımsızlıktan, bazıları yüzen şehrin zaman içinde gürültülerle gerilip, esnemekte olan gövdesinin iki büklüm yaptığı manyetik rayların boşa düşmesinden, bazıları da bizim çaylakların hedef tahtasına dönüşmelerinden dolayı kısmen devre dışı kalmışlardı. Yinede rayların altında dev örümcekler gibi bir o yana, bir bu yana koşuşturan bu antika robotların atiklikleri beni hep korkutmuştur. Eskiliklerine rağmen ölümcül yetenekleri, hâlâ küçümsenmeyecek denli sıra dışıydı. Belki de bu yüzden şehir belediyesi tarafından unutulmuşlardı, ya da gerçekten kasti olarak unutuluyorlardı, bize şans verircesine.

Sakin görüntüme rağmen kaynayan düşüncelerimde, her dışarı çıktığımız vakit, bu kez nasıl ve ne şekilde aldatılacağımızı soruyorum kendime. Ve ne uğruna? Aldatılmışlığın ürpertici soğukluğunu hissediyorum kafamı böyle şeylerle yorduğumda. Sonuçta ganimet olarak elime geçen yegâne şey, daha

sonra, belki günün birinde korkunç cevaplar bulacak sorular yığını oluyordu. Doktorun bana söylemeye çalıştığı şey buydu aslında, bunu anlamam için aradan yılların geçmesi gerekiyormuş demek. Onun kadar olmasa da, artık ben de kimseye güvenmemeyi kendime öğütlüyorum çok zamandır.

"Ne kadar bekleyeceğimizi tahmin ediyorsun?"

"Yukarıdakiler yüzlerini gösterene kadar. Onları almadan hiç bir yere gitmeye niyetli değilim."

Behnam, öfkeli görünen yüzüme bakamayacaktı, bakamazdı da. Yetkim konusunda benden çekindiğini hiç zannetmiyordum, o tipten bir adam değildi. İnsanlara güvenilmezdi ne de olsa, Eski şehir'de her ne kadar hepimiz aynı kaderi paylaşıyor olsak da, insanoğulları sonuçta çıkarının olmadığı yerde durmazdı, hele angların yılan yuvasında. Hangi delinin böyle bir deliliğe katlanmak gönüllüsü olacağına inanırdınız acaba? İnsanların akın akın Eski şehre göç etmek istemelerindeki temel neden, en basit şekliyle korunma içgüdüsüydü sadece.

Batık kente gelen yeni göçmenler arasında onu ilk gördüğümde, Doktor'un bana söylediği işi yapabilecek biri olduğunu anlamış, bunun kanıtını anglar arasında yaşamayı göze alacak deliliği ve çaresizliğinde bulmuştum. Oysa güven denen şey, içgüdülerimin sağlamlığıyla sınırlıydı benim gibi biri için. Belki bu yüzden acele ettim galiba. İnsansı olmayan bir kavramdan bahsederken, ne kadar insan olmamı ve insanlar gibi düşünüp, konu üstüne felsefeler yaratmamı isteyebilirler ki? Ben bir angım, öyle doğdum, öyle yaşadım ve öyle öleceğim. Muhtar'ın dediği gibi, sırf bu sebepten yaşam hakkım nasıl elimden alınmaya çalışılır ve ben buna nasıl göz yumabilirim ki?

İnsanoğlunun en güçlü yanı buydu: geçmişinden, hatalarından ders almak... Ve yazık ki hataya, tekrarlamamacasına bir kere düşeceklerdi. Hatanın kendisi de anglardı... Yani bizlerdik.

Konstan haklıydı; yepyeni bir tarihe başlamanın tek yolu, tüm geçmişi yıkıp, sil başa dönmekti, ne pahasına olursa olsun. Bizler yok olmadıkça yeni bir tarih bu karanlıkta asla parlamayacaktı. Çünkü insanoğlu tarihinin kiriydik bizler, bizden nefret ediyorlardı; belki de bu, onların hakkıydı. Behnam sırtını dönerken uysallığında bu düşünceleri görmüştüm.

'Senden neden bu denli korktuklarını anlayamıyorum.' demişti kürkümle clini sürdüğünde... Rengim değişirdi benim, tüylerim böyle diken diken olup aynalanınca. Kötüsü, ne yazık ki, o da fark etmişti bunu. Üşümüştüm, ürpermiştim nedensiz yere, sanki hayatımda ilk defa, annemin cesedini gördüğüm çocukluğumdan bu yana öksüz olduğumu anlamıştım. Kişinin kendini yapayalnız bir böcek gibi hissettiği anlardan birisiydi muhtemelen. Ayaklarım tutmamıştı bir an, donmuştum, ne yapacağımı bilememiştim; düşünmek isteyip beyin felcine uğramış gibi. Utanmıştım, utandığım içinde kendimi oracıkta öldürmek istemiştim. Nasıl oluyor da, Umer gibi bir adam, bu kısa boylu kadının önünde, bu zayıf insanoğlunun dokunuşunda böylesine acınası bir duruma düşebiliyordu. Alnımdaki tüylerin karşı konulmaz elektriklenişini dahi hissetmiştim. Gizlenmezlerdi.

Kadının ellerini, nereden geldiğini anlamadığım bir öfkeyle yakalamıştım, bana bakan şaşkın gözlerine bir korkunun gölgeli kıpırtısı düşmeden hemen önce, dişlerimi görmüştü. Yumuşak, incecik, fildişi denen türden bileklerin, şeffaflığından çatırdamaya başlayacak kemiklerin hassasiyetini, zayıflığını, narinliğini hissedebiliyordum parmaklarının ucunda. Öylesine bir hızla yakalamıştım ki bileklerini, şu su kadar derin gözlerine ağır ağır inen korkunun gölgelerini aynı hızla izleyebilmiştim. Bana bir şey yapmıştı bu kadın, anlayamadığım bir şey...

'Ne vardı ellerinde?'

Üçüncü dereceden ang doğmanın ayrıcalıklarını taşıyordum. Onun parmakları kadar kalın dişlerime takılınıştı Nataşa'nın gözleri; beti benzi atmış, güzel gözleri daha bir pörtleyip çocuksulaşmıştılar; ne sorduğumu anlamamıştı. Tekrar sordum. Bir süre bekledikten sonra cevap verdi titrek kirpikleriyle.

'Bir şey yoktu elimde...'

Tekrar kokladım ellerinin ayasını, dışını, bileklerini, kollarını, omuzlarını. Kadının garip bir kokusu vardı kendine özgü, farklı bir şey, rahatsız edici bir şey, beni öfkelendiren bir şey. Hayatımın en büyük hatasını o an yapmıştım. Bir insan kadının

kokusunu ciğerlerime çıkmamasına çektiğimi bilmeyerek haykırdım suratına.

'Yalan söyleme bana, neydi o sürdüğün üstüme!' Kadının çıplak boynunu koparmak geçiyordu içimden. Burnuma güvenirdim, en güçlü taraflarımdan biriydi. Yüzlerce metre öteden adamlarımın kokularını kusursuz ayırt edebilirdim, genetik bilimin bana armağanıydı bu. Kadın elimde solgun bir yaprağa dönüşmüştü, gözlerinin içinde ölümünü görebiliyordum apaçık, ölümü bendim ve bunu o da biliyordu.

Kadın temizdi ve ben aptaldım, ama bu öfkemi geçirmemişti. Duyumsadığım ürperti, onun bana yaklaşma şeklindendi; sanki bir ang değilmişim gibi şefkat dolu gözlerle bana bakmıştı bu kadın. Sanki beni tanıyormuş gibi dost davranıyordu. Paranoyamın artmasının sebebi bu olmalıydı. Göçmenlere verilen kimlik numarasını sordum cevap verdi; neden böyle aptalca bir şey yaptığını sordum, neyin aptalca olduğunu sordu, kendisini şuracıkta nedensiz tutuklayabileceğimi söyledim, yapmayacağımı söyledi. Kadının kokusu tüm vücuduma sinmemiş gibi, nefesime de yapışmıştı, sonraki üç gün boyunca kurtulamayacaktım onun kokusundan.

'Neden korktun ki benden?' diye sorunca cevap vermeden, sırtımı dönüp gittim. Sonraki günlerde aklımın takıldığı gibi, oltanın peşinde sürüklenen ben olmuştum, ta ki, Doktor ve Konstan bana yeni bir görev verene dek onu aklımdan hiç çıkarmayacaktım. İşin kötüsü, sonradan onu bu göreve bu sebeple ben alet edecektim. Ama ne uğruna?

"Gruptakiler tedirgin olmaya başlıyorlar, sence yukarıdakiler başarabilecekler mi?"

Behnam'ı cevapsız bıraktım. Apar topar buraya yollandıysak eğer, bu aciliyetin amacı benim de aklımı kurcalıyordu, zamanlama hatasına kurban gitmekten çekinmiyor değildim. Çünkü bizim sadece bir noktada beklemekten başka bir şey yapmadığımızı biliyordum. Behnam oflayarak konuşmaya devam etti. Canı sıkkın görüyordum onu, iletişim kanallarını kapattırmam endişelerini çığrından çıkarmış olmalıydı.

Dubalardaki güvenliği kontrol edip etmediğini sordum kendisine, muhabbetten kaçındığımı sezmişti, sessizce uzaklaşmadan önce yerdeki sonar gözlüğünü, hava filtre maskesini

aldıktan sonra nöbettekileri denetlemeye gitti. Bindiği küçük botun her kürek vuruşunda yalpalayışını sessizce izledim. Taktığı gözlük ve maske yüzünü yok etmişti, eski model robotlardan birine benziyordu bu haliyle. Boyun eğişindeki usluluğunu nedense, cinayet sinsiliği gibi algılıyordum ben. Bir gün beni sırtımdan vuracaktı bu kısa boylu adam ve kendinden beklenmeyeni zevkle yaparken de yüzüme sırıtacağından emindim.

'Benim büyükannem... Hayattaki tek akrabam, kendisi dördüncü dünya savaşını yaşamışlardan. Şehirlerde, sokak aralarına doluşan ilk askeri robotları dahi hatırlıyor ama kaç yaşında olduğunu hatırlayamıyor artık. Eski şehir'de her şey bulabilirsin diyorlar ama bir tek hücre yenileme makinesine rastlayamadım. Eğer bir kez olsun yenilenseydi, belki bu denli şiddetli bellek kaybından muzdarip olmazdı. Büyükannem, gerçekten de yaşayan bir tarihtir. O zamanlardaki Birleşmiş Milletlerin bir kolunda sağlık görevlisiymiş. Bazen aklı yerine geldiğinde anlattığı hikâyelere inanmakta zorluk çekiyorum, gerçek mi ya da hayal mi olduklarını anlamak çok zor.'

'Nereden geldin buraya?'

Aslen Rusya'nın kuzeyindeki küçük bir şehrindendi, istiladan kaçıp gelmişlerdi Eski şehire. Dünya Birliğinin yönetimi devralma istilasından sonra, nedense yaşlı kadındı buraya gelmelerine neden olan. Yıllar sonra komadan uyanan yarı ölü insanların korkunç enerjisiyle, durdurulması, susturulması olanaksız bir çabayla bu yeraltı şehrine varmaya çalışmıştı. Öte yandan Nataşa'nın çaresizliğiydi onu Batık kente sürükleyen, dışarıda onları hiçbir site devleti kabul etmemişti, kasabalar ve köyler hastalıklardan, açlıktan, havanın kavuruculuğundan ve terör saldırılarından kıvranırken, Eski şehirdeki partinin yaşam ve sağlık avantajlarından faydalanmak için bu kadar uzağa gelebilmişlerdi.

'Ölmek için pek güzel bir yere gelmemişiz demek. Ramas'ı terk etmeyi hiç istemedim ben; ama Dünya Birliği barıştan ziyade anarşinin nedeni oldular orada. Siteler Konseyine katılmak istemeyen tüm şehirlerin kaçınılmaz sonu bu galiba. Şehir sınırları dışında yaşayan kimliksiz göçmenleri, çingeneleri, mültecileri, biyokları, aklına gelebilecek tüm başıboş özgür ka-

labalıkları sınırları içine kapsamaya çalıştılar; parlak vaatleri fıslayınca da zor kullanmaya başladılar, bir kaç ay sonra ilk sokak katliamlarının haberleri gelmeye başladı bize. Sonuçta ne oldu dersin? Hayatımız Dünya Birliğinin küçük yardımıyla cehenneme dönüştü, istiladan on bir ay sonra herkes kaçacak delik aramaya başladı. Sokaklarda volta atan güvenlik jandarmalarının garantilediği en büyük destek, daha çok ölüm, zorbalık, yağma, kan ve çınlayan kesintisiz korku oldu. Ve ben sonunda, bir şeylerin bir gün yeniden eski güzel haline geri dönme umudumu yitirdim. Kuzeye, yaşamaya değer bir şeyleri olan küçük, kubbesiz ya da kulesiz şehirler yerine buraya, çürümüşlüğün hakim olduğu mezara yöneldim.'

Evet, yaşamaya çalıştığımız şehrin daha güzel bir tanımlaması olamazdı: mezar... Mezardı burası ve buraya sığınan, hayat mücadelesi veren herkes, yaşayan, yaşamaya çalışan ölüydü. Bunu parti ortamında ağzımdan kaçırmam bana sürgüne, tabana kuvvet sürülmeme yol açardı.

Behnam, küçük botuyla attığı devriyeden çabuk dönmüştü. Botu bağlayıp hızla sala atlarken onun aceleciliğinin nedenini merak ettim. Yorulmuşçasına kesik kesik nefeslenerek filtresini çıkardı ve o felsefi konuşmalarından birine daha, beni rahatsız etmek istercesine başladı:

"Eski şehir'e bundan sonra yeni sığınmacılar kabul edilmeyecekmiş, doğru mu bu?"

"Doğrudur."

"Doğrudur -yani konudan haberin yok, öyle mi? Bence öyle bir karar göz önüne alınacaksa dahi bunda o kafasız Muhtar'ın ve siyasetinin dolaylı etkisi vardır. Neden mi dersin bütün gerginliği: sözünü yeni gelecek olanlara yutturamama ve partinin egemenliğini ang semtlerinde arttırma korkusundandır... Yani bütün yaptıkları gizli bir sindirme politikasından başka bir şey değil. Bir yandan partiyi ang düşmanlığıyla suçlarken, öte yandan kendi sürüsüne tavşanlar gibi üremeyi de şart koşuyor. Neden? Çünkü anglar yok olan, yok edilen bir kabile; hayatta kalmak onların yegâne başarısı, tüm baskılara, katliamlara karşı bir başkaldırı! Geçen yıl dördüz doğuran genç bir kadın tanıyorum, bu yılda beşiz doğurdu. Doğal olarak çocuklarının babaları meçhul. Bir ang kadınıyla kimse baş ede-

mez öyle değil mi Umer? Kadının yaşı on altı dahi değil, doğumdan iki gün sonra bulvarında işe çıktı. Öylesine sağlıklı görünüyordu ki, dokuz çocuk sahibi bir anneden çok, Muhtar'ın ateşli orospularına benziyordu. Böyle bir kadını hiç kimse durduramaz, gerçek bir tanrıça... Yıkılan insanlığın yerine yepyeni bir nesli kıllı bacaklarının arasından dünyaya fırlatmaya her an hazır... İnanılmaz; inanılmaz, işte bu yüzden hayranım siz anglara."

"İnanılmaz olan nedir? Angların yaşama bağlılıkları mı, yoksa senin gözünde böylesi sefil bir hayatla dalga geçmeleri mi? Kaç kere o kadınla birlikte olduğunu sormayacağım sana Behnam. Bizi, siz sıradan insanları bizden koparan bu: ayrıcalığımızı kabul etmemek; zayıflığınızı görüyorsunuz biz de, sonrada cesaretinizi; eserinize tiksinerek aşık oluyorsunuz bir an, sonra yine dipsiz korkunuz çıkıyor su yüzüne... Sahiden kültürünüz trajik-komik bir durum bizim için."

"Göreceli kavramlar bunlar... Kısmen sana hak veririm. Anglar yaşamı daha cesur yaşıyorlar bu doğru; belki içgüdülerinizden, belki de kaybedecek bir şeye sahipsizliğin hafifliğinden geliyor bu. Bence ang doğmanın bazı avantajları var elbette, sizin ayırt edemediğiniz ya da düşünmek istemediğiniz." Behnam sinsice sırıtırken dişlerinin sararmışlığı havada salındı.

"Ne dediğini anlamak güç Behnam Kurumoff, ne sen bensin, ne de ben sen; ya da yaşadıklarımız, yaşayacaklarımız bizi bize anlaşılır yapar. Sen bir insansın ben ise bir ang; bunu kimse değiştiremez, başka bir kılıfa da bürüyemez. İyimser duygularını yarandığın kadınlara sakla ve bana ne beni ne de kendini sat."

Boz sakallı kırmızı yüzünü oturduğu yerden havaya dikip suyun yüzeyini kokladı; sessiz suyun gerçek kokusunu bilenlerin bilgiç, geçmişi hatırlayan ve hatırladıkça da özleme düşenlerin umutsuz yüz ifadesiyle sarı kaşlarının altından bana acır bir gözle baktı. Işık hızında gerçekliği sıyıran bir bakıştı bana fırlattığı, botun kaygan ucundan. Afallamıştım Behnam'ın bu hareketi ile; çünkü insancıl bakıştaki o belirsiz anlamı yakalayamamış, çocuk şaşkınlığıyla öylesine kalakalmıştım. Angların naiflikleri ile insan sezgilerinin sınırında boşa düştükleri yer olan, anglığın öznelliğinden kaynaklı ama sadece onlara özgü

olan ve insanlarda var olmayan bir sınır bölgesiydi burası, şu an benim içinde aptallaştığım yer...

Kurumoff'un mimiğini görmüştüm ama manasını anlayamamıştım, benim ang beynim onun oyununa yenik düşmüştü. Birdenbire tüm tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Hayvansı genlerimize karşın bu masum yanımız ve siyaset yapamayışımız, insanları anlayamayışımızın temel sebebiydi. Nedense çoğu ang, kaş göz işaretlerinden kurulu bir iletişim mekanizmasını insanlara göre daha geç algılar ve çözerdi. Garipti ama bizler, insanlara göre daha berrak yaratıklardık; yani gözlerimize bakan bizim ne düşündüğümüzü çabucak kavrayabilirdi, ama insanlar öyle değildi, kimi zaman bir insanın düşüncesini yüzüne, hareketlerine bakarak çözümlemek bana çok güç gelirdi ve ben bu çaresizlikte, diğer akranlarım gibi içgüdülerimin sesini dinlemeyi yeğlerdim. Gözlerini aynı yakalanmaz, takip edilmez hızda yere eğmişti Behnam, tüm olumsuz duygularımı onaylarcasına.

Elleri ayakları bağlanmış kurbanlık hayvanların çaresizliğiydi içine düştüğüm; kanınızı köpürten bir öfkeydi bu. Bir kere daha kafasını kaldırıp bana öylece bakması için pusuya yattım. Onun anlamsız gelen kıpırdanışlarını çözememek beni deli ediyordu, kendimi aşağılanmış, doğrudan yüzüme küfür edilmiş gibi hissetmiştim. Oysa kendisi umarsızca konuşmaya devam edecekti.

"Düşmanlığın kimseye faydası yok yeraltı şehrinde, öyle değil mi? Muhtar'ın, partinin yaptıklarına gösterdiği düşmanlığına ben, ihanet derim ancak. Kafam almıyor nasıl bu kadar acımasız olabiliyor halkına karşı, onların dışarıdan yardım almasını liderliğini kabul ettirmek pahasına engelliyor, sadece dediğim dedik kendi görüşünü, zavallı masum cahillerin kafasına zehir damlaları gibi akıtmaktan başka bir şey düşünmüyor. Neden ona engel olmuyorsunuz, yani senin gibi adamlar onun liderliğine kolaylıkla son verebilir; mesela Konstan... Onun sözü anglar arasında ciddiye alınır, o bütün bu haksızlıkları engelleyebilir. Anlamıyorum Umer, nasıl rahatça uyuyabiliyorsun aşağıdaki ortamda? Her gece açlıktan, susuzluktan ağlayan, inleyen, garip uğultularla, hırıltılarla ölen çocukların arasında?

Kulaklarını nasıl tıkayabiliyorsun, gözlerini nasıl kör edebiliyorsun bu acıya?"

Sözü değiştiriyordu. Çok yakın mesafede bir havalandırma kapakçığı suyu dalgalandırırcasına, boğazını yırtarcasına dışarıya böğürdü. Devriyedekilerden biri tiz, uzun bir ıslık üfürdü ince, aralıksız dudaklarının arasından farkında olmadan.

"Çocuklar benim çocukluğumda da ağlıyorlardı, ben de ağladım açlıktan, yalnızlıktan; ama bir şekilde güçlü olanlar hayatta kalacak, hayatta kalmaya layık olanlar. Yıllar sonra neden ağladıklarını hatırlayacaklar... Evlerinin robotlar, zırhlı askerler tarafından yakılışını izleyecekler. Ebeveynlerinin lazer topları yla yanmış cesetlerini gördüklerinde, geçmişlerini gelecekte unutmamacasına gayet berrak yaşayacaklar her dem; merak etme, sen hiç merak etme. Muhtara gelince, anglar onun hikâyeleri ve öğütleriyle çocuklarını büyütmeyi seviyorlar, bu sebepten parti ona dokunmaya çekiniyor. Salt kendisi olduğu için değil, anglar öyle istediği için çok uzun bir süredir yaşıyor o. Çoğu ang onu lider olarak düşünmekten haz alıyor, yetişkinler onun muhalefetiyle kendilerini güvende hissediyorlar. Ona neden, kim dur desin ki?"

Kurumoff roket atarını salın hava şişmeli gövdesine yaslayıp, zırhını uyku moduna aldıktan sonra serbest bıraktı. Zırh ancak benim duyabileceğim bir gerilmeyle, tıslayarak gevşedi.

"Muhtar'la parti yakında birbirlerine girecekler galiba. Sonra da olan yine batık şehirde yaşayanlara olacak. Muhtar'ın etrafına toparladığı heyecanlı kalabalığın artmasından huylanan çok kişi var Tansaray'da."

"Muhtar'ın sağlam adamları var, en az kendisi kadar kalın kafalı..." dedim biraz düşünceli, aklıma Nataşa gelirken onun beyaz, pamuksu teninin parlaklığı hayalimde kıpırdandı. Zırhın içinde daraldığımı hissettim, göğüslüğümü gevşetmek istedim Behnam gibi, ama sonra vazgeçtim, onun rahatlığını kıskanarak.

"Disiplinsizlik, düzensizlik... Yönetim boşluğu, böyle adamlara cesaret veriyor işte. Sempati ve uyum kazanma uğraşları tüm sisteme zarar veriyor sonuçta. Muhtar gibi ne idüğü belirsiz adamlar, etraflarına topladıkları bir kaç embesille yönetimde hak iddia edebiliyorlar."

"Bunu partinin kendisi düşünsün."

Behnam Kurumoff inceden çocuksu bir kahkaha attı.

"Neden? Sen partiden değil misin yoksa?"

"Yönetim alanı genişledikçe partinin işlevi hantallaşıyor. Son yıllarda ayrılıkçı kubbeler, kasabalar, yeraltı köylerinden gelen mülteciler derken çeyrek milyona yakın bir topluluğun yaşama sorumluluğu üstlenildi. Partinin anglara bakışı Algan'ın öldürülmesinden sonra öz benliğini yitirdi bence, hele Birincil meclis yönetimine devrolduktan sonra amacından iyice saptı."

"Politika..." Behnam onaylar gibi bir yandan başını sallarken öte yandan cebinden sarı, ince bir bandaj çıkarıp şah damarının üstü diye tahmin ettiğim noktaya ağır bir şaplakla yapıştırdı.

"Beynin buna fazla dayanmaz Kurumoff."

"Boş ver, ne de olsa ben beyninim burun deliklerimden akmasında bir zarar görmüyorum."

İşi bittikten sonra sülüğümsü bandajı boynunda bıraktı. Zırhının bilgisayarını devreye sokup, başlığını kafasına geçirmeden önce yüzyılların uyuşukluğunu üstünden atmak istercesine gerinip boyunu acımasızca çatırdattı, sonra aniden ayağa sıçrayıp derin bir nefes aldı. Boynundaki sarı sülüğün kanı çekilmiş, geriye sadece saydam kabuğu kalmıştı. Kurumoff için sonsuzluk, birkaç dakikalığına başlamıştı şimdiden. Solmaya başlayan gözbebeklerinin renginden bunu anlayabilirdiniz.

"Politika eski dünyayı batırdı, artığı neden batmasın ki? Şu yolunu gözlediğimiz kafilenin macerasını biliyor musun?"

"Hiç bir fikrim yok. Kalabalıklar. Birinci dereceden önemliler."

"Meclis moruklarından?.."

"Zannetmiyorum, yukarı şehirden böyle bir transfere hiç gerek duyulmazdı."

"Partinin komutanlarından dahi gizlenecek eylemler mi bunlar?"

Kurumoff'un gözleri, fırtınadan çok fırtına öncesini durgunlukla seyreden bir tanrı gibi bakıyorlardı. Uzağı özümseyen duyuları aslında kendi uzayında kaybolmuştu; altın sülüğün güzelliği buydu, uyuşturuculuğundan çok beyin hücrelerini

dört katı fazla enerjileyen, duyuları on katı geren bir fırlatıcılık... Beni sadece birkaç günlüğüne gerçek dünyadan koparmıştı ilk ve son defa denediğimde. Sonuç olarak tırnaklarımı Eski şehrin yasaklı, karanlık mezar sokaklarından birinde bir duvarı kazırken parçalamıştım. On santimlik hissiz bir oyuştu bu, ne kadar vaktimi aldığını bilmediğim. Kendimden geçişim bana değil herkese zarar verebilirdi, bunu tekrarlamamaya yeminliydim.

"Neden tüm donanım kapalı, eli kolu bağlı öylesine bekletiyorsun ki bizi ve kendini; bazen senin aptal..." Bu kez Kurumoff'un kaçacak bir yeri olamazdı hızla üstüne yürüyüp onu yakaladığım gibi kendime çektim. Behnam ne olduğunu anlayamayan bir baş dönmesindeyken olan oldu. Aslında olayın güzel yanı, ağzı açık başlığına doğru yükselip sonra kısa bir gerilmeyle yüzüne doğru hızlanarak eğimlenen kürklü alnımın hareketini beş kez yavaşlatılmış, kaçınılmaz bir gerginlikle izlemiş olduğunu bilmemdi. Beyin sarsan darbenin öncesinde, başlığının hayatını kurtardığı bir gerçekti ve benim yaptığımın hayati bir aptallık olabileceği, tabii eğer bir ang olmasaydım. Behnam Kurumoff, salın hava şişmeli ucuna çarptıktan sonra aynı hızla geri tepip, öteme düştü.

"Seni orospu çocuğu! Kafan çatlamıştır umarım. Nefret ediyorum senden böyle orospu çocukluğu yaptığında." Başlığını çıkarıp, şakaklarını sıkarak öylesine oturdu olduğu yerde, ağlamaklı bir sesi vardı, tüm zevkinin içine etmiştim, duyuların yoğunluğu yerini keskin bir baş dönmesine, fokuslaşamamaya ve baş ağrısına bırakacaktı...

"Bana tam otuz üç robot noplarına mal olmuştu bu bok, biliyor musun?"

Sinsice gülümsedim onun haline.

Suyun sukuneti sabahtan bu yana değişmemişti hiç, yüzeyindeki sis yoğunlaşarak artıyordu mavi-yeşil bir renge bürünerek. Sudaki, insan üretimi bakteriler güneşin çekilmesi ile uyanmaya başlamışlardı yeniden. Kısa bir süre sonra nefes alamayacak hale gelecektik. Burnuma Muhtar'ın bahçesinde yetiştirdiği meyvelerden sentezlediği arak tütsüsüne benzer bir koku geldi.

Sisin açık maviden yavaş yavaş yeşilimsi renge kaçışını izledik, bir kaç dakikalık süre içinde. Ölü suyu hayata döndürme, temizleme umutlarıyla, yirmi birinci yüzyılın ortalarına doğru daha yükselmemiş olan debisi ve karamsar suratlı kulelerden önce, boğazın sularına boşaltılan genetik ürünü bakterilerin değişimi sonraki yüzyılda gerçekleşmişti. Kendine yeni yaşama koşulları yaratan, hızlı üreyen canlı topluluğunun yok edilmesi üretilmesinden daha zor ve karmaşık olmuştur hep. Aynı angların kaderine benzer bir tarih taşıyordu bu bakteri soyu. Kuleler onları insanlara unutturmuştu ama bizleri unutturamamıştı; hâlâ gündemdeydik, hep kalacak gibiydik.

***

Muhtar yeşilimsi içkisinden bir yudum aldıktan sonra ağzını havaya kaldırıp, öyküsüne devam etmeyi yeğlemişti o gün. Anlattıklarının, damağınızda bırakacağı tadı hep özlerdiniz, her nasılsa başkalarının acısı, tatlısı hep hayatımıza baharat olurdu. Yaşlı insanların hikâyelerindeki çekicilik nereden geliyor diye sormuştum bir gün kendisine, cevabının sadece yaşamaktan geldiğini söylemişti. Çocukluk derslerinin, toplantılarının çok uzağındayım şimdi, yaşadıklarımı hatırlamakta hep güçlük çekiyorum, anlatmaya kalksam susmayı tercih edeceğimi de biliyorum, oysa Muhtar çocuklara hikâyelerini anlatmaya devam ediyor eksilmeyen aydın bir hafızayla. Belki de yaşlılığın bir ödülü bu, o bir şekilde insanı, geçmişini üçüncü bir kişinin gözünden izlemeye hâlâ davet ediyor.

'Komutanlar yuvarlak masaya davet ettiler beni yine.' Sürpriz değildi bu, Eski şehirde angların sesi olan birinin görüşleri her zaman pis kokular duyulmadan önce alınır. Bunda bir gariplik bulmadığımı sessizliğimden algılamıştı, yine de bir iki kelime söyleme zorunluluğunu hissettim.

'Bana sorma...'

'Hayır, bir şey umduğundan değil Umer; belki sen....'

'Benim bir şeyden haberim yok. Her zaman, son duyan adam benimdir.'

'Sen değildin aklımdaki.' dedi gözleri iki ayrı yöne kaydığında, 'Konstan'dı düşündüğüm...' Kıpırdanan uzun keçi ku-

lakları kızını arıyorlardı. Sesini yükselterek yeniden çağırdı kızını, geç kalınmışlığın hiddetiyle, sanki zamanın bir önemi varmış gibi o küf kokan evinde.

'Neden onunla kendin konuşmuyorsun o zaman?'

Muhtar kızına seslendi yeniden. Onu Guryuk mahallesine götürmesini söylendi, ang ikizlerinin cenaze törenine. Sinirlenmişti. Konstan'la konuşmaya cesareti yoktu, çünkü Konstan'ın gözünde lanetli, yasaklı bir yaratıktı o, bilmediği nedenlerden. Eski şehir gerilla komutanının kendisi gibi bir ang liderine saygısızlığının ideolojik sebepleri vardı ona göre. Konstan konuşmaktan çok iş yapmayı, çabalamayı, savaşmayı, ölmeyi yeğleyen adamlardandı; bitişmiş çatık kaşlarından süzülen keskin durgunluğun ışıltılarında onun kendi anglığına önem vermediğini görebilirdiniz. Her adımında açıklanmayı beklemeyen bir akılcılık ve aynı zamanlı gizli bir saldırganlık vardı. Muhtar, o gün ısrarla bana Konstan ile görüşmek istediğini ve onun kendisi gibi bir ang olduğunu hatırlaması gerektiğini söylemişti. Bana iletilecek mesaj vermeye niyeti yoktu, o daha çok söylemesi gereken bir sırrı varmış gibi davranmıştı o gün. Kıvrandığı sancısının varlığını kuvvetlendiren isimdi Konstan. Muhtar, sonra kulağıma eğilerek konuştuklarımızın Muzaffer'in kulağına gitmemesini istemişti. Daha o gün, Muzaffer tehlikesini görmeliydim ve Muhtar'ın neyi ima ettiğini anlamalıydım, ama kastettiğini çok kısa sürede önemsememenin ellerine bırakacaktım.

8.

Şehrin kuzeydoğusunda, yasaklı bölgenin iki kilometre uzağında, evler iyice tenhalaşıyordu. Sarımsalan'ın nerede başladığını bulmak bu noktadan itibaren mümkün olmayacaktı benim için. Eski şehir yönetiminin buralara en son ne zaman uğradıklarını sormayacaktım ahaliye. Yürüyerek geçip, şahitliğinde bulunduğum ang sokaklarının yalnızca yoksulluğu değildi dikkatimi çeken; ayrıca cıvıltılı çocuk kalabalığıydı. Akıllı olanların paçavralardan imal edip, geri zekâlı olanların sessizce, içgüdüsel bir koşuşturmacayla arkadaşlarını taklit ettikleri top oyunlarından, yüzsüz harabelerden hemen peşlerinde analarının öfkeli böğürmeleriyle fırlayan daha küçüklerinin haşarı huysuzluklarından, utanmasız yoksulluklarının ürpertiyle örttüğü ilkel çıplaklıklarından, dinmeyen açlıklarından, umursanmayan çoğalmalarından ve hatalı varlıklarından, göz ardı edilen ölümlerinden ve doğumlarından sıyrılarak yürüdüm... ve her şeyi apaçık gördüm. Parti yönetiminin ne zaman doğru dürüst bir nüfus sayımı yaptıracağını merak ediyordum doğrusu.

Sokakları geçerken yıkık pencere ve kapı karanlığından parlayan vahşi gözlerin beni izlediklerini görüyordum. Etrafta yetişkinlerden hiç kimse yoktu, sanki sorun çıkarmadan usulca geçeceğimi sezmişçesine karanlık köşelerine çekilmişler, beni kıpırtısız seyretmeyi yeğlemişlerdi.

Acaba benim ne tür bir biyok olduğumu sezmişler miydi? O yüzden mi bu zırhsız, savunmasız adamı kendi kaderine terketmişlerdi.

Sokağın sonuna doğru evler tenhalaşırken, boş alanlar artmaya, mesafelenmeye başlamıştı. Son sokak lambasının aydınlattığı yerin ötesinde zifiri bir karanlık başlıyordu. Arkama bir kaç defa baktım, gölgeler tarafından sinsi bir takibe alındığımı hissetmiştim. Hayaletli bölgeden geçiyordum. Karanlığı bol olan yerlerde hayaletler de bol olurdu, zaten Umer de bu konuda uyarmıştı beni. Tedirginliğimden coşan kalbimin gümbürtüsünü duyar hale gelmiştim.

Yorulduğumu, tedirginliğimi söndüremeyeceğimi hissettiğim bir soluksuzluk çöktü üstüme. Bir kaç yüzyıllık paslı araç

yığıntılarının arasına, gözümü kestirdiğim bir boşluğa gidip oturdum, daha doğrusu saklandım. Kaçmak ve saklanmak zorundaydım hep, çünkü ben sağlıklı bir adam değildim ve kendimi savunamayabilirdim. Depreşen korkumu, çekildiğim köşede avutmaya çalıştım. Biraz soluklanmalıydım, aksi halde yeniden günlerce kan tükürmek istemiyordum. Öte yandan hayaletlerin bana iyice yaklaştıklarını sezinlemiş ve bir hayli ürpermiştim. Yolun ötesini solumdaki aralıktan görebiliyordum, bu yönden gelecek olanın beni görmesine olanak yoktu.

Oturduğum yer, küf ve nemli toz kokuyordu. Eski metal kubbenin yük altındaki iniltilerini duyabiliyordum bu sükûnette. Yukarıya bakınca ölü ağaç köklerinin kirli kadın saçı gibi kubbeden aşağı sarktıklarını gördüm. Sokağın kubbeler devrinden kalma çatısı, belki iki asırdır onarımdan geçmemişti. Zaten bu yüzden buralarda yaşamak tehlikeliydi, kubbe çatının şiddetli bir depremde çökme ihtimali vardı.

Etrafımda duyumsadığım kıpırtılı sessizlik ürpertti beni, aralıktan sokağın yamacında bir görünüp bir kaybolan siluetlerin hareketlerine pür dikkat kesildim. Son sokak lambası titrer gibi göz kırpıp durdu. Neyse ki zifiri karanlık için sonar gözlüklerimi getirmiştim. Gözlüklerimi takar takmaz mavi bir ışığa boğuldum. Kamaşan gözlerimi yummadan önce sönen sokak lambasının gerisinde belirsizce kıpırdanan iki gölge gördüğümü sandım. Dikkat kesilince hayaletler görünür olmuştular. Yüzlerini seçemiyordum, aslında bana mı, yoksa boşluğa mı baktıklarını anlayamıyordum.

Titrek görüntüde gözlemlediğim dünyanın gerisinde ıssız bir kıpırdanma vardı. İki gölge üç oldu; ardından dört, beş, on oldu ve giderek kalabalıklaşıyorlardı. Dayanamayıp tabancamın güç göstergesine baktım. Görüntüm kırpışıyordu ve her kırpışmada ağır hareketlerini dar aralıktan güç bela seçebildiğim hayalet ordusuna yenileri katılıyordu. Çok heyecanlanmıştım; oysa sakin durmalı, kaslarımı germemeliydim. Hasta vücudum gerginlikten çabucak iflas etme sinyalleri gönderebilirdi.

Yüzümde hiç iyileşmeyen yaralarımdan biri patladı, cerahat dudaklarımın kenarından kayarak çenemin ucuna uzandı, bantlı yüzümü ve sargılı ellerimi hissedemeyecektim birazdan.

Yaratıkların kendi aralarında konuşmalarını, hırıldanmalarını duyuyordum; kimse bu yana adımlanmamıştı henüz, ama çoğunun bana baktığını seçebiliyordum. Kısa boylu olan birisi en önde durmuş dakikalardır havayı kokluyordu, onun burun çekişlerini buradan dahi duyabiliyordum.

İçimde fırtınalar kopuyorken, belanın gelişini seyrediyordum. Belam iki yüz metre ötemde havada beni kokluyordu. İlk öne atılan da o kısa adam oldu; ağır ağır, sallana sallana pençelerini oynatarak bana doğru geliyordu. Durup arkasındakilere bakındı önce, sonra ensemdeki tüyleri diken diken eden iğrenç bir çığlık attı. Silahımı doğrulttum düşünmeden, korkuyla nişan aldım, ilkin onu vuracaktım sonra peşinden ilk geleni. Arkadakiler, önde olanın savaş çığlıklarının ötesinde tedirgindiler sanki. Öndeki yeniden bir çığlık attı ve onu homurtular yanıtladı.

Bir kaç saniye sonra en gerideki kalabalıkta bir yarılma oldu. Dayanamayıp önümdeki aralığa doğru sokuldum daha iyi görebilmek için. Bir anda toparlanmaları gibi, bu homurtulu hayaletler hızla seyrelmeye, geldikleri gibi sokak aralarına doğru çekilmeye başladılar.

Sesleri kesilmişti. Kısa boylu olanı, çığırtkanlık yapanı en son bırakan oldu, boynu bükük halde evlerden birine girişini ve sessizce kayboluşunu izledim. Can çekişen sokak lambası usulca canlandı yeniden, ölü ışığıyla. Sokakta benden başka kimse kalmamıştı sanırım. Her ne olmuşsa ang çetesi üstüme saldırmak yerine beni kendi halime bırakmışlardı. Saklandığım yerden öteye, karanlığın içine bakıyordum ama hiçbir şey göremiyordum, beni rahat bıraktıklarına inanasım gelmiyordu. Karanlığın zifirinden bir şeyler onları dağıtıp, inlerine sinmelerine neden olmuştu sanki. İçimde kabaran korkularımla, daha büyük bir belanın sakin adımlarla bu yöne geldiği hissine kapıldım. Az sonra karanlığın içinden çıkagelen iri yarı bir gövdenin ağır ağır bu tarafa yürüyüşünü seçtim, yanında kendisinin yarısı dahi olmayan ikinci bir gölge ve sonra köpekleri...

Gelenleri ilk saniyelerde tanıyamadım, sonra bu dev adamı tanıdığımı, ferahlatan bir güven çökeltisiyle anladım. Konstan, başını kaldırıp hiç bakmamıştı etrafına, kendine öylesi doğal bir güveni vardı ki, düşmanlarının buradaki varlığı ona korku değil hoşnutluk veriyordu adeta. Konstan gölgelerin kıyısından,

adımlarını sıklaştırmadan, sanki gezintiye çıkmışçasına geçiyordu. Yanındaki tıknaz, şişman gövdeli kadın kimdi, hatırlayamadım. Yanlarında köpeğe benzeyen, cüce, üçayaklı robotla birlikte, huzurlu bir ailenin resmi kazınmıştı kafama bu saniyede. Usulca gelip, geçtiler beni. Konstan'ın sallamadığı sağ koluna yapışık duran silahı, Federasyon'un ganimetlerinden biriydi, yepyeni bir modeldi, simsiyah gövdesinde karanlığın parıldayacağı türden.

Usulca gelip geçtiler beni... Onlar iyice uzaklaşırken çıkmaz sokağın sonuna doğru karaltılarını yitirmek üzereydim. Dayanamayıp ayaklandım, gözümdeki kırpışma beni kör edecekti nerdeyse, şakaklarıma dolan ağrıdan dolayı başım dönüyordu.

Gizemli üçlü, sokağın sonunu kesen surlu yapıya girip yok oldular. Yola çıkıp da arkamı gözetlediğimde fark ettim hayaletler ordusunu. Konstan'ın köşeyi dönmesini fırsat bilen canavarlar bana doğru koşuyorlardı. Ayak seslerine burundan ağır solumaları karışıyordu. Korkudan kıpırdayamadım bile. Ang sürüsü beni parçalayacaktı, ellerine düşmenin ne demek olduğunu kavrayamıyordum, kafamda bir yankı dilsizce haykırıyordu bana: 'Koş, salak herif, durma yerinde, koş... koooş!'

Baldırlarımda depremlenen acı patlamayla, yüzüme vuran soğuk havayla kanatlandım, koşmuyordum adeta uçuyordum. Gözlerim kısılmış zorlukla önümü seçebiliyordum, ayağım bir kaç kez taşa toprağa takıldı ama düşmedim, sendeledim ama düşmedim, düştüğümü gördüğüm yerde yine de düşmedim, canım kıçımdan kaçarcasına koştum, ensemdeki yaratıkların buğulu nefesiyle koştum.

Sınır çizgisi surlu duvarın bulunduğu kapının eşiğiydi, oraya varınca kurtulacağımı hayal ederek, can havliyle koşmuştum. Burası Umer'in bahsettiği sınır noktasıydı, peşimden gelenlerin buradan öteye geçmeleri yasaktı ve bu yasak, Muhtar'ın da kabul ettiği yasaklar arasındaydı. Surlu yapı belinden kırık duruyordu, yol boyunca kendini kesik kesik gösteren eski tren raylarının sonunda, öksüz bırakılan kahverengi vagonu çok kısa bir anlığına gördüğümde hayatımın sonraki günlerini yaşamaya hak kazandığımı anladım. Hayatımı zorla peşimdekilerin elinden söküp almıştım. Ensemdeki tüyler hâlâ diken di-

kendi ve ben arkama dönüp bakacak cesareti bulamıyordum. Vücudumu kaplayan yara bere, kan, cerahat, hastalık, virüs, kötü genler, acı, koku, korku beni durduramamış durduramayacaktı. Hızımı alamayıp yere düştüm ve bir kaç metre yuvarlanıp durduktan sonra birazcık öldüm.

Dakikalar sonra ayaklanabilecek gücü zorla bacaklarımda toparlayıp doğrulduğumda nefes nefese kalmıştım. Öksürüklere boğulmuştum, inip kalkan göğsüme sanki hava dolmuyordu. Vagonun ötesinde kalakalan grubun kırmızı gözleri hâlâ bendeydi ama ileriye gelmiyor, gelemiyorlardı; önlerinde görünmez bir set vardı ve onu aşamıyorlardı, aşamayacaklardı. Homurtularla durdukları yeri bir sınır çizgisi gibi kafamda çizerek, hızla ayaklandım. Onlara cesaret kazandıracak zamanı vermemeliydim.

Sendeleye sendeleye, binlerce yıllık yığına taştan yapının Arnavut kaldırımlı yolunu aşıp, ucunda beni bekleyen meydana çıktım. Ang çetesi peşimi bırakmıştı. Neden hepsinin aynı anda aynı noktada donup kaldıklarını gerçek anlamda öğrenemeyecektim ama bu, şu anda hiç mi hiç umurumda değildi. Homurtuları ve kükreyişleri kubbe altındaki geniş meydanda yankılanıyordu ama onlar surlu yapının arkasında kalmış, görünmez bariyerleri aşamamışlardı. Umer, sanki bir kehaneti söylercesine bana onların bu tarafa geçemeyecekleri sırrını vermişti, gerçi benden pek haz almazdı Umer, bunu pek çok kez gözlerinden seçebilmiştim ama yine de bu gün hayatımı kurtaran ipucunu benden esirgemediği için ona minnettardım.

Meydan bana kalmıştı. Çıtlamalarla uçup geçen bir karaltı bana çarpmadan son anda yönünü değiştirmiş, tavana doğru havalanmıştı: bir yarasa... Meydanda hiçbir aydınlatma aleti olmamasına rağmen loş ve hoş, beyaz bir aydınlık vardı. Kaynağıysa meydanın tam ortasında, heybetli duran bir heykeldi. Beyaz fosforlu bir maddeden yapılmıştı ve öylesine gururlu, sessiz, kendinden emin, gereksinimsiz ve heybetli parıldıyordu ki, sanki zamanın onun etrafında yüzyıllardır durduğuna tanık oluyordunuz. Giyim tarzından onun eskilerden biri olduğunu anlamıştım. Sırtı bana dönüktü, belki on metre vardı yüksekliği, o yüzden koca meydanı alaca ışığa boğabilmişti.

Konstan'a bakındım ama görünürde yoktu. Kahretsin, onların izini kaybetmiştim. Meydanın çevresinde sekiz ara sokak saymıştım. Eyvahlandım kendime, yeniden terlemeye başladım. Başım dönüyordu, bütün sokakları denemek istemiyordum, bunun olasılığı bana sadece zaman kaybettirirdi. Heykelin sağından dolandım, aradığım şeyin ne olduğunu tam olarak bilmiyordum, çünkü Umer yolun bundan sonrasını bana söylememişti ama heykelden yardım alabileceğimi ima edercesine, 'yolun sonrasını heykele sor, o sana doğru yolu mutlaka gösterir' demişti, bana tiksinerek baktığını o an yakalamıştım. Halimin, çoğu kişiye tiksindirici geldiğini bildiğimden ve göz atışlara, kafa sallayışlara alıştığımdan bu davranışları pek önemsemezdim, ama nedense o gün kendimi istemeyen biri gibi algılamış, yalnızlığıma ve hep öyle kalacağıma çok hüzünlenmiştim.

Heykelin ayaklarının ucundaki levhayı okumaktan başka çarem yokmuş gibi hissettim ama levhada yazanlar bana pek yardımcı olmuyordu. Basamaklardan yukarı çıkınca heykele dönüp yeniden baktım, sol eli tam karşıyı gösteriyordu. Heykel yapması gerekmeyen şeyi fazlasıyla yapıyor tüm meydanı kimse yokken bile aydınlatıyordu. Bana göre bu varlığı bile yeterliydi ona bir parça saygı duymak için.

"Doğru yönü mü gösteriyorsun sahiden?" dedim heykele. Loş karanlıkta karşı binaları dahi kaba saba seçebiliyordum ama üçlüyü göremiyordum, izlerini kaybetmiştim. Cebimden kirli mendilimi çıkarıp yüzümü zımparalarcasına sildim. Acıyı hissetmek istedim yüzümde, dinmesinden artık korktuğum. Sonar gözlüklerimi takıp etrafı seyrettim, pek fayda etmediler, en küçük bir kıpırdanma yoktu.

Hepten boşluğa düşmenin hayal kırıklığıyla çöktüm en tepedeki basamağa. Umutsuzluk ile yorgunluk, baygınlık derecesinde başımı döndürmüştü. Az sonra tam karşımdaki sokağın ucundan bir ışık gözümü aldı ve göz kırpması gibi aniden kayboldu. Ayağa kalktım, görünürde hiç kimse yoktu, bekledim bir süre, hiçbir değişim olmadı. Ipıssız meydanda yapayalnızdım. Basamaklardan inip sokağa doğru yürümeye başladım sonra. Kaslarım histerikli titremelerdeydi, her an yere düşecekmiş gibi hissediyordum kendimi. Işık yeniden gözümü aldı,

bu kez yanılmış olamazdım ya da varsanım görmüyordum. Demir parmaklı kapının dar aralığında, üçayaklı garip görünüşlü o köpek robot durmuş, bana göz atıyordu. Düşünmeden ileri atıldığımı görünce usulca geri çekilip dev kapının arkasındaki karanlığa daldı. Durmasını bağırdım arkasından ayaklarımı sürürken ama duymadı beni.

Gözden yitip kaybolmuştu kapıya vardığımda. Kapının sağlam demir parmaklıkları özenle işlenmiş desenli, heybetliydi ve geniş bir bahçeye ya da eski bir koruluğa açılıyordu, sıyrılarak içeri kaydım. Heykelin ışığı buraya kadar uzanıyordu, sanki heykel tam bu yönü işaret ediyordu yüzyıllardır. Nasıl bir yerdi burası ve köpek robot nereye kaybolmuştu.

Diplere doğru ışıksız kalan, her iki tarafı ölü, iri ağaç cesetleriyle kuşatılmış dar Arnavut yolda yolumu bulmaya çalıştım. Ağaçların kolları karanlığın içine uzanıyordu, gövdeleri üstteki şehrin kollonları kadar geniş ve sağlamdı. Her biri ölüm anında bir diğerini koruyup saklama uğraşındayken ölmüş gibi duruyorlardı, tıpkı Pompei'nin küller altında kalan insancıkları gibi...

Muhtar'ın ilk Pompei'den bahsedişini duyduğumda ona inanamamıştım. Onun gibi bir yaratığın, bir angın, insanlık tarihinden kesitler aktarmasına hayli şaşmıştım. Daha çok şey biliyordu, antik Yunan'dan Mısır'dan haberi vardı, dinler tarihini aşağı ve yukarı şehirdeki herkesten daha iyi biliyordu, zaten sırf bu sebepten kendine 'efendi' denmesinden haz aldığını duymuştum. Zaten yaşından dolayı onun gerçek ismini tahmin edebilecek bir canlı dahi çıkmayacaktı bu şehirde. Kör bir adamdı ve bana her zaman kör yaşamış bir adammış gibi görünmüştü hep.

Yokuş yukarı yarım saat kadar, patika yolu yürüdüm, sonra gelip ayaklarımın ucunda beliren küçük bir havuzun önünde durdum: havuz bu cehennemde gördüğüm tek gerçek vahaydı. Suyun içinde ve çevresindeki yeşillik capcanlıydı. Uzanıp bir tutam ot kopardım sargılı elimle, benden daha canlıydılar bu karanlık dünyada; dağlardaki otlar kadar güzel kokuyorlardı. Düşünmeden avucumdaki tutamı ağzıma attım ve hevesle çiğnedim. Hayat kadar güzel ve tatlıydılar.

Suyun yüzünde avuç içine benzer dev yapraklar, yaprakların hemen ucunda bembeyaz çiçekler vardı. Eğilip dudaklarımla dokundum suya, hemen başucumdan minicik yeşil bir kurbağa şıp diye suya sıçradı. Bu gün, yeterince sürpriz dolu olmuştu benim için, sürprizler hâlâ devam ediyordu. En son böyle bir kurbağa gördüğümde sekiz yaşındaydım, buralardan çok uzakta bir deniz köyündeydim, hasta değildim, biyok değildim, öksüz değildim, yalnız değildim, yurtsuz değildim ve umutsuz değildim. Hayal değildi düşlediğim görüntüler; ben oradaydım, o yeşilliğin o bolluğun o cennetin tam ortasındaydım. Aradan ne kadar zaman geçtiğini sorsalar; bin yıl derdim, çok uzaktılar çok...

Burnumun ucunda gözlerini dışarı uzatan kurbağa yakındı, ben suya dokununca birden kayboldu. Suyu kokladım: temizdi, tattım: ekşimsi değildi aksine tadsızdı ve soğuktu. Dakikalarca içtim. Uzandığım yerden kalkmaya hiç niyetim yoktu, yeniden su içtim, sonra gözlüklerim burnumdan kayınca onları o zaman fark edebildim. Tam burnumun ucunda dans ediyorlardı, yosunlu suda uçarcasına yüzen: balıklar... Rengârenk parlak balıklarla doluydu küçük havuz. Bir an bu büyülü diyara güvenimi yitirdim. Kalkıp etrafıma bakındım, üç bacaklı robot havuzun ötesindeki kısa çalıların önünde durmuş, bana işaret atıyordu yeniden. Tıpkı heyecanlanmış bir köpek gibi, bana yönümüzü göstermek istercesine ısrarlı davranıyordu. Balıklar su yüzüne çıktıkça ışıldıyorlardı: karanlık suda renk değiştiren fosforlu yıldız taneleriydiler.

***

Birkaç dakika sonra, çalılıkların içinden geçip sütunlu evin önünde beni bekleyen Konstan'ın yanına gittim."Seni yakaladıklarını düşünmeye başlamıştık." dedi ilgisizce. Adını yakından görünce anımsadığım, Lorna denen kadın sırıttı.

"Az kalsın akşam yemeklerine çorba olacaktım."

"Biyoklara dokunmazlar." dedi Lorna uzun, ince burnunu havaya dikip, yüzündeki aptal sırıtmayla bir bana, bir Konstan'a bakarak.

"Ya, sen öyle san, nasıl kaçtığımı hâlâ bilmiyorum."

"O burada mı?" diye sordum.

"Lorna, sen eve bak, bizde şu tepeye doğru çıkalım fazla zaman kaybetmeden."

Ev bir tür konak, malikâne, saraydı; grileşen mermer sütunları koyu yeşil olduğunu düşündüğüm çiçeksiz sarmaşıklarla örtülüydü ve çatısına kadar bürümüşlerdi sarayı.

Tepeye kadar konuşmadık Konstan'la. Küçük sera kulübesinin önünde bir gölge, çömelmiş dumanlı bir şeylerle uğraşıyordu, kafasında beyaz çember bir şapka vardı. Arkasında durup sessizce beklediğimizi fark edince ayağa kalkıp bize doğru döndü.

"Tam zamanında Konstan..." dedi.

Doktor, beyaz bir giysiyle kuşanmıştı. Eldivenlerini giyindikten sonra, yüzüne camlı bir perde taktı ve güneş ışığı lambalarıyla aydınlatılmış kulübeye girdi. Kapıyı aralamadan önce elindeki duman püsküren aletle kapıyı tütsüledi ve bize dönüp: "Kaçan olursa kendinizi savunun." dedi. "Sokarlarsa ölmekten beter olursunuz."

Saydam metalden ya da camdan yapılma sera evin içinde çeşit çeşit çiçeklerin, bitkilerin tam ortasında bir kovan vardı. Sarı sarı ışıldayan parlak arılar, kafası kulübenin çatısına değecekmiş gibi bükük duran Doktor'un içeri girmesiyle saldırıya uğramışçasına top top havalandılar. Öfkeli vızıldamalarını dışarıdan duyabiliyorduk. Doktor, dakikalarca duman püskürttüğü kovanın kapağını açıp eldivenli elini içeri daldırmadan önce kemerinde sallanan tüplerden birini çıkarıp içeri daldırdı. Birinci tüp doldu, ikincisi derken üçüncüsü... Arılar Doktorun etrafında dönüp duruyorlardı. Duman camlı kulübeyi boğmuştu. Arılar ateşlenmiş lazer mermileri gibi dört dönüyorlardı serada.

Doktor, üçüncü tüpü doldurduktan sonra daha fazla dayanamayıp dumanlayarak, kendini güç bela dışarı attı. Dışarı çıkınca bu defa hızla beyaz giysisini soyunup yere fırlattı ve giysiye yapışık kalan arıları ayağıyla ezmeye başladı.

"Bazen çok saldırgan olabiliyorlar bu küçük şeytanlar..." Elinde üç tüp, yerdeki tüm arıları öldürüp silkeledikten sonra giysisini kulübenin kapalı kapısına astı ve bize döndü: "İçeri girelim." dedi. Sorusuz cevapsız takip ettik onu.

Küçük tepeyi inerken Trd-titanyum ve Fçelik bacaklarla tavanı tutan destekler dikkatimi çekti. Burası Eski şehrin bir zamanlar üstünü örten kubbesinin ucu olmalıydı, çünkü bu bölgeden ötesinin deniz olduğunu koklayabiliyordum. Tavandaki örtünün, sarmalın, baştan savma yapılan işçiliğinde garip bir sağlamlık vardı. Yukarıdaki şehrin kıyılarına yakın bir yere denk geliyordu bu bölge, Doktorun güvenlik nedeni ile burayı tercih ettiğini düşündüm. Evin soluna doğru Trd-titanyum kaplamalardaki çatlaklardan içeri boğazın sularından geldiğini düşündüğüm mavi grimsi bir sis usul usul ağırlaşarak süzülüyordu. Boğazın suları zehir soluyordu bu saatlerde. Farkında olmadan Konstan'ı dirsekledim. Şaşkın şaşkın suratıma bakınca, sis bulutunu kafamla işaret ettim. Fark etmemiş olacak ki, bir süre o da sisi izledi. Kapısız eve girmeden önce basamakları çıkarken dayanamayıp sordu:

"Sis tehlikeye sokmuyor mu sizi Doktor?"

"O yüzden bu bahçeyi hayatta tutmaya çalışıyorum ya dostum..." dedi.

Evin giriş holü çok geniş ve yüksekti, hemen önünde çift taraflı uzanan merdivenler, üst katın gerisinde başlayan derin bir hole yönlendirirken, aşağıdaki kapının önünde tabletli bir güvenlik donanımı özel bir odaya kilit vuruyordu. Merdivenlerin yanında Lorna ve tekerlekli sandalyede bizi bekleyen yaşlı bir kadınla buluştuk. Lorna kadınla konuşuyordu, bizi görünce susup kadını bizim tarafa doğru iteklemeye başladı. Doktor sabırsızca kollarını açıp sandalyedeki kadına yöneldi:

"Hayatım bak, sana ne sağdım. Buradaki ilk ürünümüz fazlasıyla bereketli çıktı." Çocuk sevinciyle çömelip kadının yanağına uslu bir öpücük kondurdu, sonra bize dönüp eliyle Konstan'ı işaret etti: "Bak kim gelmiş? Konstan... Tanıdın mı onu? Bizim eski dostumuz Konstan... Aradan çok zaman geçti onu görmeyeli değil mi, bak burada da bizi buldu. Tanıdın değil mi onu, bak hiç değişmemiş de..."

Kadının ne sorunu vardı bilmiyorum ama Doktorun acı dolu şefkatinde kadının daha önce bu durumda olmadığı, sağlıklı bir yaşam sürdüğü izlenimi yarattı bende. Konstan bütün soğukluğuyla kadına yaklaştı.

"Merhaba Mehtap..." dedi ve sustu. Sesinde eski, derin bir saygının kalıntıları vardı. Kadın tekerlekli sandalyenin içine kıvrılmış küçücük bir çocuğa benziyordu. Kafasındaki saçların çoğu dökülmüş yer yer kel kalmıştı. Gözlerindeki boşluk bizi delip ötelere kayıyordu, korkutucuydu, tepkisizdi, dilsizdi. Uzun kolluklarının içinde kaybolmuş elleri, kadını kuruyup içine çekmiş gösteriyordu. İnce siyah kaşlarının altındaki ölgün kusursuz gözlerine, buruşuksuz zayıf yüzüne, dikkatli bakınca kadının benden bile genç olabileceğini düşündüm. Benim gibi bir biyok olmadığını görüp, daha başka bir sorundan muzdarip olmuşa benzettim kadını ve sustum. Doktor, bal tüplerini çıkarıp birinin ağzını açtı. İçeriye enfes bir koku yayıldı herkesi bir anda irkilten.

"Kokla bak, ne kadar güzel kokuyor. Sana çok iyi gelecek, inan bana. Özel bir karışım yapacağım senin için, ama önce balı bir rafine etmem lazım. Yarına hazır olunca afiyetle tadına bakacaksın. Ondan önce sanırım bu beylerle konuşmalıyım." Ayağa kalkmadan, başındaki şapkayı çıkarınca Doktorun kocaman kel kafası belirdi. Kulaklarının hemen üstünden şerit gibi uzanan ince, seyrek saç kümesi boynuna kadar iniyordu. Başının arkasında çok eskiden kalma bir yanık yarası vardı ve benim yaralarının aksine çok uzun zaman önce iyileşmişti.

"Lorna da geldi bak, artık canımız hiç sıkılmayacak, o hep burada seninle olacak, senin iyileşip yeniden yürüyebilir hale gelmende bana yardım edecek. Sana bugünün güzel bir gün olacağını söylemiştim bu sabah değil mi?" Elindeki şapkayı kadının başına geçirdikten sonra acı bir şaka yaptı sahte bir kahkahayla: "Gelecek sefere balı sen sağacaksın... Lorna, Mehtap'a anlatacağın çok şeyler olmalı, siz bayanları daha fazla bekletmeden biz erkekler işimize bakalım. İsterseniz mutfakta içecek bir şeyler yapın kendinize, sabah domates toplamıştım biraz, Mehtap suyunu çok seviyor."

"Hemen bir bardak dolusu hazırlarım onun için, siz merak etmeyin Doktor..." Lorna tekerlekli sandalyenin kollarını yumuşakça çekip geriye döndü, fısıltılarla kadına bir şeyler anlatarak sol taraftaki kapıya yöneldi. Onlar uzaklaştıktan sonra Doktor ciddiyetle bize döndü, bir şeyler söylemek istedi ama

sonra vazgeçti. Karısı hakkında konuşacaktı ama fikrini değiştirmişti.

"Şöyle geçelim."

Takip ettik onu. Merdivenlerin arasındaki odaya yöneldi, kapıdaki h-göze ayasını dayadı, iki saniye sonra basınçlı kapı tıslamayla iki yöne açılarak bizi içeri aldı. Bembeyaz bir laboratuar odasına adım atmıştık, odanın her iki yanında ters çevrilmiş dev şişeler vardı. Şişelerin hemen arkasında bağlı oldukları bilgisayarların hologramlarında veriler, garip şekiller ve diyagramlarla değişip duruyorlardı. Odada yalnız başına bırakılmış robot, ana bilgisayarın hemen yanına çökmüştü, gözlerinin ışığı sönmüş kolları iki yana kukla gibi yayılmıştı, ölüydü. Tüplerin çoğunda sarı bir sıvı vardı en sondaki üç tüpün dışında içleri boştu. Çıkış kapısına doğru bu üç tüpün içinde gördüklerim beni hayrete düşürmemişti; embriyolar... İçlerindeki biçimsiz embriyolardı gördüklerim. Doktor önümüzde uzun adımlarla yürüyordu. Bu, Konstan kadar uzun boylu ama sıska adamın neler yapmış olduğu ve neler yapabileceği geçti aklımın köşesinden.

Laboratuar odasının sonundaki kanatlı kapı tahtadandı. Doktor ince kollarıyla iki yana iterek açtı. Yarım daire şeklindeki odadan ilk aklıma kazınan kahverengiydi. Odada binlerce kitap vardı. Yerden göğe yükselen raflar tozlu kitaplarla kaplıydı, odaıun ortasındaki masalarda kitaplar, yerde üst üste yığılmış kitaplar, her taraf kitap doluydu. Kütüphanenin sonunda kitapsız bir masada iki kişi daha oturmuş, uzunca bir süredir bizi bekliyorlardı. Konstan elinden düşürmediği silahını masaya varmadan önceki diğer masaya, tam kitapların üstüne bıraktı ve adamlara yaklaştı. Onların kim olduklarını bilmiyordum. Sonradan öğreneceğim üzere, alnında benekler olan Muhtar tarafından gönderilmiş temsilci angdı, diğeriyse iki taraflı çalışan bir şehir polisiydi.

***

"Bu toplantıyı uzun zamandır bekliyorduk Konstan." dedi ang olan, kırmızı gözlerini yanındaki dilenci kıyafetine bürünmüş polise döndürerek. "...ama görüyorum ki hâlâ eksiğiz.

Hiçbirimizin yeterli zamanı yok, konuya gireceksek hemen girelim, yoksa başlamadan bitirelim olayı..."

"Sayın vekilin çok önemli konularla meşguliyetlerine rağmen, bize zaman ayırabilmesi gurur verici bir ayrıcalık bizim için doğrusu. Hem, şehirde bir ang isyanı başlatmak için ne kadar yoğun çalıştıklarını hesaba katarsak..."

"Komutan, buraya işbirliği için geldim; tartışmaya değil. Ona isyan denmez, yaşam hakkının geri alınması denir. Parti, son şehir çatışmalarından sonra bunu kendi istedi. Verilen sözler unutulunca zorla hatırlatılır ve yaptırılır!"

"Parti size ne konuda söz verdi ki?"

"Daha bol yiyecek, barınacak yerler, su, enerji, silah, ki bunu bizi yeterince savunamadığınızı gördüğümüz için ekliyorum, sizin isyan fantezilerinize pek uygun görünse de..."

"Neden silah istiyorsunuz? Bütün yapmanız partinin silahlı birliklerine katılmanız, benim gibi siz de silah taşıyabilirsiniz, bunun ayrıcalıklı bir tarafı yok. Oysa sizin amacınız farklı; Muhtar'ın paranoyasıyla besleniyorsunuz. Onunsa bütün amacı aşikâr..."

"Muhtar'ın bu konuyla yakından uzaktan ilgisi yok, öneriyi partiye sunan Muzaffer ve bendim. İnsanlar silahlanabilirler ama bir angın kendini savunmak için dahi olsa bir bıçak taşıması yasak. Adil değil bu. Yukarıdakiler size değil biz anglara diş bilemişler, yüz elli yıldır bizi yok etmeye çalışıyorlar, sende bir angsın komutan; neden bu öneriye karşısın anlamıyorum."

Konstan'ın gözleri irileşmişti, tartışma iki angı birbirine düşürecekti. Dayanamayıp atıldım: " Kendi halkınızı kinle besliyorsunuz siz, bütün yaptığınız kirli politikadır. Ve sırf politik çıkarlarınız için istiyorsunuz bunu. Eski şehirde ayrımcılık yapmak yangın çıkarmaya benzer, sonuçta bir yandan yanacak olan da kendinizden başkası değil... Partiye karşı başkaldırı hazırlığında olan siz değil misiniz?"

"Sen kim oluyorsun da haklarımız hakkında konuşabiliyorsun, bir ang bile değilsin sen! Olay anglara gelince bizden başka herkes konuşma hakkını kendisinde buluyor!"

"Beyler... Beyler sizi boş tartışmalarınız için buraya davet etmedim. Sabrımı tüketmeden konuya girsek derim." Doktorun bıkkın sesinde bu tartışmalara karşı tiksintisi hissediliyordu;

sonuçta buraya, ona bir öneride bulunmak, danışmak, hem fikir olmak, anlaşmak için gelinmişti.

Küçük kulakları çekik gözlerinin üstünde kıpırdanan kel kafalı fare suratlı ang, son sözü söylemekten kendini zorla alıkoyarken, bir kaç kere tıksındı, boğazına takılı kalan kelimeleri kusmak için. Söyleyecekleri vardı hâlâ, ezik suratında kirpiksiz, kaşsız gözleri titreyip durdu. Kendine hakim olamadan, arada bir Konstan ile göz göze gelmeye çalıştı. Sıska, armut suratını yana çevirince iki hörgüçlü kafasını gördüm. Zeki bir yaratık olabileceğini düşündüm. Kanında ne tür genler taşıyorsa, saldırganlıktan çok kurnazlığa evrim geçirmiş gibiydi.

"Saat yirmiikiotuzda koruma robotlarımı aktifleyeceğim, konumuzun bekletilmeyecek kadar önemli olduğu inancındayım. Hepinizin robotlarımdan haberdar olduğunuzu düşünürsek, beklediklerimiz her kimlerse..." Doktor, bilegisindeki veriye baktı önce, sonra devam etti: "...umarım on dakikadan az süreleri kaldığını biliyorlardır. Süreyi aşanlar, ana kapıdan içeriye girdikleri an durdurulacaklardır. Toplantımızın gizliliğinden ve ivediliğinden dolayı robotlarım vakti gelince saldırı moduna girecekler. Bu vakitten sonra, Federasyon generali dahi gelse, topraklarımdan sağ çıkamayacaktır. Güvenlik kuralımı önceden onaylayıp kabul ettiğinizi size hatırlatmak istedim, hepsi bu..."

Sokakta saklandığım yerde Konstan'ı tanımasaydım, onun bu grubun parçası olabileceğini tahmin edebilir miydim diye sordum kendime bir an. Cevabım: evet, onun gibi bir liderin bu toplantının arkasındaki gölgelerden biri olduğunu tahmin etmek kolay işti. Ama buradaki herkesin kafasında biriken kuşku, kimin, temsil ettiklerine destek çıkmayacağı sorusuydu. Ortak bir sorun için buluşmaktan ziyade, sanki herkes temsil ettiği kişilerin çıkarlarını tartışmak için buraya gelmişti. Konstan burada döndürülen dolaba parti yetkilisi kimliğiyle katılmıştı; iki kafalı, köstebek bakışlı ang Muhtar'ın adamıydı; polis, belediyenin ajanıydı; Doktorun her tarafla oynayabileceği geniş kart seçeneği vardı. Peki ben, ben kim oluyordum ya da kimi temsil ediyordum bu pazarlıkta? Kaderin kıçıma indirdiği aptal bir tekmeyle mi bulmuştum kendimi bu, birbirine diş gösteren kurtlar sofrasında... Ya da burada toplananların, arzulanan ba-

rış olgusuna parmak ucu kadar da olsa yaklaşabileceklerine umut tutan bir hayalperest miydim?

Doktor, masada birbirlerini sırtından vurma planları yapan kurtlar sofrasına baktı bir an, yüzünde daha önceden gördüğüm o tiksinti dolu bakış vardı.

"Kimleri beklediğimizi bilmiyoruz değil mi?" diye sordu. Kimseden cevap yoktu. Sonra saatine bakındı, cebinden mavi bir zarf çıkardı ve devam etti: "Hepinizin aynı mektubu almış olduğunu umuyorum." Mektubu açarak masanın üstüne bıraktı. Düşüncelice kafasını kaşıdı. "Bu mektubun ne anlama geldiğini, bir tek ben ve eski dostum Konstan'ın bildiğini biliyorum. Diğerlerinizle ilk kez karşılaştığımızı varsayarsak, bir şekilde sizlere de bu mektupların aynı sebeble ulaştırıldığını düşünüyorum." Sustu, birilerinin itiraf etmesi için karşısındakilere kısa bir süre tanıdı. Cebinden mektubun bir eşini çıkaran ilk, ang adam oldu, katlanmış mektubu açarak masanın üstüne fırlattı. Ardından polis, mektubunu üst cebinden çıkarıp masaya bıraktı. Sıra bana gelmiş gibi herkesin dik bakışlarını üstümde hissetmeden önce bende üç parça olmuş mektubumu çıkarıp diğerlerinin yanına uzattım. En son Konstan'ın mektubu konmuştu masaya.

Doktor, kâğıtları toparlarken benim parçalanmış mektubumu özenle bir araya getirdi, saatine bakındı, kimse gelmediğine göre robotları savunma moduna girmişlerdi şimdiye. Mektupları masada bırakıp raflardan birine gitti, normal boylu birinin uzanamayacağı yükseklikte uzanıp sıralı kitaplardan birini alıp geldi. Kara kaplı cildinde Rus alfabesiyle yazılı ismini okudum, 'Savaş ve Barış'tı kitabın adı... Yazarının adını göremeden Doktor kitabı tam ortasından açtı.

Kitabın içi hologramik bir ışık huzmesi ile masmavi parıldadı. Kitabın içinde neyin olduğunu merak ettiğim ve göremediğim esnada, Doktorun eli mektuplara uzanırken olanlar bir anda cereyan etmeye başladı. Öyle ki, odayı boğan görünmeyen elektriklenme, henüz Doktor raftaki kitaba elini atarken kendini hissettirmişti. Bunu ilk hisseden Konstan olmuştu.

Konstan sandalyesinden aniden sıçrayıp üç adım ötede masanın üstüne bıraktığı silahının üstüne atıldı. Sanki odaya göremediğimiz bir saldırgan girmişti de, her an bizi vurmaya ha-

zırmış gibi irkildim. Konstan'ın atılganlığından ürken şaşkın polis, sendelendiği sandalyesinden yuvarlanmamak için kendini zor tutarken, cebinde saklı kalan sağ eliyle silahını çekerek geriye, raflara doğru iki adım attı. Tam o esnada çok yanlış bir şey oldu. Nereden geldiğini göremediğim dev, gri bir köpek ona doğru vahşi bir hırlamayla atıldı. Ağızlığı ve iki kafalı angın elinde tutuğu tasması olmasaydı eğer, ürkek polisi paramparça edecekti bu yaratık. İki kafalı angın iyi görmediğini ve bu köpeği kılavuzu olarak getirdiğini düşündüm. Köpekten uzaklaşmaya çalışan polisin tehditlerine karışan, köpeğin kontrol edilemeyişindeki karmaşa ve Konstan'ın kapının önünde pusuya yatışındaki ciddiyet, Doktorun olayları yatıştırmak isteyişindeki ağırbaşlılık ve nedense, benim hâlâ bacaklarımda kıvranan ağrılarımla yerime çivilenmişliğimdeki şaşkınlık, polisin tabancasının birden alev almasıyla parlak bir ağır çekime dönüştürdü son bir kaç saniyeyi.

Başı arkaya doğru savrulan köpek, iki ayaküstü duruşundan ters dönerek, onu sakinleştirmeye çalışan sahibinin üstüne devrildikten sonra acıyla ciyaklayarak debelenmeye başladı. Silahının parladığını rüyada gibi gören polisin yüzündeki şaşkınlık, onun köpeği isteyerek vurmadığını söylüyordu. Doktor araya girip polisi korumuş olmasaydı, Konstan, onu tam kaşının ortasından hedeflemişti. Bütün bu karmaşada ben hâlâ olduğum yerde kalakalmış, gelişen olayları izlerken donmuştum. Doktorun olayları sakinleştirme çığlıkları ağır basmaya başlayınca, polis tabancasının ucundan tutarak ellerini havaya kaldırdı: "Sakin ol, sakin ol... Ateş etme, hepsi yanlış anlamaydı, sakın ateş etme!"

"Konstan silahını indir, tamam, çatışma çıkarmaya gerek yok, o da bizden!"

Köpeğinin ölüsü altında kalan angı merak edip ayaklandım. Köpek ya da köpekten kırma bu dev yaratık, sahibini ezip öldürmemişse, kesin nefesini kesmiştir diye düşündüm. Normal bir yaratık değildi bu. Genleriyle oynanmış diğer bir talihsiz olmalıydı, anglar tarafından şefkat gösterilen.

Hâlâ son anın refleksiyle kıpırdanan gergin kaslarının gücünü avuçlarımda hissettiğim, köpeğin sol gözünden vurulmuş cesedini yana doğru iterken, lazer kütlesinin kafatasını patlata-

rak çıktığını gördüm. İlkin soluğu kesilmiş angın da aynı güç yumağına maruz kaldığını sandım. Uzaylı ang, titremelerle derin derin nefes almaya başladı. Kanlı yüzünü ellerimle yokladım, herhangi bir yaraya rastlamadım, kan köpeğinin kanıydı.

"Konstan! Silahını indir! Sakın bir delilik..." Doktorun sesi arkamda aniden kesildi. Angın inlemelerle, acı acı nefes alışını dinliyordum. Çömeldiğim yerden Konstan'ın neden böyle davrandığını göremiyordum. Polisin korku dolu gözleri kısıldı, uzaklaşırken sol elini gördüm. Biraz önce kabzasından havada salladığı silahını hırsla kavradıktan sonra sinsice ve sessizce ileri atılışını, çömeldiğim masanın ötesine geçişini seyrederken, kütüphanenin birazdan kan gölüne boğulacağını sanarak hızla ayaklandım. Kalbim ağzımda, sargılı ellerim kan lekeleriyle renk değiştirirken, her koyunun kendi bacağından asılacağı kararına vardığım anda ben de, silahımı kemerimden çekip masanın köşesini içgüdüsel bir dürtü ile siperlendim ve çatışmanın kaçınılmazlığını düşünerek iyice geriye sindim. Birazdan hâlâ ateş almamış silahların seslerini beklerken kafamı uzattım. Konstan, kapalı kapanın arkasında durmuş elinde parlak silahı, kısık şeytani gözleriyle beklerken, avının üstüne atlamaya hazır bir kaplan gibi tetikteydi. Neyi bekliyorlar anlamadım. Yavaş yavaş kendine gelmeye başlayan ang adam ayak bileğime sarılınca, tiksintiyle onu tekmeleyerek ittim.

Polis, kapının önünde iki eli silahlı Konstan'a bakıyordu. Konstan'ın hissettiği tehlikeyi anlayamadığını ama onun tetikte duruşundan, sezgi konusunda anglara öncelik tanıdığını görebiliyordum. Konstan, yaklaşan tehlikeyi hissettiği gibi defedebilecek tek adamdı, ona ve sezgilerine güvenmekten başka çaremiz yoktu. Beklenmedik misafirlerimiz vardı mutlaka. Büyük bir belanın üstüne doğru gelişini donuk gözleriyle seyreden çaresizdim ben şimdi ve hayatta kalabilmek için başkalarına güvenmek zorundaydım.

Baskını yapanlar herkes olabilirdi, yine de içimdeki o uğursuz his, gelenlerin şehir dışarıdan olabileceğini çığırırken, aklımın bir köşesi belki beklediğimiz adamlardır diyordu. Konstan'ın sezgileri konusunda yanılmayacağını biliyordum. Bir süre sessizliği dinledim, yanımda yatan angın nefes alış verişleri ve iniltilerinden başka duyabildiğim hiç bir şey yoktu.

Parmak ucunda sıçrayarak kapıya, Doktorun arkasındaki yere gidip duvara yaslandım. Konstan, el kol işareti yapıyordu. Ne dediğini ben daha anlamadan, Doktor hızla kapıyı açtı polisin yüzüne.

"Neler oluyor?" diye fısıldadım yanlış zamanda. Polis bir sıçramada eşiğin ötesinde kayboldu. Konstan hemen arkasından çıktı. Doktorla bir kaç saniye bekledik, silahlar ateşlenmeden, ikisi aralarında birisiyle içeri daldılar. Minik ayaklarıyla ikisinin ortasında nefes nefese kalan Lorna idi bu kişi. Onu da silahlanmış görmek hiç şaşırtmadı beni.

"Mehtap... Mehtap'ı nerede bıraktın?" dedi Doktor pörtlek gözlerini öfkeyle Lorna'ya dikerken.

"O güvende... Sakladım onu... Dışarıda... Dışarıda birileri çatışıyor, silahları var, pencereden gördüm ateş açtıklarını, bir iki robotu da vurabildiler!"

"Kaç kişiler? Kim olduklarını görebildin mi?" dedi Konstan.

"Göremedim, havuzun oradaki çalıların arkasından ateş ediyorlar. Fazla kalabalık değiller."

Konstan hızla laboratuara atıldı, ardından polis ve Doktor gitti. Lorna bana bakmadan arkalarından gidip gitmemek konusunda ikilemde kalınca, onun yerini ben aldım. Konstan koşarken beline inen saçları havalandı, koşmuyor uçuyordu sanki. Kendimden yeniden nefret ettim o an. Hepimiz ölsek de bu adam yine hayatta kalacaktı bir şekilde. Kaderime küstüm. Ne şansız doğmuştum. Onun dışında hiçbirimiz bu tuzaktan, bu baskından sağ çıkamayacaktık. Onun ölümsüzlüğüydü bu; savaşlar sanki onun oyun bahçesiydi. Hepimizin önünde, içinde parladığına bahse gireceğim bir sevinçle koşuyordu kendisi. Basınçlı kapıya varınca Doktor öne geçti, kapı açıldı, salona çıktık.

"Robotlardan biri ölü, diğeri..."

"Kaç tane hedef belirlemişler robotlar?"dedi polis.

"Dört... Dört kişi... Bir tane de yabancı robot var bahçede..."

"Beklediğimiz misafirler mi yoksa?"

"Sanmam. Kurallara uymayan birileri... Askerler ya da polis ajanları..."

"Polis ajanları değiller." dedi polis bastırdığı öfkeyle.

"Nerden biliyorsun?" dedi Lorna arkamdan.

"Çünkü ajan olan benim!" dedi Vasgul.

Bahçeye açılan kapının ötesini kokladı Konstan belli etmeden, onun havayı, avını kokladığını biliyordum. Hep böyle buluyordu yolunu, ölüm patikalarından. En son ki çatışmadan da bizi böyle kurtarmıştı kaşla göz arasında.

"Kaç tane robotun var?"

"Dört... JU808 modellerinden. Biri meydandan buraya geliyor, birisi ölü, ikincisinin sonar devreleri bozulmuş. Üçüncüsü... Neden ateş açmıyor anlamadım?"

Konstan bana döndü: "Sen ve Lorna geri gidip yukarıdan siper alın. Çalıların ötesinde ne hareket ederse vurun." Cebinden iki el mayını çıkardı, birini Doktora verdi: "Dışarıda mayını fitillersem arkanıza bakmadan kaçın buradan, patlama size yeterince zaman vermeyecek ama... Bunu işaretim olarak bilin. Doktor, sende ne yapacağını biliyorsun." Sonra Vasgul'e döndü: "Önce sen çıkıyorsun, sakın arkamda kalma, mayını kullanmama neden olursun, anladın mı beni?" Onlar kapıyı usulca aralarken, ben de Doktorla Lorna'yı takip ettim geldiğimiz koridorda.

Konstan, birkaç dakika süren çatışmadan üç adamla geri döndüğünde hâlâ öfke doluydu. Şişman olanının elindeki mavi mektubun ucunu kan bürümüştü ama adam tuhaf şekilde neşeliydi.

9.

Federasyon'un sivil yolcu mekiği yedi saattir onu, on altı numaralı çıkış koridorunun yedeğe alınmış raylarında bekliyordu. Mekik bunca saattir ulaştırma bölümünün haberinden soyutlanmış, unutulmuştu adeta. Bağlantı koridorundan çıktığında tepedeki liman görevlilerinin gri kristal panelin arkasına gizlenmiş meraksız bakışlarını üstünde hissetti bir an. Sivil kıyafetlerinin asıl kimliğini gizlemesi kendisinde yalnızlık duygusu doğurmuştu son bir kaç saattir.

Kordonun ucundaki görevli nazikçe onu yolcu koridorunda durdurdu. Görevlinin, elindeki çantasını almasına izin verdi düşünmeksizin. Hariku Senad bileğindeki ekrana baktı, geri sayım saniye saniye geriliyordu, zaman düşüncesinin aklında bırakacağı çağrışımı kavrayamayacaktı o an. Tüm hissedebildiği kafatasının solundaki ağrının sıcaklığıydı. Aşırı yüklenmiş reaktör pillerinin ısısında düşünmeye çalışmak gibiydi bu his ve giderek acısını arttırıyordu. Diğeri çantayı alıp mekiğe binerken, Hariku'nun bomboş bakan gözleri yukarıdaki kontrol kabinine takılmıştı. Sanki önemsediği birisi vardı yukarıda ve onun gidişini seyrediyordu.

Hariku, derin bir kış uykusundan uyanmışlığın yorgunluğundaydı, tüm isteği her şeyi bırakıp bu istasyonun en kayıp bir köşesine gidip, bilinmez bir tarihe kadar süresizce uyumaktı. Ağır bakışlarının hızlı hareketlerinde başkasının refleksleri vardı sanki. İsteksizce parmaklarını şakaklarına götürdü, sonra önemsiz bir şeyi hatırlamış gibi silkinerek kendine çekidüzen verdi. Görevli geri geldiğinde ayrılık vaktinin geldiğini anladı, mekik onun için hazırdı.

Yürüyerek güvenlik noktasını aştı, kısa boylu sivil kıyafetli pilot onu karşılayıp kendini tanıttı. Hariku Senad'ın pörtlek yeşil gözleri ve sol şakağı öylesine ağrıyordu ki, civa yüklü bir fıçı gibi sendelediğini hissediyordu.

***

İstasyonun yörüngesinden ağır ağır ayrılan sivil taşıma aracının füzyon reaktörleri, raylardan katapultlandıktan ve uydu-

nun güvenlik sınırını aştıktan sonra devreye girdiler. Mekik, o ana ve mesafeye dek durgun suya itilen kâğıttan bir geminin yavaşlar gibi görünen sabit hızında fırlatılmıştı uzay boşluğuna. Reaktörlerin dördü aynı anda ateşlendikten sonra mekiğin uzay boşluğunda ileri atılmasıyla boşluktaki dalgalanmaları, yolcular hissetmediler.

Dünyadaki üslerine geri dönenlerle, yıllardır dünya yüzeyine ayak basmamış biri daha vardı bu araçta. Gözlerini kapatmış, koltuğuna büzülmüş, çok derin bir uykuya dalmış bu yolcunun yorgunluğu, hareketsizliğinden belli oluyordu. Boşluğa fırlayan aracın kırıp geçtiği reaktör dalgalanması ve yapay yerçekimi sisteminin devreye girmesi ile sarsılması, dünya yörüngesine girmesiyle artmıştı. Mekiğin içi dışına çıkacak gibiydi, sarsıntılar korkutacak denli şiddetliydi. Yolcular, koltuklar, kabindeki diğer eşyalar, basınç ve yerçekimi dengeleyicileri, kabinin camları, camların ucunda alevlenen kanatlar, alevlerin ötesinde grileşen mavilik, gürültüyle çatırdıyordu. Mekik, derin uzayda karadeliklerden birinin içinden geçiyor gibiydi. Yolculardan biri yüksek sesle bir şeyler söyledi yanındakine. Kelimeler, harflere sonra ses damlacıklarına dönüşerek parçalandı ve anlamsızlaştı kabinin içinde, bütün diğer gürültülere bulanarak.

Derin uykusundan yüzeye çıkamayan yolcunun kafası, elleri kontrol dışı havalanıp durdular bu sarsıntılarda ama gözleri hiç açılmadı, adam öylesine derin bir uykuda yüzüyordu ki, tüm sarsıntılar onu uyandıramamıştı. Bir kaç dakika sonra kabin pencerelerini parlak bir alev bulutu kapladı. Portakal rengi ışık, ağır ışın dalgalarıyla dolmuştu. Mekiğin içi bir anda masmavi renge boğulmuştu, atmosfere doğru eğimlendiği ilk anda. Dikkatli bakıldığında, ışığın altında parlayan yüzünde canlılık yoktu uyuyan adamın; biraz sonrada çenesi boynuna düşüp kırmızı dili göründü. Adamın tam karşısında oturan Maryem Chavakabalti, onun bu halini görünce istemeden dikkat kesildi.

Dünyanın atmosferine girdikten yedi dakika sonra araç dengesini kazanmaya başladı, dumanlanan pencereler portakal renginden sıyrıldı, ışığın gölge oyunu, yangının duman dansı sona erdi ardından sağlıklı gün ışığı sol taraftan içeri doldu. Bir kaç dakika sonra uzay aracı reaktörleri söndürülmüş bir uçurt-

ma uysallığıyla atçsten ve dumandan arınmış, yeryüzüne doğru salınıyordu. Bütün o sarsıntılardan sonra mekiğin yerçekimi dengesine girmesi ve atmosferde kanatsız bir kuş gibi salınması, tüm yolcuların içine sevinç tohumları ekmeye başlamıştı. Herkes ister istemez, dünyanın güzelliğine tanık olmak için pencerelere yanaştı.

Maryem açık maviliğe bakınırken, dünyaya dönüş daha hızlı oluyor diye düşünmüştü. Dalgın dalgın dünyanın güzelliğini seyre daldı. Aşağıda kalan dev bulutların kıvrımlarını şekillendirmeye çalıştı bir süre ama aklına yeniden işi gelip oturdu. Solis uydusunu, oraya gidişini, evini, başladığı yazı dizisinin bölümlerini, delillerini, gidişatını düşündü. Sonra kafasını çevirip yanındaki adama baktı yeniden. Adam uyanmış, solundaki ikinci boş koltuğa kaymış, Maryem gibi o da pencereden sessizce dışarıdaki bulutları seyrediyordu. Bu esnada adamın düşündükleri çok farklı şeylerdi. Kendisi gibi kafasında bulutları şekillendirmiyordu, daha çok aklında bulutların arkasında gelecek olan fırtına vardı. Gözlerini ovuşturup, dudaklarını çiğnemeye başladı adam, aklında kuruntulananları düşününce.

Maryem sırtı ona dönük adamı izledi bir süre. Kısa saçlarının altında bükülen kalın ensesi onun asker olduğunu belli ediyor, sivil kıyafetlerindeki aleladelik ise üniformasını daha bu sabah çıkardığını söylüyordu.

"Kemerini takmalısın." diye seslendi Maryem, adam kendisine seslenildiğini fark edemedi ilkin. Maryem soluna doğru eğilip yeniden seslendi, utanmasa ve yetişse adamın omzuna dokunacaktı. Adam şaşkınlıkla geriye döndü. Kısa kaşları geniş alnında asılı duruyorlardı, uykulu gözlerinde garip bir boşluk görülüyordu. "kemerin... Kemerini yeniden tak, birazdan motorlar tekrar devreye girecekler." dedi. Adam sağa, eski yerine geçip sakarca kemerini taktı, sonra koltuğunda sıkışık gerilip ağız dolusu esnedi, avucunun içiyle de yüzünü ovaladı, yüzyıllık uykusundan uyanırmışçasına. Oysa yolculuk yarım saatten az sürmüştü.

Uyurken koltuğuna büzülmüş bu adamın uyandıktan sonra koltuğuna sığamayan bir dev olduğunu fark etti Maryem. Adamın enerjik göz süzüşlerinden bakışlarını kaçırdı. Yirmi koltukta sekiz yolculu kabinin içinde sessizlik vardı. Karşıla-

rındaki beş boyutlu hologramda dünyanın hangi köşesine uçtuklarını seyrediyorlardı. Koltuklarının altında gıcırtılı bir mekanizma çalışmaya başladı birkaç saniye sonra, küçük aracın kapalı kanatları açılıp, uzayıp esnediler, sonra ikinci bir mekanizmanın gürültüsü duyuldu. Maryem pencereden dışarıya bakındı. Açılan kanatların flapları iniş pozisyonunu alıyorlardı, derinden gelen bir çığlığın sonunda, ardı ardına gelen üç patlama duyuldu. Atmosfer motorları devreye girmişlerdi. Kabinin içi yeniden sarsılmaya başlamıştı, bu kez sarsıntı o kadar rahatsız edici değildi. Görkemli yerçekimi, iç organlarını düzenli bir açıya ve dengeye çekmişti.

Yolculuğun geri kalan bölümü fazla bir zaman almadı. Şehrin çatısındaki sivil hava limanına doğru alçalırlarken, Maryem yanındaki adama göz ucuyla bakındı yeniden. Yapmaması gereken utanç verici bir hareketle yakalanmıştı sanki. Göz göze geldiklerinde ise gözlerini kaçırmak istedi ama yapamadı. Adam gülerek sordu: "İş mi yoksa eğlence mi?" Maryem'in donuk gözlerle ona bakmasıyla soruyu yumuşatarak tekrarladı:

"İş için mi geliyorsunuz dünyaya?"

"Hayır. Burada yaşıyorum, aslında Federasyon uydusunu ziyaretim, iş sebebiyleydi." Adam kalın, dar kaşlarını kaldırıp dudaklarını büzdü. Maryem devam etme zorunluluğu hissetti: "...Federasyon uydusuna röportaj için gitmiştik."

"Gazeteci misiniz?"

"Evet. Hürşehir gazetesindenim. Şu önde oturan ikisi de benim ekipten arkadaşlar."

Şehrin çatısına alçalan uzay aracı ağır ağır hız kazanmaya başlayınca, adam pencereden dışarıya bakındı yeniden.

"Neden inmiyoruz, burada da izinsiz gelenleri ret mi ediyorlar yoksa?"

"Büyük ihtimalle sıraya koymuşlardır bizi. Sıramız gelene kadar şehrin etrafında turlamamızı istiyorlardır. Sizin geliş sebebiniz?"

Adam koltuğuna çökerek sağ ayağını yol boyunca uzattı:

"Federasyon benim gibilerle çalışmak istemiyor artık, ben de mesleği bırakıp dünyaya geri dönüyorum. Yepyeni bir başlangıç anlayacağın..."

"Neden Federasyon sizi istemiyor?"

"Uzun hikâye... Federasyon'un asker sayısını azaltma politikası bizim işimize pek yaramadı." Adam konunun esneyip dağılmasını diler gibi kesik kesik nefes alarak daha uzun bir konuşmaya, muhabbete girmek istiyormuşçasına kadına doğru döndü ve hadi sor der gibi bekledi.

Maryem de, genlerine karışmış merakın kızması ve aklına gelen ilk sorusunun kabarcığıyla muhabbetin uzamasını arzuladı:

"Ne kadar zamandır uydudaydın?" dedi.

"On yedi yıl..." On yedi yıl dört ay yirmi sekiz gün diyecekti, sözünü yarıda kesip Maryem'in meraklı tavrına bakındı.

Maryem'in yüzüne hoş bir gülümseme yayıldı. Adamın gözlerine inen gölge ise kadının kendisine acır bakmasını bekledi bir süre, ama kadının ekip elemanlarına baktığını görünce sözünü yarıda kesip onun söze başlamasına izin verdi.

"Nasıl yapabiliyorsunuz? Yani nasıl, bu kadar uzun süre uzayda kalmayı başarabiliyorsunuz? Federasyon askerleriyle, çalışanlarının normal olmadığını bu kez kendi gözlerimle gördüm. Dedikleri doğruymuş; insanlıktan çıkışmışsınız sizler..." Durdu sonra parlayan gözlerle ona baktı: "Lavtek kliniklerinde neler yapıyorlar size öyle?"

Adamın inci tanesi dişleri parıldadı dudaklarının ucunda, bu hin dolu soruyu duyunca: "Lavteki nereden duydun? Tamam, söyleme; Federasyon'un yeni şeffaflık politikasından payını aldın değil mi?"

"Yukarıdaki sıkı güvenliğe rağmen, Federasyon uydusunun duvarlarının fısıldayabileceğini, sessizce konuşabileceğini öğrendim ben."

Adam onun neden bahsettiğini kısmen anlamıştı, konuşmanın gelişip kök salmasına sevindi. Çünkü anlatacağı çok şeyi vardı. Ama hikâyesinde giriş, gelişme ve sonuç bağlantılarını kurması, üstelik iyice alçalan mekiğin penceresinden gözetlediği yakınlaşma mesafesinin kendisine sağlayacağı zaman aralığının darlığı göz önünde tutulursa, sonuca istediği inandırıcılıkta varması zor göründü. Kendisine ve söze fazla aralık bırakmadan girdi:

"Bunu her kimden duyduysan, imkânsızı başarmış say kendini... Uyduyu terk ederken son yirmi saatimi hafızamı sil baştan gözden geçirtmekle harcadım ben. Protokol sg67'den kimse kurtulamıyor." İlk derinliği sığ olan konu başlığını kadının önüne sermekten çekinmedi.

"Güvenlik taraması mı?"

"Daha kötüsü, kafamdaki kara kutuyu söküp almak istediler önce." adam eli ile şakağının köşesini gösterdi, Maryem onun bu hareketinden ne kastettiğini anladı.

"Ne kadarını? Hepsini mi?"

"Hepsini değil, aslında nöron kordonlarla, genogranik devrelerimin çoğunu söküp almak istediler. Aslında kendi koydukları çiplerini geri almalarında bir sakınca yoktu bana göre. Zaten bunu yapmasalardı, ben kendim dünyadaki atölyelerin birinde yaptırmayı düşünüyordum. Ne de olsa, Federasyon'a ne kadar güvenebilirsin ki? Hem Federasyon'un korkusu her emeklisinin kâbuslarına giriyorken, onların Promitium çiplerini kafamda taşımaya hiç niyetli değilim. Bu konu, Federasyon hakkında pek bilinmeyen bir hikâyedir... Neyse boş ver."

Sustu, sonra kadının kendisini hâlâ dinlemeye niyetli olduğunu görünce devam etti: "Beni tertemiz sanıyorlar. Oysa insan beyninden öte, sanırım insana yaşadıklarını unutturmayan çok şey var içimizde." dedi adam, bu sözlerinde bir mana iletmeye çalışıyormuş gibi geldi Maryem'e ama kadın önemsemedi bu çıkışı. "...aslında Promitium çipini yeniden kurgulamadıklarına seviniyorum; en çok sevindiğim şey de bu zaten, aksi halde başıma ne kadar iş açarlardı bir bilsen. Dedim ya, Federasyon'un şeffaflığından fayda gören ilk bizler oluyoruz galiba." Bu itiraf kadının daha da ilgisini çekmeliydi. Umudu arttı.

"Uydudaki on yedi yılına ait her şeyi silmeye mi çalıştılar yani? Koskoca on yedi yıl? Ve sen bundan kaçıp kurtuldun öyle mi? Federasyonu biraz tanıyorsam, hele bu son yazı dizimden sonra, seni öyle sırlarıyla dolu salacaklarını hiç sanmam." Kadın ona inanmakta güçlük çekiyordu, kısacık bir zaman aralığında kim, kime ve neden kolayca inansındı ki? Yalancı peygamberlik öyle kolay bir iş değildi.

"Yanlış anladın beni, onların bütün yapmaya çalıştıkları Federasyon'un askeri-sır kategorisine koyduğu bölümleri ayık-

layıp, silip almaktı. Buna Saf-Ayrımsama-Kurulumu diyorlar. Önceden belirledikleri ve işaretledikleri indeksleri sonradan bulup silme işlemi yani. Zaten bu protokolü ve gelecekte oluşabilecek sonuçlarını kabul etmeden hiç kimse Federasyon için çalışamaz, kuraldır bu. Yani kendilerince önemli gördükleri olayları ve zamanları, daha asker savaş alanına inmeden önce indeksliyorlar. Bu sayede beynin yaşanan olayları ne zaman, nerede ve nasıl sakladığını belirliyorlar, sonra da saf ayrımsama ile gelecekte, bilgiler tehdit konusu olduğunda onları bulup kalıcı olarak yok ediyorlar; siliyorlar. Bunun için de beyne yaşadıklarını anımsatacak belirli imgeler gönderip, kişinin hafızaya gömdüklerini buluyorlar, sonrada bunları kazıyarak temizliyorlar. Zor bir işlem anlayacağın... Bir defasında kırk beş saat boyunca altı kez makine altına yattım ben."

"Daha önce duymuştum, galiba Promitium çiplerinin neden kafatasına takıldığını en iyi açıklayabilen nedendir bu. Nöroflam mühendisi bir arkadaşım Federasyon'un bu konuda çok ilerlediğini ve Dünya Birliğinin de onların yolunu takip ettiğini söylemişti. Nokta keskinliğine inebiliyorlarmış bu işlem için, doğru mu? Benim asıl merak ettiğim; sen şimdi eski bildiklerinden, yani sırlardan arınmış mısın, değil misin?"

Burası konunun gelişme bölümü olmalıydı, konuyu geliştirip kadına bilmediği sırlardan bir tutam hediye etmeliydi. Bedava ve kolay olan şeylere insanlar inanır ve peşinden giderlerdi. Bu, tavlamanın en kısa yoluydu, tarihsel bir gerçekti, adı da rüşvetti.

"Ben de anlayamıyorum; nöronlarımı kontrol ettikleri halde, nasıl oluyor da, çok şeyi hatırlayabiliyorum, anlayamıyorum. Sanki hafızamın bazı bölgelerini ya doğru dürüst tetkik etmediler ya da çabuk es geçtiler... Ama her iki durumda da hatırlamam çok sakıncalı şeyleri hatırlamaya devam ediyorum, öyle anılar ve hikâyeler var ki kafamda, yeni bir dünya savaşı başlatacak kadar çok şey biliyorum desem yeridir." dedi adam. Maryem onun dudaklarının kenarında beliren acı gülümsemeyi görünce bu adamın ona yalan söylemediği hissine kapıldı. "Mesela Federasyon'un koloni uydularına yaptığı baskınların çoğunu anımsıyorum. Ölen arkadaşlarımın önceden unuttuğum yüzlerini, isimlerini, seslerini, nasıl öldüklerini, hemen her şeyi

öylesine berrak anımsıyorum ki, bazen bu yeni durum beni şaşırtıyor."

Adamın neden kendisine bunları anlattığını anlayamayan Maryem, onu dinlemeye devam etmesinin getirisini çoktan sezinlemişti ve bu arada adamın ona devam edeyim mi diyen bakışını onaylarcasına kaşlarını oynattı, dinlediklerinin onu etkilemediğini göstermek istiyordu: "Hepsini tek tek anlatabilirim sana, bütün katıldığım baskınları, savaşları, kolonilerden ticaret yapan kaçakçıları nasıl yasadışı şekilde caydırdığımızı, hatta solar sistemde Federasyon'un nasıl korsanlık yaptığını bir bilsen aklın donardı. Kimlik değiştirip, yol kestiğimiz, baskın yaptığımız her yerden, ganimet toplamadan ayrılmadık... Zaten genelde baskınlardan ele geçirdiğimiz ganimetler kafamda soru işaretleri yaratmıştır; sanki Federasyon'un bütün derdi bitmişti de bir bu çöp toplayıcılığı kalmıştı başımıza." Adam soluklanıp hâlâ tur atmakta olan mekiğin penceresinden dışarı baktı, daha bir süre iniş yapmayacaklarını anlayınca devam etti: "Kaçakçılardan elimize geçen koloni teknolojisinin ne derece ilerlemiş olduğunu bir görsen şaşardın. Araştırma laboratuarlarından çalınmış ve henüz tamamlanmamış projelerin yarım kalmış prototiplerinden tut da, kolonilerin solar-nükleob algılayıcılarına, koloni güvenlik sistemi geçiş köprülerinin kopyalarına, Birleşmiş Milletlerden kalma eski balistik füzelerin koloniler arası rota kontrol programlarına kadar binlerce garip, ganimet ürünleriyle kaynıyor uydunun 108'inci katı... İşte bütün bu baskınları yapıp, ganimetleri toplayan bir birliğin askeriydim ben ve son bir kaç yıldır işimiz gücümüz 108'inci katı doldurmak olmuştu. Neden, niye yaptığımızı düşünmeden sadece ganimet için yapıyorduk çoğu baskınlarımızı. Neler yok ki o katta; Federasyon, kolonilerin ne yapıp ettiklerini öyle bir takıntıya bağlamıştı ki, çok sürmez yakında kendine yeni bir savaş yaratmak için mutlaka aradığı nedeni bulur diye bekliyorduk bir süredir. Bu gidişle de fazla beklemesine gerek kalmayacak gibi de görünüyor..."

"108'inci kat mı dedin?" Maryem, ona nasıl tüm bilgileri hatırlayabildiğini soracaktı ama adam son sürat konuşmasına devam etti, dizginlerinden kopmuş sosyal bir hayvan gibi. Adamın kurgusal konuştuğunu fark edemeyecek kadar aptal

değildi Maryem, sonuçta kadın bir gazeteciydi ve göstergebilimden çokça anlayabiliyordu.

"Mesela, size Federasyon'un kolonilerle çatışma safhasına geldiği, Mars yörünge uydusunun vurulması olayından bahsetmemişlerdir... Ya da Genes yönetiminin Federasyon yetkililerince bir kaç günlüğüne Solis'te ağırlanmasından da söz etmemişlerdir. Eranka sizi uyduya davet etmişse, vardır mutlaka kendince bir sebebi... Yazmakta olduğun yazı dizisinde neleri konu edineceğini tahmin edebiliyorum ama daha şimdiden çekici olmayacağını adım gibi biliyorum. Eğer istersen benimle konuya farklı bir bakış getirebilirsin, yani konuyu biraz sırlayabilirsin..." Adam sustu, açıkça teklif edemediği şeyi Maryem'in anlamasına fırsat tanıdı. Maryem umutsuzca konuşmaya girişti:

"Peki, söylediklerinin senin palavraların olması ihtimali yok mu hiç? Yani masallarına niye kanayım ki? Eğer bu anlattıklarının hepsi senin ya da Federasyon'un kurgusuysa ne olacak, hiç düşündün mü?"

"Garantisi yok. Benim sadece anımsadıklarımdan emin olmaya çalıştığımı varsayabilirsin. Senin iki gün önce Solis'e çarpan arızalı nakliye mekiğinden mutlaka haberin vardır, hem o çarpışma sarsıntısını bütün uydu hissetmişti. Hani o dümen ayarlayıcıları bozuk olan koca gemi... Hatırladın değil mi? Aslında o gemi saldırıya uğradığı ve hacamat olduğu için bağlantı kulesine yanaşırken duramayarak uyduya bindirdi ve mekiğe kimin, neden saldırdığını bilen de yok uyduda. Eranka sana bundan da bahsetmemiştir sanırım ha? Bak gördün mü çok sır var hâlâ, öyle mi?"

Adam neşelenen bir çocuk gibi yerinde kıpırdandı. Bu gidişat bir yere varacaktı görünüşte ve Maryem kendine itiraf edemese de, bu adam anlattıklarında Solis'te konuştuğu onlarca kişiden daha cömert davranıyordu bilgi konusunda. Maryem, onun umursamaz tavırlarından doğruyu söylediğini anlamıştı, çünkü bir kaç milyon gross tonluk dev kargo gemisinin kuyruk ucunu görmüştü Solis'in bir köşesinden ve adamın teyit ettiği gibi gemi bir saldırıya uğramıştı. Hatta geminin başına gelenleri doğrudan Eranka'nın kendisine sormuş, bir cevap alamamıştı.

"İzin verirsen bu dediklerini..." Kaydetmeyi kastetti Maryem hemen, yakaladığı bu çerezlik fırsatı kaçırmak istemeyerek.

"Tabii... Hologramımı ya da resmimi çekmediğin sürece dediklerimi kaydedebilirsin. İsmimi kullanmanıza izin vermem ya da sesimin kaydedilmesine de..." dedi adam. Kadın bileğindeki bilgisayarına kayıt komutunu vermeden kafası karışık bir surat ifadesiyle baktı ona.

"Eski yöntemle kayıt yaptığın sürece sorun yok."

"Kimlik gölgelenmiş ses kaydına da izin yoksa kil tabletlerle de idare edebilirim hani. En zevk aldığım hobilerimdendir hiyeroglif yazım." dedi Maryem.

"Bunun şakaya gelir yanı yok, hem anlatacaklarımı ağzı açık dinleyeceğini garanti ederim. İşine yarayacak çok şey öğrenebilirsin benden. Karşılığında..."

Karşılığında bir şey isteyecekti, bu yüzden pırpırdı bu adam. Kârlı bir alışverişte kazanan taraf olmanın aptal heyecanındaydı. Maryem, kaçan keyfinin tadsızlığında başını çevirip mekiğin hızla şehrin etrafında dönüşünü izledi, aşağıda karanlık mavi, yeşil parlayan denizi, parça parça gri bulutların arasından görebiliyordu. Bir süre sonra zemin kattaki Mtambe'nin onun deyimi ile 'Sarayı'nda olacaktı. Bu saniyede en çok canını sıkan şey çirkin, damarlı parmaklarının haliydi. İster istemez yanında oturan adama baktı bir kez daha, onu ciddiye alası yoktu artık. İçinde biraz önce kıvranan haber merakı sönmüştü. Aklında bir numara yankılandı yine: 108... Sonra, bu mekik hikâyesini uydu güncesine eklemenin pek fena olmayacağını düşündü.

"Neden bahsediyorsun sen?" dedi, zamansız ticaretten rahatsız olmuşçasına.

"Pazarlıktan... Pazarlıksız, Federasyon hakkında sana neden bilgi vereyim ki? Benim çıkarım nerede kalacak bu tek taraflı alışverişte?"

"Bak çavuş bozuntusu, sen beni gazetenin sahibi falan mı sandın ya da şehirde yaşayan herkesin senin anlatacaklarına can atacaklarını mı? Sıradan hikâyeni dinlemeye hazırdım biraz önce, ama şimdi olay kirli pazarlığa dönünce, ne sana ne de

senin yalan anılarına ihtiyacım var, hem alacağımı aldım ben uydunuzdan..."

"O kadar sinirlenmene gerek yok, istemiyorsan anlatmam. Doğru söylüyorsun kaybedeceğin bir şey yok. Eranka sizi iyi ağırlamıştır eminim, belki de anı diye bildiğim bütün o, aklımdaki görüntülerde Federasyon'un kafama kazıdığı bir kurgulamı olabilir. Sandım ki, hikâyelerimin karşılığında aşağıda bana yardım edebilirdin, şehrinize alışana kadar..."

Öndeki yolculardan biri sonunda dayanamayıp öfkeli öfkeli neden hâlâ iniş yapmadıklarını sordu havaya. Cevap alamadı hemen, bir kaç uzun, sessiz dakikanın sonunda Maryem'in ekibinden biri soluna eğilip kısa, duyulamayan bir açıklamada bulundu öfkeli adama.

"Pazarlığın ne olacaktı?" Maryem, gazeteci merakına boyun bükerek sordu, çünkü bütün önceki haberlerinin en can alıcı noktalarını belli bir pazarlık sonunda elde etmişti. Adam işe yarayabilirdi, bu konuda Mtambe'ye danışmalıydı.

"Boş ver. Zaman kaybı senin için, unut gitsin... Aşağıdaki şehirde binlerce Federasyon gazisi, emeklisi vardır, onların anlatacaklarından sivri şeyler değildirler."

"Ona sen karar vermezsin..." dedi Maryem; dudaklarının ucuna takılı kalan somurtkan, bıkkın, pişmanlık dolu gülümsemesiyle ayaklanıp tepesindeki kabinlerden küçük siyah çantasını alıp oturdu, çantayı bacaklarının üstüne yerleştirdi ama açmadı.

"Varsayalım ki pazarlık yaptık, şartların ne olurdu; hani merak icabı soruyorum. Bu arada bir ismin var mı senin?"

"Harsia Omid Deren..." dedi adam, sonra devam etti: "Pazarlık birkaç aşamadan oluşabilirdi mesela. Ben parçalı öykülerle başlayıp sana ipuçlarıyla şartımın koşullarını söylerdim önce, sende gidip araştırırdın anlattıklarımı, eğer verdiğim ipuçları gerçekse isteklerimi yerine getirmek zorunda kalırdın; eğer bir çelişki, yalan, yanlış yakalarsan zaten karşına çıkacaktır... O zamanda anlaşmayı feshedebilme şansı sende olurdu, hiçbir şeyi riske etmeden kıçıma tekme vururdun. Adil bir anlaşma gibi görünüyor bu, ne dersin? Pazarlık ise basit şeyleri kapsardı, hani şehirdeki yaşantımı kolaylaştıracak şeyler; mesela ilk isteğim şey olurdu..."

"Hop, dur bir saniye! Çok da uyanıksın; ama çoktandır dünyaya ayak basmadığın her halinden belli; hem vicdan rahatsızlığına boğmak mı istiyorsun beni, önce hikâyeyi salla sonra payını al, oh ne güzel, bu kadar kolay mı bu alış veriş? Sen beni Senato üyesi falan sandın galiba? Halihazırda bildiğim konulara değinirsen ne olacak, yani beni şaşırtamazsan ne olacak? Zararlı çıkan taraf ben olacağım ve payıma düşeni alıp oturacağım, değil mi?" Kurnaz bir gülümseyişle bu kadının kendisini süzmesinden hayli rahatsız olan Harsia Omid gözlerini ondan kaçırdı, kadın yavaş başlayan kendinden emin bir tonda konuşmasına devam etti: "Beni şaşırttığın sürece sana yardım etmeyi kabul ederdim, edebileceğim sınırlarda... Ama sunacağın bilginin işe yararlığı da çok önemli benim mesleğimde. Eğer, beni tanımıyorsan, sana kim olduğumu da söyleyeyim, belki bilahare kulak dolgunluğun vardır."

"Kim olduğunuzu biliyorum, neden uyduya geldiğinizi de... Sizin için yukarıda hazırlanan gösteriden de haberdarım, mesela solar sisteminin dışından getirdikleri şu garip meteorit parçasından elde ettikleri..."

Hologramda bir kadın yüzü belirdi, kemerlerini bağlamalarını, iki dakika sonra şehrin güney ucundaki havalimanına iniş yapacaklarını söyledi. Harsia'nın sözü bu çıkışla ağzında dolu dolu kalıverdi. Adam konuşmasına önceden hazırladığı bir ezberin tam ortasında, eksik kaldığı yerden yeniden başlamayı deneyecekti. Maryem'in yoğunlaşmamış ilgisi çabucak dağılmıştı. Harsia bir iki yutkundu, onun bakışlarını bekledi. Mekik hız kazanmış, şehrin eteklerini kaplayan bulutların arasından bir ok gibi fırlayarak yükselmeye başlamıştı. Bu arada inişe geçtiği açıklığın birkaç kilometre zıt yönünde başka bir uzay aracı gürültüyle alçalmaya başlamıştı. Maryem parmağıyla işaret etti T harfine benzeyen yolcu mekiğini:

"Kolonilerden gelenler... Artık ayda bir buraya uçuş var. Kolonilere gitmek isteyenlerse en aşağı üç ay beklemek zorundalar..."

"Gelenlerin hepsi mülteci mi?" Kadın eski konuya dönmek istemiyor gibi geldi Harsia'ya.

"Belki de hemen hepsi... Çoğu dünya doğumlu insanlar. Yıllar sonra ceplerine doldurdukları paralarla kendilerine ya da

yakınlarına güzel bir son satın almak için geri dönüyorlar. Ne trajik değil mi? Sen git, milyonlarca kilometre ötedeki bir uydu ya da gezegendeki maden ocaklarında ömrünü çürüt, sonra iltica cı olarak yeniden doğduğun yere, ölmeye geri gel..." Kadın kendisine açıkça bir şey mi ifade ediyordu yoksa?

Harsia Omid'in dilinin hemen ucunda salınan kelimeler söylenmeden kuruyacaklardı: belki tüm dünya dışında yaşayanların ortak kaderi bu diyecekti ona az kalsın. Kendisinin dünyaya dönmeyi arzulaması aniden alev almıştı bir sabah. Gerçi onunda kafasında günün birinde kolonilere gitme macerası vardı. Orada çalışıp kısa sürede orta sınıf bir hayat sürecek zenginliği yakalayanların hikâyesi, umudu, sımsıcak, hâlâ insanların düşlerini ısıtmaya devam ediyordu bu yörelerde.

"Mülteci bakanlığı neden izin veriyor bunlara? Yani bizlere?"

Maryem başını Harsia'ya döndüğünde iri gözleri beyazlıklarında zümrüt gibi parıldadılar.

"Paraları ve sağlıklarına bağlı her şey... Bakanlık ölmekte olan hiç kimsenin sorumluluğunu almak istemiyor. En çok korktukları şey, koloni vebalarıdır."

Harsia saklayamayacağı bir sırrı paylaşmanın zorunluluğunda hissetti kendini, Maryem'in dalgın gözlerine bakındı, bu bakışın yeterli anlam taşıyıp taşımadığının kaygısıyla onun sözünü keserken üstünde asılı durdukları iniş pistinin karmaşasını gördü aşağıda.

"Şu pazarlıktan bahsederken..." durdu, söze nasıl devam edeceği düşündü bir an.

"Ne pazarlığı? Henüz pazarlık falan yok ortada, hemen öyle düşlere sakın dalma..." Maryem, Harsia'ya doğrudan sırıttı. "Federasyondan şehre kabul vizesi ile gelmediğini söyleme bana şimdi. Bu dakikadan sonra sana kimse yardımcı olamaz."

Maryem kaçın kurasıydı, Harsia bilemezdi ama yinede Harsia'nın kaybedecek hiçbir şeyi yoktu denemiş olmak için. Eğer bu şehir kendisini kabul etmezse, diğer bir şehire gitmesine engel olamazlardı. Belki geçici olarak uzay göçmenleri bölümünde bekletilirdi, bir sonraki ulaşım aracı gelene dek.

Uydudayken izlediği geniş, yemyeşil ovaların, dümdüz sarı okyanus gibi uzanan bozkırların çok uzağındaydı bu bölge.

Belki de bir başlangıç için en yanlış yeri seçmiş görünüyordu. Hâlbuki en yakın başlangıç noktası olarak burası kendisine çok uygundu. Maryem'e bunlardan bahsetti, kadın o konuştukça sessizleşmişti, sonra ters bir şey oldu ve kadın birdenbire sabırsızca toparlanmaya başladı. Maryem onu kendi kaderine bırakmaya niyetliydi. Harsia sersemliğinden ve kafasında tasarlayıp da uygulamasını yapamadığı planının suya düşmesinden dolayı kendinden nefret etti. Çünkü kadından umduğunu bulamayacağını anlamış ve durumunu zora soktuğunu kabullenmişti, bu dakikadan sonra yalnız kalacağını hissetti. Mekik güç bela piste dokununca, kadın hemen ayaklandı koltuğundan.

"Ee, ne diyorsun yani? Kabul vizen olmadan şehre giremeyeceksen neden benimle pazarlık yapmaya çalıştın ki? Benim zaten sana yardımım olamazdı resmi konularda. Yoksa sadece vize sorunundan dolayı mı pazarlık yapmak istedin. Hikâyen ilgimi çekerdi ama sana yardım edemem."

"İstersen edersin... Sen kabul belgemi boş ver o kolay iş, bana yardım edecek misin sen?"

"Nasıl?"

"Belgelerimle benim artık lejyoner olmadığımı, Federasyon'un şubelerinden kolaylıkla onaylayacaklardır. Ayrıca elimde Genes şirketinde işe başvuru belgemde var, gelecek salı gününe randevumun yalan olmadığını da bulacaklardır. Gördüğün gibi hazırlıksız yola çıkmadım. Eğer bir de sen, gazeteci olarak benimle gizli bir röportaj dizisi hazırladığını söylersen. Zaten bir kere ayak bastıktan sonra kovulmakta olmaz."

"Neden sana yardım edeyim ki?"

"Yardım etmeyeceksin, karşılığını alacaksın. Belki hemen şimdi, şurada sana istediğin şeyleri anlatamam ama zamanı gelince pişman olmayacağını garantilerim sana. Hem senden fazla bir şey istemiyorum, istemeyeceğim... Sadece adresine ve yardımına ihtiyacım var."

"Hep garantili konuşuyorsun, ama durum pek inandırıcı görünmüyor bana, bu yüzden kendi başının çaresine kendin bakman gerekecek kaptan!"

İniş çabuk ve sarsıntısı olmuştu. Biraz sonra Maryem mekiğin kapısına doğru yürümeye başlayınca Harsia, elini uzatıp onu durduramadı, aptal kadın tüm hesaplarını darmadağın ede-

rek uzaklaşıyordu ondan. Öylesine giderken arkasından bakakaldı bir kaç saniyeliğine Harsia. Sonra kabini açıp içinden çantasını çıkardı. Yanında bir küçük çantasından başka hiçbir şey getirmemişti, böylece daha hafif ve hızlı olacağını biliyordu.

***

Kontrol noktasının başındaki güvenlik robotunun beş gözü vardı. Belediyenin robotlarından biri olmalıydı, içgüdüselce robota alıcı gözüyle bakındı, karşılaşmadığı modellerdendi, saklı kollarının sırtındaki kabarıklığından onun silahlandırıldığını görebiliyordu. Harsia, tehditkâr robota salona adım atan herkesin ortak şaşkınlığıyla bakınırken, kendini kuyruklu bir sırada ağır ağır ilerlerken buldu. Dev salonun kubbesinde raylı köprülerde memurlar zigzaglar çizercesine koşuşturuyorlardı. Özel giyimli polislerin başlıkları kapalıydı, Harsia etrafına şaşkın şaşkın bakındı. Karantinaya alınmış batı Avrupa köylerinden birine benziyordu burası. Herkes vize işlemlerinin tamamlanmasını sıkıntılı bir süreçten geçerek hallederken, şehir vatandaşları en kolay ilerleyenler oluyorlardı. Sıkı uzay giyitlerine sarınmış hava limanı çalışanlarının hepsinde maske vardı.

Tepelerinde dolaşan h-gözlerin neyin peşinde olduklarını anlamak zor değildi: kaçaklar, kaçakçılar, silahlar, galaktik uyuşturucular, Frenet bozucu yazılımlarla yüklü beyin çipleri, kolonilerden kaçırılan madenler, örnekler, yasaklı robot beyin nöronları, uydulardan getirilen yasadışı canlı örnekleri, koloniyel silahlar ya da onların atölyelerde üretime geçirebilecek dizaynları, mülteciler, ajanlar, katiller daha neler ve kimler...

Kalabalık birkaç yüz kişiden fazla değildi ama tüm ana kapılardan girenler, karmakarışık bir halde aynı salonda toparlanıyorlardı. Harsia insanların yüzlerine bakınmıyordu, tüm bu kalabalık kendisine sirk karmaşasından başka hiçbir his vermiyordu. Aynı mekikten inenlerden kimse yoktu civarında, en son o çıkmıştı. Salonun ucunda on iki bölümlü çıkış kapıları, hologramlarındaki uyarılarla yolcuları ayırıyordu.

Harsia, Federasyon birliklerinden gelenler için ayrılan kapıya yöneldi, burası diğerlerine oranla daha sakindi. Federasyon'un dünyadaki üslerinden gelenler de buradan şehre kabul ediliyorlardı. Onların hemen yanında uzanan kuyrukta Jüpiter'in uydularından gelen mültecilerin durgun, silik ifadeleriyle Federasyon'un seçkin, sağlam yapılı askerlerinin görüntüsü birbirine zıttı. Gözlerinin ışığı uçup gitmiş mülteci çocuklarının çığlıkları dev salonda yankılanırken, herkes sürü uysallığında vize noktalarına ilerliyordu.

Harsia, Maryem'i kendinden biraz uzakta aynı kuyrukta görmüştü. Ekip arkadaşlarıyla konuşmaya dalan gazeteci kadın onu çoktan unutmuştu. Harsia onları izlemekten kendini alamıyordu, her iki adımda bir yana çıkıp başını uzatıyor onların çıkış noktasına varıp varmadıklarına bakınıyordu.

Sonunda polislerin güvenliğine erince bileğindeki kişisel bilgisayarını ana bilgisayarın ağ şebekesine bağladı; bütün hayat bilgilerini belediyenin mülteci bakanlığına, kendisine ayrılan özel dosyanın içine göndermişti. Belediyenin ağından kendilerine sunulan bilgi oranınca bütün diğer kurumlar, onun kim olduğunu saniyesinde öğrenmişlerdi. Belediyenin istihbarat bilgisayarı, Harsia'yı hemen potansiyel lejyoner kategorisine almıştı. Harsia, askerlikten istifa etmiş olabilirdi ama genlerindeki yapılandırılmış haritayı gören istihbarat, onu normal bir mülteci olarak saymamıştı. Robot kendisine ilerlemesini söylemedi, aksine polislerden biri çıkıp onu kalabalıktan ayırdı.

Harsia, sorgusuz ve tartışmasız ona söyleneni yapmaya bırakacaktı kendini, en başından sivrilmenin anlamı yoktu çünkü açıklama zamanı gelecekti diye düşündü. Şehre kabul edilmezse ki zaten bunu çabucak söylerlerdi, bu durumda bile sakinliğini koruması gerekecekti. Federasyon emeklilerinin, kovuntularının bu şehirde her zaman yeri vardı. Vizeye ihtiyaç duymadan onun şehirde üç ay kalmasına izin vermelerini umuyordu, ama tam tersine onu açıklamasız bir şekilde sıranın dışına çekmişlerdi.

Onun gibi iki yolcu daha sıralarından çıkarılıp ona katılmışlardı. Polislerin ağır davranışları her şeyin doğal ve normal olduğunu söylüyordu. Acil bir durum söz konusu olamazdı.

Onlara yan gözle bakan yoktu, önlerinde akıp giden yolcuların boş bakışları dışında.

"Neden ayırıyorlar bizi?"

Harsia cevap verme isteğini bulamadı içinde, soru cevaplanmadan önce rütbeli bir polis, açık mavi zırhı ile gelip önlerinde durdu ve onu takip etmelerini istedi. Üçü birden, hafif yolluklarını avuçlayarak ve h-gözlerin dışında kalarak, yolcular boyunca polisin ardında yürümeye başladılar. Birinci denetim noktasından geçenler sağlık kontrolü için karantina bölgesine doğru ilerliyorlardı o esnada. Bu üç dev adamın kordonun dışında rütbeli bir polis eşliğinde silahsız, robotsuz yürümeleri dikkat çekecekti.

Üç adam sağlık kapsüllerinin solundaki koridordan girip sonuna kadar yürüdüler. Koridor hizasına uzun dakikalar ardından gelen Maryem, onları uzun koridorun sonunda durmuş beklerken güç bela görebildi ve sonra karantina birimine girip sağlık kontrolünden geçti.

***

Maryem, havalimanını terk ettiğinde, kafasında aynı oyalayıcı sesin yumuşak fısıltılarını duyuyordu; -iyi ki ona hiç bulaşmadım- diyordu. Polisin peşinde yürüyüp başka bölüme sevk edilmelerinde hayır olamazdı. Harsia ve diğer ikisi yanlarından geçerken ekipten Andre'nin bacaklarına vurup, kafasıyla onları işaret etmişti.

Kendisinden daha yaşlı ve deneyimli olan arkadaşı hiçbir yorum getirmemiş, kafasını iki yana bir şey bilmiyormuşçasına sallamıştı. Maryem bu tepkiye yüzünü buruşturmuştu sadece.

"Sürüden ayrılanı nereye götürürler burada?"

"Bilmem..."

"Geri mi gönderilirler?"

"Zannetmiyorum. Belgert'ten birinci noktada geçiş onayı almayanların işi başkadır. O türden yolcuları, binayı gezdirmeden ana salonun doğusundaki bölümlere alırlar, ondan sonrada şehir dışı ederler. Şu üçünün olayı farklı olsa gerek."

"Nereden anladın?"

"Önlerinde yürüyen polis rütbeliydi, onların üçünü geziye çıkarmaktan başka daha önemli işleri olduğunu düşünürdüm ben."

***

Federasyon'un yeni açıklık politikasını övenlerin yanında, komplo teorileri üretenlerde seslerini yükseltmişlerdi son yıllarda. Federasyon'un site devletlerinin denetiminde olan küçük şehir karakolları, askeri ataşelikleri nedense, hep fısıltıların odağı olmuştu. Yirmi-otuz askerin neredeyse silahsız terk edildikleri sanılan bu karakolların şehir devletlerinde tutulmalarının amacını hâlâ kimse tam olarak anlayamamıştı. Federasyon, dünyayla olan kopmuş bağlantısını iyileştirmeye mi çalışıyordu ya da dünya politikasıyla yakından ilgili olduğunu göstermeye mi, kimse anlayamıyordu. Eski işgalci düşman, soğuk savaşa mı hazırlanıyordu yoksa? Hâlihazırda buzul devre teslim olmuş ilişkilerde ılıma mı umuyordu ya da planlarıyla ortamı o yönde ısıtmaya mı çalışıyordu?

Maryem, Harsia'nın adını anımsamaya çalıştıkça doğru seslenmeyen isimleri kafasında çağrıştırıyordu, en sonunda onun adını anımsamaya çalışmaktan vazgeçti.

Sağlık kontrolünden çıkanlar, eşyalarını bekledikleri salona doluşurlarken, salon kenarında hizmet veren robotlara bagaj detaylarını veriyor, kiralık robotların bagajlarıyla çıkıp gelmesini bekliyorlardı.

Maryem dört bacaklı, kısa boylu, parlak gözlü köpeğe benzeyen, sırtında geniş basketi ve kolları basketin hemen sağına ve soluna kıvrılıp yumru olmuş robota parmak şaklattı. Periskop gözlerle müşteri bekleyen robot, dört ayağının üstünde koşarak geldi. Maryem, robotun hologram gözünde parlayan çiçekli görüntünün üstüne, kredi kodunu parmağını dokundurarak girdi. Robotun yeşil yanan gözleri ödemeden sonra parıldadı, yengeç bacaklarının üstünde gerileyerek bagaj, bavul bölümüne koşuşturdu. Dev robotların ayakları altında seke seke bir o yana, bir bu yana kaçıştırarak kaybolurken bir kaç dakikanın sonunda sepetine attığı Maryem'in çantası ve diğer bagajı ile çıkageldi. Maryem sevindi, çantaları aldı. Etrafta ne Andre'yi

ne de Peng'i gördü; ya hâlâ sağlık tarayıcılarındaydılar ya da benden önce çıkıp şehre yollandılar diye düşündü.

Havalimanının, kulenin tepesindeki en geniş salonundan çıkıp, boğulan şehrin aşağı katlarına dalmadan önce, pencerelerden, en yüksek kulelerin etrafını çevirmiş gri bulutlarının şehrin duvarlarına ve çatısına acı acı ağladığını gördü Maryem. Damlalara tutunan radyoaktif hidrojen moleküllerinin önünde uçaklar, s-troplar, porrad araçları ve uzay mekikleriyle, arada bir mavi nötron reaktörleriyle aniden belirip kaybolan Dünya Birliğinin savaş uçaklarını bir kaç dakikalığına izledi, asansörü beklerken... Asansör gelince doğruca Mtambe'nin yerine gitmesi gerektiği anımsadı ve birden canı Mtambe'nin bitki çaylarından çekti.

10.

Uyanmanın arzusuyla doluydu içim, uykunun girdaplı karanlık kuyusunda. Kendimi, benliğimi hissediyordum, her şeyi duyabiliyordum, aklım hakim olamadığım karmaşaları yükleniyordu ama duyduklarıma bir bütünlük, anlam getiremiyordum. Uykunun koridorlarında, kapılar ardında kapılar açıyormuşum gibi bir umutsuzluk, süreğenlik, baş dönmesindeydim. Yalnızlığıma bilenen bir eksiklik kuşatıyor etrafımı. Sanki bomboş evrende, aslında her zaman kalabalık birisiydim ve kendimi tanımıyordum, belki de tanıyamamış, bilememiştim hiç.

Benim adım Baki Reat... Başıma kötü şeyler gelmişti, emindim bundan. Ciğerlerimin basık havasızlığından, nefessizliğimden, başımın arka dibinde sertçe atan kalp atışlarının ısrarcılığından anlayabiliyordum bunu. Baygın olmalıyım ya da derin bir uykudayım diye düşünüyorum, sonra düşüncelerimi acımasızca sol elimin başparmağına yöneltiyorum, onu kıpırdatıp kendimi yok oluştan kurtarmak istiyorum. Kıpırtısızlık bir parmak hareketimle yıkılacaktı ama ben yapamıyordum, hiç bir şey hissedemiyordum.

Duyduklarım suyun yüzeyinde batıp çıkan birinin duyduklarıydı, sesler dış dünyada doğal hızında gitmeyen bir zaman kavramına takılmışlardı. Konsantre olmaya çalıştıkça gücünü, hâkimiyetini, eksenini yitiren bir yüzücüydüm dalgalanan evrende. Yavaşça dağılan sonsuzluğun tam ortasındaydım ve nasılsa, her şey birdenbire aydınlanacak bir karanlıktaydı. Belleğimden çekip çıkaramadığım tüm anlamların, geçmişte kalarak yiten seslerin ve görüntülerin dayanıksızlığı, umudumu kırıyordu.

Bir tek hatırlayabildiğim kendi ismimdi, ötesi boşluğun gövdesiydi. Kendi ismime sığınarak tekrar ettim; Baki Reat... Bir kıvılcım olmadı, her şey olduğundan daha durağandı ve zamansızdı. Bu ismi sahiplenen adamın dertlerinden, düşüncelerinden uzaktım ve ona yakınlaşmaya çalıştıkça, uzağına düşeceğimi; kendimi bulamayacağımı ve bir daha asla ben olamayacağımı hissediyordum.

Kimdim ben, neredeydim, ölüyor muydum, neden uyanamıyordum? Birinin yardımına ihtiyacım vardı ama kimseyi tanımıyordum, anımsamıyordum. Sonra su yüzüne çıkar gibi oldum. Birisi konuşuyordu çok uzaklarda, endişe tonlu bir sesin dalgaları gidip geliyordu adamın sesinde. Kelimeler; kelimeler imkânsız değildiler, sadece bir araya gelmeliydiler. Birisi konuşuyordu. Sağ omzumdaki karıncalanma, boynumdan kulağıma yükselince, sudan çıkar gibi daha iyi duyar oldum:

"...şehirdeki sıkıyönetim doğrudan sizi de ilgilendiriyor, çalışanlarınızı konunun hassasiyeti üstüne bilgidar etmemeniz sizin sorununuz. Buradaki hafıza aydınlat..." Keskin bir ışık beynimi dağlarken, uzay boşluğuna kostümsüz atılmışım gibi bir sarsıntı ile çarpıldım. Benliğim yuvasından uçan bir kuş gibi el salladı bana, ben ardından çocuk gözlerimle şaşkın izledim onu.

Uzandığım yerden bütün bedenimin histeriklice sıçrayıp düşüşüyle bir yerlerde boylu boyunca yattığımı, sızlayan etimde hissettim. Sonra sürmesini arzulayacağım tuhaf his, bir anda uyuşuk yok oluşa bıraktı kendini. Sesler yeniden kayboldu. Ay yüzeyinin gri tozunda patlatılan bir bombanın yaydığı boşluk dalgaları, karnımdan bütün vücuduma dağıldı ardı ardına. İlkinin ve en sonuncusunun bedenimi terk edişini kafamdaki saç tellerimin en erişilmez en uç yamaçlarıyla, ayak tırnaklarımın en sarp noktalarında hissettim. Sanki, tüm hücrelerimin Xompron yörüngelerine beklenmedik bir yabancı gibi giren güç, bedenimden eklenerek sonsuza uzanan bu evrene bir çığlık gibi yayılmıştı. Evrende darmadağın olmuştum. Ben evrenin kendisi olmuştum. Artık bana ne ölüm ne de yaşam dokunabilir, zarar verebilir ya da tutsak etmeye çalışabilirdi. Ben zamanın ta kendisi ile yüzleşmeye hazırdım şimdi.

"...sana Kollonun buna dayanamayacağını söylemiştim... Çabuk ol, çabuk..."

Birisi telaşla bağırıyordu, birazdan uzaydan yağacak bir felaketten kaçmaya çalışanların aceleci, korkmuş ses tonunu anımsattı haykırışları. Yüklendikleri endişenin sebebini ve kaynağını kendimden çok uzakta bulmuştum.

'Gökten, hatta göğün daha üst katlarından askerlerin, robotların, bombaların, lazer kütlelerinin, balistik füzelerin, yağ-

mur gibi yağdığı çağlardan kalmayım ben...' diyordu kafamda upuzun, beyaz, peçe bıyıkları tam ortadan sararmış yaşlı bir adam. Görüntü gözlerimin önünde öyle parlak, öyle rengârenkti ki, adamın gerisinde mavi mavi uzanan açık göğü ufka dek alabildiğine görebiliyordum. Bu, sureti eskimiş adamı tarih öncesinden kalma varsayıyorum. Bana rüyamda yol göstermeye gelen bir derviş olduğunu sanıyorum, oysa onun kurt gözlerinde iyiliğin ötesinde bir şey var: o şey her neyse ürperiyorum. Tam tersine, asıl beklediğimi bu şeytanın yerine bir melek olması gerektiğini biliyor ve meleğimi kaybetmişliğime çok kızıyorum. Parmaklarımın ucundan kayıp yok olan bir meleğin cennet tozunda onun yolunu izliyorum ve nedense sürekli kayboluyorum. Kaybolmadan ve kendimi kaybetmeden edemiyorum.

"...biyolojik fonksiyonları düşüyor... Geç olacak, daha..."

Mavi uzanan gökyüzünün enginliğinde yüzüme çarpan serin esintiyle ürperdiğimi hissediyorum. Savunmasızım, yapayalnız, öksüz ve dilsiz kalmışım gibi geliyor bana. Düş görüyordum ama tenime dokunan yelin antik anısı bana düş görmediğimi söylüyordu. Upuzun, keçe bıyıkların komik duruşunu sonsuza kadar unutmayacağımı biliyor olmanın bilgiçliği içimi doldururken, geçmişimde saklanmış bir anının benimle saklambaç oynadığını hissediyorum. Baki Reat; Baki Reat'tı benim adım...

"...Baki Reat, nefes al... Nefes al..."

Nefes alamıyorum... Ay'dan dünyaya geldiğim ilk günlerde ciğerlerim çok kötü olmuşlardı. Yeni tattığım bir acı değildi bu, hatta ben çok daha kötülerine göğüs germiştim, bunu anımsıyorum. Hastanede yattığım yatağı görüyordum, sahnede ben yoktum, sadece beyaz çarşaflı yatak var; düzensiz, dağınık bana ait olduğunu hatırlıyorum. Ergenliğimde...

"...nefes al... Robotun acil yardım servisine uymayan bir durum bu, paramedikler... kan basıncına... gelmedi... çok kötü... kaybedi..."

Birisi boş yere kulağımın içine haykırıyordu ama kulağımın mağarasının ucunda bekleyen ben, artık çok uzağa göçmeye hazır bir güvercin uysallığında göklere bakıyordum. Neredeydim ben? Sonra 'kirp' diye tüm sesler biranda kesiliverdi.

Sonunda bütün evren devre dışı kalmıştı, ben devre dışı kalmıştım. Sanırım kanatlanmıştım, sanırım ölmüştüm...

***

"...durumu daha iyi şimdi... hafıza taramasının bir adamı öldürebileceğini duymuştum ama bu denli..."

"...size onun bir Kollon olduğunu söylemiştim, böyle tipler daha kırılganlar... Komiser, bu koşullarda ısrar edemezsiniz, göz göre göre bir adamın hayatıyla oynamak demektir... Yeniden ölmesini göze mi alıyorsunuz, beklememiz... Site güvenlik kavramınız bu şehre... Deneyeceğiz..."

Yeniden yüzdüğümü hissetmek için birilerinin beni uyandırmasına ihtiyacım vardı. Seslerle suda asılı kalma hissi geri gelmişti. Kulağıma dolan sonsuzluğu ve sonsuzluk melodisi ile yeniden boşlukta kanat çırpma özlemimi göz ardı ediyordum bu kez. Çıkış olarak seslere, duyduklarıma duyacaklarıma daha sıkı tutunmaya çalışacaktım. Sesler giderse yeniden öleceğimden, bu kez aradığımı bulamayacağından ölçüsüzce korkuyordum. Son hatırladığım şey, keskin bir kirp sesiydi ve şimdi aynı sesi yeniden duymaktan korkuyordum.

Sonunda gözlerimi açabildim, bilmem kaçıncı baygınlıktan, kaçıncı girdap döngüsünden sonra. Tam tepemde gözümün içine girercesine yakından bakan yeşil ışıklı, irili ufaklı yüzlerce gözün kapladığı bir h-gözün başı, ben gözlerimi açınca hemen geri çekilip uzaklaştı. Başımı sola çevirip bakınma gayretini güç belâ gösterebildim, sonra ani bir çığ kaymasıyla ayaklarımdaki dengeyi yeniden yitirdim. Dağlar ağırlığında bir uyku seli beni yuvarlayıp uzaklara götürdü, bambaşka diyarlara sürükledi.

Gözlerimi kamaştırarak, dünya dolusu altın ışıltısına açtım bir ara. Aynı parlaklıkta kutsal bir yüz, hemen başının arkasında parlayan sarı güneşin aydınlığına saklanmış, kendini gizliyordu. Biraz yaklaşınca fark ettim ki, deminden beri bana gülümsüyordu en vefakâr haliyle. Yüzünü tam seçemediğim kadının gülümsemesini sorgulamaksızın biliyorum; bana engin, sağlam, yumuşak bir aşkla, ömrüm boyunca bir daha hiçbir zaman bulamayacağım saflıkla gülümsüyordu, sonra:

'İyi misin?'diye soruyor, cevabın ne olduğunu bulamıyorum, sadece soruyorum:

'Öldüm mü?'

Kısa yumuşak kahkahasıyla güneşin önünde kımıldanıyor, 'daha değil' demeden önce bana adımla sesleniyor meleksi kadın. Sonra tedirginlik rüzgârları esiyor, susuyor. Sorum onu titretiyor inceden ve ben görüyorum. Nedeni belki korku ya da dehşet değil ama ruhumu ürperten bir huzursuzluğun, her şeyi altüst ettiğini duyumsuyorum. Sanki göz ardı edilen gerçekliğin buz dokunuşu çıplak göbeğime değiyor, çocuk yalnızlığım melankoliye boğuyor beni aniden. Boğazıma takılacak sorular düğümleniyor. Uzun süren yıllara saklı kalacak şekilde, zayıf ciğerlerimin soluduğu bir tek dünya nefesini içimde tutuyorum. Hayalet sessizleşiyor, donuklaşıyor, belki bir parça silikleşiyor karşımda.

'Öldüm mü?' diye soruyorum yeniden kendime inanmayarak. Sanki ölmek deneyimi bir kez yaşadıktan sonra artık her daim tekrarlanan düşmelerimden sonra hiçbir zaman zarar görmeyeceğimi varsayıyorum. Dünyada bir kere ölümü yaşadıktan sonra ben istemedikten ya da pes etmedikten sonra ölmeyeceğimi, ölemeyeceğimi biliyorum. Yine de bu kısacık zaman aralığında bütün evrende bir tek benimle onun ve bir de çıplak güneşin özgürce, beraberce yaşadığına inanarak kendimi cennette sayıyorum. Bulanıklığım seyreldikçe gerçek dünyaya, zamana geri dönüyorum. Gönlümden geçen isteksizlik gözlerimi kapatıyor. Altın renginde parlayan günde, kendi on bir yaşımdaki ellerime bakıyorum sırtüstü yattığım yerde. Kalkmaya çalışıyorum sonra, hayalet beni geriye itiyor, tekrar uzanıyorum yüzüme düşen gölgesine sığınarak.

Her yer bembeyaz... Ölmediğimi biliyorum, bilincim yerine gelirken, sayısız boyutlu uzayda karanlığına düştüğüm evrenden yükseliyorum, geç kalmış soluklanmam beni diriltiyor.

'Neden öldüğünü düşündün?'

'Güzel bir düş gördüm.' dedim. 'Düşümde koşuyordum, dümdüz, yemyeşil bir bozkırda...'

'Hayatında hiç bozkır görmedin sen ama...' diyor sözümü keserek.

'O yüzden öldüğümü sandım.' dedim ama ona ölümsüzlüğe dokunduğumu ve artık ben istemedikten sonra ölemeyeceğimi ve aslında bu andan itibaren daha binlerce kez ölüp ölüp dirileceğimi bildiğimi söylemiyorum, sırrımı vermiyorum, onu üzmek istemiyorum ve sessiz kalıyorum.

'Düş gördün. Nefesin düzelene kadar kalkma, dinlen biraz. Daha kötüleşirsen seni hastaneye götüreceğim' diyor; yüzü hep gölgede, güneş hemen başının arkasında bir tepsi...

'Ne zaman bozkırlara gideceğim' diye soruyorum heyecanla, cevap vermiyor, sadece gülümsüyor.

'Dünyaya geleli birkaç saat oldu daha, sabırlı olmalısın, kendini iyi hisseder hissetmez seni başka bir yere götüreceğim.' Bu götüreceğim fiiline pek titrek bir ses tonu yakıştırıyor melek, bunun ne anlama geleceğinden şüpheleniyorum.

Kafamda sıcak bir serinliğin duyarlılığı yükseliyor apansız. Dayanamayıp doğruluyorum. Dünyaya ilk adımı basmanın sendromunda, beynimi besleyen tüm kanım damarlarımdan hızla kaçıyor, çekiliyor, başım dönüyor ama tutunuyorum bayılmanın kayalıklarına. Gözlerimi kapatınca aydınlık doluyor bir yerlerden kalleşçe. Kulağıma inleyen sesler nereden geliyorlar? Gözlerimi açıp bakındığımda hayaletimi ayakta buluyorum. Güneş hâlâ başının arkasında duran bir tanrıça o, ayaklarına geçirdiği dünya yerçekimini uyumlaştırıcı botlarının aynısının küçük modellerini ayaklarımda görüyorum. Açık havada bir sokaktayız; bulunduğum yeri, daha doğrusu benim sokağın ortasında sere serpe uzanışımı garipsiyorum. İki yönlü insan seli akıyor yanımızdan, o hemen önümde bir melek gibi koruyucu, güçlü, sapasağlam duruyor ayakta.

'Ölmediysem ne oldu bana?' diye soruyorum. Çömeliyor, gölgede kalan yüzü saklanıyor yine ancak gözlerinin aydınlığını görebiliyorum.

'Ay sendromu... Ağır yerçekimi ve fazla oksijenle atmosfer gazlarının sonucu, böyle olacağını biliyordum ama bu kadar çabuk beklemiyordum. Kendini nasıl hissediyorsun, yürüyebilecek misin?'

Nefes alabileceğimi dahi ummuyorken, yürümek dağları aşmak anlamına geliyor. Aşmanın heybetinden korkuyorum,

susuyorum. Gözlerimin kararmasına engel olamıyordum, masumca sordum ya da sarhoşça:

'Dünyada mıyım?'

Serin bir avuç içinin yüzümü yıkarcasına tenimde dolaşması iyi hissettiriyor, geri plandaki gölgelerin renkleri aydınlanıyor o elini çekince, güneş hâlâ başının arkasında altın bir tepsi gibi kıpırtısız parıldıyor.

'Kendini nasıl hissediyorsun? Sakın korkma, bu hep böyle olmayacak; daha güçlü olacaksın, alışacaksın gezegenler arasındaki değişime...' Kalbimin atışı hızlanıyor. Ay'da değildim. Ürperiyorum, kendimi yalnız hissediyorum sonra her şey karanlığa boyanıyor. Sessizlik bir süre hakim oluyor evrene.

***

"Durumu nasıl?"

"Yaşayacak... Promitium çipleri, nöronlarındaki son altı saatlik hafıza kaydına tepki gösterdiler, çok az bir bölümünü görüntüleyebildik. Geri kalan bölümü için şans var ama onu dinlendirmemiz gerekli diyorlar. İkinci bir deneme için en az on saatlik bir bekleme süresi var."

"Genes'te daha iyi sonuçlara varacağımıza eminim, şu an en önemli sorunumuz onu buradan en kısa sürede çıkarabilmek, sonrasını biz kendimiz hallederiz."

"Bana kalırsa bir süre bekleyelim, ikinci deneme beyin kornasına neden olabilir. Beyin ölümüne girerse kimse onu o kuyudan çıkaramaz. Maalesef teknolojimiz daha ölümü yenemedi."

"Promitium çipindeki yazılım, yabancı olmadığımız bir ay programı... Güvenlik portları kolaylıkla deşifre edilecek türden değil ama kırılması da imkânsız değil..."

"Bu çiplerin dünya dışında imal edilenleri buradakiler kadar sağlam değiller, riske almayalım ve dinlenmesine izin verelim... Robot kendine gelmeye başladığını söylüyor, asıl mesele onu buradan çıkarmamızda."

"...polisin ondan ne istediğini bulmalıyız, ne tür bir belaya burnunu sokmuş acaba? Callifragi'yle birlikte zemin kata indiğini söylüyorlar..."

Sırtımda, kalçalarımın tam üstünde beni felç eden sızıyı ayakuçlarımda hissederek uyandım. Kafamda ikinci bir kalp atışı gözlerimi balonlandırmış, oda çok aydınlık. Uzun bir uzay yolculuğunun bunaltıcı yorgunluğunu var üstümde. Tepemdeki kubbenin ortasından aşağı sarkan kristalit gözüme çarpıyor.

"Baki Reat?" Hemen yanı başımda gözümün içine bakan adamı fark ediyorum.

"Adım Deryus Heyman, Genes içişleri güvenlik bölümündenim, kendini nasıl hissediyorsun?" Aynı sorunun tekrarı şaşırtmıyor beni.

"Kafamın yarısı yok gibi, ne oldu bana?"

"Bu geceyle ilgili bir şey hatırlıyor musun?"

"Polis... Tutuklandığımı hatırlıyorum. Neredeyim ben?"

"Durumun iyi meraklanma, neden tutuklandığını biliyor musun?"

"Bilmiyorum." diyorum sorunun bilmediğim gerçek acısıyla.

Deryus Heyman adı bana yabancı gelmiyor. Genes'teki dedikodulara karışmış bir ismin insanda doğurabileceği güvensizlik duygusuna kapılıyorum. Güvenlik biriminin dedikodular eşliğinde Federasyon'a kadar uzanan ucunu görebilmek, bunaltılı kafamın sisli patikalarında kaybolmuşken bile bunu düşünebilmek, bana pek imkânsız gelmiyor. Aklım beni şaşırtıyor. Adamın arkasında çatık kaşlarıyla bana düşünceli bakan diğerinin varlığı Deryus'den daha rahatsız edici geliyor.

"Callifragi'yle zemin katta bir lokantaya gitmiştik, sonra ben ondan ayrıldım..." En kötü bulanıklığa yer vermeden itiraf etmek: "...sonra olanlar oldu, bana saldırdıklarını hatırlıyorum."

"Saldırdıklarını mı? Kimler saldırdı sana?"

"Saldırıda denmez, bana çarptıklarını hatırlıyorum sonra bayılmışım, uyandığımda..."

"Saldırıdan polislere bahsettin mi?" dedi diğeri, takım elbisenin şıklığı gözüme çarpıyor.

"Hayır..." diyebildim kısa bir aradan sonra.

"Seni Genes'e geri götürmeye çalışıyoruz, mahkeme kararıyla bizi burada tutamayacaklardır. Güvenlik konseyi başyardımcısını konuyla görevlendirdiler, nöbetçi mahkeme şu anda

senin davana bakıyor olmalı, cevabı alır almaz seni götüreceğiz buradan." dedi Deryus, sesinden otoriter kişiliğinin inatçılığı duyuluyordu. Sonra arkasını dönüp diğer adama bakındı ama konuşmadı. Uzandığım yerde parmağımı dahi kımıldatacak gücüm yoktu. Başımın arkasındaki sıcaklık bütün bedenime yayılıyordu her kalp atışında. Göğüs kafesimi dolduracak soluğu dahi zor alabiliyordum. Genes'in sağlık robotlarından biri hemen kapının yanında duruyordu, kapı açılınca irkilircesine yana kaçındı, girenlere engel olmamak için.

Zırhlı bir polis kapının ucunda belirdi: "Sizin adamlardan birisi zemin kattaki devriyelerin sorgusunda sorun çıkarmış, komiser sizinle görüşmek istiyor, bizimle gelin."dedi. Şaşkınlığa düşmeden ona ilk karşılık veren Deryus oldu, polisin üstüne yürürcesine bir kaç adım attı:

"Bizim adamlardan biri olduğunu nerden çıkarıyorsunuz?"

"Komiserle konuşacaksınız, sizi bekliyor, beni takip edin."

"Siz gidin ben burada kalıyorum." dedi arkada sessizce bekleyen uzun boylu adama, sonra polise döndü: "Nasıl bir sorun çıkarmış size?" polisin arkasındaki kapı yeniden açıldı, komiser olduğunu tahmin ettiği uzun bıyıklı adam kapının önünde kafasını uzattı yan yan bakınarak:

"Benimle gelin bu kez sorun daha büyük."

"Neden bahsediyorsunuz komiser?"

"Güven Callifragi... Sizin adamlarınızdanmış, zemin katta kendisini çeviren devriyeye ateş açmış..." deyince Deryus yavaşça bana bakındı sonra ona dönüp: "Sen git, ben burada onunla kalacağım..." dedi diğerine.

Onlar çıktıktan sonra tepemdeki h-gözün sönük gözlerine bakınarak bana sordu:

"Callifragi'den onlara bahsettin mi?"

Sadece başımı sallayabildim cevap olarak: hayır!

"İyi, bundan sonraya da çeneni sıkı tut, onlar iyice ortalığı karıştırmadan önce olayı çözmemiz gerekecek kendi aramızda... Eminim bu konuda en güvenilir adam sen olacaksın."

Derken o, soğuk bir ter dalgası bütün bedenimi kapladı. Nefessizliğimi kesen heyecan dalgası gözlerimi karartırken, yumuşak, ılık, bembeyaz bir el alnıma, gözlerime dokunuyordu tatlı bir gecenin yel esişi gibi.

'Üzülme, her şey daha iyi olacak, artık dünyadayız...'

11.

Genes'in içişleri güvenliğine ayrılmış sanal evreninde meydana gelen, port denetleyici gortonal hücre spektrum kırılması olarak yorumlanabilecek türden bir neto akımı yükselmesi, ne algılayıcı sistemin uzantılarınca, ne de anabilgisayara bağlı hologramda insanüstü yetenekleriyle günlük, sıkıcı işlerini yapan EOM denetleyicilerince fark edilmedi. Hattın karşı ucundaki, Genes'in arşivinde kapı açmaya çalışan grubun üçüncü adamı, içeriye sızdığını ilkin anlayamadı. Önündeki karma yapım, gortonal hologramın mimarı kendisi olmasına rağmen, zaman zaman karşısında beliren partikül diyagramlarının açılımını anlamakta güçlük çekiyordu. Çünkü Genes sanal evreni, daha önce gördüklerine ve bildiklerine hiç benzemiyordu; bambaşkaydı.

O sırada, şirketin güvenlik odasında görevli bulunan Feyza'nın birkaç saniyeliğine hologramdan uzaklaşmasında kasti bir art niyet olmamasına rağmen, bu birkaç saniyelik başıboşluk, Genes düşmanlarının kendi imkânları ile yarattıkları gortonal hologramın pratiğe döküldüğü andan bu yana geçen yedi aydan uzunca bir süredir açığını kolladıkları fırsatın ta kendisiydi.

Anabilgisayarın her hücresinde kontrol ve gözetim altında bulunan pronon partikül akımına ve neto çekirdek parçalanmasına gerek kalmadan, verinin geçiş kapısını tıkayan nöroflam akımının bir an yükselmesiyle, hattın diğer ucundaki sistem uzmanı meydana gelen boşluktan istifade ederek, gölge programının ilk tohumunu, Genes'in sanal kalbine bıraktı.

Özenle bakılacak bir ürün olmayan bu serseri mayın, tahmini bir kuluçka dönemine girecek ve yaratıcısını belirsiz süreliğine, varlığından habersiz bırakacaktı. Ne kadar uzun süre bekleyeceğini tahmin etmek, kuantum olasılıklarından biriydi. Bir kaç dakikadan bir kaç asıra ya da sonsuza uzanan bu zaman cetvelinde kesin bir nokta yoktu. Bu yüzden kimseye verdiği bir sözü de yoktu onun. Birincil meclis kendisine yaklaştığında, yapacağı işin bir garantisinin olmadığını onlara söylemişti. Geriye iz bırakmayan, takip edilme riskinden uzak duran politikaları, onu batık şehrin duvarları arasına hapsetmişti. Yedi aydan

uzunca bir süredir de aynı hapis hali devam etmişti, gecesini gündüzünü birbirine karıştırarak.

Kolunun bağlantı girişlerinin sık sık bozulup yanmaları, bu sebeple uzunca bir süredir hırsla beklediği bu sızma fırsatını ancak bugün verebilmişti. Aşamalı sızma işleminde kullandığı bütün, geniş boyutlu paralel düşünme kodlarını, paketlerini, dillerini, eksenli kod vantuzlarının gizli kapı girişlerini saklayabilmesi, kafasındaki Promitium çipinin yüzde seksenlik bir kısmından fazlasını kapsamış, beyninin birkaç milim uzağındaki bu aşırı yüklenme, özellikle son iki haftada baygınlık getiren baş ağrılarına dönüşmüştü. Kendisinden umudunu kesmeyen parti yönetiminin yardım için gönderdiği koloni yapımı iki robotu programladıktan sonra omuzlarına yüklenmiş yorgunluktan, bu sayede bir parça kurtulabilmişti.

İlkin, geçen hafta ilk kapı çalma sürecini denediğinde, kendisini sonsuz uzunlukta bir surlu yapının ana kapısında sanmıyordu. Oysa şans eseri portlardan birinden gelen cevapla açılan gortonal hologramdaki görüntüyü ve sonucu yorumlayabilmesi birkaç gününü almıştı. Kendini, pek önemli saymayacağı uydu bir kopyada sanırken, anabilgisayarın güvenlik sınırları içinde buluvermişti. Şaşkınlıktan ne yapacağını bilemez halde holograma bakınırken, sadece bu kadarını başarabilmiş olmayı bile kendine engin bir zafer saymıştı. Yine de içinden bir dürtü, bir adım daha ileri atmasını öğütledi ona. Karşısında onu denemeye hazır bir mantık sarkacı vardı, yanlış bir hamlede sonsuza dek dışarı atılacağını bilmenin heyecanı gözlerini kamaştırmışken, birdenbire, kelimelerden oluşan bir soru önünde parıldadı. Tahir, bu andan itibaren geri adım atamayacaktı.

Kendisine uzanan çok basit bir soruya, nedenini düşünmeden umutsuz bir soruyla karşılık verdi:

"Uzak yetkili kodu nedir?" sorusuna çatarcasına şunu sordu:

"Yakın yetkili kodu nedir?"

Anlamsız gelen bir sorunun, kod kırılmalarını başlatacağını ve zincir bozan niteliğinde cevap anahtarına dönüşeceğini hiç beklemiyordu. Ama kişisel bazda uydu girişi için, cevap olarak o gece öncelikli bir ayrıcalıkta bulunan çalışanlardan birinin

dosyası açılmıştı önüne. Bu dosyadan istediğini kopyaladıktan sonra şehrin bütün yetkili anabilgisayarlarını dolaşıp, yeterli bilgi toplamaya çalışmıştı bu kişi hakkında. Mülteci bakanlığı bilgisayarında kapatılmamış bir dosya bulacağından emindi. Genes'te çalışanların çoğunun yerel olmadıklarını, karma bir topluluktan oluşan seçme kişilerden oluştuklarını biliyordu.

Denemelerinin beynini eriteceği kıvama vurduğu zamanlarda, her zaman yaptığının aksi bir şey yapmış olmanın verdiği bunaltıcı huzursuzluğun pençelerindeydi. Ama oyunun kuralını gortonal paralel ekseninde kendi yarattığı için, kendi evreninde var olmayı tek başına başarabilmiş bir tanrı olduğunu bilmesi, daha atak davranmasına güç verecekti. Sızdığı kapının, kapı deliğinden, şifre çözücülüğüne parlayan, yakaladığı her ışık tanesini parçalarına ayırmakta hiç geç kalmadı. Karanlıktan aydınlığı damıtmanın gücü buydu, dahası gortonal hologramı Genes kapısından girip çıktıktan sonra dahi hâlâ sapasağlam çalışıyordu ve artık şüphe yok ki, Genes'in bilgisayarlarını dahi hissettirmeden dize getirebilmişti.

İşlem sonrasında, buharlaşması olası bilginin günler sonra elinde bıraktığı sır, hayli şaşırtıcıydı. İçeriden sanki bilinçli olarak birisi, peşinde olmadığı bir bilginin, daha doğrusu bir ismin sırrını vermişti ona. Arsan Kolcuklu bu sayede bir kez daha haklı olduğunu göstermişti ona.

İsim, konseye teslim edilmeden önce gortonal hologramda günlerce parlamıştı, Tahir aradığının bu olduğunu yeniden düşündükten sonra ismi içinden okudu: "Baki Reat..."

12.

Senatör korkuyla uyanmıştı o sabah. Sanki bir şeye ya da bir yere geç kalmış gibi, endişeliydi. Çok uyumuştu galiba, aylardır yapmadığı kadar çok uyumuştu. Saate baktı, henüz çok erkendi; yataktan kalkmaya değmezdi. Bir gün öncesinden her ne kadar kendini hazırlamaya çalışmışsa da, içinde yine o korkulu kuruntu vardı. Bir ses yankısı, apansız yakalamıştı onu huzurun kollarında. Hızlı atan kalbinibir süre dinlemeye karar verdi, çığlık çığlığa ona doğru böğüren beyninin bir kısmına kulak asmamaya çalışarak. Daha çok erkendi.

Yatağın tepesindeki saydam metalden cam kubbenin buğuluğunda gün, alacalı karanlıktı henüz. Senatör'ün baktığı yerden, günün ansızın ağarabileceğine dair keskin bir ürperti vardı havada. Unutkanlığın, bedenini sarmaladığı bir girdapta, sersem bir döngüdeydi Senatör. Kendini şu an sahte bir huzurun kollarında hissediyordu, sanki geçmişinden ve geleceğinden arınabilmeyi kısmen de olsa başarabilmişti. Uyumlu bir karmaşanın dışına düşmüş, bu sayede anımsamanın sarkacından biraz olsun uzaklaşmak istemişti. Öyle de olmuştu kısa bir süre.

Senatör'ün bu duygularının kıyısında, bir düşten gelen, çok güzel bir kadının yüzü belirdi karşısında. Tutam tutam, yanaklara dokunan saçların gölgesindeki esrarengiz yüze bir şeyler fısıldamak istedi ama sonra ne diyeceğini bilemeden, ağzını aralayabildi ve öylece bekledi. Sonra sıcak bir nefes geldi ruhunun derinlerinden, bu kar beyaz tene dokunan ve saçlarını ürperten. Söylemek istediği ile insanın tıkanması ne kötü bir şeydi. Kadının dudaklarının hoş bir heyecanla kıvrımlarından büküldüğünü gördü, titrek bir hüzün ile.

Senatör ellerine hakim olamıyordu şimdi. Parmakları kadının tenine her dokunmak isteyişinde, arzunun esaretinde kalarak tereddütle geri çekiliyorlardı; kısa zamanlı, elektrik dolu, belki yüzyıl rafine edilmiş bir duygusallığın sürtünüşlerinden. Unutkanlığın sisinden uzanan parmak uçları, hâkimiyetinin dışına düşebilmişlerdi sonunda; sahiplenmeye çalışmanın ilk adımını atarken koskoca bir acı, tüm yapabileceğinin sadece kadını izlemek olacağını ona düşündürdüğünde, mutlak sahiplenmenin imkânsızlığını fark etti. Uzandı. Saçların enseye do-

kunduğu aralıkta kıpkırmızı kesilen küçücük kulakları buldu. Tadını bildiği meyveyi bulmanın içgüdüsüyle ağzı sulanmıştı, derin bir nefes çekti.

'Sadece benimsin...' dedi birdenbire. Sesinin acılığına, yalnızlığına utanmış, çocuklaştığını hissetmiş, geç anlamanın ama neden ve nasıl söylediğini kavrayamamanın şaşkınlığında kalmıştı. Söylediği şeyin anlamı, kafasında binlerce, milyonlarca kırılmanın yankısıyla geri döndüğünde, kadının tanrısal yüzünden kaçırdığı gözlerini boşluğa çevirdi bir süre. Sonra demin fısıldadığı şeyi ısrarla tekrarladı, herhangi bir yanıt ummadan...

Kadın sadece gülümsemekle kaldı hiç bir karşılık vermeden, sanki kendisini duymamış ya da duymazlıktan gelmişti. Senatör, aşkının inandırıcılığına şüphe duydu bir an ve soluk kesen bir yalnızlıkla, anlaşılamamanın dipsiz acısına düştü.

Nasıl kendimi inandırabilirim sana diye düşündü; neyi kurban etmemi isterdin, demek geçti içinden. Seni ne denli sevdiğimi bir anlayabilsen, bir görebilsen ruhumun içinde kaybolduğu aşk cehenneminin ateşlerini, kâbuslarımın görmene kıyabileceğim en sakin kuyularını bir gösterebilsem sana, her uzak kalışımda bana Kaf dağında zincirlenip ciğerimin yavaş yavaş tüketilen yem oluşu gibi gelen zamansızlığı ve benim bunu sadece aşkın uğruna seve seve yaptığımı bir anlatabilsem, anlayabilir miydin? Yokluğunun her saniyesinde hangi nebulalarda sensiz kaybolduğumu, hangi çöl gezegenlerde gölgeni arayışa düştüğümü; bakamadığım gözlerinin ışıklarıyla yok olacağımı bilmenin esrarına, dudaklarının derin bataklıklarında sonsuza dek yolumdan olmayı cennet sayışıma inanır mıydın? Bir an, sadece bir an düşünmeksizin uyar mıydın içinden gelen sesin dediğine? Sever miydin beni, benim seni sevişimin milyonda biri kadarıyla, sahiden yapar mıydım bunu? Masumiyetin, yalanımı çepeçevre sarmalarken inanır mıydın bana?

Kutsanması gecikmiş bir zamanın sızıldadığı bir evrendeydi o. Düşünde bile bakmaya korktuğu, karşısındaki gözlerin içine dalmaya cesaret etti sonra. İşaret parmağı, zülfüne dokunduğu saçların gerisinden parlayacak olan mücevherlerin heyecanıyla uzandı kadının yüzüne.

'Yapma ...' dedi aniden kadın, sonra tekrar etti yeniden: 'Yapma!'

Aşkının ağırlığı altında ezilirken, yokluğa ermek istiyordu. Yokluğa ererken arınması kolay olmuyordu oysa. Başının gerisinde, kafasının içinde hareketsiz kalan gölgeli kuytulukta uyuyan bir yılan uyanıyordu ve gözlerinin geri çekildiğini hissettiriyordu ona. Ayaklarının önünde açılan sonsuz, karanlık girdabın kuyusuna düşmemek için korkunç bir çaba sarf ediyordu şimdi. Tırnaklarını kendi bedenine batırarak tutunmaya çalışıyordu. Kaşlarını acıyla çatarak buğulanan gözlerini odaklaştırmaya çalıştı bu defa.

'Neyi yapmayayım?' dedi kadına.

Kadın gülümseyerek cevap verdi: 'Biliyorsun' dedi.

Senatör'ün görüşü bütünüyle buğulanmıştı şimdi, sanki katarakt gözlerden bakıyordu, elini uzatmak istedi mesafesinin duyarlılığını kaybettiği bu yüze doğru. Yüzün kendinden uzaklaşmasından korkuyordu. Kafasında sinsi gezinen anımsamanın yılanından korkuyordu, ayaklarının ucunda onu bekleyen geçmişin girdabından korkuyordu, ama en çok da onu yitirmekten korkuyordu. Ağlamaklı, titrek elleri sonunda dokunabildi, haritasını ezbere bildiği kadının yüzüne.

'Seni seviyorum.' dedi Senatör. 'Seni evrendeki her şeyden çok seviyorum.'

'Söyleme bunu, duymak istemiyorum.' dedi kadın.

'Neden ama... Neden korkuyorsun ?'

'Her şeyden... Herkesten...' dedi kadın.

'Neden ama?'dedi Senatör, sorulara boğulmuş kafasının ve kalbinin, her an uçup uzaklaşmaya hazır kuş ürpertisiyle.

'Bilmiyorum.' dedi kadın. 'Belki de hepsi bir düş, yaşanmayacak şeyler, saçma sapan bir kâbus, biliyorum çocuksu davrandığımı. Ama ne yaparsam yapayım, makul olamıyorum. Bu korku içimde hep var olacak belki. Anlam veremediğim sorularla, görüntülerle... Hayatım bana mı ait yoksa başkasının düşü müyüm ben, bilemiyorum?'

'Sensizliği düşünemiyorum.' dedi, kadının tenini usulca okşarken. Kadın kedi gibi mırıldandı. Senatör onu duymaya çalıştıkça derinlere uzaklaşan yankılarla diniyordu kadının sesi. Bir süre sonra da sesler kopuverdi kendisinden. Körlük ve sa-

ğırlık. Yalnızlık duygusu, sel gibi boşalmaya başladığında içine, sonra kendi sesini de duyamamaktan korktu.

Kadın, çok uzun konuşmuştu. Nelerden bahsediyor diye düşündü Senatör, acaba yalnızlığından mı bahsediyordu ya da gördüğü kâbuslardan mı? Belki de herkesten sakladığı şüphelerinden, hapsolmuşluğundan bahsediyordu ve sessiz çığlıklar atıyordu; silik bir hayattan kalma derin anılara zorla inmeye çalışarak... Ona bakarken hiç bir şey duymuyordu, kendini zorlasa da duyamıyordu, aralarında görünmez bir sessizlik duvarı vardı.

'Sensizliği düşünemiyorum.' dedi yeniden. Kadın sözü kesilmişliğin tamamlanmamış yolculuğunda onun bu çıkışı ile yarı yolda kalıverdi. Sonra acı bir gülümseme takıldı dudaklarına.

Neden diye düşündü, neden inat ediyorum onun için?

Her şey yok olmaya yüz tuttu, boşluğun dolduramadığı ihtirasın dışında... Hiç bir anımsama kalmamıştı. Senatör inadına mücadele ederek tükenmeye çalışıyordu, tıpkı genişliğini bilmeden, atmosferinden içeri daldığı gezegenin yüzeyine kendini vurmaya çabalar gibi. Bilinçli yapılan bu eylemin sonunda eline neyin geçeceğini umursamadan, ısrarla, bencilce salt kendi aşkını düşünüyordu.

'Belki de hâlâ çok gençsin benim için; ya da ben artık çok yaşlıyım senin için. Hangisinin beni baştan çıkardığını bilemiyorum. Nasıl tanımlayabilirim ki seni; bir sevgili, eş, tanrıça, aşk, su, nefes, ışık. Nesin benim için bilmiyorum. Çok kafa yordum, çok... Bir şeye karar verdim galiba, seni tabir edebilecek tek şey...' sustu, bir süre düşündükten sonra yine devam etti:

'Bazen kendime çok kızıyorum. Biliyorum, altın kafesin sana aradığın mutluluğu vermediğini, kafanda kayıp bir şeylerin zaman zaman çığlık attığını ve biliyorum ki, senin bunları duymaktan ölesiye korktuğunu ve ölesiye bir heyecanla rüyalarında seni çağıran sesin arkasından gidip kaynağını bulmak istediğini. Sesler; hep iyi niyetli değildirler, aksine bazen seslerdir seni tuzağa çağıran, hayal kırıklığına uğratan... Benim düştüğüm tuzaklara düşmemen için söylüyorum bunları sana. Doksan üç yıllık yaşam öğretti bunları bana; acıyla, zorla, kinle öğretti... Kıyamam sana. Benim çektiğim acıları çektiremem

sana. Henüz yeşermekte olan bir dağ çiçeğisin sen. Gençliğinin pişmanlıklarla dolu geçtiğini yaşlandıkça anlarmış insan. Bak... Yine o acı gülümseme dolandı güzel yüzüne. Böyle düşünceli görünce seni içim paralanıyor, sanki bir şeyler söylemeye çalışıyorsun bana ama hiç anlayamıyorum ben... Ya da duyamıyorum seni.'

Senatör sustu. Seni üzen şey ben miyim yoksa diye soracaktı, birdenbire daha önce bu soruyu hiç sormadığını fark etti. Gelecek cevaptan, cevap olasılıklarından korktu. Sınır çizgisi buraya kadardı. Bunun ötesinde dünya kapkaranlık, yabancı bir diyar gibi görünürdü ona.

'Ne kadar korkak biri oluverdin sen?' Senatör yüzünü kaldırıp baktı, duyduğu ses başkasına aitti; bir çocuk sesi kadar ince ve kırılgandı tonu, aynı şeyi duyup duymadığını anlamak için kadına baktı bir an. Kulağında yankılanan ses, onu karanlık geçmişin dehlizlerine çekecek kuvvetteyken, o, hemen yanı başındakine tutunmayı denemişti. Ayaklarının altında sağlamlığına defalarca şahit olduğu zemin hızla kumlaşarak, medceziri bir çekim gücünde guruldadı, titredi ve onu titretti. Senatör başını başka yöne çeviremedi. Gördüğü manzaranın dehşetiyle ince bir çığlık attı:

'Hayel!'

Senatör, bu korkunç sahne karşısında dehşetle sarsılmıştı. Karısının gözkapakları sıkı sıkıya birbirine dikilmişti; kalın, kirli urganımsı bir iplikle. Dikiş noktalarında kandamlacıkları parıldıyordu. Korkunun dalgaları bilincini bir sandal misali sallayınca çığlık atmak yerine sustu.

Serin bir yel usulca dokununca yüzüne, gördüğü kâbusun bu kez farklı sahnelerden oynanan bir tekrar olduğunu fark edecekti Senatör. Düşlerinin oynadığı bu oyunda, bilenmiş ve gizlenmiş bir kinin nesnesi olmuştu kendisi. Aklı ona, labirentli duvarlarını eski geçmişinde kurduğu, sinsi bir saklambaç oyunu oynuyordu, hesaplarını bilinçaltının inlerine kilitlediği.

Senatör, dejavu rüzgârının tenini yırtmasına pek alışkındı. Aşina olduğu bir sokağın başında ileride onu neyin beklediğini hatırlamaya çalışıyordu şimdi. Felçleşen düşünceleri, geçmişinden getiremediği görüntülerin yokluğunu, silinmiş bir hafızada hissedilen tanımsız boşluğun varlığını sorgulatmak isti-

yordu ona ama o her defasında anıları konusunda daha fazla körleşiyordu.

Beklerken, çaresizliğin çekiminde yavaşça ensesinden duvara çivilendiğini duyumsamıştı. Bir kas tutulması, bir ağrı vardı bedeninde ve başını oynatamıyor, yutkunamıyordu. Karabasanın pençesinde hareket ettirebildiği tek şey, yalnızca gözleriydi. Teslim olmak bu demekti galiba. Alacakaranlıkta birinin varlığını hissediyordu ama göremiyordu. Senatör, tekrardan yaşamışlığın bıkkınlığı ve çözümsüzlüğünde, stres dolu bir kahkaha attı:

'Bıktım bu oyundan ve senden!' dedi. 'Bıktım aynı şeylerin tekrarından! Artık korku duyamayacak kadar yorgunum!'

Uzun saçları örgülü küçük kız, kin dolu bakışlarıyla belirdi karanlıktan: 'Korku duyacağın vakit daha gelmedi Palas!' dedi.

Senatör sanki yabancı olmayan birinin adını duymuştu. İsim, kumun altında unutulmuş bir tarihe aitmiş gibi geldi ona. Küçük kızın kendisine kinle bakmasına bir anlam verememişti. Belikli beyaz saçlarını çocuk elleriyle iki yana savuran kız yanına yaklaşıp gözlerinin içine baktı, adanmış tarihsel bir öfkeyle.

'Hatırlayamıyorsun değil mi Palas?'

'Benim adım Palas değil! Palas'ın kim olduğunu bilmiyorum! Senin de kim olduğunu bilmiyorum. Neden rüyalarıma giriyorsun? Kimsin sen küçük kız? Kimsin?'

'Hatırlayacaksın, hem de her şeyi... Hatırladığın zaman da onu sonsuza dek kaybedeceksin.'

Palas'ın kim olduğunu gerçekten de hatırlayamıyordu Senatör, hatırlamasına imkan da yoktu. Zaten bu yüzden herkesten fazla kâbus görmeye mahkûm ettirmişti kendi öz benliğini. Beyin nöronları haritasında, en fırtınalı bölgelerini önce yakıp, yok ettirip sonra yeni hücrelerle yeniletmişti uzun yıllar önce, Tayvan'ın bambularla örülmüş arka sokak biyotek atölyelerinin birinde. Hayatının bir kısmını çerçeveleyip, depolamış olan beyin hücrelerinin hepsi yok edilmişti. Yeniden örülen nöronlar ağına bilgisayarla senaryolanmış kesitler yüklenmişti. Yaşanmamış günlerin hücreleri yaşıyordu kafasında ve anılarında şimdi. Oysa senatör, hiç farkında olmadan, kendi yarattığı koskoca bir yalanı kendi hayatı biliyordu.

Senatör'ün Tayvan'da o güne dair hatırlayacağı tek şey, Siteler Birliği barış sürecinde Orta Asya'ya tahliye edilecek mültecilerin sorunu ve karısının nehirde yapmak için ısrar ettiği sandal turuydu. Görünürde geçmişinde çelişkiye düşeceği hiç bir iz kalmamıştı. Oysa bu durumu değiştirecek olan kader oyunları, çok önce Senatör'ün hakim olmayacağı bir çekim gücünde dış dünyada cereyan etmeye başlamıştı bile.

'Kimsin sen? Ne istiyorsun benden?'

'Senden değil Senatör, ondan... Benden çaldığı şeyi istiyorum.'

'Aptal bir rüyasın sen küçük kız. Hiç var olmadın. Beynimin tuhaf oyunlarından birisin sadece ve beni çok rahatsız ediyorsun. Uyandığımda yok olacaksın. Ne ona, ne de bana zararın olur. Zavallı bir rüyasın sen. Birazdan uyanacağım ve geldiğin cehenneme geri göndereceğim seni, hiç şansın yok!'

'Neden beni ölüme mahkûm ettin Palas? Neden yaptın bunu?'

Senatör, kızın gözlerinde takılı kalmış iri gözyaşı damlacıklarını fark ettiğinde dahi içindeki katil dürtüsü dinmedi. Aksine kızın acı çektiğini görmekten derin bir zevk alıyordu şimdi. Öte yandan karısının dikili gözlerinden akan kan iri, çıplak göğüslerini yıkamıştı. Karısının keskin acısını yüreğinde hissediyordu. Senatör, ciğerlerinden inildedi;

'Aaah, her kimsen küçük kız umarım öldüğünde çok acı çekmişsindir, sen onun kırık bir saç teli kadar olamazsın. Onun uğruna sadece seni değil, tüm dünyada yaşayanları kurban ederdim.'

Senatör, rüyasında histerikli gülmeye başladığında, bu kez küçük kızın gözlerinin de dikilmiş olduğunu gördü. Kız sessizce ağlıyor, uzattığı elleriyle yönünü bulmaya çalışırken acı dolu bir sesle yardım dileniyordu. Senatör karanlığa doğru ilerleyen kızın arkasından seslendi öfkeyle, kendine hakim olamayarak:

'Kimsin sen?'

Cevap gelmedi. Senatör yalnızca derin hıçkırıklarını duydu küçük kızın, bir kaç saniye sonrada küçük ayak sesleri de kesilince koskoca evrende yapayalnız bırakıldığını sandı...

Ve korkuyla gözlerini açtı. Başka bir zaman başka bir mekan. Her şey sil baştandı. Parlak bir ışık Senatör'ün suratına çarptı, yeniden karanlığa sığınmak kısa bir süre, gözlerini kapatarak. Sonra tanıdık bir el dokundu yüzüne; uzun dişil parmaklar hissetti; gözlerini yavaşça aralamaya çalışırken, dolgun, yumuşak bir üst dudak, beklenmedik bir akışla, içinde fırtınaları dindirircesine araya girip bir öpücük kondurdu. Senatör ellerini uzatıp, kaymamak, düşmemek, tutunmak istercesine gelişi güzel, kadını kendine doğru çekti. Aralarında herhangi bir söz alışverişi olmayacaktı. Dakikalarca öpüştüler, dudaklar ayrılınca kirpikler de aralandı. Senatör, koyu leylak rengi gözlerin nebulalarına, bilinmeze bakar gibi daldı. Kadının kesik, kısa aralıklı nefesi dalga dalga yüzüne çarpıyordu, sonsuz bir hüzün ve şehvet duydu teninin kokusundan. İnce, sıkı belinden yakalayıp, onu dizlerine doğru çekmek isteyince kadının nazlı direnişiyle karşılaştı. Sığınacak koy ararken, oyunu kadının istediği şekilde oynamaya bırakacaktı kendini.

Senatör, simsiyah bir kâbustan kırmızımsı, kaygan bir düşe doğmuştu. Ağırlaşan bedeni, yatağa ya da toprağa yavaş yavaş çökmeye başlamıştı. Damarlarında yürüyen karıncalı bir sıcaklık hissediyordu. Dünyası ağırlaşmıştı, kadının çekimine girmişti. Yıldızlar, soluk gezegenler, arada bir parlayan kuyruklu yıldızlarıyla leylak rengi bir evrenin derinliğine düşmeyi arzuluyordu.

Senatör, uyanmaya yakınken gördüğü bu kısa, kısmen mutlu farz edilebilecek rüyaya tutunuyordu adeta. Rüyasında karısını bir kez daha öpmek ve sarmak için ileri atıldı. Uzun saçlarını savurup, durağanlaşarak geriye doğruldu kadın, şimdi ellerinin ve dizlerinin altındaki adamı duygudan yoksun bakışlarla izliyordu. Senatör'ün bu aciz halinden zevk alır gibiydi, her seferinde tam bu noktada kişilik değiştiriyordu.

Kadın ince sürtünüşlerle onu kendine, ölümüne, sevincine, evrenine çağırıyordu. Senatör bilincini yitiriyordu, deliliğine yön veren bu gel-gitlerde. Kadının vahşi hareketleri zamanla sakinleşince, ağır ağır kadının düşlerini aralayıp içeriye süzülmeye hazırlandı. Yapmayı alışageldiği gizli bir ayinin bu safhasını daha iyi yapmak istiyormuşçasına, çok yavaş ilerliyordu. Son ataktan hemen önce ve tutsak aldığı bilekleri serbest bırak-

tıktan hemen sonra, doğrulup kadının yüzüne son bir kez daha bakmak istedi, en çok sevdiği manzarayı düşleyerek: karısının yüzüne doğan o eşsiz anın görüntüsünü hayal ederek...

Sonra çok garip bir şey oldu. Senatör birdenbire yalnızlaştığını hissetti. Bahar havasının üstüne bir kar fırtınası esmiş, hayallerini titretmişti. Senatör, geriye çekilip aşkının varlığını somut olarak görmek istediği sırada dehşetten aklını yitirme şiddetinde ürperdi; gördüğü yüzün lanetinden çığlık atmamak için dilini ısırdı.

Korkudan uzun zaman unutamayacağı bir görüntü hafızasına kazınırken, kendisi dehşet dolu anın şokuna düşecekti. Senatör deminden beri seviştiği karısının hayvani, rengârenk parçalı uzanan kürkünü izliyordu altında. Kadın, başka bir varlığa dönüşmüştü tüm güzelliğini yitirerek. Jaguar kürkünü andıran tüylü teni omuzlarından başlayıp bacaklarına kadar iniyordu, göğüslerinden göbeğine kadar kalp şeklinde pembe geniş bir açıklık bırakarak. Benekli derisi mutasyona uğramışlığının kanıtıydı. Değişimin izleri Senatör'ün yenilenmiş nöronlarına kazınıyordu, sanki kasıtlı eksiltilmiş bir anıya aşeriyormuş gibi.

Bir sırrın kâbusuna mahkûm olduğunu anladığında, güç bela açabildi gözlerini. Rüya bitmişti, kâbus kendini yenilemişti. Senatör sonunda uyanabilmişti.

***

Senatör uyandığında, kendini sapsarı bir Arap çölünde buldu. Gözlerini kırpıştırdıkça görüntüler bulanıklaşıyordu. Sarhoşluktan kurtulmak için ne demesi gerektiğini düşündü ilkin, sonra doğrulup dizleriyle bağdaş kurduğu koca yatağın etrafına göz attı, 'haberler' diye bağırdı boşluğa.

Salonun tam ortasında beş boyutlu görüntüler ışıldamaya başladı. Dış dünyanın bembeyaz, lapa lapa kar yağan bir köşesinde, havada uçuşan Dünya Birliği uçaklarının, mekiklerinin altında toplanan pankartlı kalabalığın eylemini seyretti boş bakan gözlerle. Neyi izlediğini kavrayamıyordu ya da görüntüde neler olduğunu. Kaybolmuş bir çocuğun titrek bakışları vardı gözlerinde, annesini arayan. Kimi kaybettiğini hatırlayamıyordu. Uzayı olmayan başka bir boşluktan düşmüştü buraya.

Senatör bacaklarının arasında hissettiği yapışkan ıslaklığa aldırmadan yataktan çıkıp, gökdelenin en yüksek katındaki Vip dairesinin saydam Trd-alüminyumdan imal edilmiş yarı kubbeli penceresine doğru yürüdü. Bir süreliğine kâbusun parçaladığı düşlerinin yerine doldurduğu yalnızlık duygusuna kaptırmak istiyordu kendini. Yüzündeki tuzlu yapışkanlıktan rüyasında delice ağladığını hatırlıyordu.

Alçalarak sarmalarup sarınan, ada ada gelip site devletinin kulelerine yılanvari dolanan gri bulutları izledi bir süre. Senatör, hologramda yeni baştan yaşanan haberleri duymuyordu, görmüyordu. Sadece sessiz, öfkeli bulutlar vardı etrafını sinsice çevirmiş olan.

Senatörlüğe yedinci kez seçildiğinde bu daireye yerleşmek için başvurmuştu, ancak dokuzuncu seçimlerin ardından, dışişleri savunma konseyinde göreve başladıktan sonra yerleşmesine izin çıkmıştı. Daireye ilk adım attığı günü düşlüyordu şimdi. Aynen bu noktada durmuş, tıpkı dışarıdakinin aynısı, kalın, bol damlacıklı bir bulut ordusuyla karşılaşmıştı. Muhtemelen gece boyunca yağan asit yağmuru metal kuleleri boydan boya yıkamıştı yine. Oysa duyguları şimdikinden bambaşkaydı; sanki uzun bir savaşın ardından kazanılmış bir yenginin sonunda, güçlükle erişilen gerçek kazanım duygusunun huzurundaydı o zamanlar. Ve şimdi hayatındaki en büyük kazanımının karısı olduğunu bir kez daha fark ediyordu.

'Bulutlara baksana.' demişti Hayel'e, sevinç dolu bir heyecanla. 'İnsana ne denli zayıf olduğunu hissettiriyorlar, değil mi?' Hayel, varlığını hissettirmeden beklemişti hemen arkasında, aynı sahneyi aynı olmadığını hissedebildiği duygularla izlerken. Hayel'in beklenmedik zamanlarda onu korkutan dalgın bakışlarıyla karşılaşmıştı o gün. Tam bu camın yansısında, aynen şu an kendi gözlerinde izlediği kuyu karanlığı vardı karısının boş bakışlarında. Hayatının dokuz ay öncesinde garipsediği ama önem vermediği o anın, ilişkilerindeki uğursuz dönüm noktası olduğunu çok açık görebiliyordu. Karısının onun arkasında durup, cama yaklaşmayışındaki anın anlamını şimdi çözebiliyordu Senatör.

'İnsanı korkutuyorlar, öyle değil mi?' demişti Hayel. Cama üç adımdan fazla yaklaşamamıştı hiç, burada birlikte yaşadıkla-

rı dokuz ay boyunca aşağıya yakından bakmaya hep çekinmişti. Bu kadar yüksekte olduklarını görmek Hayel'in bir türlü kovamadığı korkusu olmuştu hep. Koltuğuna büzüşüp, dışarıyı seyretmekten ne kadar hoşnut kalmışsa, bir o kadar camın yakınına ilişip aşağıya bakmaktan korkmuştu.

Senatör, er ya da geç yeniden buluşacaklarını biliyordu. Ömrünün sonuna kadar sürse de vazgeçmeyecekti, asla onun peşini bırakmayacaktı çünkü doksan üç yıllık hayatının yegane anlamı Hayel'di ve onu kaybetmek kavramı bilincinde çağrışmıyordu. Hâlbuki karısı artık onun yanında değildi, kayıptı.

Senatör, ısrarla aklının kendine oynadığı oyuna kanıyor, tüm olasılıkları teker teker düşünmekten korkuyordu. Nereye, neden, nasıl kaçıp kaybolduğunu değil; kimin, nasıl, niçin karısını kaçırdığını merak ediyordu. Senatör karısının kaçırıldığına paranoya derecesinde inanıyor, onun kendisini terk edebilme ihtimaline bir nebze olsun inanmak istemiyordu. Bir sabah bu odadan dışarıdaki sokaklara adım atan Hayel, ardında en küçük bir iz bırakmadan kayıplara karışmıştı. Tüm bu kâbus boyunca karısının kaçtığı, kaçırıldığı fısıltısını, dedikodusunu susturmaya çalışmış, özel hayatını koruyan gizli bir siyaset yürütmüştü. Neyse ki, Hayel pek bilinmeyen bir kadındı, Senatör onu üç yıl boyunca her tür gözden saklamayı kendine en önemli görevlerden birisi sayarak yaşamıştı.

'Hayatımın sonuna kadar seni bırakmayacağım. Sen benimsin.' demişti bir gün karısına, nerede ve neden dediğini anımsamaya çalışıyordu.

Sanki yüzyıldır onsuz yaşamıştı Senatör, oysa iki aydan az bir süredir Hayel'sizdi. Ve her şey ama her şey, bir cehennemdi şimdi onun için. Ne denli politikaya, savaşlara, umutsuzluklara, yalnızlığa boğulmuş olursa olsun umudunu hiç bir zaman yitirmeyecekti. Her günün ışıldamayan sabahında uyandığında Senatör'ü yaşama bağlayan tek şey, onun bir yerlerde hayatta olduğunu bilmek ve ona erişmek için uğraşında bir adım daha ilerlemekti.

Yer yarılıp içine düşen karısının izini hiç bir yerde bulamamıştı Senatör. Kaybolduğu günün sabahında dairesinden hizmetçi robotu ile birlikte çıkan karısının h-gözlere takılan görüntüleriyle onu binlerce kez takip ederek zemin kata kadar

inmiş, karısı robota bir mağazanın önünde onu beklemesini söylemesinin ardından hüzünle gülümsemiş, kaşlarını çatarak zemin katta eylem yürüyüşünde olan insanların arasına karışıp, yokluğa çekilerek gitmişti. Karısını yitip gitmesi bu kadar kolay olmuştu. Senatör onun son görüntülerini binlerce kez, en ince ayrıntısına dek incelemiş, olayın sıradanlığına bir türlü akıl erdirememişti. Alışverişe çıkan karısı nasıl yok olabilirdi? Nasıl olabilirdi bu? Karısının robota gülümsemesinin çözemediği anlamını ömrü boyunca aklından çıkaramayacaktı Senatör. Evrenin bir buruk gülümsemeyle hüzne boğulduğu bu kısacık an, onun kalbinin sapsız bir hançerle deşildiği andı aslında. Kalabalığın içinde neler olup bittiğini hologramdan görememişti, üstelik Hayel'in kalabalığa yanaşması da öylesine masum görünüyordu ki, sanki karşıdan karşıya geçmek istiyorken son anda kapıldığı akıntıyla uzaklaşan birisinin çaresiz anlarını yansıtıyordu. Hayel, kalabalıktan çıkmamış, çıkamamıştı.

Senatörde onun tutsak alındığı şüphesini doğuruyordu bu görüntüler. Çaresizlik içinde birilerinin onu arayıp şantaj yapmasını beklemiş ama hiç bir yaprak kıpırtısı olmamıştı. Peşinden istihbaratı ve devletin adamlarını araya sokmak istemeyen Senatör'ün, kanun dışı olduğu söylenebilecek arayışına gizlice başlamıştı. Bu arayış, yapayalnız olması gerektiği bir kovalamaca olmalıyken, o senatörlüğünün zincirlerinden arınamamış, Yunglong'a haber etmeden peşine koyacağı adamların zemin kattan karanlık kişiler olmaları gerektiği kanaatine varmıştı. Şüphesiz ki, Senatör'ün tanıdıkları geniş bir alana yayılmış kalabalık ve çeşitli insanlardı; mafya gruplarından, eski partililere, Federasyon askerlerinden, Dünya Birliği subaylarına, koloni siyasetçilerinden, her tür sivil kurum üyelerine kadar değişik insanları kapsayabiliyorlardı. Onlara bir haber uçurmak, Hayel'i hemen bulmasına yardımcı olabileceği gibi, karısının ölüm fermanını imzalamak, hatta kendi ipini kendi eliyle çekmek de olabilirdi.

Odanın kapısının açıldığını duyduğunda gelene bakma ihtiyacını duymadı. Hizmetçi robot yumuşak hareketlerle odaya girip, küçük çay masasına bıraktı Senatör'ün her sabah içmeden edemediği buharı tüten, sütlü kahvesini. Sonra Senatör için

her gün yeniden imal edilen Rolian korumalı özel yapım takım elbisesini hazırlamak için dışarı çıktı.

"Yunglong'a on dakika içinde kendisini görmek istediğimi iletin." Durup biraz düşündü, Senatör yeniden kendi zamanına geri dönüyordu yavaşça. 'Rekos'u hazırlaması için pilota da haber verin, saat yedi on beşte üçüncü pistte beni beklesin... Valiler dahi gelse pistten kesinlikle ayrılmasın." Sonra dönüp hologramdaki haber kanalında konuşan belediye başkanı ikinci vekilinin suratından geçip kahvesine uzandı.

"Randevularımın hepsini sorgusuz iptal etmeni istiyorum bugün... Mesajları gönderdiğinde acil bir durumdan kaynaklı son dakika iptalim için özür dileklerimi eklemeyi de unutma; geri mesaj bırakmak isteyen olursa birinci dereceden önem sırasına koy hepsini." Ana bilgisayarı KADer, sessizce tüm emirlerini yerine getiriyordu. Senatör, nedense hayati önemi olan bir şeyi yapmaya hazırlanmanın heyecanını hissediyordu midesinde, zorlukla iki yudum alabildi kahvesinden.

"Takım elbisem nerede kaldı? Şu aptal robota söyle çabuk olsun." Pişmanlık duymaktan nefret edeceği için bilgisayara yeniden sordu: "En önemli randevulardan ilk beşi neydi bugün?"

"Belediye mülteci suç birimini ziyaret saat yedi kırk dokuz, Kültür Bakanlığının zemin kat bahar festivaline dair toplantısı saat sekiz otuz beş, emniyet müdürlüğünün Kızılkum'daki güvenlik alarmını yükseltme toplantısı onüç onbeş, Genes şirketinin Moreks-Tgk prototip saldırı-savunma robotunun sadece size ve polis müdürüne özel test gösterisi saat on yedi yirmi..."

"Tamam, hepsini iptal et. Ya da... Kültür bakanlığının toplantısına özel hat yayınından katılabileceğimi söyleyebilirsin."

"Şehir dışı özel hat yayını için sınırların sadece 100 mil çerçevesinden izin alınabilir Sayın Senatör, eğer uzak bir yere gitmeyi düşünüyorsanız, katılmama konusunda fikrinizi değiştirmemenizi tavsiye ederim."

Senatör, bu yeni model siyasal bilgisayarın kapsamlı prononik düşünce tarzından hep rahatsız oluyordu. Bilgisayarın çoğu zaman kıçını kurtardığını da itiraf edebilirdi aslında. Paralel düşünme yapısından dolayı insancıllığın ötesinde tanrısal

bir tavrı vardı makinenin, ipuçlarını büyük oranlı algılayabiliyordu, sır tutabilecek denli geniş kapasiteye de sahipti.

Senatör umutsuzca sordu: "Bu sabah gördüğüm rüyaların ne kadarını gözlemleyebildin?"

"Yüzde elli yedilik bölümü, toplamda yirmi rüya halinin yolculuğu iki saniye sürdü ve kayıtlarıma işlendi. Diğer yüzde kırk üçlük kesim derin uykusunun anomalisinde saklı kaldığı için nöroproblarım tarafından duyarlanamadılar."

Senatör, acı dolu bir histen başka geride hiçbir şey bırakmayan rüyasını tamamen unutmuş gibiydi. Beynini zorlamaya çalıştı bir süre, hiçbir şey hatırlayamıyordu, sanki hafızası büyük bir fırtınada kaybolmuştu. Hizmetçi robot aynı yumuşak, sessiz hareketlerle odaya girdi, iki eliyle taşıdığı takımı yatağın üstüne bıraktı, sonra Senatör'ün yarım bıraktığı fincana göz atıp fincanı almadan dışarı çıktı.

"Küçük kız... Rüyamda küçük bir kız vardı değil mi?"

"Evet, rüyanızda küçük bir kız gördünüz Senatör."

"Daha önce aynı kızı düşledim mi?"

"Önceki rüyalarınız hafızamda yoklar Senatör, silinmelerini emretmiştiniz, tekrar canlandırılmaları imkânsız. Eğer isterseniz bugünkü rüyanızı holograma düşürebilirim."

"Hayır, bunu istemiyorum. Kızın kim olduğu kayıtlarında var mı? Ya da benzer kişiye ait herhangi bir kayıt?"

"Yok Senatör. Ama isterseniz sitenin ana bilgisayarına girip kapsamlı bir karşılaştırma yapabilirim."

"Yap o zaman ama bana ancak eve geldiğim zaman haber ver, ayrıca Rolian sistemimin ayarlarını yaparken şehrin sınırlarına çıkınam halinde seninle olan bağlantısını kesmesini söyle ona, aynı emirleri milyonlarca kez tekrarlamak istemiyorum."

"Peki, rüyanızı ne yapmamı istersiniz? Silmemi ister misiniz?"

"Hayır, özel dosyamda saklamanı istiyorum."

"Dosyalandı Senatör, merak etmenize gerek yok."

"Etmiyorum da..."

"Sayın Yunglong kapıya doğru yanaşıyor Senatör, salonda beklemesi için hizmetçi robota emir verildi. Pilotunuzun yakıt

konusunda sorusu var, dünya dışına çıkmayı düşünüyor musunuz diye soruyor."

"Yakıtı düşünmenin benim sorunum olmadığını bilmesi gerekir beyinsizin, sadece geç kalmamasını söyle yeter."

Senatör, takım elbisesinin ayarlarından emin olduktan sonra salonun tavanında kubbenin hemen tümünü kaplamış olan dev bir kristal arı kovanına benzeyen özel bilgisayarının süslü donanımı altında, kendisine sunulan yeşil çayını yudumlayan müsteşarını şaşkın bakışlarla tepesindeki parlak ışıkları seyre dalmışken buldu. Yunglong, Senatör'ün mahremine nadiren çağrılırdı, hem karısı Hayel'de bu adamdan pek hoşlanmazdı. Senatör evini pek siyasete bulaştırmazdı, çünkü burası Senatör'ün tapınağıydı adeta. Dokuz aydır burada yaşayan Senatör'ü daha önce sadece bir kaç kez görmeye gelmişti. Yunglong onun özel sekreteri ve kişisel müsteşarı olmasına rağmen evine uğraması yasaklanmışlardan gibi hissediyordu kendini. Senatör'ün özel hayatına verdiği özen başka bir siyaside yok denecek kadar azdı. Senatoda pek çok Senatör, evlerini parti vermek için dahi kullanırken, o özel müsteşarını dahi evine kabul etmeyecek denli itinalı bir adamdı. Yunglong, Senatör'ün içeri girmesiyle hızla ayaklanıp kendine çeki düzen vermeye başladı.

"Sayın Senatör..."

"Çabuk gelmene sevindim. Söze başlamadan önce kıyafetindeki bilgisayarını kapatmanı istiyorum Yunglong."

Adam şaşırdı önce. Senatör onun tereddütte kaldığını görünce, kendiside bileğinden komutladığı bilgisayarını kapattı. Yung Yunlong, tepesinde kendilerini kayıt eden gelişmiş bilgisayar modelinin altında yapılan bu anlaşmanın çelişkili olduğunu göstermek istercesine kaşlarıyla donanımı işaret etti.

"Merak etme. Konuşacaklarımız benim özel dosyama kaydedilecekler, siyaset konuşmayacağız; aslında sadece senden bir iyilik isteyeceğim. Tabii kabul edip etmemek sana bağlı, işin sonunda endişelenecek bir şey olmayacağını göreceksin... KADer!" Senatör bilgisayara ismiyle seslendi."Burada konuşulacak her şeyi Sayın Yunglong'un şahitliğinde kendi özel dosyama koymanı istiyorum ve kendisinin varlığı olmadan dosya-

nın kesinlikle kilitli kalmasını istiyorum. Benim bile giriş yapmama engel olacaksın, bunu belediye yasalarına dayalı yapacaksın, bireysel koruma statüsünde ikimizin dışında hiç kimsenin ve bizim teker teker dosyaya bakmamız yasaklansın. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı Senatör."

Yung Yunlong, bu yapılan alıdin ardından, pek istemese de, kişisel tüm yaşam ve düşünsel aktiviteleriyle, dış çevreyle ve kişilerle olan her türlü ilişkilerini gözlemleyen bilgisayarını kapattı.

13.

Arif boğuluyordu beklemekten. Onun işi boşa vakit harcamak değildi, ya da tüm olasılıkları inceden inceye düşünmek, sabırla, matematiksel hesaplar yaparak plan kurmak değildi; onun derdi, işlerin ters gittiği bir ortamdan sıvışarak postunu kurtarmaktı. Nerede, nasıl olursa olsun... Arif, ışın hızı parıldayıp sönen kargaşada seyredenlerden değildi. Tehlike patladığında arkasına bakmadan yol alırken, kafasında sadece eylemin getirisi ve postunu en tehlikeli anlar ve mekânlardan kurtarmak olmalıydı. Yılların ona öğrettiği en temel derslerden birisiydi bu.

Bulunduğu noktadan nerelere sürükleneceğini bilemiyor ilerisini seçemiyordu, bu yüzdende tedirgindi. Onu yönlendirenler daha önce yapmadıkları bir çıkışla ona sır vermekten çekinmişlerdi ve sadece yap demişlerdi. Hani insanı delirtecek türden bir bilmecenin kapanında bekleyemeyecek olmanın heyecanı ciğerlerinize dolar da, artık yanıt aramak ateşine düşersiniz, işte öyle bir boğumun eşiğindeydi Arif.

Kalabalığa karıştı hemen, buluşma noktasına yakın olmaya kararlıydı.

Yaşlı babası tekerlekli sandalyesinde onu çağırdığında bıkıp usanmayan sabrı ile çömelivermişti yanına: 'Sakın seni aldatmalarına izin verme evlat, bunların hepsi çatışma meydanında herkesin üstüne basıp da, kuyrukları bacaklarının arasında kaçan türdendirler. Seni geride terk edecek olanlar onlardır, unutma sakın bu söylediklerimi...'

Adam canlı bir mumyaya dönmüştü kısa bir zaman sürecinde. Babası, yıllar önce Macaristan'da sığındıkları bir köyün tepesinde, ılık bir mayıs gecesi patlayan, nedense önceleri kendi çocuk aklıyla meteor zannettiği ama sonradan onun gizli amaçlar için tasarlanmış sıra dışı bir roket olduğunu öğrendiği, havai fişek gösterisinin serpintisinden sonra garip rahatsızlıklar göstermeye başlamıştı.

Babalarının bir hastalığın pençesinde kısa sürede meydana gelen fiziksel değişimini korku ve gözyaşından ziyade elden hiçbir şey gelememenin çıkmazında ve çaresizliğinde yaşayarak seyretmişti ailesi. Değişim sadece babasında olmuştu; aile-

nin diğer fertleri sağlıklarını yitirmemişler, hastalık sadece ailenin en büyüğünü vurmuştu. Önceleri basit bir rahatsızlık diye düşündükleri durum, karmaşıklaşarak belirginleşince ve kimse bu duruma doğru tanım koyamayınca, göçleri boyunca her konakladıkları yerde Arif'in annesi, kocasının bu haline delirmişçesine çare aramış, insanlardan yarım dilenmiş, günlerini onun hastalığına bir tanım koymaya ve çare bulmaya adamıştı. Şans eseri denk geldikleri bir Dünya Birliği sağlık istasyonunda babasının sıra dışı bir gen bozulması yaşadığını ve bu hastalığın gerçek nedenini veya ileride doğuracağı sonuçları o anki aşamada tahmin etmenin imkânsızın ötesinde bir şey olduğunu öğrenmişlerdi. Adamın gün geçtikçe, yavaş yavaş deforme olan vücudu, onu terk etmeyecek kalıtsal bir hastalığın pençesinde kıvranır olmuştu. Onulmaz bir hastalığın pençesinde olduğuna dair dedikodular onları zamanla yalnız bırakmış, göç yolu boyunca babalarını saklayarak ilerlemek zorunda kalmışlardı. Balkanlardan güneye kaçıyorlardı ve tabana kuvvet ilerliyorlardı.

Annesinin çabaları hâlâ gözlerinin önündeydi, Arif o günleri asla unutamayacaktı. Deformasyonun aralıksız devam eden değişiminin ve beslediği gizli gen bozulmasının nedeninin Macaristan'daki olayın çok öncesinden, babasının katıldığı eski dünya savaşından miras geldiğini öğrendiklerinde ise, durumun iyileştirilmesine dair umutların yüreklerde yük olarak taşınması için çok geç olduğunu fark etmişlerdi. Son savaşlarda maruz kaldığı silahların ölüm kusan nefesi çoktan babasının genlerine sinmiş, çıkmamacasına yerleşmişti. Köyün yıldızlı berrak gecesinde, esasen hiçbir şey babasını etkilememiş hasta etmemişti. Onun kaderi çok zaman önce habersizce değiştirilmişti ve sadece boyun eğmek kalmıştı geriye. Sözüm ona 'meteor'un patlaması sadece uğursuz bir işaret olmuştu. Bu artık her şeyin eskisi gibi iyi gitmeyeceğinin bir işareti olarak kendini göstermişti.

Arif, altı yaşına gelinceye kadar doğru dürüst babasını görememişti. Savaşlarda bulunan babası bir kahramandı, annesi ne zaman babası ile hologramda konuşsa bunun müjdesini veriyordu. Macaristan yılları boyunca hatırladığı en önemli konulardan birisiydi babasının sürekli savaşması. Yıllarca nerede

olduğunu sadece haftaların araya girdiği kesik görüşmelerin sonunda öğrenebildikleri babası sanki savaşmıyor da işini, yani kahramanlığını yapıyor gibi gelirdi Arif'e. Sonra bir gün babası apar topar geri dönüvermişti. Adamın inadına susarak savaş günlerine gösterdiği tepki ile kimse ona yaşadıkları hakkında soru soramamıştı. Babası savaşı içinde hapsetmişti. Oysa Arif'in aklına hep babasına bir türlü soramadığı, kimin yendiği kimin yenildiği sorusu gelirdi. Ta ki, adam hastalığın pençesine düşene dek sürmüştü merakı, o vakitten sonra kimin yenik düştüğü artık herkes için aşikâr olmuştu.

'Biz hiç kazanmadık, hep kaybettik... Yaptığımız savaşlar sadece eski barışı öldürmek içindi.'

Babasının yaşadığı savaşı simgeleyen tüm hikâye bu cümlelerin toplamı kadardı. Babası başına gelen laneti açıklarken sadece bu kadarını dile getirmişti, annesinin öldüğü gün.

***

İnsanların yüzlerinde aşinalık vardı, umut vardı, zemin kata özgü güvenin hiçbir zaman eksilmeyen kalıntıları vardı, polisin fethetmeye hâlâ niyetli olduğu.

Alt geçidin başında iki polis, Rolian başlıklarının yüzlüğü açık halde, gündelik yaşantının sorunlarından bıkkın, sohbet ediyorlardı kendi aralarında. Alt geçidin süslü girişi, dev bir balık ağzını anımsatıyordu, durmaksızın insan kusan ve insan yiyen. Arif, kendisinin iki katı boyda zırhlanmış polislerin suratına çekinmeden sırıtarak, düşmanca baktı yanlarından geçerken. Yasaklı birisi olmanın saydamlığı ile burunlarının dibindeyken dahi onu fark edememişlerdi. Onlara haykırmak geçiyordu içinden, bakın işte, bütün engellerinize, silahlarınıza, robotlarınıza, sınırlarınıza rağmen yine içerideyim, şehrinizdeyim, gözünüzün önündeyim.

Arif, geçidin basamaklarında durup dalga dalga kıpırdanan kafalar tarlasına bakakaldı bir süre. En çok sevdiği görüntülerden birisiydi bu. İnsan kalabalığı ve uğultusu, hayatı çağrıştıran bir şarkının mırıltısıydı ona göre. Hayatın mırıltısı... Batık kentteki homurdanmalara karşın buradaki renkli kıpırtı, yaşam pınarının sesini anımsatıyor, kendini unutturuyordu ona. İna-

nılmaz, karşı konulamaz bir duyguydu bu. Tüm sorunları ondan arınarak, boşalarak akıyordu hüzün çeken logarlardan karanlıklara doğru. Arınmanın hafifliğinden gelen canlı kıpırdanışlarla Arif'in özlemleri, kalabalığa sevinç içinde karışıyordu ardından.

Arif için hayat çok basitti işte; hayat, postu kurtarmaktı kısaca. Kimi zaman insanların uyumsuz vızıltılı uğultusunda, yakınından geçen kişilerin seslerini, sözlerini, duyabildiklerini gerçek hayat; kendisininkini ise sadece kötü bir rüya varsayardı. Umutları ve hayalleri çoktan yanıp kül olmuş bir adamın hayatına sahipti kendisi, bu yüzden ne kadar hayatı için mücadele ederse etsin, son durağının hep Eski şehir olacağını bilmesinden dolayı kaderine boyun eğmeyi çok genç yaşta kabullenmişti.

Onun olmayı reddeden bir şehrin en çok beğendiği yerindeydi şu an, burada gizlice bulunmaktan hiç vazgeçemiyordu, tıpkı gizli bir sevgilinin okşayan elleri gibiydi bu kalabalık alt geçit... Onu sarıp sarmalıyor, umut kaynağı olabiliyor, yalnızlığını unutturuyor ve ona mücadelesinin gerçek olamayacağını canlılığı ile teyit ettiriyordu. Kendini yok, hiç var olmamış hissetti bir an. Ne müthiş bir duyguydu bu Arif için. Denizde dalga olup dalgalara karışmaktı, durgunlaşan düşünsel vizyonunda beliren. Kimseden farkı yoktu şu anda, olsun da istemiyordu hiç. Köşeye, duvara doğru çekildi, ezilmeyeceğini bilse çömelip düşlerine dalardı burada.

Alt geçitte uyumlu süzülen kalabalık, geçidin sonundaki üç çıkışa doğru kırılıyor, dağılıyordu. Soldaki çıkış asansör bloğuna ve tram istasyonuna gidiyordu, ortancası Kalamış meydanına, sağdaki de zemin katı bir üst kata bağlayan yürüyen yollara çıkıyordu. Bir bakıma yanlış yerde duruyordu kendisi, burada onu kimsenin tanımasına imkân yoktu, aslında burası haritadaki onlarca buluşma noktasından biri değildi, burası hiçbir yerdi; bir tür -yokolmayıarzulayan- insanların kuytusuydu.

'Sana bir kere daha yalvarıyorum oğlum, kurtar beni bu azaptan! Bırak beni... Lütfen, bu son dileğimi yap kurtar beni, kurtar kendini!' diye haykıran babasının inadına o hayata sımsıkı tutunmuş, Eski şehrin yukarıya çıkan tüm dehlizlerini ez-

berlemiş, üstteki şehre inadına gelerek, bu saklı cennetine ve babasının ilaçlarına hep ulaşmıştı.

Arif, zamanını boşa tüketmekte olduğunu hissederek, dışarı çıktı. 7897/90 nolu sokağın köşesine kadar Mavi bulvarda yol aldı. Köşede durup etrafına bakındı, tanıdık hiç kimseyi göremedi, yakından bir h-göz raylara sürtünüp ciyaklamalarla geçip gitti. Yolun solundaki dördüncü dükkâna koşabilecek kadar tenhaydı şimdi bu ara sokak. Hızlı hareket etti. Düşünmeden, tereddüt etmeden içeri daldı. Dükkânın içinde gevşek gevşek dolanan, hologramik ekranlarda satın alacakları ürünleri seçenlerin arasından aradığı kadını, kaşla göz arasında kolaylıkla buluverdi. Kadın, onu görünce konuştuğu bir kişiyle sohbetini yarıda kesip, acil bir şeyi hatırlamışçasına arka taraftaki fosforlu bir kapıdan geçip kayboldu. Aylak aylak dolandı Arif dükkânın içinde onu beklerken, kadın elinde sakladığı kapsüllerle geri döndüğünde ise, o kadını çıkacağı kapının önünde hazır bekliyordu. Aralarında hiçbir söz alışverişi olmayacaktı takasta. Kadının öteki eline, Federasyon'un eski künye çipleriyle, robotların kafatası TPU'ları dolu olan torbayı kimseden gizleme korkusu olmadan bırakıp, alacağını aldı ve beklemeden hızlı adımlarla dışarı çıktı. Çabucak araya dönüp koşmaya başladı. Saatine bakındığında geç kaldığını sandı önce, ama buluşmaya hâlâ vakti vardı.

Tam Mavi Bulvar Belediye Sağlık Merkezinin önünde durdu, etrafı süzdükten sonra içeri daldı. Zemin katın en temiz salonunda insanlar sırayla kabinlere doğru ilerliyorlardı, sağlık kontrolü için. Burası babasının hastalığından sonra onun sık sık gelmek ve sağlık kontrolünden geçmek zorunluluğunu korku ile hissettiği bir yerdi. Babasının hastalığı ve kendisinin de hastalanabileceğinin ihtimali, onun ayaklarını bu bedava kontrollere yönlendiriyordu hep. Yanında bulundurduğu değişik sahte kimliklerle bu insanlar gibi sıraya giriyor, beş dakikada sağlıklı olup olmadığını öğreniyor, aylık düzene oturttuğu rutin görevleri arasında bu özeni, kendine fazla görmüyordu. Bugüne kadar sağlıklı kalmasını bu temkinli davranışının ödülüne bağlıyordu.

Kapıyı engelsiz görebileceği bir köşeye gidip koltuklardan birine oturdu, koşu boyunca elinde tuttuğu kapsülleri saydı: se-

kiz, normalden fazla vermişti kadın ona bu kez. Sevindi. Bu kapsüller en azından bir kaç ay yetecekti, ta ki gelecek sızma eylemine dek, partiyle ya da partisiz...

Arif, alışkındı bu şehre elini kolunu sallaya sallaya girip çıkmaya. Bu yüzden birçok tanıdığı kendisine deli gözüyle bakıyorlardı. Yıllardır ilaçları alıp eski şehire götürmeye adamıştı hayatını, çünkü babasının hayatta kalması onun bu delice sızışlarına bağlıydı. Ve Arif hayattaki tek dayanağı olan babasını kaybetmeyi göze alamıyordu.

'Sensiz olamazdı bu işler, hani ne kadar adın çıkmış olsa da...'

'Neden adım çıkmış ki benim?'

'Hadi ama... Bana saf numarası yapma. Neredeyse yukarının vatandaşlarından biri olup çıktın.'

'Evet evet, biz de biliyoruz senin kendi başına sızmalarını...'

'Nasıl yapıyorsun, nasıl atlatıyorsun bütün güvenlik sistemlerini, h-gözleri?'

Arif'i soru yağmuruna tutmuşlardı o gün, Eski şehrin deprem ve acil kurtarma eğitimindeki arkadaşları. Yüzüne o tarihten ilişen sinsi gülümsemeyle onlara sırrından hiç bahsetmemiş, bütün engellere, tehlikelere rağmen, sonraki yıllar boyunca kendi keşfettiği bin bir çeşit yoldan zemin kata her seferinde tek başına ulaşmayı becerebilmişti, sırf bu kapsüller için.

Gölge, koltuğun boş kalan köşesine geçip yanına oturduğunda dahi Arif, yüzünü çevirip bakmadı ona. Kokusundan tanıdığı, uzun pardösüsü ayaklarına uzanan kadın, bir süre konuşmadan yanında oturup bekleyecekti, onun uyumunda.

"Onları gördün mü?"

"Hayır. Koordinatları Frenetten alamadılarsa başları belada demektir. Bizim de beklememiz boşa olur."Sonra ekleme ihtiyacını hissetti: "Burasının buluşma noktası olmadığını biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum."

"Öyleyse neden gelip yanıma oturma ihtiyacı duydun?" Kafasını olumsuzca sallarken de kadına dönüp bakmadı. "Güvenlik kurallarını çiğniyorsun, peki bunu da biliyor musun?" Derin bir nefes çekip ekledi: "Partinin yetkili komisyon mah-

kemesine çektireceğim seni... Sızma operasyonunu tehlikeye düşürmen cabası, aynı zamanda benim konsantremi bozuyorsun. Etrafımda casus gibi dolanmandan bıktım. Kaç zamandır yapıyorsun bunu ha, kaç zamandır? Sana benden fayda olmadığını söylememe rağmen hâlâ yapıyorsun, nedir senin derdin?"

Arif öfkeli ayaklandı, gitmek için ileri atılınca kadın onu elinden yakalayıp durdurdu. Kadının dokunuşuyla bedenine yayılan elektriklenmenin çarpıntısına kapıldı bir an, olduğu yere çivilenmesi terletecekti kendisini. Bu kadın onun zaafıydı, bunu reddetmiyor, ondan kaçamıyordu.

"Operasyon sorumlusu benim bu gece Arif... Yerine oturmanı rica ediyorum."

Arif, zorla geri çekildi. Gözlerinin ucuyla kapıyı kontrol etmeye devam ediyordu, gitmek ile kalmak arasında yine de kadının yanına oturmak işkencesine bırakacaktı kendini. Her yakınlaşmanın sonunda pişman olan kendisi olmuştu şu ana kadar ve şimdi aynı hataya düşüyordu.

"Operasyona bu semtten başlama emri aldıktan sonra en iyi buluşma noktasının orası olduğuna karar verdim."

"Yanlış karara vardığını yolda gelirken anlamışsındır umarım."

"Neden yanlış olsun ki? Polis devriyelerini meşgul edecek oyunumuzdan haberdar olmaman ne şansızlık, eğlenceyi kaçırmış olmana üzüldüm."

"Neden bahsediyorsun? Robotları kullanmamanı söylemediler mi sana? Hazır değiller, hep bunu..." Kafasını acı çeker gibi avuçları içine aldı Arif bir süre sessizliğin uğultusunu dinledi ama geçitteki duyguyu yakalayamadı. Kadın tam konuşacakken doğruldu, nefesini boşuna tüketme dercesine baktı ona. Hayatımın hatasını sana bulaşmakta yapmışım ben diye söylendi içinden ama yeşil gözlerini gizleyen gözlüğüyle oturan Berfin'e bunu söyleyemedi, hatta onun gözlüklerini takmış olmasına hayıflanmıştı. Berfin'in ondan beklediklerini ona sunamayacağını en başından söylemişti, tıpkı bozulmamasına söz verilmemiş bir anlaşmanın sonunda olacaklardan sorumlu kalmayacağını belirtmek ister gibi. Bir şehirli kızın kendisi gibi biri uğruna hayatını mahvetmesine şans vermemeliydi, bütün

bu düşüncelerin arasından derin bir nefret duygusu gelip kıyılarını dövmeye başlamıştı. Şimdi de, inadına içinde bulunmasının salt ondan kaynaklı olduğunu bildiği bir operasyonun en tepedeki adamı rolünü üstlenmişti bu çıt kırıldım kız.

Apar topar ayaklandı Arif, buradan uzaklaşması gerektiğini ısrarla çağıran ses boğazına sarılıyordu, tıpkı yüzmeye çabaladıkça insanın ciğerlerine suyun dolmasına benziyordu düşüncelerin çırpınışları. Bütün isteği şu an ondan uzak olmaktı, arkasına bakmadan yürüdü gitti. Çok uzun bir zamandır içinde durmadan tüten sönük bir yangının yeniden tutuşmasından korkuyor, rüzgârın geldiği yöne yüzünü dönmüş olmaktan korkuyordu.

***

Berfin, Arif uzaklaşırken onun ne tarafa doğru yöneldiğine baktı başını çevirmeden. O kalabalığın ötesine geçince, bileğindeki bilgisayara yeni koordinatları kontrol etmesini söyledi, sonra robotların nerede olduklarını sordu. Kulağında çınlayan sonuca sevinmiş gibiydi, robotlar yerin altında bir yerlerde saklanıyorlardı, kendi akıranlarıyla baş edebilmeyi becerebilmişlerdi. Toplanma noktasına sağ salim gitmelerini sağlamalıydı. Kendini daha önce hiç tatmadığı duyguların derinliğinde buluyordu Berfin.

Bileğindeki hologramda yeşil noktalar birleşmeye başlayınca oturduğu banktan kalkıp dışarı sıvışmış olan Arif'i kendi halinde bırakarak, birazda zaman endişesiyle kapıya yöneldi. Bir anda takip edildiği endişesine kapılıp kapının eşiğinde durup arkasına bakındı. Janop kapının arkasında bir gölge gibi belirince dudağının sağ köşesinde zorlukla fark edilebilecek bir gülümseme uzadı.

"Bu kez sakın onu kaybetme..." dedi.

Arif, Milenyum meydanına gitmeyi düşünürken, buluşma noktasına varmadan önce cebine doldurduğu kapsülleri güvenli bir yere bırakmayı tasarlamıştı kafasında. Kapsüllerden birini alıp, göstergelerini okudu, sıcaklık ve basınç ayarları yeşilin sarıya dönüşeceği sınırın üstündeydi. Tahmin ettiği rakamlardan

daha düşüğüyle karşılaşmanın verdiği rahatlıkla onları, kostümünün kemerine sıraladı.

Yanında birdenbire beliren adamın onu sağlık merkezinden takibe aldığı görmüştü. "Meydanın hangi yönünü alıyorsun bugün?" diye sordu meraksız.

"Kuzey doğu; bankanın çaprazındayım. Diğerlerinin siperlerine karışmıyorum. Teker teker dağınık halde içeriye gireceğimizi sanıyorum ben... İçerde yalnız kalacaksın, kıçını kollayacağımı sakın sanma, öyle köşe kapmaca oynayamayacağız içeride." Arif ile yan yana yürüyen adamın dudakları oynamıyordu adeta, konuşurken ses boğazındaki çipten Arif'in kulağındaki çipe duyum sinyalleri olarak iletiliyorlardı. Arif onun sessizliğine rağmen kendisinin konuşmak zahmetine katlanmasını adil bulmuyordu. Adam çenesi düşük tiplerdendi. "Farkına vardın ını?"

"Neyin?"

"Peşindeki köpeğin..."

"Sence kim takmıştır onu peşime?" Sonra sormaması gereken soru ağzından kaçıverdi. "Partinin bununla bir ilgisi olabilir mi Patros?"

"Seninle yakından ilgilendiklerini duymuştum ama bu denli yakın ilgi seni çılgın eder oğlum." Arif, sessizce düşüncelere daldı.

"Ne demek istiyorsun?"

Patros, güvendiği insanların hayatlarına dair kaygıları paylaşan bir dost olmasına rağmen bazen çenesinin düşüklüğünden onları kırabileceğini bilen ve bundan korkan biriydi. Geveleyerek konuyu değiştirmek istedi önce, ama Arif'in ona ters ters bakmasıyla hemen teslim oldu.

"Bilmiyorum yani... Belki de şehir züppelerinden biri tarafından kırmızı bültene çekilmiş olabilirsin diye düşündüm; ama bu fazlasıyla özel bir durum olurdu tabii... Benim anlayacağım şeyler değil bunlar, neyse unutalım bunları istersen." Patros anlaşılması sadece Arif tarafından mümkün olan çok sıra dışı kelimeler sıralamıştı.

"Neyi unutalım Patros? Kıvırmadan konuşsana! Ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Uçkurunun bekçisi değilim hani, yanlış anlama tamam mı?"

"Tamam tamam, olay hem düşündüğün gibi değil onunla ayrılalı aylar oluyor, herkes gibi..."

"Bana ne, senin aşk meselelerinden oğlum, bu senin sorunun, ama duyduğum kadarıyla seninki parti konseyine, seni kurultayda zemin kat başkanlık yardımcılığına getirmek için özel bir mektup göndermiş."

Arif'in patlayan kahkahasıyla Patros irkildi, ne olduğunu anlayamadan suratına bakakaldı.

"Beni Başkanlık yardımcılığına getirtmek mi istiyormuş, bu kız kafayı iyice sıyırmış, kendisi başkanlığa mı oynuyormuş? Yazık, beni hâlâ romantik bir serseri gibi düşlüyor zavallı, bir de partideki ünümden haberdar olsaydı... Nereye göndermişmiş bu mektubu?"

"Tansaray'a..."

Kızaran suratı birdenbire asıldı Arif'in. "Sen nereden duydun bunları, aşağıda yaşamadığın halde? Neden bana hiç kimse bir şey söylemedi?"

"Konsey, mektubu kapıdan geri çevirmişte ondan. Bunda kızacak ya da gülecek bir durum yok ki arkadaşım. Şanslı olsaydın burada kalmaya hak kazanırdın, öyle ikiyüzlü yaşamana gerek kalmazdı. Senin burada kalman partiye çok şey kazandırırdı ya salaklar bunu görmek istemediler ya da gerçektende adını duydukları anda hemen unuttular."

"Önerselerdi zaten kabul etmezdim ki..."

"Neden etmeyecekmişsin? Aşağıda ne bok buluyorsun ki, burada rahat bir yaşam sürmenin günahı mı var?"

Sokağın başında bir h-gözün metali parıldadı, ikisi endişeyle adımlarını yavaşlattılar.

"Bilgisayarında hangi program var?" diye sordu Patros.

"Yıldız-pragon programını kullanıyorum, buradaki Moğol pazarından satın almıştım. H-gözlerin onayladığı programlardan diye garanti vermişlerdi, Moğol kadını haklıymış; şu ana dek bir kez olsun durdurulmadım polis tarafından. Aslında..." Sustu, babasının kötüleşen durumundan söz edecekti ama vazgeçti. Patros'un onun katlandığı zorluklara değil katlanması, anlaması dahi bir ömür gerektirirdi.

Ona bu şehirden ne kadar çok nefret ettiğini, eline geçse dünyanın yörüngesindeki Federasyon'un uydusundan nasıl bu şehri yok etmeyi planladığından, çocukluğunun soğuk ve yalnız geçen göçebe günlerinden kalma bu düşle nasıl hayatta kalabilmeyi başardığından bahsetmek isterdi ama yine sustu, susmaktan ve kendi işini kendi başına görmekten başka şansı yoktu bu hayattan pay koparma yarışına girmiş ahmaklar dünyasında. Sonra babasının kayalıklardaki yalnız hayali geldi gözlerinin önüne, gözyaşlarının taşmasını önlemek için başını öne doğru eğerken, Patros yaklaştıkları Milenyum meydanında bulunan Hayat parkı piramidindeki değişimi göstermek için eliyle işaret etti.

"Bak sonunda başladılar! Doğruymuş demek dedikodular..."

"Ne yapıyorlar öyle?"

"Piramidi söküp parkı açıyorlar. Piramidin iki yüz yaşında olduğuna inanabiliyor musun, titanyum çatısına hiç dokunulmamış bunca yıl boyunca. Ve hâlâ sapasağlam onca felakete rağmen. Muhteşem bir görüntü değil mi Arif, öyle değil mi ama? Bütün ormanın kokusu şehrin en ücra köşesinden bile duyulacak diyorlar. Bu park için..." Sustu: "Bu park için savaşırdım Arif, şerefsizim yapardım bunu, canımı dişime takar savaşırdım..."

Patros'un yüzü gülücüklere boğulmuştu. Arif ona bu şehre olan nefretinden ölene dek bahsetmeme kararı aldı. Piramidin tam tepesinde nükleob dalga alıcısı altın renginde eskisi gibi hâlâ parıldarken, üst kattan başlayan söküm işlemleri tüm hızıyla devam etmekteydi. Havada uçuşan vinçlerin, taşıyıcıların, robotik inşaat makinelerinin arasında minicik görünen, kristallere asılı duran robotların çalışmaları meydana göz ardı edilemez bir heyecan getirmişti.

14.

Zemin katta bir Genes çalışanının bu gece bulaştığı bela, kişisel bir ahmaklıktan öteye gidiyor olmalı diye düşünmeden edemiyordu komiser Ferhat. Çünkü bu adamların başka şirketlerin çalışanlarından ayrıcalıkları şu oluyordu; Genes'in ismini duyan tüm kurumların işlerini yaparken iki kere düşünmek zorunda kalmalarıydı. Geneslilerin, şehirde imtiyaz sahibi oldukları gerçeği konuşulması yasak bir sırdı. Yargı ve polis teşkilatları bu durumdan öylesine nefret ediyorlardı ki, bu ayrımcılığı hep barış bozucu, huzur kaçırıcı, topluma fitne sokucu olarak görüyorlardı. Kim ne derse desin, Genes'in şehrin güvenlik güçleri nezdinde apayrı bir yeri vardı. Polise, belediyeye ve Dünya Birliğine gizli bağlarla çalışan istihbarat birimleri, Federasyon'un, Dünya Birliği ile yapmış olduğu barış anlaşmalarına uygun davranmak zorunluluğundaydı. Sırf bu nedenden kurumların, Genes şirketinin birincil çıkarlarını gözetip korumak sorumlulukları vardı. Bu durum yazılı olmayan bir yasa olmuştu. Federasyon yakınlarında duruyor görünmese de, koruyucu kanatlarının şirketin üstündeki varlığı bilinen bir gerçekti. Federasyon, heybetini bu şekilde barış kisvesi ve baskısı altında hissettiriyordu. El altından kendi çıkarlarını güya dünya çıkarları ile bir tutuyor, barışı savaş yapmadan düzenliyordu. Teşkilat içinde son Genes olaylarının yarattığı sancılı gerilimlerin sıklığı, Ferhat'ı ve onun üstündeki belediye senatosuna bağlı amirlerini de rahatsız ediyordu. Yılların getirdiği, var olan barış ile huzurun somutlaşarak kristalleştiği ve böyle acil zamanlarda daha da kırılgan hale geldiğini herkes görebilirdi.

Baki Reat'ın, Kutlu polis karakolundan Genes istihbaratı tarafından zorla alınmaya çalışılması, dedikodu gücüyle tüm teşkilata öfkeyle duyurulmuştu. Fısıltıyla polisin hattına sızdırılan haberin, Dünya Birliğinin şehirdeki sınır karakoluna, oradan da bütün diğer istasyonlarına yayılması son anda, amirlerden birinin devriyede olması sonucu engellenmiş, olay henüz tazeyken çarçabuk örtbas edilmişti. Baki Reat'ın ellerinden uçurulması çok kötü olmuştu. Ferhat elinden geleni yapmış ama verdiği sözü tutamamıştı. Baki Reat'ı karakolda alıkoyamamış ve hafızasına bakıp adamın yakın zamanda yaşadığı

geçmişi ile sakladığı sırlarını öğrenememişti. Bu başarısızlık, gelecek günlerdeki tüm önemli, olası olayların seyrinde gitmesi demekti ve sonuçlarının yakında başına büyük belalar açacağını hissediyordu.

Mahkeme kararı nedeniyle Reat'ı karakolda tutamamıştı. Mahkeme, belediye meclisinin kendisiydi ve belediye yine -ne gariptir ki- Genes'e kıyak geçmişti. Fısıltıların boğum boğum bir sis gibi dolaştığı kuleler arasında, hayaletler yasal yollarla daha etkin ve faal olabiliyorlardı. Bir zemin kat polis devriyesi, yıkım-tahliye alanında dolaşan Callifragi'ye rast geldiğinde ondan bölgeyi terk etmesini isteyecekken, bir lazer tabancasından açılan yaylım ateşine maruz kalmıştı. Zemin katın partikülerinin kaçındıkları şeyin zıttıydı, bu ilkin kimliği bilinmeyen kişinin yaptığı olay. Yıkıntı kuleler ve asırlık gökdelenlerin arasındaki koşuşturmaca da saldırgan, kalabalık bir bulvara dalıp, insanların akıntısına kendini atarak kaybolmuştu. Kovalamacada tesadüf eseri belediye robotlarından birinin algı alanına giren Callifragi, son anda kimliğinin bu robot sayesinde deşifre edilebileceğini görüp, robota doğru bir kaç el ateş etmiş, polisin onun kimliğine ulaşması bir kaç saniyeden az bir zaman almıştı. Callifragi'nin neden polislere ateş açtığı sorusu değildi artık önemli olan. Ferhat bu adamın elindeki silahı nereden bulduğunu ve Baki Reat ile olan ilişkisinin ne olduğunu merak ediyordu şimdi. Callifragi'nin umulmadık saldırısı ile Genes'in Baki Reat'ı alma konusunda ısrar etmesi, Ferhat'ı karamsar bir şekilde düşündürtüyordu. Peki, Baki Reat, bu sahnede nerede duruyordu, onun Callifragi ile nasıl bir işi olabilirdi, neden zemin kata masum bir amaç için gittiklerini ısrarla tekrarlamıştı, kollon adam aslen neyi gizlemeye çalışmıştı? Baki Reat, neden yalan söylüyordu?

Komiser, sırtı dönük kaçan, sonra şaşkın bir öfkeyle dönüp, hayli eski olduğunu kabzasından anladığı bir silahla kendisine doğru ateş eden Callifragi'nin ağır çekim hareketlerini parlak renkler ve sinyal bozulmalarıyla hologramda seyrederken, onun pek acemi olmadığını fark etmişti. Beşinci sarsıntıdan sonra, robotun gözüne isabet eden lazer kütlesinin, hologramın boyutlarını düzenleyen beyinlerden birisine hasar verişini ve görüntünün aniden kesilmesini yalnız başına seyretti. Robotun

vurulduğu ve Callifragi'nin bu suçu işlediği yer, Maptas semtinin Kızılkum bulvarından sadece iki blok güneybatıda kalıyordu. Onun orada ne işi vardı acaba diye düşündü Komiser, sonra nedense kendine kızar gibi oldu. Belli ki bu aptallar alayının zemin katta ne işleri olabilir diye sormamalıydı bundan sonra. Garip şekilde işleri yoğun tiplerdi, hem iş hayatlarını hem de sözüm ona özel hayatlarını dolu dolu yaşıyorlardı. Kaldı ki, hayat dosyaları tertemiz böyle adamların geçmişlerinde hiçbir şiddet kaydı yokken, hologramda seyrettikleri olmasa, onlardan şüphelenmek büyük haksızlık gibi görünebilirdi.

Genesliler bile birgün hayattan usanıp, ellerinde bir lazer tabancası ile zemin katta deliler gibi oraya buraya ateş açabiliyorlardı. Kısacası Callifragi'nin yaptığı deliliği, sadece zemin katta sefil yaşamlarında kavrulan ezik insanların sırtına yüklememek gerekiyordu. Site devletinin bütün güvenlik sistemine, Genes'in dosya seçiciliğine rağmen Callifragi gibi adamlar pek tabii ki, çok önemli yerlerde saklanabiliyor ve amaçlarına yürümeye devam edebiliyorlardı. Genes dahi bünyesine aldığı, yıllarca kulesinde çalıştırdığı, bu adamın kim olduğunu çözememiş, koyununda tehlikeli bir karga beslemişti. Deryus Heyman'ın gelecek günlerde çok yoğun çalışması gerekecekti Callifragi'yi çabuk bulması için. Aksi halde polis onu, enformasyon biriminden önce kıstırır ya da yakalarsa, Baki Reat kadar kolay ellerinden alamayacaklardı. Ferhat parmaklarını dudaklarına sarkan bıyıklarından ayırmadan, gözlerini kırpmadan hologramdaki adamın silik duran suratına bakındı.

Komiser bilgisayarına, görüntüye yakınlaşıp silahın kabzasına fokuslanmasını söyledi; sonra da silahı görüntüden bölüp boyut kazandırmasını istedi. Hologram, silahın boyutlarını ve dört boyutlu şeklini hesaplayarak yeniden canlandırdı. Silahın polis kaydındaki varlığını kontrol ettiren komiserin önüne, yetmiş yıllık bir geçmişten gelen bilgiler döktü. Silah, Dünya Birliğinin silahlarındandı. Zaten kendisi kaba ve ilkel görüntüsünden silahı tanımıştı, artık piyasada hiç bulunmayan ve pil sorunlarından dolayı kendi zamanında dahi pek tercih edilmeyen silah, vurucu gücü çok yüksek olan eski model bir tabancaydı. Rahatlıkla robotların dış zırhlarını parçalayabilecek, hatta iskelet metallerini dahi deşip geçebilecek türden ateş gücü

vardı. Bu yüzden belediyenin robotu, gövdesine çarpan lazer kütlesiyle devre dışı kalmıştı. Silahın kabza numarasını, ayrıştırdığı görüntülerden çözen bilgisayar, silahın kimlik detaylarını holograma düşürdü. İşin ilginç yanı silah, bir Dünya Birliği subayına ait görünüyordu. Subayın kaydına giren komiser, adamın 68 yıl önce Macaristan'da bir çete savaşı esnasında öldüğünü ve subay kaydından düştüğünü öğrendi. O tarihte yok olan silahın Callifragi'nin eline geçmesine kadar süregelen hikâyesini öğrenmeye gerek duymadı. Sonuçta yapılacak bir şey yoktu, silah bir yerde yeniden hortlamıştı işte.

Güven Callifragi...

Polis teşkilatının ana bilgisayarına seslendi. ANN, hologramda bir kadın figürü halinde belirdi. Kadın, başına polis teşkilatının tipik bayan şapkalarından birini takmıştı. Omuzlarında ise dört yıldızdan yüksek amirlerin apoletleri vardı. Bu aptal bilgisayarın, geçmişteki olaylarından dolayı kendisini sevmediğini, ona temkinli yaklaştığını, onu unutamadığını ve algoritmasında garip sorunlar yaşadığını hissediyordu komiser. Her nasılsa, bilgisayar ona gelince hisli davranıyordu. Sanki duyguları varmış gibi, sanki duygularını göstermeye çalışıyormuş gibi, sanki Ferhat'a ben senden üstünüm, benimle fazla uğraşma demek istermiş gibi.

Komiser dudaklarındaki fısıltıyla ANN'e küfretti. Bilgisayar onu çok rahatsız ediyorken bir sebebi vardı bunun. Bilgisayarın yıllar yılı Psio testine ve gizli gözlemine rağmen karakolda mantık yapısını yakalayamadığı, karakterini formülize edemediği tek adam, komiserin kendisi kalmıştı. Bu yüzden Ferhat'ın her konu araştırmasında, sorularına sorularla karşılık verip mantık analizini aynı anda yapmaya çalışması, sabırlı olmayı savaş döneminde öğrenmiş komiseri de sonunda zıvanadan çıkarıp, delirtmişti. Oysa ANN, gayet masum bir Psiomodel uyarlaması ile psikanalize etmeye çalıştığı bu adamın, geçmişinde yaşadığı buhranlar sonucu iç derisinin katmanlaşmış olduğunu bilemezdi. Sonuçta bütün karakolda kendisine en sıra dışı gelen adamı çözmeye çalışması, bir bilgisayar için takıntısından çok programlandığı komutun kesinliğine bağlıydı ve ANN bu yüzden, bir türlü sona ermeyen işlemini tamamla-

mak için dönüp dönüp, Ferhat'ın deyimi ile ona bulaşmak zorunda kalmıştı.

ANN'in kafayı sıyırdığını iddia eden ağırbaşlı komiserin saldırısı ise bir anda olmuştu. Ferhat'ın patlama halinde gelen anlaşılmaz saldırısı, bilgisayarın belleğinde sonsuza kadar yaşatılacaktı. Komiser Ferhat, odasındaki duyargaları parçalarken, bilgisayar dost varsaydığı birisinden kendisine yapılan saldırı karşısında nasıl davranması gerektiği bir türlü kavrayamamış, şikâyetini bir üst amire yaparak Ferhat'ın öfke patlamasını hem durdurmaya hem de bir sonrakiler için onu frenlemeye çalışmıştı. Müttefiki, yoldaşı olduğunu düşündüğü bir adamdan gelen böylesi bir taciz karşısında, ANN dahi ne yapacağını şaşırmış, o günden itibaren savunma mekanizması komisere karşı farklı hesaplar içine girmişti.

Komiser kavgasından sonra bilgisayara iki hafta boyunca hiç girmemiş, odasındaki lambayı dahi el yordamı ile açıp kapayarak ve ANN'e sabah akşam ağız dolusu küfürler savurarak öfkesini ve isyanını sürdürmüştü. Bu süre aksayan işlerinden ihtar alana kadar delice tepkisini herkesin diline düşme uğruna devam ettirmişti. ANN'de bundan sonra onun karşısına duygularını ve hormonlarını rahatlatacak genç bir kadın yüzü ve vücuduyla çıkmamış, kimsenin fark etmediği bir uyanıklık ve yapay zekânın dehasıyla hologramda belirecek yüzlerini orta yaşlı, somurtkan kadın, özellikle de komiserin boşandığı eski karısının yüzüne benzetmeye çalışarak çıkmaya başlamıştı.

Bu lanet olası bilgisayar bana takmış diyordu arkadaşlarına, diğerleri ise kahkahalarla gülüyorlardı bu esprisine. Oysa Komiser Ferhat, her defasında bir tarafından karısına ait olduğunu yakaladığı suratlara tiksinti ve öfkeyle bakıp durmuş, bu benzerliği kimseye söyleyememişti. Hayatını mahvetmeye çalışan iki kadından birisi de, bir anda kendini nedense kadın sanan dünyanın en güçlü bilgisayarından birisi olan bu lanet ANN oluvermişti.

Bilgisayarın insan duygularının algoritmasını çok dalgalı kuantum paralel ekseninde düşünüp kendince yorumlaması ve rahatsız edici oyunlar oynaması, kısa bir dönem onu çileden çıkarmış olmasına rağmen, komiser sonraları bu vesile ile eski karısını hatırasından bütünüyle unutacak şiddette kesip atmış

olduğunun farkına varmıştı. Onu terk edip kaçan, başka bir gezegene yerleşen karısı, artık ona zarar veremiyor ve içini acıtamıyordu acıtmasına da, bu lanet ANN'in onu yeniden hatırlatması pek hoş duygular uyandırmamıştı içinde.

Şimdi de eski karısı apoletli görüntülerle karşısına çıkıyordu. ANN ona uyanıkça mesajlar gönderiyordu kendisinin daha üst bir varlık ve polis elemanı olduğunu göstermeye çalışarak. Neyse ki bilgisayar, işi için sorguladığı bilgiler konusunda onu henüz aldatmıyordu, yoksa ne yapardım diye gün görmemiş sorular uçuşuveriyordu komiserin buhranlı aklında. Böyle bir şey olsaydı ana terminale gider, bütün PUM kovanlarını havaya uçurur, kendimi teknoloji karşıtı bir anarşist ilan ederdim büyük ihtimalle diyordu. Neyse ki zaman geçiyordu ve komiserin takıntıları sakinleşip durgunlaşıyorlardı. Şimdilerde ise ANN'in bu sapık hallerine pek aldırış etmiyordu. Her defasında karısını anımsamaya çalışmaktan yorulmuştu zaten.

"ANN, bana Güven Callifragi'nin dosyasını göster."

Anne sesine yakın şefkatli bir sesle: "Peki Komiser." dedi bilgisayar. Holograma bir şelaleden dökülür gibi veriler ışık hızıyla taşıp birden durdular. Ferhat ağır ağır yana dönen ANN'in yüzünden, karısına ait olan parçaları bir görüşte yakalamıştı. Bilgisayar bu davranışı alışkanlık haline mi getiriyordu ne? Sakin duruşunun altında ruhunu dağlayan volkan, bugünlerde katılaşan magmanın altında durgun akıp soğuyor, eski duygularının üstüne sertleşerek, bir tür zırh oluyordu.

Komiser, kronik bunalım günlerinden birini yaşayacağını ve tadının hiçte hoş olmayacağını hissetti. Bu lanet, fahişe bilgisayarın parmağı vardı günün kof gidişatında. İçinden ana avrat ve bütün evrensel değerleri kapsayan uzun bir küfür etti. Hologramda karısının ince, uzun göz kapaklarının altından bakan yeşil gözlerini gördüğünde. Komiser Ferhat'ı dikenlerine takılı düşeceği yeşil çalılıktan, yardımcısı Nihatan kurtaracaktı. Komiserin odasına öyle bir girişi vardı ki, sanki dışarıda kıyamet kopmuştu. Komiser irkildiğini belli etmeden masasından kalkıp hologramda bir noktaya dokundu, bilgi sayfası genişledi.

"Kiruna bölgesindenmiş." dedi, Callifragi'nin en büyük gizini ortaya çıkarmış gibi.

"Orası kuzeyde bir yer değil mi?"

"Evet, kuzeyde, kutupların dibinde soğuk bir yer..." Komiser uzun yıllar önce Federasyon ve ayrılıkçı sitelerin askerleriyle kanlı çatışmaların yaşandığı bölgeyi ve tarihini Nihatan'a anlatmaya niyetli değildi. Bilmiyorsa gitsin öğrensindi, halen onun nasıl komiser yardımcılığına getirildiğini anlayabilmiş değildi. Bir insan ancak bu kadar salak ya da kurnaz olabilirdi.

"Pharnea fizikçileri ne yapar?" diye sordu genç adama. Sesi sanki onu denemek istiyormuş gibi çıkmıştı, ama gerçektende Pharnea fizikçi diye bir mesleğin ismini ilk defa duymuştu. Nihatan cevap vermeden önce ANN holograma gereken bilgiyi getirmişti. Solar elementlerin TPU içindeki moleküler çalışmalarını, uyumlarını, tepkilerini ve verimlerini nano fizik kuralları içinde inceleyen bilim dalı diyerek söylendi sonra. Callifragi'nin uzun yıllar bu konuda araştırma yapmış, kendini kanıtlamış başarılarla dolu bir kariyeri vardı. Sonuçta kendi dalında en iyilerden birisi olabilmiş yetenekli insanlardan birisiydi. Zaten böyle birinin bu şehirde Genes dışında bir kurumda çalışması bir o kadar şaşırtıcı olurdu. Callifragi yeteneği sayesinde Genes'te çalışma hakkını kapmıştı, dahası kapması için teklifi ona Genes'in kendisi götürmüştü ve o da kabul etmişti. Genes istihbaratının işlediği gafın büyüklüğü şimdi daha da büyük bir tartışma konusu olabilirdi. Nasıl onu gözden kaçırmışlardı? Genes, geçmişini didik didik etmediği birisine nasıl bu kadar kolay iş teklifi götürebilmişti?

"Nasıl farkına varamamışlar?" dedi Nihatan, komiserle aynı bilgiyi okurken. Ferhat, Nihatan'la aynı şeyi düşündüklerini sandı bir an, dönüp ona kafasındaki sorularla baktı. "Adamın ailesinin yarısı kolonilere göçmüş!" dedi sonra, sanki büyük bir ipucu yakalamış ve olayı çözmüş gibi.

"N'olmuş yani?"

"Kolonilere göçenlerin hepsi Federasyon karşıtı oluyorlar, hele şunun anne tarafına bak, kimsenin dünyaya göçmeye niyeti yok sanki. Adamlar kaç yıldır kolonilerde yaşıyorlar. Genes, kendi kulesinde karga beslemişte bunu bilememiş. Adam basbayağı Federasyon düşmanı particilerden olsa gerek."

Tamam, diye düşündü Komiser Ferhat, bizim ahmak bütün olayı çözdü bitirdi, iyi ki öyle apar topar içeri girdi de bir çırpı-

da işi kavrayıverdi. Teşkilatın gururusun sen Nihatan diye düşündü, karakaşlarını kartal çatıp ona döndü:

"Ne yani, bütün kollonlar Federasyon düşmanı mı oluyorlar? Nereden böyle saçmalıkları üretiyorsun bilmiyorum, öyle bir kural mı var, yoksa sen mi yarattın?"

Henüz sözünü bitirmemişti ki, Nihatan'ın ortağı, kısa kestirdiği saçlarının altında ileri doğru uzamış İngiliz burnunu pinokyo gibi havada tutarak, sanki Nihatan'ın kokusunu ta dışarıdan takip etmişçesine, kapıyı yarım yamalak iki vuruşla çalıp içeriye daldı.

"Halı ekürinde geldi işte..." dedi Ferhat, sözünü eksik bırakarak.

"Neyi tartışıyorsunuz siz?"

"Amirime bu Call... Neydi ismi? Halı, Calinafri miydi neydi işte, bunun bir Federasyon düşmanı olabileceği ihtimalinden bahsediyordum..."

"Öyle demiyordun Nihatan lafı döndürme! Bütün kollonların olası Federasyon düşmanı olduğunu söylüyordun, yine dâhiyane laflar edip duruyorsun, tepemi de attırıyorsun! Adamın kolonilerde yaşayan akrabalarının olması onu Federasyon düşmanı yapmaz ki, herkesin kendine göre farklı hesapları vardır, onu başkalarıyla ortak koşman işimizi yolundan çıkardığı gibi, araştırmamızı da saptırır."

"Ama çoğunlukla öyle değil mi amirim? Şehirdeki her vatandaşın kabul ettiği bir önyargı olsa da gerçek payı var..."dedi Elvers masumane ifadesiyle. Komiserin çatık kaşlarıyla burun büktüğünü görünce devam etmek istedi:"Ama öyle değil mi? Kolonilerde doğanların hemen hepsi, Dünya Birliğiyle koloniler arasında olan uyuşmazlığın tek sorumlusu olarak Federasyonu görmüyorlar mı?"

"Neden o zaman dünyaya karşı silah çektiler? Madem bu kadar seviyorlardı neden dünyaya karşı savaştılar? Saçmalıklardan bahsediyorsunuz ikinizde..."

"Yapılan hataları çok geç gördük ama sonunda herkes kimin hangi tarafta olduğunu öğrendi savaşlar sonunda. Kolonilerin ve dünyanın en büyük sorunu Federasyon'un kendisinden başka bir şey değil. Aramızda kalsın amirim, bu adamda hakikati görenlerden birisi bence." Son cümleyi hemen yanı başın-

da havada duran ANN'in suratına bakarak fısıltıyla söylemişti Nihatan. Sonradan garipsemiş gibi neden komiserin böyle bir yüzü ANN'de kullandığını düşündü, kadının hiçbir çekici yanı yoktu.

"Genes'in Federasyon'a bağlılığını bilmeyen yok bu şehirde, öyle değil mi?" dedi Elvers.

"Federasyon hikâyesini anlatmayın bana, her şey gazete köşe yazılarında bahsedilenden ibaret değil. Ayrıca her yazılanı da öyle kesin gerçekmiş gibi birbirimize satmayalım. Callifragi'nin bunca yıldır Genes'in koynunda onun düşmanı olarak ve kendini işine adayarak yaşadığını söyleyemezsiniz. Kimse kendini bu kadar uzunca süre gizleyemez. Sonuçta mutlaka, pek karışık olamayan bir hikâyesi vardır bu adamın. Bugün yarın, kontrol noktalarına ya da bodrumdaki devriyelerden birine takılır ve o zaman hikâyeyi yorum yapmadan daha açık şekilde öğrenebiliriz."

"Söylediklerimden pek farklı şeyler duyacağımızı sanmıyorum ben amirim. Görün bakın, adamın partililerle bağlantısı çıkacaktır. Yinede Genes deyince aklıma daha büyük, daha geniş kapsamlı bir belanın kokusu geliyor. Bir kaç yıl önce yine adamlarından birini bulmak için bize geldiklerini çok iyi hatırlıyorum ve hatta sizin Genes güvenliğinin üstüne nasıl saldırdığınızı da hatırlıyorum. Hatırladığım bir ayrıntı ise adamın yakalandıktan sonra Genes'in eski bir projeyi yeniden başlattığını söylüyor olmasıydı. Adamın neden bahsettiğini hiç anlayamamıştım. Adam takılmış plak gibi aynı şeyleri tekrarlayıp durmuştu, birde gözlerinde acı çeken deli bakışı vardı. O arbedede nasıl yaptılarsa adamı avuçlarımızın içinde çekip aldılar ve bizi bir daha yanına yaklaştırmadılar."

"ANN hologramı kapat." dedi Ferhat, ardından: "Daha sonra o endüstri casusuna ne olduğu konusunda hiçbir şey duymadık değil mi?" diye sordu.

"Bunlar şehrin en tehlikeli mafyası; o adamın bizim mahkemelerde kanunlar çerçevesinde yargılanması gerekiyordu, ama öyle olmadı. Çenesi tutulan adamın endüstri casusluğu yapabileceği şüphesiyle konuşturtmadılar bile. Hani Genes sürpriz projelerinin duyulmasını istemez ya, soru sormamıza dahi izin vermemişlerdi neredeyse. Ben daha sonra o herifi görmek

için Genes'e gittiğimde onun dünya dışı bir laboratuara yeni görev atamasıyla gönderildiğini söylediler, hava limanlarından onun şehri terk ettiğini bulabildim ama nereye gittiğini bir türlü öğrenemedim. Adam bir anda uçtu, yok oldu. Onların şehri ayağa kaldırmaları da kendi yanlarına kaldı. Tüm polis teşkilatı ise saf saf uyutuldu böylece, aynen bugün olduğu gibi. Nasıl Baki Reat'ı elimizden söke söke aldılarsa..."

"İyi ki aldılar!" dedi Komiser Ferhat; "...adam elimizde ölüyordu neredeyse. Genes'te ölmesine aldırmam ama burası başımıza büyük sorun çıkarırdı, düşünsenize ertesi gün vekil ve senatör akınına uğramalar sorgular falan... Çekemem bu kadarını ben..."

Reat, ölmeyi becermeden önce toplam on iki dakika makineye bağlı kalabilmişti. Bu süre hazırlanma aşaması bile değildi, hafıza haritasını çıkarmak için. Elde ettikleri şey, onun fantezileri veya düş diyarındaki bilinçaltı kâbusları da olabilirdi. Nasıl bir sonuç çıkacağını bilmiyordu.

"Nihatan, Reat'ın hafıza verilerinin ne zaman çıkacağını öğrenebildin mi?"

Nihatan buraya gelme nedenini sonradan hatırlamıştı:

"O iş düşündüğümüzden de zaman alabilir, laboratuardakilerle konuştum; adamın ağır bir ay-sendromu hastası olduğu var. Bu yüzden çıkacak görüntülere pek güven olmazmış. Ölmeden önce tıpkı karadelik girdabına sürüklenmeye benzer bir durumla karşılaşabilirlermiş... Dediklerinden ben pek bir şey anlamayınca, bana görüntülerin daha yoğun ve hızlı formatta olacağını ve genelde bilinçaltına yerleşmiş saçma sapan olayların su yüzüne çıkacağını söylediler. Görüntülerden umut yok yani... Reat'ı yasal yollardan sorgulamamıza izin vermezler mi acaba?"

"Tabii verirler ama önce o görüntüleri kafasından sildikten sonra olur, bu da bir kaç hafta alır. Ellerinde tapu gibi mahkeme kararı var, hamle sırası onlardadır, bize susup oturmak düşüyor ancak." Elvers doğru söylüyordu. Sonra durup komisere döndü, kavrayamadığı şeyi hatırlamış gibi: "Neden biz Baki Reat'ın son altı saatiyle ilgileniyoruz ki?" diye sordu.

Komiser ellerini pantolonunun cebinden çıkarıp, ucuna oturduğu masasından arkasındaki orman cıvıltılarının dışarı

taşması arzu edilecek duvar hologramına döndü, mevsim değişiyordu orada.

"Hesapta Callifragi'nin olması bizi şaşırttı, aslında beni ilgilendiren Baki Reat'ın peşine düşenlerdi ama bununda önemi yok şimdi. Sizden ne yapıp edip bana bu Callifragi denen herifi bulmanızı istiyorum. Onun sonraki hangi sahnede biteceğini merak ediyorum. H-gözlere tüm detaylarını indirin, belediyenin şehrin her köşesindeki robotlarını bu işle meşgul edin isterseniz, hatta şehrin dışındaki h-gözleri sisteme dahil edebilirsiniz. Ağı kurmak için zaman kaybetmeyin. Bu saatlerde gizleniyor olabilir, kaçmak için dışarı çıkmak zorunda kalacaktır."

Nihatan, Elvers'e bir baş işareti yapıp dışarı çıkmak için hareketlendiğinde ANN'in hologramı aynı yüzle geri geldi, asık suratı daha da asıklaşmıştı. Komiser Ferhat, hologramı kapattığını düşünürken ANN'e bu suratla geri gelmemesi için emir verdiğini anımsıyordu, bilgisayar yine kendisiyle oyun mu oynuyordu ne?

ANN onlara Kızılkum'da bir h-gözün vurulduğunu söyledi, gelen veriler h-gözün ağır silahla vurulduğunu söylüyordu. Bu şaşırtıcı haber karşısında komiser Ferhat, kendisini uyarmaya çalışan içgüdülerine lanet savurdu. Kaç haftadır zemin katta tetikteydi, bir şeyler olacaktı, istihbaratlar bunu söylüyorlardı. Oysa daha önce hiç olmadığı kadar sessizleşmişti ortalık ve onun beklediği ya da izini sürdüğü şey, bir kollonun zemin katta bayılma ve ayılma kavgasından öteydi. Ne yazık ki asıl saldırıyı kaçırmış, bekleme zamanını yanlış zamanda yanlış yerde bulunarak tüketmiş, sonucunda da boşa adım atmıştı. Bu haber karşısında nasıl ayaklandığını bilemedi.

İskeleye yanaşan Porrad aracına bindikten sonra Baki Reat'ın ve Callifragi'nin dahil olduğu senaryoları düşünmeye başladı. Yanındaki pilota daha hızlı gitmesini söyledi, sanki henüz olay bitmemişti, hatta sanki her şey yeni başlıyordu.

Kuleler arasından vızıldayarak geçen porradtan, Milenyum parkındaki hareketliliğe dalgın bakınırken, bilegisine bir ileti geldi. Kimden geldiğini önemsemeden mesaja bakınmadan hemen kabul etti. Bileğinin üstünde tanımadığı bir kadın başını kaldırdıktan sonra kendini tanıtmadan ona ismiyle seslendi. Kadının kıpırdayan dudaklarından onun ne dediğini, porradın

vızıltılı motor sesinden duyamıyordu. Komiser Ferhat, bir an dönüp pilota yavaşlamasını, yere inmesini, şu motor sesini durdurmasını söyleyecekti. Ama pilot, kaskının altında dalgın bakışlı yüzünü ona çevirmemişti bile, kuleler arasından süzülerek geçerken sadece varmaları gereken yere, Kızılkum semtine en hızlı yoldan gitmeye çalışmanın dikkatindeydi.

Mesajı bitiren kadının hologramda kalan yaşlanmış yüzünde asılı duran ifade, insanın içinde burukluğun resmini canlandırıyordu. Kadının bitirmesine sevinen komiser, duyamadığı mesajı aşağıya inince yeniden kontrol etmek istiyordu. Zemin katta ipin ucunu kaçırdığı işaretini almanın huzursuzluğunda, kulağında uğuldayan başka seslerin bir anda yok olmasını diledi. Ve o an, kayda alınmış mesajın sahibi kadının yüzü, parça parça toparlanıp ona kimliğini ifşa etti.

Komiser Ferhat aradan beş yıl sonra, karısının kısa ama hâlâ kumral saçlarının altında biraz yorgun ve yaşlanmış duran yeşil elası gözlerini yeniden gördüğünde, onu tanımakta neden güçlük çektiğini anlayamıyordu. Karısının neden kendisini şimdi aradığını düşünmek istemiyordu. Tepelerinde şehrin dışında alçalan güneşin ikindi ışığına boğularak yolculuğun bitmesini ve porradın bir an önce yere inmesini, uzak kulelere dalarak bekledi.

15.

Federasyon geçmişli üç dev adam, havalimanında içeriye alındıkları beyaz, geniş, baktıkça insanın gözünü kar aydınlığı gibi kamaştıran parlak bir salonda, ayakta, sorgusuz sualsiz, uzunca bir süre yalnız başlarına bekletildiler. Üç adam, hangi gerekçe ile gümrük kordonundan ayrıldıklarını bilemiyor ama bu ayrımcılığın bir şekilde Federasyon kaynaklı olduğunu hissettiklerinden sessizce beklemenin, şimdilik yapılacak en iyi şey olduğunu düşünüyorlardı.

Önlerinden geçip giden polisler ile havalimanı korumalarının onlarla ilgilenmeyen umursamazlıklarından, üçü de aynı oranda rahatsız olmuşlardı. Harsia Omid, diğer akranlarına uyarak sessizce beklemiş, şikâyet etmemeye çalışarak, her iki kapının ucunda gösterecek tehlikeyi gözetlemeye koyulmuştu. Mülteci, ziyaretçi, yolcu kalabalığı içinden üçünün özenle seçilip, salona getirilmiş olmaları tesadüf değildi, polis mutlaka onlar hakkında bir şeyleri derinlemesine araştırıyor ya da bazı ayrıntıları deşiyorlardı.

Federasyon askerlerinin genlerine zorla işletilmiş disiplin, uyanıklık, üçünün gözlerinin kenarında ışıldıyordu. Bembeyaz salonun girdikleri kapıdan başka bir tek çıkış kapısı vardı ki, o da her üç dakikada garip bir tıslamayla açılıyor ve salona hemen hepsi polis olan insanlar, robotlar giriyor ve öteki kapıdan, onların boş salonda unutulmuş garipliklerini umursamadan çıkıp gidiyorlardı. Saatlerdir burada unutulmuşlar mıydı ya da kasti olarak mı bekletiliyorlardı belli değildi. Ayakta bekletilmelerinde bir şüpheli duruşu vardı gözlerden kaçmayan.

Salon, üç boyutlu bembeyaz bir uzaydı, insana derinlik korkusu verebilen. Beyaz duvarların gerisinde onları gözetleyen, tarayan, h-gözlerin varlığından artık şüphe etmiyordu. Bir an, iliklerine kadar incelendiklerini hissetti.

Sonunda içlerinden biri dayanamayıp konuşmak istercesine, boğazını duyulabilir gürültülerle, öksürüklerle temizledi sonra yanındakilerin tepkisizliğine uyup sustu. Harsia, her ne kadar tüm duygu ve düşünce fonksiyonlarını kontrol altında tutmaya çalışıyorsa da, damarlarına sinsice salınan, Federasyon

tarafından dizayn edilmiş, her an savaşmaya hazır hormonları onu kıpır kıpır olmaya itiyordu. Birazdan bir grup polis şu kapıdan içeriye gireceklerdi. Denetim noktalarında ve devriyede gördükleri, zırhlı, keçi ayağı mekanizmasıyla uçabilen tiplerden polisler; tehditkâr, bura doğumlu ve yabancıları istilacı gören beyinsiz idealist türden adamlar. Üstlerine doğru gelecekler, silah reaktörleri ölümcül derecede yüklenmiş, acımasızca onları enselerinden yakalayacaklar ve...

Harsia, yenilgisini kabullenmesine rağmen her nedense, kötü bir şekilde aşağılanmaktan çekiniyordu. Dünyalıların en çok hoşlarına giden şeylerden birisi, Federasyon askerinin aciz durumuna tanık olmak ve acizliklerini seyrederken onların suratına bakıp sırıtmaktır. Bunun temel nedenlerinden birisi Federasyon'un Dünya Birliği ile yapmış olduğu, uzun yıllar süren savaşlardı, bu yüzden dünyada yaşayan her insanın bilinçaltına sinmiş bir düşmanlık vardı.

Bekleyip görmekten başka elden bir şeyin gelmemesi Harsia'yı iyice huylandırmıştı. Her nasılsa, hoşuna gitmeyen hayallerle vaktini öldürürken üçüncü adamın elektrik yüklü davranışlarına gözü takıldı. Adamın ayakları, kolları, elleri, parmakları, parmak uçları kıpır kıpırdı. Saldırı öncesi insanın içindeki caniyi taşıran kristalitlerden almış gibi görünüyordu. Bu histerikli hareketler dipsiz bir korkunun, koyu bir endişenin ya da kapana kıstırılmışlığın heyecanını dışa vuruyor olabilirdi. Harsia'nın bakışları, göz ucuyla izlediği adamın elinde tuttuğu gümüşi, resmi model çantaya ilişti. İçinde kıymetli şeyler taşınan türdendi, adam yüksek rütbelilerden olmalıydı.

Mavi damarları şakaklarında patlayacakmış gibi sızlayan üçüncü adam, Federasyon'un kuvvet komutanlarından birisiydi. Harsia'nın kendisine göz ucuyla şüpheli süzüşünden rahatsızlığını belli etmedi. Çünkü Promitium çipine depolanan bir kaç yüz zettabaytlık verinin ağırlığı, çipin doğrudan bağlantılı olduğu nöron hücrelerine gönderdiği kalp atışlı akımlarla, yükün, hücre reaksiyonunda güvenlik sınır çizgisini çoktan aştığını belli ediyordu. Bir insanoğlunun beynine yükleyebileceği en ağır türden yüktü, onun sessizce sırtlanmış olduğu. Adamın beyni eriyordu denebilirdi ama tüm bu olumsuzluğa rağmen hâlâ sabredebiliyordu. Ea'dan ayrıldığından beri kafasında ta-

şıdığı bilgiyi ulaştırmayı hedeflediği yere çok yaklaşmışken sebepsiz yere, bir tür tutuklu zannına terk edilmişti bu salonda. Bir Federasyon yetkilisine bu şekilde davranacakları hiç aklında yoktu. Rastgele zaman aralıklarıyla değişik bir evrende parlayan yıldızların ışıltısı, tüm aklını karnaştıracak denli yoğunlaşmışlardı. Hâlbuki onun zamanını boş yere tüketiyorlardı. Elinden düşürmediği çantasına bakındı. Parmaklarına olan hâkimiyeti azalırken, aşırı terlemeye başladığını fark etti, kalp atışları hızlanıyordu. Kum saati doluyordu, fazla kumu kalmamıştı, bir an önce bir şeyler olmalıydı yoksa beyni kulaklarından taşacaktı.

Eğer kendini daha kötü hissedecek olursa... O vakit başka çaresi kalmayacaktı, acil durum kararını uygulamaktan başka. Bu duruma düşmemek için gerekirse şehirdeki ataşelikten dahi yardım talep edebileceğini biliyor ama bu şıkkını en sona saklamak istiyordu. Harsia'nın bakışlarını yeniden üstünde hissedince, farkına varmış olmalı diye düşündü. Çünkü yanındaki iki adamın onun gibi Solis'ten geldiklerine emindi. Federasyon askerlerinin birbirlerini sezgisel tanıma kabiliyetleri şüpheye yer vermeyecek şekilde gösteriyordu yan yana duran adamların hali.

Harsia'nın tahmin ettiği gibi diğer adam yüklüydü ve kafasındaki çip ağzına kadar dolu olmalıydı. Kapasitesini dolduran Promitium çipleri nöron hücrelerini uyuşturur, nöronlarsa beyni duyarsızlaştırırlardı. Adam sürekli gözlerini dalgınlığın ellerinden kurtarmak istiyormuşçasına hızlı hızlı kırpıştırıyordu. Promitium sendromunun belirgin etkileri göze çarpar hale gelmişti.

Onları şüpheli kılan muhtemelen bu üçüncü adamdı ve onun dolu kafasındaki bilgiden dolayı burada ayakta dikilmişlerdi ve bu yüzden sinirli kıpırdanmalarla yerinde duramayacak hale gelmişti. Harsia, başından aşağıya devrilen kaynar su hissi ile yanmaya ve başka bir varlığa dönüşmeye başlamıştı. Duygu ve düşünceleri, tüm algısı, hesapkârlığı, normal bir insanın kat be kat üstüne çıkmış, Federasyon'un gizli geçmişi olan bir ürünün bireyi haline gelivermişti. Saldırgan fikrin uyarıcılığıyla ihtiyaç duyduğu, genetik bilimin vücuduna eklentisi olan, Fe-

derasyon'un hücre davranışına yüklenmiş özel hormonu, genetiği modifiye edilmiş organlarından, isteksizce kanına yayılmaya başlamıştı. Kalp atışının hızlandığını hissetti. Kasıklarındaki titremenin dalgalı gelişini kontrol etmek için sırtını hafifçe duvara dayayıp kollarını bağladı. Burnundan alev soluyordu. Savaş meydanına düşüncesizce akın etmeye hazırlanan bir akıncı kadar gözünü hiddet bürümüştü. İşte bu durum Federasyon'un askerlerine gömdüğü eşine zor rastlanır bir hazineydi.

Halbuki, bu savaş hali uyarıcılığı yanlış zamanda ve mekânda devreye girmişti, burası savaşmak için en sıkışık yerlerden birisiydi. Zırhları ve silahlarıyla polisin karşısında hiç şansı yoktu, ister istemez içine dolan ürpertiyi silkelemek için onu izleyen ve onun gibi gözleri dört dönen ama ondan daha soğukkanlı görünen sarışın, kırmızı suratlı akranına döndü:

"Şansımız hiç yok değil mi?"

Diğeri: "Yok" dedi insanı yumuşatan soğukkanlı bir sesle. O da her durumu kafasında hesaplamıştı sessiz kaldıkları süre boyunca. Saldırı, savunma, geri çekilme, kaçma, kendini imha etme planları, olasılıkları arasından kendisine en doğru görüneni; boyun eğip beklemek olmuştu, bu yüzden sakindi.

"Neden buradayız? Ben hâlâ kavrayamadım?"

"Kafa kontrolü için mi?" dedi Harsia üçüncü adama bakarak.

"Kafa kontrolü için mi? Bu yüzden buradaysak boşuna bekletiliyoruz, iyisi mi benim kafamın suyunu yukarıda zaten çektiler. Vize işlemleri için olsa gerek derim... Hani vizesiz, davetsiz giriş yapmak isteyenleri bir hafta içeriye tıktıklarını duymuştum." dedi sarışın olanı.

"Ana salondaki EGEA çıkışında hiç polis yoktu, oradan kaçıp, dışarıdaki kalabalığa karışabilirsin."diye söylendi üçüncü. Parmaklarındaki teri ovarak şakaklarına dokunmak istedi ama onların dikkatli bakışları altında yapmadı bunu. Ağrısı öylesine artmıştı ki, kafasının soldan iyice şişip yamulduğunu düşlüyordu. Bir kez olsun şakaklarına dokunmamıştı salona girdikten sonra, şimdi ise ne kadar şiş olduklarını merak ediyordu. Hiç bu denli uzun bir süre indirme yapmadan kapasiteli bir veriyle dolaşmamıştı.

"Şu duvarlarda bizi gözletleyen mutlaka bir kaç h-göz vardır ama değil mi?"

"Olsa ne olur? Seni bağlantı koridorundan geçirmediler mi yoksa? O işlemi, sen ilk adımının üstündeyken yapmışlardır bile. Federasyon'un, şehir devletleriyle gizliden yaptığı anlaşmalar olmasaydı, bizi şehrin bin mil yakınına dahi yaklaştırmazlardı." Harsia, sarışın adamın makul yorum yaptığını düşündü. Bu şehir yönetimi otuz yıl savaşlarının neredeyse çeyrek asır süren paranoyasını yaşamış ve hâlâ yaşayacaktı, ta ki Federasyonla Dünya Birliği arasındaki soğuk savaş bir gün bitene dek.

"İçinizde rütbeli olan var mı?" diye sordu sarışın adam. Harsia anlamsız gelen soruyu vurgulayarak tekrarladı.

"Ben uyduda beşinci kolordu uzay robo-mekanik bölümündendim..."

Şakakları morarmış, iri pörtlek gözlerini kocaman açıp sarışın adama sert sert baktı üçüncüsü:

"Rütbeni söylemenle sana kolaylık sağlamayacaklardır, burada yaşayan seksen milyona senin varlığında, yokluğunda bir şey ifade etmez. Birazdan gelip seni şehrin bulvarlarına bıraktıklarında ne demek istediğimi çok açık hissedeceksin, üç ay sonrada bu cehennemden kaçıp kurtulmak için fırsat kollayacaksın. Sivil yaşamda herkes kaos içinde yaşar, rütbesiz, sansız ve şanssız..."

"Daha önce burada bulundun demek?"

"Evet, bulundum. Sayısını hatırlayamayacağım kadar..."

"Bizimle birlikte bu salonda bulunmanı nasıl yorumluyorsun o zaman?" diye sordu Harsia. Adam ahmakça onun suratına bakındı, Harsia devam edecekti: "Neden heyecanla kıpırdanıyorsun öyle, seni rahatsız eden bir şey mi var? Burada neden tutulduğumuza dair bildiğin ve bize söylemediğin bir sebep mi var yoksa? Belki de sebebini biliyorsundur, belki de bu sebep sensindir ha? Görende senden iyice şüphelenir, şakaklarının morluğu üç kilometreden fark edilecek kadar şiş hale geldiler, sakladığın bir şey mi var yoksa?"

"Sen kendi işine bak..." dedi diğeri afallamış, sonunda şakaklarına özgürce dokunabildi. Parmak uçları ateşler içinde yanan teninde dolaşıyordu ama o şakaklarını hissedemiyordu. Gözlerini iyice araladı, sanki onların aniden kapanmasından

korkarak. "Sen kendi işine bak..." dedi yorgun bir sesle, ardından bu durum benden kaynaklanıyormuş gibi konuşma dercesine ofladı.

Harsia'nın hiç şüphesi kalmamıştı artık, bu adam basbayağı yüklüydü. Kafasında taşıdığı her neyse ve kendisi her kimse, bu sebeple burada araştırılıyor olabilirlerdi. Hâlbuki Harsia onunla aynı pabuca girmeye hiç niyetli değildi, dayandığı duvardan bir adım uzaklaşıp doğruldu:

"Yüklüsün değil mi?" diye bağırarak sordu apansız. Sarışın adam yerinden sıçrayacaktı az kalsın, Harsia devam etti: "Federasyon'un kayıtlı uzay aracından bu şehre yüklü kafayla gelmenin ne demek olduğunu biliyor musun sen?"

"Bizimle aynı mekikte mi geldi bu?"

"Onu benden önce inerken gördüm, işin kötüsü buraya yüklü kafayla gelmesinde. İltica kanunlarından hiç haberin yok mu senin be adam? Yok mu? Elbette var... O zaman kafandaki boku bilerek taşıyordun buraya, değil mi? Promitium'un doluluğu robotlarca tespit edilmiştir. Polis, Dünya Birliğine çoktan haber vermiştir bile. Şimdi ayıkla pirincin taşını, senin yüzünden bizi de yakacaklardır."

Üçüncü adamın gözleri yuvalarından fırlayacaktı neredeyse.

"Yüklüysem de sana ne bundan... Hem neden bu kadar korkak davranıyorsun? Daha uydudan kopalı bir kaç saat oluyor asker, ama bakıyorum hepiniz Federasyon karşıtı oluveriyorsunuz bir anda..."

"Benimle asker diye konuşma it! Dünya Birliğinden sakınmadan gümrükten öylece geçip gideceğini mi sanıyordun yani? Besbelli burada bekletilmemizin sebebi senin kafandaki bela. Polisin Federasyon askeri ile uğraşmayacağını ve doğruca Dünya Birliğine haber uçuracağını çok iyi biliyorsun. Bize ne olacak peki, bizi de senin gideceğin yere götürmeyeceklerini garanti eder misin, ha?"

"O beni ilgilendirmez. Sana kendi işine bak diyorum asker, bana bir daha tekrarlatma!"

Dudaklarının ucunda sinsi bir gülümsemeyle kendisine yaşlı sırtlanlar gibi bakan bu adamı tanıyıp tanımadığını dü-

şündü bir ara Harsia. Çünkü ekseninden şaşmıştı o an. Ne diyeceğini ne yapacağını şaşırdı. Sonra soru ses oldu:

"Kimsin sen? Kimsin? Neden yüklü kafayla geldin buraya?"

Sarışın adam ikisi arasında doğan gergin alışverişe karışmadan ürpertiyle onları izliyordu, inanmakta güçlük çektiği şey duyduklarıydı. İkisinin karşısına tüm heybetiyle dikilmiş olan bu kurbağa gözlü adamın kırmızı damarlı gözlerindeki öfkeyi gördü ve ona doğru döndü. Harsia'nın yanında durarak ikiye bir olduklarını göstermek istermişçesine sesini yükseltti:

"Kafan yüklü mü senin ona cevap ver önce..."

Üçüncüsü yolculuk boyunca bırakmadığı gümüş renkli çantayı yere bırakıp biraz açıldı. Harsia birazdan sıkı bir kavgaya tutuşacaklarını sezdi, yeniden sordu:

"Yüklü müsün değil misin?"

"Sen çok konuştun asker..."

Adamın arkasındaki salonun çıkış kapısı o esnada açılmış, metalik gürültülerle üç metre boyunda, kontrol noktasında gördükleri model, boynunun yanında lazer topu taşıyan bir saldırı robotu ağır hareketlerle çıkmış, onlara doğru sarsak adımlarla gelmeye başlamıştı. Üçü birden durup kafalarını robota çevirdiler. Robotun onlara doğru yöneldiği besbelliydi, gözlerindeki kırmızı ışık ise korkutucuydu. Kocaman kafasının üstündeki namlular yatay indirilmiş, ateş açmaya her an hazır, onların üstüne çevriliydi. Federasyon'un askerleri bu denli sıcak bir karşılamayı beklemiyorlardı. Yengeç kabuğuna benzer göğüslüğünün altına kıvrılmış kollarını açıp daha tehditkâr bir tavır almadan, robot öylece kalakaldı. Sarışın adam diğerine doğru bir adım daha yanaştı:

"Gördün mü orospu çocuğu, senin yüzünden başımıza gelenleri? Buradan leşimizi dahi çıkartamazlar artık... Hepsi senin suçun! Bizi de seninle aynı kefeye koyacaklar!"

Boyu kısa, ince, sıska yüzlü bir kadın, mavi beyaz önlüğü, saydam camlı kavanoz başlığı, elindeki hologram tabletiyle uğraşarak gelip, serçe kıpırdanışlarla onların önünde ve hemen robotun ayakucunda durdu. Tablette kodlanmış şekilleri tuşlayan beş parmağının hamaratlığı ve yüzünde kendini işe vermişliğin dalgınlığıyla kadın, son işlemlerini tamamladı. Tableti

kapattıktan sonra aynı serçe pırpırlığıyla onlara döndü. Üç dev adamın kendisini seyreden, şaşkın bakışlarıyla karşılaşınca çocuksu bir gülümsemeyle küçücük dişlerini göstererek konuşmaya başladı:

"Evet beyler... Sizi biraz fazla beklettik sanırım. İçişleri bakanlığı mülteci yasasının dünya dışı başvuru kabul edilme koşullarına göre, başvurunuz, şehir güvenlik konseyinin geçen yıl ocak ayında yayımladığı bildirgenin koşullarına ters düşmediği, incelenebilir değerlendirildiği ve bir karar aşamasında olduğunu söylemeye geldim; her ne kadar başvuru süreciniz iki haftadan önce sonuçlanamayacak olsa da... Bunun iyi bir başlangıç olduğunu bilin. Yine de Dünya Birliği paktının yasal düzenlemeleri içinde bulunan Berlin antlaşmasının kararına ve belediyenin mülteci tüzüğündeki yenilenmiş duyurularına rağmen siz ikinizi -bu esnada Harsia kendisine bakan kadının ayrıca diğer kimi gösterdiğini anlayamadı- hangi kategoriye alacağımızı henüz kararlaştırmış değiliz. Bu yüzden şu an yapacağınız vize başvurusunu İçişleri bakanlığının ikinci onayına kadar askıya almak zorundayız, ki bu sürecin ne kadar zaman alacağına dair hiç bir fikrim yok..."

Kadın sustu, anlaşıldığını umuyordu. Beklediği sorular gelmeyince Harsia'nın hâlâ yumruklanmış ellerine, sarışın adamla karşılarına aldıkları üçüncü adam arasında dönmekte olan bıçak keskinliğindeki gergin havanın alışverişine dikkat etti. Aniden sarışın adam ileri atıldı, öfkeli:

"Bizi şehre almayacağınız anlamına mı geliyor bu?" dedi.

"Şimdilik işlemleriniz biraz yavaş ilerleyebilir... Ama reddedilmediğiniz anlamına da geliyor bu... Kişisel verilerinizi Federasyon'un bilgi bankasından istettik, detaylı incelemeye alınmanız ve bu arada bizim gözetimimizde kalmanız gerekebilir, eğer burada kalıp yaşamayı istiyorsanız."

"Ne tür bilgi indirmeye çalışıyorsunuz ki? Tüm verilerimizi ana sisteme zaten indirdik, nasıl bir çelişki bu, anlamadım ben... Federasyon askerlerine kapılarınızın açık olduğunu söylüyordunuz biraz önce..."

"Şüpheli durumundaysak hangi sebepten ..."

Harsia üçüncü adamın sözünü kesmek istedi:

"Tutuklu değilsek neden bunu ana kapıda açıklamadınız, neden buraya alındık?"

"Havalimanı uygulamalarını sorgulamayın, müfredat gereği yapılacaklar neyse onu yapıyoruz, tutuklu değilsiniz..."

"O zaman şüphelilerdeniz..."

"Müfredatta Federasyon askerlerine ilişkin daha neler var acaba?" dedi üçüncü adam, alaylı bir eda ile.

"Müfredatta kafasında Promitium çipleri olanların hafıza kontrolünden geçirilmesi de var. Üçünüzün de bu çipleri kafanızda taşıdığınıza dair bilgi indirmesini siz daha sınırlarımıza girmeden çok önce yapmıştık." dedi kadın. Serçe davranışları vahşileşmişti, bir an onlara ne oluyorsunuz be, der gibi bakındı.

Harsia ile sarışın adam birbirlerine bakındılar, onlarda aynı kategoriye alınmışlardı diğeri yüzünden. Kurbağa gözleriyle kadına tepeden bakan bu dev adamın durgunluğu ve rahatlığı anlaşılmaz gelmişti onlara. Adamda tereddüte dair iz yoktu.

Saydam başlığının rengi yavaşça açık maviye dönüşürken, üç adam kesik kesik soluyan bu kadının yüzünün gölgelerde kaybolduğunu izlediler. Her halinden baskı altında kalınca bunalan bir tip olduğu belliydi ve bu dev adamlara hoşlarına gitmeyen bir haber getirmiş olmanın, onların öfkeli bakışları altında kalmanın utancı yüzünü kızartmaya yetmişti. Kadının başlığının rengi giderek koyulaşıyordu. Kadın kendini bu adamların öfkesinden gizliyordu.

"Yeniden kafatasımın kurcalanmasına izin veremem ben, zaten sunduğum raporda asal çiplerimin yıllar önce söküldüğünü beyan ettim. Yeniden bir haftalık komaya girmek istemiyorum, eğer ısrar edeceksiniz..."

"Sayın Dorberg, bürokrasiyi ben yaratmadım. Yapılması gereken neyse onu yapacağız, reddetmeniz hiçbir şeyi değiştirmeyecektir. Promitium çipleri konusunda hassasiyetinizi..."

Dorberg, sarışın olanı, yüzü kıpkırmızı, gözleri kanlı, homurtulu seslerle kadının sözünü yarıda kesip, aniden fitillenmiş havai fişek gibi parladı:

"Size komaya girme tehlikemin olduğunu söylüyorum yine de anlaşılmıyorum. Henüz şehir sınırlarına girmediğime ve limanda bulunduğuma göre geri gönderin beni, şehriniz size kalsın. Vazgeçiyorum tamam mı, bu saatten sonra kafamın oyul-

masına izin vermiyorum..." Dorberg'i tutmanın imkânı yoktu, öfkeli, elini kolunu sallıyor, robota göz ucuyla bakarken sesini var gücüyle yükseltiyordu. Heykel gibi duran robotun kolları ağır metalik seslerle iki saniyede açıldılar, boynunun üstündeki namlular hedeflendiler. Dorberg hâlâ devam ediyordu:

"Siktirin gidin, alın yüzen şehrinizi bir yerinize sokun, orospu çocukları! Tutuklu değilsem kovun beni o zaman, kafamı oydurmam ben..."

"Sayın Dorberg, buradan hiçbir yere gitmiyorsunuz, belediye polisi..."

Kadın iki kez araya girmeye çalıştı ama her defasında Dorberg kollarını daha uzağa, daha yükseğe savuruyor, kadının bilmediği dillerde küfürler saçıyordu. Sonunda Harsia, Dorberg'i bileğinden yakalayıp kendine doğru çekti.

Dorberg derin öfkeli nefes alışverişleriyle sustu.

"Benim de Promitium çiplerim tamamen silindi. Zaten biz tutmak isteseydik de Federasyon buna izin vermezdi. Hem benim çiplerle ilgili sorunum yok, kontrolden geçmeye razıyım ama bizden önce şunun kafasına baksanız sizin hayrınızadır. Şakaklarına baksanıza, önce onunla ilgilenin siz, kafası birazdan tavana patlayacak..."

"Sayın Omid, beni zor kullanmak zorunda bırakmayın lütfen..."

"Tamam! Benden bu kadar... Gidiyorum ben, başlarım şehrinize de size de... Çağır kim gelecekse, attır beni buradan. Gidiyorum ben, gidiyorum..."

Dorberg'in sinir çıkmazına, diğerinin kafasında yanmaya başlayan beyin hücrelerinin yarattığı hayal ortamındaki yalnızlığı eklenince, iki adam ayrı dünyalara doğru koptular.

Kurbağa gözlü adam gözlerini çaresizce ovaladı ama önünde uçuşan arıları kovamadı. Patlamak üzereyken kulaklarını kapattı, Dorberg'in sesi iri kemikli ellerini deşip kulaklarının zarını yırtıyordu. Buna daha fazla dayanamayacaktı. Ayaklarının ucundaki çantasını alıp hızla arkasını döndü, iki adım attı, kadının ona durmasını emreden sesini duydu, kulak asmadı yürümesine devam etti kaçarcasına, robotun namlusu onu takip ediyordu. Sol omzuna asılan güçlü bir kolun onu geri çekmesiyle adam yolunu şaşırıverdi.

Kavga işte bu hareketten sonra başladı. Bir anda kimin kime vurduğu belli olmayacak denli üç adam birbirlerine giriştiler, daha doğrusu Harsia ve Dorberg üçüncü adama giriştiler. Üçüncü adam böylesi bir saldırıya hazırlıklıydı, ona dokunan Harsia'nın elini hissedince, hemen çantasını duvara fırlattığı gibi arkasını dönüp ilk yumruğu havaya o salladı. Harsia, adamın ok gibi fırlayan yumruğundan zor kaçtı. Kavga çok hızlı gelişti. Dorberg onun ayaklarında yüzeye yapışabilen uzay postalları olduğunu gördü. Dorberg, pörtlek gözlü adamın savrulduktan sonra duvara çarpmadan, kedi çevikliğiyle takla atıp geri dönüşünü ve hasmı Harsia'ya beklediği atiklikle saldırışını ağır çekimle izledi, adam gerçekten çok hızlıydı ve tam bir Federasyon askeri gibi savaşıyordu. Onun sağ yumruğundan kurtulan Harsia, sol tekmesinden kaçamamıştı. Dorberg, bu rütbeli adamın onlardan daha atik ve enerjik olmasına şaşırmıştı. Kafasındaki veri onu her an komaya sokabilirdi çünkü.

Kadın geriye robotun arkasına kaçmış, robota atağa geçmesi için hazır beklemesini söylemiş ama onların kavgasına seyirci kalmayı yeğlemişti. Salona bir anda koşar adım doluşan zırhlı polisler, adamların etrafını çevirmişlerdi birkaç saniyede. Ortada büyük bir meydan bırakılmıştı onlara kavga edebilecekleri. Üçüncü adam, kavgaya son anda katılma kararı alan kendi ağırlığındaki Dorberg'i beş yaşındaki bir çocuğu kaldırırmış gibi belinden ve ayaklarından yakalayarak havalandırmış, aynı rahat ve son derece hızlı hareketlerle karşısında zırhtan duvar ören polislerin üstüne fırlatmıştı. Dorberg üç metre savrulduktan sonra polislerin kıpırtısız Titan-larmonium'dan yapılma Rolian zırhlı gövdelerine çarparak geriye sekmiş, kafa üstü yere düşüp aynı hızla ayaklanmış, acının verdiği ateşlenmeyle yeniden saldırıya geçmişti.

Salonun içinde yankılanan bağırmaların, böğürtülerin, haykırışların, küfürlerin uzun dalgaları dışarıdan birkaç polisi daha odağa çekmişti. Polisler kavga edenlerin Federasyon askerleri olduklarını bildiklerinden bir horoz dövüşünü seyretme heyecanı odaya dolmuştu. Kimse onları ayırmak istemiyordu.

Harsia neden kavga ettiklerini düşündü bir an, yumruğu havada pörtlek gözlü adamın çenesine çarparken. Anlamsız görünen sahnede üç Federasyon askeri kendileri rezil ediyordu si-

te polisinin önünde, cabası bu herifte eti kolay yenir türden değildi. Dorberg'i üstünden atıp ayaklanırken, şakaklarından, alnından, gözlerinden damlayan ter damlacıklarında, onun kendilerinden çok daha fazla gerildiğini, terlediğini görüyordu. Metabolizması uzay tutmasına girecekti daha fazla kavga etmeye devam ederse, sonrası ise koma veya beyin felciydi. Dorberg, Harsia'yla yan yana geldiği bir an fısıltıyla ona 'Birazdan iflas eder köpek, dengesini yitirmeye başladı bile...' diyebilmişti. Oysa polislere sorulacak olursa kavgayı götüren diğeriydi.

"Yüklü müsün, değil misin?"

Üçünün kavgasını seyretmek bir zevk meselesiydi. Onlar başka bir ırkın evlatlarıydılar, insanüstü insanların soyundan geliyorlardı. Federasyon'un seçme subayları ve askerlerinin genetik üstünlüğünü taşıyorlardı. Son model parlak zırhlarının arkasına gizlenmiş polislerin hepsinde, başlıklarının kapanıklığından dışarı sızamayan bir hayranlık, gıpta etme soğukluğu vardı onları izlerken. Federasyon askerleri son yüzyıl boyunca dünya tarihini doldurmuş, değiştirmiş, yeniden şekillendirmişlerdi; savaşlarla, buluşlarıyla, dayanıklılıkları ve safkanyenikan oluşlarıyla.

Şehirde ilk Federasyon kaçkınları ve emeklileri bundan yarım asır kadar önce tek tük görünmeye başlamıştı. Otuz yıl savaşlarının sonunda barışçıl, iyi niyet gösterisi olarak dünya siteleri birliği sınırlarını Federasyon emeklisi asker ve çalışanlarına gevşetme kararı almıştı. Nadirde olsa ilk Federasyon kaçkınları kimliklerini gizleyerek şehrin sokaklarında dolanmaya başladıklarında kimse onların farklılıklarını ne ayırt ediyor, ne de tahmin edebiliyordu. Ta ki şehrin günlük yaşantısında üstlerine gelen tehditleri savurmak zorunda kalan bazılarının gösterdikleri doğal olmayan bazı marifetlerle polisin dikkatini çekene dek. Bir insanoğlunun eski model bir Dünya Birliği robotu kadar kuvvetli ve atik olması hiçte doğal ya da anlaşılır bir şey değildi dünya halkı için. Uzun yıllar konuşulacak, araştırılacak, medyada haklarında belgeseller, yazı dizileri yayınlanacak, kürsülerde tez konusu olacak olan, bu gölgede kalan yeni insan ırkı, o vakte kadar sır kalmayı becerebilmişti.

Kavga uzun sürmeyecekti. İlkin Dorberg, taşan sinirini iyice boşaltmadan, nereden geldiğini ancak altı saat sonra kendine

geleceği polis karakolunun hücresinde öğreneceği güçlü bir elektrik topunun darbesiyle kâğıt gibi savrulup havalandı, metrelerce öteye sırtüstü düştü. Dorberg'in sırtında sarı kıvılcımlar saçarak patlayan elektrik topunun şimşekleri Harsia'yı da savurup yere çakacak kuvvetteydi. Yerden kalkmayarak dizlerinin üstünde usulca ellerini havaya diken Harsia, daha ağzını açmadan robotun yön değiştiren namlusunu üstüne hedeflenmiş hissetti. Kedi dürtüsü ürpertisi, ona yere dalması için lazım olan boşluğu son anda yakalamasına yardımcı olacaktı, zira robot onu da sakinleştirmeye niyetliydi. Robotun ateşlediği ikinci enerji yumağı Harsia'nın yüzünü yalayıp yakarak polisin zırh bariyerine çarpıp dalgalandı, eğer Harsia suya dalan bir ördek gibi yere atmasaydı kendini enerji topu onu göğsünden yakalayacaktı

Robotun silahı ateşlemesine son anda engel olan kadın, Harsia'yı yanına çağırdı. Bileklerini kelepçelediler. Harsia hemen teslim oldu. Topun ona çektireceği acıdan çok işbirliğine hazır olduğunu göstermek istemişti, çünkü kendince suçlu ne kendisi ne de sarışın adamdı; suçlu biri varsa o da, Promitium çipini ne idüğü belirsiz bilgilerle doldurmuş olan diğer adamdı.

Yüzü kanlar içinde kalan üçüncü adamın bir gözü kapanacak denli şişmişti. Harsia şakaklarındaki damarların haritasını gördükçe onun yüklü olduğu düşüncesini çıkaramıyordu aklından. Çılgınca, bu adamın Federasyon'un bir ajanı ve şehirde başka planları olduğunu bağırıyor, önemsenmediğini görünce daha fazla sesini yükseltiyordu. O sırada henüz elleri kelepçelenmemiş, suçlu kategorisine alınmamış olan kurbağa gözlü adamın açık bakan tek gözündeki öfkeli ışıltıda, hiç endişe göremedi Harsia.

Kadın on metre uzağa çektiği diğer adama duyamayacağı sorular soruyor, durmadan elindeki tablete garip kodlar giriyordu. Sonunda kadın onu kelepçeletmeden bir polisin eşliğinde gönderdi, sonra Harsia'nın yanına geldi. En başından başlayıp bitiremediği vize ve mülteci kanunlarını, belediye iltica yasalarıyla ilgili resmi konuşmasını bitirdi ve sonra ekledi:

"Yarattığınız kargaşaya gelince... Artık Federasyon'a bağlı olmadığınızı öğrenmeniz lazım, öyle keyfinize göre kendi çapınızda savaşlar, kavgalar çıkaramazsınız. Bu şehirde bizim

kanunlarımız geçer. Polis memurlarını görevlerinden alıkoyduğunuz için doğrudan tutuklanma kararınız emniyet bilgisayarınca onaylandı, tutuklu kalma süreniz ve koşulları size karakolda bildirilecektir..."

"Onu nereye gönderdin? Sana onun yüklü olduğunu söylüyorum, niye anlamıyorsun. Adam basbayağı bir casus ve bir şeyler saklıyor kafasında. Neden onu kontrol ettirmiyorsunuz, yoksa onu serbest mi bırakacaksınız?"

"Federasyon'un özel görevle gönderdiği bir rütbeliydi o kavga ettiğiniz... Özel izinli bir ziyaretçi... Eğer sizden şikâyetçi olursa, mahkemeye çıkarılacaksınız."

"Ne mahkemesi?"

"Dedim ya, o özel izinli bir ziyaretçi, dilerse sizi şikâyet edebilir. O vakit mahkemelik olursunuz. Şikâyet konusunda düşünmek için bir gün müsaade istedi, zaten bu yüzden karakolda tutuklu kalmanız gerekiyor."

"Ama adamın kafasındaki çiplerin dolu..."

"Onun derdi size kalmamış, bırakın bu meseleyle bizim başımız ağrısın. Üstelik geçiş vizesi Dünya Birliği karakolu tarafınca onaylanmış. Eğer biraz daha soğukkanlı olsaydınız..." sustu, boş yere konuşacağını hissetti. Kadın devam etme gereksinimi duymadan onu yalnız bırakacaktı.

Harsia'nın kafasında bin bir çeşit düşünce baloncuğu kopup havalandılar, aklında kalan tek görüntü, gazeteci kadının kendisine bakmadan sırtını dönüp mekiğin çıkış kapısına yönelişiydi.

16.

Batık şehrin nemli, boğucu, sıcak gecelerinde tek tük parlayan sokak lambalarının titrekliğine takılan birkaç gece kelebeğini, bulundukları kuytulardan takip eden ve geceyi tüketen gözler, karanlığa gizlenmiş bekliyorlardı. Geceyi ürperten basıklığın nedeni insanların, angların yalnızlığıydı ve her nasılsa, bu acımasız gerçeklik, birbirlerine bu kadar yakın ama yıldızlar kadar uzak kalan canlıların tek ortak noktalarıydı.

Civardaki cırcır böceğinin senfonisi, karanlık düşlere karışmaktaydı. Bir zamanlar deniz altında kalmış toprağın çürük kokusuna, paslanmış metalin inadına zamana meydan okuyan kokusu bulanıyordu. Cırcır böceğinin sesine, kâbuslarında kıpırdanan çocukların tedirgin iniltileri karışıyordu, kimilerinin hiçbir zaman duyamayacağı, kimilerininse hiç kulak tıkayamayacağı tonda. Umut, kalplerde saklanan bir kaplandır şu anda. Şehrin Uğurcuk semtinde yaşayanların bildikleri, duydukları ve görebildiklerinden ibaretti. Fısıltılara doymayan aç kulaklar duvarları, harabeleri dinliyor, havayı kokluyorlardı olası yeni bir haber için.

Kimse uyumuyordu, sanki herkes aynı kâbusu görüyordu. Bekliyorlardı, bekleyeceklerdi. Huzursuzluklarına rağmen içgüdülerine boyun eğiyorlardı. Gelecek günlere saklanan bir öfke, bir güç, ısıtıyordu çoğunun ezik kalmışlığını. Bir isyan, bir başkaldırı sıcak sıcak saklanıyordu gözbebeklerin gölgeli derinliklerinde. Çok yaşamış olanlar biliyorlardı görkemini eski günlerinin, unutulmayan, Akmiz meydanının duvarlarına, yollarına kazınan. Tarihleri vardı, unutmaya zorlandıkları ama durgun gözlerinde zaman zaman da yelken açtırdıkları.

"Muhtar'ın yoldaşları gizlice silahlanıyorlar!"

"Partiden gizli silahlanamazlar, parti onlara bu güveni veriyor sadece..." dedi diğeri.

"Parti herkesi kontrol edemiyor ama... Bize baksana, bizi kontrol edebiliyorlar mı?"

"Partinin ajanları Muhtar'ın adamlarını kışkırtıyorlar, kısa bir zamana Muhtar'ın başının nasıl ezildiğini göreceksiniz. Buna neden olacaklarda, Muzaffer'in el altından beslediği bir avuç sırtlan. Sonları bize ders olsun!"

"Onlar silahlanırken bizler ne yapıyoruz? hiçbir şey... Bir de, güya kendimizi onlardan daha akıllı ve deneyimli sayıyoruz. Hepimiz tek dişi kalmış sefillere döndük bunca yıldır. Algan'dan sonra geriye kalanlarımız yavaşlatılmış sefil hayatı ve soyutlanmış sessiz ölümü seçiyorlar. Ne zaman başkaldıracağız biz? Ne zaman sesimiz yeniden dinlenecek? Ne zaman gücümüzü göstereceğiz partililere ve Muhtar'a, ne zaman? Benim hayat süremde yapabilecek miyiz bunları ha?"

"Sakin olun, buranın havasını hiç beğenmedim, sesini yükselmeden konuş... Dinleniyor olabiliriz." dedi diğeri biraz temkinli.

"Kulakları sizin duyamayacağınız frekansları alan bir tek benim aranızda, eğer ben bir sorun duymuyorsam öyledir. Hem artık korkmana hiç gerek yok, yaşlı Murtaz çakalı öldükten sonra bizi dinleyebilecek kulakların hepsi kesildi bu civardan. Yakınlarda birisinin soluğunu duyana kadar güvendeyizdir." Durdu başını büküp havayı dinledi: "Çevrede hiç kimse yok, herkes, her şey durgun..."

"Size Muhtar'ın adamlarının silahlandığını söylüyorum! Sarımsalan'ın ötesinde kendilerine silah yaptıkları bir atölye kurmuşlar, onlara el altından yardım eden bazı partili anglar da var diyorlar... Ayrıca Muzaffer'in ince siyaseti üstteki şehrin zemin katına kadar uzanmış durumda. Yukarıda bazı adamlarının mafya ile alışverişe girdiğini dahi duydum, eğer durum böyleyse adam sandığımızdan daha tehlikeli demektir. Onun ne işler çevirdiğine biraz daha dikkatli bakmamız gerekecek. Toylu'dan Yaman, mafyadan silah satın almaya çalıştıklarını duymuş, Afgan mafyası bunlardan takas karşılığı koloni kristalitlerinden isteyince pazarlıktan çekilmek zorunda kalmışlar. Karaborsadaki birlik silahlarına göz koyabildiklerine göre planları tahmin edebildiğimizden daha karmaşık olabilir."

"Muhtar, saman altından suları okyanusa yetiştirirken bizler yerimizde sayıyoruz. Üç beş yeni yetmeye boyun eğeceğiz yakın zamanda. Düşünsenize bir de bunların ellerine daha güçlü silahların düştüğünü, o zaman kim durduracak çatlak Muhtarı. Eski şehirde kan gövdeyi kesin götürür. Peki, biz o zaman hangi tarafta kalacağız? Elimizi kolumuzu bağlayıp insanoğul-

larının kendi yoldaşlarımızı, kandaşlarımızı öldürmesine göz mü yumacağız?"

Yüksek apartmanın, başı tavana dokunacakmış gibi duran altıncı katında, Akmiz meydanına bakan güney cephesinin penceresi yıkılmış aralığından, bütün meydan alabildiğine rahat görünüyordu. Meydanın ortasındaki balçıklı gölette nadir rastlanan, güçlükle kendini gizleyip, hayatta kalabilmiş küçük, yeşil, uzun burunlu kurbağalardan biri şıp sesiyle kahverengi yeşil suya daldı. Elanü, metrelerce yüksekten kurbağanın suya atlayışını duymuştu, oturduğu yerden sıkıntılı doğruldu.

Elanü geçen günlerin hesabındaydı. Muzaffer de sonunda onu kendi yanlarına davet etmişti: 'Bak, partililer de seni istemiyorlar artık, neden yalpalayarak kendini yalnızlığa itiyorsun. Eski şehirde partiye inananlardan olman bir şeyi değiştirdi mi yani? Sonuçta seni de saf dışı ettiler partiden, bunun için oturup ağlayacak mısın?'

Elanü partiye inancını yitirmediğini hissediyordu derinden. Umer dahi parti uğruna ölümü göze alıyordu. Onun dışarıda olduğuna emindi, Dünya Birliği ya da belediye polisiyle çatıyordu. H-gözlerin hedefiydi o bu saniyelerde ama yinede geri gelip ne onlara ne de Muhtar'ın saflarına katılıyordu. Doğru bildiği, inandığı şey için savaşıyordu. Oysa Muhtar'ın istediği başka bir şeydi, o barış yanlısı değildi, insanı cezbeden konuşmasında yumuşak bir ton olsa da, bu uysallığın ardında gizlenen savaşın yakıcılığını söylemlerinde hep hissetmişti.

"Ne var? Bir şey mi duydun?"

Karanlıkta Atrakhan'ın bezelye tanesi gözleri yakut alevinde parıldıyorlardı. Kalkıp yıkıntıların gerisinden meydana, meydanın ötesindeki ara sokaklara bakındı. Karanlıkta sarı sarı gördüğünü söylemişti Elanü'ye, tıpkı sarı çölde uzağa bakmak gibi; bazen sarılıktan gözlerim yanıyor demişti ona.

"Yok... Kimse yok ortalıkta. Elimizi çabuk tutsak iyi olur, bu civarda birilerinin kanına girmemiz başımıza iş açabilir. Zaten en başından buraların buluşma için tekin olmadığını söylemiştim size, aileler yaşıyor bu semtte, onlarca çocuklu aileler..."

"Silah ve cephane stokumuzu konuşsak?"

"Öncc şu Muhtarcıların silah talep etme hikâyesine açıklık getirelim, içimizden birinin Yaman'la bu konuyu tekrar konuşmasını istiyorum, ne kadar gerçek yanı var bu olayın bir öğrenelim. Onların belli bir tarihten beri garip işler çevirdiklerini biliyorduk ama bu seviyeye geleceklerini şahsen hiç tahmin etmiyordum. Eğer silah elde etmeye gözünü diktiyse Muhtar, amacı parti dışında politik ağırlık kazanmaktan öteye geçiyor demektir. Bu adamlar dibimizde, gözümüzün içine bakarak kendilerinden büyük işlere burun sokuyorlarsa, bizler içinde bir şeyler tasarlıyorlardır. Eminim, dost görünseler de arkamızdan kuyumuzu kazıyorlardır. Beni en çok rahatsız eden Muzaffer denilen sinsi herifin neler çevirdiği, adam çok kurnaz, bence zemin kattaki mafya işini o düşünmüştür, yoksa o kör Muhtar'ın kafası bu kadarına çalışmaz."

"Geçen hafta Muzaffer, beni kendi gruplarına katılmaya davet etti." dedi Elanü sıkılmadan, konuya başka bir yerden girdiğini fark etmeden.

Kapalı, yarı ölü şehirde böcek sesleri yankılanıyordu kulaklarında, kimseden soru gelmeyince devam etme zorunluluğu hissetti: "...gruplarına katılanların sayısı artıyor, bazı biyoklar onlarla çıkar ortaklığına gitmeye karar vermişler diyordu. Buna inanmadım ben. Biyoklardan kimseye hayır gelmez, şehirdeki biyokların büyük bölümü burada gömülmeye gelenler dedim ona. Bana ilginç bir cevap verdi: 'Amacımıza ulaşana kadar herkesi ve her şeyi kullanmak, sömürmek hakkımızdır.' Bu sözüne kendimi tutamayıp gülünce kızdı. Muhtar'ın ağzından çıkan kelimelerin aynılarıyla bana hikâye anlattı. Muhtar böyle yontulmamışları, deneyimsizleri çevresine sararak gözlerden uzağa düşmeye çalışıyor, ayrıca onun siyasi ayinlerine katılanların sayısı arttıkça hayali ordusunu daha bir somutlaştırıyor. O ne derse, herkes emir algılıyor. Kendi gizli kodlarıyla konuştuklarını sanıyorum, üstü kapalı söylemlerin içine bir sürü emir sıkıştırıyor olabilirler. Muhtar bunca zamandır partinin sıkıyönetimine gizlice gülerekten, suratlarına aval aval bakıp kendi işlerini yürütüyorsa, herkes ne kadar geç kalmış olabilir, bunu düşünebiliyor musunuz? Fazla azıtmadan, başımıza bela olmadan, bu halkı kışkırtıp felakete sürüklemeden önce onu temizlemeliyiz..."

Kimse onun Muhtar'ın suikastını istemesine tepki göstermemişti, hepsinin ortak dileğini söze vurmuştu. Yılmaz, çömeldiği yerde derin sıkıntılı bir nefes aldı sessizce. Elanü havanın onun ciğerlerine hırıltılı doluşunu dahi duyabilmişti, heyecanını sezebiliyordu. Güçlükle duyulur:

"Daha zamanı değil..." dedi.

"Zamanı gelecek mi onun Yılmaz?" diye sordu Elanü, Rathem kollarını göğsüne sardı. Baruun yorulmuşçasına yıkıntı kiremitlerin üstüne çöktü, hepsi Elanü'ye bakıyorlardı sanki onu kendilerine konuşmacı seçmişlercesine: "Onun zamanı ne zaman gelecek, daha ne kadar bekleyeceğiz? Onu kendi başına bıraktıkça toplumu daha da zehirleyecek, gençlerin hafızalarına kazınacak, öldükten sonra dahi birileri onu takip etmeye kalkacaktır, biliyorsun bunu Yılmaz, bunu kendinden biliyorsun... Algan'ın yolundan gidenler değil miyiz bizler, kaç zaman oldu o öldürüleli, bizler hâlâ devam ediyoruz, ya Muhtar'ın gençleri dururlar mı sanıyorsun? Beni rahatsız eden verdiği emirleri değil; silahlanmaları, onun akıl zehrinin yanında hiç kalır. Silahlar toplanır, eylemler durdurulur, planlar bozulur, tepedekiler indirilir, kalabalıklar dağıtılır. Peki Muhtar'ın onların düşüncelerine, beyinlerine saldığı zehir, o kolay iyileştirilir mi Yılmaz? Her geçen gün toplumumuzdan eli ayağı sağlam, düşünebilen, yargılayabilen, cesur birini kaybediyoruz onun tuzağına. Bunu durduramazsak kim kalacak geriye bizim ideallerimize, Algan'ın düşlerine?"

Yılmaz uykuydamış gibi konuşmaya başladı tane tane: "Muhtarı öldüremeyiz doğru zamanı değil şimdi, onu öldürürsek en kötüsünü yaparız. Onu... Onu efsaneleştiririz... Asıl o zaman kaybederiz ele geçirdiği gençleri, kitleyi..."

Baruun sessizce onları dinliyordu. Kafasında yaşattığı fantezi dünyasında ne Muhtara, ne parti yönetimine ne de etrafındaki umutsuzlar grubuna yer vardı. Algan'ın efsanesine hayrandı o. Algan'ın Federasyon'a karşı verdiği mücadelenin efsanesi ve baskınlarının türküleri o doğmadan önce dilden dile dolaşıyordu birleşmemiş ang kabileleri arasında. Baruun, efsanevi Algan'ın yazısız izlerini yaşlıların, onu tanıyanların, bilenlerin, dostlarının hatıralarında aramıştı, hâlâ arıyordu.

"Muhtar'a dokunmak doğru değil şu an... Pek yakında partililerle çatışmaya gireceklerdir, bu kaçınılmaz. Sonrasında durumu yeniden değerlendirebiliriz. Muhtar'ın silahlanma sebebi başka olabilir, savaş yerine silahlı gövde gösterisiyle partililerin karşısına çıkabilir belki."

"Partiye karşı nefretini bilmiyor musun? Kısa zamanda krallığını ilan ederse şaşmam! Ben yine de onun en kısa zamanda sahneden indirilmesi taraftarıyım. Ne olursa olsun, yeter ki garantili gitsin. Bana iki hafta verirsen size sağlam bir planla..."

"Yeter! Sana politik açıdan zamanı değil dedim! Daha çok erken... Kazanacağımızdan çok şey kaybedebiliriz, hele bizim yaptığımız duyulursa ne olur diye bir durup düşün. İçimizden birisinin onların saflarına katılması gerek, dışarıdan tahminlerle, fısıltılarla bu iş olmaz. İki taraflı oyunu kuralına göre oynayacak bir kişi bize yeterli bilgi ulaştırabilmeli... Bunu sizin oylarınıza sunmadan önce içinizde bir gönüllünün olup olmadığını soracağım."

Kimseden ses çıkmayınca Yılmaz, ne söyleyeceğini şaşırdı. Grubun lideri olarak demokratik davranma gayretine kızdı. En kısa yoldan Elanü'yü görevlendirebilirdi, Muzaffer'in hâlihazırdaki teklifiyle kısa sürede onlarla kaynaşabilirdi.

"Ben yaparım, ben katılırım onlara!"

Baruun çömeldiği taşın üstünde soluksuz fısıltıyla atılmıştı ileri. Dolgun, kuru sesinde esrarengiz bir güven şakıyordu. Yılmaz, Elanü'ye baktı umutsuz, karşılıksız. Baruun ısrarcıydı: "Benden iyisi yok burada, ben yaparım. Beni içeride tanıyan, bilen iki adam zor çıkar, kolay iş olur onlara katılmam, gerisini bana bırakın. Sen onaylarsan tabii..."

Yılmaz başını sallayıp etrafındakilere bakındı. Kendi kararının suratına tepmesine afallamış halde yardım bekledi, ama kimse gönüllü değildi. Hele nedense Elanü.

"Tamam." dedi. "Aralarına yarından itibaren sızmaya çalışacaksın, seninle buluşma günlerini ben ayarlayacağım. Bunu konuşmamız gerekecek seninle. Diğerleriniz her ihtimale karşı yine kulaklarınızı açık tutun." Susup saatine bakındı yirmiüçkırksekiz, söylemeyi unuttuklarını hatırlamaya çalıştı, hatırlayamadı: "Baruun sen benimle kal bir süre, diğerleriniz

gitmeden önce kapının girişindeki çantadan silahlarınız için yeterli kurşun alın, ikinci takviyenin ne zaman olacağı meçhul, o yüzden kurşunlarınızı biriktirmeye çalışın."

***

Elanü, eski ang direnişçilerinin pasifsize edilmelerinde Muhtarı suçluyordu hâlâ. Kesin politik bir düşüncesi olmayan Muhtar'ın bütün amacı, kendi siyasal etki alanını genişletip partiden daha fazla hak talep edebilmekti. Kimin adına kimin hakkını talep edeceği, herkesin kafasındaki cevaplanması zor bir soruydu. Onun gerçekten bir isyan peşinde olduğuna inananlar sadece yakın çevresindekilerdi, bütün bu sinsi eylemlerden Muzaffer'i maşa gibi kullanarak, gayet uzak bir yörüngede görünmesi onu zararsız gösteriyordu.

En büyük politik çıkmaz burada, diye düşündü Akıniz meydanından kuzeydeki, Eski şehrin varoşlarına yalnız yürürken. Hassas kulakları soluksuz bir kıpırdanma duydular bir ara. Arkasını dönüp bakmadan durdu. Dinledi, takip ediliyorsa bile umurunda değildi. Partinin her şeyi kontrol altında tutmaya çalışan istihbaratı, eski ang-direnişçilerini ilk defa gündemlerine almışlardı yıllar sonra. Umer, kendisine direnişçilerden uzak durmasını söylemişti ama o bu uyarıya hiç kulak asmak niyetinde değildi.

Elanü, ikinci kez aynı soluksuz nefes tutuşu yakınlarda duydu. İçgüdüsel, çömeldi olduğu yere. Belinden silahını çıkardı, karanlıktaki gölgeleri tam seçemiyordu ama her şeyi duyuyordu. Birisi nefesini tutuyordu, yakınlardaydı, saklanıyordu. Kıpırdamadan çömeldiği yerde Elanü dinliyordu, çıplak ayakların tozlu toprağı ezişlerini kesinlikle doğru duymuştu. Peşindeki adamın iyi bir takipçi olduğunu düşündü, gülümsedi. Peşindeki olsa olsa bir ang olabilirdi. Bu kadar hızlı ve sessiz bir insan olamazdı peşindeki.

Elanü'nün kısık gözleri kapandı, kulakları etrafını gözetledi, hiç kimseyi göremiyordu. Gözlerini açtı, doğrulup yürüdü, adımlarını sıklaştırırken yumuşak bir soluk veriş, sokakların serin uğultusuna karıştı. Elanü döndü, silahını biraz solundaki koyu karanlığa doğrulttu, kurşun atan silahı üçüncü dünya sa-

vaşında subayların kullandığı sessiz modellerdendi. Göz ucuyla etrafına bakındı, sokakta yalnızdılar, partinin devriyeleri görünürde yoktu. Tahmin ettiği yerde, gölgeler arasında birisi ya da bir şey, güçlü kasların ivmesiyle, parmak ucunda ileriye atıldı. Elanü ardı ardına üç el ateş etti sesin geldiği yöne. Hedef yok olmuştu. Ortalık normal uğultularına dönerken, Elanü silahını ateşlediğine pişman olmuştu.

Ateş ettiği karanlığa doğru ilerledi. Kumların üstünde ağır bir kütle sürünerek geri çekilince, Elanü tereddütle durakladı. Birini vurmuştu, o her kimse tam orada, yerde yatıyor olmalıydı. Kendi kendine söylenir gibi oldu, silahı hâlâ elindeydi:

"Oradaki, sakın kıpırdama! Silahımı kullandırtma bana yeniden... Nefesini duyabiliyorum, oradasın biliyorum. Beni zor kullandırma! Konuş, yaralandın mı?"

Elanü yaklaşırken diğerinin kesinlikle tüylü, hayvan kokan kokusunu duyumsadı, vurduğu bir angdı kendisi gibi. Bir angı vurduğu için kendinden nefret etti. Kumlardan gelen ses de kesilmişti, kesik kesik hırıltılarla nefes alan tam karşısında olmalıydı, partililerden birisini vurduğundan şüphelenince, bütün duygu ve düşünceleri alt üst oldu. Silahsız dolaşılması zorunlu bir bölgede parti mensubu birini vurmuş olabilirdi. Silahını beline sokma hatasını o an yaptı. Yerdekine seslendi yeniden:

"Yaralı mısın? Konuş cevap ver? Neden beni takip ediyordun, kimsin sen?"

Partiden atıldığında kayıtlı silahını partiye geri vermiş, ona sivil hayata başladığı hatırlatılmıştı. Kanunlar çerçevesinde iyi bir vatandaş olması için ondan kesinlikle silahsızlanması istenmişti. Aradan altı aydan kısa bir süre geçmişti birini vurmak için. Yapmış olduğu hatanın farkına geç varmanın getirdiği telaşla ileri atıldı, karanlığın ötesindeki bir aralığı zorlukla seçebildi. Yeniden seslendi, diğerinin vurulduğunu tahmin ettiği köşede kimseyi bulamayınca yerdeki karaltıya eğilip dokundu: sıcakkandı bu, alev alev yanıyordu. Başını kaldırınca hemen yanı başında beliren gölgeyi gördü, kendi boyundaki gölge acıyla bir nefes verince, Elanü garip bir ferahlamayla onu gördüğüne sevindi:

"Neden saklanıyordun, nerenden vuruldun, yaran ağır mı?"

Gölge cevap vermedi. Elanü ona elini uzatıp: "şöyle açığa gel, nerenden vuruldun?" derken, çelik tırnaklar, göremeyeceği hızla havadan boynuna saplandı. Öyle bir hızdı ki bu, saldırıya uğradığını asla fark edemedi. Bıçak keskinliğindeki uzun tırnaklar etini deşerken, diğer el tam göbeğinin altına saplanıp onu hızla havalandırdı. Öylesi bir gücü daha önce, çocukluğunda sadece babasında görmüştü Elanü.

Bedeni havalanıp dayanılmaz bir acı eşliğinde yere çakılırken, kırpmayan gözleri karanlığa bakakalmıştı. Her şey bir anda olmuştu. Elanü şaşkın gözlerle saldırganın kim olduğunu biraz olsun görmeye çalışırken, uzun dişlerin kulağının hemen altında etini kesip derinlere işleyişini, patlayan damarlarından fıskiye enerjisiyle fışkıran kanın bir ağza dolup taşarken çıkardığı sesi, teker teker kırılan kemiklerinin, yırtılan derisinin yüzülürken ki gürültülerini aynı şaşkınlıkla, duyarsızca dinledi. Gövdesi bu kara gölgeye yenik düşerken, eli son anda beline uzanıp silahına tutundu ama onu çekebilecek gücü asla bulamadı. Elanü, şimdi, hırıltılarla kendisini öldüren adamın partiden olmadığını düşünürken, Umer'in kendisine söylediği bir sözü hatırladı:

'Hepimizin sonunun Algan'ın ki gibi olmasından endişeleniyorum.'

17.

Okyanus genişliğinde uzanan yemyeşil, dümdüz ovada göze çarpan tek aykırılık, bembeyaz, yapayalnız, terk edilmiş görünen göçebe çadırıydı. Kuşbakışı, yalnızlığında dalgalanan bu denizde, çadırdan başka farklı bir renk yoktu. Yeşillik tüm evreni ele geçirmiş gibiydi. Onlar alçaldıkça, dev çadırın iplerine bağlanmış kısa boylu uzun yeleli atları gören hostes yerinden kalktı ve kabine yönelip kapıyı çaldı. Senatör yalnız değildi içeride. Hostes kadın, Senatör'ün yanında getirdiği adamın şehir politiğinden olmadığını, onu almak için Karadeniz'in kuzeyindeki bir kasabaya yöneldiklerinde fark etmişti. Bu adamın etkisi ile bu yolculuğu yapmış olduklarını sezinliyordu şimdi ve varacakları yerin Moğolistan'ın yüksek bir ovası olacağı pilotlara dahi söylenmemişti. Yabancı bozkırın yalnızlığı ürperti verse de, engin yeşillik onu heyecanlandırmıştı. Mekiğin bozkıra iniş yapacağını hiç ummamıştı, çünkü şehirden buraya dek atmosfer içi yolculuk yapmışlardı. Apansız çağrıldığı bu yolculuğun, uçsuz bucaksız bir yalnızlığın ortasında duran bir çadıra yapılacağını ise düşleyemezdi dahi. Senatör'ü yıllardır tanımasa bu yolculuğun olağanüstü gerçekleştiğini aklına hiç takmazdı. Kapının ucundan, diğer yolcunun, sakallı, yamulmuş, yara izleriyle haritalanmış yüzünü gördü:

"Alçalıyoruz efendim, pilotlar koordinatlara gel..."

"Tamam... Biz indikten sonra onlara verdiğim emirleri yerine getirmelerini söyle. Herhangi... Bir değişiklik yok... ''

Kadın sadece başını sallayıp kapıyı kapattı. Senatörle diğer adam arasında bir konuşma olmadı. Oturdukları kapalı kompartımanın penceresi yoktu. Dışarıdaki bölüme göre daha küçük, daha sıkışık bir kutucuktu. Ne tuhaftır ki, Jüpiter'in kasırgasız bir bölümünden getirdikleri hafif metalden yapılma bu hücrede oturan ikinci adamın da hayatı, dışarıdaki bütün suikastlere, kazalara, kıyametlere karşı neredeyse ebedi ve ilahi güvendeydi.

"Peki, ne yapmalıyım sence?" derken Senatör'ün elleri yanaklarına gitti, adam cevap vermedi hemen. Senatör devam etti: "Daha fazla baskı kuramayacağım, en tehlikelisi onların ka-

buklarına çekildiği zamanlar... Günlerce, haftalarca bekliyoruz o vakit."

"Kilit noktası siz oluyorsunuz bir yerde; onların arasına çabuk sızamayacağımıza göre... Sizi hâlâ Senato'daki en tehlikeli ve en etkin kişi sayıyorlar."

Senatör'ün yorgun gözleri parıldadı: "Beni kabullenmelerini istemiyorum, umurumda değiller, ama insancıl yaklaşımlarımıza, desteğimize şüpheci gözle bakıyor olmaları büyük hata olur. Senato'da, Belediye Meclisinde rahatsız olanların sesleri çok yükseldi; zaten yakın gelecekte benden gördükleri desteği bir daha bulamayacaklar, bu son oluyor. Yakında... Ayaklanacaklar diye duyuyoruz, ne zamandır hazırlanıyorlardır kimbilir? Sence parti ayaklanmayı bastırabilecek mi bu defa?"

"Partililer onları kullanıyorlar bence. Muhtar, körlüğüne rağmen kendisine kurulan tuzakları görebiliyor. Sandığımızdan çok akıllı ve sinsi, küçümsenmeyecek bir düşman..."

Senatör göğsüne oturan kaya parçasından silkinmek istedi: "Benim derdim onunla ya da Eski şehirde dünyalar yaratmaya çalışanlarla değil, bana onu bulmanı istiyorum. Sabrım..." Yüzündeki ifade birdenbire değişmişti. Her an avının üstüne saldırmaya hazırlanan vahşi bir hayvan gibi bakındı diğerine: "...sabrım iyice tükendi, Federasyon'un barış sürecini çok uzatmayacağını onlar da biliyorlar. Yakın zamanda baskınlar yeniden başlar, bu kez Site Meclisinin her şeye gözlerini ve kulaklarını kapatacağını garantilerim onlara! Dahası..." daha fazla konuşamadı, iyice tıkanmıştı. Cebinden hava temizleyici burun filtresini çıkarıp taktı, derin derin nefes aldı. Sonra: "...suikasta kurban gidecek!" dedi düşünceli.

"Kendisi de bunu istiyor, biliyorsunuz..."

"Ve bu yüzden de, herkesin tahmin ettiğinden uzun yaşayacak görünüyor. Onun gitmesi durumunda ise kimin başa geçeceği hâlâ bilinmiyor. Yeni liderin eksikliği hissedilecek, sonrasında kendi aralarında çatışmalar başlayacak. Bizlerde deli tavuklar gibi ortalıkta koşuşturacağız doğru kişiyi bulmak için. Cehenneme dönecek ortam! Onun ilgilendiği biri var mı?"

"Muhtar'dan sonrasını kimse düşünemiyor şu an... Onun yanında dolaşan Muzaffer adında birisi var. Angtan çok safkan bir insana benzemesi onu kısa sürede saf dışı bırakacaktır.

Onun dışında Muhtar'ın düşündüğü ama söylemediği birisi daha var ama... En ünlü ikinci adamın kim olduğunu siz de biliyorsunuz..."

"Partinin adamı..."

"Doğru... Ve onun başa geçme şansıysa sıfır! Partide isimsiz biri olarak kalmayı anglar içinde efsaneliğe yeğler, isteksiz bir kahraman yani. Ve lidersiz bir kavim."

'Lidersiz bir kavim...' diye tekrarladı Senatör kafasında.

Lidersiz bir ang kavmi... Sayıları ne kadardı kim bilir; kimse bilmiyordu gerçek rakamı, kimileri onbinler diyordu. Her geçen gün katlanarak artmalarına rağmen, şimdi de lidersiz kalıyorlardı ve dilsiz. Her an patlamaya hazır bir ang tehlikesi diye düşündü.

Tüm bu karmaşada *onu* bulmak zorlaşıyordu, *melek* kanatlanıp uçmuştu sanki. Yaşadıklarına, gerçekliğine, onun varlığına, kendi aklına şüpheleri vardı Senatör'ün. İnanç, inanmayacağı bir inanç, tüm duygularını zincirlere sarıyordu. Zemin katta doğma büyüme bu kiralık adam da kendisine yardım edemeyecekse, kim onu bulup geriye, yuvasına, aşkına getirecekti; kim bu düşü, beklentiyi yerine getirecekti? Senatör'ün kanı kaynıyordu. Kafasının durgunluğunda gözleri kabin duvarlarındaki Senatonun amblem desenlerine donuklaşmışken bir patlamayla, bütün evreni sarsılıp geldi.

"Onun gerçek kimliğini bilen kimseye rast gelmedin aşağıda değil mi?"

"Rast gelmek? Bunun anlamı, onu ulu orta herkesin gözüne sunmak olurdu. Batık kenttekilerin çoğunluğu insan bile değiller, onlarla anlaşabilmek imkânsız. Size, kurduğumuz planın uzun süreceğini, adım adım işleyeceğini söylemiştim. Hem onun, henüz Eski şehirde olup olmadığını kesin olarak bilmiyoruz."

Hayel'in kaybolmasında yatan gizli gerçek, onu sahiplendiği ilk anda içine doğmuştu. Nedenini tanımlayamayacağı bir korku, yüreğine, batan bir geminin çatırdayan omurgasından sızmıştı. Bildiği ama unuttuğu bir yalanın peşinde, bir serabı kovalar gibi koştuğunu hissettiren bu duygunun adı, çaresizlikti. Çaresizlik, Senatör'ün içine acıtan deniz suyu gibi doluyordu ve istemeyerekte olsa, boğuluyordu ağır ağır.

Senatör, sağ kolu olan Yung Yunglong'a danışmadan bu kiralık lejyoneri kendi kirli işlerinin takipçisi olarak tayin etmiş, bir yıllık kazancı oranında bir parayı gözünü kırpmadan harcamıştı. Yunglong, onun neler çevirdiğini bilmiyor gibi görünüyordu ama Senatör, onun gibi kurnaz birinin, peşinde kolaylıkla gölge olabileceğini biliyordu. Hem Hayel'in bir gecede kaybolmasını ondan hiç gizleyemezdi. Yunglong, utanmasızca ona yardım teklif etmişti ama Senatör, gidenin ardından ağlamayacağını kanıtlamak istercesine bu teklifi reddetmişti. Şimdilerde ise artık salt onu bulmanın yoğunluğunu aşan planlar içinde yol alıyordu ve zamanın daraldığını bilerek daha da bir kendi içine kapanıyordu.

Suya düşenin sarıldığı yılanın insafında ve çaresizliğinin yürek daraltan kıskacında sordu:

"Yaşlı Moğol'un ne faydası olacak bize?"

"Düşünebileceğimizden çok. Hikâyenin dağınık parçalarından birini kendisi tutuyor. Eski bir parti sürgünü, unutulmuş birisi, yüzyıla yakın bir süredir de gözü hep Eski şehirdekilerin üstünde olmuş. Kimse nedenini tam olarak bilmese de kendince bir öfkesi var, hem partiye hem de Muhtara karşı. Sürgünde takılı kalmış olmasına rağmen, zemin kattan Eski şehire, birçok yere kolları yetişebiliyor. İhtiyar kuruculardan birisi ama isminin anımsanması dahi unutulmuş."

"Neden bize yardım ediyor? Görünürde onun çıkarı ne olacak?"

"Karşılığı sonradan isteyeceği bir iyilik olacak diyor. Başka bir şey istemiyor, tabii onun suikastının dışında... Ama bana kalırsa, şehirde yitirdiği nüfuzunu arttırmayı, eski günlerine geri dönmeyi arzuluyor."

"Umarım bu adamın dediğin gibi birisi çıkar, yoksa senin beni oyalamakla görevlendirildiğini düşüneceğim." dedi Senatör, içinde tutsak bulunduğu tuzağın dışına kaçamıyormuş gibi.

***

Senatör kime güveneceğini bilememenin çaresizliğini kendine itiraf edemiyordu. *Onun* hâlâ kendisini bırakıp kaçtığını

kabullenemiyordu, bu anlamsızlıkta kabullenemezdi de; hem kendisi gibi bir adamı hangi kadın terk edebilirdi dünya yüzünde; kim ona, onun sevgisine sırtını dönebilirdi? Yanındaki sırtlan suratlı adamın kendisine acır gözle baktığını görmezden gelecekti. Çünkü bu adam sadece kiralık bir lejyonerdi, onun şehir polisi ile olan bağlantısı kısmen içine su serpiyordu. Peki ama güvenilir miydi? Kesin bir cevap veremezdi buna. Hayel'i bulana kadardı işi bu adamla, sonrasında yine hiç kimseye ihtiyacı olmayacaktı.

Muhtar'ın, partinin arkasından karıştırdığı oyunlarla hiç ilgilenmiyordu Senatör. Partinin kendisine gönderdiği bütün mesajları reddetmişti. Parti ile arasında kurulacak gizli bir bağın karısına zarar verebileceğini düşündüğünden, onların politik arabuluculuğundan uzak kalmaya çalışmıştı. Senatodaki koridorlarda onun kayıplara karışan karısının peşine düştüğünü kimsenin bilmemesi için elinden geleni yapmıştı. Yung Yunglong dışında aslen onun neyin peşinde olduğunu bilen kimse yoktu; her şey politikanın oyunuymuş gibi görünüyordu. Dairesindeki bilgisayarının bağlantıları özerkti ama Frenet bağlantılarıyla kendisiyle irtibat kurmaya çalışan partililerin sahte özel dosyasına sızmalarına engel olmamıştı. Herkese farklı sinyaller göndererek asıl endişesini, korkusunu gizlemişti kamuoyundan.

Kanatlarında özel bir şirketin logosu bulunan mekik, Moğol çadırının yakınına inişe geçti. Senatörle diğer özel yolcusunu bıraktıktan sonra tekrar havalandı, küme küme toparlanarak grileşen bulutların arasına girip kayboldu. İkisi çadırın etrafını dolandılar, yemyeşil okyanusta rüzgârın yarattığının dışında hiçbir hareketlilik yoktu.

Çadıra ilk giren arabulucu oldu. İki saniye sonra çıkıp hâlâ atları izlemekte olan Senatör'ü içeriye davet etti.

Dışarıdaki rüzgârın elleri çadırın tüylü kumaşını davullarken, uğultusu anlaşılmayı uman başka bir dile dönüşüyordu içeride. Çadırın tepesi açık kubbesinden dolan güneşsiz gün ışığı gölgelerle oynaşıyor, örümcek ağını andıran karmakarışık kablolar arasında adeta hayaletler dolaştırıyordu. Kablolara asılı renkli çiçekleri andıran hologram ekranlarında şimşek çakış-

larıyla oynaşan semboller, kayıtlarda bulunan hiçbir dünya diline benzemiyorlardı. Kapının uzak köşesinde, bütün ortama hakim olmaya çalışan eşya kalabalığından çıkan bir gölge onlara yaklaştı. Kendilerini karşılamaya gelen kadın bir androitti. İki omzundan ayaklarına uzanan şalların altına gizlenmiş elleri, Senatör'ü seçebilince davetkârca ileriye uzandı:

"Hoşgeldiniz Sayın Senatör..." dedi, boğazından dökülen kelimelerdeki metalik ton, kadını düşman algılattı misafirlerine. Senatör kimliğinin çok çabuk ifşa edilmesinden rahatsız olmuştu. Çeyrek dünya yolu tepip geldikleri yerde savunmasızdılar ve Senatör düşmanı bol olan birisiydi.

Yarı karanlık çadırın içinde kıpırdanan gölgeler, dışarıdaki rüzgârın oyunu gibi görünmediler. Senatör cebindeki avuç içi tabancasını kontrol etti, yanına aldığına sevindi. Önünde yürüyen kadın, yaşlı Moğol'un koruması olmalıydı, kadının dizlerinden aşağı ayakları metaldi. Kadın silahlı görünmese de, robotik vücut aksamının ona kazandırdığı güç ikisini kolayca alt edebilirdi.

Nail, daha önceki görüşmesinde karşılaşmadığı kadının varlığından hiç hoşnut kalmamıştı, yaşlı Moğol kendilerinden çekiniyor olmalıydı. Dev çadırın içinde onların dışında hiç kimse yoktu. Adamın diğer karıları ve çocukları ortalıkta görünmüyorlardı, bir önemli misafire önceden hazırlanmışlığın tertipliği vardı çadırın içinde. Daha önceki gelişinde rastladığı, odun ateşinde kaynayan kazan aynı yerde duruyordu. Yerde yatan insanların dağılmış eşyaları, hayatları, havada iplerle tutturulmuş uğur getiren el yapımı süslüklerin rüzgarın uğultusunda çıkardıkları seslerin doğallığı ve çadırın binlerce yıl ötesine giden ruh haline tezat yürüyen bu metal uzuvlu kadının adımları, zaman yolculuğunda onları kendi çağlarına tutunmaya zorluyordu.

Kadın daha ışıklı bir odanın perdesini aralayarak davet etti onları ve bir şey söylemeden içeride kalın bir minderin üstünde bağdaş kurmuş olan yaşlı adamla yalnız bırakarak uzaklaştı.

Seyrek aksakalları dizlerinin üstünde kıvrılmış, kör bakan adamın başı saygıyla selamladı; kurumuş elleri Nail'in daha önce fark ettiği bir canlılıkla onları karşısında oturmaya davet etti. Aralarında konuşma olmadan birbirlerini bir süre süzdüler.

Yaşlı Moğol'un gözleri Senatörden çok Nail'in üstünde gibiydi, adam sanki çok zaman önce ayrıldığı uzak memleketinden haberler getiren bir haberciye bakar gibi heyecanla bakınıyordu Nail'e. İnce çizgi halindeki gözler, büzülerek Senatöre döndü sonra:

"Buraya neden geldiniz Sayın Senatör? Benden ne istiyorsunuz?"

"Ortak bir düşmanımız hakkında konuşmaya geldim."

"Benden akıl mı istiyorsunuz Senatör?

"Sizden Muhtar hakkında bilgi istiyorum, kim olduğunu ve neler yapabileceğini, bizi ne kadar şaşırtabileceğini merak ediyorum. Yakında partiye karşı ayaklanacaklarını duyduk, sıra dışı ilişkiler ve hareketlilik sezinliyoruz batık şehirde. Eğer böyle giderse, zaten partiyle kopma noktasına gelen ilişkilerinde bir isyanın patlak vermesi an meselesi bize göre."

"Size ne bundan Senatör? Parti sizin şehrinizin ezeli düşmanı değil mi ki, neden partinin tarafını tuttuğunuzu söylüyorsunuz, size ne bundan?"

"Ben partinin tarafını tutmuyorum, sayın..." Pamerov, diye cevap verdi Moğol adam. "...Sayın Pamerov, bizi endişelendiren şey, onların isyanında şehrimizin görebileceği zarar. Onların parti dışında kalıp, kendilerini kanun dışı bırakmalarına izin veremeyiz. Anglar çok tehlikeliler. Parti bizim için bir suikast mermisiyse, anglar serseri dolaşan tetiklenmiş mayındır. Onların Eski şehirdeki giriş çıkış kapılarını ele geçirmeleri demek, zemin kata sızmaları demektir. Buna hangi site vatandaşı izin verir sanıyorsunuz? Onların şehrimize sızma girişimleri huzursuzluk, anarşi, kaos ortamı yaratır."

"Böyle bir durum ayrıca size batık şehri yerle bir etme hakkı da tanır. Ama siz kaos ortamında Federasyon'un içişlerinize burnunu sokmasından çekiniyorsunuz, değil mi? Böyle bir şey olursa, zaten sayısından şikâyetçi olduğunuz Dünya Birliği askerleri iyice bir cirit atmaya başlar şehrinizde, doğru mu Senatör?"

"Düşüncelerimi aynen görebiliyorsunuz. Böyle bir kaos ortamı siteye, Senatoya ve hayatımıza zarar verir ancak. Buna izin veremem!" Son sözünü söylerken sesini yükselttiğini umursamamıştı. Pamerov, Senatör'ün kin kusmaya hazır gözle-

rinde bir karmaşanın, devlet adamının duygularındaki yansısını görebiliyordu.

"Şehrinizi ve halkınızı önemsiyorsunuz... Bu çok iyi bir düşünce Senatör, ben de olsam aynı şeyi yapardım. Ama dikkatli olmalısınız ne yaptığınız konusunda. Eğer Muhtar'a zarar verirseniz, patlak verecek isyanda yerel halk ile anglar arasında bir savaş çıkarabileceğinizi düşündünüz mü hiç?" Moğol adam yılların yorgunluğundan büzülüp küçülmüş bedenini öne eğdi: "Eski şehirde insanlar ve angların birbirlerini kıymalarında bir sakınca görmezsiniz sanırım? Bunu umursamıyor musunuz?" Pamerov ellerini sakalına götürüp, yukarıdan aşağıya okşadı bir süre. Sonra konuştu: "Belki de soruyu şöyle sormalıyım size: hayatınızda hiç yüksek dereceli bir ang gördünüz mü Senatör? Onların ne tür varlıklar olduklarına dair hiç bir fikriniz var mı? Garanti ederim, ne siz ne de Senatodaki dostlarınızdan hiç kimse bu yaratıkların tekiyle bile karşılaşmamışsınızdır. Onların insanüstü güçlerini bu yüzden tahmin bile edemezsiniz; eğer insanlara saldırırlarsa büyük bir katliam olur." Adam başını düşürerek devam etti: "Ben yetmiş iki yıl önce Eski şehri terk ettiğimde insanların sayısı elli bin civarındaydı; şimdilerde yüz bin olsun, peki ya angların sayısı? Onlar on binden azdılar ama şimdi ne kadar kalabalık olduklarını biliyor musunuz? Eğer Muhtarla uğraşmaya niyetliyseniz daha dikkatli olmalısınız derim ben. Çünkü bu tür yaklaşımlar anglar tarafından çok yanlış anlaşılabilir."

"Ben partinin olası bir isyanı bastıracak güçte olduğuna inanmıyorum. Böyle bir durumda iç savaşı tetikleyebileceğini gören Muhtar kozunu kullanacaktır, er ya da geç... Korkularımız gerçek olursa, site devleti devreye girecektir."

"Yani partiye yardım edeceksiniz? Dünya Birliği ve Federasyon'a inat mı gitmek istiyorsunuz?"

"Bölgenin güvenliğini yıllardır sağlamadılar, kendi aralarındaki sürtüşmelerden başka bir nedenle bize gelmiyorlar. Hele Federasyon'un zor zamanlar için neler planladığını kim bilebilir ki? Doğrusu, Sayın Pamerov, ben Eski şehirde olacakların zamana bağlı işletildiğine inanıyorum." Senatör, çocuk kalıbındaki bu adamın ince, dinç görünen küçük parmaklarına bakındı, gençliğin solmadığı bir pınarda yıkanmış gibi duruyor-

lardı. Moğol adam, elleriyle uzun sakallarını kavradı. Tane tane konuşmaya önem verircesine sakin, söze başladı:

"Senatör, buraya geliş amacınızın salt, Muhtar ve yandaşları olmadığını tahmin ediyorum. Lafı çok sündürmeden size yardım etmeye niyetli olduğumu söyleyeceğim. Ama benim de kendime has çıkarlarım var, çünkü sürgünde geçen koskoca bir ömürden sonra hiç kimseye güvenmemeyi çok iyi öğrendim. O lanet angdan kendi hesabıma uygun, öç alma vaktimin bir gün geleceğinden bunca yıl hiç şüphe etmemiştim... Ama bana söz verdiğiniz şeyleri, politikanızın karanlığından sonra uygulayabilecek cesarette olup olamayacağınızdır önemli olan." Pamerov bir süre çizgi bakışlarla Senatör'ün kararlılığını süzdü. Uzun yıllardır göremediği bir yangın gördü kırpmadan bakan bakışlarda. Gülümseyerek devam etti: "Ama yine de kaybedecek neyim var ki bu oyunda? Size yardım edeceğim, benden ne istiyorsanız size anlatacağım."

Nail, arabuluculuğunu yaptığı bu ikilinin doğru anlaşma kurallarına imza atmalarına şahit olarak konuya girdi. Bir süre konuşmasına rağmen söylenmesi lazım gelen şeyi fısıldayamadı, bu durum karşısında Senatör dayanamadı ve hemen söze girişti:

"Bize batık şehirdeki dostlarınızın yardımı da gerekecek, sadece Muhtarı engellemek için değil, daha fazlası içinde yardımınızı istiyorum." Sonra cebinden saydam bir film şeridi halinde bir kart çıkarıp Pamerov'a uzattı. Burada aradığımız insanların listesi var, bunların bir kısmı bizim casuslarımız, bir kısmı kaçaklarımız, bir kısmı da Federasyon'a çok yönlü çalışan satılmışlardır... Listede pek önemsediğimiz, sürgüne gönderdiğimiz ama sonrada izlerini kaybettiğimiz tehlikeli isimler de var. Onların içinden, kaynayan çorbadan pay almaya yanaşabilecekler olduğunu tahmin ediyoruz ve bu durum bizi hem tedirgin ediyor, hem de bize karşı bir hareketlenmenin varlığını hissettiriyor. Anlayacağınız partinin satın almaya çalıştığı bazı lejyonerleri kullanarak, beklenmedik şekilde bürokrasinin üst düzeyinde olan insanlarımıza suikast girişimlerinde bulunabileceklerini tahmin ediyoruz, buna kendim de dahilimdir. Bu yüzden Eski şehirde yaşayan bu isimsizlerin varlığına dair tüm haberleri almak istiyoruz. Nerede oldukları, ne yaptıklarına da-

ir her türlü haber işimize yarar, bunu Eski şehirdeki hâlâ ilişkide olduğunuzu tahmin ettiğimiz dostlarınıza bildirin... Bu isimler arasında devlet güvenliğimizi tehlikeye atmaya çalışacaklar, hatta çok değerli bilgileri partililere ya da Muhtara sızdırabilecekler dahi bulunuyor. Sizin aracılığınızdan faydalanma sebebimiz ise, Eski şehire başka bir açıdan yaklaşıp kendi varlığımızı silmektir. Sizin sorguladığınız adamlara bizdenmiş gibi bakmayacaklardır ve bu durum bizim gölgede kalmamızı sağlayacaktır."

Yaşlı Moğol, kafasını sarsıntı oluyormuşçasına iki yana sallıyordu. Elinde olan kartın listesinde beşinci sırada yer alan Hayel'in en eski haliyle resimleri ve bilgileri vardı. Ama nedense bu resimde çocuk yüzlü duran kadın hakkında bazı bilgiler çarpıtılmış, eksik verilmiş ve göz ardı edilerek önemsenmemişti. Nail, listedeki sıralamada yer alan kadının göze batmayan geçmişini Senatör'ün istihbaratına uygun düzenlemişti. Hayel, gerçekten de çok sıradan bir sürgün kaçkınıydı ve varlığı, kurmuş olacağı ilişkiler oranında önemli görünecekti. Sonuçta Senatör, bu şüphelilerin hepsinin aynı önemde olduklarını bildirdikten sonra Pamerov'a hizmeti karşısında umacağı iyiliğin ne olacağını sordu. Yaşlı Moğol angların isyanını bastırmakla, eline verilen listedeki insanların ilişkisini ve Senatör'ün bu insanların peşine bizzat, hem yasadışı yollardan neden düşmüş olduğunu anlayamamıştı. Onun gibi bir adamın bu tür tuhaf endişelerini pek abes buldu.

"Neden bu insanlarla bu kadar ilgilisiniz Senatör? Demin anlattıklarınızla bu insanların ne ilgisi var?" Pamerov yanlış bir kurgulamada, Senatör'ün kendisinden çok önemli olduğunu hissettiği bir şeyi gizlemeye çalıştığını hemen anlamıştı. Sarsak hareketlerinde heyecanını gizleyemeyişini görmüş, bunun elindeki kartlarda saklı olan isimlerden kaynaklandığını düşünmüştü. Belli ki, Senatör birisinin veya birilerinin peşindeydi ve bu yüzden buraya onu görmeye ve yardım dilemeye gelmişti.

"Listedeki bazı kişilerin Muhtar'ın adamlarına silah temin etme işine giriştiklerinden ve Afgan mafyası ile sıkı dostluklar kurma yolunu Muhtara öğretip, arabulucu olduklarından şüpheleniyoruz. Yakın tarihe kadar oraya gönderdiğimiz adamlarımızın çoğunu partinin şüpheciliğinden dolayı geri çekmek zo-

runda kaldık. Son günlerde olanlar hakkında yeterince bilgi sahibi olamıyoruz. Bu yüzden bize sürekli doğru bilgi aktaracak sağlam birilerine ihtiyacımız var. Bunu sizin sağlayacağınızdan şüphem yok. Hem karşılık olarak... Yani benden istediğiniz iyiliğin karşılığında bunu sizden istiyoruz." Senatör sustu. Pamerov onun bu sözlerine kanmasa da şimdilik yuttum numarası yapması gerektiğini biliyordu. Uzun zamandır beklediği keklik, Senatör'ün kendisiydi ve bu adamın güçlü ilişkilerinden kendine pay çıkaracaktı.

Yaşlı Moğol geri dönmek istiyordu, çok uzun bir süre sürgün hayatı yaşamıştı. Tekrar şehre dönüp oraya yasal yollarla yerleşmek istiyordu. Bu onun en büyük arzusuydu, orada bir zamanlar çok iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapmak istiyordu. Senatör dileğini kolaylıkla yerine getirebilir, onu vatandaşlığa, özel bir emirle aldırabilirdi. Vatansız yaşlı adam, bir kaç dakikada vatandaşlığı kolayca elde edebilir, zemin katta varlığını yeniden hissettirebilirdi. Senatör'den ayrıca iki yıl boyunca kendi kişisel sözüne güvenebileceği gizli bir dokunulmazlık sağlamasını istiyordu, yani her ihtimale karşı kendini güvene almak istiyordu ve sırtını dayayabileceği en sağlam dayanak noktası Senatör'ün kendisi olacaktı. Yani Pamerov sıkı bir pazarlık yapmaya niyetliydi onunla.

***

Yarım saatten az bir süre sonra Senatör ve Nail kuzeye alçaktan uçan mekikte karşılıklı oturuyorlardı. Senatör, midesine iyi geldiğine inandığı acı çayını yudumlarken, karmakarışık düşler ve düşüncelerle boğuştuğunu belli etmemeye çalışıyordu. Nail, Pamerov ile yaptıkları karşılıklı görüşmeden hoşnut kaldığını düşünmesine rağmen, Senatör içinde büyüyen çok tekinsiz bir çukurun ayaklarının altına kaymakta olduğunu hissediyordu. Nail, bundan daha iyisini yapmalıydı, hem de hemen. Karşısına çıkacak avcı *onu* avlamadan önce kendisi saldırıya geçmeliydi. Yaşının deneyimini kullanmayı bilecekti, burnu iyi koku alacak ve Hayel'in izini sürerek onu bulacaktı. Dürtüleri ona aşağıdaki saklı şehire bakmasını söylediği gece, Hayel'in eve gelmediği beşinci geceydi. Oysa hafıza haritasında bazı ha-

tıraları silinmiş, geçmişinin mihenk taşları serapsı hayallerle ezilmiş bir insanın kayıp gerçeğini bulması ne kadar kolay olabilirdi ki?

Senatör acımasızca Nail'in yüzüne bakınıyordu. Sessizce düşünmesini sese dönüştürdü: "Aşağıya inmeni ve Pamerov'dan iyi bir haber alana kadar orada kalınanı istiyorum. Bunu partililerin şüphesini çekmeden yapacaksın. Bir sorun çıkmasını istemiyorum. Onun yeniden göründüğü gibi kaybolmasına izin veremem. Bana çabuk toparlayacağın bir hikâyeyle dönmeni bekliyorum. Onu göreceğin yerde peşini bir daha sakın bırakma..."

"Belediye başkanlığının aşağıdaki güvenliği arttıracağı doğru mu?"

"Doğru. Yeniden yapılandırma ve güçlendirme dönemine başladılar. Aşağıdaki ve şehrin eteklerindeki robotları ve güvenlik sistemini sıkılaştıracaklar; bunu bölge bölge yapıyorlar. Sana, daha emniyetli görünen bölgelerin haritasını vereceğim, diğer yerlerden uzak durmaya çalışacaksın."

Senatör, Pamerov hakkında istihbarattan bilgi isteyecekti, onun kayıtlarda olan geçmişini önemsiyordu. Aklına gelmiş gibi sordu:

"Pamerov denen şu Moğol, zemin katta ne yapmayı düşünüyor, ne işi var orada?"

Nail, bölgedeki araştırmalarıyla öğrendiklerinin bir kısmını Senatöre söylemeye niyetli değildi. O, kâğıt oyununda kartlarını zamanı gelince kullanmaya niyetli bir adamdı, bu şekilde kendini sigortalıyor, daha güvende hissediyordu. Pamerov gibi bir adam çürük tahtaya ayak basmazdı, o hep korunan bir tipti, ilişkiler ağında iplerin hangi karmaşık yollardan kime kadar uzanacağı belli olmazdı. Nail, yaşlı Moğol'un Mtambe ile yakın dost olduklarını duymuştu. Mtambe'nin ise erişemeyeceği pek az insan vardı şehirde. Bu gruptan olanlar, mafya olmakla kalsalardı huri melek olurlardı. Oysa bunların amaçları salt dünya malı biriktirmekten ötelere gidiyordu. Bu adamlar, tarihin yüzü aydınlığa çıkmayan sağlam karakterlerindendi. Eskidikçe alkolü artan bir içki gibi bulaşılması halinde insanın başını kolaylıkla döndürüyorlardı ve Nail, bu kadar kısa sürede bu adam hakkında öğrendikleriyle sessiz kalmayı kendine gö-

rev bilecekti. Şimdilik Senatör, istihbaratından duyacaklarına şaşırsındı.

"Partinin ilk kuşak yöneticilerindenmiş, sonra bir nedenle Eski şehirden postalanmış. Politik bir kavganın yenik tarafını temsil ediyor."

Senatör, politik bir kavganın yenik kısmı diye düşündü ve öylece kendi düşüncelerine dalarak yol boyunca sustu.

18.

Maryem, belki bu kadar öngörülü olmamalıydım diye kendini suçlamadan edemiyordu. Harsia'nın siteye giriş vizesine sahip olmaması ilk anda kendisi için hiç bir şey ifade etmemişti aslında. Onu ilgilendirecek tek şey, Federasyon'un uydusuna ve son aylardaki faaliyetlerine dair fısıltılar ve hikâyelerdi. Maryem, Harsia'nın gözlerine baktığı son anda onun çaresizliğini görebilmiş ama bu bakışın sahte mi yoksa gerçek mi olduğunu ayrımsayamamış, onun doğruyu söylüyor olmasını, buna inanmamış olsa da, içinden dilemişti. Şehirde onun gibi binlercesini pekâlâ bulabilirdi. Federasyon üstüne çeşitli komplo teorileri üretebilecek o kadar çok adam vardı ki, atacağı bir adımla sonsuza dek, çözümsüz bir bilinmeyene yürümek zorunda kalabilirdi.

Uzaydaki yörüngesinde huzurlu balesine devam eden Federasyon'un, son yıllarda içine düştüğü güç kaybının neden olduğu politik bir boşluğun ve bunun sarsak egemenliği altına girdiğini söyleyenler pek haksız sayılmazlardı. Federasyon şüphesiz ki, eski şanlı ve kanlı günlerini özlüyordu. Askerlerinin hatırı sayılır bir oranını planlı olarak emekliye ayırması, Federasyon'un uzun barış ortamında başıboş kalmasının sonucu olarak, varsayılan bir kimlik karmaşasına düştüğünü iddia eden bir tezi doğrular gibi görünüyordu. Siyasi koridorlarda konuşulan fısıltıların odak noktasında, şimdilerde pek alışılmadık duran, Federasyon'un uysallığı ve barışçıl girişimleri tartışılır olmuştu.

Federasyon'un boşa adım atacak bir organizasyon olmadığını bilen herkes, bu davranışın nedenini ve gelecekteki olası sonucunu sorgularken, asıl bulanıklık bu arada meydana geliyordu. Birçok gazeteci, yazar, araştırmacı, politikacı bunun nereye gittiğini bir kez olsun kendilerine mutlaka sormuşturlar. Kimse, Federasyon'un kendi çıkarları dışında daha yüce hiçbir yaklaşıma, düşünceye hizmet etmeyeceğini tarihinden biliyorken, uzun süren bu barış yıllarının sonunu sorgulamadan duramamıştı; buna Maryem'in kendisi de dahildi. Gelecek Federasyon'a ne getirecekti? Bu konu üstüne yeni çalışmasının taslağı-

nı gazetesinin editörüne açınca, editörün Solis'e kadar uzanan tam desteğini bir çırpıda kazanıvermişti.

Gencraller ve bürokratlar alayıyla röportaj yapmıştı Soliste, şu son iki haftada. Federasyon'un sırları diye sır bilmecesiyle karşılaşmayı umarken, kolonilerin kapsamlı gelişmeleri ve genişlemeleriyle şaşkın bırakılmıştı, daha doğrusu bırakılmaya çalışılmıştı. Solis uydusunun soğuk koridorlarında dolanırken ona gösterilen misafirperverliğin nedenini kısa sürede açıklamışlar, dikkatini yeni koloni bulgularına yönlendirmişlerdi. Federasyon bürokrat ve askerlerinin hepsi ağız birliği ederek, dert yanıyormuşçasına, kolonileri Maryem'e hedef noktası olarak göstermeye çalışmışlardı. Maryem dolduruşa getirilmeye çalışıldığını düşünmüşse de, koloniler hakkında bu kadar insanın onu yanlış yönlendiremeyeceği hissine kapılmıştı. Solis'te koloniler hakkında konuşanların, henüz duyulmuş ve yayılmış bir mitten bahseder gibi gizemli, heyecan verici cümleler kullandıklarına dikkat kesilmişti.

'...savaşların bitmesinden bu güne, yeni koloni teknolojisi diye bir kavram yarattılar. Maden ocaklarından çıkardıkları yabancı elementler hakkında, bilinenlerin dışında, yeni keşfedilenlerle ilgili somut hiçbir bilgimiz yok, olmasına da kesinkes izin vermiyor, kendi sırlarını kendilerine saklamayı tercih ediyorlar. Tüm araştırmalarını, ne dünyaya, ne de Federasyon'a ihtiyaç duymadan yürütebilecek özgürlüğe ve zenginliğe kavuştular. Bunun anlamı ise şu: bazı dünya edebiyatçılarının düşlerinde yarattıkları o antik, efsanevi, kayıp, bir uzaylı kültürünü keşfetme düşü, kolonilerde onların kendi üretim gerçekleri haline geldi. Kolonilerin uzaylılara ihtiyaçları yok. İstihbarat örgütlerimiz onların zaten yıllardır aradıkları madenler, elementler cennetine kavuştuklarını söylüyorlar. Tabii size askeri konuda bilgi veremeyeceğim ama şunu söyleyeyim, Sayın Chavakabalti; koloniler sessizce besleniyor, büyüyorlar ve hallerinden öyle memnunlar ki, o yüzden bir çıt çıkardıkları yok...'

Eranka'nın kıpırtısız bakan gözlerinde kaygısının, hırsının rengini göremeden ve vaktini tüketmeden hemen diğer bir soruya atlamak istemişti Maryem, kendisine bağışlanan dakikalara olabildiğince çok soru sığdırmaya çalışarak. General Eranka

gibi bir adamla röportaj yapmanın ayrıcalığını düşünerek hızlı davranmaya çalışıyor, elinden geldiğince çoklu cevap alabileceği soruları ardı ardına ekleyerek ama öte yandan onu sıkıştırdığını, tatlı dili ile gizleyerek sıralıyor ve sabırla cevaplarını bekliyordu.

Dönüp dolaşarak kolonilere gelen sözlerden sonra, Eranka'nın hoşlandığını sezdiği bu konu üstüne derinlemesine hiç düşünmediğini fark etmişti. Koloniler, dünyalılar için soğuk, havasız, kurak, ölü gezegenler ve uydular toplamında yaşamaya çalışan bir avuç umutsuz insanın yarattığı kalabalıklar değilse artık, neydiler o zaman? Özellikle de Federasyon'un gözünde? İşte bu soru Maryem'in ilgisini çekmişti.

Koloniler emeğine güvenen yoksul dünyalıların iş bulduğu soğuk, cansız, sessiz dünyalardı. Öyle pek önemli olaylar yaşanmazdı oralarda, herhangi bir felaket olmadığı sürece. Koloniler hakkında en son duyduğu haberin, Jüpiter'in Titan uydusunda yaşanan bir maden ocağı isyanıyla son bulduğunu anımsadı. Yine de Eranka'nın gösterdiği yöne kısa süreliğine bakınmakla yetinecekti.

İlk görüşmenin ardından, günlerce Eranka ile yeniden görüşebilme şansı için beklemiş, bekletilmişti. Solis'ten ayrılıncaya dek hep içinde yarım kalan bir soru bölünerek çoğaldı ve kendini başka formlara bürüyerek durmadan arttı, onu huzursuz bıraktı. Kısa süren görüşmesinde genç generalin sıra dışı kişiliğinin etkisi altında kalmışlığını sonradan fark etmişti. Eksik bırakılan bir röportajın getirdiği sorular yağmuru durmadan sağanak yağıyordu gecelerine. Ama Maryem'in içinde umut kırıklığına yer olmamasına rağmen, kafasında yarım bırakılan soruların rahatsızlığı yangın çıkarmıştı hesaplarında. Rahat yoktu kendisine, içinde tutuşan merakına... Her şeyden, herkesten önce kendisi için bilmeliydi kafasındaki soruların cevaplarını.

Federasyon'un faaliyetleri hakkındaki fısıltıların gerçek yanlarını bulmalıydı, bu yüzden ilkin gazeteye gitmek yerine Mtambe'ye gidecekti.

Eranka... Bu onun asıl adı mıydı bilmiyordu, onunla röportaj yaparken dahi ona soramamıştı. Gerçi Eranka'da onun soruları yerine, kendi başka cevaplarını dile getirmekten başka bir şey yapmamış, usta gazeteci kadının ayağını boşa kaydırmıştı.

'Eranka mı? Onun bir hayalet olduğunu fark etmediniz mi? Uyduda onun ismi generaller arasında dahi fısıltıyla konuşulur. Yüksek Konseyin kararları dahi, ona dokunamaz diyorlar...'

Maryem, yörüngede bütün marifetini boşuna kullanmıştı. Adı ve sanı ürpertiyle anılan genç generalin kim olduğunu, nerden geldiğini, gerçek ismini, Federasyonda nelerden sorumlu olduğunu, detaylı ve kesin bilen bir insan bulamamıştı. Herkes onu farklı tanımlıyordu. Sanki bir hayaletti ve her şeyin gerisindeki sessiz, günah keçisi gibi duruyordu. Bu adam uyduda adından korkulan bir gölgeydi. Çoğu kişi onu şahsen görmemişlerdi bile, hakkında saatlerce konuşabilmelerine rağmen. Maryem'i en çok rahatsız eden de bu olmuştu zaten. İçinden Harsia'ya bir küfür savurdu. Belki bu adam, ona hakikatten hiç bilmediği hikâyeler anlatabilirdi.

Maryem, Mtambe'nin yaşadığı binanın önünde taksiden indi. Bir kaç dakikalık süren bu yolculuğu o pekâlâ, tabana kuvvet de yapabilirdi. Ama kalabalığın insanı zorlayan yoğunluğu ve varlığı, uzayda bir iki günden fazla kalmış her insana aşırı görünebilir ve ruhunu yoran bunaltılara sokabilirdi. Nefessizliğinde bunu hisseden Maryem, şehirden kısacık bir süre içinde olsa uzaklaşmış olmanın hafifliğini şimdiden özlemişti. İşin güzel yanı yer çekimi değişimini hiç hissetmemiş ve rahatsızlık duyumsamamış olmasıydı. Bu yüzden hızlı hareket ediyordu.

İki yüz yıllık bir apartmanda yaşayan Mtambe'nin dairesine yaklaşmak, her defasında onda bir tekrar duygusu yaratırdı. Mtambe'nin ondan bu geziyle ilgili öğrenmek isteyeceği çok şeyi olacaktı, nedense aralarında olan anlaşmalı alışverişin kârlı çıkan tarafı, hep o oluyor görünüyordu. Binanın girişindeki robot onu tanıyor gibi yapmıştı bir an, demek ki Mtambe kendisiyle görüşmek için hâlâ kapılarını açık tutuyor diye yorumladı bunu. Merdivenleri kullanarak iki kat yukarı çıktı. Boynunda onlarca, parlak mavi madeni halkalarla boynu uzatılmış zenci kadın Kürtçe selamlayarak onu salona aldı ve beklemesini söyledi. Mtambe'nin kadınları, karıları, hizmetçileri, korumaları olan bu kadınlar sürekli dil değiştirerek konuşurlardı kendisi ile sanki aralarında gizlenmesi gereken şeyler varmış ve birilerinin ne konuştuklarını duymalarından çekiniyorlarmış gibi, kasten

bu tür oyunlara girerlerdi. Maryem bu yaklaşımın güvenlikten çok, saçma bir gösteriden kaynaklandığını düşünürdü. Neyse ki, dil haznesi çok geniş bir gazeteciydi ve ırkları çeşitli bu kadınların konuştukları dillerin hemen hepsini kafasındaki çipinde saklı tutuyordu.

Antika dükkânına benzeyen koridorlardan geçerek Mtambe'nin ofisine girerken, uzun siyah parmakları doğal olmayacak kadar uzun olan kadının on iki parmaklı elleri dikkatini çekmişti yeniden. Kadın, genetik makyaja çok önem veren, modern Afrika'nın hayatta kalabilmeyi becermiş sayılı kabilelerinden birinden geliyor olmalıydı. Mtambe onu ayakta bekliyordu. Ayaklarının ucuna kadar uzanan kırmızılı, morlu, yeşilli, fistanıyla Mtambe onu sıcak karşıladı, havada süzülerek gelip onun bembeyaz, ceset ellerini, başparmaklarından öptü, sonra ona oturması için yer gösterdi.

Onlar koltuklarına yerleşip konuşmaya başlamadan, demin ki kadına benzeyen başka bir kadın ama daha genç ve zayıf görüneni kapıda elinde bir kadehle belirdi. Kendisine uzatılan sarı dumanlı içeceği teşekkür ederek kabul etti Maryem. Kadın dışarıya çıkmadan önce altı parmaklı ellerini oynata oynata Mtambe'yle Rumca bir şeyler konuşunca, Maryem yine onları anlıyor olmanın utancıyla yüzünü duvardaki hologramlı tablolarda gezdirdi. Kadın ayaklarının ucunda, süzülürcesine hızla dışarı çıkıp onları yalnız bıraktı.

"İç..." dedi Mtambe, "İç, uzay tutulmalarına iyi gelir. Bilirim insan günlerce kendine gelemez, bu sana ihtiyacın olan enerjiyi verecektir. Hadi soğutmada iç!" dedi emir verircesine.

Maryem, bir kaç yudum aldıktan sonra ona hemen General Eranka'yı sordu. Mtambe kalın dudakları, küçücük, içe kaçmış gözleriyle masmavi metalden dişlerini göstererek güldü.

"Sonunda efsanevi adamla tanışabildin ha? Önce bana neler gördüğünü anlat sonra ona geliriz."

Maryem hızlı hızlı uyduyu, nasıl karşılandığını, misafir edilişini, uydudaki anlayabildiği kadarıyla sistemi, bazı kurallarını, çalışanlarını, güvenlik sistemini, askerlerin günlük hayatlarını anlattı. Hayatında geçireceği belki de en bunaltıcı, can sıkıcı günlerini yaşadığını itiraf edercesine ilave etti. Cümleler

oflamalarla dökülüyorlardı ince dudaklarından. Askerlerden ne denli nefret ettiğini söylüyordu Mtambe'ye, adamın mavi ışıldayan dişleri oturduğu sedirde arkasındaki gölgeliğe rağmen durmadan ışıldadılar.

"Kimdir bu adam Mtambe? Neyin nesidir? Neler biliyorsun onun hakkında?"

"Senin bildiklerinden çok değil..." dedi Mtambe.

"Olsun yine de anlat."

***

Maryem, Mtambe'ye teşekkür edip dışarı çıkmadan önce arkasındaki kapı sessizce açıldı, içeriye iki metre boyunda, beyaz tenli, iri gözlü bir kız girdi tıpkı bir yel sessizliğinde. Kadını dışarıya doğru takip ederken Maryem, binanın bu tür garip yapılı kadınlarla dolu olduğunu düşündü. Salonun çıkış kapısına kendisinden önce varan kadına nezaketle başını sallayıp çıkmadan önce güçlükle duyulabilecek bir sesle onu durdurulduğu.

"Bu da bizim hediyemiz." dedi elindeki yıldızlık kâsesini uzatırken. "Lütfen evinizden başka bir yerde açmayın ve göründüğünden daha kıymetlidir." Maryem sunulan bu hediyeyi aldı sorgusuzca. Kendisine eğilerek bakan bu dev kadının yüzündeki huzur, onu küçücük yapmıştı. Maryem hiçbir şey söylemeden aldığı kâseyi cebine koyarken, bir diğer altı parmaklı kadının ellerinden ürkek bakışlarını kaçırmaya çalıştı.

Mtambe konuşmaktan çok, onu konuşturmuştu söyleşisi boyunca. Sanki kişiliğini hiç önemsemediği biri hakkında, son zamanlarda duyduğu söylentilerin uyarısındaydı. Maryem onun General Eranka hakkında sonradan daha derin bilgi edineceğini sezmişti. Dersini iyi çalışmamış bir öğrenciden ziyade bir profesörün cahilliğinde yakalanmıştı. Konuşma boyunca konudan konuya atlamışlardı. Maryem aklını kaçırmaktan korkup düşüncelerine tiksinerek baktı, sonra cebindeki kâseyi açıp, dışarı çıkmadan önce içine baktı. Maryem, kâsenin içinde Mtambe'nin Afrika'dan getirttiği kuru bitkilerden kendi yaptığı bir çay tutamı ile karşılaştığında pek şaşırmadı. Sokağa elleri ceplerinde fırladı, bir süre düşüncesiz bir boşlukta yürüdü. Son-

ra ayaklarından, başındaki saçının tek teline dek uzanan dünyanın yer çekimi yorgunluğunu hissetti ve belki kâsedeki tadsız çayın ona biraz olsun huzur verip, düşüncelerini sakinleştireceğine kanaat getirdi. Mtambe'nin uzay tutulmasına iyi geleceğini söylediği şey, bu olsa gerekti.

Maryem sokağa çıktığında kendini arınmış hissetti. İçinde kıpır kıpır bir dürtü ayaklarına hakimdi, nereye gittiğini düşünmeden kendini Çokkapılar meydanında buldu. Gençliğinden beri her zaman gittiği hücre-yenileme salonunun önünde durup vitrinine bakındı. Kafasındaki durgun boşluğu silkeledikten sonra içeriye girdi. Başında garip bir cihaz taşıyan adama ya da kadına ödemeyi yaptıktan sonra kendisine gösterilen bölüme girip hücre yenileme kabinlerinin olduğu salona geçti. Yüksek ücret ödeyenlere ayrılan bölüm diğerlerinden daha güvenli görünüyordu. Kabinlerin üçte ikisi boştu, kendisinin içeriye girmesiyle yanına yaklaşan robota bilek bilgisayarını ve çantasını verdi, robot o soyunup anadan doğma kalıncaya kadar bekledi. Giysilerini alan robot gittikten sonra Maryem salonda yapayalnız öylece çırılçıplak kalakaldığını gördü. Bir ürperti, bir yalnızlık duygusu sindi içine. Salonun köşesinde parlayan ayna-duvara kadar yürüyüp önünde durdu. Maryem o an kendisini koca bir panayırda unutulmuş bir çocuk kadar savunmasız ve özgür hissetti. Sıska vücudunda kaburga kemiklerini, omuzlarından çıkıntılaşan kürek kemiklerini seyretti. Pörsüyüp, içine kaçmış göğüslerini izledi. Sıska bacaklarına, kollarına bakındı, gözlerinin altında kabaran baloncukların rengini ayrımsamaya çalıştı. Bacak arasından kırmızı bir çalı gibi taşan kabarıklığına şaşırdı.

Maryem kendisini öyle yaşlı, pörsümüş ve çirkin buldu ki, bir o kadar umutla doldu yüreği, anlayamadığı hüzün dolu sevinç dalgasıyla. Çirkinliğinin öznelliğine ulaşan kadınsılığın engin özgürlüğüne vardı, içinde esen tanımsız rüzgârlarla daha da yalnızlaştı.

Ne kadar çirkinim diye düşünürken, aynadaki yansısında güzel gülüşünü yakaladı ve o an kendine hüzünle gülümseyen kendisiyle buluştu. Arkasını dönüp, ışıklı saydam kapağı havalanmış kabine yürüdü. İştahı kaçmış bir hevessizlikle yenilenme kabininin kişisel çekmecesini açıp kâseyi içine koyduktan

sonra kabine girmeden önce hemen kontrol panelinin yanına monte edilmiş kutudaki yeşil jelden avuç avuç alıp bütün vücuduna, boş bir nokta kalamayıncaya kadar bolca süründü. Bir kaç saniyede jel vücut ısısını düşürünce üşüyüp kabine girdi. Tabut denilen kabin tabuttan çok cevize benziyordu, Maryem uzak geçmişindeki düşlere dalmadan önce bilgisayara komut verdi. Tabutun kapağı ağır ağır alçalırken klasik bir müzik, klasik bir tonda, klasik bir kayıtla çalmaya başladı. Bilgisayar, Maryem'in vücuduna sağlık skanına başlarken, onun uzandığı zeminden mavi ışık eşliğinde düşük oranlı rua-imilatik akımı vermeye başladı.

19.

Harsia Omid Deren, polis karakolundan serbest bırakıldıktan sonra, iliklerine kadar işleyen soğuğu üstünden saatlerce atamamıştı. Sevinçtepe semtindeki arkadaşını görmeye giden Dorberg, onu Kalayanık bulvarı yakınlarında yapayalnız bırakmıştı. Yüklü olduğunu sandığı Federasyon yetkilisi ile yaptıkları kavgadan sonra karakolda on dört saat boyunca tutsak ve iletişimsiz halde bekletilmiş, kavgalarından dolayı Promitium çipinin üç yuvasından birisine, kırk zetabaytlık küçük davranış düzenleme yazılımı nöbetçi mahkeme kararıyla hemen orada, karakolda yükletilmişti. Bu yazılım, onun şehirde geçireceği günlerde, 'iyi vatandaş' olmasına yardımcı olacaktı. Çipin üstüne kaydedilmiş knot hücrelerinin psikolojik kodlamalarla hormon kontrolü yaptığını, saldırgan beyin dalgalarını hedeflediğini, yeterli oranda Nöroflam akımı gönderip, öfkesini dengelemeye yaradığını söylemişlerdi kendisine. Bunun bir diğer anlamı, onun sürekli olarak polis tarafından gözetlenmesi ve takibiydi aynı zamanda.

Harsia, kafasının patlıcan gibi oyulduğunu hissediyordu şimdi; bu histen, karmaşık duygulardan, düşüncelerini kontrol edememekten ve en çokta Promitium çipinin varlığından nefret ediyordu. Şehrin, Yeşilevler semtinin sokaklarında dolaşırken kendini devreleriyle kurcalanmış duyarsız bir robot gibi hissediyordu. Aklına taktığı şey, bu çipten kurtulmanın bir yolunu bulup, bir an önce izinde olduğu şeyin peşine, karanlıklara karışmaktı. Polis şehrin içinde, çevresinde, nereye giderse gitsin, bir kaç yüz mil öteden onu eliyle koymuş gibi bulabilirdi. Kaçabileceği, sığınabileceği hiçbir deliği yoktu. Bu yüzden eski semtlere inmesi gerekiyordu, arka sokaklara batmış, sidik, silikon ve yanık kokulu atölyelerin birine kendisini atması gerekiyordu.

Harsia, yol boyunca uzanan rengârenk dükkânların vitrinlerine bakınarak saatlerce dolaşmıştı. Robot parçaları satan dükkânların yoğunluğu şaşırtıcıydı bu semtte. Boylu boyunca saydığı yüzlerce dükkândan yarısı bir şekilde robo-teknolojisiyle ilgiliydi. Hangi bölgede olduğunu tam olarak bilmemesine

rağmen, dükkânların alacakaranlık vitrinlerinden dışarıya vuran renkli reklam ışıklarının altında Harsia, satılan malların arasında koloni veya Federasyon amblemi taşıyanların çokluğuna dikkat kesilmişti. Hücre-sağlık yenileme salonları, karma enerji denge terapi klinikleri, koloni seyahat acenteleri, yasal yardım büroları, solar kredi enstitüleri diğer adlarıyla solar sistem tefecileri, bin bir çeşit malın sarrafları, saçma sapan moda evleri, kitapçılar, sanat evleri, sokak aralarına sıkışmış çeşitli atölyeler, polis istasyonları, antika satıcıları, organik non-organik yiyecek satıcıları, keyif ve zevk dükkânları, gazinolar, meyhaneler, barlar, kültür odaları, her türden bankalar, finansal enstitü branşları, iş ve işçi bulma kurumları, dünya ve koloni şirketlerinin temsilcilikleri, sanal dünya bağımlılarına yardım eden sağlık örgütleri, arabulucular, dünyacı bazı kuruluşlar ve Federasyon'un uydusunda görmediği daha binbir çeşitlilik başını döndürmüştü.

Duvara yapıştırılmış bir ilanın önünde istemeden durdu. Astral yolculuk yapmak için verilen bir ilanda, gruplar halinde uzay boşluğunda günlük kıyafetleriyle elele tutuşarak uçuşan, gülümseyerek etraflarına ışık saçan, her kültürü ve dini simgeleyen insanlara bakındı. Bu ilandaki insanların yüzlerindeki masum idafe, saf damıtma aptallığa dönüşüyordu, üç saniyeden fazla resme bakınca. Kıyametin kopacağı haberini veren duyurularda, hologramlı ilanlarda, Harsia iddia edilen tarihlerin arasında birkaç uzak geçmiş tarihle karşılaşınca bu kapalı hapishanede kafayı yiyenlerin halini oldukça umutsuz buldu.

Derken ürpererek etrafına bakındı iyice. Amaçsız ve adressiz dolaşmanın sakıncalarından en büyüğü kaybolmaktır. Oysa onun için henüz bir başlangıç yoktu ve biteceği bir yer de olamayacaktı. Karakoldan çıktığından beri omzundan indirmediği çantasındaki bütün eşyaları ve mal varlığıyla kendini gezgin, istasyonsuz, duraksız bir kayıp gibi hissediyordu. Başıboşluk, önünde sonsuz uzayan bir evren gibi göründü kendine. Polisin kafasına yerleştirdiği çipin yazılımı, onu tam anlamıyla sersemletmiş, hiçlik duygusunu ağırlaştıran bir karmaşalıkta ilerisini görememesine neden olmuştu. Ne yapması gerektiğini düşünemiyordu. Aklının bir köşesindeki, uzunca bir süreden beri saklanmış bazı önemli detaylarını sanki çekemiyordu. Polisin

yazılımı, ağır bir külçe gibi anımsaması gerekenlerin kuyruğuna asılmıştı ve Harsia düşüncelerini bir türlü oradan kurtaramıyordu.

Federasyon'un hayatına kazıdığı dakik olma kaygısı, aniden içinde parlayıp enginleşen bu zaman çölünde, rüzgâra kapılıp ışıltısı sönen bir kum zerresinden ibaret kalmıştı. Harsia kum tanesinin yok olduğu çöle kısık gözlerle bakıyordu şimdi, dengeli nefes alırken. Zaman, özel bir amaç uğruna yavaşlatılmıştı kendisi için; her şeyi yapabilecek, sanki her yere gidebilecek kadar boş vakti vardı artık. En azından kendisi öyle sersem ve özgür hissediyordu.

O, öylece sersem sersem ortalıkta dolaşırken sanki daha önce hiç savaşmamış gibiydi, üstelik bu aylaklığın kıyısında sanki bir daha hiç savaşamayacakmış gibi paralize edilmişti. Gezip gördüğü ve daha önce rastlamadığı şeyleri, hayatında ilk defa görüyormuşçasına incelediği dükkânların birinde kendinden geçmiş, bir kavanozda sarı bir sıvının içinde kahverengine dönüşmüş kabuklu cevizleri seyrederken, onun bu şaşkınlığı da dükkân sahibinin ilgisini çekmişti.

"Ne kadar zamandır mideni çalıştırmıyorsun?" dedi hafif şişmanca, pembe yüzlü iş yeri sahibi bilgeç bir gülümsemeyle.

"Böyle düşünerek içeriye girmedim, sadece bakınıyordum. İlginç şeylerle doldurmuşsunuz burayı, çok ilginç..."

"Sadece yenilecek şeyler... O kadar garip değiller. Sizi bilmem ama ben o tozlara, macunlara ve haplara inanmayanlardanım. İnsanoğlunun en ilkel dürtüsü karnını doyurmaktır, bizi biz yapan asıl dürtü budur. Aç kalmasaydık, yiyecek bulmaya zorlanmasaydık, ağız tadımıza önem vermeseydik, uygar olamayacaktık belki de. Neden ateşi bulduk, neden bizden kat kat irice hayvanları avlamak için silahlara ihtiyaç duyduk, biliyor musunuz? Yeme ve tad alma zevkimiz yüzünden... Mide kaslarınızla, enzimleriniz nötr değillerse, size bir şeyler ikram etmek isterdim."

Harsia, tezgâhtar adamın samimi davranışına kanıp asıl sorusunu sordu: "Bu civarda teknolab atölyeler var mı acaba? Promitium çipini çıkarabilecek birilerini tanıyor musunuz?"

Adam, hızını alamamış konusuna devam ederken, iri dudaklarından fışkıran salyasıyla sorulan soruya tepki göstermek-

te zorlandı önce, sonra Harsia'nın müşteri olamayacağını anlayınca zamanı boşa harcanan bir sanatçı hırçınlığıyla kaşlarını çatıp, arkasını döndü.

"Promitium çipini çıkarabilecek atölyelerden bahsediyordum. Burada..."

"Burada... Burada, Promitium söküm işleminden bahsedemezsiniz; burası gayet yasal, kanunlara saygılı ve site devletine bağlı bir müessesedir beyefendi... Promitium çipini söktürmek ya da yazdırmak istiyorsanız yanlış yere geldiniz! Bu dükkânın o Tayvaniz, İranlı ya da Rus teknolab atölyelerine benzer bir yanı mı var? Hele, bir bakın çevrenize, burası bir yiyecek dükkânıdır, herhangi bir çip atölyesi değil... Hem nasılda rahat sorabiliyorsunuz bu soruyu öyle?" Adamın suratı eriyecekti neredeyse, Harsia'nın bakışlarında ise masumiyet yoktu.

"Soruda sakıncalı bir şey mi var?"

"Var tabii, var. Promitiumun kendisi sakıncalı. Polisin kafanıza koyduğu çipi çıkaramazsınız bu şehirde. Şehri terk etmelisiniz, o vakit nasıl taktılarsa sökmesini de bilirler onu. Hem ne tür bir kaçaksınız ki, sizi promitiumlasınlar, lütfen... Lütfen dükkânını terk edin polisleri çağırmadan önce, sokaktaki h-gözlerde güvenlik kaydım var beyefendi, başınıza daha fazla dert açmak istemiyorsanız, derhal terk edin burayı..."

Harsia'nın tahminleri doğru çıkmıştı Promitium çipleri hakkında. Yasadışı yaşamak yerine bir süre yasal yaşamak zorunda olduğu aşikârdı. Bu durum her ne kadar ona ayak bağı olacaksa da başka çaresi yoktu, çünkü zaman konusunda deminden beri hissettiği enginliğin ve özgürlük yanılsamasının neresinde olduğunu tahmin etmesi, bulması gerekebilirdi. Yapması gerekenler konusunda şimdiden seçici olmak zorundaydı. Yasal kalmaya çalışması çok önemliydi, aksi halde sokaklarda dolaşması zorlaşabilir ve hareketsiz kalması onu ciddi şekilde geciktirebilirdi.

Promitium çipinin iyi bir vatandaş yaratmaya yazılımlandığını, kısa sürede vücudunun kimyasal ve hormonsal etkinliklerini ele geçireceğini, o yüzden ani duygusal, düşünsel değişimlere yer vermemesi, ölçülü ve hesapkâr tavırla olabildiğince sakin olması ve çipi pasif tutması gerektiğini, çi-

pin uyku veya bekleme modunda kaldığı sürece vatandaşlık yazılımının kendisine zarar veremeyeceğini çok iyi biliyordu.

Harsia, şehri boydan boya kuşatan saydam metal kubbelerinden ve parçalı çatısından içeriye sızan, alacalığı yırtan ışığın cılız şiddetinden, zamanın ne olduğunu tahmin etmekte güçlük çekiyordu. Ya sabaha karşı ya da akşamüstü olmalıydı zaman. Başını kaldırıp dev kulelerin arasından göğe uzanan ve tepede kapalı bir tavanla son bulan sıkışık sokakların, birbirine yaslanmış, sırt vermiş hallerine bakındı. Parça parça, kimi saydam titanyumdan, kimi Trd-alüminyumdan ve Fçelikten, bazı yerlerde kubbe kubbe inşa edilmiş çatının heybeti korkutucuydu. Çatının binlerce yarığından bıçak darbesi gibi gökdelenlerin, kulelerin arasına sızan, gümüşi ışığın insanın tüylerini ürperten bir görüntüsü vardı. Manzara ürkütücü olduğu kadar büyüleyiciydi. Birazdan hava ışıdığı gibi karardı, grinin tonlarında bir gidip bir geldi.

Köşede kıyafet satan dükkânın hemen solundaki sokak girişi, görebildiği kadarı ile, insanı korkutacak genişlikte, kalabalık bir meydana açılıyordu. Meydanın ortasındaki kavşakta ağır ağır ilerleyen araba trafiğine, meydanın uzak gerilerinden gelen huzurlu, akıntılı, canlı, bir insan kalabalığının gürültüsü karışıyordu. Son bir kaç saattir içini karartan kapalılık dürtüsü birden çiçeklenip açılmıştı şimdi. Tek ve çift kişilik arabaların çoğu tekerlekliydi, onun dışındakiler kaldırım kenarlarına park eden porradlar ve diğer hava araçlarından oluşuyordu.

Uzun yıllardır bu kadar insanı bir arada, barış içinde görmemişti. Federasyon'un kolonilerden zorla söküp aldığı, Mars'taki bir köyün işçi ayaklanmasını bastırmak için gönderildiklerinde, ana kubbe altında toplanan kalabalığın ezici isyanında gördüğü tehditkâr bakış, huzursuzluk, saldırganlık yoktu burada. İnsanlar şehirlerinin onlara sunduğu barış ve huzura alışkın yaşıyorlardı. Harsia, yolun kenarında durup, meydanın ortasında yani yolun karşı tarafındaki yükseltide neler olup bittiğini anlamaya çalıştı. Çocukluğundan, şimdi sular altında kalan Gibraltar'ın güneşte kavrulan tenteli pazarını anımsadı.

On metre ötesinde bir alt geçitte karıncalanan insanlar, iki yönlü sel misali akıyorlardı. Harsia, onları takip etti. Alt geçitte üç yöne ayrılan yollardan ortancasını seçip yukarıya çıktı. Bu-

rası doğal parkın başlangıcıydı. Yeşil çimenlerin üstüne uzanmış yatanların, çocuk ve gençlerden oluşan topluluğun cıvıltıları, ortama farklı bir hava veriyordu. Tepeye yaklaştığında hologramlı bir pano, birkaç adım ara ile önünde ağır ağır yürüyen, ak saçlarından çok yaşlı olduklarını şaşkınlıkla ve yaşlanmaya dair dokunulmamış düşüncelerle izlediği çiftin hemen solunda, birdenbire devreye girdi. Panoya bakınmadan birbirine yaslanarak yürüyen yaşlı çiftin arkasından gelip panonun önünde durdu.

Pano, bölgenin kendine has tarihsel ayrıcalığından bahsediyor, bir tür tarih dersi veriyordu adeta. Filmdeki ışık, berrak ve zararsız günışığıydı; çatısız kulelerin bulutların koynuna yükselmediği bir gökyüzünden derin gölgeler yaratarak, milyonlarca milyarlarca açıyla kırılarak, farklı renklere, tonlara bürünerek, matlıktan uzakta, cıvıl cıvıl ışıtıyordu herkesi ve her şeyi. İnsanların kaotik bir karmaşada, kişiyi yalnızlık duygusuna sürükleyen bir uyumda yürümeleri, ona unuttuğu bir şehir hayatının insanı dize getiren çekiciliğini anımsattı. Harsia, hologramda parlayan tarihin eski sahnesinden çok etkilenmişti, olduğu yerde mıhlanmış gibi gözlerini hologramdan alamıyordu.

Şehir, birkaç yüzyıl öncesinin tarihine göçmüştü. İki kıtanın ortasından akan denizin maviliği üstünde yüzen gemilerinin küçüklüğü ve kalabalığı, boğazı kesen asma köprüleri, şehrin kısa boylu çatılı binalardan oluşan tıkış tıkış çok kalabalık hali, yollarının içinden çıkılmaz keşmekeşi, insanlarının gündelik hayat koşuşturması, ona çok daha eski görünmüştü. İki yakayı birbirine bağlayan köprülerin sayıları sadece iki taneydi bu tarihte ve tepeleri üstünde yeni yeni kurulmaya başlayan gökdelenleri sadece parmakla sayılabilecek kadardı. Tepelerin etrafını sarmış yeşillik, hayatın ve havanın güzel olduğu zamanlardan kalmaydı. Birkaç saniye geçmeden değişen görüntüler insanı ürkütmeye başladı. Tepelerdeki yeşillik azalırken gökdelenlerinin sayısı artmaya, genişleyip boyları da yükselmeye başladı. Sonraki on yıllarda kubbeler belirmeye başlamıştı ama bunlar ancak birkaç binayı içine alabilecek büyüklükteydiler.

Hologramdaki gökdelenleri beyaz bulutların eteklerine dokunacakmış denli yükselen şehrin, hızlı çekimli geçmişi ina-

nılmazdı. Tarih kronometresi çok hızlı işliyordu. En eski gökdelenlerin, eski yöntemlerle, robotsuz mekanik araçlarla nasıl inşa edildiğini izledi Harsia, sonra yeni yapıların mantar bitimiyle şehrin orasında burasında yükselme süreçlerine tanık oldu. Eski bir şehrin bağlantıları üstünde yükselen bu yepyeni şehrin varlığı ve yepyeni karakteri şekillenirken, yirmi birinci yüzyılın sonlarına doğru dev kubbeler de ortaya çıkmaya başlamıştı. Bu tarihlerde saydam metaller bulunmuştu; Fçelik, Trd-titanyum, Trd-alüminyum gibi... Geçen bu kısa zaman sürecindeki görüntü de iki boyutlu derinliksiz görüntüden üç boyutluya sonrada dört boyutlu, eksenli hologramik görüntüye döndü.

Harsia, güneşin acımasız öfkesine ve gün geçtikçe yükselen suyun sinsiliğine tanık olacaktı gelecek yüzyılın titrek sahnelerinde. İşte nihayet, kulelerin, şehri bir mantar üretkenliğinde kapladıkları ve kıyıya doğru yayılmaya ve birbirlerine iyice sokulmaya başladıkları o kayıp tarihte, boğazın suları yükselmeye, gelecek yirmi yılda ise şehrin kıyı şeridindeki tüm semtlerini yutmaya başlamasını, doğanın öfkesine maruz kalmış gibi sessizce seyretti. Bu, kutuplardaki buzulların iyice eridiği zamanlara denk gelmişti. Su öylesine sakin bir dinginlikte yükseliyordu ki, insanlar yaşadıkları yerlerden kopmakta güçlük çektiler. Sonra hangi akıllıların öne sürdüğü bilinmeyen bir teknoloji ve adanmışlık ile suyun üstünde dev dubalar üstünde yüzen şehrin etekleri, iskeletleri yaratılmaya başlandı. Bu süreçte insanlar, ne pahasına olursa olsun bu şehri terk etmemeye çok kararlı davrandılar. Buna ne derseniz deyin; belki bir şehre duyulan aşk, bağlılık, adanmışlık ya da kurbanlık. Ama insanlar inadına göçmediler, bir zamanlar toprağına ayak bastıkları evlerini, mahallelerini, semtlerini; işte bu süreçte yeni şehrin ilk zemin katı denebilecek sokakları var edilmeye başlandı.

Görüntünün hologramda beş boyutluya döndüğü o yerde, ilk robotlar şehrin sokak aralarında göze çarpmaya başlamıştı bile. Robotların sayıları artan bir hızda artarken insanların kültürleri ve alışkanlıkları da değişmeye başladı. Bu zaman sürecinde şehirde yaşayanların, bir protesto ile başkaldırmalarını ve isyan halinde sokaklarda yürüyüşlerini seyretti meraklanarak. Ekonomik krizlerin soyut varlığı sokaklara taşmıştı artık.

Kuşların bir zamanlar acımasızca hakim oldukları gökyüzünün sarılı, mor maviliği içinde beyaz dumanlar çizerek yol alan yolcu uçaklarının tenhalığını, yeşilli-mavili reaktörlü farklı bir jencrasyonun hava araçları gökyüzünü kaplamaya başladığında ise Harisa, kendi çağına ermek üzere olduğunu hissetti.

Federasyon'un, Birleşmiş Milletler hatırasından kalma UN harfleri, mavi-beyaz bayrakları eşliğinde şehrin sokaklarında yapacakları ağır silahlı, zırhlı araçların geçiş gösterisinden kısa bir süre sonra büyük bir savaş patlak verecekti. Nükleer başlıklı balistik füzelerin havai fişek gösterisiyle başlayan Üçüncü Dünya Savaşının uzaydan çekilmiş görüntülerine eriştiğinde, Harsia, tarihin çok iyi bildiği bu bölümününden sonrasını izleme isteğinden yoksun, iyice tenhalaşmuş patikanın yükselen bölümüne doğru bakındı. Yol boyunca elinden bırakmadığı çantasını sırtına atıp panodan ayrıldı. Üçüncü Dünya savaşının şiddetlenen sahnelerini görmek istememişti; kaldı ki bu insanlık dramından on yıl sonra dördüncüsü gelecekti ve yirmi yıl içinde bir buçuk milyardan fazla insan telef olacaktı.

Harsia yokuşun son noktasındaki binanın önünde merakla durdu. Tepenin tam ortasında krater halinde, göbeğinde küçük meydanı, meydanı çevreleyen on yedi hologram sahnesi, sayısız kürsüleriyle inşa edilmiş bir açık hava tiyatrosunun girişinde, hemen on üç numaralı kapının eşiğine varmıştı. Derin bir çukura benzeyen amfi tiyatronun koltukları büyük bir kitleyi barındırabilecek kapasitedeydi. Sessizliğiyle yarı yarıya dolu olduğunu gördüğü tiyatroda, insanlar sahnede belirecek bir oyunu ya da önemli bir kişinin konuşmasını bekliyor gibiydiler. Harsia kendine en yakın koltuğu gözüne kestirdikten sonra hemen o tarafa beş basamak indi, etrafına bakınmadan oturdu.

Bir kaç dakika sonra üstüne mor cüppe geçirmiş biri gelip sahnenin tam ortasında durdu, durduğu yerden kürsüye benzer bir kütle yükselip onu bir kaç metre havaya, en önde oturanların hizasına çıkardı, kürsünün açılmasıyla hologramlar hareketlendi. Dalgınlığıyla hologramlara dikkat kesmeyen Harsia, Çince ve İbranice bölümlerini son anında yakalayacağı yazıları okumaya fırsat bulamadan, kürsüdeki adam, öksürüklerle konuşmaya başladı:

"Sayın Meclis üyeleri, Sitedaşlarım, bu şehrin saygı değer sahipleri ve dostlarım! Hepinizi saygıyla selamlarım... On iki hafta beklemek zorunda kaldığım kürsü sıramın önemini vurgulama kısmını hızla geçip hemen asıl konuya girmek isterim izninizle..." Kürsüyü sarmaladı ve devam etti: "Bana verilen yüz beş dakikaya sığdırılamayacak denli yoğun bu konuya, bu güne dek pek az konuşmacı değinmiştir. Eminim ki, çoğunuz bir şekilde farkındadır anlatacaklarımın, ama birisinin çıkıp onları cesurca dillendirmesi ve anlatması gerekiyormuş... Bu konunun, yalnızca şehir güvenliğiyle değil, ayrıca bizlerin doğrudan bireysel güvenliği, aile huzuru, rahat yaşama hakkı ve şehir içi barışı ile yakından ilgili olduğunu belirtmek isterim. Dinleyenlerin haber indirme ve kayıt yapma özgürlüklerini kısıtlamadığımı belirteyim; çünkü birazdan sunacağım ipuçlarını ve delilleri başka hiçbir yerde açık şekilde bulamazsınız...

"Dostlarım, sitedaşlarım, yoldaşlarım, kardeşlerim! Soruyorum size kaçınız ama kaçınız, yolunu tuttuğunuz evinize giderken, hangi katta olursa olsun, hangi sokaklardan, bulvarlardan geçerseniz geçin, hangi ulaşım aracını alırsanız alın; kafanızda uyanan, uyarılan sorulara, tedirginliğe, korkuya yeterince kulak asıyor? Kaçınız korkusuzca arkasına bir kez olsun bakmadan dümdüz yürüyebiliyor, kaçınız dehşete kapılmadan zemin katın ara sokaklarına inebilme cesaretini gösterebiliyor?

"Söyleyin bana, köşe yazılarına kalmayacak denli ciddi bir sorunla karşılaştığımızı göremiyor musunuz artık? Sahiden fark edemiyor musunuz ensenizdeki soğuk nefesi? Her ne kadar dürüst birileri bu konudan bahsetmek istedikçe, diğerleri bir ayıbı gösterirmişçesine kulaklarını tıkamaya, insanları yanlış yere yönlendirmeye çalışıyorlar. Bir yalanı gerçekmişçesine çığıranlar, bu şekilde gerçekleri nasıl yalanla sıvadıklarını göremiyorlarsa, bunun asıl nedeni site devletinin insanlarını uyutma politikasıdır. Ama siz sakın uyumayın; uyanın dostlarım, uyanın! Bahsettiğim şey, azımsanmayacak denli gerçektir. Yıllardır unutulmaya çalışılan bir tehditten bahsediyorum, vahşi bir tehditten...

"Size yabancıların tehdidinden, başka varlıkların tehlikesinden bahsediyorum. Evet, hiç şaşırmayın yanlış duymadınız,

yasak bir konuyu dile getirdiğimi biliyorum... Görüyorum ki hepinizin gözleri fal taşı gibi açıldı işte...

"Size unutulmuş bir kavimden bahsediyorum; evet... lanetlenmiş, cehennemlik bu kavmin, bir gün taşarak şehrin sokaklarına boşalacağı felaketten bahsediyorum. Size, korkunç yaratıklardan, insandan kat kat güçlü bir düşmandan, sokak arkası çözümsüz kalacak sayısız karanlık cinayetten, şehrin içine sızan dehşetin kötücül geleceğinden bahsediyorum. Hemen kulaklarınızı tıkamayınız kardeşlerim; bekleyin, bırakın açıklayayım. Bırakın gerçek bir tehdidin gerçek kanıtlarını göstereyim. Sonrası size kalmış, ister inanın bana, ister inanmayın..." Adam durdu, heyecanla yutkundu, kürsüdeki ekranına bakındı. İnandırıcılığından emin olamayan bir paranoyağın şüpheciliğini destekleyecek ispatını, dinleyenlerin bekleyip beklemediğini, her iki saniyede bir kontrol eden kıpırdanışlarla, söze kaldığı yerden devam etti. Harsia, adamın saçmalığına bir yabancı olarak dahi inanmakta güçlük çekecekti.

"Seksen milyonluk bu şehirde, yetkili gözlerin her yıl görmezden geldikleri binlerce cinayet işleniyor. Bugün, kimsenin üstünde durmadığı bu cinayetlerin nasıllarına ve nedenlerine çok daha dikkatli bakacağız. Kimler kimleri öldürüyor, neden, niçin, nasıl? Acaba kaçımız bu soruları soruyoruz kendimize, hologramların karşısında oturmuş, sessizce izlerken tüm bu haberleri... Kaç tane bürokratın bu cinayetlerden doğal bir rahatsızlık duyduğunu gördünüz bu güne kadar? Söyleyeyim size: hiç biri, hiç kimse örtülü kalan bu cinayetler için ağzını açıp da, bu insanlar neden öldürülüyor diye sormuyor, soramıyor...

"Birazdan son bir yılda bu şehirde çözülememiş cinayetlerin kurgusuna alınanların isimlerini ve kimlik detaylarını göreceksiniz hologramlarda. İlgililer için kodu açık veri indirimi, konuşmanın sonunda sizlere sunulacaktır.

"Geçen yıl 1296 kişi, bu şehirde şüpheli cinayetlere kurban gitti. H-gözlerin şahit olduğu cinayetlerin oranı yüzde 92'dir; peki geriye kalan yüzde 8'lik cinayetlerin kaçı kayıtlara huzurla gömüldüler. Sosyal statüleri, ekonomileri, yaşları, cinsiyetleri, katları farklı bu zavallı kurbanların öldürülmelerine ya da katillerinin bulunmasına hâlâ bir cevap yok, ne polisten ne de belediye sorumlularından. Kurbanların adları acaba bir gün ye-

niden anılacak mı, belediyenin suskun bürokratik koridorlarında?

"Hayır! Anılmayacak, unutulacaklar!

"Tüm bu rakamların arasından çığlıklarını en yüksek bağıranların kim olduklarını bilmek ister misiniz? 96 kişi; hepsi aynı anda çığlık atıyorlar. Sesleri boydan boya bütün şehrin içinde gidip gelerek, artarak yankılanıyor. Ama yine de, nedense kimse duyamıyor onları...

"Çok zaman önce değil; bu ayın yedisinde, sabaha karşı saat üçte Torayrik bulvarında, Egerton kulesinin, 425'inci katının 1018/914 numaralı dairesinde yaşayan Kamim Operan isimli, belediyede çalışan bir işçi, uykusunda acımasızca öldürüldü. Yüzünü dahi göremediği katilleri, şu anda bu sokaklarda bir yerlerde, bizimle birlikte özgürce dolaşıyorlar. Kamim Operan, cinayetinden yirmi yedi saat sonra bir arkadaşının ihbarıyla bulundu. Yatağında çırılçıplak bulunan kurbanın göğüs kafesi vahşice açılmış, ciğerleri, kalbi, uzun tırnaklı caninin canavarlığıyla parçalanmıştı. Dedektiflerin kamunun bilgisinden sakladıkları cinayetin sebebini hâlâ kimse bilmiyor ya da tahmin bile edemiyor. Ama cinayetin şekli polisin dahi kanını donduran türden. Bilinen bir gerçek var ki, Kamil Operan'ın ciğerlerinin tırmıklanmış, dişlenip, çiğnenmiş, parçalanıp odanın etrafına savrulmuş parçaları hangimizi şoka uğratmaz ki, hangimizi titretip kaçırmaz ki, hangimizi esrarengiz korkulara boğmaz ki?

"Cinayeti işleyen caninin gen testinden Kamim'in şehirde görünmeden dolaşabilen hayaletlerce öldürüldüğünü öğreniyoruz, ne kadar trajik bir durum değil mi? Polisin raporladığı sonuç bu... Savunma sistemlerimize, sonsuza uzayan paraleleksende düşünen bilgisayarlarımızın ağına, h-gözlerimize, zırhlı polislerimize, robotlarımıza, hedef bekleyen silahlarımıza rağmen, varlığı bile sistemlerimizde hiç kayıtlı olmayan, genetik kimliği bir türlü çözümlenemeyen hayaletlere kurban gidebiliyoruz bu şehirde. Ne tuhaf değil mi? Ne acıdır ki, emniyetin uyarılarına rağmen, ne belediye meclislerinden, ne Senatodan, ne de başkanlıklardan, bu çığlıkları bir dinleyen çıkıyor.

"Soruyorum size; h-gözlerin kayıtlarında bulunmayan kimimiz var burada, kimimizin ismi, cismi, genetik haritası, bü-

tüm tarihi, belediyenin güvenlik bilgisayarlarında saklı olmasın; kimimizin güvenlik kodu haftada bir kez olsun göz ucuyla polis tarafından, h-gözler tarafından gözden geçirilmesin? Rüyalarımızdan, DNA'mıza dek ve kromozomlarımızdaki elementlere kadar her şeyimiz kontrol altındayken, nasıl olur da hayalet olup cinayet işleyebiliriz çıplak tırnaklarımızla, vahşi dişlerimizle, ardımızda hiçbir iz ya da şüphe bırakmadan? Hangimizin bu denli gizli bir gücü var burada? Hangimiz görünmez olabiliyoruz, hangimiz hayalet olup buhar gibi dolaşabiliyoruz ve hangimiz insan kanından ve etinden ve onu canavarca parçalamaktan bu denli zevk alabiliyoruz? Hiçbirimiz... Öyleyse aramızdaki en cani kişilerin midesini kaldıracak kadar vahşice ölüme mahkûm edilenlerin halini neden görmezden geliyoruz? Zavallıların katilleri kimlerdir, neden bu insanlar benzer şekilde öldürülüyorlar?

"Cevabım, bu şehirden hiç kimse olamaz bu cinayetleri işleyen ve sonradan yok olup, hayaletlere karışabilen... Aramızda hayvani içgüdülerine boyun eğip çıplak elleriyle böyle korkunç vahşeti işleyebilecek bir insanoğlu yoktur. Yalan! İddia edildiği gibi Kamim Operan'ı öldüren ne zemin kat mafyası, ne politik bir fraksiyonun hesaplaşması, ne de yoldan geçen bir manyağın cinnetidir. Kimsenin düşleyemeyeceği bir vahşete kurban gitti Kamim Operan...

"Polisin kayıtlarına aldığı raporda belirttiği gibi, kurban çok güçlü bir insanın ya da yaratığın saldırısına uğramış ve çıplak ellerle, parmaklarla, tırnaklarla öldürülüp, bedeni parçalanmış. Bakın şu ellerime. Bakın bir, uzatın ellerinizi, bakın ellerinize, avuçlarınıza, parmaklarınıza; sorun kendinize şu soruyu, dünya doğumlu yetmiş yaşında, düzenli çalışan, dinlenen, yaşayan ve hücre yenileyen bir insanı çıplak parmaklarla öldürecek güce sahip misiniz? Kamim Operan'ı öldüren kişi bu güce fazlasıyla sahipti, çünkü o bu şehirde yaşayan bir vatandaş değildi, hatta insan bile değildi. Şehrin her geçen gün çatırdayan duvarlarından sızan gölgelerden biriydi onu acımasızca, canavarca, nedensizce öldüren...

"Polisin incelemelerinden sonra kurbanın kemiklerine takılı kalan bir tırnak parçası, caninin kim olduğunu söylüyor bize dostlarım. Polisin onaylı raporunu şu an indirebilirsiniz; göre-

bileceğiniz gibi kromozom sayısı insandan fazla olan bu yaratığın ne olduğunu tahmin edersiniz: Cani, bir insan değildi...

"Kim demiş geceleri huzurlu yaşayabileceğimizi bu şehirde? Kim demiş karanlık köşelerden, kuytu gölgelerden zarar gelmez diye bu şehirde? Dostlarım burada teker teker avlanıyoruz acımasızca; kendi dairelerimizde, kendi evlerimizde, sokaklarımızda yüzlerini göremeyeceğimiz canilerce. Polisin DNA raporlarından Kamim Operan'ı öldürenin ikinci dereceden bir ang olmasının bana hiç şaşırtıcı gelmediğini söyleyeyim. İkinci dereceden bir ang!"

Konuşmacının haykırışı amfi tiyatroda acıyla yankılandı, sonra derin bir sessizliğe büründü uzaklaşan dalgalanmalarla. Adamın sesi soluğu kesilmiş, bir heykele dönüşmüştü. Mor cüppesinin içinde soluk soluğa kaldığı gözlenebilirdi, sanki daha söyleyeceği çok şey varmış gibi cam gözlerle boşluğu süzüyordu. Saniyeler geçtikçe, Harsia, yapayalnız terk edildiğini hissetti; hemen yanı başında oturan genç adamın iri, dongun gözlerinin sadece konuşmacıya kilitlenmiş olduğunu gördü. Sanki hipnozdan kurtulmaya çalışıyor da, aksine dibe batıyormuş gibi kıpırdandı genç adam.

Harsia, angların, efsanevi varlıkların kim olduklarını çocukluğundan biliyordu. Federasyon ordusuna katılmadan önce kendisine anlatılan hikâyelerde korku dolu, karanlık canavarlardı onlar.

Konuşmacının ses tonundan, izleyicilerin donuk bakışlarından yakalayabildiği, bastırılmış dehşetle karışık nefret, amfi tiyatronun içinden dışarıya taşacak yoğunluktaydı.

"Bu şehirde yaşayan eskilerin anlatacağı çok hikâyeler var. Bir zamanlar insanlığın geleceğini temsil edecek bir ırk yaratma heyecanındaki bilim adamları, tüm gelecek nesillere taşınabilecek genetik bozulmaları aktarabileceklerini umursamadan tanrıyı oynadılar. Sonuçta bizden daha güçlü, dayanıklı bir insan ırkı yarattıklarını zannettiler. Dünyanın eski savaş bölgelerinde, uzay kolonilerinin en zor koşullarında yaşayabilecek üstün bir ırk; öyle bir ırktı ki bu, insanın mükemmelli olacaktı, insanlığın geleceği olacaktı. Hastalanmayacaktı öyle kolay kolay, daha uzun yaşayacaktı, savaşlarda yıkılmayacaktı, koloni-

lerde ağır koşullara gülüp geçecek, aradığı gücü sadece ve sadece genlerinde bulacaktı.

"Hücre-yenileme teknolojisinden önce başlattıkları deneylerin hasadını çabuk aldılar; gururla sahneye sundukları ürünlerine hayran kalan bu aptallar, ne yarattıklarının farkına çok önceden varmışlardı. Eski Aktec şirketinin uzantısı Genes'in hâlâ bu konuda gizli araştırmaları olduğunu herkes bilir. Yıllardır şehrimizde barındırdığımız bu şirketin neden kendine özgü bir özerk güvenlik sistemi olduğunu biliyor musunuz? Hangi gizli projelerle bizi ve bu şehri kirletip, zehirlediklerini, neden belediyenin ve bakanlıkların bu şirketle dalaşmaya dahi giremediklerini merak etmiyor musunuz?"

Kürsünün bir anda dibine düşen kırmızı renkli el büyüklüğündeki topun nereden geldiğini göremedi Harsia. Kalabalığın arasından fırlatılan küçük top, ağır hamurumsu yumuşaklıkta konuşmacının önüne düştü. Sahnede bir, iki, üç defa su dolu bir balon gibi sıçradıktan sonra durur gibi oldu. Dalgın, uykulu bakışları hipnotize edecek yavaşlıkta yapışıp zıplayarak ilerleyen topun kırmızılığında garip bir neşe vardı. Top, konuşmacının yarım kalan sözlerinin ve şaşkın bakışlarının kıyısından geçip, kürsünün hemen arkasında höplercesine durdu ve tam bir saniye sonrada ince bir çığlık ve kırmızı toz duman eşliğinde patlayıverdi. Konuşmacının bütün gövdesi ile kürsü, yüksekte olmasına rağmen, bir anda duman altında kalırken, hologramlarda takılı kalacak olan resim, patlamanın etkisiyle uzunca bir süre titreşecekti.

Harsia, patlamanın ardından dumandan kaçmaya başlayan ön sıradakilerin panikten çok, soğukkanlı bir endişe havasına büründüklerini gördü. Neler olup bittiğini anlayabilmek için ayaklandı. En yakın giriş kapısından içeriye oldukça sıska, uzun konik başı ensesinden eklenerek uzayan, uzun bacaklı atletik bir robot fırladı. Basamaklardan sahneye doğru çekirge gibi sıçrayarak inen robot önce topun patladığı yere doğru bakındı, yükselen kırmızı duman onu sis içine alınca, Harsia sahnede, uzun pardösüsünü soyunmakta olan konuşmacının ayakta sapasağlam durduğunu gördü. Üstü başı boydan boya toz, kırmızı yapışkan bir maddeye bulanan adam kendi kendine söyleniyor gibiydi. Harsia topun, kürsünün yanındaki gençler kala-

balığından geldiğini tahmin etti ilkin, yapışkan dumandan kaçışan kalabalığın içinde topu fırlatanı bulmak ya da tahmin etmek imkânsızdı.

Polisler en arkada öylesine bekleşirlerken, yukarıya doğru tiksinme ve öfkeyle kaçıştıran kalabalığın hareketleri dumandan bir kaç saniye daha hızlıydı. Zaten polisin bu tür çamur patlamalarına alışkın oldukları, kasıtlı, isteksiz yavaş hareketlerinden belli oluyordu.

Patlamanın etkisiyle bütün heyecanı, odaklaşmış dikkati birdenbire paniğe ve aptal bir boşluğa düşen konuşmacı, kaçışan kalabalığa doğru kırmızı ellerini kaldırmış, güçlükle duyulabilecek bir şeyler çığırıyordu. Bir anda eğlenceli festival havasına bürünen amfi tiyatroda her şey bugünlüğüne dondurulacak gibi göründü. Oysa konuşmacı on iki hafta beklediği konuşma sırasının çamur bombasıyla dalgaya alınmasına yakınıyordu. Belki de gelecek sefere yapacağı konuşma sırasının on iki haftadan çok daha uzun bir zaman alacağını bilmenin derin, sabırsız, ateşli acısıyla bağırıyordu.

Harsia, şaşkın bakışlarla izlediği komedinin tam ortasında kendini anlayamadığı bir boşlukta, yabancı yalnızlığında hissetmişti. Kırmızı, ağır, yapışkan duman, uzun saniyeler sonunda kendisine doğru durdurulmaz bir yavaşlıkta yaklaşınca, ister istemez kalabalığa karışıp yukarıya, çıkış kapısına doğru yürüdü. Etrafında kahkahalarla, politik şakalarla geçen gençlerin sohbetlerine tanık oldu. Eğlenceden oldukça zevk aldıkları her hallerinden belliydi.

Harsia herkese tepeden bakaraktan basamakları çıkarken, tam karşısında bir kadının durmuş, onun yüzüne garip bir şaşkınlık ifadesiyle bakındığını yakaladı. Harsia'nın onun kim olduğunu açıkça hatırlaması için yanına kadar gelmesi gerekti. Kadının önünde durunca yüzüne buruk bir gülümseme büründü, savunmaya ya da saldırıya her an hazır. Maryem Chavakabalti de onun belirsiz gülümsemesine aynen karşılık verirken duyulacak denli bağırdı:

"Merhaba..."

20.

Metal iskeletleri, dev bir yılanın üst üste yumulmuş kemiklerini anımsatan, başı yaşlılıktan eğilmiş gibi duran, en eski kulelerde insanlar, belediyenin gelişi güzel baskınlarına rağmen sürekli yer değiştirerek yaşıyor; bir şekilde yıkılacağı günü bekleyen heybetli binalarda yaktıkları tek tük lambalarla, iskeletin içinde yaşayan ateşböceklerini anımsatıyorlardı. Bu semtte, tarihi birlikte yaşamış yaşlı kesimin yanı sıra, belediyeden oturma izni alamamışlar, vizelerinin tarihini uzatamamış göçmenler, bir şekilde şehirden yakalansalar-kovulacaklar, ne idüğü belirsizler, yoksul evsizler, belediyeden ve polisten uzak durmaya çalışan kaçaklar, süre giden imar işlerine rağmen ısrarla bu semte sığınmaya devam ediyorlardı. Bu varoş semtlerinin en eski ahalisi, bir zamanların en lüks, en fiyakalı sokaklarını, bulvarlarını, gökdelen ve kulelerini, değişim rüzgârlarıyla bir sabah yerinden sökülmüş buluyor; bir bakıma geçmişlerinin silinmesi ile her geçen gün daha fazla silikleştiklerini hissediyorlardı.

Değişim rüzgârı son sürat esiyordu. Sönmeyen hüznün sebebi bu olmalıydı. Robotlar yardımıyla ağır ağır sökülen bir binanın bıraktığı boşluktan sızan rüzgâr, kendini her değişimde çabucak hissettirirken, yaşlıların ayrılık rüzgârı diye tanımladığı bir hissi sokaklara hâkim kılıyordu.

Semtin kendine özgü eski mimarisi, tarihin tanığıydılar ama artık eski, canlı günlerini tamamen yitirmiş, tenhalaşarak insan açısından çölleşmeye yüz tutmuşlardı. Seksen milyonluk bir şehirde, insanın kendi kendine, 'Nereye gitti bu insanlar?' diye sorası gelirdi. Bu yüzden polisin hava devriyelerinin sık sık ziyaret ettiği bölgelerdendi buralar.

Dorberg, nerede olduğunu önemsemeden bu kayıp sokakları seyrederek geçiyordu buradan. Sarı saçları kirpilenmiş, saçlarının bittiği yerde derisi kan kırmızısı kesmiş, sol kulağında inleyen bir çınlamayla, bulacağını umduğu bir bilinmeze doğru yol alıyordu. Yürüyüşündeki sarsaklık, yönünü kaybetmişliğinin eseri değildi. Aslında bilinmezin kıyısında bilinene yol alıyor olmanın kâhinsel bir güveni vardı içinde ve bir şey, onu durmadan en doğrusu varsaydığı yöne, tereddüt ihtimaline yer

vermeden yönlendiriyordu. Dorberg, yıllar önce terk ettiği evine dönüyor olmanın huzurundaydı sanki ve sonrasını hiç sorgulamıyordu.

Otomatik açılmayan, dev kapıların kanatlarını ciyaklatarak iten, kamburu çıkmış bir çift yaşlı kadın yolun ötesinde, sürükleyerek çıkardıkları pazar çantalarıyla belirince, gözünün önüne uyduda izlediği, yirminci yüzyıl insanlarının yaşantıları geldi. Birazdan titrek yanan bir sokak lambasının yanında durup, nereye kadar geldiğine bakındı. Arkasında bıraktığı bulvar, bir ufuk çizgisi olarak kalmıştı şimdi. Nereye varmaya çalıştığını sadece seziyor ama kesinlikle bilmiyordu. Polis karakolundan, Harsia'nın kulağında çınlattığı şüpheciliğin ve huzursuzluğun aksine o, daha bir huzurlu ve ferah ayrılmıştı. Promitium çipinin yeni yazılımı, onu pek rahatsız etmiş ya da edecek gibi görünmüyordu. Sanki hayatının, şimdi hatırlamakta güçlük çektiği tuhaf bir yükünü sırtından almışlardı karakolda. Hani şüphe kavramını söndürmüşlerdi de onu özgür kılmışlardı, işte böylesine tarafsız, huzurlu bir bölgede bulunuyordu.

Oysa daha önce hiç bulunmadığı bir ortamda, havayı koklayarak yolunu bulabilen güvercinlerin duyarlılığında, kendinden emin yolalıyordu. Yolun bir kavşağa bölündüğü köşeye varmadan, tenha yolun solundan karşıya geçti. Birazdan sağa dönecekti. Neden sağa da sola değil, diye dürtülerini sorgulamayacaktı, fısıltılara gidiyordu. Doğru olana yürüyüştü bu. Köşeyi dönünce, birdenbire daralan sokağın ortasına yığılmış eşyaların kalabalığında, çok kollu ve ayaklı, pek çok irili ufaklı işçi robotun çalışmalarına denk geldi. Ne yaptıklarına dikkat kesilmeden, eskiliklerine, yaşlı hallerine, hantallıklarına bakıp, onların hâlâ belediye tarafından bu tür onarım, tatbikat, temizlik gibi angarya işlerde çalıştırılmalarını, uyduda benzer politikalarla en pis işlere kaydırılan Federasyon eskilerine benzeterek yanlarından usulca geçmeye çalıştı. Dikkat çekmemeye gayret ediyordu.

Dört koluyla bir beyaz eşyayı parçalamakla meşgul olan robot, onun varlığını sezince yeşil parlayan altı gözünü ondan ayırmadan, yığınının arkasına yarım tur atarak kayboldu. Dorberg'in şaşkın bakışları altında ince bir nehir gibi neredeyse ufka kadar uzayan sokakta, bu yengeç görünümlü robot gibi

yüzlercesi vardı; diğer robotlar tarafından taşınıp buraya atılan asırlık eşyalar arasında dört dönerek, bir şeyleri söküyor, kesiyor, biçiyor, koparıyor, bölüyor, parçalıyor ve bir yerlere taşıyorlardı durmadan.

Dorberg, bu kadar robotu bir arada görmenin şaşkınlığında yürüyüşünü iyice yavaşlattığının farkına varmadan etrafını izliyor; binalardan alınıp dışarıya dökülen eski mutfak eşyalarına, kanepelere, yataklara, perdelere, terk etmişlerin artıklarına, göçmüşlerin arkalarında bıraktıkları hayatlarının eskilerine, insanı şaşırtan bir yığın garip eşyaya, yüzyıllık enerji reaktörlerine, eski Xax pillerine, raflara, elbiselere, kitaplara, masalara, oyuncaklara, hayatlardan arta kalmış yitik hikâyelere ve anılara bakınıyordu. Bir ara duraklayıp, kâğıttan imal edilmiş bir dergiye uzandı, tozunu silkeledikten sonra ön kapağına bakındı. Kapakta kahverengi derili, mavi gözlü bir kadın, kendisine neredeyse iki yüzyıl geriden dolu dolu gülümsüyordu. Dorberg kuyruklarla, kıvrımlarla, bir yığın küçük o'a'u'larla yazılmış dilin uzak asyadan olduğunu düşündü. O sıra yanına yaklaşan işçi robotu, dört elinden birini yavaş ama isteklice dergiye doğru uzatıp sabırla onu bekledi; Dorberg sayfaları üstünkörü karıştırdıktan sonra dergiyi robotun üç parmaklı eline tutuşturdu. Eskiyi çöpe atıyorlardı atmasına ya, belediye hâlâ şehre yararlı olabilecek eşyaların çoğunu yeniden işlemek peşindeydi.

Bir süre daha aylak görünen yürüyüşüne devam ettikten sonra, Dorberg'in gözü, sokak lambasının birinde çaprazlamasına asılı duran tabeladaki yazıya ilişti. 'Menekşenin Mavi Çanağı' yazılı tabelanın oku, gittiği yönü gösteriyordu. Yola döndüğünde bir başka tepecik olmuş hurda yığınına rastladı. Yığının diğer köşesinden iskelet görünümlü bir robot belirdi, dört koluyla taşıdığı dev bir kapı çerçevesini nazikçe yere koyduktan sonra yassı kafasını sallayarak ürkek hareketlerle ona bakındı.

Dorberg, kendine doğru şaşı gözlerini dört döndürerek gelen robota aldırmadan, yoluna devam etmek istedi ve aksi yönde yığını turlarken robotu diğer köşede onu beklerken buluverdi. Tehlikenin apansız varlığını çığıran ses, söze, heceye dökülmeyen o ses, bakımsız robotun o kadar güçlü olmadığını, dilerse onu alt edebileceğini ama önce kendine etraftan sağlam

bir yardımcı bulmasını fısıldadı. Yolun ilerisinde kule girişinin hemen önündeki yığında umduğunu bulunca, kısa adımlarını sıklaştırırken temposunu düşürdü, yavaşladığını fark ettirmemecesine ilerledi. Robot ile arasındaki mesafenin azalmasını istiyordu. Doğru zamanlama ile robotu alt edecekti.

Zamanın tam o ana eriştiğini düşündüğünde, yerdeki koca demir parçasını kedi hızıyla kaptığı gibi kollarını öfkeyle havaya dikti. Tam robotun kafasına doğru yıkıcı darbeyi indirecekken kolları havada öylece kaldı, donuverdi.

Robotun hemen önünde durup, robotu sipere alan bir çocuğun korku dolu yüzüyle karşılaşmış, ölümcül darbenin ters tepkisini korkusunda hissetmişti. Çocuğun masum suratında kendisini yakalayan dehşet tanımsızdı. Dorberg, elindeki demir sopayı indirip, dişlerini gıcırdatarak çocuğa bakındı. O sıra bilinçsiz şekilde yükselen eli çocuğa dayak atmak istercesine havalanmıştı. Çocuk onun bu öfkeli halinden, kıl payı yakın, acımasız bir ölümün eşiğinden döndüğünü anlamıştı.

"Sende kim oluyorsun be velet?" dedi Dorberg, eli hâlâ havada.

"Seni almam için gönderdiler beni..." diyebildi çocuk, gözleri demir parçasına takılı kalmıştı.

"Seni almam için gönderdiler beni..." dedi bukalemun bakan robot, çocuğun sesini taklit ederek.

"Beni alman için mi? Nereye? Kim gönderdi seni? Sen de kim oluyorsun?"

"Beni takip etmelisin..." Titreyen bir ses tonu ile fısıldadı çocuk.

"Beni takip etmelisin..." dedi robot, yine çocuğu taklit etti.

"Neden bu senin söylediklerini tekrarlıyor?"

"Aptal yaratık, ne olacak? Daha kendi Canduyu karakterine sahip değil. Belki bir kaç hafta sonra ona kendi varlığını öğretebilirim." Robot kendisinden biraz kısa duran çocuğa bukalemun gözlerini dikleştirerek baktı, çocuk devam etti: "Sesini kes, ben sana söyleyene kadar da sakın konuşma. Tamam mı?" Robot onaylarmışçasına kafasını gözlerini salladı.

"Beni kim görmek istiyormuş velet?"

"Sen onları görmek için gelmedin mi sanki, ne diye bana soruyorsun kim olduklarını? Seni kaç gündür buralarda bekleyip durdum, çok geç kaldın, polislerle dalaşmadın ya?"

"Yok, dalaşmadım. Hatta hiç polis görmedim ortalıkta..."

İkisi polisten bahsederken belayı andıklarını farkına varmış, tedirgin şekilde etrafı süzdüler.

"Haydi, gidecek çok yolumuz var, birazdan hava devriyesi görünür. H-gözleri alıp gittiklerinden beri hep havadan geliyorlar polisler. Hadi çabuk, eski metronun kapatılmış tünellerinden gideceğiz." Dorberg, şehre geliş amacına vardığını hissediyor, bir an önce onu bekleyenlerle karşılaşmak istiyordu.

"Adi... Git polisleri yakala, onları görür görmez haber ver bana, şimdi gidebilirsin. Adi git, git... Gitsene kuş beyinli yakalatma bizi, hadi!"

Robot komutun anlamını birkaç saniye sonra çözebildi. Birdenbire gözlerinin ışığı canlanmış, hareket kazanmıştı. Bulvara doğru açılıp her yöne dikkat kesildi önce, sonra çocuğun bileğinde, kocaman duran hologram panelinde canlanmalar oldu. Robottan gelen sinyallerle çerçevedeki bütün canlıları ve belediye frekansına ayarlı robotları görebileceklerdi.

"Robotlara görünmeden yol alacağız, zaten köşeyi döndükten sonra işimiz kolaylaşacaktır. Şu bloktan sonrası sınır oluyor. Acele etmeliyiz."

"Benim aradıkları adam olduğumu nerden biliyorsun? Belki yanılıyorsundur?"

"Beni buraya Patros gönderdi, sarışın bir adam gelecek demişti. Patros senin geleceğini çoktan biliyordu, benim görevim seni ona ulaştırmak gerisine karışmam."

"Patros da kim, neden beni istiyorlar biliyor musun?"

"Yakında tanışırsın... Çok konuşma, beni takip et."

Köşeyi dönerken tepelerinde beliren, kayan bir yıldız hızıyla alçalan polis porradını farkettiklerinde, çocuk kendilerine haber vermekte geç kalan robotuna yetişkinlerin ağzıyla küfür edip, Dorberg'in elinden tutarak onu hızla en yakın sokak aralığına sürükledi. Polis porradı ıslık çalarak alçalırken, çocuk, polisin aşağıya bir koruma robotu düşürebileceğini bağırdı.

Sırtlarını duvara vermiş gölgelere saklanırken, yolun karşısından başka bir gölge onlara doğru adeta uçarak koşup geldi.

Dorberg gelenin ne polis, ne robot, ne de yaşlı biri olmadığını görmüştü, çocuk adamı görünce heyecanla adını mırıldandı. Kurtarıcıları önce çocuğun koluna girdi ve onu takip etmesini söyledi. Dorberg, polislerin peşlerinden geldiğini porradın sesinden anlayabiliyordu, oldukça alçalmış, sokakları tarıyorlardı. Göz açıp kapayıncaya dek hızlı bir koşuşturmaca başladı. Onlar duvar diplerini, kuytu bölgeleri, uzun gölgeleri takip ederek yol alırken, peşlerindeki porrad tiz sesi ile binalar arasında onları arıyordu.

"Polis... Robot düşürdü mü?"

"Bilmiyorum göremedim! Hadi, ilerdeki yarıktan aşağıya inmeliyiz!"

Adamın yarık diye bahsettiği yer, yolun kenarında, bir patlamayla açılmış kocaman bir delikti. Çukura vardıklarında adam hemen yüzüstü uzanıp elini serin karanlığa doğru daldırdı. Az sonra yukarı çektiği halatı çocuğa uzattı. Çocuk ne yapması gerektiğini biliyordu, sıkıca kavradığı ipi bir bacağına doladıktan sonra hemen aşağı atladı. Dorberg ise kendisine emredileni yapmakta tereddüt etmedi. Fazla yüksek denmeyecek bir yükseklikten hızla aşağıya kaydı, aşağıda ipin ucunda onu bekleyen çocuk, karanlığı gözetliyordu. Küflü karanlığına atıldıkları bu çukurun yeraltı metro sistemine ait bir tünel olduğunu düşündü Dorberg. Çılgın koşuşturmacaları tünel boyunca kuzeye devam edecekti. Yolculuk yarım saatten az sürdü. Bir insanın zor geçebileceği bir kaç delik ve tünelden sıyrılarak geçtiler. Yıkıntılar arasında zorlukla ayakta durabilen metal tünel, toprak ve asfaltla tıkanmıştı.

Yol boyunca kendisinden büyüklerin önünde koşuşturan çocuğun buraların yabancısı olmadığını söylemek kolaydı. Çocuk, kahverengi, gotik desenli, paslanmış bir kapının önünde durunca, adam öne atılıp ona geri çekilmesini söyledi. Kapının yanından açılan gizlenmiş h-gözün doğru kodu ve genetik örneği onaylamasından sonra çelik kapı, derinden bir basınçla açıldı. Çocuk güçlükle ağır kapıyı iterek, sonuna kadar açtı kanatlarını.

"Çocuk, önce sen gidiyorsun, yukarıdakilere arkamıza polis taktığımız uyarısını ver, biz çıktıktan sonra kordonları patlatıp evi temizlemelerini söyle onlara."

Çocuk kafasını sallayıp, beyaz ışıkları dışarıya taşan kapsüle girdi. Kapsül tek kişilikti, teker teker yollanacaklardı yukarıya. Çocuk yüzüne kapanan kapının daralan aralığından düşünceli ürkekliğini gizlemeye çalışır bakıyordu dışarıya. Kapı kapandıktan sonra adam, Dorberg'e döndü.

"Seni daha erken bekliyorduk. Yine de hesaplarımızda polisin bu oyunu vardı. Seninle birlikte daha kaç kişiyi aldılar içeriye, hatırlayabiliyor musun?"

"Biri daha vardı ..."

Dorberg, adama kim olduğunu soracaktı; yüzü, ses tonu, hareketleri ona geçmişinden birini anımsatıyordu ama bir türlü soramıyordu.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" dedi Dorberg.

Adam, Dorberg'i duymamış gibi bileğindeki holograma bakındı. O esnada vakumlu bir tıslama sesi derin, ağır, uzak, borulardan yankılandı, ardından derin bir tepkime dalgası ayaklarını hafifçe titretti. Kapsülde kısa aralıklı üç sarsıntı olmuş, tepelerine ağır bir toz yığını düşürmüştü.

"Hiçbir şey hatırlamıyorsun değil mi? Engelleri aşıp bizi bulman kolay bir sınav değildi; ne yazık ki, her şey henüz yeni başlıyor." Kapsülde üç sarsıntı daha olunca seslerini güçlükle duyabildiler. "Kapsülde boynunu dik tutmaya çalış, ivme boşluğuna düşersen dayanılmaz baş ağrıları çekebilirsin, dizlerini büküp boynunu dik tutmaya çalış! Yukarıdakiler sizi daha güvenli bir buluşma noktasına götüreceklerdir. Beni beklemenize gerek yok, ben bir yolunu bulup buradan uzaklaşırım!"

Adam kapıyı aralarken Dorberg kafasına takılan soruyu soruverdi: "Ne işim var benim burada? Neden beni bekliyordunuz, siz kim oluyorsunuz?"

"Sakin ol. Bütün bunların cevabına çok yakınsın." dedi diğeri.

Dorberg konuşmadı, içinden bir ses yüzüne kapıyı kapatan bu kısa boylu adamın sözlerine kanmaması gerektiğini söylüyordu. Kapı kapanıp kapsülün içindeki hava oranı iki saniye içinde azalınca, Dorberg oksijensiz kalan ciğerlerine güçlükle kalan havadan birazını çekiştirdi. Gözleri kararmadan önce aklına gelen ilk şey dizlerini bükmesi gerektiğiydi.

***

"Çık dışarı hemen!" diye bağırdı birisi Dorberg'in koluna sarılıp onu dışarı çekerken. "Kordon patladı patlayacak!"

"Yukarı gelen başka kimse yok, dışarıdakileri bekletmeyelim, üçer guruplar halinde ayrılıyorsunuz buradan. İlk grup dışarı yönelecek, kontrol panelinizdeki Frenet ağlarını on iki saat açık tutun." diye bağırıyordu bir kadın.

Oysa Dorberg, iki saniyeliğine soluklanmak için elini havaya kaldırıp dizlerinin üstüne çöktü.

***

Fırlatma kapsülünden apar topar dışarı alındıktan üç dakika sonra kendine gelmeye ve etrafında yaşanan koşuşturmanın arasında sarsaklığının farkına varmaya başladı. Kendisi kadar iri birisi onun sol kolunun altına girmiş, kalabalık insanların arasından sürükleye sürükleye bir yerlere koşturuyordu. Dorberg, uyanışın eşiğinde bir süre etrafını seyrettikten sonra, basıncın kanını ezen ağırlığından, derin bir of çekerek kurtuldu. Kolundaki adam onun sesini duyunca durdu, ona iyi olup olmadığını sordu. Dorberg yolun kalanını yardımsız yürüyebileceğini söyledi.

Onu kollayan iri yarı adamın yanı sıra, ikisi arkalarında ikisi de önlerinde kalabalığı fark ettirmeden yaran, uzun giysili dört adam daha vardı. Dorberg, itiraz etmeden peşlerinde gitmeye boyun eğdiği bu adamların onu korumaya çalışmalarına anlam veremeyecekti. Sanki bir devlet adamını koruyorlarmışçasına, giysilerinin altında sakladıkları silahlarının varlığını her adımda duyumsamaya çalışarak yürüyorlardı.

Bir kaç blok sonra, kapısının önünde bir temizlikçi robotunun arızalandığı ve teknisyeninin onu tamire çalıştığı binanın kapısından içeri girdiler. Dorberg tüm yol boyunca onların farkına varan tek insan olarak bu teknisyeni gösterebilirdi. Adam temizlik robotunun üstünde gözlerini fal taşı gibi açmış, başını uzatıp bu garip görünümlü adamları izlemişti. En çok da kendisine dikkat kesildiğini hissetmişti Dorberg.

Kulenin alt katlarına indiler. Bir dairenin önünde ikisi beklerken diğer dört adam, farklı noktalarda köşelere dağılarak güvenliği kolaçan etmek için geride kaldılar. Kapı öyle hemen değil, yanındaki iri adam bilek bilgisayarında bir iki kod girince içeriden açıldı. Dorberg'i krem rengine boyanmış dar bir hole itcklerken, holün sonunda onu beklediklerini söylediler. Çaresizce değil ama içinden gelen fısıltıya kulak vererek içeriye girdi.

21.

Milenyum parkını dolduran insanların çoğunluğunu, gençlerin azınlıkta kaldığı yaşlılar oluşturuyordu. Tepenin zirvesinde bulunan krater şeklindeki amfi tiyatronun önündeki topluluğun hareketli heyecanı, Arif'in bulundukları noktadan hemen göze çarpıyordu. Meydan çevresinde, aksayarak akan araç ve insan trafiğinin dinamik uğultusu, renkliliği ve canlılığı onu eski anılarına taşıyordu. Parkın solunda yükselen piramidin tepesinde altın parlaklığındaki, şu ana dek hâlâ ne işe yaradığını bilmediği cihazın yansıması, tepedeki çatının saydam kubbesinden sızan güneş ışığıyla gün boyunca göz alıcı bir büyüsellikle parıldıyordu. Patros'un heyecanla karşıladığı, piramidin sökümü işlemiyle, şimdiden meydana sızan ağaçların, doğanın kokusu havaya bahar şenliğini taşıyor gibiydi.

Arif, çocukluğundan kalma, bu şehirdeki acı dolu iltica günlerini hatırlıyordu. Macaristan'dan Balkanları yürüyerek geçtikleri göç yolunun sonunda şehrin sınır kapısına varmışlar, özellikle babasının bir dünya savaşı gazisi ve Dünya Birliği askeri olmasının avantajını kullanarak sığınma talebinde bulunmuşlardı. En başından, bu fikri düşünen ve uygulayan kişi, annesi olmuştu. Babasının hastalığı gözle görünmeye başlasa da, adam henüz elden ayaktan kesilmemişti ve sınırda onu karşılayan bazı eski asker arkadaşlarının yardımı ile iki aylık bir deneme sürecine onay çıkmış, şehre geçici olarak kabul edilip zemin kata yerleşmelerine izin verilmişti. İki aylık şehirli yaşam, Arif'in anımsadığı en güzel günlerdi. Macaristan'dan yola çıkıp neredeyse tüm Balkanlarda dolaştırdıkları güvenilir, huzurlu bir yer bulma umutlarını annesi ta buraya dek taşımış ve onlara cennetin kapılarını geçici olarak açmıştı. Site devletinin onlara sunduğu iki aylık deneme süresi dolmadan, babasının sağlığı giderek kötüleşmiş, bu durum onları düzenli kontrole gelen belediye zabıtalarının gözünden kaçmamıştı. Sıkı sıkıya yapılan sağlık tetkikinden sonra, Arif dışında tüm aile fertlerinin tanımı konmamış bir genetik hastalığa yakalandıkları ortaya çıkmış ve hiç bir açıklama yapılmadan, Sağlık Bakanlığının karantina yetkilileri eşliğinde şehirden apar topar, aynı gün sı-

nır dışı edilmişlerdi. Bu olaydan sonra, ele geçirdiklerini sandıkları bir cennet hayalini ailecek, hepten yitirmişlerdi.

Kovulduktan sonra gidebilecekleri en yakın yerleşim kenti Eski şehirdi. Başka çarelerinin olmayışı kadar partinin kendi olanakları ile mültecilerine yaşanabilir bir ortam sunuyor olmasının yanında, her gelene sınırsız, ayrımsız sağlık hizmeti sunuyor olması yine annesinin dikkatinden kaçmamıştı. Kadın, son bir can havli ile kendini ve ailesini bu batık şehre atmıştı. Onlar gibi, virüs-taşıyıcıların da umut kaynağı yerin dibinde yatıyordu. Arif, anne ve babasının çaresizlik içinde tek kurtuluş yeri olarak aşağısını seçmelerini kaderin acımasız bir oyunu olarak değerlendiriyordu.

İnsanın elinde olmayan kurguların hazırlanış ve uygulanış şekli hep, pek garip değişimlerle olmadık zamanlarda ve mekânlarda kendini gösteriyordu. O tarihten bu yana Arif, onlarca hayat değerinde şey öğrendiğine inanıyordu. Buna rağmen, her gün yaşadığı çoğu şeye alıştığını söyleyemezdi. İçinde sönmeyen bir isyan vardı sürekli. Babasının her krize tutulmasından ve bu yüzden kendisinden delice özür dilemesinden nefret ediyordu. Yaşlı adamın kendini suçlamasına ne yaparsa yapsın engel olamıyordu, en çokta buna kederleniyordu. Onun yüzünden vatansız kalmışlar, virüsün bulaşmasıyla annesini ve iki kardeşini üç aydan kısa bir sürede tanımlanmaz bir hastalığın pençesinde kaybetmişlerdi. Her nasılsa babası yine ölmemiş, Arif ise hiç bir sağlık sorunu çekmemişti.

Arif, babasının savaşlardan getirdiği laneti sırtında taşımaya mahkûm edilmiş birisiydi. Bazı buhranlı günlerinde, kalbini yakan lavanın kızgınlığından bedeninin alev alıp kül olacağını hissettiği zamanlarda, yüzü iyice içe çökmüş babasına hep, nerede hata yaptığını sormak geçerdi içinden. Nefes almakta zorlanan adamın boğazına yapışıp onu boğazlarken, bu laneti neden kendi sırtına yüklediğini öfkeyle sorgulamak geçerdi içinden. Sonra babasına öylesine acırdı ki, kendini sokaklarda tek tük öten bir cırcır böceğinden daha zavallı ve tutsak hissederdi. Her çocuk babasının lanetini sırtında taşır, demişti Anglardan birisi bir gün. Duyduklarına inanamaz gözle dönüp hayatının acımasızlığını dile getiren Ang'a şaşkın bakarken, aslında her-

kesin aynı dertle kavrulduğunu kavramıştı. Bu durum hayatın ta kendisiydi ve olduğu gibi kabullenmek zorundaydı.

Patros, onu burada, Milenyum meydanında olacaklar konusunda hiçbir şey söylemeden terk etmişti. Arif, Hayat parkına doğru yöneldiğinde, hâlâ partililer tarafından açıklanmamış operasyon hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kukla oynatıcılar ne sır, ne ser vermiyorlardı.

Arif, birden aklına geliveren uğursuzluğu savmak istercesine başını iki yana sarsak çocuklar gibi salladı. Bütün arzusu kuytu bir köşede bir süreliğine yok olmaktı. Böylece insanların dertlerine, hayatlarına katlanabilme gücünden kendi payına bir şeyler alabileceğini düşündü. Kaçış olanağının bulunmadığını bilmenin acısıyla meydandaki piramidin 14 numaralı giriş kapısına yöneldi. Bileğindeki bilgisayarın resepsiyonuna olası bir mesaj için baktı sonra. Frenet bağlantısından gelmesini umduğu mesajın indirmesini göremeyince içeriye girmekten vazgeçip kapının önünde, birini bekliyormuşçasına sabırsız görünen birkaç adım attı. Çok gecikmeden hologramda ışıldayan postasına, göz kırpmasıyla indirilen hayalet mesajlardan birini alır almaz beklemeden içeriye daldı.

Piramidin iskeleti robotlar tarafından sökülüyordu. Güvenlik koridorunun yokluğunu fırsat bilip elini kolunu sallaya sallaya içeriye dalarken, bir an olsun aklından çıkmayan takip ediliyorum korkusu şiddetlenmişti. Arif, hızla geçiş kordonuna girip koşar adım ilerledi ve orada durdu. Arkasından hiç kimsenin girmediğini ve bir kaç kişinin aynı geçitten dışarı çıkmakta olduğunu görünce, yalnız kalabildiğine sevindi. Söküm işlemlerinden dolayı çevrede hiç bir polis görmemişti. Gevşetilmiş güvenlik önlemleri, onların ekmeğine yağ sürüyordu. Arif, parti yönetiminin söküm işleminden doğan fırsatı çok iyi değerlendirdiğini düşündü.

Geçidin ucunda fark ettiği, bir anda ışıklı gölgelerinde kaybolduğu dev ağaçların kıpırdanan yapraklarından gelen yankılı kuş sesleri, sarı ışıklı güneşin gölgeleri, baharın neşe veren kokusu, bilincine darbe misali inince kendini kaybeder gibi oldu. İçine dolan bahar yankısı ile yolun ortasında, eli bilegisinin üstünde öylece donakaldı, tepesinde hışırdanan dev yapraklara bakarak. Ormanın, parkın dışına sızmayan bu sesli

karmaşasındaki büyüsü insanın aklını başından alacak kadar kuvvetliydi.

Sekoya cinsi, genetiği yüzyıllar önce bozulmuş ve yeniden yaratılmış ağaçların doğal olmayan devasa boyutlarına hayran olmamak elde değildi. Dalları nereye kadar uzanıyor kestirmek güçtü. Dev gövdelerinin çapı şehrin sütunları kadar geniş olmalıydı. Arif, gümüşi metal kaldırımlarla uzanan dar yolda etrafına bakındı. Olması gerekenden tenhaymış gibi göründü park kendisine. İçerilere doğru yeterince ilerlemiş olduğunu düşündüğü bir mesafe sonra, kendini sık bir ormanlıkta kaybolmuş gibi hissetti. Kısıtlı bilgi dahilinde metal kaldırımı takip etmeye devam etti. Bilgisayarına ulaşan son mesajı okuduktan sonra ne yapması ve nereye gitmesi gerektiğini kısmen anlamıştı.

Arif son anda gelen uyarı mesajlarından nefret ederdi; sanki bu mesajları Frenet üzerinden gönderenlerin dili özür dilermiş gibi gelirdi kendisine: Kusura bakmayın çocuklar, aslında bir tuzağın kucağında bulunuyorsunuz, bunu biz de bilmiyorduk. Bu aptallığımızdan dolayı kusura kalmayın, eğer polisle ya da Dünya Birliği askerleriyle başınız bir belaya girmezse ve hayatta kalıp geri döneseniz sakın bizi suçlamayın, ne de olsa biz de sizin bildiklerinizden fazlasını biliyor değiliz. Tek farkımız bu oyunu oynayanlar sizlersiniz, bizler ise sadece ahmak seyircileriz.

Arif, mesajın ardından belinde kurşun atan silahını hissetmenin huzurunu duydu. Tam açıklanmasa da, bir tür takas için buraya geldiklerini biliyordu şimdi. Hologramdaki haritanın sadece iki boyutlu olması kafasını karıştırmıştı. Nereye gideceğini tam kestirememiş olsa da, parkta, yani bu balta girmemiş ormanda bir tür saray görünümlü eski bir binayı arıyordu. Durdu. İki yönlü hareket eden seyrek kalabalığa bakındı, acaba bugün burada kaç kişiydiler diye merak etti. Tanıdık bir yüzle karşılaşmanın umudunu bir süre sonra yitirince, tahmini olarak piramidin ortasına, ana sütuna doğru yürüdü.

Ormanın kokusu, renkliliği ve büyüleyiciliğine kaptırmak istemiyordu kendini. Ayak ucunda uzanan gümüşi kordonun binlercesi ormanın zeminini kaplayan ince dere yolları gibi karmaşık uzanıyor, birbirlerine çarpmadan, teğet geçerek gözün görebileceği her uzaklıkta usul usul parıldıyorlardı. Arif,

kaldırımların anlamını düşündü, onları bir tür enerji yollarına benzetti ama değillerdi. Sanki sadece süs amaçlı çizilmişlerdi bu tabloya.

Biraz sonra gümüşi yolların birbirine dokunmayan yaklaşık iki düzinesinin, kıvrılarak gelip sınırlarını, çevredekileri bir gölün etrafında bir gözün kırışıklıkları gibi toplanışlarına tanık oldu. Bu küçücük gölün gözbebeği masmavi parıldarken, tepeden düşen altın ışığın yedi renkli parçaları gözün kapaklarından acımasızca yansıyordu. Farklı bir gezegende yürüyormuş hissi uyandıran parkta tüm bu sıradışılığın, oyunların, ziyaretçilere uzak bir yaşamın duyarlılığını vermeye çalıştığını, bu sayede insanlara hapsolundukları şehrin heybetli, boğucu, kaotik varlığını unutturmayı amaçladığını düşündürdü.

Arif'in eli cebine gitti, babası için aldığı kapsüllerden birini çıkarıp derecesine zaruri bir ihtiyaç nezdinde bakındı. Çizgi hâlâ sarının üstündeydi, kırmızıdan bir tırnak boyu uzakta olması insanı mutlu edecek ne kadar küçük bir nedendi oysa. Zira hayat, Arif için hep böyle küçük ve başkasına anlamsız gelecek sevinçlerle yaşanabilirleşiyordu. Aksi halde elindeki kapsüller için bütün bu ormanı ve şehri de yakabileceğini hissediyordu.

İçgüdüleriyle yol almayı çocukluğundan öğrenmiş birinin güveniyle, piramidin tam ortasından yükseldiğini gördüğü dev sütun kulenin uzak görüntüsünü, ağaç gövdelerinin arasında hemen solunda yakaladı. Doğru yolda ilerliyordu. Saray, yakınlarda bir yerdeydi ama ağaçların dev gövdeleri heybetli şekilde görüntüyü tıkıyor, herhangi bir yapının varlığı gözüne çarpmıyordu.

Piramidin içine girdikten sonra, parazitli dalgalanmalarla kesilen Frenet bağlantısından sonra kısa dalga telsizini açmak zorunda kalmış, aniden kulağında çatırtılarla dağılan başka bir evrenin acı sesini duyunca, telsizi kapamak istemişti. Piramidin içinde algılanmayan Frenet bağlantılarından dolayı telsizini kullanmak zorundaydı, başka türlü diğerleri ile iletişim kuramazdı. Piramidin içinde işlemeyen pek çok cihazın ve şehir içi donanımının, içeriye dolduğu bilinen imilatik enerji akımlarından dolayı çalışmadığını söylüyorlardı. Her ne kadar bu tuhaf durum tam olarak açıklanamasa da, piramidin tepesine, yeni bir enerji düzeneği yaratmak amacıyla yüzyıl önce koydukları

nükleob alıcısının sorunun asıl kaynağı olduğunu söyleyenler haklı olmalıydılar. Bu lanetli bölgeden neden uzak kaldığını şimdi hatırlıyordu Arif, burası silahların dahi zaman zaman susup ateş almadıkları mimli bir yerdi. Cihazlar öyle garip zamanlarda öyle garip şekilde arıza çıkarıyorlardı ki, ortam uğursuz kavramını adeta biliçaltına işlemeye çalışıyordu. İmilatik enerjinin kaynağı kesin değildi, üstüne deneyler yapılmış ama sonra terk edilmiş bir medeniyetin arta kalmasıydı adeta. Hayat parkının bu keskin özelliği insanlara başka bir gezegende yolunu kaybetme tedirginliğinin ne olduğunu gösteriyordu böylece. Başka bir diyarda kaybolmaktı bu parkta kısa süreliğine bir yürüyüşe çıkmış olmak.

Dakikalar sonra yeşil, kahverengi, gümüşi renklerin kıyısında kalan, benekli turkuaz mermerden yapılma sarayın ulu orta görüntüsünü yakaladı. Bina yapayalnız, mağrur, doğanın ve metalin ortasına terk edilmiş yaşlı bir bilge gibi bakıyordu kendisine. Arif daha önce hiç rastlamadığı bu ışıltılı mermer yığını maddenin dünyaya ait olmadığını sezinledi. Duvarların yakamozları vardı, yeşil denizde yüzüyormuş gibi görünen yıldızlar ışıldıyordu taşın içinde. Kısa basamakların gerisinde yükselen sütunlar, son katta daha seyrek ve daha kısaydılar. Binanın tepesindeki heykellere dikkat kesmeyen Arif, uzaktan etrafını dönmeye başladı.

Binanın ana kapısının önünde, Kültür Bakanlığının logosunu taşıyan porrad aracını park etmiş gördüğü an, tüm bilinci sarsılarak tuzak kurgusunun canlandırdığı uyumsuz şaşkınlığına kapıldı. Buluşma noktasında, masum bir durgunlukta, belediyenin bakanlıklarından birisine ait bir porrad aracı duruyordu. Bir tuzağın pençesine ya düşmüştü, ya da düşmek üzereydi; çünkü hâlâ etrafında tanıdık hiç kimseyi bulamamıştı. Başından eksik olmayan, o uğursuzluğa boyun eğmeyeceğini bilmenin kader oyununa bir kez daha geldiğini hissetti. Yeniden kendi yolunu kazıması gerekecekti bu saçma sapan operasyonda.

Berfin ortalıkta görünmemişti, buralarda bir yerde olması gerektiği halde kayıplardaydı. Arif kısa dalga telsizini kullanarak artık beklemenin boş ve anlamsız olduğuna karar verdi: "Bu lanet yerde kabuklu çekirge var, kimse beni duymuyor

mu? Nereye gönderdiniz bizi, bütün bakıcılar neredeler; Ber, neredesin, neredesin?"

Berfin'den ses gelmeyince, Arif uzaktan gözetlediği aracın yanına saklanmış duran bekçi robotunu porrad aracını silahsız korurken gördü. Gitmek ve kalmak arasında, hatta saldırıya geçmek konusunda tereddütte kalınca, robotun silahlı polis robotlarından olmadığını, sadece o basit hizmetçi robotlarından biri olduğunu fark etti. Arif, yarı kapalı piramitten içeriye bu boyutta bir aracın, üstelik imilatik enerjinin tüm olumsuzluğuna rağmen girebilmiş olmasına anlam verememişti. Robot da aynı etkide kalmış bir sarsaklıkta yerinde sallanıyordu. Berfin'e son bir kez daha seslendi, derken hışırtılarla karışık bir ses duydu radyosunda, uzaktan mı yakından geldiği belli olmayan.

"Buradayım, sakin ol... Olayı velveleye verme... Bütün bakıcılara sesleniyorum çocukları sakın terk etmeyin, herkes görevine devam etsin. Sakın çocukları yalnız bırakmayın. Herkes kısa dalgada kalmaya çalışsın ve gelecek duruma dikkat etsin."

Arif, onun sesini şu günlerde duyduğuna sevineceğini hiç sanmıyordu. Berfin'in sesi soğukkanlı ve sakindi ve emrivakiydi, onu binanın içine çağırdı. Arif, varlığını katılaştırdığı o uğursuz duygunun, içinde taştığını hissetti. İkilemde kaldığında, '...seni kapının önünde bekliyor olacağım...' dedi Berfin. Her an buradan toz olmaya hazırlıklı hareketliliği, kendisini çok uzaklara taşımaya hazırlanıyordu düşüncelerinde. Ağaçlıklı bölümden çıkarken hemen yanı başında bitiveren Janop'u gördü. Yan gözle bakındığı kısa boylu, hayli esmer olan, Eskimo adama seslendi. Janop'un kendisini buraya kadar takip etmiş olmasına içten içe sevinmişti.

"Neler oluyor?" dedi fısıltıyla.

"Bilmiyorum, Berfin yarım saatten fazladır içeride. Porrad on dakika önce geldi. İçinden iki bedevi kıyafetli adamın çıktığını gördüm sonra arkalarından bu robot geldi ama binaya girmedi. Kültür bakanlığından birileriyle karşılaşacağımı hiç tahmin etmiyordum..." Etrafına bakındı, belinden çıkardığı silahı Arif'e uzattı. Arif silahın varlığını daha o elini beline uzatırken hissetmiş ardından heyecanla parmaklarını uzatıp silahı kaşla göz arasında almıştı."İkinci bedevinin kafasının yarısı... Robot-

tu galiba ikinci adam. Tam göremedim... Seni silahsız gönderdiklerini biliyorum. Kullanmak zorunda kalırsan, silah adama ait, unutma... Konstan'la ya da danışman vekiliyle sorunum olsun istemiyorum."

"Tamam... Fazla uzatma. Niye buraya geldik, hemen anlat. Operasyonun amacı ne, kimdir bu adamlar? Bana numara çekme Janop, mutlaka kulağına bir takım dedikodular gelmiştir senin. En azından Berfin sesli düşünmüştür senin yanında..."

"Bunu kendin öğreneceksin birazdan Arif, sorman faydasız... İyi dinle şimdi; binanın içinde ve çevrede güvenlik sistemleri kasten indirilmiş görünüyor, gelenlerin belediye ya da Senato ile ilgileri olabilir."

"Nerden biliyorsun?"

"Biliyorum işte, sözümü kesme. Bütün operasyon, Birincil Meclis tarafından yönlendiriliyor görünse de, Kurucu Meclisin bilgisinde de olabilir, o yüzden dikkatli olun. Kurucu meclisin burnunu sokmayı yeğleyeceği işler her zaman büyüktür, zaten bunu içeride kendin öğreneceksin..."

Silahını kontrol ettikten sonra Janop, Arif'e anlamsız gelen bir bakışla bir kaç saniye baktı. Arif'in yüreğine ince bir sızı indi, tuzağa konulan bir yemdi kendisi ve şimdilik öyle kalmayı yeğleyecekti. Biyok babasının acı dolu gözlerle ona bakışını anımsadı, kostümünün altında sakladığı tüplerin varlığını patlamaya hazır bomba gibi hissedebiliyordu. Janop'un gözleri kırpmıyordu sanki: "Berfin sensiz görüşmeye katılmayacağını söyledi, seni hemen kapının girişinde bekliyor..."

"Neden beni istiyor ki, neden sen gitmedin?"

"Söyledim ya bilmiyorum. Bunu senin cevaplayacağını sanmıştım ben."

"Sen nerede olacaksın?"diye sordu Arif, Janop'un onları yalnız bırakmayacağını hissederek.

"Yakınlarda bir yerlerde. Umarım..."

Janop, telsizine uzanıp Arif'in kısmen anlayabildiği yabancı bir dilde birilerine emirler döktürerek uzaklaştı. Janop konuşurken, o sıra 'yeşil gözlü kız' demişti. Arif kapabildiği bu kelimeden onun Berfin'dan bahsettiğini tahmin etti.

***

Porrad taşıma aracı en fazla dört kişilik görünüyordu. Üç ayağı üstünde sessiz duran aracın yanık, eski görüntüsü, ona yaşadığı uzun yıllardan her an bahsetmeye hazır, yaşlı bir kadın gibi görünmüştü. Arif'in ısrarlı adımları onu doğruca robotun karşısına götürdü. Robotun suratının yarısını kaplayan üç gözü, yaklaştığı yol boyunca onun üstünden ayrılmamıştı. İmilatik sorununa rağmen robot normal davranıyor gibiydi. Mor parlayan sonarlı gözler kıpırdadıkça Arif, hali hazırda beline yakın salladığı elini, Janop'un verdiği ikinci silahına yaklaştırıyordu. Gelip robotun önünde durdu. Robot herhangi bir uyarıda bulunmayınca onun zararsız olduğuna karar verdi. Basamaklara yönelen Arif'in amacını anlayamayan robot, aracın güvenliğinden emin olmak isteyen bir taksi şoförü içgüdüsüyle basamakların ucuna kadar onu takip etti ve orada durdu, daha ileri gitmedi.

Arif, içeriye girince loş ışığa gözlerini alıştırmayı beklemeden salona girdi. Görünürde kimseler yoktu. Kocaman gölgeli salonda aylak aylak dolaşacak bir kaç ziyaretçinin varlığı ona kısa süreliğine de olsa güven verirdi. Bilgisayarını kontrol etti. Bilgisayarın hologramı ölüydü, bağlantısızdı, kısa dalga radyosundan seslendi.

Berfin, arkasından ona yaklaşarak."Neden geç kaldın? Seni bekliyordum." dedi.

Arif, cevap vermeyince Berfin'in kalbi heyecanla atmaya başladı. Burada beklediği bütün anlamsız, tehlikeli dakikalar boyunca onu heyecanlandıran tek düşünce, belediye polisinin, istihbaratının her an kendisini saklandığı bu köşede pusuya düşürecekleri ihtimalinden çok, Arif'le bir amaç için birlikte olacaklarının sahnesiydi. Geç kalmış olsa da Arif yanında duruyordu şimdi. Her şey güvendeydi. Berfin onu ne kadar ölesiye özlemiş olduğunu fark etti. Arif ondan kaçsa da peşinde amansız takipte olmayı yeğleyen bir avcı sabırsızlığı, yerini av olan ceylan ürkekliğine bırakıyordu. Beklenen beyaz atlı prens olmayı içine sindiremeyen Arif ise bir canavarın ateşli gözleriyle ona bakınıyordu.

"Neden beni çağırdın?" Arif'in azarlar tonlu sesi Berfin'i hiç sıkmamıştı. Ona bakmadan konuştu:

"Kendimi güvende hissetmedim burada." dedi gayet samimi, sonra ekledi: "Yukarı kata çıkmalıyız... Bizi saatler bölümünde bekliyorlar."

Arif, kimin onları beklediğini sormadı. Kafasında bekleyen sorulardan sarhoş olmaya başlayacağını hissetti. Janop'un kendisini uyarmaya çalıştığını düşünürken, içeriye girince ne denli yalnız kalabileceğini gördü, Berfin'in onu kin dolu bir aşkla süzen gözlerinde. Onun için en büyük tehlike hâlâ Berfin'in kendisiydi. Birlikte bu salonda yalnız bırakılmalarındaki tasarlanmış boşluk ve boşluğun ufkunda görünenler, damarlarına sızıyordu. Bu kız kendisiyle kedi fare oyunu oynuyordu sanki.

Berfin'in yeşil gözlerine dolan hüzne, onun açıklama yapmak, söylenmeyenleri konuşmak isteyen durgun, titrek hareketlerine takılarak bakmıştı. Arif kaşlarını çatarak, ona karşı bir zamanlar hissettiği acıma ve koruma hissini bastırarak, yolu göstermesini söyledi. Manyetik asansörü kullanmadan merdivenlere yöneldiler. Berfin nereye yol aldığını biliyordu.

Üst kata vardıklarında kapının üstündeki levhaya baktı. 'Saatler Müzesi' yazılı kapıdan içeri girmekle zamanı donduracaklardı sanki. Korkunç tıkırtılarla, tiktaklarla, bipleme ve zemberek boşalmalarıyla çınlaması gerekecek salon, dışarıdan çok daha sessiz ve soluksuzdu.

Müzenin bu bölümünde kum saatinden, uzay boşluğunun galaktik kırılmalarında dahi hatasız çalışabilen saatlere kadar her türden, modelden, markadan saatler, çalışır halde sergileniyorlardı. Her birinin gösterdiği zaman birbirinden farklıydı. Arif zaman havuzuna düşen bir astronotun şaşkınlığına kapıldı. 'Zaman haindir' demişti bir gün birisi ona ve devam etmişti aynı donuk söylenişine: 'Herkes zamanı farklı hızda tüketir.' Arif buna sırıtarak cevap vermişti: '...zaman bizi tüketiyor olmasın...'

Salonun gerisinde bedevi kıyafetleri yerlere kadar uzanan iki kişi onların salona girmesiyle aralarında eksik kalacak sohbeti bırakıp, onlara dikkat kesilmişlerdi. Arif, yüzü örtülü adamın masmavi parlayan bio-h gözünün ve alnına uzanan hayalyolunun genişliğinde, lükse kaçan bir özen ve sıra dışılık gördü. Karanlığa sığınmaya çalışan bu adamların acemilikleri, kıyafetlerine kadar uzanan absürtlüklerine göre pek zararsız du-

ruyordu. Bu ulakların şaşkın haline kanmamak gerektiğini düşünürken, insan olan sol gözünde katil bakışı yakaladı uzun boylu bedevinin.

Karşı karşıya gelip, gölgelerin hareketsizliğinde birbirini heykel soğukluğuyla süzen bu temsilciler, oltanın ucunda olduklarının tedirginliğinde, daha büyük avcıların varlığını sezinleyerek bir kaç saniye bekleştiler. Kimin önce söze başlayacağının karmaşasında dört garip görünüşlü, yerel halktan olmayan bu yabancılar iki kutbun karşıtlığını simgeliyorlardı. İlk söze giren mavi lensli, robot kırması adam oldu.

"Dışarıdaki adamlarınızın binaya fazla yaklaşmamalarını söylemişsinizdir umarım, gruplaşmanız konusunda anlaşmaya aykırı davranıyorsunuz." dedi.

"Kimsenin sizi rahatsız etmeyeceğini garantilerim sayın vekil, operasyona katılanların amacı sadece çevre güvenliğini sağlamaktır."

"Kalabalık oluşunuz bu güveni vermiyor bize... Dışarıda kaç adamınız var?"

"Bu soru konu dışında kalıyor. Adamlarımdan hiçbiri biz dışarıya sağ çıktığımız sürece size tehdit olmayacaklardır, onlar sadece güvenlik nedeniyle buradalar..."

"Bizim güvenliğimiz pek söz konusu edilmiyor ama..." dedi bio-h gözlü adam peçesini indirerek. Sağlam çenesinde parlayan ince bir hayal yolu bütün yüzünü çevrelerken, şakaklarından geriye, muhtemelen Promitium çipine bağlanıyorlar gibiydi. Berfin ve Arif daha önce hiç görmedikleri türden eşsiz bir sanat eserini saygıyla izlediler bir süre.

"Kültür Bakanlığının aracı ve robotuyla piramidin içine girmeniz biraz patavatsız bir davranış gibi göründü bize..."

"Aksine, bizim için en güvenli ve dokunulmaz ulaşım yoluydu." dedi kısa boylu bedevi. "Sizin gibi..." diye söze devam etmek istedi, sustuğu noktada ince sitemli bir kıvrılma dudaklarına bulaştı: "...partililerin sizin gibi acemileri göndermelerindeki politikayı pek anlayabilmiş değilim. Verdiğimiz ipuçlarından yönetiminizin bu buluşmayı daha ciddiye alacağını ummuştum ama görüyorum ki... Pek haklı çıkamamışım. İşin kötüsü, sizlerin bizi ne kadar kayda değer alacağınızda meçhul..."

"Sayın vekil..."

"Sözümü kesmeyin lütfen..." dedi Yung Yunglong. "Karşınızda duranların kim olabileceğini biraz olsun kestirebilecek misiniz acaba? Sizden çok daha yüksek rütbelilerinizin burada olmasını umardım." dedi.

"Bizim kim olduğumuzu..."

"Evet; bir avuç çapulcudan başka bir şey değilsiniz. Dışarıdaki adamlarınız size güven vermesin. Gün boyunca yaptığınız acemilikleriniz olmasaydı sizi takip etmek bir parça zor olurdu derdim..."

"Bana kalırsa..."

"Hiç bir şey size kalmaz... Senatör'ün neden sizinle yakından ilgilenmesine izin veriyorlar sanıyorsunuz? Senatoda size destek verenler olmasaydı, şimdiye sizin ve örgütünüzün soyu çoktan tükenirdi."

"Senin küfürlerini, aşağılamalarını bütün gün dinleyecek değilim ben." Arif'in sabrı tükenmişti. Belinden çıkardığı silahın namlusunu Yunglong'un alnının ortasına indiremedi; gri metalden robot pençenin parmakları arasında kalan ve henüz tetiğe uzanamadan çatırdayan avucunun acısını duyumsadı sadece. Soluksuz bir acı ile yüzünü buruşturan Arif'in boğazına, mavi gözlü korsanın boştaki diğer robotik eli aynı kuvvetle yapışmıştı.

"İyi niyetle burada olduğumuzu duydunuz. Fazla ileri gitmeden asıl konuya girmemize izin verseniz iyi olur, zira kan gövdeyi götürmesin." Berfin dev adama hırsla atılıp onu itmeye çalıştı. Adam çelik gibi sağlamdı. Kendi salyasında boğulacağını düşünen Arif, hayatında göreceği en kuvvetli bilekten kurtulur kurtulmaz haykırışla derin bir nefes çekti, sağ elinin kırılan parmaklarındaki acıyı hissedemeyecek kadar öfkeliydi. Çöktüğü yerden kostümünün içindeki kapsülleri yokladı.

Arif'in boşta kalan eliyle kostümüne yaptığı ikinci yersiz yoklama, mavi lensli korumanın gözünden kaçmayacaktı. Uzun bedevi paçavraları havada savrulan adam Arif'in üstüne çökmüş, aynı güçlü elleriyle bu kez daha öfkeli, kostümünün içinden babasına sakladığı kapsülleri bir çırpıda çıkarıp alıvermişti. Savrulmanın etkisi ve acısıyla Arif ne olduğunu anlayamamıştı bile. Sekaran'ın doğa dışı hızı Yung Yunglong'u dahi ürpert-

mişti. Ele geçirdiği kapsülleri hemen sonra Arif'in gözüne sokan Sekaran, onu ulu orta sorgulamaya niyetli görünürken, Janop'un silahını da Arif'in sol göz çukuruna dayamıştı.

"Bu kapsüllerin içlerinde ne var? Söylemen için geri sayıyorum, son şansın; dört, üç..." Arif, metal kurşun atan silahının farkına varamayan bu sersemin açığını kolayca yakalayacağını fark ettiği esnada ince bir çığlık kulağının zarını test etti.

"...biyok ilaçları, biyok ilaçları onlar..."

Bio-h lensli koruma, Berfin'in gözlerine bakıp onun gerçeği söylediğine emin olamadı, kapsüllerden birini açıp uzak duvara doğru fırlattı. Kapsülün ağzından buharlı, parlak sarı bir madde taştı. Dev adam kapsüle eğilip bilek bilgisayarını uzattı, içeriğinde herhangi zararlı bir moleküle rastlanmadığı cevabı geldi. Sekaran, tereddütle Yunglong'a bakındı, beklediği işareti alınca onları serbest bırakıp geri çekildi.

"Böylesi bir acemilik beni şaşkına uğrattı. Sizi gönderenlerin bizi ciddiye almamaları üzüntü verici... Yinede bana verilen görevi yerine getirme mecburiyetindeyim..." Yunglong yerdeki adamın üstüne çöken bu kadında onların ortak geçmişlerinin şefkatini sezebiliyordu. Kadının gözleri hiç bir şeyi görmüyordu artık. Yunglong sözlerinin duyulup duyulmadığını garantilemek istedi. Hâlâ sağ elini göğsüne yapışık tutan Arif'i, Sekaran tek eliyle çocuk hafifliğinde ayaklandırdı. Eline mavi lensli gözüyle bakındı önce, sonra orta parmağını uyarısızca tutup sertçe çekiştirdi. Salonu bastırılmış bir çığlığın sessiz dalgaları doldurdu.

"Şu iki parmağın kırık; bileğinde bir hasar yok, önemli bir şey değil."

"Kapsülleri geri ver orospu çocuğu..." Yunglong onaylayınca, koruma istenileni yerine getirdi.

"Genes binasına sızmanız için teknik hologramlarını getirdim size..."

Yunglong'un soğuk sesindeki 'Genes' kelimesi, anında umulan etkiyi yapmıştı. Bakışlar bir anda kısa boylu çekik gözlü adamda birleşti. Arif, kendisine sunulan bilginin kavranamaz sonuçlarını düşünmekte güçlük çekiyordu.

Genes'e sızma eylemi...

İmkânsıza yakındı, hem neden örgüt böyle bir gereksinim duysun ki? Onların çalışma yöntemi uzun periyotları kapsıyordu. İçeriden kazanılan bilgi, kısa süreli sızma eyleminden her zaman daha mantıklıydı.

"Genes şirketinin... Gortonal hologram haritasından mı bahsediyorsun sen?"

"Daha da iyisi... Güvenlik sisteminin kırılabilir boşlukları da var bu bilginin içinde. Size bir şey ifade ediyor mu? Beni artık ilgilendirmez. Sizin bu ahmaklığınız ve acemiliğinizle, sersemliğinizin elinde bu bilgi, eminim ki amacına ulaşamayacaktır. Size umut bağlayanların hayal kırıklıklarını şimdiden görebiliyorum."

"Parti yönetimi size ve verdiğiniz bilgiye neden güvensin ki?"

"Neden bize daha önce güvendiler ki? Bu ilk buluşmamız, yardımımız değil, zaten sonuncusu da olmayacaktır. Uzun yılların desteğiyle şehir içinde hayatta kaldığınızı fark etmediniz mi? Senatoda, belediye meclisinde olanların oraya nerelerden geldiklerini düşünüyorsunuz; tepeden mi? Yarım yamalak da olsa şehir demokrasisi ile seçiliyoruz hepimiz..."

"Neden Genes?"

"Buna yönetiminiz karar verdi, onlara sorun..."

Yunglong cebinden siyah küp kristali çıkardı, Berfin'e verirken içinden sadaka veriyormuşçasına bir duygu geçti. Her şeyi berbat edeceklerinden emindi.

22.

Nataşa, Muhtar'ın evine kalabalık gürültülerle yaklaşan grubun, biriktikleri paslı kapının önünde çok beklemeden yanlarına birisini alarak ayrıldıklarını gözetlemişti. Yatakta canlanan bir ceset gibi kıpırdanmıştı büyükannesi o esnada, derin bir nefes aldıktan sonra kadının yorgun dişsiz ağzı, buruşuk boynuna düşmüştü.

Tepeden tüm mahalleye bakan ve karanlık bir şatoyu andıran surlu evin yamaçlarında kimseler kalmayınca, Nataşa, pencereden uzaklaşıp büyükannesine doğru döndü. Demir parmaklıklı yatakta günlerdir kıpırtısız yatmış yaşlı kadına bakışında dakikalar, su hızıyla aktılar gözlerinin önünden. Nasıl onu yalnız bırakabileceğini düşündü bir an, gözleri doldu. Aklına eski güzel günleri geldi, Dünya Birliğinin uçakları, mekikleri alçaktan uçmaya başlamadan ve köyün kuyusundaki su çekilmeden önceydi hatırladığı günler.

Nataşa'nın gözü bir kırptı, iki kırptı; sonrasında, geçmişin görünmeyen rüzgârında sallanan bir kavak ağacı gibi savruldu anılarının kuytusuna. Ama geçmişinin sakladığı acımasız güce çok fazla dayanamayacaktı. Gözlerine dolan yaşları silkeleyip dışarı çıktı. Yüreği daralıyordu. Çaresizlik tüm evrenini ele geçirmiş, onu daha önce hiç tatmadığı bir yalnızlığa, karasızlığa mahkûm etmişti. Bir süre tozlu havayı kokladı, evinin önünden uzanan Arnavut yola bakındı. Bir kaç ang çocuğu öte sokaklarda bağrışarak oynuyorlardı ve seslerindeki sevinç bulvara, bulvarı karşılıklı kaplayan apartmanların kahverengi yüzlerine garip bir sükûnet ve huzur getiriyordu. Tepelerindeki eski metal kubbenin, mavi gökyüzüne aralıklı kapılarından, yansıyan ışıkların bir kısmı batık kente sürekli göz kırpıyorlardı, tıpkı açık gecedeki yıldızlar gibi.

Nataşa, yol boyunca tozu dumana katan çocukların oyununa göz kısarak baktı. Çocukların yüzlerini seçebilmek çok zordu, çoğu çıplaktı. Bir kısmının vücutları rengârenk tüylerle kaplıydı ve vücutlarının görünebilen kısımları insan akranlarına göre daha orantısızdı ama hepsi iki kollu, iki ayaklı, konuşan, gülen, kaynaşıp anlaşabilen, çocuksu sevinçleriyle bütün bulva-

ra umut verebilen canlılardı. Bağrışmalarla grup birdenbire sağa koşmaya başladı. Büyük bir heyecan dalgasıyla kimin kimi, neden kovaladığı belli değildi, hepsi hep birlikte koşuşturuyorlardı. Nataşa en geride kalanı son anda görmüştü; ayakları olmayan çocuktu o, elleri üstünde diğerlerine yetişmek için koşan, en dilbazı en güzel cümleler kurabileni, hep en geride kalanı, Şerif'ti.

Nataşa eve girip usulca kapıyı arkasından kapattı, aklında Şerif'in kendisini ve mahalleliyi sürekli rahatsız eden hınzırlığı ve sevimliliği vardı, gülümsedi. İki odalı, iki yüzyıllık harabe dairesinin mutfakla bitişen banyo bölümüne gitti, zemindeki tozu parmaklarıyla savurdu, sonra yerdeki gizli bölmeyi kapalı tutan metal levhayı bir demir levye yardımı ile güçbelâ aralayıp ileri itti. Levhanın bıraktığı siyah boşluğa korkusuzca elini, omuzu derinliğinde daldırıp bir şeyler aradı. Eski beze sarılı, çıkını andıran torbayı çekip çıkardı. Levhayı kapamadan diğer odaya geçip büyükannesinin ayakları ucuna oturdu bir süre. Sonra kalkıp dış kapıyı bir çelik ray parçasıyla sürgüledi. Camları kırık pencerenin perdesini çekti, içerisini büsbütün karanlık gölgelere boğdu. El yordamıyla büyükannesinin yatağına yürüdü, penceredeki perdeden çizgiyle sızan ölü ışık, yaşlı kadının kurumuş parmak uçlarına dokunuyordu. Karanlıkta Nataşa iki tuş dokunuşuyla silahı aktifledi, önce bir kırmızı ışık yandı, arı vızlaması sönünce ardından sarı ışık...

Yeşil, kısa bir flaş, Nataşa'nın yaşlı büyükannesiyle kaldıkları harabenin duvarlarından dışarı taşamadı. Hiç bir ses duyulmadı, kimse Nataşa'nın büyükannesini Rus yapımı bir Federasyon silahıyla vurduğunu göremedi. Ang kulaklarının hassasiyetine rağmen, batık kentin bu kısmında hiç kimse bu lazer silahının sesini çocukların gürültülerinden ayırımsayamadı, sadece uzaktan bir bebek ağlaması duyuldu.

Nataşa evi terk etmeden önce perdeyi aralayıp dışarıya bakındı, korktuğu kâbusunu hemen önünde göreceğini sandı. Bal rengi, iri bilye büyüklüğünde saydam bakan gözleri aradı etrafta, kimseyi bulamayınca derin bir soluk aldı. Bitmişti. Huzur denen olgunun varlığı bir nebze olsun yüreğine dokunamamıştı. Kapıyı açtı, dışarı çıkmadan önce silahı söndürüp aynı beze

sardı ve beline, kemerinin içine saklayıp siyah paltosuna büründü.

***

'Ne kadar hızlı koşarsan koş, insan geçmişinden kaçamıyor...' demişti bir gün büyükannesi kendisine. Yıllar öncesiydi, günlerini çıplak ağaçların altında karın pamuk yumuşaklığına sarınarak geçiriyordu çoğunlukla, diğer çocuklarla birlikte. Büyükannesinin kıpırtısız, bembeyaz Rus kışına bakan gözleri onu görmemişlerdi. İtiraflarında, kadının kendini kaybeden elleri kurumuş acıyla birbirine sürtününce, Nataşa hep, bir gün ansızın geleceğini ta o zamandan bilip bekleyeceği, büyükannesinin herkesten gizlediği gerçek hikâyesini dinleyeceğini ummuştu ama onun yerine tüm duyabildiği sadece kışın ilk karını döken rüzgârın sesine karışan, mekiklerin çığlıkları olmuştu.

'Yeniden başlıyorlar savaşa, sanki hiçbir şey olmamış gibi... Nataşa toparlan kızım, buralardan da gitme vakti geldi.' dediğinde dokuz yaşındaki kız, büyükannesinin elmas mavisi gözlerine anlamsızca bakınmıştı. Bu köyde doğmuş olması aynı köyde ölmesini kaderleyemezdi. Sonraki on beş yıl boyunca hep bir yerden başka bir yere büyükannesinin benzer senaryolarıyla taşınıp durmuşlardı, ta ki en son durakları olan Eski şehire gelene dek. Son duraklarında kendini hepten unutan ve sonunda ölüm olmayan bir ölüm uykusuna dalan büyükannesinin yerine kararı, Nataşa'nın kendisi vermek zorunda kalmıştı.

"Nereye gidiyorsun?" dedi bir ses kapı aralığından. Nataşa irkildi, ilk hissettiği şey sırtındaki silahın kabarıklığı oldu. Kapının eşiğinde lemur gözleriyle Şerif onu kurnazca izliyordu. Nataşa kapıya yöneldi, yüzü insana huzur verecek desenlerle kaplanmaya yüz tutan çocuğa soğuk soğuk bakındı. Azarlanmaya hazırlanan her çocuğun ürkekliğinde Şerif, yumrukladığı ellerinin üstünde iki adım geri atmak isterken Nataşa diz çöktü ve onu omuzlarından yakalayıp silkeledi. Onun manalı gülümseyişi Şerif'i iyice ürküttü, bırakırsa çocuk tozu dumana katarak kaçacaktı.

"Ne kadar sinsi bir çocuksun sen? Daha iki dakika önce aşağıda değil miydin, ne çabuk gelebildin buraya?"

"Seni kapının önünde gördüm; üzgündün sen, onun için hemen koşa koşa geldik burunsuzla..." Nataşa etrafına bakındı, iri olan diğerini ararken. "Onu çocukların yanına gönderdim, ben kaldım."

"Sen neden gitmedin onlarla?" diye sordu Nataşa, şüphelenmişti. Çocuğun bir şeyler duymuş, görmüş ya da sezmiş olabileceğini düşünerek. İster istemez aklına belindeki silahı geldi yeniden.

"Seni görmeye geldim ben..." dedi çocuk, sapsarı bakan gözlerinin siyah damarları doğruyu söylüyorlardı hep ama Nataşa yine de bu bakışlara güvenemezdi.

"Yalancı..." dedi fısıltıyla çocuğun suratına, çocuk başını geriye çekerken yutkundu. Nataşa, çocuğun bu hali ile ne yaptığını gördüğüne ihtimal vermiyordu, olsa olsa Şerif bir nedenden onun yanına koşa koşa gelirdi. "Seni yalancı, ben biliyorum niye buraya koşuşturduğunu. Yalan söyleme bana... En son ne zaman bir şeyler yedin sen?"

"Senin verdiğin kutudakileri yedim, sonra hiç bir şey yemedim. "Nataşa çocuğun neden buraya geldiğini hemen anlamıştı. Şerif, heyecandan lafı döndürüp döndürüp konserve yiyeceklere getiriyor, lemur gözlerini kocaman açmış, sulanan ağzını şapırdatıyordu. Sonunda onun masumiyetine kanaat getiren Nataşa, onu kıramayacağını anladı:

"Sen bekle beni burada iki dakika, sakın bir yere gitme. Sana yemek getireceğim, anladın mı Şerif? Sakın bir yere kaybolma ve yerinden kıpırdama, yoksa yemek kutularını vermem, tamam mı?"

"İki dakika ne kadar yapar?" diye sordu çocuk masumca. "Çocuklar beni beklemezler sonra yetişemiyorum onlara..."

"Ama onlara yemek getirmeyeceğim Şerif, bir tek sana vereceğim yemeği; o yüzden beklemelisin, tabii aç değilsen gidebilirsin, anladın mı? "Şerif, Nataşa'nın imalı sözlerini anlamıştı.

Nataşa doğruca mutfağa gidip silahı çıkardığı karanlığa kolunu daldırdı. Takırtılarla çıkardığı konserve kutularının çokluğunu görünce yarısından fazlasını tekrar kovuğa koydu. Dışarı

çıktığında çocuk onu heyecan dolu gözlerle aynı noktada bekliyordu. Nataşa masa örtüsüne benzer bir beze sarındığı yolluğu çocuğun boynundan sarkıtıp sırtına bağladı.

"Al, bütün yiyeceğimi sana veriyorum, evde kardeşlerinle de paylaş ama ağzını sıkı tut; sakın benden aldığını kimseye söyleme! Kapının önünde bir çocuk, bir ang görürsem senden bilirim. Bir daha hayatta sana yemek vermem, anlaşıldı mı Şerif?"

"Söz söylemem; yemin ederim söylemem. Hemen eve gidiyorum şimdi, kardeşlerimle paylaşacağım onları, söz... Evinin çevresinde bir çocuk bırakmam, yemin ederim, söz veriyorum..."

'Bunlara elini uzatırsan kolunu isterler, onu da verirsen kafanı isterler. Sakın masumiyetlerine kanma bunların, hepsi normal insanlardan beterler. Çoğunun içinde iyilik yoktur, çünkü iyilik nedir kavrayamazlar, kötülüğü de... Onlar için her şey kendilerinden ibaret, başkasını düşünmezler. Doğdukları andan itibaren yalnızdırlar, böyle bir arada yaşamaları bizi imrenmelerinden, bizi kıskanmalarındandır.'

Nataşa, Eski şehrin limanlarından birine giriş yapmakta olan teknelerindeyken, birlikte yolculuk ettikleri Federasyon kaçkını bir hemşireden duymuştu bu sözleri, bir tür uyarı niyetine.

Nataşa içeriye girdi. Büyükannesinin huzurlu, sessiz, dişsiz ağzı açık uykusunu bozmamaya çalışarak, parmak uçlarında yürüdü. Kadının üstünde dolaşan ışık huzmeleri varmışçasına, oraya bakmamaya, büyüsünü bozmamaya çalışarak işlerini tamamlamaya koyuldu. Biliyordu ki, bu yaşlı yürek, hayatında hiç hücre yenilemesi görmemiş saf yürek, onu affedecek ve haklı görecekti.

Büyükannesini elinde çantasıyla önünde koşuştururken hayal ediyordu. Kadın arkasını dönüp, iyice buruşmuş yüzle ona çok sert bakıyor; acele etmesini, zayıf bacaklı insanları Federe'lerin avladığını, cesetlerini de kargaların gözlerini oyması için yolun kenarına attıklarını söyleyen öfkesiyle görünüyordu. Ona hayatta kalmayı öğreten tek insandı büyükannesi, daha doğrusu ona hayatı öğreten hayattaki tek varlığıydı. Buruşmuş

ellerinde parlayan firuze taşlı yüzüğünü Nataşa'nın gözünün içine sokarcasına sallayarak onu azarlayan kadın şimdi gitmişti ve kendisi bu andan itibaren tek başınaydı, yapayalnızdı. Büyükannesinin gözlerinde yanan ve asla sönmeyecekmiş gibi parlayan yaşam ateşi onları bugüne dek hayatta tutmuştu. Büyükannesinin binlerce defa yere düştüğünü, tartaklandığını, dövüldüğünü, kovulduğunu, ısrarla mücadele ettiğini, tanımsız acılardan şikâyetsiz kıvrandığını, küçük elleri ve kollarıyla onu ayaklandırmaya çalışan bir çocuğa tutunarak doğrulduğunu, yeniden düştüğünü sonra ısrarla inadına ayaklanıp savaştığını ve inadına kendisi için mücadele ettiğini ve her seferinde hayatta kaldığını görmüştü. Her defasında onun acısı için gözyaşları döken bu küçük kızı, bıkıp usanmadan azarlamış, en çok ağlayanların ölüme mahkûm olduğunu kafasına kazımayı başarabilmişti.

Büyükannesi uykusunda ölmemişti, sadece bir akşamüstü yattığı uykusundan bir daha uyanamamıştı. Ansızın gelen masalsı uykusu öylesine derindi ki, Nataşa ne yaparsa yapsın onu uyandıramamıştı, sonunda uykusunun derinliğini kabullenerek onu izlemeye koyulmuştu. Bu uyku, büyükannesinin yaşama yenilgisinin nasıl olduğuydu. Kadını uyanıkken bir türlü yakalayamayan ölüm, sinsi bir oyunla gecesine ve rüyalarına dolmuş, onu sardığı bir sisle içine alıp, uykunun kör cennetlerine sürüklemişti.

İki hafta önce, çok garip bir olay olmuştu. Günlerdir soğuk algınlığından yatmakta olan hasta kadın, sayıklamalarının arasında yatağında sıçrayarak doğrulmuştu. Henüz masalın pençesine yakalanmamış büyükannesi, çatlayan, taşlaşmış yüzünde birer elmas tanesi gibi duran gözlerini birdenbire, onu korkutarak açmış, kendini ölen annesi zannederek konuşmaya çalışmıştı. Kesik kesik, hırıltılı boğazından gelen kelimeler bir kaç dili içeriyordu. Nataşa, büyükannesinin yüzüne iyice yaklaşmış onu dinlemeye çalışırken, güç bela kendi ismini duymuştu. Unutulmuş bir anı tüm bedenini ele geçirmiş gibi, yeniden mırıltılarla uykusuna dalan büyükannesinin başucunda hıçkırıklara boğularak saatlerce ağlamıştı. Çocukluğundan bu yana özlemle terk ettiği eski bir dostu yeniden bulmuştu Nataşa. O gün artık neden ağladığını anlamayana kadar, unutmaya engel ola-

mayacağı şiddette yaşadığı tüm hayatı için ağlamıştı. Sonunda yorgunluktan bitkin düşmüş, yere serdiği bir kilim artığının üstüne büyükannesinin yatağının kenarına uyuyakalmıştı.

Ertesi sabah tüm umutlarının aksine büyükannesi uyanamadı. Konservelerden birisini açmış onun uyanmasını bekleyen ve onu uyandırmaya kıyamayan Nataşa, bütün gün ve gece beklemişti. Kadının yaşlı ve yorgun bedeni, bilinci rahatlasın istemişti. Ertesi gün istemeyerek de olsa onu uyandırmaya yeltenmiş, bu kez kabaran endişesiyle ne kadar sert sallarsa sallasın, bağırdıkça bağırsın, ağzı açık horultularla, huzurlu nefes alışverişleriyle son uykusuna yatan kadını bir türlü uyandıramamıştı.

Nataşa, korkunç bir düşünce karmaşasında büyükannesinin artık öldüğünü sanmıştı. Hâlbuki kadın derin bir uykunun horultularıyla çok sakin nefes alıyordu gözlerinin önünde ama uyanmıyordu, uyanamıyordu ya da artık uyanmak istemiyordu. Nataşa, bir koşuda sokakta rast geldiği bölge devriyesini durdurup, yardım istemişti. Kadını yattığı yatakta kontrol etmeye gelen Doktor ve robotu, kadının bitkisel hayata girdiğini ve bu uykudan çıkmasının neredeyse imkânsız olduğunu söyleyip, onu yalnız bırakmışlardı. Nataşa inadına beklemişti. Yaşlı kadının bir gün, bir sabah aniden uyanacağının düşünü kurarak ve kendi kendini yiyerek günlerce beklemişti.

Büyükannesi yirmi üç gün bu şekilde uyanamamıştı, sonunda kendisi bu ölmemeye karalı bedeni rahatlatana kadar yaşlı kadın inadına ölmemişti. Nataşa, uykusundan çıkmamaya kararlı olan yorgun kadına iyilik yapmıştı. 'Nataşa, ben çok yaşlandım kızım, bir gün hasta, yatalak olursam beni nerede olursak olalım yalnız bırakıp yoluna devam edeceksin, bana söz ver!' demişti kadın. Nataşa ne diyeceğini bilememiş, ona kızgın bir gülücük atmış, nereden bu uğursuz düşüncelerle kafa yorduğunu sormuştu. 'Uğursuzluk değil kızım, sadece doğanın kuralı, benim vaktim çok uzak değildir. Bana bir şey olmadan önce senin yerleşik bir hayata geçtiğini görmek isterdim. Sonsuza kadar böyle yapayalnız dolaşamazsın. Suç mu işledim diye hep soruyorum zaten kendi kendime. Köyümüze dönsek miydik? Belki her şey düzene girmiştir orada.' Büyükannesi kendinden önce, Nataşa'yı önde tutmuştu. İlk lokmayı ağzına

atan, ilk yudum suyu içen yıllarca hep Nataşa olmuştu. Ta ki, Eski şehire gelmeden önce konakladıkları köyde, yaşlı kadın iyice hastalanıp güçsüzleşene kadar.

Nataşa, mutfağa girdi. Şerif'e verdiği konservelerin kovuğuna kolunu daldırıp bulabildiği her şeyi çıkarmaya başladı. En son parmakları tozun içinde gezinene kadar aradı. Sonra doğrulup her şeyi çantasına doldurmaya başladı. Silahını belinden çekip, sardığı yeşil çiçek desenli kadife bez parçasından çözdü. Silahı çantasına yerleştirdi, üstüne de kadifeyi koydu.

Kısa sürede hazırlanmıştı. Kapıdan hızla çıkmak istedi ama bir güç onu doğruca yatağın üstüne getirdi. Güçlükle karanlıktaki kıpırtısız yüze bakındı, sonra uzanıp çekiştirdiği çarşafın ucuyla örttü. Kirli çarşafta kapkara bir leke ve ortasında küçük bir delik vardı. Nataşa uzanıp firuze taşlı yüzüğü, kadının kemikli parmağından çıkarıp kendi parmağına geçirdi, kadının soğumuş kuru elini öpüp ağladı. Sonra çömeldiği yerden doğruldu ve dışarı çıktı. Arkasından çektiği kapının aralık kalmamasına özen gösterdi. Yokuşun üstündeki evin önünden karşıdaki, yokuşlu harabe apartmanlara ve yıkıntılara bakındı bir süre. Sonra ağır adımlarla aşağı inmeye başladı.

***

Muhtar'ın evine doğru yürürken Nataşa, onun kalabalık grupla birlikte yarım saat önce evinden çıktığını görmüştü. Nataşa yokuşu çıkarken hayatının gidişatını artık değiştirdiğini hissedemiyordu. Sırtında taşıdığı yük hafiflemiş miydi yoksa büyükannesinin bunca yıl sırtında yüklenmiş olduğu yaşamın tüm ağırlığı, bu günden itibaren onun sırtına mı yüklenecekti, bilemiyordu.

Muhtar'ın, dış kapısını tüm dünyaya kapattığı surlu evinin önünde kimsecikler yoktu. Normalde, burada her zaman gölgeler içinde hayaletimsi dolaşan korumaları nöbette olurdu. Nataşa bir süre birinin çıkıp yanına gelmesini bekledi. Gölgeler kıpırtısızdı. Sokakta yankılanarak gelen çocuk sesleri de bir süredir kesilmişti.

Koca kapı onun vuruşlarıyla ileri geri sarsıldı, çıkan gürültü dikkatlerin üstüne çevrilmesine yetecek kuvvetteydi. İçeri-

dekinin bu sesi duymasını umuyordu. İkinci defa kapıyı sarsmak istemiyordu Nataşa, bekledi. Biraz sonra ürkek bir el mandalı çekip kapıyı açtı, aralıktan bakan gözün göz bebeği Nataşa'yı görünce biraz büyüyerek kapının aralığını yavaşça genişletti. Nataşa yerdeki çantasını alıp içeriye girdi, hiçbir nöbetçiyi ortalıkta göremedi. Yokuş ve patika yolu boştu, sokakta yürüyen kimseler yoktu, evlerin karanlık gözlü pencerelerinden hiç kimse onu ve onun ziyaret ettiği kişiyi önemsememişti.

Kapıyı kapatıp arkasını döndüğünde Karanfil'in tek gözünde parlayan sevincin kalıntılarıyla karşılaştı.

"Nasılsın Karanfil?" diye sordu, diğeri 'eh' dercesine koca kafasını iki yana sallayıp onu içeriye aldı. Küçük bahçede yeşeren bitkiler ve otların arasından yürüyüp, tahtadan derme çatma yapılıp, üstüne sarmaşık bitkilerin kendilerini örmesi sağlanmış çardağa gelip, ortasındaki kanepeye oturdular. Nataşa gri bir dünyada yeşermeyi ve hayata bağlanmayı becerebilmiş bitkilere bakındı. Çoğu dış dünyadaki kırlarda olan bitkilerden çok farklıydılar. Öncelikle yapay görünüyorlardı, başka bir dünyaya ait gibi gibiydiler. Gerçi burası da o dünya değil miydi sanki?

Nataşa, Muhtar'ın huzur bulup, düşüncelerini sağalttığı çardağında, onun sedirinde oturmuş bahçesini seyrediyordu, hemen yanı başında oturan onun kızıyla. Karanfil her zamanki sessizliğiyle gelip yanı başına oturmuş, her zamanki utangaç ama bir o kadar yabanıl arkadaş heyecanıyla, yan yan Nataşa'nın dalgın bakışlarını izliyordu. Sonunda dayanamayıp iri eklemli, pençeli ve kıllı sol eliyle Nataşa'ya dokundu. Nataşa bahçenin huzur dolu sessizliği içinde duyduğu garip sese kulak vermişti, Karanfil'e gülümseyerek dalgın bakındı.

"N'olsun Karanfil, senden ne haber? Bakıyorum bu gün yine çok şıksın..." dedi. Karanfil'in derme çatma bez parçalarından toparladığı elbiselerine gösterdiği özeni iyi bilen Nataşa, bu parlak renklerden oluşan bin parçalı kıyafetin bin yamadan, elişi, çok uzun bir zaman sürecinde dikildiğini tahmin etti. Karanfil, adına uygun renklerle giyinmeyi seven birisiydi, bu yüzden çantasındaki yeşil çiçekli kadife parçasını çıkarıp ona uzattı. Ang kadını bu hediyeye şaşırmıştı, kadifeye uzanıp onu iri elleri içine aldı. Karanfil elinde hissetmeye çalıştığı bu kumaş

parçasının yumuşaklığına şaşmış olmalıydı, çünkü elini defalarca kumaş üstünde gezindirerek kumaşın nasıl bir şey olduğunu kavramaya çalışıyordu. Sürekli kapalı tutulan ağzı hafifçe aralanmıştı, Nataşa onun bunu sevmesine sevinmişti.

Karanfil bir şey hatırlamış gibi ayaklandı birden, Nataşa'ya burada beklemesini söyleyen işaretler yaptıktan sonra eve girdi. Birkaç dakika sonra elinde kocaman bir su bardağıyla aksaya aksaya geri geldi. Nataşa, Karanfil'in her zamanki misafirperverliğine alışkındı. Onu pek sık ziyaret etmese de son aylarda birkaç defa görmeye gelmiş, Umer'in sayesinde istemeyerek de olsa başlayan bu arkadaşlığı devam ettirme sorumluluğunu üstünde hissetmişti. Muhtar'ın evde bulunmadığı zamanlarda Karanfil de onu görmeye gelmişti, büyükannesinden saklamaya çalıştığı bu ang kadınına acıdığı da olmuştu. Oysa Karanfil'in dostluğu bu yaban ellerde ikisi için pek işe yaramıştı. Belki Karanfil'in sayesinde dışarıdaki gözlerin sorgulayıcılığından kısmen kurtulmuştu. Nataşa, önünde zayıf bir halı misali uzanan otların üstünde uçuşan iki kelebek gördü. Eline tutuşturulan bardağa dudaklarını götürürken kelebekleri göstererek:

"Kelebeklerinde ortaya çıkmışlar Karanfil Hanım..." dedi sempatik sesiyle. Dudaklarıyla dokunduğu bardaktaki sıvının salt su olmadığını gördü. Sudan farklı bir tadı vardı; hatta yudumlandıktan sonra insanın genzinde garip mayhoş bir tad bırakıyordu ve kesinlikle her pahaya içilebilecek lezzetteydi. Karanfil'e döndü:

"Deli kız neyle yaptın bu şerbeti sen?" diye söylendi. Karanfil kamburunun altında ezilen sırtını dönüp dev ayaklarla bahçeye uçarcasına girdi. Öylesine özentiliydi ki, ayakları otların başlarına dahi dokunmuyordu, dokunmamaya özen gösteriyordu. Uzanıp iri yapraklı çalıların birinden küçük beyaz çiçekler toplayıp geldi. Çiçekler susuzluktan mıdır, yoksa yanlış yerde hayat bulmalarından mıdır nedir, gayet seyrek ve cüce görünüyorlardı. Sanki yapmamaları gereken bir şeyi yapıp da, açtıkları için gayet utangaçtılar. Nataşa, çiçekleri alıp kokladı, içtiği suyla aynı kokuydu duyumsadığı. 'Demek bununla yaptın, akıllı kız seni, aferin sana!' dedi içinden.

Çiçekleri koklarken, anlamadığı nedenlerden gözlerinin dolu dolu olduğunu hissedemedi. Bir damla gözyaşı sağ gö-

zünden aktı. Kel kafasına güç bela tutunmaya çalışan seyrek beyaz, uzun saçlar Karanfil'in çirkin yüzüne düşmüştü. Karanfil saçlarını savurup Nataşa'ya yakından bakındı. Nataşa'nın kendisine gülümseyerek gözyaşı döktüğünü görünce gelip yanına oturdu; o kocaman, Nataşa'nın bacağım kadar kalın diye düşündüğü kolunu onun omzuna atıp başını en insansı dokunuşla omzuna değdirdi. Nataşa bunu beklemiyordu. Karanfil'in bu sevecenliğine iyice içlendi, gözyaşlarına hiç hakim olamayacağını düşündü ama daha fazla ağlamadı.

"Hepsi senin bu güzel şerbetinden Karanfil... Öylesine güzel olmuş ki, aklıma eski günler geldi, o yüzden duygulandım biraz. "Bu Karanfil, bütün çirkinliğine rağmen inanılmaz güzellikte bir kalbe sahipti. Kalbiyle gerçek bir insandı ama dış görüntüsü ilk görüşte herkesi korkutacak türdendi. İlk günlerde onun çocukların rüyalarına korkuyla sokulmaya çalışılan yaratıklardan biri olduğunu düşünmüştü Nataşa. Bukalemun gözüne benzeyen iri gözü erik büyüklüğündeyken, diğeri ise bezelyeden küçük ve açıldığı zamanlardan görebildiği kadarıyla farklı renkteydi. Geriye doğru uzayan kıllı kulakları kesinlikle insan değildiler ve Karanfil'in bu kulakları dalgın olduğunda düşünceleriyle oynatabildiğini görmüştü. Alınsız denecek başının altında kaşları yoktu ama suratındaki yeşil lekelerin geometrisi doğal bir nedene dayanıyordu: Karanfil'in sır dolu genetiğine...

Yamalı, rengârenk entarisinin gizlediği hilkat garibesi vücudunun içinde insan olduğunu kanıtlayan tek şey onun kalbiydi. Bu nedenle babası onu buraya hapsetmişti. Sessizliğine hapsolmuşluğu yetmezmiş gibi birde surlu bir evin duvarlarına hapsedilmişti. Nataşa sonradan hatırlamış gibi kıpırdanarak, çantasından konservelerden birisini çıkarıp Karanfil'e uzattı:

"Al..." dedi, "al, bunları yersin, bende fazlasıyla var."

Sonra çantasının ince aralığından silahını aşağılara düşürerek diğer konserve kutuların hepsini çıkarmaya ve Karanfil'in cline tutuşturmaya başladı. Karanfil kabul etmedi önce uzatılan bu teneke kutuları. Nataşa onun ne düşündüğünü anlayamadı, neden almak istemiyordu ki? Nataşa al diye ısrar ettikçe o kafasını salladı ve kutuları geri çevirdi.

"Neden almak istemiyorsun Karanfil? Bunların tadına bakmıştın daha önce, neden almak istemiyorsun? Anlamıyorum... Bunlar bana fazla diyorum, senin için getirdim hepsini."

Karanfil, derin bir zekâyla Nataşa'nın parmağındaki firuze taşlı yüzüğe dokunarak kafasını sallamaya başladı. Nataşa onun ne anlatmaya çalıştığını biraz düşünmek zorunda kaldı.

"Büyükannem için mi? Onun için mi almak istemiyorsun?"

Karanfil başını salladı. Ellerini sarkık göğüslerinin altında birleştirip derin bir soluk alıp verdi.

"Büyükannem öldü..." dedi Nataşa, en azından bunu ondan saklamayayım dedi kendi kendine. Karanfil yerinde titredi. Nataşa onun ölüm konusunda bu kadar duyarlı olabileceğini düşünmüyor, beklemiyordu. İniltiye benzer bir ses çıktı Karanfil'in genzinden. Nataşa devam etmek zorunluluğunu hissetti: "İki hafta önce uykusunda öldü o, bir daha uyanamadı. Bende düşündüm ki, bunlar bana çok fazla, onları sana getirdim, al lütfen..." dedi.

Karanfil, ellerini dizlerine vurarak ileri geri sallandı, iniltileriyle çok garip davranıyordu. Nataşa, ona ne demesi gerektiğini bilemediğinden sadece sustu. Karanfil bir anda hiddetlenmişçesine Nataşa'nın çantasına uzandı, o an Nataşa'nın yüreği ağzına geldi. Neyse ki Karanfil çantayı tutup bir iki defa sallayınca, Nataşa bu soluksuz sorunun ne olduğunu anladı.

"Buradan ayrılıyorum doğru tahmin ettin ama fazla uzağa gitmiyorum merak etme. Umer'in mahallesine taşınıyorum, bana orada yeni bir bina bulmuş. Bu olaydan sonra orada kalmamın daha iyi olacağını söyledi. Bende... Kabul ettim... Fazla uzağa gitmiyorum yani, yine görüşeceğiz, benden o kadar kolay kurtulamazsın." dedi. Sonra elindeki yiyecek kutusunu uzattı: "Şunları al, baban gelmeden önce bende kaçayım buradan." diye ekledi.

Karanfil elini yavaşça uzattı. Nataşa, çantaya elini daldırıp bir kaç tanesini daha çıkardı verdi. Ama Karanfil elini çabuk çekecekti. Aldıklarıyla yetinmesini bilen tavrından olmasa da, onun en azından bir kaçını kabul etmiş olmasına Nataşa sevindi. Çantasının ağzını sıkıca bağladıktan sonra Karanfile döndü, boş bardağı uzatıp ona teşekkür etti. Küçük çiçeklerin kokusu

ağzına, burnuna yayılmıştı. Şerbetin hoş tadını şimdi daha iyi alabiliyordu.

Nataşa, ayaklanınca deminden beri kulağına çalınan sesin ne olduğunu yakalamışçasına temkinli adımlarla bahçeye girdi. Bahçenin arkasında büyümüş çalıların gerisinde, avuçla açılmış bir hendeğin içinde kabarcıklı bir su kaynağı vardı. Su parmak genişliğinde fışkırarak belli belirsiz kendinden taşıyor ve bahçenin içine akıyordu. Nataşa gördüklerine inanamadı. Küçük bir pınardı bu. Kokusuzdu, dışarıdaki denizden gelmiyordu, basbayağı içilecek türden suydu. Daha o elini uzatmadan Karanfil ona göstermek istermişçesine avucunu daldırıp, bir avuç su aldı ve içti. Nataşa'da aynısını yaptı. Daha ilk yudumu almamıştı ki arkasından çok kalın tonlu bir ses:

"Burada ne yapıyorsunuz siz?" Nöbetçi sonunda geri gelmişti. Adamın bu kuytulukta kırmızı parlayan gözleri Nataşa'nın olduğu kadar Karanfil'in de yüreğini ağzına getirdi. Nataşa adamın tehditkâr bakışlarından kendinin gayet bir yabancı olduğunu hissetti. Umer'den hatta Konstan'dan iri yarı olan adamın arkasında, çardağın önünde duran çantasına göz attı.

"Burada bir su kaynağı var. Suyun tadına bakıyordum."

"Senin ne işin var burada? Buraya gelmemen söylenmişti sana, neden bizi rahatsız ediyorsun?"

"Karanfil'i görmeye geldim... Taşınıyorum buradan, benden kurtuluyorsunuz." dedi.

"Büyükannen öldü mü?"diye sordu nöbetçi. Adamın kemerinde el yapımı kınının içinde duran palasını gördü Nataşa.

"Evet, iki hafta önce... Ben de Umer'in mahallesine taşınıyorum."

"Senin için iyi olur." dedi adam. Konuşurken ensesinden taşan kalın kızıl kılları kirpi dikeni kalınlığındaydılar. "Geç olmadan hemen terket burayı." dedi ve dış kapıya yöneldi. Nataşa etrafta başka kimse var mı diye bakındı. Yalnızdılar.

***

Ana kapının eşiğinde duran Nataşa, Karanfil'in geri gelmesini beklerken nöbetçiyle burun buruna geldi. Nöbetçinin uzun kolları ve bacaklarının gergin bükülmüşlüğü vardı, adamın

onun gözlerinin dikine bakıp sık sık havayı kontrol eden tavrından, kendisinden çok başka bir şeyle ilgilendiğini düşündü. Karanfil elinde bir bez parçasına sarmaladığı hediyesi ile döndüğünde Nataşa hemen buradan gitmesi gerektiğini anlamıştı. Karanfil'in ısrarlı ve nöbetçinin meraklı bakışları altında emanetini alıp ona veda etti. Bir kaç defa 'seni tekrar gelip göreceğim'le sonlanan veda cümlelerinin ardından çantasını sırtına atarak yokuşu inmeye başladı. Yokuşun sonunda tozlu, eskiden asfalt olan yola vardığında arkasını dönüp bakındı. Karanfil bütün iyiliğiyle orada ayakta, gökkuşağı renkleriyle ona el sallıyordu. Karanfil, Nataşa gözden kaybolana kadar ellerini göbeğinin altında kavuşturup, gidişini izledi sonra hüzünlü bir yavaşlıkla eve girdi.

Nataşa adımlarını sıklaştırdı. Karanfil'in yokuşun üstünde, kendisine el sallayan görüntüsünü anımsadığı esnada deprem şiddeti yaratan bir patlama meydana geldi. Muhtar'ın evinden dışarıya taşan kırmızı, turuncu renkli alevler bir ejderin ağzından fırlamışçasına, yokuş aşağı boşalarak sokağa kadar indi, patlama yokuşun üstünde bir volkanın doğuşunu anımsatacak kuvvetteydi. Binanın etrafında belleri bükük duran tüm binalar patlamanın sarsıntılı şiddetiyle ya kısmen ya da tamamıyle çöktü. Alevlerin saldırısı, toza dumana bulanarak ardı ardına bir kaç kez tekrar etti. Nataşa'a bir kaç blok ötede olmasına rağmen patlamanın şiddetinden yürüyemeyip yere kapaklandı. Eski şehrin karanlık sokaklarında dolaşan gök gürültüsü uzun saniyeler boyunca kulakları deşercesine yankılandı durdu. Patlamanın şiddeti küçük çaplı bir deprem yaratmıştı bölgede.

Belki bir yarım saat sonra Muhtar'ın evinin merkezinden patlayan volkanın alevleri sönüp, çıkan toz duman şehrin sokaklarına bir yılan gibi dolaşmaya çıktıktan ve görüntüler sisin ardından tekrar belirginleşmeye başladıktan sonra angların bir kısmı inlerinden başlarını uzatıp Muhtar'ın evinin yok olduğu tepede açılan kratere şaşkınlıkla bakakaldılar. Patlamadan kısa bir süre sonra o kraterin yollarında ağır ağır ilerleyen su izi, parmak yollarıyla sokağın dibine kadar inip yola erişti.

23.

Yung Yunglong'un aklı karmakarışıktı. Bu karışıklığın sebebi de Senatör'ün ta kendisiydi. Senatör her geçen gün biraz daha garipleşiyordu; daha hırçın, daha asabi, daha sabırsız ve huzursuz olmuştu. Bazı günler içine kapanık, tırnaklarını dişleyen tedirgin bir çocuk olurken, sonraki günler şehri alt üst etmeye çalışan bir diktatör kesiliyordu. Bütün bu dışa görünmez hallerini de sadece Yunlong'un, sekreterinin ve robotlarının yanında sergileyebiliyordu. O, Yunglong'un çekmek zorunda kaldığı tam bir eziyetti şu günlerde. Yunglong onun bütün derdini, gizli tutmaya çalıştığı karısının kaybolmuşluğuna bağlıyordu. Karısı kaybolmadan önce dünyaları ele geçirmeye niyetli olan hayat sevinci ve barışı, bir kaç günde solup gitmişti.

Yunglong, kendisi olmasa tüm bu karmaşa da Senatör'ün ne yapacağını, nasıl bocalayacağını tahmin edemiyordu. Büyük ihtimalle Yunglong'un gizli kimliği ile beraber sırtladığı yükün çeyreğini bilse kafayı sıyırır ve başkalarından çığlık çığlığa yardım dilerdi. Bütün programlarını takip etmesini sağlıyordu kendisi. Ayrıca Senatör'ün politik etkinliğini ve çevresini arttırması için ona yeni bağlantılar bulmaya çalışıyordu. Tıpkı bugün bu bağlantıyı bulduğu gibi. Gerçi bu adamları kendisi bulmamıştı. Zemin katın karanlık dehlizlerinde yaşadıklarını bildiği ama bir türlü denk gelmediği, daha doğrusu denk gelmek istemeyip göz ardı ettiği bu müren balığı kılıklı adamlar, toplantıyı teklif ederek onu bulmuş ve Senatör ile gizli bir görüşme yapmak istediklerini belirtmişlerdi.

Yunglong, istihbaratına danışmadan Senatör'e onu görmek isteyenler olduğunu söylemişti. Senatör, boğucu düşlere daldığı odasında toplantı teklif edenlerin isimlerini duyunca, derinden su yüzüne çıkması gerektiğini fark eden bir dalgıç gibi yumruğunu çenesinden çekip isimleri yeniden sormuştu. Yunglong, bu adamların kim olduklarını Senatonun geniş istihbarat kütüphanesinde bulup, onların kayıtlardaki 'görünen' geçmişlerinden etkilenmişti. Bu adamlar zemin katta düşündüğünden daha etkili ve tehlikeliydiler. Bağlantıları ve uzanabildikleri uç noktalar vaktiyle Yunglong'un işine pek yarayabilirdi.

Ertesi gün Senatör, toplantının yapılacağı Mtambe isimli afrikalının yerine gitmek için hazırlanırken, polise veya korumalarına haber vermemesini söylemişti. Sadece insanların kalabalığına karışarak zemin kata inmek istemiş ve isteğini Yunglong'un tüm itirazlarına rağmen yapmıştı. Sıradanlığa gömülme eyleminde Senatör'ün bu insanları yakından tanıdığı hissine kapılan Yunglong, bu fosilleşmiş eski sivil toplum temsilcilerinin Federasyon karşıtı olduklarını bilerek, yeni ilişkiler ağına takılma heyecanına kapılmıştı. Senatör bir ara durup ciddi şekilde Yunglong'a sormuştu:

"Kendimizi neden bu kadar önemli sayalım ki, yokluğumuzu hiç hissetmeyeceklerdir bizden sonra... Asansörü alacağım, robota benim şu spor görünümlü giysimi getirmesini söyle. Sıradan giyinmek istiyorum, sende aynısını yap eğer benimle gelmeye niyetliysen..."

Yüzüncüay bulvarında Mtambe'nin sokağını bulduklarında, Maryem kendisini takip edenin farkına varmadan hücre yenileme salonuna henüz giriyordu. Hemen hemen aynı zamanlı, Senatör ile Yunglong, Mtambe'nin kapısını çaldılar. Kapıyı açan çok uzun boylu, Uzak doğulu kadının boynunda parlayan halkalar ilk bakışta misafirlerin gözünü alacaktı. Kadın onları kapılar ve antika eşyalarla dolu bir salondan geçirdi, buradan kısa bir hole yönelirken durup Yung Yunglong'a kendisinin bu toplantıya davet edilmediğini, sadece Senatör'ün görüşme odasına girebileceğini nazikçe söyledi. Senatör bir kaş işaretiyle onaylayınca itiraz edemedi. İçeriye girmeyi hesaplarken Senatör'ün onu dışarıya itmesinin sebebini anlayamadı. Beklenmedik dışlanma, pusu kuran merakını körükleyecekti.

Kapı açıldı, Senatör içeri davet edildi. Mtambe, ellerini misafirperver bir şekilde Senatör'e doğru uzatmış, sanki kucaklamaya niyetliymiş gibi, sergilediği donuk bir gülümsemeyle onu karşıladı. Senatör istese de gülümseyemeyeceğini, yüz kaslarına gülümseme emrini veremeyeceğini hissetti. Bu adamın Pamerov'la olan ilişkisi, bağlantısı yeniden merak konusu olmuştu onun için.

Senatör, yerleştiği koltuğun karşısında balık ağzı bastonunu kemikli yaşlı ellerinin içine gömmüş oturan, buruşuk, bakımsız ve tarihi görünen giysilerinin içinde kıpırtısız bekleyen

Khalid'i son anda, koltuğuna çökerken gördü. Khalid, onun rahat davranışlarını, ortadan tütün sarısına bulanmış, uzun, pala, ak bıyıklarını oynatarak süzdü. Senatör, Khalid'i tanıyordu; onunla en son on yıl kadar önce görüşmüştü ve onu son halinden daha fazla yaşlanmış olarak karşısında görmesi ise içini, varlığı eksilen bir eşyanın yeniden bulunması duygusuyla doldurmuştu.

Khalid'i görmeyi hiç ummuyordu, kendisini buraya Mtambe davet etmişti ama davette şimdi Khalid'in parmağının olduğunu da sezebiliyordu. En son ki karşılaşmalarından bu yana uzun zaman geçmişti. Ona nasıl davranması gerektiğini bilemiyor, öte yandan bu yaşlı adamı da tedirgin etmek istemiyordu, zira Khalid'in kaplan gözlerinde hiçbir insanda göremediği ve yıllardır unuttuğu vahşi bir bakışla karşılanmıştı. Senatör kaşlarını çatarak, bir baş hareketiyle selam verdi.

"Gelmeyeceksiniz sandık Senatör..." dedi bıyık altı bir sırıtmayla Khalid.

"Neden gelmeyecekmişim Sayın Reat?" Cebinden mavi renkli, mühürlü mektup zarfını çıkarıp önlerindeki sehpanın üstüne attı. "Bu mektuba karşı duyarsız kalacağımı mı sandınız?" Yunglong'un dahi görmediği bu mektup, Senatör'e bir kaç hafta önce Senatodaki gizli bağlantılar yoluyla iletilmişti. Senatör bu toplantı için çoktan hazırdı. Pamerov'un mektuptan haberi olduğunu tahmin ediyordu, çünkü onu gördükten hemen önce gelen bu mektubun bir eşinin ona da gönderildiğini ve bu yüzden kendisine Nail aracılığıyla çekinmeden yardım etmeyi kabul ettiğini düşünüyordu. Pamerov'un bu adamlarla hâlâ sıcak ilişkileri olabilirdi. Mtambe gibi kolları uzun bir adamın ona erişmemesi için pek neden yoktu. Tek bir ihtimal Senatör'ün içine su serpiyordu; Pamerov'un dışlanmışlığı ve kendine has Moğolistan kırlarından gelen yalnızlığı...

"Mektubun elinize geçtiğinden emin olamadık; artık haklı görürsünüz ki, Senatonun koridorlarına sızmamız her geçen gün zorlaşıyor bizim için... Belki bir gün bu sabrımızı deneyenleri pişman edeceğiz ama bu gün için en azından sizin varlığınız içimize su serpiyor dersek yeridir." dedi Khalid. Mtambe son kez dışarıdakilere bir şeyler fısıldadıktan sonra gelip üçüncü koltuğa oturdu. Odada şimdi sadece üçü vardı. Mtambe'de

cebinden mavi zarfı çıkarıp sehpanın üstüne koydu. En son olarak, gelenek gereği, Khalid de kendisine gelen mektubu göğsünün iç cebinden çıkarıp diğerlerinin üstüne bıraktı. Tamam olmuştu.

"İşte bu kadarız ..." dedi Mtambe. "Bu çağrıya kulak asacak üç beş adam kaldık geride; bir de aşağıda delice düzen dışı kalanlar..."

"İşte onlar için toplandık ya bir bakıma..." dedi Khalid.

Senatör'ün aklı dağınıktı ama konuya kendini vereceğini hissediyordu. Haftalardır süre gelen kâbus yoğunluğundaki uykusuzluğu aklını kısmen ele geçirmişti, özellikle hücre yenilemesi yaptırmadığı şu günlerde.

"Ben bu konulara uzağım... Ama mavi mektubun ne anlama geldiğini bildiğim için buradayım. Sözü uzatmadan beni neden çağırdığınızı öğrenebilir miyim?" Senatör buraya gelmeden önce aklından bin bir çeşit toplanma nedeni geçiyordu.

"Bazı fısıltılar konusunda tam emin olamıyoruz, sizin bize yardım edeceğinizi umuyorduk... Federasyon hakkında son duyumlarınızı ve Senatonun tavrını öğrenmek istiyoruz."

"Senatonun kime karşı tavrı? Federasyon'a mı? Hangi konuda tavrından bahsediyorsunuz siz?" Dalgın sözleri onların daha açıklayıcı olmalarını istiyordu, kaçamak söz oyununa girecek hali yoktu. Yorgundu, dalgındı, sersemlemişti, öksüzdü, kayıptı ve yalnızdı. Bütün bunların üstüne bu iki bunağın oyunlarına katlanamazdı, ciddi bir durum söz konusuysa açıkça konuşulmalıydı:

"Açıkça konuşmanızı umuyorum beyler. Zira buraya beni siz davet ettiniz, bende çağrınıza aynı tarafta olduğumu göstermek için geldim."

"Sayın Senatör, bu mavi zarfın ne anlama geldiğini biliyor musunuz?" Khalid, bıyıklarını düzelttikten sonra konuşmaya devam etti: "Mavi zarflar ilk kullanıldığında, ben genç bir Birleşmiş Milletler askeriydim ve dördüncü dünya savaşı hâlâ tüm şiddetiyle devam ediyordu. Koloniler, dünya güçlerine bağlı gibi görünüyorlardı görünmesine de, biz onları çoktan kaybettiğimizi biliyorduk. Öyle uğursuz, öyle ikilemde kalan bir durumdu ki, tepedekiler en olumlu konuşmalarını, samimi birlik ve beraberlik çağrılarını aralıksız sıralayıp duruyorlarken ve

herkes savaşta kazanılan parçalı zaferlerin, parlak başarıların aldatıcılığında susturulmuşken, biz yani benim gibiler, bir türlü emin olamıyorduk, olamadık. Birleşmiş Milletler, en derinden yıkılıyor parçalanıyordu. Dünyanın barış garantisi kendini gizliden feshediyordu. Sonra birileri, bazı isimsiz kahramanlar toparlanıp, refleks halinde bu korkunç değişimlere karşı çıkmaya, olanların iç yüzünü konuşmaya başladı. Gerçek anlamda birlik olmaktan ve insanları tek bir çatı altında toplayıp korumaktan ve barıştan bahsediyorlardı, sanki isimsiz bir kehanetin delillerini arıyorlardı. Tabii ki, dışlandılar; hain ilan edildiler, darbeci olmakla suçlandılar, kovuldular, sindirildiler. Birleşmiş Milletler meclisinde olan 'San' lakaplılarsa, dürüst insanların sindirilmelerinden, yokluklarından bir gecede faydalanıp, tüm dünyaya ve insanlığa ihanet ettiler. Kimse tam olarak dönüşüm tehlikesini fark edemeden, tartışamadan, kabullenemeden, Federasyon belasının oluşumuna giden uğursuz süreç hız kazandı.

"Sonra birilerinin bir şeyler yapmasının zorunlu hale geldiğini kabul edenler, sessizce harekete geçtiler. İlk zamanlarda kendilerine tanım koyamayan bu isimsiz ve kimliksiz subaylar, politikacılar grubu el altından, simgesel bir başkaldırı ile mavi zarflı mektuplarla kıpırdanmaya başladılar. Sanal evrenin sahteciliği dışında gerçek dünyada kâğıtlara dökülen acı gerçekler devreye girdi. İşte bu sırada mavi mektuplar elden ele iletilmeye başlandı. Bu zarflar üçüncü dünya savaşının simgesiydiler. Saçma bir fikir gibi görünebilir ama o sıralar, kapalı alanlarda, karargâhlarda, savaş gemilerinde bu eylem işe yaradı. İnsanlar bunu önce yasaklı zannettiler, ihanet ettiklerini düşündüler, oysa bu hıyanet değildi; aksine birlik yanlısı herkesin olanlara, parçalanmaya, ortak barış düşüncesinden uzaklaşılmasına 'yeter artık' demesiydi bu mektuplar. Ama ne yazık ki, geç kalmıştık; tarihin bizi affedemeyeceği kadar çok geç kalmıştık.

"Henüz bizler toparlanamadan, tam anlamıyla toplu olarak kıpırdanmaya başlamadan önce, yine ansızın bir akşamüstü, Federasyon Ordusu kendini yoktan var etmiş, dünya savaşı bir anda, sağanak bir yağmurun kesilip güneşin açması gibi aslen gerilerde görünmeyen, sezinlenemeyen daha büyük fırtınanın yaklaştığını haber edercesine aniden durmuştu. İlk zamanlarda, görünürde iyiye giden bir şeyler varmış gibi gelişiyordu olaylar

ama benim gibi bir gecede zorunlu Federasyon askeri oluverenlerin hisleri daha kötüsünün yaklaşmakta olduğunu söylüyordu."

Kesik kesik öksürmeye başlayan Khalid, sonunda dayanamayarak bir sigara yakmak istediğini söyledi. Senatör, onun ne istediğini anlayıp başını sallamakla yetindi. Khalid konuşmaya devam ederken sigarasını ağır hareketlerle gümüş işlemeli tabakasından çıkarıp dudaklarının arasına götürdü ve diğer cebinden çıkardığı bir çakmakla yaktı. Bu adam her şeyiyle bir kaç asır ötesinden çıkıp geliyordu ve eskiliğine rağmen bu ana dek geldiği tüm zamanının boşluğunu herkesten fazla, dolu dolu yaşamıştı. Senatör, Khalid'in geçmişini anlatan yaşlı bir adama hiç benzemediğini düşündü. Bu bunamayan moruk, o çelik mavisi gözlerinin önünden geçen görüntüler içinde hâlâ neler kaçırdığını, nelere yetişemediğini apaçık görüyor ve dinmeyen bir acı ile kıvranıyordu.

"Daha kötüsü bir anda oluvermişti. Federasyonu yaratan generaller ve askerliğe özenen politikacılar, yine bir gecede kolonilere saldırmaya karar aldılar ve bu deliliğin sonuçlarını düşünmeden uyguladılar. Tüm bu cinnet hali altı haftadan kısa sürmüştü. O sıra diğer gezegen ve uydulardaki uzay birlikleri henüz dünyaya hareket etmemişlerdi. Bize yetişmeleri için haftalarca, aylarca uzayda yol alınalıydılar. Tabii yetişemediler; olayın bu kısmını zaten siz de biliyorsunuz... İşte bu arada ikinci kez mavi zarflar elden ele taşınmaya başladı iki taraf arasında; hem biz dünyadakiler, hem kolonilerdeki bu deliliği durdurmaya niyetlenenler arasında... Kimileri dönüp kendi birliklerini vurmaya başladı bu cinnet sürecinde, çok insan heder oldu yok yere... Ama başkaldıranların tek amacı insanlığın bölünmesine kesin bir dur demekti. Hangi taraftan olurlarsa olsunlar herkes, savaşlardan bıkmış, ortak bir barış için çıldırır hale gelmişti... Federasyonlaşan Birleşmiş ordu, bu arada tüm ağırlığıyla Ay kolonisine yüklendi, oradaki şehirleri, köyleri bombaladı. Kolonilerde uzun menzilli balistik silahlarını doğrudan dünyaya yönlendirdikleri gibi tereddütsüz kullanmaya başladılar. Bütün bunlar, Federasyon'un vahşi saldırganlığından ve kolonilerde birikmiş bir kaç milyon insanın kendi yaşam haklarını korumak istemelerinden kaynaklandı. Bize, bi-

zimle savaşmak istemediklerini ve her şeyin Federasyondan kaynaklandığını söylediler. Onların hallerinden anlamadık uzunca bir süre, samimi davranmadıklarına inandık. Hâlbuki çok haklıydılar, yani Federasyon'un kendi gücünü korumak uğruna gerektiğinde kolonilerle dünyayı birbirine düşürmekten hiç çekinmeyen bir kurum olduğunu acılarımızla anladık.

"Hikâyenin bundan sonraki bilinen tarihini anlatmaya gerek duymuyorum. Ama şunu bilin ki, Sayın Senatör: bu mektupların yeniden ortalığa çıkmasının anlamı Federasyon'a karşı gelmektir, direnmektir, harekete geçmektir. Acil durumlarda bunu yapıyoruz bizler..." Bir öksürükle sarsılan adamın sözünü Senatör aldı:

"Acil durum da nedir?" Senatör'ün sorusu Khalid'i gülümsetti.

"Senatör, ben hep nedense, istihbaratınızın gayet becerikli olduğu düşünmüşümdür. Federasyon'un aylardır kolonileri tahrik ettiğini, bir şeyler aradığını, huzursuzluk yarattığını, yaratmaya çalıştığını, çoğu anlaşmaları ihlal eder hale geldiğini ve dünyada çeşitli yerlere sivil görünümlü casuslar yolladığını, karakollarını savaş hücrelerine dönüştürdüğünü duymuş, görmüş olmanız lazım. Federasyon hazırlık içinde; bu hazırlığın şenlik için olacağını hiç sanmıyoruz... Bu konuda bize yardım etmezseniz bildiğiniz tüm dengeler altüst olacak çok yakında."

"Federasyon içinde bir savaşa hazırlanma hareketliliği var, bunu tüm Dünya Birliği temsilcileri ve savunma uzmanları onaylıyorlar. Federasyon'un sessizce hazırlandığının bunca zamandır farkına varamadınız mı yoksa?" dedi Mtambe; konuşmak istemediği halde düşüncelerini sundu.

"Anlamıyorum. Bana kesin bir bilgi vermiyorsunuz, karşılığında sizinle neyi paylaşmamı istiyorsunuz? Federasyon'un barış için her an bir tehlike olduğunu bugün, sokaktaki çocuklar dahi biliyorlar. Federasyon'un o sorguladığınız olağanüstü hareketliliğine gelince; onlar her zaman öyle değil miydiler, yoksa yeni mi farkına varıyorsunuz şehirdeki faaliyetlerinin? Her tarafta onların casusları yok muydu? Siz hiç Sis-askerleri diye bir oluşum duymadınız mı tarihte? Ya da uzayda hak iddia ettikleri boşlukları kapmak uğruna, koloni gemilerine her gün taciz ateşi uyguladıklarını duymadınız mı? Bunlar Senatonun

bildiği ve alışkın olduğu şeyler... Ama bana bütün bunların arttığını, boyut değiştirdiğini falan söylüyorsanız, pek öyle değil derim ben. Aksine her şey daha bir kontrollü ve güvenli yapılıyor bugünlerde. Federasyon artık bize kendi casuslarını ve gizli işlerini deşifre ediyor, bu teklifi de onlar yaptılar. İçişlerinin şehirdeki faaliyetleri hakkında bildikleri belki Federasyondan da fazladır. Bence... Bu, eski geleneklerin yeniden yaşatılma toplantısı gereksizdi."

"Peki, Federasyon'un kolonilerde yaptıklarına ne diyorsunuz?" dedi Mtambe.

"Bu onların kendi sorunları, bizim kolonilerle alıp veremediğimiz bir durum yok ki... Bu konu ne beni, ne Senatoyu ya da Dünya Birliğini ilgilendirir. Onların kendi özel sorunlarıdır. Ben eften püften olaylardan paranoyak bir yorum çıkaracak halde olmadığımızı çok iyi biliyorum... Müsaade ederseniz, kaçırmak istemediğim ve katılmak zorunda olduğum toplantılarım var." Senatör ayaklanmadan son bir defa daha Khalid'le göz göze geldi. Son sözün ondan geleceğini bekliyordu.

Khalid, ağızlığına taktığı sigarasından derin, mavi bir duman daha çekip geriye yaslandı:

"Federasyon'un çok yakında Eski şehire saldıracağını sanıyoruz."

Senatör o an Hayel ile göz göze geldi. Karanlık bir ortamda kadının bembeyaz omuzları iki ay parçası gibi parlıyordu; askılı, çiçekli bir giysi giymişti; leylak rengi iri gözlerin kendisine donuk baktığını görüyordu. Kadın konuşmuyordu, gülümsemiyordu, yüzünde donuk bir ifade ile Senatör'e bakınıyordu sadece. Senatör, burnundan kan geldiğini düşündü. Kendini gerisin geri, ağır ağır koltuğuna bırakırken eliyle fark ettirmemeye gayret ederek burnunu kontrol etti. Hayel'in yüzünü haftalardır ilk defa bu kadar net, berrak, gerçek hayal etmişti. Bütün kâbuslardan sıyrılıp gelen bir melek gibi karşısında durmuştu kayıp karısı. Ağlama çığlığını zorlukla yutkunurken, Khalid'in sessizce onu göz hapsine alması ve kırılma noktasına gelen duygularının belirtilerine hakim olamaması boğazını düğümleyecekti.

Acaba biliyor mu yoksa? Bu yüzden mi beni buraya çağırttı? Hayel'i kaçırtan Khalid miydi yoksa? Ve şimdi pazarlığa

oturmaya mı niyetleniyordu acaba? Bu yaşlı adamın mavi gözlerinde her şeyi bildiğine dair çok sinsi bir gölge, çok parlak bir parıltı vardı.

"Devam edin lütfen..." dedi Senatör.

"Bunun hazırlığının son bir yıldır yapıldığını öğrendik. Bütün çalışmalar kendi şehrinizde yürütülürken Sayın Senatör, hiç haberiniz oldu mu bu hazırlıktan? Yoktu, değil mi? Peki bu hazırlığın Genes kaynaklı ve destekli olduğunu biliyor muydunuz? O, şehrimizin gezegenler arası pek şanlı şirketinin gizli kapılar ve imtiyazlar gerisinde neler çevirdiğini hiç tahmin etmediniz değil mi?"

"İlginç şeylerden bahsetmeye başlıyorsunuz şimdi..." Senatör, bir virgülle soluklanıp, yutkundu; kuruyan boğazının içeriden jiletle kesildiğini hissetti. Bir an kalbine vuran heyecan tekmesiyle öksürüp, sancıyı dışarıya attı. Aklının ucuna getirmeyeceği şeyleri düşünüyordu ışık hızında. Senatör, umutsuzca şakaklarını ovaladı: "...eski şehire saldırılacağını nereden biliyorsunuz diye sormayacağım; ama neden saldıracaklar, bana bunun cevabını verin?"

"Koloniler, batık şehire askeri açıdan yardım etmeye başladılar... Buna pek şaşırmış göründünüz Sayın Senatör?"

"Bana kolonilerden yaptıkları karaborsa alışverişlerden bahsediyorsanız; bütün bakanlıkların bundan haberi var, buna pek yabancı sayılmam. Senatoda bu piyasa işlerini bir tür sosyal yardım gibi kabul eden bir yığın siyasinin de, kendi bölgelerindeki güvenlik genelgelerinde, çekinmeden bundan bahsettiklerini biliyor olmalısınız."

"Size doğrudan yapılan karşılıksız yardımlardan bahsediyoruz, para ile yapılan alışverişten değil Senatör... Artık yardım kapsamına ağır silahları da almış olacaklar ki, yeni sevkiyatlar için bazı temsilcileri aşağıdaki Birincil meclis heyetiyle karşılıklı resmi anlaşma dahi imzalayabiliyor. İstihbaratınızın bundan haberi olduğuna inanmam zor. Çünkü bunu benim duymam bile güçbelâ oldu."

Senatör, yapmış olduğu bu itirafla Khalid'in gerçekten de artık aşağıdaki parti yönetimince kabul edilmediğine inanası geldi. Eğer öyle ise, karısının kaybolmasında ondan değil, ona karşı olanlardan şüphelenmeliydi. Bu yaşlı, deli gözlü, dünya

savaşı artığı adam, partinin adamlarına iyice ayak bağı oluyordu galiba, çünkü parti yönetiminin en önemli atılımlarını, kim bilir hangi çalıntı fısıltıları kaçıncı dudaklarından duyuyordu.

Şüphesiz bu mavi zarf saçmalığı onun başının altından çıkıyordu ama niyeti her ne ise, onun bu çağrısına kulak verecek olanların parti içinde ne gibi talepleri, etkinlikleri ve baskıları olabileceği, üstüne çok düşünülmesi gereken bir durumdu. Sonuçta Mtambe onu ciddiye almıştı. Ve Mtambe zemin katta küçümsenmeyecek bir isimdi.

"Dahası, bu anlaşma gereği, koloniler partinin zor durumlarında erzak sevkiyatını kısıtlamayacaklarını ve sözüm ona her kolaylığı sağlayacaklarını garantilediler. Kısacası, onlara her koşulda yanınızdayız dediler. Koloni temsilcilerinin Federasyon'un hazırlıkları konusunda bilgisiz olacaklarını düşünemiyorum ben. Bunu bilinçli ve isteyerek yaptılar, çünkü kokusunu aldıkları istilanın izini Eski şehir'e kadar takip etmiş oldukları aşikâr; bu yüzden aşağıya ağır silahlar yığmaya niyetliler ve niyetlerini de kısmen gerçeğe dönüştürdüler..."

"Silah teslimatının öyle kolay yapılacağını sanmıyorum ama Federasyon tahminimizden geç geç saldırırsa karşısında çok sağlam bir direniş bulacaktır. Bu şehrin kıyısında yaşanacak büyük çaplı çatışmaların, şehrin eteklerine, buraya, yani zemin katın sokaklarına, caddelerine sıçramaması imkânsız. Aşağısı tutuşursa, burası da kesinlikle alev alır." dedi Mtambe. Onun gayet düşünceli suratında acıya benzer bir buruşma gören Senatör, söylediklerinin gerçek olma ihtimalini hemen araştırma zorunluluğunu hissetti. Nail'in bu konuda bir şeyler duymuş olmasını diledi içinden.

"Federasyon ne zaman saldıracak?"

Senatör lafı dolandırmadan apaçık sormuştu. Cevabın verilmesinde tereddüt ile karşılaşacağını düşündü.

"En geç altı haftaya harekete geçerler. Bakarsınız bu süreyi dört haftaya dahi indirebilirler. Aldığımız duyumlar bunlar... Ayrıca, karşılık olarak partinin eski silahlarını yenileme işlemine soktuğunu öğrendik."

"Anglar ne olacak? Onları da silahlandıracaklar mı?" Senatör bu karmaşada Muhtar'ın nasıl bir tavır alacağını merak edi-

yordu. Kendi halkını bu kez tüm muhalefetiyle nasıl savunacaktı.

Stratejik hatalar zinciri şimdi kendi canına kadar uzanmıştı. Eğer Hayel, Batık şehir'e kaçırılmışsa, onu bulması için artık fazla bir zamanı yoktu. Ne yaparsa yapsın, çabuk olmalı, onu hızla bulmalı, patlayacak kıyametin ortasından bir an önce çekip kurtarmalıydı. Vaktinin boşa harcandığını şimdi daha acı hissedebiliyordu.

"Anglar... Muhtarsız yapamıyorlar..." dedi Khalid, Senatör'ün gözlerinin içine bakarak. Sanki ona zamanı geldi, bu Muhtar denen hayvanı ortadan kaldırmalıyız artık, biliyorum sende bu suikastı düşleyenlerdensin, hatta belki de fiilen bu planın içindesindir demek istiyordu.

"Onu ortadan kaldırmalıyız! Senatodan bu konuda hiç ses çıkmıyor mu? İnsanlar, ang cinayetlerine kurban giderken ve düşük dereceli anglar, zemin katın genelevlerinde insanlarla birlikte olup yüksek dereceli, şehirli angların doğrnasına ve gizlenmesine sebep olurken, neden Senato bu konuya daha ciddi bir gözle bakmıyor?" Mtambe haklıydı ve Senatör'ün uzun zamandır diğerlerinin dikkatini çekmeye çalıştığı bir noktayı işaret etmişti. Şehir gizlenmiş anglarla doluydu ama bunu kabul edemezdi. Bunu kabul ettiğini söyleyemezdi.

"Bu konuda size katılmıyorum. Muhtar'ın şehrimize sızmaya çalıştığını ve kendine yeni tedarik yolları aradığını yıllardır biliyoruz ve ne yazık ki, buna da göz yumuyoruz. Özellikle ilaçlar konusunda göz yummamız gerektiğini siz de biliyorsunuz. Batık şehirde başlayacak olası bir vebayla veya salgın hastalıkla pençeleşmek, bizim için çok daha zor olurdu Sayın Mtambe... Ama onu ortadan kaldırmak konusunda ben hiç emin olamadım. Onu ortadan kaldırırsak sürüyü hepten kaybetmiş olmaz mıyız, çobansız kalan bir sürü ne yapar, nasıl davranır?"

"Nasıl davranacak; partinin istediği gibi işte! Biz de bunu anlatmaya çalışıyoruz. Her kararımızın en son noktasında bütün hesaplarımız bozuluyor. Sanki uyuyan bir canavarı uykusundan alıkoymamanın daha akılcı olduğunu sanıyorlar. Oysa asıl canavarı dürtükleyen kişinin Muhtar olduğunu bir türlü anlayamıyorlar." Khalid'in konuşmasında kendine yarayacak pek

çok şey bulduğunu sezinlemişti Senatör, şimdilik dinlemenin altın değerini kullanıyordu.

"Bildiğim bir şey varsa, çok şey değişmek üzere... Nerede, nasıl davranması gerektiğini bilenler sayesinde tarih yeniden yazılacaktır. Tarihi bu meziyette olan adamlar yazacaklardır."

"Muhtar'ın bu karmaşada yok edilmesi artık bir şart. O küçük bir adım olacak. Asıl sonraki aşamalar çok daha önemli. Zaman doğru zamandır. Onu kimin vurduğu karmaşasında parti yönetiminde değişiklikler yaşanacak. Eğer bize destek olursanız, Eski şehri kazanmamaıuz ve yönetmemeniz için hiçbir sebep kalmaz. Partide yapılacak değişimleri bize bırakın, siz sadece doğru zamanda Federasyonu durdurun, kısa süreliğine de olsa onların üstümüze gelmelerine engel olun, yeter. En azından biz, tamam hazırız diyene kadar..."

"Parti içinde ihtilal mı diyorsunuz?"

"Aynen öyle! Sizden tek istediğimiz Federasyonu oyalamanız!"

"Peki, bu ihtilalin gerçekleşeceğine dair nasıl bir garanti veriyorsunuz?"

"Garantimiz yok. Neyin garantisi var ki bu hayatta Senatör? Ama sizin kaybedecek hiç bir şeyiniz olmayacak. Sadece sabırla beklemiş olacaksınız o vakte kadar."

Senatör kendini tutamayıp sırıttı. "Politika, hele bu şehirde politika, zor bir iştir. Öyle her istediğiniz, anında, tanrının eli değmiş gibi gerçekleşmez. Bunun bir hazırlık süreci vardır. Tek elimle, koskoca Federasyon'a dur dememi mi bekliyorsunuz yani? Bu çılgınlığın ötesinde olurdu. Peki, ya ihtilaliniz başarısız olursa ne olacak o zaman?"

"Parti, her iki yönetimde de Federasyonla çatışmayı ve teslim olmamayı, varlığıyla garantiliyor."

Senatör'ün içinden, peki Hayel'e ne olacak diye sorası geldi. Bu adamların, özellikle Khalid'in kendisine yardım edebileceğini biliyordu. Onun ağırlığı vardı partide ve aşağıdaki şehirde. Kolaylıkla Hayel'i bulabilir ve onu, o sevgiliyi kendisine geri getirebilirdi, bu güce sahipti. Senatör aynı zamanda bir açığını, zaafını, düşmanına göstermenin rahatsızlığını, huzursuzluğunu hissetti bu düşüncesinde. Bu durum, karşısında oturan kaplana kanın kokusunu duyurmak olurdu. Bu adamın ba-

şının altından neler çıktığını şeytan dahi tahmin edemezdi. Şimdi de parti içinde bir devrim peşindeydi bu yaşlı bunak. Senatör onun geçmişini bilmese, hiç ciddiye almazdı ama bu adam herhangi birisi değildi: onun adı Khalid Reat'tı.

"Bütün bunlara inanmam çok zor... Sıra dışı şeyler söylüyorsunuz. Hava günlük güneşlik, cıvıl cıvıl bir bahar havasındayken, siz bana ufukta belirmeyen bir kar fırtınasından bahsediyorsunuz. Bu konuda parti dışına itilmiş ve yetkilerinden arındırılmış iki bunağa neden inanayım, size neden güveneyim? Karşılığında bana ne kazandıracaksınız, ne vaad ediyorsunuz; siyasi hayatımı karartmanın ötesinde? Federasyon'un saldırıya geçmesi, bize danışılmadan gerçekleşmesi olanaksız bir olasılıktır. Şehir yönetimi, daha önce söylediğim gibi, Federasyonla hiç olmadığı kadar sağlam ilişkiler içindedir. Ne Senato, ne belediye meclisi, ne de Federasyon'un kendisi, bu ilişkilerin bozulmasına neden olacak sersem bir davranışta bulunacaktır." Senatör başını onaylamıyorcasına salladı ve kıpırtısız, hayallere dalarak durdu. Khalid onun göz bebeğinin donuklaşıp büyüdüğünü gördü. Senatör sonra devam etti:

"Eğer Federasyon böyle bir harekâta girişirse, size yardım ederim; ama öncesinde Muhtar'la ilgili haberler duymak istiyorum. Bu, anlaşmanın koşulu olacaktır, yoksa..." -Hayel'e ne olacak peki? Onu nasıl bulabileceksin, nasıl geri getireceksin?- "Yoksa benden yardım ummayın, dahası tüm bildiklerinizin tarafıma düzenli şekilde rapor edilmesini istiyorum, bu da anlaşmanın yaşar kalırlığını sağlamak adına olacaktır. Ben körebe oyununu sevmem..."

24.

Muzaffer, tozlu basamakları ikişer ikişer çıkıp üst katın pencere aralığından sokağın köşesine bakındığında, geç kaldıklarını düşündü. Toplanan kalabalığın sabrını test etmeye çalışmaktan korkardı hep. Güç bela toplayıp getirdikleri gençlerin çoğu çocuk yaşta olmalarına rağmen, düşünsel aktiviteleri yerinde olan her adama günün birinde ihtiyaçları olacakmış gibi yatırım yapıyordu. Tüysüz ellerinde kısacık kesilmiş tırnaklarının hızla uzamaya başladıklarını gördü; bir uzağa bir ellerine bakınırken. Heyecanlı mıydı? Evet kesinlikle... Nedense her defasında, liderliğin ona verdiği huzursuzluk kanını kaynatırdı. Kalabalığın karşısına çıkıp konuşacak kişi, Muhtar değil de kendisiymiş gibi aklı kalabalığın durağan bekleyişine takılır, bu yüzden de huzursuzlaşırdı. Eğer konuşmacının kendisi olması durumunda değineceği konuları düşünmesi, hesaplaması, nereden başlayıp konuşmayı nereye çekeceğini tasarlaması ve cümleleri teker teker tekrar etmesi, ezberine yerleştirdiği kelimeler bütünlüğünde hangi cümle ile başlayacağını aklında döndürüp durması, kurgulamından çıkarıp atamayacağı şeylerdi. Çünkü bir liderin liderliğini gördüğü andı kalabalığa doğru konuşması ve ona göre çok zor bir şeydi bu.

Katedral'in tozlu tarihine karışan kaçıncı toplanma ve kaçıncı halka sesleniş olacaktı bu, kim bilir? Ang kavminde birileri hep başkalarının yerine düşünmek, konuşmak, tartışmak, anlatmak zorunda kalacaktı. İkimiz birbirimize öylesine benziyoruz ki diye düşündü Muzaffer, Muhtar'ın kendisini neden varisi olarak kabul etmemesine tanım koyamıyordu.

Burası Eski şehrin bir kaç kilometre güney doğusunda eski deniz kıyısına yakın bir semtti. Katedral'in saklı varlığı olmasaydı, zaman zaman yoğunlaşan sisin tehlikesine rağmen Muhtar'ın peşinde gelmeselerdi, bu civara hiç adım atmayacak, hep uzak duracaklardı. Başını uzatıp alaca karanlığa bakındı, hava çok nemliydi ve tuz kokuyordu. Eski kubbenin artığı biraz ileride bir ağ gibi yükseliyordu. Denizin karaya vuran sularından yükselerek gelecek olan sisin varlığı görünmüyordu henüz ortalıkta. Göğsüne bastırarak gizlediği gaz maskesini, lazım olursa şayet, kuytuda bir yerde kullanmak için kendine saklamıştı.

Eğer sis bir anda bastırırsa, öncelikle onun ve Muhtar'ın hayatta kalmaları gerekiyordu, diğerleri ise daha sonra geliyordu. Bunu ona Muhtar'ın kendisi söylemişti, eline bu garip görünüşlü gaz maskesini tutuştururken. O gün kendini diğerlerinden ayrıcalıklı ve Muhtar'ın gözünde değerli görmüştü. Muhtar onu herkesten ayrı bir yere koyuyordu, eğer yaşlı vücudunu bir gün taşıyamaz hale gelirse veya düşüp ölürse bütün yönetimini, mücadeleyi kendisi üstlenecekti. Muhtar'ın ima edipte söylemeye çekindiği bir tek bu sözü, vasiyeti kalmıştı.

Muzaffer, Sudar semtinin balçık toprağının kokusunu sümkürdü ve ellerini duvarlara sürüdü. Burası yüzyıl kadar önce sular altında kalmış bir bölgeydi ve deniz tuzu varlığını her dokunduğu yerde kendini belli ediyordu. Uzağı pek iyi gördüğü yoktu; kaşlarını çatarak ve gözlerini kısarak baktığı sokağın köşesinde, hareket halindeki gölgelerin sayısı artmaya başlayınca aklına Hammanpaç mahallesine kurdukları atölyede üretmeye başladıkları ilkel silahların herkese dağıtılmasına ilişkin konu başlığı geldi.

Ben olsam nasıl başlardım diye düşündü. Öfkesini tutmayı becerebilirse çok güzel cümleler kurabilirdi ama ipleri kaçıyordu bazen, ne dediğini karıştırıyor, sonra sertleşiyor, bir anda kalabalığı galeyana getirecek cümleler sarf etmeye başlıyordu. Hâkimiyetini sanki görünmez bir cin ele geçiriyor, daha ilk cümleyi tamamlayamadan kelimelerin doğal sırasını yitiriyor ve söylenmemesi gereken sözler çığırtmaya başlıyordu. Kontrolünü kaybediyordu. Düşünmediği, söylemeyi istemeyeceği kelimeleri sıralıyordu peşi sıra. Bu durum onu hatiplik konusunda yerin dibine batırıyordu. Lanet kelimeler kısa sürede birbirlerine saldırıyorlardı adeta. Ardı arkası kesilmeyen bir heyecan çağlayanı onu boğacak gibi oluyor, kulaklarına dolan su uğultusundan hiçbir şey duyamaz hale geliyordu. Nasıl başlayacağını saatlerce düşündüğü ve on dakikalık olması gereken konuşma, kendinden kopup ıssız diyarlarda dolaşmaya gidiyordu sanki. Sonraları ne kadar toparlanmaya çalışırsa çalışsın hep çok geç oluyordu, ta ki birisi onun koluna dokunana ya da onu ayaklarından tekmeleyene dek sürüyordu bu kendini yitirme anı.

Bir keresinde Muhtar ona 'Sen ne yapmaya çalışıyorsun aptal adam!' diye bağırmıştı, o ise ne olduğunu anlayamayan bir çocuk durgunluğunda bakınmıştı. 'Sen ne yapmaya çalışıyorsun ahmak? Partililerle bizi birbirimize mi düşüreceksin? Konuşurken kendini kaybediyorsun, alıştırma yapmalısın!' deyince, Muzaffer ciddi bir tavırla bekletmeden 'Nasıl alıştırma yapacağım?' diye sormuştu. Aldığı cevap o günden aklına kazınacaktı: 'Duvara karşı konuş!'

Uzun zamandır, Muzaffer alıştırma yapıyordu; dilini, konuşmasını, hecelerini, heyecanını ehlileştirmeye çalışıyordu. Bu uğraşının çoğu zamanında boşuna çabaladığını umutsuzca hissediyor, umutsuzluğuna inatla direnirken de Muhtar'ın varisi olma şansını kendine gizlice müjdeliyordu.

Hecelerin tane tane tekrarlanması, ona bazı derin anlamlı şeyleri öğretmeye başlamıştı. İnsanların milyonlarca yıl önce geçirdikleri evrimlerinin sırrına ermeye yüz tuttuğunu bu hece alıştırmalarında hissediyordu. Basit sesleri ayrıştırarak öze inerken, kendini diline ilk kez hakim buluyordu. Muzaffer, etrafında hiç kimse ile paylaşamayacağı bir farkındalık ve aydınlama ile değişiyor, insanların doğal süreçte milyonlarca yılda biriktirerek elde ettikleri ve anglarınsa sadece taklit ederek öğrenmeye çalıştıkları şeyin ne olduğunu kavrıyordu. Her sesin özünde gizlenen evrimin ağır sürecini anglar bugün, son sürat yaşamaya çalışıyorlardı. Muhtar onu alıştırmaya sevk ederken, aklına güvenmiş olmalıydı. Belki de onun varmasını arzuladığı nokta tam burasıydı işte. Hecelerin sırrına ermek, Muzaffer'in Muhtar'ın gösterdiği yolda yürümesinin bir sonucuydu.

Muzaffer, tam geç kaldıklarını söyleneceği esnada, yoğun bir kalabalık, kendi etrafında taşarak, ellerinde mavi kızıl parlayan meşalelerle köşeyi döndü. Gelenlerin gölgeleri bir anda içini ürpertti. Bir dürtü onun bu kalabalıktan farklı olduğunu söylerken, Muzaffer umutlarını yanlışlığa bağlamış olmanın yalnızlığına kapıldı. Sanki gelenlerin umutlarına hiç bir zaman ortak olamayacaktı.

Onun her haliyle farklı bir ang olduğunu anlamak hiç de zor değildi, bunun için gören gözlerin olması yeterliydi. Muzaffer bir angdı ama anglığı da kendisi gibi farklıydı. Keskin hatlı suratında sarı sakalları onu çok insansı ve yakışıklı göste-

riyordu. Sırtında doğum damgası gibi taşıdığı halkalı lekelerinin ve kıçının çatalının olması gerektiği yerde kuyruk sokumunun hafifçe uzanarak küçük bir kuyruk halini aldığı organının ve aşırı parlak dişleriyle bitişik kaşlarının dışında onun bir ang olabileceğini fısıldayan hiçbir anormal görüntüsü yoktu ve onu bir ang olarak düşünmek, bir ang için dahi neredeyse imkansızdı. Anglar arasında en insansı görünenlerden birisiydi Muzaffer. Bu avantajından dolayı Muhtar, onu rahatlıkla şehir dışına gönderebiliyor ve o, zemin katın kalabalık sokaklarında kendinden geçerek, kimi zamanda tiksinerek dolaşabiliyordu. Muhtar onun bu yeteneğini kullanmasını çok iyi biliyordu.

Muzaffer arkasını döndü, eski antik tapınağın sarmal merdivenlerini koşarak indi, aşağıda sabırsız uğultuyla bekleşenlerin mırıltılarını duydu. Kendisinin içeri girdiği görüldüğünde kesik öksürük sesleri yükseldi. İçlerinden bazıları kafilenin gelmekte olduğunu anlayıp tapınağın yer yer yıkılmış, bükülmüş, eğrilmiş, çatlamış, birkaç bin yıldır sırtlandığı kubbeler dizini ve kaburga kemiklerini ayakta tutan sütunlar arasında koşuşturarak, heybetli kalabalığı karşılamaya gittiler. Muzaffer, salonda bekleşenlere sessiz olmalarını haykıracaktı ama sonra vazgeçti. Salonda bekleyenler arasında bazı davetsizlerin olması gözünden kaçmamıştı. Yabancıların tavırları onları diğerlerinden daha sakin gösteriyordu. Onlarında toplantıya katılmalarında ne sakınca olabilirdi ki? Bugün bu salonda parti istihbaratçısı kim bilir kimler vardı? Sakıncası yok diye düşündü, Muhtar'ın peşini zaten hiç bırakmadılar. Böylesi toplanmalar onlar için nur nimet olmalı, yoksa bu kadar angın ne düşündüklerini nerden bilebileceklerdi?

Muzaffer, Muhtar'ın stratejisinden onun ne kadar akıllı bir adam olduğunu sezebiliyordu. Muhtar, uzun yıllar boyunca onlara yardım etmeyi boyalı politika bilmiş partinin, işlerine karışmadan, uzaktan uzağa onları sürekli izlemesinden haz aldığını söylemişti kendisine. Kargayı besleyen parti, sadece olanlara göz yummuştu. Ama uslu durduğu uzun yılların sonu gelmişti artık.

Tahta kapılar biraz sonra ardına kadar açıldı. Kör Muhtar, içeri aksak adımlarla elinden düşürmediği asasıyla girerken, uzun sakalı, onun yanı başında koşuşturanların rüzgârıyla hava-

lanıyordu. Kendinden emin bir komutan, arzu edilen ve yıllardır yaşadığı sürgünden dönen mütevazi bir lider gibi, angların sınırı aşan tezahüratları eşliğinde içeriye masalsı bir giriş yapmıştı. Muzaffer, onu ilk defa bu kadar coşkulu bir kalabalıkla karşılıyordu. Muhtar'ın etrafında fır dönenlerin coşkusu, onun donuk yüzüne çarpık ve acı bir gülümseme konduruyordu. Salona doluşanların getirdikleri meşaleler sayesinde içerideki alacakaranlık geriye çekilirken, açığa çıkan gölgelerin oyunu sonucunda, Muzaffer, salondaki kalabalığın heybeti konusunda yanlış bir tahmin yürüttüğünü gördü. İçeride daha önceki toplanmaların en az beş misli bir nüfus vardı. Muzaffer'in yüzüne, sarı bıyıklarının altında büzüşen bir gülümseme yayılmıştı.

Muhtar, her zamanki gibi karşısına çıkacağı halkına saygısını gösterecek, en şaşalı giysilerini giyinmişti. Muzaffer onun ayrıcalığını giysileri ile göstermesinden pek hoşnut kalıyordu. Bordo renkli, uzun giysisinin renginde giyinmiş hiçbir ang yoktu salonda ve daha önceki toplantılarından hatırladığı kadarı ile Muhtar, bordo rengini kendine has, resmi renk yapmaya kararlı gibiydi.

Muhtar'ın doğuştan kör olmadığını ilerleyen yıllarda körleştiğini herkes bilmiyordu. Bu yüzden kendine özgü bir tarzı vardı adamın. Diğerlerinden onu ayıran en büyük özelliği ismine layık davranması ve kendini diğerlerinden üstün saymasıydı, gerçi farkı daha ilk cümlesinden belli olurdu. Muzaffer'in hayranlığına dem vuran hatipliği, Muhtar'ın en güçlü silahıydı ve o doğru zamanda ve doğru yerde bu silahını kullanmasını herkesten daha iyi biliyordu.

Gerçi Muhtar'ın hikâyesi Algan'ın ki kadar efsanevi bir dille anlatılmıyordu bu kavimde. Ama işin ilginç yanı, bir ang çocuğuna ya da yetişkinine soracak olursanız, Muhtar hakkında çok değişik tepkiler ve hikâyeler duyabilirdiniz. Ona çekinmeden küfür edenlerin yanında, onun hikayelerini hâlâ binbir gece masalıymış gibi hatırlayanları da bulabilirdiniz. Muhtar, anglar arasında hem pozitif hem de negatif bir karakterdi. Buna karşılık herhangi bir anga, Algan ismini söylemeniz halinde, kim olursa olsun, alacağınız ilk tepki korkulu, hayranlık izleri taşıyan derin bir saygı olacaktı. Algan'ın efsanesi anglar arasında belki de sonsuza kadar sürecek diye söylendi Muzaffer.

Muhtar, yamalı giysinin içinde savrula savrula, salonun sonundaki yedi basamaklı mihrabın önüne kadar gelebildi; Muzaffer, aşağıya inip koluna girdi. Muhtar onu dokunuşundan tanımıştı: "Muzaffer, evladım nerelerdesin? Nedir bu kalabalık böyle, bunların hepsini sen mi toparladın? Daha öncekilerin en az bir kaç katı kalabalık var değil mi? Konuşsana Muzaffer, dilini mi yuttun yoksa?"

"Yanınızdayım efendim, hoşunuza gideceğini umuyordum. Kalabalığın sayısı bana son toplantının beş katı gibi geldi ama aralarında daha önce görmediğim tipler de var."

"Hepsi bizlerden mi?"

"Elbette ki..."

"O zaman sorun yok!"

"Peki ya parti casusları, onları ne yapacağız? Yine sürüsüyle buraya doluştular."

"Sen hiç merak etme, onlar her zaman vardılar; nasılsa böyle bir toplantıyı kaçıramazlardı, değil mi? Bu kalabalığı çok beğendim evladım. Kendimizi daha geniş kitlelere anlatmanın faydası, işte budur!" heyecanlı bir vurguyla: "Beni mihraba çıkar Muzaffer, beni mihraba çıkar!" dedi.

Muzaffer, Muhtar'ın sol kolundan tutarak ve basamakları saydırarak onu mihraba çıkardı. Elinden asasını aldı, sonra saygı dolu ağır hareketlerle bir seremoniyi gerçekleştiriyormuşçasına indi. Meşaleli kalabalığın mırıltılı kıpırdanmalarına elindeki Muhtar'ın asasını havaya kaldırıp, en hayvansı ses tonuyla kükreyerek bağırdı:

"Susuuun! Herkes sussun şimdi!" Bir kaç öksürüğün dışında sesler bir anda kesildi: "Hepiniz sessiz olun ve o sağır kulaklarınızı açın! Halkımızın en bilgesi ve en yaşlısının sözlerine kulak verin. Çünkü o, hepimizin bildiğinden ve bileceğinden daha fazlasını biliyor. Onu iyi dinleyin... Kendiniz için... Aileleriniz için... Sevdikleriniz için..." Muzaffer sözünü çabuk bitirdi zira kalabalığın dikkatini çekmeyi başarmıştı, geriye çekilerek mihrabın basamaklarının dibine gitti, orada konuşmanın sonuna kadar bekleyecekti.

Muhtar, uzun saniyeler boyunca hiçbir şey söylemeden, süt beyazı gözleri uzaklardaki bir boşluğa bakar halde, bir heykel gibi mihrapta dikili kaldı. Herkes, ondan çok önemli ilk girişi

bekliyordu. Muhtar, önünde taşmaya hazır vahşi bir nehri tutan bir set gibi dikiliyordu ayakta. Onun bir sözüyle bu kalabalık her şeyi yapmaya hazırmış gibi görünüyordu, oysa Muhtar onlara ne kadar güvenip güvenemeyeceğini düşünüyordu. Onlarla ne kadar hızlı koşabileceğini, nereye varabileceğini ve partinin sinsi baskılarına ne kadar dayanabileceğini merak ediyordu. Sonuçta burada onu dinlemeye gelenlerin hiçbirini sadık bulmuyordu. Muhtar, kafasında yoğunlaşan bu güven olgusunun neden hep kendisini düşünce çıkmazlarına sürüklediğini düşündü. Kalabalığın bugünkü halinden olsa gerekti. Beklemediği bir enerjiyle karşılaşmıştı bugün burada.

"Sevgili dostlarım, kardeşlerim, evlatlarım! Neden buraya toplandınız hepiniz?" ne tuhaf bir soru diye düşündü Muzaffer, Muhtar devam etti: "Beni; kör ve yaşlı bir adamı dinlemeye mi geldiniz sadece... Bunun için mi geldiniz buraya? Bana saygınızı sunmak için mi, yoksa kendinize saygı kazanmak için mi? "Muhtar susup dinledi, daha ağır kelimeleri teker teker sıralamaya hazırdı; devam etti: "Size söyleyeyim; geldiniz, çünkü dile gelmeyen konuları konuştuğum için buradasınız, herkes beni susturmaya çalıştığı için buradasınız, kendiniz olamadığınız için buradasınız... Sizi rahat bırakmadıkları, susturdukları, yok saydıkları için buradasınız. Ve çok haklısınız.

"Bir ang olarak doğmak nedir evlatlarım, kandaşlarım, kardeşlerim? Bir ang olarak doğmak nedir, kim bana bunu tarif edebilir? Bana bunun ne menem bir şey olduğunu nasıl anlatırsınız? Evet; hissediyorum içinizde kıpırdananlarınız var, dediklerimi yanlış yorumlayanlarınız var. Peki ama doğru cevabı verebilecek olanlarınız var mı? Bir ang doğmak sizce bir lanet midir evlatlarım? Ang doğmak hiçbirimizin kaçamadığı kötü bir lanet midir yoksa?"

Muhtar sustu, kıpırdanmalar donuklaşıyordu. Kulaklarını oynatırcasına kalabalığın tepkisini dinliyordu şimdi. Duymaya çalıştığı, sesli kelimeler değilmişçesine dinliyordu onları; gerçek şu ki, Muhtar, onların düşüncelerini duymaya çalışıyordu.

"Lanetli yaratıklar mısınız sizler?" Katedralin mavi işlemeli kubbeleri çınladı bir an: "Yanlış mıyım? Öyle değil misiniz ha?" Muzaffer boynunu büküp yan yan Muhtar'a bakındı. Bu kez ne yapmaya çalışıyordu bu yaşlı bunak diye geçirdi için-

den; bana yasakladığı konuşma tarzını kendisi uyguluyor şimdi, dedi kendi kendine. Kelimelerle ürperirken bu konuşmanın sonu nereye varacak diye düşünmeden de edemiyordu.

"Size sesleniyorum kütükler sürüsü, size! Lanetli misiniz sizler? Yok mu içinizden bunu inkâr edecek? Korkaklar!"

"Ben lanetli değilim!" dedi bir ses. Kalabalık kıpırdandı, yankılanan sesin ne yönden geldiğini göremedi Muzaffer, bir adım ileri attı, durdu.

"Kimdir o lanetli olmayan? Kimdir o, bunu söyleyecek cesareti kendinde bulan sıçan!"

"Ben korkak değilim!" dedi aynı ses. Muzaffer o zaman onu görebildi, siyah çaputların altında saklanan gölge, soldaki sütuna dayanmış tek başına konuşuyordu. Kollarını göğsüne kavuşturmuştu, bu adamın duruşunda garip bir güven vardı. Adamın yüzü görünmüyordu. Giysisinin şapkasını geriye itip çekinmeden çirkin yüzünü onlara gösterecek kadar cesurdu aynı zamanda. "Ben sıçan değilim! Lanetli de değilim ben!"

"İşte, aranızdan birisi çıktı. Neden lanetli değilsin, neden öyle hissediyorsun genç dostum yoksa sen ang değil misin? Her ang biraz lanetlidir!"

"Ben değilim." dedi genç adam, küçük kulakları kafasının üstünde ürkekçe oynaşıp duruyorlardı; şüphesiz ki çıkışından pişman oldu diye söylendi Muzaffer.

Muhtar sustu ve yeniden heykel kesildi. Şaşkınlığı geçen genç adam birazdan üstüne gelecek saldırıya hazırlanıyormuşçasına savunmaya geçecekti ama öncelikle sert çıkışının sebebini kendine soruyor olmalıydı şimdi. Etrafında bu diyalogu izleyenler ondan biraz uzaklaşmışlardı, genç adam çevresine tiksintiyle baktı. Bu gencin hemen solunda duran Baruun ona hak veriyordu; eğer kendini kamufle etmek zorunda olmasaydı bu cevabı, Muhtar'ın suratına kendisi yapıştırırdı ama şimdilik sessiz kalması gerekiyordu.

"Aramızdan birisi kendini lanetli görmüyormuş, şimdi ben kendisine sorsam acaba söyler mi bu kardeşimiz, kendini insan mı sanıyormuş yoksa?"

"Ben bir angım!" dedi gür bir sesle Baruun'un hafiften yanına yaklaştığı genç adam. Muhtar'la tartışmaya hazır bir ses tonu vardı. Bu kez kısa cümlesini uzattı: "Ben bir angım! İnsan

değilim, bir angım... Beni onlar yarattılar, böyle doğmak benim seçimim değildi. Onlar bizi bir deney aracı olarak yarattılar sonra lanetleyip dışarı attılar. Suçluysam eğer, bu ancak onların suçudur, benim değil."

"Sürüsünden ayrılan birisini görmek isteyen varsa aranızda kardeşlerim; bu genç dostuma bir baksın... İşte kendi lanetinin zincirlerini kırabilmiş gerçek bir ang evladı! Adın ne senin evladım? Kimlerdensin? Dedenin adı nedir? Hangi kabiledensin?"

Adam önce sülalesinin ve dedesinin adını söyledi, nedense kendi ismini söylerken sesi daha kısık çıkmıştı. Muhtar, Muzaffer'e bu genç adamın ismini almasını söyledi ve onunla baş başa görüşmenin, konuşmanın gurur verici olacağını ekledi. Muhtar, her fırsatta kafası çalışanları diğer anglardan ayırarak kendi saflarına katmaya çalışıyordu. Akıllı angların bu kalabalık içinde ayrı yeri vardı ve bu genç adam gayet cesur birisiydi. Çok iyi bir silah olabilirdi, sadece birazcık eğitilmesi gerekiyordu.

"Kendinize bir bakın, sonra size bu şekilde davranılmasını hakkediyor musunuz diye bir sorun kendinize. Farklı doğmuş olmanız, ne benim ne de sizin suçunuz. İlkin kafanıza yerleştirmeniz gereken bir gerçek var yoldaşlarım, bu gerçeklik size huzurun kapılarını açacaktır. Korkmadan şunu söyleyin kendinize: ben insan değilim! İnsan değilim ben...

Hoşnutlukla mırıldananları, birbirine sokulmuş kalabalıktaki dalgalanmanın enerjisini hissetti Baruun.

"Ben insan değilim ve onlar gibi olmak zorunda değilim. Ben onlardan farklıyım, çünkü ben bir Ang'ım... Bunu kendinize söyleyin evlatlarım, kardeşlerim, yoldaşlarım.

"Bu yüzden kendinizden utanmaktan vazgeçin, sizi utandıranlardan da... Kafanızda doğru, güzel, iyi bildiğiniz ne varsa hepsi insanların düşünceleridir, bizim değil. Çok şey söylüyorlar hakkımızda. Ama eminim aranızda hâlâ dışarıdan üstümüze gelen saldırıları hatırlayanlarınız vardır; insanların bizi nasıl yok etmeye çalıştıklarını hatırlayanlarınız vardır bu salonda öyle mi? Sesinizi kısmayın, yeni yetişen çocuklarımıza anlatın, nasıl bizi katlettiklerini, nasıl her yönden rüzgâr gibi üstümüze

çöktüklerini, nasıl bizi yuvalarımızdan, çocuklarımızdan ettiklerini...

"Bütün acılarımıza rağmen hâlâ aramızda sahiplerine kuyruk sallayanlarımız; çektiğimiz acılarımızı bir çırpıda unutanlarımız var. Bu satılmışların kafamıza neler işlediklerine dikkat edin, çok dikkat edin onlara!"

Baruun, işte şimdi kıvama geliyoruz dediği sırada Muzaffer'in suratında beliren sinsi gülüşe gözü takıldı, aklından onun Muhtar'ın yanı başında durmasının nedenlerini geçirdi. Kimdi bu Muzaffer denilen adam, kimdi bu insansı görünen tuhaf ang? Herkesten daha çok insan görünmesine ve davranmasına rağmen, burada bulunan herkese insan nefretini ekmeye, yeşertmeye, büyütmeye ve en önemlisi ekinini almaya çalışıyordu. Baruun, Muzaffer hakkında Yılmaz ve Elanü ile derinlemesine konuşmasının şart olduğunu biliyordu şimdi. Çünkü sinsi gülüşünde onun başka planları varmış gibi görünüyordu.

Baruun, arkasındaki kalabalığa döndü, sayıları daha da artmış gibiydi. Tıka basa omuz omuza duruyorlardı salonun içinde. Muhtar ve adamları iyi çalışıyorlardı; işte bunun kanıtı da salondaki kalabalığın kendisiydi. Etrafına bakındıkça genç angların çokluğu gözüne çarpıyordu; gözü kara denebilecek türden kadınlı erkekli gençlerin neden onların karşılarına çıkmadıklarına hayıflanıyordu. Bir ara kalabalıktan tanıdık bir yüz gözüne çarptı, daha iyi seçebilmek için biraz kaykılıp yer değiştirdi hafifçe. Baruun birkaç adım geriye gelip açısını ayarladığında, şaşkınlıkla arka çaprazında duran Rathem'in yüzünü fark etti. Onu görür görmez aklına takılan ilk şey 'Rathem'in burada ne işi var?' sorusuydu. Onun bu toplantıya katılması sakıncalıydı, yanlış zamanda ve yanlış yerde duruyordu. Rathem onu görmemişti.

"İnsanlar bizi bir taraftan yok ederken, diğer taraftan kendi kültürlerini öğretip yaşama şansımızı yükseltmeye çalışıyorlar. Bize kendi ahlaklarını, değer yargılarını, inanışlarını, kültürlerini öğretirken onlara benzememizi şart koşuyorlar. Öte yandan bize kendimizden ve onlardan utanmamızı öğütlüyorlar. Çekinmeden gözlerimizin içine bakıp bize kendilerinden daha aşağılık yaratıklar olduğumuzu ezberletiyorlar. Kafamıza kazırcasına, sadece piç olduğumuzu, hatalı ürün, laboratuar yan-

lışlığı olduğumuzu yazıyorlar, öyle değil mi? İnsanlar bizi pet hayvanlarından farklı görmüyorlar, görmeyeceklerdir de... İşte parti bu işi yapıyor, çünkü bununla yükümlüler; bizi aşağılayarak içimize kapanmamızı, inlerimizde, gölgeler arasında yaşamamızı sağlıyorlar. Sözüm ona, bizlere, ailelerimize yardım ediyorlar. Her gün onlarca çocuk evlerimizde onların virüslerinden can verirken, ne kadar yardımcı oluyorlar acaba? Tıbbi yardımların hangisi size doğru şekilde ulaşıyor söyleyin bana, insanlar evlerinize suratlarını buruşturmadan, tiksinti duymadan girebiliyorlar mı ha? Kendileri gelmiyor külüstür robotlarını gönderiyorlar, sonra umutsuz çaresizliğimize bakıp başımıza gelen her şeyin sadece ang olmamızdan kaynaklandığını söylüyorlar..."

'Konuyu toparla, konuyu toparla yoksa kimse ne dediğini anlayamayacak. Partinin üstüne yüklenmelisin... Silahsızlandırılmadan bahset, ölen çocuklardan, yiyecek su sıkıntısından bahset, kontrol edilmek istenmeyen sisin tehlikesinden bahset. Daha binlerce konu var bu kubbe altında Muhtar, hatırla hatırla...' Muzaffer karın ağrısına tutulmuşçasına kıvrandı. Konuşmayı toparlamalıydı Muhtar, ona göre daha keskin cümlelerle halkı uyarmalıydı, hareketlendirmeliydi, coşturmalıydı da biraz. Ama yapmıyordu, yine ince hesaplar peşindeydi Muhtar.

O sırada Baruun'un dikkati iyice dağılmış, ikide bir dönüp kalabalığın içinde kaybettiği Rathem'i görmeye çalışmaktan sıkılmıştı. Birazdan kendi hareketlerinin şüphe uyandırmasından korktu. Küçük adımlarla yer değiştirmeye başladı ama geriye doğru insanları yararak gitmesi gerekiyordu, heyecan içinde yan gözle Rathem'i arıyordu. Biraz geri çekilince onu görüş alanına alabildi. Pek bir şey anlayabilmiş değildi. Rathem'in burada ne işi olabilirdi ki? Baruun bu toplantıya katılacağını Yılmaz'a saatler öncesinden bildirmişti, Rathem neden gelmişti peki? Acaba onu mu arıyordu? Ters bir şeyler mi olmuştu yoksa? Oysa aralarından sadece kendisinin Muhtar'ın saflarına katılmasına dair anlaşmaya daha evvelki gün varmışlardı, şimdi Rathem'in bu patavatsızlığı kendisini huzursuz ettiği gibi planını da bozuyordu. Rathem başına buyruk mu hareket ediyordu ne?

Baruun, uzaktan kendisini fark etmesini istediği Rathem'in odaklanmış, şüpheli davranışlarından korkmaya başladı. Çocukluktan tanıdığı bu arkadaşının her hareketinin, duruşunun ne anlama geldiği bilen Baruun, onun huzursuzluğunu, amaç dolu kıpırdanışlarını korkuyla sezdi. Rathem sinirlendiğinde pörtleyen gözleri aynen böyle yuvarlarına çekilip bezelye tanesi kadar küçülürlerdi. Açık alnı gerilir, buruşarak yarı kel kafasındaki saçların kaşlarına yaklaştığı görülürdü. Rathem'in yüzü kan çanağına dönmüştü. Baruun kötü şeylerin patlak vereceğini düşünürken, küçük adımlarla, kendine engel olamayarak ona doğru yaklaşıyordu. 'Gücüm yeter mi ona?' sorusu kulaklarında çınlamaya başladı.

"...onlara yapacağımız en büyük iyilik ölmektir. Bizim yaşama hakkımızı ellerinde tuttuklarına inanıyorlar, bizi nasıl yarattılarsa bu kadar kolay yok edebileceklerini sanıyorlar. Size bir şey söyleyeyim mi evlatlarım? Ben öyle kolay kolay ölmem!" Alkışlar, heyecan yüklü çığlıklar yükseldi. "Ben öyle kolay kolay ölmem!" Muhtar bu kez kelimeleri heceleyecek kadar yavaş ve üstlerine basa basa söyledi.

Muzaffer, heyecanla dinliyordu. Muhtar sonunda konuşmayı toparlayabilmiş, dikkatleri üstüne yoğunlaştırmayı becerebilmişti. Şu anda bile hâlâ dış kapıdan içeriye doluşan kalabalığın sayısı durmadan artıyordu. Muzaffer onunla gurur duyarken, salonun heybetli, yüksek kubbelerinin üst katlarına yerleştirdiği nöbetçilerini gözden geçirdi. Kimileri dev sütunlara tırmanmış, oradan aşağıdaki kalabalığı gözetliyorlardı. Şu ana kadar garip bir durum yoktu, her şey normal seyrinde ilerliyordu. Asayiş berkemal idi.

Oysa Baruun, Muhtar'ın ateşli konuşmasının kelime aralarına gizlenmiş ateşleyiciliğin sonucu olabilecek, Rathem'in öfkeli bakışlarında olası bir suikastın gölgelerini görebiliyordu. Onun bu salona silahsız alındığını biliyordu ama Muhtar'ın adamlarının bilmedikleri bir kaç şey daha vardı: Rathem öfkesi ve metal kesen pençeleri... Baruun ona yaklaşmaya çalıştıkça, Rathem belli belirsiz karşı yönden mihraba doğru yaklaşıyordu.

Baruun iyice heyecanlandı; daha hızlı ilerlemeye, kalabalığı artık belirgin bir şekilde yararak geriye doğru kendine yol açmaya başladı. Onun farkına varmayıp, yukarıdan aşağıyı gö-

zetleyenlerin dikkatini çeken şey, mihraba sırtı dönük birinin, angları yararcasına ters istikamette hızla yol almasıydı. Aşikâr şekilde izlenebilen, seçilebilen bu eylemin bir sebebi olmalıydı; gözcülerden biri diğer arkadaşına el kol hareketi yaptı. Heyecandan kubbeler her an çökecek gibiydi. Diğeri arkadaşını görüp, onun kimi işaret ettiğini fark etti. Baruun'un hızlı bir hareketle Rathem'in koluna girmeye çalışmasını seyretti. Aralarında bir husumet varmış gibi görünüyordu, sanki kavga çıkaracak gibi sinirli konuşuyorlardı. Onların garip kıpırdanmaları ters bir şeylerin olduğunu işaret ediyordu. İkisini gözetleyen nöbetçi işkillenmişti, hemen yerinden ayrılıp koşarak merdiven başında olan diğer bir nöbetçiye haber verdi, merdivenlerdeki nöbetçi ise aşağı inip sahnenin köşesinden Muzaffer'i uyardı.

"...bizi yeniden yok etmeye çalışacaklardır, hem de yakın bir zamanda. İnanın bana evlatlarım, belki beni suçlayacaklar, angları ayaklandırıyor diyecekler ama bu bir gerçek! Çok yakında saldırılar yeniden başlayacak, bu kez bizi parti dahi kurtaramayacaktır..."

Baruun, Rathem'in koluna girmiş, onun kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Rathem aksine daha da bir öfkelenmişti. Gözlerini Muhtar'ın bordo giysilerine odaklamış ne Baruun'u görebiliyor, ne de onun varlığını hissedebiliyordu. Ruhu ele geçirilmişti.

"Neyin var senin lanet olası, neyin var senin? Niye geldin buraya? Gitmelisin, ikimizinde başını yakacaksın yoksa. Kendine gel Rathem, kendine gel!"

Ansızın ağır bir el, küt diye Baruun'un omzuna düştü. Baruun vücudundaki tüm tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Sağ elini yumruk yapıp hızla arkasını döndü, karşısında Atrakhan'ı görünce bir yandan derin bir oh çekerken, diğer yandan bu rahatlık hissinin yanılgısına düştü. Şimdi üçünü haklayacaklardı burada.

"Neyi var bunun?" diye sordu.

"Koluna gir, çıkaralım onu buradan, çabuk çabuk! Koluna gir, gerekirse onu sürükle!" Atrakhan'ın ter içinde ve nefes nefeseydi. Buraya kadar, ona yetişebilmek için Rathem'in peşinden koşmuş olmalıydı. Onlar çekiştirdikçe, dilini yutmuş gibi görünen Rathem, dişlerini göstermeden onları mihraba doğru

sürüklemeye niyetliydi. Baruun, Rathem'in gücüne hayran kaldı, adam iki yetişkin angı kollarına asılan çocuklar misali sürükleyebiliyordu.

"Neyi var bunun? Yüzlerce kişinin ortasında, aptallar gibi Muhtar'ı öldürmeye mi niyetli yani? Rathem, hepimizi öldürteceksin kes şu saçmalığı. Dışarı çıkalım, dışarıda konuşalım." dedi fısıltıyla Baruun.

"Elanü'yü öldürdüler..."dedi Atrakhan, güç bela duyulur sesle.

Muzaffer, yeterli cihazlarının olmayışına bir kez daha lanet okudu içinden, nöbetçileri uyarmak, böylesi bir cehennemde zaman alıyordu; hele hele bu kalabalığın ortasında birilerini göstermeye çalışmak, yukarıdakilere ne yapmaları gerektiğini söylemek başlı başına bir organizasyon şeması ve görevler bölümü gerektiriyordu. Neyse ki Muzaffer, kendince bir hiyerarşik yapı kurabilmişti bu nöbet olayında. Yanına çağırdığı iki kişiye Baruun'u ve arkadaşlarını gösterip, onları yakalamalarını emretti. Bir diğerini yukarıya gönderip nöbetçilerin onları kaybetmemelerini ve dış kapıya yetişip, onlar çıkmadan çıkışı tıkamalarını emretti. Mihrabın önünde ve arkasında her şey sakin görünüyordu, Muhtar'ın dışında...

Muhtar daha bir celallenmiş, öfkelenmişti. Sözleri şimdi Katedralin yüksek tavanlı kubbelerinde yankılanıyordu. Muzaffer gelip mihrabın yanı başında durdu. Her şey kontrol altındaydı, bu yüksek noktadan ileride olup bitenleri ve Rathem'in gözü dönmüş öfkesini daha iyi görebiliyordu. Bu adamın niyeti kesinlikle Muhtar'ın canına kastetmek diye düşündü.

Korkunç kıyametin patlaması tam bu esnada oldu. Uzaktan başlayan ve aniden, sanki bina içinde çatırdayan gök gürültüsünün ardından, tozu dumana katarak derinden gelen bir sarsıntı, Muhtar'ın aklında sıraladığı tüm düşüncelerini bir nükleer patlamanın sıcak esintisi gibi savurup yok etti. Patlamanın şiddetiyle, Katedralin sütunlarından bir kısmı parçalanarak herkesin üstüne yıkılmaya başlayınca, Muzaffer saldırıya uğradıklarını sanıp, herkese dışarıya çıkmalarını bağırdı.

Yankılanan gök gürültüsüne karışan çığlıkların arasından, Muzaffer kendisine elini uzatan Muhtar'ın çığlığını duydu. Mihraba yapışarak sindiği köşeden, kanlı bir yüzle Muhtar onu

çağırıyordu. Kıyamet kopuyordu, bir anda herkes dış kapıya doğru saldırırken renkli çinili kubbenin seramikleri, mozaikleri, parlak renklerle herkesin kafasına renk yağmuru olarak düşmeye başladı.

Baruun bu esnada, kendini şokun etkisiyle kaybeden ve şaşkınlaşan Rathem'i çekiştirerek Atrakhan'la beraber kapıya doğru koşuşturmaya başladı. Yere düşenlerin, yaralananların üstünc basarak, canlarını kurtarmak istercesine, ölümden kaçarcasına koşuyorlardı.

Gizlice tapınağa doluşanların en önlerinde kendini güç bela dışarıya atan Baruun, çıkar çıkmaz diğerlerine ayrılın işareti yaptıktan sonra dumanlanmış sokağın birine girerek, ardına bakmadan gölgelerde kayboldu.

25.

Vasgul, Konstan'ın efsanesine yakışan bir ang olduğunu nihayet görmüştü. Kendisinden çok sık bahsedilen, hakkında dosyalar dolusu bilgi toplanan, sır dolu Konstan böyle bir adam olmalıydı. Aklına sürekli, onun Doktorun evinin uzun holünde koştururken ki hali geliyordu.

Toplantıda konuşulan konularla Senatör'ün Genes bağlantısını tam olarak çözememişti ama Senatör'ün güvenini kazandığını hissediyordu. Vasgul, arkasını yeniden kolaçan etti, ortalıkta kimseler yoktu. Sokakların tozu ve kumu, hışırdayarak eziliyordu altında. Eğer ayakkabısının çıkardığı sesin birkaç mil öteden duyulabildiğini bilseydi, bu bölgede dolaşmamaya dikkat ederdi belki.

Sıradan biri, yerli halktan biri gibi bu sokaklarda rahatça dolaşmak için çaputlardan yapılma, dilenci kıyafetinin altında çok şey saklıyordu. Batık kentin arka sokaklarında hiç bir canlı rahat olamazdı, gölgeler ve karanlıklar içine sığınmış hayaletlerin korkutucu sessizliklerinin aklının bir köşesini meşgul etmesinde fayda görüyordu. Tedirgin bir ruh hali onu tetikte tutuyor, belki de savunmasını güçlendiriyordu. Oysa şimdi sağ üst cebinin altında olması gereken yerde, bilek bilgisayarını bulamıyordu. Köpeğin saldırısında ya da dışarıdaki korku dolu, kısa süreli çatışma koşuşturmacasında onu düşürmüş olmalıydı.

Korktuğu başına gelmiş, bütün pratik çözümlerine önceden sıkı sıkıya hazırlanmasına rağmen tesadüfün olumsuz yanı onu apansız yakalamıştı. Neyse ki şu andan itibaren bütün yapması gereken şey, sadece iki mesaj göndermekten ibaretti; ilki görevin tamamlandığını, ikincisi ise teslimatın yapıldığını onaylamak içindi. Vasgul, hangisinin daha önemli olduğunu düşündü bir an, yanında getirdiği paketlerin ulaştırılması mı, yoksa Doktorun toplantıya katılması mıydı, onu buraya gönderenlerin önem verdikleri.

Vasgul, yürürken sağlamasını yaptığı günün sonunda, bir türlü Doktorun neden bu kadar önemli bir adam olduğunu kavrayamamıştı. Görünüşe göre felçli karısı ve bir kaç külüstür robotun savunmasıyla tek başına barışçıl bir kaçak hayatı yaşıyordu. Bu pek barışçıl görünümün altında yatan ilişkiler ağın-

da, güçler birliğini mi temsil ediyordu; yoksa kendisi başlı başına bir güç müydü, buna bir yanıt veremiyordu.

Tenhalıktan kurtulup, yerleşim bölgesine girmişti. Tek tük de olsa yerel halkın uğultusu kulağına uzaktan yankılanarak ulaşmış, ardından onları seçmeye başlamıştı. Evlerinin basamaklarına oturan ang kadınları, onun köşeyi dönmesiyle, aniden muhabbetlerini yarıda keserek toparlanıyor, eşyalarını ve çocuklarını avuçladıkları gibi evlerine kaçışıyorlardı. Vasgul, onların kendisinden mi, yoksa kendisinin mi onlardan korkması gerektiğini soruyordu bu trajik-komik olayın gölgesinde. Farkında olmadan elini belindeki silahına götürüp düğmesine dokundu. İnsan kulağının duyamayacağı tiz bir ses yayıldı ve belki de bu ses onun hayatını korudu o an.

Sokakların bütün darlığına rağmen yokuş yukarı yürüyor olmasına seviniyordu, bu tür yokuşlu yolların hologramlarını kütüphanede izlemişti. Eski şehir tepeciklerden, engebelerden oluşuyordu. Belki de bu yüzden eskiden buranın yedi tepeli olduğu söyleniyordu. Tozlu yollarda her an belleri kırılıp, dağılacaklarmış gibi yamuk ve birbirlerine yaslanmış duran evlerin arasında, yer yer patlayan parke taşlı yolun milattan önceki çağlardan kaldığını hayal etti. Hâlâ deniz kokan bu yokuş, eski bir liman semtine ait olmalıydı.

Yol boyunca umutsuzluğa düştüğü halde sonunda aradığı yeri bulmuştu. Yarısı tamamıyle çökmüş, harabe halindeki binanın kapısında boynuzlu bir koç figürü ona öfkeli bakıyordu. Kapıyı aralayıp içeri girdi. Sonunda kalbinin atışları belli bir düzene giriyordu. İçerisinin huzurunda, ne kadar korkmuş olduğunun farkına varmıştı. Sanki birisinin nefesini hep ensesinin tüylerinde hissetmişti tüm yol boyunca. İçerisi karanlıktı. Silahını çıkardı ve silahın aydınlatıcı lambasını yakıp, dar koridordan geçerek, geniş bir salona açılan odaya girdi. Beklemeden hızla yıkıntı şöminenin yanına vardı. Örme kaba taştan gövdesinde elini gezindirdi, doğru taşa dokununca taşı hızla geriye çekip, kapağı kaldırdı. Taş görünümlü bu kapağın altındaki ekrana elini bastırınca yukarından küçük bir h-göz, ucuna takılı duran bir lazer silahıyla çıkıp onun beyin haritasını görüntüledi. Şöminenin önündeki zemin aydınlanarak, renk değiştirip aralanmaya başladı. Vasgul yükselen asansöre bindi. Aşa-

ğıya inerken kapı yönünde silahını hedefleyerek hazır beklemeyi de ihmal etmemişti. Asansör onu hızla hücre evine indirirken, derin bir oh çekecek vakti asansörün basamağında bulmuştu. Aşağısı belediye devletinin son model teknolojisi ile donanmıştı. Üç parçalı odalardan oluşan bu gizlenme yeri, Senatonun gizli ödeneğiyle neredeyse yarım asır önce yaptırılmıştı ve görünüşe göre, bugüne değin partinin bu hücre evinden henüz hiç bilgisi olmamıştı.

İlk yaptığı iş giysilerinden kurtulmaktı, soyundu sonra bir sandalyeye çöküp dolaptaki termostan dinlene dinlene, uzun aralıklarla temiz su içti. Nedense silahını öylece aktif halde, masanın üstünde bırakmıştı; hâlbuki bu sığınağa bir kimsenin değil inmesine, h-gözün alanına girmesine dahi şansı yoktu. Burası koskoca bir çöldeki yaşanası tek vahaydı.

Vasgul, kafasını toparlamaya çalıştı. Şehir dışında kendisini almaya gelecek devriyeyle şu anda bağlantı kurması olanaksızdı. Aklına, toplantıdan takılanlar geliyordu. Mavi zarfın bir tanesi yukarıdaki şehirden geliyordu. Mafyanın buraya kadar uzanmasında bir sakınca yoktu ona göre, asıl ilginç olan bu ilişkiyi hâlâ sıkı tutuyor olmalarıydı. Mafyanın Eski şehirde olan çıkarları içinde silah ticareti de vardı ve bu silah ticaretinin kaynağı da dış sitelere, oradaki diğer mafya gruplarına, hatta kolonilerden gelen ucuz silah alışverişine dek uzanabiliyordu. Bu geniş ve tehlikeli ağa takılanlar arasında bürokratların, meclis üyelerinin hatta Senatörlerin dahi olmadığını düşünmek, kesinlikle hayal kurmak olurdu. Müsteşarın toplantıdaki konumu basit bir istihbarat kesişimi değildi.

Kısa süreli ve üstü kapalı yapılan toplantının amacı bir birlik çağrısıydı ve bunun nedeni ise Eski şehire yapılacağı tahmin edilen bir saldırının savunma hazırlıklarıydı. Herkes böyle bir saldırının yapılacağına kanaat getirmiş gibiydi, sadece o iki kafalı angın dışında. Görünüşe göre, silah tüccarları aşağıdakilere uygun komplo teorileri yaratarak, yüklü miktarda silah sevkiyatı yapmaya niyetlenmişlerdi.

Konuyu açan ve başından beri ev sahibi olmasından dolayı oturumu yöneten Doktorun kendisi olmuştu ama işi bozan ve toplantıyı dağıtan Konstan'dı. Toplantıda konuşulanlar dahi ancak şimdiye bir anlam ifade etmeye başlamışlardı, orada ise

sadece kızı kurtarmak kaygısı tüm aklını çelmişti. Olsun, yine de o kendisine verilen görevi yerine getirmişti.

Yeterince soluklandığını hissedince, Genes yapımı bilgisayarın kontrolünü açtı. Senato tarafından örtülü desteklenen bu hücre evinde bulunan çoğu malzemenin Genes teknolojisini ve ismini taşıyor olması ona komik görünüyordu. Bekletmeden bağlantıyı yaptı, kendi kodunu girip gen testini onaylattıktan sonra idari amirliğine bağlanıp beklenen kodları aralıksız girmeye başladı. İki dakika sonra toplantı hakkında yeterince bilgi yolladığını hissetti. Hâlihazırda kafasındaki Promitium çipinden, burada yaşadıklarına bakacaklarını biliyordu, buna da olsun diye düşündü; çünkü iki taraflı casus olmanın kendisine kazandırdığı parayı önemsiyordu o. Ve öncelik her zaman, bol para verenindi ona göre. Birkaç sene sonra polis teşkilatından istifa edince, geri kalan tüm hayatını idame edebilecek kadar parası olacaktı cebinde, bu da yeterli bir sebepti iki taraflı casus olması için.

Birinci görevini bitirince, göndermesi gereken bilgiyi bir cümleyle Frenet üstünden gönderdi: 'Doktor, Konstan ile görüştü...' Bu son yazdığı cümleye kendisi de inanamadı önce. Hepsi bunun için miydi? Bunun için mi kendisi resmi olarak görevlendirilmişti? Hepsi bu muydu yani? Neden Senatoya bağlı birisi Doktorun varlığıyla ilgileniyordu? Senatör, partilileri mi kolluyordu yoksa? Eğer kolluyorsa da, nedendi? Dahası kimdi bu Konstan ve neden onu yakından izliyorlardı? Peki, Doktor denen bu adam ne yapmaya çalışıyordu? Belli ki, buradaki statüsü bir Doktordan öteye gidiyordu bu adamın. Neden parti de, ayrılıkçı anglar da, mafya da, belediye de, bu adama saygı duyuyordu, neden önemseniyordu? Vasgul, yanılmanın çok kolay olduğu seraplı bir çöldeydi şu an. Daha fazla sorgulamak istemediğini, artık midesinin bu konulardan iyice bulandığını hissetti. Buradan bir an önce kaçmaktan başka yapılacak hiçbir işi kalmamıştı şimdi.

Yavaşça oturduğu yerden kalkıp, boynundan ayaklarına kadar tüm vücudunu kavrayıp koruyacak olan dalgıç giysisini ağrıyan bedeninin ağır hareketleriyle giyindi. Arkasından katlanabilir başlığını, burun filtresini, su altı ayak iticileri ile roketlerini hazırlayıp çantasına koydu. Doktorun evinde kaybet-

tiği türden el hologramının bir benzerini çantasına koymayı ihmal etmedi. Ardından yeniden su içti, bir besin hapını istemeye istemeye yuttu. Sonra yedek silahını çantasına attı, aktif halde bekleyen ana silahını uyku moduna aldı. Ayakta durup daha neler yapması gerektiğini düşündü, bir şey bulamadı. Tamamdı, hazırdı.

Çıkmadan önce yeniden dilenci kıyafetlerine bürünüp altındaki giysiyi sakladı, uyuyan silahını aldı. Binadan çıkarken neden sonar gözlüklerini takmadığına kızdı. Sokakta iki adım atmıştı ki durup, üşenmeden çantası içinde kaybolan gözlüğünü aramaya koyuldu. Gözlüğünü çıkarırken hızlı bir ayağın kumun üstünde çıkardığı sesi duydu ve ilk davranışta hemen duvar kenarına kendini gölgeler arasına çekti. Gözlüklerini takıp, varlığını fısıltılı bir esintiyle hissettiren kişiyi ya da şeyi elinde silahı ile beklemeye koyuldu.

İkinci bir ses duymadı. Sonar gözlüklerinin aydınlığında hiçbir kıpırdanma, ısı değişikliği, foton kırılması yoktu. Beklemeye devam etti. Issızlıkta kendisinden başka hiçbir canlı yokmuş gibi göründü bir süre. Silahı şiddetle, tedirgin bekliyordu gelmesini, beklenenin. Konstan'ın peşinde olduğu hissi yeniden kabarıp dalgalarla duyularına sızmıştı. Kalp atışlarını gizleyen dalgıç giysisine rağmen heyecanını boynunun altında, şahdamarının olduğu yerden hissedebiliyordu. İkinci silahını çantasına koyduğuna pişman olmuştu. Kural olarak iki, her zaman birden daha iyiydi.

Beklemeye devam etti dakikalarca ve her an köşeyi dönüp, ona doğru koşturacak Konstan'ın yüzünü görmeyi umdu. Sonarında hiç bir şey yoktu. Ses yoktu, kırılma dalgalanma yoktu. Güvende olduğunu hissetmiyordu ama harekete geçip, rakibinin bu arada kıpırdayarak kendisini göstermesini umdu. Sokağın ortasına doğru çıkıp, tam ortadan yol boyu yürümeye başladı ağır ağır. Sonra elindeki silahını paçavraların arasında gizledi. Çevresi gayet sakindi, yalnız olduğuna inanmak istemiyordu ama sessizlik onu güçbelâ kandıracaktı.

Etrafını kolaçan ettikten sonra hologram bilgisayarını çıkardı. Nereden yol alması gerektiğini gösteren hologramın haritasını en başından incelemeye koyuldu. Ezberinde olan şeyin

şüphesinde kaldığı için kendi kendine küfür etti. Doğru bildiği yoldaydı, daha önünde iki saatlik tabana kuvvet bir yolu vardı.

Köşeyi döner dönmez nereden geldiğini bilemediği, görünmez bir ruh karabasan gibi aniden, tepeden üstüne çöküverdi. Bu anlık vuruşta, sorsalardı pek acı çektiğini söylemezdi. Her şey öylesine ani olmuştu ki, dünyası yörüngesinden kopmuş, boşluğa savrulmuştu. Omuzlarına düşen iri kıyım gövde nefesini keserken, onu bayıltamamış ama sersemletici bir eksen şaşkınlığı ile anlık bir felç geçirmesine neden olmuştu. Yere düşerken, kendisine saldıranın gölgesi tam önünde onunla birlikte yere yuvarlandıktan sonra, daha canlı, daha atılgan geri dönüp, üstüne acı bir güçle sıçradı. Vasgul düş gördüğünü sandı bir an.

Karanlık hayaletin karartısı bütün evrenini kapladı. Bu yaratığın üstüne atılmasında, saniyeden daha kısa süreli geçen zaman aralığını Vasgul, öylesine ağır izlemişti ki, başına ne geleceğinin farkına varmış, son günlerde neler yaptığının hesabına düşmüştü. Bu sonu kendi eliyle nasıl, gün be gün hazırlamış olduğunu apaçık görüyordu şimdi. Bu lanet mezarlığa inerken kendi mezarını kazdığı düşüncesi ona, ancak şimdi burada, bir yaratığın pençeleri ve dişlerinin yakınındayken daha net parlıyordu. Yaşadığı karabasanın gerçekliğe ait tek bağlantısı ise, uzun tüylerin yüzünde yaratacağı kaşınma hissiden ziyade, yaratığın burun kemiğini ölürken dahi kıracak denli kuvvetli olan ağır kokusu olmuştu.

Saldırgan, onu kof bir saman bebek gibi havalandırıp vurdukça hislerini kaybetti, duyarsızlığı onu salt düşüncelerden ibaret kıldı. Aklında yaşadığı anın dışında ve uzağında, binlerce düşünceyi kaynatan duyarsızlık, sonunda onun endişe kaynağına varınca tüm korkusu birdenbire sönüverdi ve daha sonra saldırganın hırıltılarına karışan seslerin arasında ılık bir huzur onu kollarına saldı.

Vasgul, bakışları kayık, sessizce ölürken gözlerinin önüne gelen görüntülerde Doktoru beklerken, içeriye sonradan giren Konstan'ı görüyordu. Konstan'ın düşüncesi dahi kararan gözlere geri gelen bir dehşetin sarsıntısında, son dem bir çabayı titremelerle tüm vücuduna dağıttı. Ama artık çok geçti onun için.

Vasgul, dipsiz zifiri bir kuyuya düşerken, mücadele için çok geç kaldığının farkına varamayacaktı.

26.

Esra, şehre geldiği ilk günden bu yana kafasında çark misali işleyen düzenle bu sabah çok erken saatte uyanmıştı. Günün hangi saatinde olduğunu bu kapalı şehirde anlamasını ve hayatını yönlendirmesini tümüyle biyolojik saatine bağlamıştı. Kendini bambaşka bir diyarda kaybetmiş olmanın sarsak boşluğu, yerini yavaş yavaş gündelik yaşantısına hoşnutlukla sızan, yabancı bir şehrin etkileyici, baştan çıkarıcı gücüne, kalabalığına ve buradaki yaşantının damarlara çabucak işleyen temposuna bırakıyordu.

Esra şu son günlerde hayatından çok memnundu. Küçük sağlık probleminin dışında kendini üzen pek bir şey olmuyordu. Unutmuş olduğu cılız, sivil yaşam kişiliğine dönmesiyle sosyalleşmeye, günlük olarak yaptığı şehir yürüyüşleri sayesinde zemin katı ve onun en ünlü semtleriyle caddelerini öğrenmeye, buradaki geçici hayatına alışmaya başlamıştı.

Sonsuzdan gelip sonsuza uzanan bulvarlar, caddeler, kuleler, sokaklar arasında insanın düşmeden hareket edebilmesi için, başını kaldırıp şehrin heybetli görüntüsüne bakmaması gerektiğini, buraya ilk adımını attığı sıcak anlarda öğrenmişti. Şehrin kendine özgü bir büyüsü kesinlikle vardı. Bunu anlamak için, dışarıda bulutlar içine boğulmuş kulelerini, kubbelerini, çatısını, metal duvarlarını, suyun kıyısında yüzen koskoca şato heybetini yargılamadan önce, içine girip sokaklarına inilmesi lazımdı. Büyüsellik, bütün aykırılığına rağmen herkesin ve her şeyin kusursuz bir uyumda buluşmasında, bir o kadar kaynaşmasında gizliydi. Ve burada her şey kaotik uyum halindeydi. Kaos, bu şehrin damarlarında hayat gücü olarak dolaştırdığı bir şeydi ve kim bilir kaç bin yıldır bu düzensizlik vardı. İşte yorgunluktan, dolaşmaktan bitkin olduğu anlarda durup hissediyordu bu anlamsızlığın anlamı denilen duyguyu.

Esra, üsten buraya gelirken, askeri hava aracıyla nereye gönderildiğini ve görevinin ne olacağını bilemeden uzun bir yolculuk yapmıştı. Askerlerin zırhlarıyla karşılıklı oturdukları kargo mekiğinin iniş öncesi açılan penceresinin gözüne vuran aydınlığında, aşağıda uzanan büyük mavimsi siyah su birikintisinin bir iç deniz olabileceğini düşünmüştü. Derken etrafında

turladıkları şehrin heybeti girivermişti yandan bakındığı görüntüye. Boynu, kaskının altında tutulana kadar göz ucuyla pencereden dışarıyı izlemeye devam etmişti.

Şimdi Esra burada, Sayyahtar semtinin sokaklarında kendi sorularının yanıtlarını arıyordu. Her şey, bütün görüntüler, anlamlar ve duygular birbirine karışarak, tadı damakta kolayca kalabilen garip bir bulamaca dönüşmüştü. Hayatında daha önce tatmadığı çok garip duygular ve algılarla boğuşuyordu. Ona şehre indikten sonra gidip yerleşmesini söyledikleri adrese gelmiş, ilkin, verilen emre itaatten başka bir şey düşünmemişti. Koloni göçmüşlerinin yoğunlukta yaşadığı bu semtin, şehrin en yoksul bölgelerinden biri olduğu söylenmişti kendisine. Oysa Esra'ya göre bu semtteki hayat inanılmaz renkli ve güzeldi. Caddelerde hiç tanımadığı insanların kalabalığıyla yürümek, korkunç zevk verici bir olaydı kendisi için. Rengârenk yüzler, bambaşka insanların artık aklında tutamamaya başladığı, o sonsuz değişik halleri ve görüntüleri, hayatına çıkmamacasına girmişti. Kendisini rahatsız eden bir kaç ufak tefek şey vardı aslında, ama bu sorunlarını unutma çaresini de kolayca öğrenmişti: dışarı çıkıyor, boş boş saatlerce sokaklarda, caddelerde yürüyor, bulvarlara iki yönlü dizilmiş vitrinlere takılıyor, parklara gidip oturuyor, kuleleri, insanları izliyor, dinliyor ve görevinin onu bulmasını bekliyordu. Çok konuşmuyor olmasına rağmen kalabalıktan biri olmaya bayılıyordu.

Esra bu şehirde hiç alışkın olmadığı pek çok yeni şeyle ilk kez tanışıyor, yaşamanın deneyimine varıyordu. Semtte gözüne çarpan kollonların, biyokların zayıf halleri kimliklerini hemen ortaya koyuyordu. Bu zavallı insanların varlığı onu şaşırtmıştı. Mağazaların birinde çalışan, şakağının ucundaki beni bayat bir yara izi gibi duran küçük gözlü kızın onu süzen gözlerine bakmamaya çalışırken veya alışkın olmadığı sivil kıyafetler satın alırken bile, hissetmediği ölçüde sivil yaşam deneyimi eksikliğinden ve şehir hayatı yaşayamamış olmanın belirgin acizliğinden, acı çektiğini hissetmişti. Genç kızın gamzeli güleç yüzüne bakamamak onu çok utandırmıştı. Yıllar yılı içine kapanık, duygusuz, askeri bir hayat yaşamış olmasının duygusal farklılığı ve ezikliğini, şimdi bu sivil görünümlü hayatın boşta kalan günlerinde acıtacak denli hissediyordu. Esra'nın, haya-

tında ilk denebilecek pek çok şeyi bu şehirdeki günlerinde yaşadığı onun hüzünlü gerçeğiydi.

Bu sabah kalkıp aynanın karşısına geçmiş, yüzüne daha yakından dakikalar boyunca dalgın dalgın, neden baktığını tanımlayamadan bakmıştı. Aynanın önünde duruşu, adeta yeni keşiflere yelken açmış birinin halindeydi. Şehrin büyüsü onu dalgınlaştıracak, dalgınlığını fark ettiğinde ise rahatsız edecek denli yüzüne ilişmişti sanki. Oval çenesine pek yakın duran dudaklarının daha bir uzayıp büyüdüğünü, esneyip gerildiğini ve bir ucundan kıvrılarak gülümser bir hal takıldığını ilk kez fark etmişti bu sabah. Oysa buraya geleli beş günü doldurmamıştı. Bu denli hızlı denecek bir değişimi heyecanla hissediyordu içinde. Bazen karnında, bazen yükselen ürpertiyle sırtında, bazen ağrılı sancılarla kasıklarında ama çoklukla, son aylardan bugüne iyice ağırlaşıp sızıyan ve sanki içleri bir şeylerle dolan kof göğüslerinin ağrılı kalp atışlarında hissediyordu. Ve kendini koyuveriyordu umarsızca; bazen korkarak, bazen de akıntıya bırakarak. Rahatsızlığının nedenlerini düşünmeyi bırakmıştı. Tüm hücre-yenilemeleri, sağlık kontrolleri boşunaydı, son aylarda tuhaf davranan vücudu onu dinlemez olmuştu. Her ne kadar rutin sağlık kontrollerinde sapasağlam raporu alsa da, belki altı aydır sürekli bir şeylerin ters gittiğini gözlemliyor, kontrollerin sağlıklı çıkmasını hayal kırıklığı ile karşılıyor, sanki asıl sorunun eninde sonunda ansızın onu kıstırıp ele geçirmesini bekliyordu.

Bu yüzden özellikle sıkı zırhlarından kurtulup daha hafif sivil kıyafetlere büründükten sonra, artık kendini aynaların önünde daha uzunca bir süre seyretmeye, sorunlarının kaynağını bedeninde aramaya odaklanmıştı. Bu sabahta öyle olmuştu zaten. Küçük kamara tipi dairesinde, aynanın karşısında donuk halde yüzünü izlemişti zamanı unutarak. Unuttuğu, ben dediği kadının artık genç körpe yaşlarından savaşarak yorgun çıkmış, sert bakışlı ve duruşlu yansıdaki kadın olduğunu anlaması tam bir hayal kırıklığı olmuştu. Kendine baktıkça sanki yabancı birine bakar gibi bir duyguya kapılıyor; nedensiz yere, anlamadığı, isimlendiremediği şeylere kızıyordu. İşte tam bu sırada başının arkasında hep topuz yaparak sakladığı ve bunca zamandır zırhının içinde unuttuğu saçlarının varlığını fark etmişti. Bir

dokunuşla hırsla açtığı saçları kahverengi parıltılar saçarak omuzlarından aşağı, dirseklerine kadar dökülmüşlerdi. Birden aklına çocukluğundan kalma saçlarını örme heyecanı gelip yerleşmişti. Anlatamayacağı bir hüzünle hatırlıyordu, nasıl saçlarını küçücük parmaklarıyla ördüğünü ve iki yandan kuyruk misali sarkıttığını. Parmakları otomatik olarak saçlarına gitti ve nasıl yaptığını düşünmeyeceği bir ezberle, sırtına uzanan atkuyruğunu ördü ve aynada yan durup saçlarına ve kendine öylece profilden bakındı.

Saçlarına, yanaklarına, yandan dudaklarına, sonra kolsuz tişörtünde terli duran omuzlarına, kollarına bakındı. Kollarında katmanlı şekillenen kaslarının genişliğini ilk defa görüyormuşçasına garipseyerek inceledi. Acaba bir kadında bu şekilde mi durmalıydılar, normalden geniş ve kaslı değiller miydi? Farkındalık, Esra'da ısrarcı bir deliliğe sürüklenme kayganlığı yaratıyordu. Omuzlarına dokundu, çok serttiler ve kuvvetliydiler. Acaba diye düşündü, her zaman böyle miydiler yoksa onlarda son aylarda kasıklarında ve göğüslerinde başlayan, bıçak sıyırmasını andıran çıldırtıcı sancılarla mı irileşmişlerdi, değişmişlerdi? Yıllardır hep aynı kalan zırhın bir gün birdenbire dar gelmesi, gerilen metal yığını içinde ezilecek denli rahatsız olmasının sebebi bir şeylerin ters gittiği çağrışımını yapmıştı.

Bu sabah sokağa çıkarken, güzelliğinin sınırsız özgürlüğün tadını çıkarmasını istemiş, hatta acemice süslenmişti. Ara sokaklarda koşuşturan çocuklardan bazıları onu şaşkın ama sevecen gözlerle hayranlıkla izlemişler, bazıları da ona seslenip avuçlarını uzatarak, uzun uzadıya anlamadığı şeylerden kaba bir Türkçe ile bahsetmişlerdi. Sonra bir kaç erkek ve erkek olduklarını düşündüğü birileri yollarını değiştirircesine onu izlemiş, hatta bir kaçı dillerini uzatarak ona laf atmış, kadınlar bu basit ama doğal görünümlü kadının onlardan çok farklı duran duru güzelliğini uzun uzadıya, kıskançlıkla ve dudaklarını çiğneyerek kıpırtısız göz süzüşleriyle izlemişlerdi. Değişim kendini çabuk göstermiş ve tepkisini almıştı. Kendisine laf atan, gözleri ile taciz edenlerin dışında, saçlarını savurarak, bol, sivil ve kadınsı giysilerin içinde yaşamak Esra'ya pek de kötü gelmemişti.

Her bir aralık, arka sokak, sıra dışı dünyalara açılan büyülü kapılar gibiydi; bu şehir, onun harikalar diyarıydı. Bileğindeki hologramaya bakındı. Ezbere aldığı sokaklardan, cadde ve bulvar isimlerinden, daha önce buraya gelmiş olduğunu anımsadı. Kıyafetlerini satın aldığı pazar bu civarda olmalıydı. Bir kaç dakikalık yürümesinin sonunda vardığı alanda, sokağın kaldırımlarına kurulmuş tenteli tezgâhlar üstünde duran, binlerce satılık eşyanın ve renklerin zenginliği, içinde masum sevinçlerin başkaldırmasına sebep olacaktı. Kimi tezgâhlarda insanlar, robotlarının yanında satış yapıyorlardı. Üstlerinde dolaşan bir h-göz, buraya yoğunlaşmış gibi bir ileri bir geri gidip geliyor, etrafı kolaçan ediyor, insanların onu önemsememesinin inadına harıl harıl çalışıyor, araştırıyordu. Yaşlı kesimin çokluğu, alışveriş edenler arasında dikkat çekiciydi. İkinci el robot gözleri ve parçaları satan tezgâhtarın, yapay bio-h gözünde kendi malını kullanıp kullanmadığını düşündü önünden geçerken. İri dudaklı, kısa boylu, Arap sakallı zenci, onu alıcı gözüyle izledi ama satış yerine elindeki bio-h aksamının üstünde çalışmaya devam etmekten başka hiçbir şey yapmadı.

Böylesi bir ortamın canlılığı Esra'nın bütün duyularını aşırı derecede uyarmış, onun önceleri çekinip evine huzursuzca tıkılmasına, sonraları ise bir o kadar dışarıya çıkıp gezmek için can atmasına neden olacak kadar heyecanlandırmıştı. Öte yandan, şehirde bulunuş nedeni canını hepten sıkarken, bu gezmeler ona nefes aldırıyordu. Ürkek serçe adımlarıyla başlamıştı zemin kata alışmaya. Ortalıkta dolaşan polislerin tehditkâr zırhlarından, silahlarından ve kendisinin bugünlerde silahsız dolaşmasından doğan boşluğu ve kuruntuyu, hâlâ bir nebze yenememişti. Savaşların cehenneminde yaşamaya alışkın olan bir asker kadın, ne kadar huzurlu olabiliyorsa yalnız kaldığı sivil yaşamda, Esra da o kadar olabiliyordu. İnsanların arasına kendini atmasının en büyük sebebi buydu belki de. Silahsız savunmasız kalmışlık, tedirginliğinin dinmeyen çarkıydı ve kafasının bir köşesini hep meşgul ediyordu.

Pazar yerinde tüm tezgâhlar arasında Esra, bir kelebek gibi gelip giysi satan tezgâhın önünde durdu. Kendisine yakışıp yakışmayacağını dahi düşünmeyeceği bir rahatlıkla ve utangaçlığını kırmanın cesaretiyle, elini atıp giysilerin çeşitliliğini karış-

tırıyor, diğer alıcıları taklit ederek seçtiği giysilerin orasına burasına bakınıyordu ve işin ilginç yanı bu eylemden dürtüsel olarak haz alıyordu. Gözleri nedense hep kırmızı renkli giysilere takılıyordu. Tenha iken yanaştığı tezgâhtan hiçbir şey alamadan, bir anda doluşan kalabalığın içinden kendini güçlükle sıyırarak kaçar gibi uzaklaştı. Aklına deminki, pembe renkli askılı giysi takılmıştı. Böylesini daha önce hiç görmemiş, denememiş ve hiç sahip olmamıştı. O, hep Dünya Birliğinin modası ile yaşamıştı, ömrünün ergenlikten bugüne uzanan tüm bölümünde Dünya Birliğinin üs ve karakollarında kendisine en yakışan giysi olarak, siyah, gri ve koyu mavi renk seçeneği olan üniformalar arasından o, hep gri rengini tercih etmişti. Bu manada evet, onun moda anlayışına ya da kadın içgüdülerine gri renkli üniforma hitap ediyor olmalıydı. Bu rengin içinde kendini görünmez ya da dokunulmaz hissediyordu. Uğurlu rengi griyse eğer, neden burada kırmızıya bazen de pembe rengine takıyordu kafayı o zaman. Her gördüğünde otomatik olarak bu renklere doğru yöneliyor, çekinmeden, nedenini sorgulamadan elini uzatıp büyülenmişçesine canlı renklerde eşyalar satın almak istiyordu.

Yan sokaklara kaymadan az önce, aklına demin gördüğü o tek parça kıyafet geldi, geri dönüp bir çırpıda alası kızıştı. Hırsla geri döndü. Oysa tezgâhtan bir hayli uzaklaşmış, onun boşluğuna dalıp gelen diğer kadınlar kımıl kımıl, malların üstüne sinekler gibi üşüşmüşlerdi. Esra, tiksinti ile seyrettiği bu aptalların arasına hızlı omuz darbeleriyle dalıp onları dağıtmak hissine kapıldı. Ama vazgeçip yoluna devam etti, daha gezebileceği yüzlerce tezgâh vardı burada.

Bilek bilgisayarında günlerdir beklediği mesaj bir türlü inmiyordu. Beklediği insanlar onunla ne bir iletişime giriyor ne de ona görevin ne olacağını fısıldıyorlardı. Öylesine unutulmuştu sanki. Ne yapacağını bilememenin sıkıntısı, ara sıra onu karnından ve kasıklarından tekmeliyor, bu durumun sonsuza dek böyle devam edeceği korkusunu aşılıyordu. Bu ikilem, her an savaşa hazır olma halinin yanında, bıkkınlık ve umutsuzluğun kıskacında bekleyen huzursuz anlara dönüşebiliyordu. Kendisini göreve çağırdıklarında gri renkli zırhını yeniden giymek zorunda kalacaktı muhtemelen. Zırhın altında o tek

parça, narin kıyafetin ne önemi olurdu ki? Yine aynanın karşısında kendisini dakikalarca izlemesinin hazzından başka ne verebilirdi ki ona?

Esra hayatında o an neyi, hangi eksilikle kaybedebileceğini fark etti. Buradaki günleri sayılıydı. Buradaki zamanını ve hayatını daha iyi kullanmalıydı, mademki şu günlerde o bir sivildi, öyleyse tam bir sivil gibi yaşamalıydı. Hırsla geri döndü. Hızlı adımlarla insanlara çarpa çarpa, demin kalabalık sıkışıklıkta terk ettiği tezgâhı boş bularak geri döndü. Giysi yığınına saldırırcasına daldığında, tezgâhtar robot hırsızlık şüphesiyle hemen arkasına dolanıp geldi. Esra ödemeyi yaptıktan sonra, kendisine paket yapılmasını isteyip istemediğini soran robota yeni elbisesini gururla paket yaptırdı. Şimdi mutluydu. Gerçekten de rahatlamış, arzuladığını almış hissediyordu kendini.

Yaşamının egemenliğini ilan edişine kendi de şaşıyordu. Buraya taşınmadan önce içine çöken, her an terk etmeye zorlanacağı ve akabinde hiçbir zaman bir yere ait olamayacağı hissine ve acısına boğulmuştu. Nedense her taşınma işleminden önce bu garip duygu çok önceden gelir bulurdu onu. Kısa sürede yıllardır ev bildiği ortamdaki herkesten, her şeyden nedensiz yere soğur, içine kapanır, sessizleşerek duygusuz bir bekleyişe geçerdi. Değişimin sebebi de, kendini herkesin tahmin edebileceğinden çok daha kısa sürede gösterirdi. Alpren askerlik mesleğini bırakıp üssü terk ettiğinde, Esra da onun gidiş rüzgârının etkisine ve bu duygunun çekimine girmişti. Pelin, peşini bırakmamış, onu neşelendirmek için elinden geleni yapmıştı. Elfahimi dahi o ablak suratını binbir çeşit şekle sokmasına rağmen onun derdini öğrenememiş, kendi yorumuna göre Esra'nın Alpren'le gizli bir aşk yaşadığını ve bu sebeple sessizleşip aşk acısına düştüğünü ileri sürmüştü.

Esra kaçarcasına yürürken ürperdi. Ömründe hiç bu kadar savunmasız kalmamıştı. Karakolda onlara hangi silahlar verileceğini sorduğunda çatık kaşlı bir bakışla karşılaşmıştı. 'Sivillere karışacaksınız dedik ya, silahlanmanız bu aşamada doğru değil. Zaten plana göre size ne zaman hareket etmeniz gerektiğini anlamanızı sağlayacak etkenleri Promitiumlarınıza yükledik. Bize soru sormayın. Sorularınızın cevabı yavaş yavaş gelişecek. Daha önce katıldığınız hiçbir harekâta benzemeyecek

bu! Sadece sizden istenilenleri aşamalı olarak zamanında yapın yeter!'

Sonra eline tutuşturdukları çantasıyla verdikleri adrese gidip yerleşmesini, gündelik yaşantısını sessiz ve sakince, kendini fazla belli etmeden ve belediyenin memurlarına özellikle polislerine bulaşmamaya özen göstererek ve onlardan gelecek haberleri, bilgileri ve emirleri sadece uslu uslu sabırla bekleyerek, günlerini pusuda geçirmesini istemişlerdi. Kafasına doldurulan bilgilerin ne olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu, oysa en küçük bir fısıltı onu ne kadar güvende hissettirirdi.

Tezgâhların bittiği yerde, sokağın köşesini dönüp daha önce hiç görmediği bir meydana ulaştı. Meydanın tam ortasında; üstünde, içinde ve çevresinde karınca hamaratlığıyla çalışan robotların inşa etmeye ya da yıkmaya çalıştıkları bir cam piramit vardı. Esra'nın burnu kaşındı, yüzü meydanı görünmez bir bulut gibi kaplayan koku duvarına çarpmıştı. Bahar aylarında üssün Fçelik duvarlarından içeriye bir gecede, sinsice dolan o dayanılmaz kokuya benziyordu. Doğanın, toprağın kokusuydu bu. İnceden bir çınlama sesi Esra'nın kulağına çalındı.

Esra uğultunun ortasında başını kaldırıp oldukça alçaktan uçan bu taksilere bakındı. Piramidin kapıları önünde bekleşen, içeriye girip çıkan insanları gördüğünde içeriye girişlerin serbest olduğunu düşündü. Ama asıl ilgisini çeken şey, daha önce hiç bulunmamasına ve bu meydanı hiç görmemesine rağmen sanki burada doğmuş gibi her ince ayrıntıyı aslında bildiğinin ayrımına varmasıydı ve bu farkına varış midesine öylesine bir tekme attı ki, bir anda heyecandan ayaklarını dahi hissedemez oldu. Sessizce burasının Milenyum Meydanı olduğunu kendine fısıldadı.

Birkaç dakika sonra uzaktan seyrettiği piramidi, onun yapısını, içindeki parkın oturumunu, yollarını, metal şeritlerini, kaldırımlarını, ağaçların dev gölgeli halini, parkın içinde bir yerlerde gizlenmiş olan Saatler Müzesini, mavi göz güzelliğindeki on iki göletini ve dahası parkın tüm krokisini içeri girmeden gibi adım adım düşleyebiliyordu. Esra işte o an, burasının bir tür buluşma noktası olduğunu ve birazdan bir şeylerin olacağını hissetti. Heyecanla elindeki paketi kavradı ve piramidin içerisinde birisinin ya da birilerinin onu beklemekte olduğu

duygusuna kapılarak ilerledi. Bilek bilgisayarının Frenet bağlantısında hiçbir değişim olmamıştı. Hızla alt geçide yöneldi, aklından 42'nci kapıdan geçerek piramide girmek vardı, hatta gitmeyi arzuladığı yerin tam odak noktasını da biliyordu: Esra, Saatler Müzesine gidecek ve onu bunca zamandır bekleyenleri bulacaktı.

Kavşağın bittiği yerde bir alt geçit onu piramidin kapısının hemen soluna çıkarıyordu. Esra gözleriyle takip ettiği noktaya yürürken, beklenmedik bir el uzanıp onu kolundan tuttu. Yumuşak parmaklı elin sahibine boyun eğmeyen bir hızla, kendini yabancıdan çekip kurtaracaktı. Yüz yüze geldiği adamın tanıdık duran haline ne var dercesine bakındı. Beklediği kişi bu olabilir miydi? Adamın yüzündeki sınırlar, geçmişinde unutulmuş ama tanıdık birini anımsatıyordu. Esra'nın bu adamın Alpren'i anımsattığını fark etmesi bu kalabalığın ortasında hemen parlamayacaktı, çünkü bir an önce piramide girip müzeye gitmeyi düşünüyordu. Adamın tavrı onu tanıdığını ima edercesine samimi görünüyordu:

"Seni tanıyorum." dedi adam, gözleri kısık onu hatırlamaya çalışıyorken. Adamın dolambaçlı bir yola saparak kekeç kelimelerle kullanması o saniye Esra'nın tüylerini dikenlendirecek, bir adım geri çekilmesine neden olacaktı. Acelesi vardı, yetişmesi gerektiği yer ondan sadece on beş dakikalık uzaklıktaydı.

Esra adamın zayıf, uzun çeneli ama biçimli suratından onun samimi duygular taşımayan biri olduğunu ve hele bu kalabalığın akın akın balık ağzına yöneldiği alt geçitte yaşanabilecek her şeyin senaryoya çok yanlış olabileceğini sezinledi. Onun lafını uzatmasına izin vermeden sordu:

"Burada mı yaşıyorsun sen? Yani şehirli misin?" diye sordu Esra.

"Evet... Seni nereden tanıdığımı..." diye kekeç bir iki laf etmeye çalıştı adam.

"Beni tanımıyorsun o zaman, buna imkân yok. Koloniden yeni göçtüm buraya." Esra sırtını dönüp giderken, şiddetle başlayıp, artarak uğuldayan, kulağındaki çınlamaya yüzünü ekşitti. Adam arkasından gelip, onu yeniden yakaladı. Adam ikinci kez onun koluna dokunduğunda Esra, 'Sabırlı olmayı öğrenmeliyim, başıma polislik bir sorun almamalıyım' diyordu kendine.

Oyunu kuralına göre oynamak lazımdı. Adamın pörtlek siyah gözlerine Alpren'e bakındığı gibi bakındı.

"Hangi koloni köyünden gönderildin buraya?" diye fısıltıyla sordu adam, ardından sürrealist denebilecek başka bir soru ekledi: "Sizin kolonide köylerin çatılarına bayraklar yağar mıydı?" dedi adam. Esra'nın aklına Ay kolonisinde bir köyün kubbe çatılarına ağır ağır inen Dünya Birliğinin bayrakları geldi. Milyonlarca bayrak ayın yerçekimine uygun bir yavaşlıkta yağıyordu. Esra'nın belleği bu imge ile rahatladı, derin bir nefes alıp eksilmeye başladı. Hâlbuki saçma bir sorunun açılımını mantık kolay kabul etmez, etmediğini de çabucak silip çöpe atardı. Adam işini yapmak istemenin ve zaman kaybetmenin korkusuyla, etrafını kolaçan ederek onu alt geçide, yürüyen kalabalığın içine doğru, kamufle olmaya ve gözden uzaklaşmaya sürükledi. Adamın hızlı davranışları, onun donukluğunu fırsat bilmiş kalabalığın içine doğru kaçırmıştı. Esra ise koloni imgeleri ile adeta donakalmış, gözlerinin önüne gelen görüntülerle kendinden geçer olmuştu.

Esra'nın dili tutulmuş, hiç tepki gösteremiyordu. Kaçırılan bir insanın neden tenhalığa değil de kalabalığa sürükleneceğini düşünerek ayaklarına durmalarını emretti ama büyülenmiş bir insanın donukluğundan bir türlü kurtulamadı. Promitium çipi, işte bu sürrealist 'bayrak' imgesi harekete geçmişti. Daha önce hiç duymadığı, görmediği, bilmediği kelimeler ve görüntüler birden beyninin haritasındaki nöronlara çipten işlenmeye başlamıştı. Kesilmiş olan bağ bu esnada kuruldu. Kaderine, hoyratlığına terk edenler sonunda onu bulmuştu. Kulağındaki uğultunun içine gizlenmiş ve bir anda başlamış olan cızırtı, kesik mors alfabesi gibi ötüyordu. Esra, hakim olunamaz bir arzuyla, doğru insanı bulmanın uysallığında, koluna giren adamı takip etti. Bu sabah tiksinerek seyrettiği bedeni, kolları, bacakları ona ihanet ediyorlardı.

Başına, uğultu sonrası darbe gibi inen ağrıdan gözlerini aşırı kıstığını fark edemiyordu. Promitium çipinin gizledikleri sonunda çiçek gibi açılarak çorak kalan düşüncelerini yeşertiyorlardı. Bu sırada sıkı sıkıya tuttuğu minik geceliğinin paketini elinden düşürdü. Paket ayaklar altında hızla yutuldu.

"Kaşlarını çatma, rahat bırak kendini. Aksi halde daha fazla baş ağrısı çekersin. Promitium çipindeki yazılım damarlarına işliyor, şimdi bana köylerin isimlerini söyle... Sadece köylerin ismini say, yoksa beynin felce uğrar, seni kimse kurtaramaz. Bana güvenmelisin, başındaki ağrı yazılımın işlemesinden kaynaklanıyor. Senin son şansınım ben, ıskartaya çıkmak istemiyorsan sözümü dinlemelisin..."

Esra, hiçbir gezegende olmayan numara ve rakamlardan oluşan uzun parolayı hızlıca adamın kulağına söyledi.

"Tamam, şimdi sakin olmaya çalış. Burada sinyaller daha karışık olduğu için kendine gelmeni bekleyeceğim. Sadece yavaşça yürü ve bana yaslan, iki eski sevgili gibi tamam mı? Seninle daha erken iletişime gireceğimizi sanmıyorduk ama işler değişti, koşullar daha sert kararlar almamıza neden oluyor. Emirler şu andan itibaren kafana kazınmaya başlayacak. İyi misin beni duyabiliyor musun?"

Esra kulaklarında gittikçe yükselen kıyametin düdüğünün sesiyle meşguldü, kafasını güç bela salladı. Adamın ne dediğini duyabiliyor, olanları kavrayamıyordu. Adam ise Esra'nın suratındaki acı dolu ifadeyi görünce bu işin sarpa sarabileceğinden korktu. Esra'nın bakışlarının geriye çekildiğini gördü, sanki ay yürüyüşündeymiş gibi kadın adımlarını peltek atıyordu. Dengesi iyice bozulmuştu. Adam onu getirip yandaki duvarlardan birine yaslayarak, düşmemesi için kendisine tutunmasını sağladı. Durdukları yer yürüyen bantlardan uzaktaydı. Esra'nın kollarını kaldırıp omzuna yasladı, yanak yanağa gelmişlerdi. Kadının bu kısacık süre içinde kendisini dinleyebileceğinden çok, duyup duyamayacağından dahi emin olamıyordu. Bir kaç dakika öylece bekledi.

Esra'nın kafası, içinde bir anda kıyamet fırtınası kopan bir denize dönüşmüştü, bayılamıyordu çünkü tüm duyuları aşırı yükleme altındaydı. Ayaklarının şaşkınlığına kasıklarındaki titremeler ve kasıntılar, soluksuzluk haline ince ince karışmaya başlamışlardı. Gözlerini elinden geldiğince kapalı tutuyordu, yoksa tüm dünya bu depremle dağılıp yok olacaktı. Bir galaksi patlaması gözlerinin önünde yaşanıyordu adeta. Milyonlarca görüntü arasından gözlerinin önüne gelip asılı duran, bazı görüntüler tıpkı bir gece kelebeği gibi dönüp dönüp geri geliyor-

lardı. Başkalarına ait olan bu görüntülerin bulanıklığı aralıklarla gece boyunca sürecekti.

"Kimsin sen?" diline hakim olamıyordu, ağzından dökülen kelimeleri bir kekeme gibi uzun saniyeler içinde söylediğini ve ağzının uyuştuğunu hissetti. "Ne istiyorsun benden? Kimsin sen? Ne oluyor bana böyle"

"Alpren, sen misin?" diye sordu, Alpren'i ne kadar özlediğini hissetti. Promitium çipindeki Dünya Birliğinin yazılımı ona oyun oynuyordu. Yanında ona destek olan Alpren'i daha da sıkı sarmak istedi ama ne kollarını ne de bacaklarını hissedebiliyordu, kendini sadece düşercesine ona doğru ileri itebildi. Hırsla atılıp onu tutmak, gitmesine engel olmak istedi. Tekrar yalnız kalacağının hissi Esra'nın boğazını düğümlüyordu.

Esra kendisine yanaşan adamın ona dokunuşlarını taşlaşmış olarak hissediyor, neden kendisine bu kadar yakın durduğunu anlayamıyordu. Bir anda Alpren'i unutmuştu, kısacık bir sürede algısını yitirmiş, beyin nöronlarına işleyen yazılım onun kısa süreli hafızasını silip atmıştı, düşünceleri bulamaca dönerken o hepten kendini kaybediyordu. Tecavüze uğrayan kadının ürkek haline, çocuksu mırıldanmaları karışıyordu. Zaman ağırlaşıp yavaşlamış ve balçıklaşıp durgunlaşmıştı. Başını dayadığı adamın, kulağına bir şeyler söylediğini duyuyor ama kelimeleri anlamıyordu. Esra gözlerini kırpmayı denedi, adeta bulanık ve sallanan dünyaya inişe geçmeye hazırlanan bir mekiğin uzay boşluğundaydı.

Esra biraz sonra yüzeye dokunan ayaklarını, baldırlarına giren kramp karışımı bir acıyla hissetti, bu dahi güzeldi. Ardından boyun kemiğinin varlığı, boynuna şekil vermeye başladı. Peltelikten kurtulup biçim kazandığını, uzayın derinliklerine çekilmekten kurtulduğunu hissetti. O zaman Esra yarım yamalak hangi posizyonda bulunduğunu gördü. Adamla göğüs göğse yaslanmıştı, o kendine gelmeye başladıkça adam ondan uzaklaşıyordu. Esra ise huzurlu bir kucaklaşmanın kendisinden sökülüp alındığını şimdi fark etmiş ve nedense bu zayıf, dar omuzlu adama yaklaşmak için içgüdüsel bir çaba sarf etmişti.

"Kimsin sen? Ne oluyor bana?"

Sesinin tonunu tanıdı. Kelimeler daha akıcı ve düzgündüler, eksen buluyorlardı.. Adamın telaşlı kara gözlerinde ise his-

sizlik vardı, çatık kaşlarındaki bilge ona her şeyin düzelmekte olduğunu söylüyordu.

"Sakin olmaya çalış, yazılım sana istediğini verecektir. Sadece tepki vermeden kendini rahat bırak, kim olduğunu hatırlayabiliyor musun, bana adını söyleyebilir misin?"

"Adım Esra..." dedi adamın sözünü yarıda keserek.

"Tamam Esra, işin zor kısmını atlattın, bundan sonrası daha rahat olacaktır senin için. Seninle iletişim için yazılımı kullanacaklar. Beni bir daha görmeyeceksin. Beni iyi dinle. Senin yanında her zaman olamayız, bu dakikadan sonra karşılaşacağın insanlara güvenemezsin, operasyondaki diğer Dünya Birliği askerlerinin yanı başında bir Federasyon askerleriyle yan yana bulunuyor olabilirsin. O yüzden görevli olduğunu unutmalısın. Sen asker değilsin, sen kovulmuşlardansın tamam mı? Duyuyor musun beni? Sen artık bir kaçaksın ve yalnız başınasın. Arkanı kollamayın öğren."

"Sen kimsin? Nasıl bir şey bu? Hiçbir şey anlayamıyorum, neden beni gönderiyorlar, neden ben?"

"Kendine gel, sakin ol, aklına doldurulanlar sana doğru yolu gösterecekler. Her şeyden önce düşüncelerine kulak vermelisin, tamam mı Esra? Sadece düşüncelerin ve sen varsın. Kendine iyi bak, senin aracılığınla bilgileri toplayacağız, o yüzden Birlik için çok önemli bir askersin, herkesin gözü üstünde olacaktır."

"Anlamıyorum neden ben?"

"Sen iyi bir askersin o yüzden seçildin. Promitium çipindeki ek donanım ve yeni yazılım, bize senin yaşadıklarını, gördüklerini sinyaller halinde gönderecektir. Şehirde nereye gidersen seninle bağlantı kurabileceğiz. Operasyondan ne istenirse onu yapmakla yükümlüsün, hiçbir şeyi sorgulama, üstlerin senden ne isterlerse emirlere itaat et, gerisini biz hallederiz. Sonu ne olursa olsun biz sana dur demedikçe yoluna devam et, her şey sakinleşince seni bulunduğun yerden alacağız, tamam mı?"

Adam onun titreyen, hissiz elini sıktıktan sonra geriye çekildi ve hızla gözden kayboldu. Esra yeni doğmuş bir bebek gibiydi. Duydukları ve gördükleriyle, tüm hissettikleri başkalaşmış, yenilenmişti. Her şey yabancıydı ona, kendi bedeni bi-

le. Ayakta kalmaya çalışacağı dakikalar boyunca, titreyen bacaklarıyla, yeni ayakta durmayı öğreniyormuş gibi ürkek ve acemi duruyordu bu şehrin insanlarına karşı. Oysa önünden akan insan nehrinden kimse ona bakmıyordu, kimse onu fark etmiyordu. Görüşüne dokunan renkler değişiyorlardı, gaipten sesler duyuyordu. Değişmeyen tek şey, burnuna gelen o garip kokuydu ve nedense bu ağır koku alt geçitte daha da yoğunlaşmış, keskinleşmişti. Artık bu yüke daha fazla dayanamayacağını hisseden Esra, boğazına düğümlenen nefesiyle yere çöktü ve başını bacaklarının arasına düşürerek gözlerini kapattı.

27.

"Federasyon'un mekikleri Titan kolonisinde ne arıyorlardı? Neden bu kadar uzağa, yeni kolonilere kadar gidiyorlar artık? Kulağımıza gelen fısıltılar, Federasyon'un kolonilerle ilgili bir şeylerin peşinde olduğunu söylüyor, yoksa sebepsiz bir horoz dövüşü mü tüm olanlar?"

Harsia Omid, Federasyonla ilgili soru yağmuruna tutulmuştu. Kaçınılmaz bir sorgunun onu sürüklediği yer, Maryem'in çığ gibi düşen sorularının deviniminde, baş döndürücü bir hızda onu asıl amacından uzaklaştırıyordu. Maryem, onu ağına düşürmüş olmanın talepkâr hırsında, ezici kıskacına almış gibi rahat davranıyordu. Kadından umduğunu bulamayacağını söyleyen bir his, aklını çelmeye ve onu farklı davranmaya ikna etmek için dönüyordu. Harsia, soru yağmurundan ya sabır diyecek hale gelmişti ve bırakıp kaçmamak için kendini zor tutuyordu.

"Ben nerden bileyim bütün bunları? Sana söylediğim gibi, benim sorunlarım korktuğumdan daha basitler!" Ardı arkası kesilmeyen soru yağmuru taş olup kafasına düşüyordu, kadının düşük çenesinden. Ona tüm hayatını, hatırladıklarını, hatta Federasyon'un Saf-Ayrımsama-Kurulumundan kurtarabildiklerinin hepsini anlatmıştı. Fakat Maryem hâlâ daha fazlasını istiyordu. Kadının merakı, cehennem uçurumu kadar derin olmalıydı ki, bir türlü doymak, dolmak, bıkmak bilmiyordu. Sordukça sorası geliyordu.

"Ama mekikte yaptığımız pazarlıkta beni şaşırtacak bilgiler vereceğini söylemiştin? Hemen kısa yoldan sözünden dönmeye mi karar verdin?"

"Kaç gündür deliler gibi sorguluyorsun beni. Sana bütün bildiklerimi anlatma sözü verdim; sense Federasyon'un her şeyini sordun. Kafam öylesine karıştı ki, söylediklerinle benim bildiklerim karışmaya, aklımı allak bullak etmeye başladı. Böyle olmaz, tarzın çok yanlış. Yeni baştan başlayalım istersen... Demin Federasyon'un yeni bir silah peşinde düştüğünü söylemiştin, nerden biliyorsun? Sana bunu uyduda söylemeyeceklerdi ya?" diye sordu Harsia, Maryem'in onun ağzını yoklamak için olmayan hikâyeler türettiğini varsayarak. Öte yan-

dan bu bilginin kancasına takılmıştı. Bu kadının daha neler bildiğini merak etmeye başlamış, onun şehirdeki bağlantıları ilgisini kamaştırmıştı.

Maryem yeniden söz oyununa girmek istemiyordu, kimin kimi sorguya çektiği bu adamın ısrarlı sorularıyla onun için daha bir zor hale gelmişti. Oysa ona hiç çekinmeden istediği yardımı yapmıştı. Kendisine zemin katta tam istediği bulvarda bir daire ayarlamıştı, dahası bütün yasal ve yasa dışı işlemleri yapılıyordu, hatta onun şehirde kalabilmesini garantilemek için sahte vize işlemlerinin düzenlenmesine dahi yardım edecekti ve karşılığında bütün isteyip de alamadığı, yine eksik kalan hikâyesinin boğuk görüntüleri oluyordu. Halbuki bu hikâyenin gizli kapaklı taraflarını merak eden bir başkası daha vardı ve Maryem, tanıdığı kadarıyla onun boşa yatırım yapmayacağını biliyordu. Mtambe, bu Federasyon kovulmuşunun Maryem kesişmesinden dolayı başka amaçların örtbas edildiğini ve onun masum bir yersiz yurtsuz olmadığına inanmıştı.

Harsia Omid, karşılıklı oturdukları masadan kalkıp odasının geniş çerçeveli yekpare penceresine doğru yürüdü, dışarıdaki bulvarda milyonlarca insan akıyordu. Böylesi bir insan kalabalığına hiç rastlamamıştı daha önce. Derin uğultuları pencereden içeriye sızıyordu. Savaşma isteği ve nedeni olmadan hayatlarını başka amaçlar uğruna yaşamalarındaki gizem, onların sıradan ve basit bir hayatı kabullenmiş olmalarında mı yatıyordu, yoksa sadece kaderlerine boyun eğişlerinde miydi, hayatlarının vazgeçilmez güzelliği ve katlanılabilirliği? Bilemiyordu.

Onun olmayan pek çok şey için mücadele vermiş olduğunu bugünlerde daha açık görebiliyordu. Yıllar sonra elinde birikenler sadece anıları, birkaç kuruşluk Federasyon kredisi ve duyumsadığı koskoca bir hayatın bomboş kırıklığıydı. Aşağıda tulumları içinde bir robotu tamir eden adamın boynu bükük huzurunu kıskandı ve kendini ondan aciz gördü. Adam başını kaldırıp etrafına bakındı, çevresinde akan kalabalığa ait olmanın ayrıcalığını görebiliyor muydu acaba?

Harsia Omid'in kafası karmakarışıktı; o hiçbir yere ait değildi. İnsanın bambaşka bir diyarda kendini böyle yitirebileceğini hiç bilmiyordu. Karakoldan çıktığından beri belediye poli-

sinin yazılımını, magmalaşmış metal bir ağırlık gibi dengesiz hissediyordu kafasının içinde.

"Sırayı hep bozuyorsun. Bana sadece anlat demen yeterli değil, neyi anlatacağımı, nereden başlayacağımı, bütün anlattıklarımdan sonra nasıl bileyim? Sen yardım etmezsen bu iş çok uzun sürebilir." Maryem'e karakolluk oluşunu anlatmamıştı ama ona gümrükten geçerken Promitium çipine yeni bir yazılım yüklendiğini söylemişti. Maryem'in her geçen gün yoğunlaşan bakışlarını üstünde hissediyordu, gözlerini ovuşturdu:

"Kaç gündür beni sorgulayıp durdun, ne zaman bitecek bu iş? Sıkılmaya başladım ben..."

Harsia Omid'in yüz kasları bir an gerilip titreşti. Acaba sahiden bu şehirdekiler, dışarıda dönen dolapları bilmiyor muydular? Bu kadar masum olabileceklerine pek inanmıyordu. Bölgenin en güçlü şehrinin yüzyıllara meydan okuyarak, bütün dünya ve Federasyon savaşlarından sapasağlam çıkabilmesindeki şans faktörünün gücüne ise hiç inanmıyordu.

Maryem göründüğünden akıllı bir kadındı. Güzel denmeyecek denli durgundu her şeyi, ama ondaki sıra dışı havayı Harsia soludukça, nefessiz kalmaya başlamıştı. Kendisini rahatsız eden bir histi bu. Hâlihazırda kafasında değirmen döngüsünde bütün düşüncelerini bulama yapan Promitium laneti ve polisin kafasına enjekte ettiği, halen nasıl işlediğini bir türlü öğrenemediği, sivilleşme yazılımının baskısı altında azap çekmekteyken, kadının garip bakışları altında ezilip büzülmeye başlamıştı.

Harsia dalgınlaştıkça Maryem onun peşinden düşünceler denizine dalıyordu. Mtambe ona dikkatli olmasını tembihlemişti en başından. Bu adamın da Federasyon'un diğer ucuz casuslarından biri olabileceğini söylemişti. Federasyon'un işlerine akıl sır ermezdi sonuçta. Hedef, her şey ve herkes olabilirdi. Planlananlar arasında Maryem'in de küçük bir hesabı bulunabilirdi Federasyon'un nezdinde.

Maryem bir aralık General Eranka'yı sordu. Konu generalin hayaletimsi görüntüsüyle yok olup dağıldı birdenbire.

Eranka...

Lanetin adıydı Eranka, Harsia için. Bu ismin aklına getirdiği ilk imge, buharlı sarı kızıl bir gezegende, yerde kalanların

ölü gözlerinde donan bakıştı. Samaritan denen yer Eranka'nın kendisiydi; Eranka oraya aitti. Ağzında buruk bir tat kalıyordu Harsia'nın, eski anılarından gerçeğe sızan. Anılarının kendine mi yoksa başkasına mı ait olduğuna dair karmaşası yıllardır süregeliyordu. Kronik, tüm Federasyon askerlerine ait bir vakaydı bu.

Koca bir hayatın kendisine ait olmadığını hissetmek kavramı nasıl bir şeydir biliyor muydu bu kadın? Karşısında oturmuş onu sorguya çekerken ondan neler aldığını biliyor muydu? Yılların hesabını yapmaya kalktıkça, hesapların gerisinde Federasyon'un kukla iplerinin uzunluğunu ve karmaşıklığını şimdi daha iyi görebiliyordu Harsia. Yapmaması gereken şey buydu hayatında: geçmişini sorgulamaya kalkmak hatta geçmişine böyle yüksek bir yerden, geriye dönüp bakmak. Kendine yaptığı en büyük kötülüktü bu aslında.

Eranka'yı konuşmak ona pek yaramamıştı. Unuttuğu milyonlarca görüntü, setlerini yıkmış, saldırgan sel suları gibi üstüne taşmışlardı. Sahiplenemediği, kabullenemediği çok şey vardı bu sisli sahnelerde. Arkasında koca kırmızılı turuncu Jüpiter'in parıldadığı, sivri tepeli dağların önünde dikili duran, yarı yarıya inşa edilmiş kuleden bu tarafa doğru gelen ışık huzmelerinin gökkuşağını andıran renklerine donuk bakabiliyordu hâlâ. Yıllardır unutamadığı, unutamayacağı bir anısıydı bu: başlığının içi buharlaşmıştı. Solunumunu, hava filtresinin kırık fan gürültüsüne karışık duyuyordu, karşısındaki binaya bakarken. Kuleye doğru koşası hiç yoktu, kafasında nerden geldiklerini anlayamadığı kelebekler uçuşuyordu; karanlık kelebekler, milyonlarca gece kelebeği... Uğultulu kanat çırpınışlarını, gökkuşaklarından biri hemen solunda havalanan porradlardan birisini alev yalımlarına bulayarak parçalamasından sonra duymaya başlamıştı. Bir anlığına cennetin kapıları yüzüne açılmış sonra aniden, belleğine dokunarak yok olmuştu. Koşmaya takati kalmamıştı. Ölümle burun buruna gelmesine rağmen kendinden vazgeçmişti. O an aklında kalan tek şey, Eranka kelimesinin ardında gizlediği görüntülü anlamlar zinciriydi. Ve isim aynen bu görüntülere bağlı yaşayacaktı hatırasında.

"Samaritan soygunu hakkında neler biliyorsun?"

"Samaritan soygunu mu?" Maryem bu ismi bir yerden anımsıyordu, önemsiz haberlerden biri olduğuna emindi aksi halde aklımda kalırdı diye düşündü. Koloni ajanslarından gelen o kısa ama önemsiz haberlerden biri olmalıydı.

"Kolonilerle ilgili mi?"

"Bundan beş yıl kadar önceydi. Jüpiter'in uydularından birinde koloni birliklerine ait yeni bir üsten çok değerli olduğu söylenen cevherler çalınmıştı. Soygunu yapanların bazı eski Federasyon lejyonerleri olduğu haberi yayılmıştı. Sonra onlar için uzay korsanları diye haberler çıkmıştı. Hani, koloni ticaretini baltalamaya niyeti olanların yarattığı bir örgüt gibi gösterilmişti sonra..."

"Hatırlıyorum buna benzer bir şeyleri, sonra hiç bir şey bulamamışlardı galiba. Soygunu yapanlar bir türlü yakalanamadı sanırım. Bunu düzenleyenlerin dünya mafyası olduğu söylendi ama haber çabuk unutuldu."

"Bilmiyorum, orası dünya haberlerine giriyor. O dedikoduları sen daha iyi bilirsin. Ama benim Samaritan hakkında bildiklerim daha farklı..."

"Neler biliyorsun?"

"Ben oradaydım." dedi Harsia hülyalı bir bakışla. Sonra cebinden uzun, mavi ışıldayan bir tespih çıkardı. Maryem tespihin dünya dışı güzelliğine bakakaldı, gözlerini kırpmayarak sordu:

"Nasıl yani? Ne demek istiyorsun?"

"Aslında soygunu yapanlar bizlerdik."

Maryem güçlükle gözlerini tespihten çekip Harsia'ya inanmaz bakındı. Bu iyi bir haber olabilirdi onun için.

"İnanmayabilirsin ama soygunu Federasyon askerleri yaptı ve ben o birlikteydim. Konuyla ilgili çok şey söylendi ama kimse Federasyon'un adını bile anmadı bu işte. Zaten onun, yani Eranka'nın istediği de buydu. Planını çok iyi kurgulayıp çok iyi yönetti, hiç kimsenin ruhu dahi duymadı. Amacımız koloni askeri birliklerinin oraya gizlice inşa etmeye başladıkları solar-klotronik radar istemin yok etmekti ve bizler kısa sürede kimseye fark ettirmeden operasyonu gerçekleştirdik."

Harsia kendisini sel suyunda sürüklenir gibi hissediyordu bu sözleri sarf ederken. Kendisi dahi inanmıyordu aslında söy-

lediklerine. Son üç gündür kendiyle yüzleşmenin sorgulamasındaydı. Artık Maryem'in kendisine sorduğu, soracağı soruları çok önceden düşünmeye başlamıştı. İçsel hesaplaşmanın yerçekimiydi bu, insan istemese de yerçekimine kapıldığı o içinden çıkılamaz uzay girdaplarına düşüyordu. Tehlikenin boyutları Harsia'nın hayatı kadar geniş ve karmaşıktı. O uzayında kaybolmayı isteyen birisiydi, çok zamandır kendisine itiraf etmeye korktuğu duygularının kendi arzuları olabildiğini fark etmesi için bu kızıl saçlı, yaşlı kıza ihtiyacı vardı.

"Oradaydım ben... Bunu başımdaki acıyla kafama kazımıştım." Hafifçe ensesine dokundu. Ensesinde izi silinmemiş bir kazanın derin yarasının, cildine kazınmış uzantılarını sırtına kadar hissedebiliyordu.

"Samaritan soygunu denen şey aslında Federasyon'un baskınıydı. Lejyonerler, vatansızlarla işbirliğine gitti. Kendimizi dünya mafyasının birleşmiş gücü gibi gösterdik, sanki herkese bu pastadan büyükçe bir pay varmış gibi. Bütün hesaplamalarımız, planlarımız önceden Solis'te hazırlanmıştı. Kusursuz istihbaratımız herkesin salyasını taşıracak kadar mükemmeldi. Planı holograma döktüğümüzde, bize yok diyecek kimse bulunamazdı bu solar sistemde; ki soygun sonrası herkes payını fazlasıyla aldı ve biz yok olurken, onlar mafya dedikodusunu dünyaya yaydılar ceplerine doldurdukları yüklü ganimetleriyle. Ardından Federasyon onların peşine düşmüştür, bu zamana dek olayın gizli kalmasını ben vatansızların susturulmasına bağlıyorum. Hiç birimiz o an asker değildik, hepimiz birer mafya ailesinin güvenilir elemanlarıydık, bütün donanımımız dünyadan ve koloni kara borsasındandı. Aramıza katılan askerlerin kimlikleri yoktu, sanki bu evrende daha önce hiç var olmamışlardı. O yüzden bizi fark edemezlerdi, fark edemediler de. Tüm radar sistemini havaya uçurduk, bir daha da yenisini kurmaya cesaret edememişlerdir, zaten böyle bir sistemin para fonunu bulmaya çalışmak dahi onların yıllarını alacaktı. Sistemin çok pahalı olduğunu zaten biliyorduk ama bilmediğimiz şey koloni birliklerinin hangi amaçla bu denli büyük ve maliyetli savunma sistemini devreye sokmak istemesiydi."

"Federasyon harekâtı spor olsun diye yapmamıştır değil mi?"

"Tabii ki değil. Solar-klotronik radar sisteminin nasıl çalıştığını Solis'teki tüm bilim adamları bilirler. Europa'nın ve Jüpiter'in yörüngesine bağlanacak uydular sistemi ile güneşe ve güneşten dışa doğru, solar sistemindeki tüm uzay hareketliliği dakika dakika gözlemlenecekti, yani onların gözünün önünden bir meteorit dahi kaçamayacaktı. Ama sisteme sahip olmak isteyişin gerisinde yatan, stratejik açılımı ben hiç öğrenemedim. Federasyon çıldırmışçasına Samaritan bölgesine lejyoner indirirken neden çok hızlı davranmak istedi bilemiyorum. Zaten sonrasında ne koloniye çalışan o özel şirketten başka bir atılım oldu, ne de bu olayı bir daha soran. Sanki baskın kasıtlı olarak unutulmak istendi kolonilerce. Federasyon'un bu durum karşısındaki tavrı, sakin ılıman bir mevsime girdi. Bence Eranka hiç bir şeyi öyle kolay boş vermez." sustu derin düşüncelerden boğumlu bir ses yükseldi kursağından: "Tam bir şeytandır o, kolonileri asla rahat bırakmaz."

"Koloniler savunamadılar mı orayı? Koloni askerlerinin avuçları ayva mı topluyordu siz oraya gittiğinizde yani?"

"Samaritan bölgesi resmi olarak henüz koloni askerlerinin güvenlik alanına alınmamıştı. Federasyonu şüphelendirmemek için özel bir şirkete devredilmiş, bir cevher madeni inşaatı havası verilmeye çalışılmıştı. Öyle sonarla algılanabilecek ağır silahlardan sakındıkları ve bizim baskınımızı tahmin edemedikleri için boşa düştüler ve başlarına gelene boyun eğdiler. Gerek Federasyon, gerekse koloni birlikleri otuz yıllık barışı korumak için varılan anlaşmayı gözler önünde zedeleyecek bir şey yapmaktan kaçındılar. "

"Yani Dünya Birliği ile koloniler arasında polislik yapmayı görev saymış Federasyon'un en büyük düşmanı artık koloniler mi oldu diyorsun sen? Neden Federasyon dikkatini kolonilere doğru çevirsin ki? Hem kolonilerde erişildiği bugün iddia edilen gelişmeler ve teknolojik yenilikler bizi şaşırtacak denli ileri gitmiş olsaydı, milyonlarca mülteci kolonilerden kaçıp buralara iltica etmezdi herhalde. Doğru mu düşünüyorum? Yani, adamlar o zengin maden ocaklarını bırakıp buraya kaçmakla hata etmiyorlar mı? Bence bu, bir Federasyon safsatasıdır. Federasyon kendince doğru olanı yapmaya çalışıyor. Bence her dö-

nemde kendilerine bir düşman yaratmaya çalışıyor... Yoksa nasıl Federasyon, Federasyon kalabilir ki?"

"Söylediklerin kısmen doğru, ama bir gerçek var ki; koloniler son savaşlardan bu yana kendi içlerine kapandılar. Dünyadan neler alıp götürüyorlar kendi gezegenlerine bir söylesene bana? Neleri ticaret malı olarak satın alıyorlar dünyadan?"

Harsia'nın bu konuda bir şeyler bildiği yadsınamazdı, hele sorduğu şu son soru ilginçti. Maryem bu konu üstüne küçük bir araştırma yapma zorunluluğunu hissetti, soluk almadan atıldı:

"Ona bakacak olursan, Dünya Birliği ve Site devletleri, barış ortamından en çok faydalanan kesim olmuştur. Federasyon'a karşı bir araya gelen site devletleri, kolonilere nazaran daha büyük tehlike arz ediyordur. Sen şehirde bir kaç tur daha at da, dünyalıların gözünde Federasyon düşmanlığına daha yakından bak istersen." Maryem, devam etti: "Hem neden Federasyon gizlice, sitelerdeki özel şirketlere yatırım yapıyor ki? Amaçlarının sadece güç üstünlüğünü korumaya yönelik olduğunu herkes düşünüyor, öte yandan artık hangi şirketin paravan olarak Federasyon için ticaret yaptığı da meçhul. Bana kalırsa kimse hâlâ ne döndüğünü kavrayabilmiş değil." Maryem soluk almayınca Harsia onun yerine derin bir nefes aldı, lanet olası kadın boğulacaktı. Harsia aniden ondan taşmaya hazırlanan bir selin uğultusunu, bir depremin tıkırtılarını duyar gibi oldu.

"Federasyon, Dünya Birliğini istilaya mı hazırlanıyor?" diye kesip attı sonunda Maryem.

Sorunun ardından Harsia Omid, duyduğu bu cümleyi yeniden tekrarladı kafasında. Algısı, beyniyle olan bağlantısını geç kurmuş gibi, anlamı sonradan parıldayınca keskin bir kahkaha patlattı:

"Öyle ya, istila etmeye niyetli, üç milyonluk nüfusuyla Federasyon, on milyarlık bir gezegeni istila etmeye niyetli, üstelik en kısa zamanda. Ama gel gör ki, Dünya Birliği buna izin vermiyor işte... Diğer soruya geç! Dur, dur bekle... Federasyon neden özel şirketlere yatırım yapıyor falan demiştin; şöyle söyleyeyim, bu sadece bir karşı ataktır ve kolonilerin dünya ile gelişen ticari ağlarını baltalamaya çalışmaktır. Sen Solis uydusunun laboratuarlarında incelemeye alınan o garip TPU'ları, metal iskeletleri, robotik parçaları, reaktörleri, cevherleri, element

ve alaşımları ve daha binlerce koloni yapımı şeyleri görseydin aklın dururdu. Hepsini de baskınlarımızda toparlayıp durduk son on yıldır..."

Harsia'nın gözlerinin önüne Samaritan baskını geldi yeniden. Şatoya benzer kuleden sızan buhar bulutu, kuleyi canlandırıyordu. Başından kıçından gökkuşakları saçan kulenin silahları tüm evrende görülmemişlerdi. Federasyon orada alacağı muhtemel yenilginin geleceğini çok önceden görmüştü. Eranka bunu sezinleyebilmiş ve erken harekete geçmişti. Her ne kadar şato savunmasız bırakılmışsa da, aslında bu göstermelik teslimiyetçiliğin arkasında sinsi bir güç, kendini ve silahlarını bütünüyle Eranka'ya hissettirmişti. Lejyonerler diğer işbirlikçilerine hissettirmeden getirdikleri Botlag bombalarıyla izlerini pembe bir nükleer patlamanın ardından silmişlerdi.

Tanımadığı birisi saklandığı küçük kraterin içine can havliyle, onu korkutarak atlamış, elindeki koloni silahını göstererek bu silahların karaborsada iyi para edeceğini söylemişti. Başlığı bir koç kafasına benziyordu adamın. Derin soluk alıp verişlerinde kesik kesik, bu silahlardan daha iyilerini bulacağını söylüyordu. Kendi cebine çalışan ve çatışan korsan, kraterden ayaklandığı esnada gökkuşağının renklerine boğuldu ve bütün bedeni alev aldı. Adam parladığı gibi Harsia'nın burnunun ucunda yok oldu. Ondan geriye arta kalan tek şey, elinden düşürdüğü o silah olmuştu. Harsia, dakikalar boyunca içinde iki büklüm beklediği kraterden çıkmaya cesaret edememiş, damarlarında ona bir Federasyon askeri olduğunu anımsatan hormonlarının damarlarını yakan acısıyla terler içinde kalarak, yattığı yerden burnunu uzatmaya dahi karşı koymuştu. Benliğini sıkıştıran ikilem onda vahşi bir içgüdü yaratmıştı, içgüdü ölümün burnunun ucunda beklediğini söylüyordu ona. Öyle ki, ayaklandığı esnada kendisinden geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Her şeyi yakıp kavuran, yakıcı nura boğan ışık atomlarını serbest bırakan bu güç karşısında ayaklarının bağı çözülmüştü. Bu lanet yere neden kimliksiz gönderildiklerini anlayabiliyordu. Kendilerini almaya gelecek olan üç kuyruklu tahliye mekikleri pembe patlamanın ardından uyduya indiler ve onları aldılar.

"Doğru söylüyorlar..." dedi dalgın bir düşün sokaklarında yürürcesine, Maryem onun sözünü kesemedi."Koloniler ma-

sumiyetlerini çoktan yitirdiler. Herkesten daha güçlü, herkese karşı koruyabilecek, kafa tutabilecek seviyeye eriştiler. Federasyon onların kaplumbağa zırhlarının altında neler çevirdiklerini zaten çok merak ediyordu. Uydu onları on yıldır yakın takibe almış durumda. Teknolojilerini, askeri ve ekonomik güçlerinin erişebileceği son noktayı göremiyorlar. Son on yıldır ben kaç operasyona katıldığımı da sayamıyorum. Hepsinde koloni bağlantısı, uzantısı vardı. Bunu şimdi düşününce daha açık görebiliyorum. Doğrusunu istersen bu uğursuz düşünce aklımın hiçbir köşesini meşgul etmemişti bugüne dek. Bilmiyorum... Belki Federasyon'un palavrasında dönüp duruyoruzdur. Federasyon, kolonileri savaşa çekmeye çalışıyor da olabilir diyesim de geliyor ama kolonilerin sessiz sinsiliklerinin gerisinde yatan farklı şeyler olabilir.

Harsia yaşadıklarının kendine kalmasını istiyordu. Samaritan baskınında yaşadıklarını Maryem'e anlatmaktan vazgeçti. Bu kadının kendisini kullanma süresini uzatmaktan başka çaresi yoktu zaten şu an.

***

"Peki, sen bir Federasyon casusu musun?"

"Olabilirim..." dedi Harsia, sesinde ürkütücü, şaşkınlık verici bir ton vardı.

"Olabilir misin?" Eğer öyleyse, editörünün yüzünü hayal etti Maryem, sonra aklına Mtambe'nin uyarıları geldi. Bu odada tüm konuşmaları ona ileten bir şeylerin varlığından emindi. Mtambe'nin kendisine bahsettiği sis-askerlerini hatırladı. Sis-askerleri Federasyon'un solar sistemine yaydığı casuslarıydı. Harsia'nın onlardan biri olabileceği ihtimali kafasından hiç gitmiyordu. Onun casus olması Maryem için bir şans demekti.

Sis-askerlerinin varlığı karanlıkta el yordamı ile biçilen, çizilen, yazılan bir masaldı. Masal kahramanlarının acılı hikâyesi, en dramatik biçimleriyle bu adamların sırtından yazılıyordu hep. Harsia derin iç çekişlerle konuşma boyunca gelgitlerine takıldığı pencerenin boğuk ışığında, dışarıdaki kalabalığa sık sık bakıp kalakalmıştı ve her seferinde Maryem, bu dinlenme aralarında onu yalnız bırakıyor, öylece kendi hesaplarıyla baş

başa kalmasına göz yumuyordu. Maryem, Harsia'nın irkilen gözkapaklarına ve onun çaresizlikle parlayan yüzünün eskimişliğine bakakaldı öylece.

Harsia'nın aklı otuz yıl öncesine uzanıp gitti, gözlerinin kapakları yavaşladılar sonra durdular. Ayın gri yüzeyinde arkasında siper aldığı kayaların ötesinde parlayan kulede gördüğü sembolü anımsadı. Nefes nefese kalmıştı, başlığının gözlükleri aşağıdan buğulanıyorlardı her nefes alışında. Biraz önce önünde koşuşturan, ay doğumlu, kısa boylu kollon askerin üstüne bastığı mayınla patlayıp dış-uzaya havalanışını görmüştü. Kulenin ambleminin geçen gün, özellikle, gizlice görmeye gittiği Genes şirketinin amblemine yakınlığını düşünmüştü. Yıllar sonra hiç tahmin etmediği bir şehirde, gizlice, merakına boyun eğip o çok ünlü Genes şirketinin varlığıyla tanışmaya gitmişti. Donuk yeşil kristalit kulenin soğuk duruşu içini ürpertmişti. Nedense, ne zaman sis-askerlerinden bahsedilse aklına hep Genes'in amblemi, o kıvrımlı, dolunay sembolünün üstünde duran simgesi geliyordu. Sonra Maryem'e, Genes'te çalışacağını söylediği yalanını anımsadı. Kadın tüm sorgu boyunca ona iş süreci konusunda tek bir soru dahi sormamıştı.

"Yoruldum."dedi. "Daha fazla sorgu yok bugün." Maryem'in karşısından sandalyesini geriye iterek ayaklandı. Maryem yavaşça doğrulan dev adamın anılarıyla barışma yerine savaşmayı göze almış durgunluğunu düşündü elinde olmadan. Harsia Omid gözlerinden kaçmayan bakışlara oralı dahi olmadan, arkasını dönüp pencereye doğru gitti.

28.

Esra, gözlerini yeni doğmuşçasına kırpıştırarak açmaya çalışırken verdiği gayretin izlerini, kırışıklıklar ve acı çeken bir ifade ile görmek mümkündü. Ne zaman bayıldığını, ne kadar baygın kaldığını ya da hepsinden öte, nerede olduğunu bilemiyordu. Kulağında uğuldayan bir vızıltı vardı ve sesleri bütünlükten ayıramıyordu. Başına gelenleri hatırlamaya çalışmadan önce, sanki bir süreliğine nefes almayı unutmuş gibi, göğüs kafesini zorlayarak, gözleri kapalı, derin derin ağzından nefes aldı. Tıpkı kana kana su içer gibi. İlk soluğun hızla ciğerlerine işleyişini, oradan tüm bedeninde dolaşmaya çıkmasını titremelerle hissetmişti. Kafasındaki duyarsızlık, ona acı bir baş ağrısı sonrası orada bir darbenin boşluğunu fark ettirdi. Sanki kafasında bir nükleer parlama olmuştu; yani aslında ne olduğundan kendisi de emin değildi ama bir tarafını tamamen kaybetmiş hissediyordu. Kıpırtısız bir halde, alt geçitte kıçının üstüne oturmaktaydı.

Esra'nın aklına ilk gelen, El-Fahimi oldu bu süre içinde. Bir hıçkırık histeriklice dudaklarından dışarı patlayıverdi. Bir çocuğun terk edilmişliği, kaybolmuşluğu, yalnızlığı, içinde kabararak yükselmişti. Esra, kimi zaman hücre yenileme duşlarından sonra kendini böyle yapayalnız ve öksüz hissederdi, ıslaklığın ve çıplaklığının dokunuşlarında. Bu şehre geldiğinde peşinde olacaklarını, onu kollayıp, koruyacaklarını söyleyenler kendisini tamamen unutmuşlardı sanki. Bu unutulmanın çıplaklığını, ruhunun en kuytu köşelerine sızarken duyumsuyor ve artık her şeyden çok korkuyordu. En önce kendinden korkuyordu. Dahası artık her şeyin rastgele ve plansız olacağından, tüm hayatının alt üst edileceğinden ve bir gün, kendini tanıyamayacağı kadar değişip yeni ama yabancı birisine dönüşüvereceğinden korkuyordu. Bu yabancılık kasıklarından onu sıkıştırıyor, tüm sinirlerinde depremler yaratıyordu ve şimdi de, ne yazık ki beyninin yarısını söküp almıştı.

Korkarak etrafını kolaçan etti. Hemen yanı başında duraklayan temizlik robotunun dokunacak kadar yakın durduğunu ve kollarındaki siren lambalarını ışıldatarak ona metalik sesle bir süredir seslenmekte olduğunu ilk kez fark etmişti. Hızlı hızlı

soluyordu ve her nefesiyle kendini, yeniden şarj eden bir robot gibi dinlendirmişti. Yeterince enerjilendiğinin farkına varınca, yavaşça duvara yaslanarak ve dizlerine tutunarak robota yol verdi. Ayaklarının titremesine hakim olamıyordu nedense. Bu halde doğal görünüp, davranamamaktan endişeye kapıldı. Yürüme bantlarına doluşanlardan bir gencin tam o sıra, ona bakıp hınzırca gülümsediğini görmüştü. Genç adam ona doğru bağırmış, hangi uyuşturucuyu kullandığını sormuş ve ardından kendi stokunda olan çeşitleri, bağırarak sıralamıştı. Yürüyen bant, adamı uzaklara sürüklerken kendisini nerelerde bulabileceğini çığırmıştı kalabalığın içine.

Esra kafasındaki boşluğun hakikatten uyuşturucu sonrası geldiğine inanacaktı, daha önce hiç uyuşturucu kullanmadığı halde. Belki o adam, beni taciz eden adam, bana uyuşturucu vermiş olmasın diye bir fikre kapıldı. Derin bir rüyadan kalma görüntülerle anımsamaya çalıştı ama yapamadı, bir rüyanın tekrardan anımsanması kadar zordu bu. Karmaşa tüm evrenini kara bir bulut gibi kapsamıştı.

Kafasında hâlâ durulması gereken, fırtına sonrası bir karmaşıklık hüküm sürüyordu. Demin başında dikilen robot, gittiği yoldan geri dönüyordu ve birazdan Esra'nın dibine varıp ondan, buradan uzaklaşmasını, gitmesini isteyecekti. Nereye gitmeliyim diye sordu kendi kendine. Sanki, yarım kalmış bir işi vardı da tamamlaması gerekiyor ve nereden başlaması gerektiğini hatırlaması için onu zorluyordu. Kafasında çakmaya hazırlanan yıldırımlar destesinin açılıp, ortalığa bir anda dağılacağı düşüncesiyle içi doldu, huzursuzlandı. Kâbus, kötü şeylerin bir anda olabileceğini, kendisinin olaylara hakim olmaya çalışmada sadece bir kukla gibi kalacağını söylüyordu.

Esra kâbuslarından kaçmak istercesine, sırtını dayadığı duvardan vücudunu ileri iterek güçlükle uzaklaştı. Ciğerlerine depolamaya devam ettiği enerjiyi buradan kaçmak, uzaklaşmak için kullanacaktı, kullanmalıydı. Robot onu takip ediyordu. Bantlara doluşan insanlar bir yerlere gidip bir yerlerden geliyorlardı. Her şey ve herkes kaotik devinimlerinde kıpır kıpırdı ve onun hareketlenmesi, hızlanması, durgunluğundan kurtulup ivme kazanması, kâbuslarından bir an öne kaçıp uzaklaşması gerekiyordu.'...eve gitmeliyim, dinlenmeliyim. Eğer biraz

uyursam, biraz beslenebilirsem kendime gelir ve oturup her şeyi sil baştan daha sağlıklı düşünebilirim.' diyordu.

Esra uzun süreli bir uzay yürüyüşünden yeni dönmüşçesine bitkin hissediyordu kendini, sarsak adımlar atarak hızlı ilerlemeye çalışıyordu. Hâlbuki yönünü belirleyenin kendisi olmadığının farkına varamıyordu. Ayaklarının isteklerine bilinçsizce uyarak alt geçitten çıkıp, geldiği yoldan geriye dönmeye başladı. Kâbusun adı bu olmalıydı: derin, dipsiz bir kuyuda uzay yürüyüşüne çıkmak... Sarsaklığının ve başının içinde dönen ve henüz durulmaya niyeti olmayan dalgaların tanımıydı bu.

Biraz sonra korkularının bir kısmını paçalarından savurmayı denedi ve mantığın kapılarını zor da olsa aralamaya çalıştı. Kimdi o adam? Neden beni buldu diye sordu kendine, sanki şehre geldiği andan bu yana asıl belasını arayan kişi kendisi değilmiş gibi. El-Fahimi'nin bu şehirde onu yalnız bırakmayacakları sözü verdiğini anımsadı ve bu adamın o sözün bir parçası olduğunu tahmin etti. Gözetleniyormuş hissiyle, bir sarhoş gibi yürüdüğü yol boyunca etrafını kolaçan etti sonra kalabalıktan uzaklaşarak bir dükkânın vitrinine ilişip sırtını duvara verdi ve beklemeye koyuldu. Gözlerinin bu molada aydınlanmasına, görüntülerin berraklaşmasına izin verdi.

Tanımı konmayan bir paranoya hissi onu yönetiyordu ve Esra pekâlâ bunun farkındaydı. Paranoyasına engel olamayacak denli sıcaktı yaşadıkları ve hemen soğuyup, mantıksal sınırlara giremiyorlardı. Sokağı çaprazlamasına geçerken, varlığını arzuladığı bir şeyi bulmak için nedensizce ceplerini aramaya koyuldu. Neyi aradığını o da bilmiyordu, belli ki, bulunca öğrenecekti. Hâlbuki cepleri bomboştu. Bilek bilgisayarına baktı, şehrin belediye bağlantısındaydı ve hiçbir mesajı yoktu. Bir süreliğine daha yürümeye devam etti. Ağzındaki ekşi tadı, mide suyuna benzeterek yutkundu.

Esra, gerçekliğe dönmek için gözlerini, acıtırcasına ovuşturmaya devam etti. Sarsaklığını iyileştirmeye pek faydası dokunmuyordu bunun, aksine kaşıdıkça artan bir kaşınma dürtüsüyle daha fazla ovuşturuyordu. Gözlerini kapadığında soluk mavi bir evrene açılan bilincinin kendisine oynadığı garip oyunu hiç beğenmeyecekti. Açık mavi bir perde vardı bakışlarının altında. Baygınlık süresince hep gördüğü, bu mavimsi evrendi

aslında ve ne yazık ki, açık mavilik, gökyüzü gibi unutkanlığı, boşluğu, sonsuzluğu simgeliyordu onun için. Sonsuzluk, bitmeyen, sonu olmayan bir şeydi. Korkutucuydu.

Birkaç saniye sonra göz kapaklarının gerisinde hiç alışkın olmadığı bir değişime tanık olunca tüyleri diken diken oldu. Mavi evreninde hareket eden siluetler görmeye başlayınca, başkasına ait olan hayaller akıntısına düştüğünü sandı. Çünkü bir rüyanın artığı olan görüntüler vardı göz kapaklarının altında ve ne kadar kendini silkelerse silkelesin, gözlerini deşercesine ovuşturursa ovuşturun bir türlü hayaletlerden kurtulamıyordu. Dahası her sahnenin düşüncelerine uygun hareket ettiklerini fark etmesi tüylerini diken diken edecekti.

Esra, içgüdüsel bir tavırla her şeyi kavrayabileceğine inanıyordu. Bu görüntülerin kendisine ait olmadığına ve dışarıdan Promitium çipine işlendiğine olan şüphe ve inancı, onu bir anda öfkelendirmişti. Alt geçitte onu bulan adamın kendisine ne söylediğini anımsayabilseydi, bu hayalleri daha farklı yorumlayabilirdi. Kaçmak ile kalıp tutsak olmak arasında bir yerdeydi. Öte yandan bir ışık kaynağından parlayan görüntülerin karmaşıklığı, artan bir hızda beynini ele geçiriyor gibiydi.

İçine düştüğü bu hezeyan hali, Promitium çipine çok özel bir yazılımla işlenmiş kodların, bekledikleri anahtar ile açılmasından sonra oluşmaya başlamıştı. Sadece bu hezeyan değildi salt Esra'yı perişan eden; tüm duyuları ve algısı aşırı tetiklenmiş, ona bilinmeyen başka şeylerin farkındalığını yaşatmaya başlamışlardı. Dışarıdan burnuna gelen o garip kokuların okyanusuna düştüğünde, yolunu nasıl bulması gerektiğini biliyormuşçasına durup çevresine bakınmıştı. Sanki bir an beyninin bir köşesinde ışığı diğerlerinden daha kuvvetli bir düşünce flaş gibi patlayıp sönmüş, gözlerini köreltmişti.

Bu yaşadığı deneyim, Esra'nın iletişime girmeye başlamasının ilk aşamasıydı. Kendisi Promitium çipinde ve kafatasısının diğer bölümlerinde dönen dolapları kavrayamasa da birazdan gördükleri başkalarınca da görülebilecek bir aydınlığa ulaşacaktı. Aşama aşama hazırlanışı kısmen bir kaç gününü alacak, her adımda başka bir olay ona yeni bir hayatın kapılarını aralayacak ve iletişim hattı tam anlamı ile kurulacaktı.

Dolambaçlığını ayaklarının içgüdüsüne bıraktığı yolların ve tanımı olmayan tutkulu koşusunun sonunda, meydanı çok geniş bir parka vardı. Milenyum parkında, Esra burnuna gelen tüm kokular arasından yaşlı ormanda yeşermiş bir ağacın, havadaki en baharatlı kokusunu ağır bir dalga halinde hemen önünde duyumsayabiliyordu. Koku öylesine yoğun, çekiciydi ki, Esra kendini biraz olsun daha iyi hissetti. Piramidin etrafında arılar gibi çalışan robot sürüsünü görmek tedirginlik vericiydi.

Ayakları onu doğruca piramide götürdü ve oraya yaklaştıkça kulağını tıkayan balon patlamışçasına daha iyi duymaya başladı. Bunun sonucu olarakta Esra, kulağında kıpırdanan mors alfabesine benzer mırıltıları daha iyi seçebilir oldu. Ama piramidin 12 numaralı kapısına yaklaşınca zınk diye kapının eşiğinde durdu; sanki tam o esnada bağlantı koptu ve ayakları oraya geliş nedenlerini kaybettiler. Sersemleyen adımları peltekleşince, üstüne üstüne gelen insanların önünden kenara kaçtı.

'Ne oluyor bana böyle? Kendime neden hakim olamıyorum?' diyordu kendi kendine. Bu şehri terk edecek olmanın hüznü, kara bir bulut gibi üstüne çökmüştü şimdi. Üsten ayrılırken aynı duyguya kapıldığını hatırladıktan sonra hafıza kayıplığının gittiğini fark etti ve o esnada alt geçitte onu köşeye sıkıştırıp yardım eden adamı, yüzünü, söylediklerini hatırlamaya başladı. Adam kendisine daha dikkatli davranmasını fısıldıyordu. Kafasındaki Promitium çipine işlenmiş yeni yazılımın kendisiyle iletişime geçeceğini söylediğini anımsayınca, başına neyin geldiğinin farkına vardı. Göz kapaklarının altında belirmeye başlayan görüntüler, o vakit gerçek anlamlarını kazanmaya başladı. Kulağında uğuldayan kıyamet düdüğünün sesini daha berrak duydu. Aklında fırtınalar yaratan tüm düşünceler belli bir nehir yatağında ilerler oldular.

Esra, şimdi kim olduğunu çok iyi biliyordu; neden burada olduğunu, kimi ve neyi beklediğini. Oturduğu bir tezgâhın ucunda, genç bir kızın kendisini ürkek gözlerle seyrettiğini görünce üstüne başına çeki düzen verme ihtiyacı duydu. Arkasını dönüp piramidin içine girmek istedi ilkin, tam görmediği halde gizli kaldığını bildiği ormanın ağaç gövdelerini seçebiliyordu.

Yarım saat sonra beklediğinin gelmeyeceğini ve ayaklarının onu içeriye, parka ormana doğru taşımayacağını, burnuna dolan polen ve ağaç kokusunun buğusuna daha fazla dayanamayacağını, tiksinti dolu bir his eşliğinde duyumsayınca oradan serseri bir kurşun gibi neredeyse önüne bakmadan uzaklaştı. Gözü dönmüştü yine, etrafını görmüyordu. Kaybolmuştu kendi içinde. Bulvarlar ve ara sokaklardan sonra bir asansöre binip yukarı çıktı. Denetimlerin sıkılaştığı orta kata giremeyeceğini anlayınca tekrar aşağı inip boş boş dolaştı.

Dakikalar sonra Milenyum parkından daha küçük bir meydana çıktı. Burası küçük sakin, ortasında koca bir heykelin bulunduğu köy meydanını anımsatan bir yerdi. Pek kalabalık görünmeyen ama tenha da denmeyecek meydanda gözlerini heykelin üstüne dikti, sonra doğruca yanına gitti. Bir denizkızını anımsatan heykelin karmaşık sanatsallığı içini ürpertmişti, baktıkça bilinci uyutan garip bir şekil ve taştan yapılmıştı. Esra'nın heykellerden hoşlandığı ya da sanatın herhangi bir dalından anladığı pek söylenemezdi ama yine de elinde olmadan ona doğru yürümüştü. Bunu yaparken içinde kıpır kıpır olan heyecana ve dürtüye dur diyememişti. Heykelin dostluğuna ihtiyaç duyar gibi gelip ona sırtını dayadı. Nedenini bilmeden gözlerini kapatıp bekledi sonra etrafını kolaçan etti, meydanın dışında porrad araçlarının iniş kalkışları gözüne çarpmıştı.

Esra aradığını bulmuşçasına heykele en yakın park yerine gidip ilk sırayı kaptı. Bir kaç dakika sonra porrad taksilerden birisi, bu boş heykele yakın bulunmasından dolayı pek tercih edilmeyen, arka kapakçıkların düzenini kolayca bozabilen yanlış açılı park yerine beklenenden ve normalde olabileceğinden daha ustaca inip onu aldığı gibi, inildeyerek hızla havalandı.

Esra, yılan kuyruklu bir kadına ve çevresinde çatallarıyla havada uçuşan bebeklere benzettiği yeşil taştan heykele havadan bakarken yanındaki adama döndü:

"Beni almak için çok bekledin mi?" dedi.

"Senden önce başkaları daha vardı, sen çabuk geldin... Seni çabuk bulabilmiş olmaları işime geldi benim... Aşağıda polisler fazlaca meşguller. Olacaklar hakkında bilgi almış olmalılar. Operasyondakileri uyarmamız gerekecek..."

Esra operasyon kelimesini duyunca heyecanlandı, gözlerini kapadı. Porrad aracı bir kedi gibi mırlayarak uçuyordu kuleler ve tek tük görünen kuşlar arasında. Esra açık bir evrenin göz kapakları altından nasıl renklenip değiştiğini izledi. Mavilik, bir kâğıdın üstündeki mürekkep gibi dağılarak doğal gerçekliğe dönüşüyordu. Artık gördüklerinin düş olmadığını saydam berraklığa kavuşan son görüntüden anlayabiliyordu, çünkü hayalinde geride kalan heykelin görüntüsü duruyordu.

Heykel, kendisini Milenyum meydanından bu yana çağırmış, Esra'nın kulağına fısıldanan gizli bir melodi gibi yol göstermişti. Esra gözlerini yavaşça aralayıp yanındaki adama baktı, aklından sormaya çekindiği soru geçiyordu; 'Acaba biliyor mu?'

***

Esra, porradtan ininceye dek pilotun kendisine gösterdiği Fçelik, Trd-titanyum karışımı, solgun ve bir o denli eski duran apartmanın ana kapısını, henüz inişe geçmeden hatta buraya varmadan önce düşünde gördüğünü söylemedi. Porradın onu bıraktığı yolu hızla kesip kapısına geldi. Bina bir kaç yüzyıllık geçmişi bedeninde barındırıyordu, onun bu yaşlı hali Esra'ya ne hoş geldin, ne de git buradan diyordu. İçine dolan bir ürpertiyle sanki bir masal dünyasına adım atıyormuşçasına, sessizce kapının önünde durdu bir süre. Bu antika semti eski kuleler mezarlığına benzetmişti. Yıkıntılardan kaptıklarını dışarıya çıkaran robotların uzaktan yankılanan seslerle durmadan çalıştıklarını duyuyordu.

Burası şehrin garip bir köşesiydi, hastalıklı bir yerdi ve boş duran sokaklarda tek tük dolaşan bir kaç kişiyi porrad inişe geçtiği sırada görebilmişti sadece. Terk edilmiş bir yerde, belirsiz gizli bir operasyona yalnız başına gidiyordu, üstelik Promitium çipinin kehanetlerine tanık olmaya başlamasıda ayrı bir bela gibi görünmüştü kendine. Aralık bırakılmış kapıya dokunmadan, içeri sıyrılıp karanlığa daldı.

Bir köşede onu bekleyen bir robot, koca kafasını zincir yapılı boyunun üstünde sallayarak, temkinli, çevresini yoklar

adımlarla çıkıp Esra'ya yöneldi. Robot, etrafında bir tur attıktan sonra gelip yüzüne karşı durdu.

"Evet? Hadi götürsene beni sahiplerine, aptal yaratık..."

Robot bir kez kafasını, 'hazır mısın?' dercesine salladıktan sonra sırtını dönüp hızlı adımlarla geniş alana doğru yürümeye başladı. Esra, ayaklarında koşacak gücü bulamayacağını düşünürken, çaresizliğe batarak robotun arkasından bakındı.

Robot uzun boynunu katlayıp, ceylan bacaklarının üstünde doğrularak koşuya başlarken arkasındaki kadına bakma ihtiyacı duydu. Esra'nın kıpırdamamış halini görünce duraklayıp boynunu devenin boynu gibi bükerek, hadi yürü dercesine takırtılarla kafasını oynattı. Esra zorla yürümeye başladı. Uzay yürüyüşünden henüz geri dönen birisinden var gücüyle koşmasını istemek kadar saçma bir zorlamanın acısı ile yüz yüzeydi. Halihazırda onu buraya getiren porradı bulabilmek için sarhoş haliyle bayağı bir mesafe kat etmişken, yeniden koşuya başlamak ona tam bir eziyet gibi gelmişti. Önce bir iki adım atıp hızlandı. Boşluğa adım atan ayaklarını, kasıklarındaki ağrı ve baldırlarından çekilen yayların gerginliği ile sertçe yere vurmaya başladı. Ayaklarını bu şekilde yere sağlam vurdukça hızlanmaya, önce acıyı, dolayısıyla sonra da ayaklarını hissetmeye başladı.

Kulenin içinde yıkılmış duvarlar, dökülmüş kirişler, parçalanmış, dağıtılmış eşyalar arasından geçerek, bir duvar arasından sokağa çıkıp başka bir kuleye koşarak geçtiler. Öndeki robot arada bir kafasını geriye tam döndürüp bakıyor Esra'nın varlığından emin oluyordu.

Sokaklarda kimsenin olup olmadığına bakınmadan Esra, yol boyunca duraksamaksızın nefes nefese koştu, ta ki robot bir kulenin alt katlarından birisinin duvarında açılan bir gediğe ulaşıncaya dek. Burası yarı karanlıktı ve eski bir park alanı olmalıydı. Esra bir kaç kere robota hiçbir şey göremediğini yavaşlamasını ve ortamı daha güçlü aydınlatmasını söyledi. Robot yavaşlamanın dışında söylenenlere aldırış etmedi. Şimdi ise ayaklarının üstüne çömeldiği yerden ışıklarını duvarın içindeki gediğe tutmuş, Esra'yı beklemişti. Ona buradan gitmesini işaret edince Esra, şüpheyle durakladı. Koşmaktan sırılsıklam olmuş nefes nefese kalmıştı:

"Buradan mı?" Esra gedikten çömelerek, sürünerek geçebilecekti. Işığın karşıda dokunduğu yer bir duvardı.

"Sen gelmiyor musun?" diye sordu önce, sonra kendi kendine cevabını verdi: "Hayır, robot gelmiyor; o dışarıda kalacak. Seni tünelin karşısında bekliyorlar, hareketlen biraz!"

Esra tünele girdi, arkasından kendisine ışık tutan robot o diğer tarafa varıncaya kadar bekledi. Diğer uçtan çıktığında ise robot, Esra'yı karanlıkta yalnız bırakarak çekip gitti. Karanlıktan bir el sertçe uzanıp elini tuttuğunda Esra, soğuk metal zırha hırsla saldırmaktan son anda vazgeçti. Zırhın içinde metalik konuşan birisi ona korkmamasını söyleyip, çekiştirerek karanlıkta peşinde yürüttü.

Bir kaç dakika sonra daha aydınlık bir odada üç zırhlı adamın arasında ve şerit kapsülün ara bağlantısında bekliyordu. İkisi zırhlarının başlığını çıkarıp yüzlerini açtılar. Bunlardan birisi, erkek zırhının içine girmiş bir kadındı. Esra, onun nasıl bu zırha sığabildiğine şaşırdı. Sonra kendi göğüslerinden, iriliğinden ve yaşamakta olduğu değişiminden utandı.

"Esra Suadek?"

"Evet benim."

"Birlik askerlerinden..."

"Evet."

"Bileğini uzat... Diğerini, boş olanı önce..."

Esra tereddütsüz, sol bileğini uzattı. Kadın belindeki çantadan geniş, saydam metalden kelepçe benzeri sade görünümlü bir bilegi çıkarıp Esra'nın koluna taktı. Esra bunun ne olduğunu sormaya niyetli değildi. Bu bilegi operasyona adanmışlığın ve sürecek bağlılığın kanıtıydı. İçinden yine neden bu operasyona seçildim sorusu geçerken, ek olarak birde lanet ekledi sorusunun sonuna. Esra'nın sessiz boyun büküşündeki uysallığına açık cevabı yine kadın verecekti.

"Öncelikle senin kaybolmamanı sağlayacak bu alet, sonra bize nerede olduğunu ve yaşayıp yaşamadığını bildirecek... Ayrıca istemediğimiz şeyleri yapmana ve sözümüzden dışarı çıkmana da engel olacak. Operasyonun nasıl sonuçlanacağına dair hiç kimsenin bir fikri olmadığından..."

"Sizde mi operasyonun ne olduğunu bilmiyorsunuz?"

"Her şey kurulu hale geldikten sonra haber verecekler." dedi kadın, sonra bilmiş bakışlarını Esra'nın vücudunda gezindirdi. "Bizim kim olduğumuzu biliyor musun?"

"Evet, site karşıtı partinin adamlarısınız değil mi?"

"Birlik askerlerinin politik olmamaları çok zavallıca bir şey..."

Adam dayanamayarak Esra'ya tırnak ucunda bir mercimek tanesi uzattı;

"Bunu kulağına yapıştırmanı istiyor. İletişimi için..." Esra mercimek tanesini kulağına soktu.

"Duyabiliyor musun beni? "Adamın dudakları hiç kımıldamıyordu, bir vantrolog şakasıydı bu. Kafasını evet der gibisinden salladı. "Senin beklediğimiz kişi olup olmadığını test etmemiz gerekiyor." dedi. Adamın özür diler bakışı Esra'ya güvenliği sıkı tutuklarını düşündürürken, sonucuna katlanmak zorunda kalacağı bir şeyler yaşamak üzere olduğunu ve bunu asıl işin bir parçası gibi olduğunu kabullenmesi gerektiğini söyledi. Kafasındaki ses ona sakin olmasını bunun yapılması gereken basit bir işlem olduğunu söylüyordu. Esra nefesini tutarak sese kulak verdi.

"Ne yapacaksanız yapın! Sıkılmaya başlıyorum ben."

"Merak etme canın yanmayacak. Sabırlı ol biraz." dedi üçüncüsü. Esra solundaki adamın silahına baktı, sonra bilerek gözlerini başlığın mor kristaline dikti.

"Bilek bilgisayarını uzat bana..." dedi gırtlağından konuşan vantrolog, "...bilgilerinin onaylanması gerek, bakalım bize neler göndermişler seninle." Esra brifingde kendilerine verilen bilegisini vantrolog adama uzattı çekinmeden. Bir kaç saniye sonra yazılım onaylandı, Esra sonra gen testinden geçti. Son testte vantrolog adam hologramını açıp ona bir şey gösterdi. Esra'nın önüne bir hologram resminden fırlamış, eski model bir lazer topu gelmişti. Kısa namlulu topun, kontrol paneline dokunacakmış kadar yakından bakındığı esnada görüntünün filmi koptu. Vantrolog onu uyandırırcasına sordu gördüğü şeyi. Esra onun eski model bir 'Olfer' olduğunu söyleyince, adam heyecanla yerinde sıçradı.

"Tamam, işte bu... Yola çıkmadan önce sana son bir soru sormak istiyorum. Gördüğün bu silahı kullanabilecek misin?"

"Hiç şüphen olmasın..." dedi Esra, kaşlarını çatarak kendine olan güvenini sergiledi. Öte yandan kendisini bu silahı kullanmak için operasyona dahil ettiklerine inanmakta güçlük çekiyordu. Gözlerinin önüne serilen topun eskiliğine rağmen zorlanmadan, bu silah ile koca bir kargo gemisini düşürebileceğini hesaplayabiliyordu. Silahın atabileceği mühimmat yelpazesi Esra'nın belleğinde hızla sıralanıp listelendiler. Bu silah ile vurmasını isteyecekleri hedef konusunda en acımasız tercihi yapmış olanların ne tür bir plan içinde olduklarını tahmin etmeyi denemedi. Olfer topu eski modellerden olmasına rağmen, neredeyse iki dünya savaşı görmüş bir silahtı ve küçümsenmeyecek bir yıkım gücü vardı. Kullandıracakları lazer kütlesinin yoğunluğuna bağlı olacaktı vermek isteyecekleri zarar.

"Benim adım Patros..." dedi vantrolog dudaklarını kıpırdatmadan. "Senden ve kullanacağın silahtan ben sorumluyum, bu konuda sana yardımcı olacak kişi benim. Bu silahı kullanman için ne gerekliyse bana söylemelisin, çok kısa zamanda hazır olmak zorunda kalabilirsin."

Esra, bu tür eski model ağır silahların tek kişilik kullanıma uygun olmadıklarını bildiğinden sorma ihtiyacı duydu: "Benim dışımda topu kullanabilecek başka kimse var mı?"

"Ben varım." dedi Patros. Vantrologun suratındaki şaşkınlık onun yalan söylediğini ele veriyordu ve Esra bunu göremeyecek kadar aptal değildi.

"İyi... Çünkü bu külüstürler bazen hedef ayarında ve mühimmat yüklemede ayar sapması yapabiliyorlar ve umarım sen bu aksaklıkların üstesinden nasıl geleceğini biliyorsundur yoksa bu işi tek başıma yapamayacağımı, mutlaka sana ihtiyacım olacağını tahmin edersin. Yani yanımda ikinci birisi, yardımcı bir atıcı olmadan bu silahı tek başıma kuramam ben, yalnız başıma imkânsız!"

"Bu kadar zor mu?" diye geveledi kadın. Esra profesyonel olmayanlara kendi işini anlatmaya hiç niyetli değildi. Halihazırda ayaklarındaki sancı sırtına vurmuşken, suratını ekşiterek baktı kendini pek beğenmiş duran kadına.

"Ne sandınız bu işi, bana ihtiyacınız olmayacak kadar kolay mı? Hiçbirinizin tahmin etmediği kadar zordur onu kullanmak. Partici asilerin bu ağır silahı daha önce kullandıklarını hiç

sanmıyorum, size fazla kaçardı bu alet. O zaman elinizdeki tek adam olarak ben kalıyorum. Zaten içinizde bu silahı kullanabilecek olanınız çıksaydı pek şaşardım. Umarım başka bir profesyonel askeriniz daha vardır yoksa..."

"Esra, bizi küçümsüyorsun henüz tanımadan. Kesinlikle birini buluruz yanına. Buradan bir uzaklaşalım da önce..." dedi kadın burnunu kıvırtarak.

"Zırh lazım bana" dedi Esra, sonra utanarak ekledi: "Büyük beden olması lazım."

"Toplama zırhlarımız var ama hepsi otuz yıl savaşlarından kalma... Yinede çoğunun lazer yansıtıcı karbon seramik kaplaması var. Benimle gelirsin sana gösteririm birazdan..."

Kadının sarf ettiği biraz kelimesinin zaman içerisindeki çizelgesinin uzunluğu, Esra için yaklaşık bir zaman aralığını içeriyordu ki bu da bir çeyrek saat ya da en fazla yarım saat aralığı idi. Oysa duraksamaksızın iki saatten fazla yol aldılar, zemin katın altına gömülü eski metro yolları ve tünellerinde. Yıkıntılar ve terk edilmiş eski Fçelik raylar üstünde koştukları sürede Esra, buradaki yapının şehrin en eskilerinden olduğunu gördü. Fçelik raylar paslanmış demir raylara yama yapılmış duruyorlardı bazı azınlık bölgelerde. Manyetik ray sisteminin icadından önceki tarihlerde koşuyorlardı. Vücuduna gelgitlerle çarpan ağrılarına rağmen koşmaya devam etti. Bir ara eski bir istasyonun önünde diğerlerini durdurup, nefes almak istediğini söyledi. Çabuk yorulmasından rahatsız olan üçüncü adama kafasındaki yeni yazılımın başını döndürüp, midesini bulandırdığını haykırmak istedi, ama bu seferde suskun kalmayı yeğledi.

Uzun soluklu maratonun ardından tünellerin en karanlık ve Esra'nın neredeyse sonar gözlüksüz en kör olacağı bir yerlerde, Patros kendi kendine konuşurcasına, bir duvarın yıkıntısından içeriye gireceklerini mırıldandı. Esra, zaten şehrin en derin ve kayıp bölgelerinde yolculuk ettiğini sanıyordu ki, şimdi içerinin içerisini daha derin ve yasaklı bölgeleri görecekti.

Esra, ağrılarının, sancılarının had safhasında, dayanamamanın korkusu ile önünü göremediğini kısık sesle haykırdı. Sesindeki öfke tonu beklenenden daha elektrikli fırlamıştı dışarıya ama etkisi çabuk ve kesin olmuştu. Koşarken sık sık geride kalıp, ağır koşan Esra'yı kollarmış gibi görünen kadın ona, bel

çantasından çıkardığı sonar gözlüğünü verdi. Yürümeye devam ettiler.

Bağlantı amacıyla sonradan isyancılar tarafından açılan tünelin sonunda Esra, hiç ummayacağı bir yere vardıklarını gördü. Burası zemin katın altında unutulmuş, ezilmiş bir ara katı andırıyordu. Dar sokağın ezilmişliğine perde çekercesine anofpik kromdan borular ve destekleyiciler her iki yana, nöbet tutan askerler gibi dizilmişti. Bu direkler ormanında kıvrılmadan, eğilip bükülmeden yürümek imkânsızdı neredeyse. Kıvrımların yarattığı engellerin arasından, zemin katın caddelerinden sonra Esra'ya çok dar gelen sokaklarından geçip paslanmış kapısını üç zırhlı adamın zorlukla aralayabildikleri bir hangarın karanlığına gizlenmiş kocaman bir boşluk gördü. İçerisi tozlu bir boşluk ihtiva ediyordu. Bunun dışında ise hangarın derinlerine uzanan, sesi çıkmayan bir hiçlik vardı içeride. Esra içine doğan bir hisle, alt geçidi terk ettiğinden beri aklına dolan belirsiz görüntülere güvenmesini telkin etse de, bu hangarın serinliğine karışan soğuk görüntüsü onu çok tedirgin etmişti. Nereye gidiyoruz sorusu ister istemez mantığının tellerinde çınlamaya başlıyordu.

"Nereye gidiyoruz böyle?"

"Bir yere gitmiyoruz... Vardık." dediler, Esra boşluğa gözlerini kıstı.

Hangarı boydan boya yürüyüp geçtiler. İlerledikçe karşıda belirginleşen kapıya benzer duvardaki bir çıkıntının önünde durdular. Önce bir h-göz onları inceledi sonra kapı ağır basınçlı bir vuruşla yukarıya doğru çekildi. Kapının eşiğinde kendilerini karşılayan robot iki kolunda ağır silahları ile onları bekliyordu. Esra daha ilk adımda gördüğü bu robotun savaşma yeteneğinin hiç fena olmadığını düşündü, zira robotun sol kolunda Federasyon'un otuz yıl savaşlarından önce kullandığı dünyalı, aylı eski logosu bulunuyordu. Kendi imkânlarıyla küçük çaplı ordu kuran bu insanların çabaları küçümsenmemeliydi.

Dar güvenlik koridorundan geçip, ikinci bir hangara açılan basınçlı kapının arkasına gizlenmiş asıl noktaya, harekât hangarına girdiler. Hangarın içi en ince ayrıntısına kadar düşünülüp, planlanmış bir kontrol merkeziydi. İçeride sonar eksenli, gemi ya da mekiklerde kullanılmış türden hologram radarları

ve etrafında, hologramda kalp atışlarıyla şekillenen verileri yorumlayan radar gözlemcilerini fark etti. İçeride değişik boyut ve modellerde yedi robot daha bulunuyordu ve hemen hepsi silahlıydılar. Süs amaçlı buraya getirilmedikleri, robotların donanımından anlaşılıyordu. Herkes bir şeyler yapıyor, kimse ortalıkta boş boş dolaşmıyordu. Profesyonelce tasarlanmış bir operasyonun hazırlığını seyrediyordu Esra. Kendisini getiren kadın, başlığını çıkarıp silah parçalarından oluşan bir masanın üstüne bıraktıktan sonra Esra'ya onu takip etmesini söyledi.

Bir kapıdan girip birkaç uzun koridor dolandılar. Esra başının tepesinde boydan boya uzanan borulara çarpmamak için kamburlaşarak yürüdü. Sonra kadın bir kapıyı açıp içerideki ışığın düğmesine dokunarak odayı aydınlattı. Esra kadının ona adını söylemeyişindeki şüpheli, güvensiz tavırlarına isyan etmek üzere olduğunu sezinliyor, bu sebeple başkışlarını kaçırarak ona çatmamaya özen gösteriyordu. Belli ki, burada pek arzu edilen birisi olmadığını ona hissettirmeye çalışıyorlardı; 'sanki ben pek hevesliydim sizin bu piç operasyonunuza' diye iç geçirdi.

Gerçekte, Esra'nın buradaki varlığını anlamlandıran tek şey, o lazer topuydu. Hiç değilse, şimdilik çok kıymetli birisiydi ve onu koruyup gözetmeleri gerekiyordu. Belki de bu sebeple ona soğuk davranıyorlardı. Çünkü Esra, onlardan daha önemliydi; her ne kadar yabancı ve operasyona dışarıdan ithal edilmiş olsa da durum buydu.

"Burada fazlasıyla zırh var, kendine istediğini seçebilirsin. İstersen Xax pilleriyle çalışanlardan birini de alabilirsin ama pillerin uzun ömürlüsünü bulmalısın, onlara pek güven olmaz hani... Benim ana salona dönmem gerek, sen yolunu bulabilirsin değil mi?"

"Evet, bulurum. Zor değil... Ne kadar vaktim var?"

"Yarım saate hazır ol, beni ya da Patros'u bul, tamam mı?"

Esra yarım saatte yepyeni bir zırh yapabileceğini hesapladı, sessizce kafasını sallayıp kadının suçlayıcı bakışlarından gözlerini kaçırdı. Kadın arkasından kapıyı çekinceye kadar bekledi, sonra ağır ağır, titreyen bacaklarındaki sızıyla soyunmaya başladı. Buraya kadar ki koşuşturmacada nasıl bayılmadığına şaşırmıştı; çünkü yol boyunca kendini kaybetmiş halde koşmuş,

tam bir uyurgezer moduna girmişti. Bütün vücudunu ezip geçmiş olan yorgunluğun uçurum kenarında durmuş bekliyordu şu an. Odanın içinde üç küçük tepecik olmuş, zırh parçalarının soğuk zeminine kendini atıp, ellerini dizlerinin arasına alarak öylece kıvrıldı; bıraksalar üç gün uyuyabilirim diyedüşündü. Üstlerindeki şehirde kalan huzurlu hayatını şimdiden arıyordu. O bol bol uyuduğu, yemek yediği, dinlendiği, gezindiği, alışveriş yaptığı üç beş günlük hayatını şimdiden özlüyordu, belki daha uzunca bir süre özleyecek gibiydi. Yarı çıplak kaldığında kendisini yakalayıp, haklayan o ürperti, yine soğuk terli ensesine yapışmıştı. Şimdi buradan kalkıp bir operasyona katılmak, hem de ağır silahlı, geniş kapsamlı bir operasyona katılmak zorunda kaldığına hem şaştı, hem de kızdı. Her şey kendisine kötü bir şaka gibi görünüyordu zaten. Eğer birisi geri dönüp, üsten bu yana başına gelenlere baksa ona hak verirdi bu şaka konusunda.

Birkaç dakikalığına öyle yarı çıplak, kıpırdamadan soğuk zırhların üstünde uyukladı ve düşlere dalmayı düşledi. Aklına takılan gerçekliğin korkusuyla gözlerini aralayabildi sonra. Hedefi gördüğünü sanmıştı, düşlere dalar gibi olduğu kısacık bir an. Oysa kendisi mecburen düşlemişti hedefi. Görüntü aslında sıradan bir düştü, gönderilen bir vahiy değildi, farkı gayet net seçebiliyordu Esra.

Promitium çipine iletişim kanalından gönderilen görüntü gözlerinin arkasına düştüğünde, dakikalarca hatta saatlerce öylece değişmeden takılı kalabiliyordu ve Esra'ya kendini ısrarla gösterip varlığını bu sayede duyurabiliyordu. Vahiy görüntülerin farkı buydu, doğal düşlerinden. En ince detaylarına dek inebilen ve düşüncelerinden çok farklı bir mekanizmayla işleyen bu iletişim teknolojisinin, ruhunda yarattığı ürperti, kimi zaman tanrı ile iletişime geçtiğini düşündürtüyordu. Tanımı henüz olmayan, varlığı ispatlanmayan bir şeye sahip olmak, gelecek günlerin korkutuculuğunu imgeliyordu. Esra korkuyla gözlerini açtı. Öldüğünü sanarak yerinden sıçradı. Zırh yığınları arasına elini daldırıp, el yordamı ve donuk bakan mahmur gözlerle kendine en uygun zırhı toparlamaya başladı.

Dört parçalı zırhın renklerde uyum göstermesine, göğüslerini, göbeğini ve baldırlarını aşırı sarmamasına özen göstererek

hatta omuz kaplamalarını biraz bol bırakarak, toplamaları birleştirip giyindi. Xax pillerinden çiftini takıp güçlerini bilek bilgisayarından ölçtü; sağlam olan doğru çifti bulana kadar dağınık pillerin bir kısmını bir kaç dakikada denemişti. Odada başlık yoktu. Giyinmesi bittikten sonra hızla büyük salona yöneldi. Zırhına kavuşmuş olması onu salondakilerden birisi gibi yapmıştı. Patros gülümseyerek el salladı, yaklaşınca ona solundaki masada bulunan başlıklardan herhangi birisini alabileceğini, hepsinin test edildiğini ve çalışır vaziyette olduklarını söyledi. Esra, denedikleri arasından sonar radar kapasitesi en geniş olanı seçip, bilek bilgisayarı ile olan uyumunu sağladıktan sonra Patros'un yanına gitti.

"İstediğin gibi bir yardımcı buldum sana." dedi Patros.

"Ne yardımcısı?"

"Topu kullanmana yardımcı olacak birisi... Bir asker emeklisi. Emekli dediğime aldanma, işini iyi bilen bir adam o ve sana yardım etmeye de dünden razı... Dur hemen çağırayım. Kuzeylilerden, sarışın bir dev..."

Patros'un el salladığı uzun boylu, iri yapılı, ablak kırmızı suratlı bir adam göz ucuyla gördüğü Patros'a bakıp geliyorum der gibisinden başını salladı, konuşmasını tamamladıktan sonra onlara yürüdü. Esra, onun silik gözlü yüzünü, tipik bir askerin mağrur, kendini beğenmiş ve savaşmaya her an hazır duruşuyla burnunu havaya diktiğini gördü. Adamın sağlam adımları vardı ve savaşmaya hazır oluşundan gelen sağlam bir içgüvenin dışavurumu gözlemlenebiliyordu. Adam gelip aynı güvenin sıcaklığıyla elini Esra'ya uzattı. Onunda zırhı toplamaydı ve üstünde komik duruyordu.

"Dorberg..." dedi Patros, onun kendisini tanıtmasına izin vermeden.

Esra ve Dorberg konuşmadan tokalaştılar ve selamlama seremonisini göz ucuyla geçiştirdiler.

"Lazer toplarından anlıyormuşsun, doğru mu?"

"Anlamayacağım silah yoktur benim." Yumuşak sesinde gizlenen meydan okumaya benzer sözlerin farkına varmışçasına devam etme zorunluluğu hissetti: "...robo-mekanik silahlar uzmanıyım, belli bir güçle çalışan her ateşli silahtan anlarım...

Benim işim bu, yıllarımı verdim ben bu silahların çalışmasına..."

"Tamam. İşte Esra, arayıp da bulamayacağın türden biri Dorberg." dedi Patros.

"Dur bir dakika, acele etme önce sen. Eğer adam bocalarsa dahi işler sarpa sarabilir, onun yerine bütün işi kendim yaparım daha iyi... Size bu silahların ikinci atışı için, en az 45 saniye beklememiz gerektiğini söylediler mi? Son model bir silah değil bu! O yüzden müsaade edersen Dorberg'e kendim sorularımı sorayım..."

"Ne tür bir top bu? Yoksa insan yapımı değil mi?" Dorberg, espri yapmaya çalışmıştı ama yüzüne buz gibi bir ifadeye bakan bu kadının endişeleri büyük görünüyordu, belki de onu aşıyordu.

"Hayır, değil... Daha çok bela yaratabilecek cinsten. Külüstür antikalardan birisi işte, hem sen son model bir şey beklemiyorsundur umarım..."

"Ben bulduğumla yetiniyorum, Esra... Esra'ydı değil mi?"

"Evet... Lazer topu son yüzyıl savaşlarından önce üretilenlerden, eski Federasyon silahlarından, bilirsin hani şu gök gürültülü patlayanlardan..." Esra, inadına silahın modelini söylemeyecekti. Dorberg'e sanki modelin adını hatırlayamıyormuş ve yardım etmesini istiyormuşçasına bakındı. Neredeyse parmaklarını şıklatacaktı. Oysa Dorberg'in bu türden ucuz işlerle uğraşı olamazdı.

"Olfer modellerinden birisi değil mi?"

"Evet, onlardan birisi... Yardımcı ateşleyici olabilir misin, bu silahlara aşina mısın?"

"Dedim ya, onların yüzlercesini ya tamir etmişimdir ya da güncellemişimdir. Benden yana sorunun olmaz. Bana koordinatları, ateş gücünü, beş boyutlu eksenli gidiş formülünü ver yeter, lazer kütleciğini kendin seç..." Dorberg, kaşlarını kaldırmış, yüzüne, doğru tahmin ettim değil mi gülücüğünü iliştirmişti.

"Tamam, daha fazlasına gerek yok. Doğru adamı bulmuşsunuz."

"Dedim sana değil mi? Sen yeter ki iste, bulamayacağım pek az şey var benim bu çöplükte..."

Vantrolog Patros'un cümlesi devrik kaldı. Sözünü kesen çocuğun bu operasyon merkezinde ne işi olabilir diye düşündü Esra. Kendisine bol gelen zırhının içinde ince boynunu dik tutmaya çalışarak yürüyen bu çocuğun tüysüz suratına şaşkın bakan Esra, onun da dikkatini çekmiş olacak ki çocuk sesinin tonunu kalınlaştırmaya çalışarak konuşmaya devam etti.

"Arif'e bunu vermeni istediler. Biraz önce buralarda görmüştüm onu birdenbire kayboldu."

"Onlar ilk grupla ayrıldılar, onu bulamazsın. Dışarıda bir yerdedir şimdi."

Esra çocuğun on dört yaşlarında olduğunu düşündü. Partiye, Dünya Birliğine kabul edileceği yaştan da genç katılan çocuğun kaderine üzüldü.

"Patros, son hazırlıklar için adamlarını toplantı salonuna götür. Zamanı geldi, on beş dakika içinde ikinci grubu da yollarına salmalıyız... Yolcu yolunda gerek!"

"Tamam, getiriyorum onları..." dedi Patros kendisine seslenen adama, sonra Esra'ya dönüp söylemek üzere olduğu ama sözü yarıda kaldığı için unuttuğu sözü hatırlamaya çalışıyormuşçasına bir iki saniyeliğine bekledi. Hatırlayınca hemen söze atıldı.

"Birbirinizden kopmamaya çalışın, şu kolunuzdaki bilegilere de fazla kafayı takmayın, size düşündüğünüzden çok faydaları dokunabilir. Harekâtın ne denli geniş kapsamlı olacağına dair pek bir bilgim yok. Sadece herkesi toplu göndermiyorlar, parçalara bölüp gönderiyorlar. Yukarıda eğer bir karmaşa olur da kaybolursanız ya da benim başıma bir şeyler gelir de yolunuzu şaşırırsanız size bileginizden ulaşacaklar. Frenet hattından en yakındaki toplanma yerine gelmeniz bildirilecektir, sonrasında sizi oradan kısa sürede alırlar... Operasyona dair kimsenin olmadığı gibi tabii, benim de kesin bir bilgim yok... Tahminimce, ya Federasyon'a ya da uzantısı olan bir yere saldıracağımızı sanıyorum ve nedense aklımda son birkaç saattir dönüp duran bir isim var ama bende emin değilim... Zaten birazdan öğreneceğiz, şimdi toplantı salonuna gitsek iyi olur."

"Federasyon'a mı saldıracağız?" diye sordu Dorberg, söylediklerini duymakta güçlük çekiyordu. Ve neye bulaşmak üzere olduğunu merak ediyordu. Hedefin adresi Esra'nın dahi

ummadığı bir şeydi. Onlar bu külüstür aletlerle Federasyon'a lazer topları savururken, Federasyon'un her site şehrinde gizli ya da ilani hareket eden lejyonerleri armut topluyor olmayacaklardı elbet. Karşı saldırı olasılığı da vardı. Belki de bu yüzden insanlar kendi aralarında geride kalanlara emanet veya vasiyet eşyalarını bırakıyorlardı diye düşündü Esra.

Patros yolu gösterdi, salonda operasyona fiili olarak katılacaklar diğerlerinden ayrılıp onları takip etmeye başlamışlardı. Dar odada sandalyeler sıralı dizilmişti. Esra, onlar içeri girerken arkalarından gelen gıcırdayarak geçen robotun buraya neden alındığını anlayamadı. Robot, üstü karalanmış beyaz duvarın önünde durup sırtını döndü. Sırt kapağından açılan hologram ekranı dışarıya uzadı, bir iki titreşmenin ardından alacakaranlık odayı ışıldatacak kuvvette bir ışık huzmesi yaydı ortama. Hologramda beliren görüntüler, kuş bakışı şehrin ana katlarının ve ana bulvarlarının krokisini, çok boyutlu gösteriyordu. Hologramın hızlı devinimlerine gözleri takılı kalan Esra, kulağında başlayan uğuldamayla açık mavi renkte bir girdabın içine düşmemek için kendini çok kasacaktı.

29.

Nataşa, hiç kimsenin kendisini bu kadar erken takibe alacağını düşünememişti. Muhtar'ın evini terk ederken, etraftaki sessizliğe ve kimsesizliğe güvenmişti. Dahası böylesi bir saldırının onun gibi birisinden geleceğini hemen tahmin edeceklerine hiç şans tanımamıştı. Her şey öylesine ani gelişmişti ki, adeta simültane geliştiği söylenebilirdi. İstenenlerin yerine, kendisinin yalnız başına yapabilecekleri kesinkes ona bırakılmıştı. Özgür bir tercih meselesiydi yani onu şu an burada delice koşturan.

Arkasını dönüp yeniden bakındı; peşine takılan uzun kaba saçlı, dar omuzlu, ince karanlık suratlı kadına. İçinde korku yoktu ama kadının karabasandan fırlamış görüntüsü onu çileden çıkarmıştı. Hayaletimsi gölgesi ile hemen peşinde onu takip eden kadının tekinsizliğini omzunun ucundan görmesi, Nataşa'da saldırgan bir ürpertiye dönüşmüş, refleks olarak hemen silahına sarılmasına neden olmuştu. Gölgelere sığınarak gelen kadının varlığını hissetmesi kaçınılmazdı çünkü kadın adeta kendini belli ederek, saklanmadan ulu orta yürümeyi tercih etmişti son bir kaç kilometre boyunca.

Yan durmuş sönük bir sokak lambası, önünde aniden parlayıverince yüreği ağzına geldi. Etrafına bakındı takipçisi yeniden hortlamıştı, tam yalnız kaldığını düşüneceği bir esnada. Nataşa cebinden Federasyon eskisi lazer tabancasını çıkardı. Tereddüt etmeden kendisinden fazla uzak sayılmayacak mesafede onu bekleyen gölge kadına doğru uzatıp tam kafasından nişan aldı, kadın oralı dahi olmadı bu tehditkâr harekete. Bileğinin titremesine hakim olmak istiyor ama titremenin tüm bedenine yayılmasına engel olamıyordu. Nataşa dokunmak istemeden tetiğe dokundu, kadının ayakucundaki tozlu asfalt patladı, ang kadını kıpırdamadı dahi. İkinci kez ateş etmeye çekindi çünkü silahın tiz sesi, karanlık sokakta parlak gözleri evlerden dışarı çekmişti. Sokakta bir kaç çocuk ağladı, köpekler uludu, hayvan sesleri bulvara taştı. Kapı ve pencere eşiklerindeki kıpırdanmalar, yer değiştiren gölgeler, Nataşa'yı öfkelendirmişti. Silahının kabzasını avuç içini acıtacak kadar sert sıktı, gölge kadına doğrulttu; kadının uzun, kirli saçları öne, dizlerine

kadar düşmüş, kıpırtısız, kaderine boyun eğmiş bekliyordu. Nataşa bağırdı, boynundaki damarlarını şişirerek:

"Ne istiyorsun benden, derdin ne senin? Bırak peşimi!"

Nataşa başını belaya sokmadan geçip gitmek, uzaklaşmak istiyordu bilmediği bu yabancı sokaklardan. Kadının onun peşine ısrarla takılmasını gerektirecek tek sebep, Muhtar'ın evini havaya uçurmasından değildi, Nataşa bunun böyle olmadığını biliyordu. Gerçi Muhtar'ın sığınağında yarattığı kıyamet, son şehir saldırısından bu yana duyulmuş en şiddetli patlamalardan birisiydi. Şüphesiz, kendi derin, sessiz kış uykusuna asırlar önce yatmış bu içine kapanık, yıkık kubbeli, üstünde kendi öz filizlerinden doğup büyüyen dev bir kuleler şehrini sırtında taşıyan harabe şehir, ona düşman kesilmiş yeni şehrin her an saldırı şiddeti altında yaşamayı öğrenmiş, yalnızlığına ve kaderine boyun eğerek koşullarına alışmıştı. Fakat patlamanın şehirde nasıl beklenmedik bir kaos ortamı yarattığını, Nataşa sokakları geçtikçe daha belirgin görebiliyordu. Sokaklar bir anda tenhalaşmış, semtler ıssızlaşmışlardı. Tüm halk, dalgalanan görünmez bir korku selinden kaçışıp karanlık ama güvenli inlerine sinmişlerdi. Sokakta yürüyen bir tek kendisi ve arkasındaki şu ahmak ang kadını kalmıştı.

Yerel yerleşim bölgesinden uzaklaştıkça tenhalaşıp, hayaletimsi harabelere dönen sokaklarda insana aralıksız gelen ürpertiler zinciri, her adımda onu korkular nehrine batırıyordu. Nataşa, onu takip edenden kurtulmak için ara sokaklara dalıp, kısa manevralarla yol almayı denedi. Bir süre kaybolmadan asıl yönünü değiştirmeden devam etti. Bir sokağın köşesinde toprağı eşeleyen tırnak seslerini duyduğunda, tüyleri dikenlenerek burada yalnız olmadığını anladı. Duyduğu ses, vahşi bir yakınlaşmanın eseriydi ve istemeyerekte olsa hemen ona doğru yaklaşan gölge tehlikenin öznesini seçmek için arkasını döndü. Sonra kısacık bir bakışla olduğu yerde dondu.

Nataşa, ona doğru saldırıya geçen, köpek, ayı, rakun karışımı adam boyundaki vahşi hayvanı arka ayaklarını germiş boynuna atılmaya hazırlanırken son anda gördü. Sahnenin donduğu noktada bir kaç metre uzağında olan hayvanın yapmaya hazırlandığı vurucu darbenin kendisini hedeflediğini, sanki camdan fanus bir kubbenin içinde güvendeymişçesine, bek-

lenmedik kazalara karşı güvenli ve duyarsız bir gözle izlemişti. Duyarsızlığı, saldırganın hızından kaynaklanıyordu. Üstüne atılan yaratığın masalsı görüntüsü, Nataşa'ya kendisinin bir kurban olabileceği düşüncesini uyandırmamıştı. Nataşa bir filmi sahne sahne seyreder gibi, donuk gözlerle şaşkın izliyordu.

Tam o saniyede, usulca beline sarınan tüy hafifliğindeki el son anda onu geriye doğru çekip, hayvanın salyalı dişlerinin yüzüne saplanmasından korudu. İki beden toza yuvarlanarak kıç üstü oturdu. Nataşa yere vuran ayaklarını hissedemeden, yörüngesini dahi tam oturtamadan, silahını çekip rastgele ateşledi. Tiz sesli mekanik bir çığlık sessiz sokaklarda gök gürültüsü gibi yankılandı, ardından vahşi bir hırlama sesi sert bir et patlamasıyla kesildi. Hayvanın parçalanan vücudundan kopan başı neye uğradığını anlayamamışçasına ileriye doğru atılırken yere düştü, yerdeyken yeniden kurbanına doğru atıldı. Kesik baş, hırsla bir hamle daha yaptı ama sonra atılma dürtüsü açık kalan ağzında kuruyarak dondu. Yönünü kaybetmişliğin şaşkınlığında öylece kalakaldı. Nataşa, dehşetin ateşlemesi ve hayatta kalmanın onu dürtükleyen sersemliği ile hemen ayağa kalkıp arkasına bakmadan koşmaya başladı.

Eski şehir'in kuzeydoğusuna yol alıyordu. Yönünü, rotasını kaybetmişti sanki. Tanımadığı sınır dışı bölgelere varıp varmadığını tam olarak seçemiyordu. Sonunda nefes nefese kaldığı bir köşe başında seyrekleşen binaların köhneliğine bakıp, acaba yalnız mıyım diye düşündü. Her yer birbirine benziyordu. Sanki mahallesinden hiç ayrılmamıştı, sanki uzaklaşma niyetine rağmen oraya doğru gerisin geri ilerliyordu. Tepelerinde onları ezen çarpık bir kubbe tavanın altında kalmış, binalar, apartmanlar, kuleler, destek yapıları, geçit yolları, sokaklar, caddeler, bulvarlar, ölü parklar, ölü sokak lambaları, ölü zamanlar, bir zamanlar dünyanın en ihtişamlı şehrinin can damarları olan, şimdilerde ise sadece küf, nem, çürümüş zaman ve ang kokan bu tenha yollardan geçip gitmeye çalışırken; arkasında peşine takılmış yaratıkların, canavarların, karabasanların tüm varlığından, tehlikesinden başı dönüyor ve yolunu hâlâ kaybetmediğinin hissine, yolunu kaybetmişliğin dehşeti karışıyordu. Nefesini toparlayıp yeniden koşmaya başladı sonra.

Dayanamayıp sonunda yere çöktüğünde, Nataşa sanki saatlerdir koşmuştu. Oysa şehrin sadece on kilometre dışına çıkabilmeyi başarmıştı. Ulaştığı noktada bu yer, son dünya savaşından arta kalmış harabelerdi. Yapayalnız dikelmeye devam eden, tok yüzlü taştan ve betondan duvarların yarattığı tarla alabildiğine uzanıyor, genişliyordu çevresinde. Nataşa bu boğucu yerde, neden tüm canlıların belli bir bölgede toparlanmış olduğunu daha iyi anlayabiliyordu. Bu durumu aslında yeni keşfediyordu. Batık şehrin bu bölgesinde yaşanası bir ortam, hava ve diğer koşullar hiç yoktu. Bu diyar tüm ölgünlüğü ile yaşanası bölgelerin dışında kalan çorak çöllere çok benziyordu. Daha ileri gittikçe yaşam koşullarının daha da zorlaşıp, kendisi için tehlikeli bir hal alacağını görebiliyordu.

Sabah, Muhtar'ın evinden başarısı ile uzaklaşırken kendisinden istenileni yapması sadece zavallı Karanfil'in zararına olmuştu. Sonuçta Muhtar, hâlâ hayattaydı ve görünüşe göre bu korku ve kızını kaybetme öfkesi onu daha uzunca bir süre hayatta tutacaktı. Nataşa kendisinden istenileni yaptığına memnun değildi aslında ama üzgün de değildi; o, yapmam gerekeni yaptım düşüncesinde pişmanlığını susturmayı başarabilmişti. Bu alışverişten kârlı çıkacağı tek gün, bu batık şehirden kurtulup sahte belgelerle bir yeryüzü şehrinde sıradan bir vatandaş olarak tüm haklarını elde etmiş şekilde yaşamaya başlayacağı gün olacaktı.

Umer, kendisine dünyalar vaad etmemişti. Yapılması şart olunmuş bir iş vardı en başta. Kendisi kabul etmese de bu iş birilerince yapılacaktı ve ona sunulan teklif karşısında uzunca bir süre tereddüt etmesi, inceden inceye düşünmesi gerekmişti. Büyükannesinin günler sonra artık uyanmayacağını kabullendiği anda hayatını değiştirebileceğini sanmıştı. Karanfil'e verdiği konserve kutularının birkaçı onu dünkü hayatından özgür kılmıştı ve şimdi gittiği yere bir an önce varmaktan başka bir şey istemiyordu. Nataşa beyninde fokurdayan tüm düşüncelerden arınmayı becerebilirse doğru karar verip, doğru yöne çıkacağını görecekti. İş ki, düşüncelerini sakinleştirebilseydi.

Akşamüstü kıyı şeridine yakın çatıdan, kuleler şehrinin eteklerinden sızan cılız ve seyrek gün ışığının ölgün yansısı eski kubbeden kaybolunca, alacakaranlığın içinde ateş böcekleri

titrekliğinde parlayan sokak lambalarının yalınlığı Nataşa'yı iyice şaşırttı, bir an durdu ve etrafına bakındı. Şehirden hâlâ çok uzaklaşamamış olduğunu gördü. Burası yüksek bir tepeydi ve diğer tepelere dokunan kapalı ufuk, kendisine düşündüğünden çok yakındı. Bir kaç saniyeliğine gözlerini kısıp etrafına bakındı. Nataşa, Umer'in kendisine tarif ettiği taştan, külah tepeli eski kulenin yana yatmış ve yaralanmış hayaletini, bulunduğu yerden seçebilmenin heyecanıyla ayaklarına enerji depolayıp yeniden yola koyuldu. Ufkunun ötesinde kalan bu kulenin güneybatısında bulunan eski belediyenin su arıtma tesisini bulmaya yöneldi.

Hologramında gece yarısını geçen bir saatte, tesisi bulabildi. Nataşa tesisin dışına uzanan kurumuş su havuzuna inip karanlık borularından içeriye girdi. Karanlıkta sonar gözlükleri ile yol alıyordu. Umer'in üç hafta önce koymuş olduğu işaretleri duvarlardan izleyerek derinlere uzandı ve kendisi için üç hafta önce buraya saklanmış eşyaları, iri sayılabilecek işaretli bir kayanın dibinde yere gömülü bir teçhizat sandığının içinde buldu. Sonarında uzunca bir süredir kendisinden başka hiçbir elektromanyetik nabız göremiyordu, menzilini arttırıp çevreyi kolaçan etti. Eğer bu boruların ötesinde sinyal almasını engelleyen yapılar ve maddeler yoksa burada yapayalnızdı. Tesisin alçak bir bölgede olması, yola çıktığından bu yana ilk defa kendisine rahat nefes aldıracak oksijen bolluğunu sağlamıştı. Borular güvenli ve bol oksijenli sığınak olacaklardı kendisi için. Umer bu özel noktayı kendi işleri için kullanıyor olmalıydı. Bu sükûn ortamda insan, yanında sonarı olduktan sonra rahattı.

Tahta kutudan gaz tüpünü çıkarıp çekinmeden ateşini yaktı. Zifiri karanlığın göbeğinde bir galaksi parıldayıp, ışığı, gölgeleri ve nesneleri yoktan var etti birdenbire. Turunculu kırmızı ışığın huzmesinde Nataşa, aydınlığı fırsat bilip hızla soyundu. Sandıktan çıkardığı büyük bir metal kâsedeki parlak gümüşi kremden avuç alıp, tüm vücuduna sürünmeye başladı. Dağınık saçlarına kremi sürdüğünde, kaskatı kesilen saçlarını tereddüt etmeden sandıktan bulduğu eski bir bıçakla kısa kesmeye başladı. Kısacık kalan saçlarına sürdüğü organik kremin vücuduna sardığı ısıyı, ayakuçlarından saç tellerine yükselerek hissedince kremin kutusunu kapatıp organik uyumluluğun tamam-

lanıp, etkisinin vücuduyla bütünleşmesi için birkaç dakika kıpırtısız bekledi ayakta. Krem derisinin üstünde organik bir koruma yaratacaktı. Çevreden kendisine gelebilecek zehirli gazlar teninden sızıp onu normal bir sürede zehirleyemeyecekler, ayrıca vücudu su kaybını sıfıra yakın bir noktaya indirgeyecekti. Bu sayede kıt su miktarı ile en az üç hafta rahat yaşayabilecekti. Değiştirdiği şansını matarasından bir iki yudum alarak kutladı.

Nataşa'nın içini sarınma hissiyle karışık bir sıcaklık alınca tüyleri ürperdi. Yaptığından pişman olmayan çocukların yalnız bırakılmış şaşkınlığındaydı. Ne yapması gerektiğini unutmuş kalabalıklarda taşınan umutsuzluğu anımsadı, yıllar önce göç yollarından kendisine ganimet kalan. On binlerce insanın döküldüğü yollarda tanışmıştı ilk yaşayacağı sürgün hayatın gerçekliğiyle. Büyükannesi onu küçük avuçlarından tutmuş sürüklerken kabullenmişti kuralları, o yüzden üzüntülü değildi ya da kederli ama şu an, hemen şimdi bu dehlizde kendini terk edilmiş, aldatılmış, hata yapmış hissediyordu.

Gözleri kısılmış, gazın titrek ateşiyle duvara vuran gölgesine dalmış, ne kadar beklediğini bilmiyordu. Sürüyen ayak seslerini duyduğunda silahını çoktan kapmış, gördüğü düşten çıkamamış bakışlarla bakıyordu gelen davetsize. Şaşkınlık ona tetiğe dokunmayı unutturmuştu. Karşısında aynı ang kadınını görünce silahını indirdi, usanmış bir ifade ile gölgeye baktı sonra yerden bilek bilgisayarını alıp hologramda yakın çevresini kontrol etti. Yalnız olduklarının farkına varınca içi ferahladı. Sonra giysilerini giyinip, kutudan çıkardığı tozlu battaniyenin üstüne yorgun bir iniltiyle bağdaş kurdu ve gazın ateşini izlemeye koyuldu, yorgunluğunu hissetmiyordu.

Ang kadını çekinmeden, uysalca gelip karşısına oturdu onun. Üşümüşçesine uzun kara tırnaklı, pençeleri andıran kıllı, pembe ellerini ateşe doğru uzatıp ovuşturdu. Uzunca bir süre gözler ateşin kıvrak dansından ayrılmadılar. Sonra Nataşa saçlarını kestiği eski bıçağı ang kadının önüne fırlattı, emrivaki söylendi:

"Saçlarını kes, çok uzun... Midemi bulandırıyor senin yüzsüz görüntün!"

Ang kadını bir eski bıçağa bir Nataşa'ya bakındı, kendisine kızılmış bir kız çocuğu uysallığı ile bıçağı alıp yüzünü hepten örten, yol kenarı dikenli çalıyı andıran kaba saçlarını, uçlarından başlayarak özenli kesmeye başladı. Kadın belki doğduğundan bugüne hiç makas görmemiş saçlarını keserken, bıçağın çıkarttığı hışırtılarla ikisi ateşe bakarak kendi hayal dünyalarının denizinde boğulmadan dalmaya devam ettiler.

***

"Bana neden ateş ettin? Ne zorun vardı senin?" diye sordu ang kadını.

"Artık geri dönemezsin... Seni yakalayacakları köşede sağ bırakmayacaklardır."

"Biliyorum... Bu riski en başından almıştım ben."

"Hayatta kalma kuralına göre, senin burada karşımda oturuyor olmaman lazım geliyor. Ne demek olduğunu anlıyorsun değil mi?"

"Biliyorum... Ama senin hayatını kaç defa kurtardım ben..." Ang kadını başını önüne eğdi ve sustu. Bağdaş kurduğu yere parmaklarıyla garip şekiller çizmişti konuşma boyunca. Aslında daha önce hiç konuşmamış olmalarına rağmen, birbirlerini çok iyi tanıyan iki hasım, iki eski dost alışkanlığında sohbet etmişlerdi. Nataşa onun yarım bıraktığı sözlerinin tamamını duyar gibi olmuştu.

Nataşa uzanıp yerdeki silahını aldı.

"Ayağa kalk." dedi, diğeri söyleneni yaptı; "Adın ne senin? Yani gerçek adın, çocukluğundan sana verilen isim?"

Hırıltılı kısık bir sesle: "Zaele... Annemin bana koyduğu isimdi bu..." dedi.

"Seni peşime kimin taktığını tahmin ediyorum ve onun isteği ile peşimde olman sana borçlu olacağım anlamına gelmez. Hem... başımın ne kadar dertte olduğunu biliyorsundur." Nataşa, onun Muhtar'ın surlu evine girerken kendisini gören en önemli şahit olabileceğini düşündü. Ama anlayamadığı bir soru onu rahatsız edecekti; neden kurbanlık bir koyun gibi onu takipte ısrar etmişti bu kadın? Öfke ile kadına seslendi: "Üstündekileri soyun, giysilerini duvar tarafına fırlat. İkimizi nasıl bir

tehlikeye attığını bir anlasan... Kokunu on mil öteden alacaklar senin, o kadar garip kokuyorsun!" Garip sözünü burada kötü bir niyetle kullanmamıştı.

Ang kadını denileni yapmamak konusunda tereddüte düşmeden soyunmaya başladı. İç çamaşırlarına astığı ve bağladığı bıçaklara, el işi kesici silahlara dokunmadan onları da soyup duvara fırlattıktan sonra Nataşa'yı bekledi. Kadının vücudundaki genetik bozulmaları sadece elleri, ayakları ve yüzünde değildi; tüm vücuduna kimliğini ve kişiliğini işlemişlerdi. Sırtında, geriye uzanan küçük göğüs çıkıntıları aslında eklemleşmiş kamburlarıydı ve bu et yumruları, çocukluğunda kesilip atılmış kanat diplerine benziyorlardı. Pembe derisi, gergin kalçalarından dizlerine kadar ince, tel tel, siyahımsı şeritlerle süslüydü. Kadının dar omuzlarında asılı duran kolları çok uzun görünüyorlardı. Boynundan arkaya dönen siyahımsı şeritlerin düzgün dolanımı doğa dışı duruyorlardı, sanki insan eliyle çizilmişlerdi. Nataşa'nın içine bir ürperti sindi. Kadın, insansı görünmesine rağmen insan dışı bir yaratıktı, çırılçıplak kalınca Nataşa sertçe seslendi:

"Yüzünü bana dön bana! Umarım arkanda bıraktığın kokunu hiç kimse algılamamıştır, yoksa her adımının izi kolaylıkla buraya dek sürülebilir. O zaman bizim için rahat bir yer olmaktan çıkar burası."

Aylardır kendisini ve büyükannesini gözetleyen bu gölge kadını, ang hasmını, hınçla, şaşkınlık dolu, ürkek ama inatçı bakan gözlerle süzüyordu. Gölgeler arasında saklanan koruyucu melekleri olan kadını ilk kez görebilmenin tacizi Nataşa'yı heyecanlandırmıştı. Zaele'nin bir kadın olduğunu kokusundan biliyordu ama onu yakından görüp konuşmanın ayrı bir dokunaklılığı vardı. Sanki birikmiş bir özlem ya da kin ona bunu yaptırıyordu. Aç kalmışçasına gözlerini kırpmadan hilkat garibesine bakıyordu. Bir tanrının yarattığıyla karşı karşıya gelmesiydi Nataşa'yı tahrik eden.

Kadının başı önüne doğru büküktü, şu an kendisinden ve canavarlığından korkunç utanıyor, nefret ediyor olmalıydı. Bağdaş kurduğu yerde Nataşa onu saatlerce izleyebileceğini hissetti. Kadının yaradılışı öylesine sıra dışıydı ki, bu görüntü karşısında insanın kanının donmaması pek güç kalırdı. Acıma-

dan öfkeye, tanım koyamamaktan kibire, korkudan eziyet etme duygusuna kadar karmakarışık duygular patikasından geçip daha önce merak ettiği ve biriktirdiği mantıklı sorularına erişti:

"Senin ne derdin var kendi insanlarınla? Sen de en az onlar kadar bir angsın... Neden onlara karşısın, neden onların saflarında değilsin? Bazen partiden ayrılmayan sizleri anlayamıyorum."

"Benim derdim anglarla veya kendimle değil. Benim derdim sadece Muhtar'la ve onun etrafına toplanan zavallılarla. Bunu en başından kavradığını umuyordum. Her şey göründüğünden çok daha karmaşık, hiçbir şey düşündüğün kadar basit değil yani..."

Nataşa birden bire celallendi:

"Belki öyle ya da değil, bunu anlamaya çalışmıyorum ben. Neden Muhtar'ın evini, özellikle kendisi orada değilken havaya uçurmam istendi? Neden bir yandan onu yok etmeye planlar yaparken, öte yandan koruyorlar kendisini? Mademki sorununuz o bunak adam, bu işin nasıl daha cesurca, bekletilmeden yapılabileceğini sokaktaki çocuk dahi size önerebilir."

"Doğru haklısın. Bu konuda tereddütler var. Partinin büyük bir isyan kokusu aldığını göz ardı etmezsen, Muhtar'ın neden yaşaması gerektiğini anlayabilirsin..."

"Peki, neden evini yerle bir ettik? Bu uyarı onu sindirecek mi yani daha sonra ters etki yapmayacak mı? Kızı Karanfil'i öldürdük biz orada, adam bundan sonra nasıl huzur bulacak, katillerinin peşine düşmeden kızının anısını unutabileceğini mi sanıyorsunuz? Bence partinin yaptığı büyük bir saçmalıktı, yanlış bir yola saptıklarını ben bile görebiliyorum."

Nataşa sözünün tükendiği yerde, iyice kırpılmış saçların altından çıkacak kadının yüzüne ve gözlerine bakmaya cesaret edemedi. Sanki yadırgayıcı insansı bakışı görmekten çekinmişti. Silahını indirmeden ona yanaştı:

"Seni öldürmem için mi peşimden geldin? Gerçeği söyle, neden beni yol boyunca takip ettin?"

Ang kadını cevap vermedi, sessizce ayakta bekliyordu. İki ay kadar önce gece uyurlarken ansızın evlerine saldıran vahşi bir angın ardından hemen eve dalıp saldırganı bıçağının bir hamlesiyle sessizce öldüren, koruyucu meleği olduğunu bildiği

bu kadına o günden sonra ilk defa bu kadar yakınlaşıyordu. Karanlık odadaki ölü angın kokusuna karışan o yumuşak, hissedilmemesi imkansız, nefes kesici güzel kokuyu ilk o an koklamıştı Nataşa. Koku günlerce bu kadının bir kaç dakikalığına durduğu karanlık köşeye bulaşmış, oradan da kendisinin ve büyükannesinin düşlerine sinmişti. Kokunun kaynağı bu ang kadınıydı.

"Sen benim koruyucu meleğim misin? Ne diye kendi hayatını tehlikeye atasın?"

"Umer dışarıdakileri almadan buraya geri dönmeyeceğini söylemişti. Ne kadar idare edebilirsin ki öyle tek başına? Seni yol boyunca takip ettim, burayı bulabileceğini dahi ummuyordum. Yol yordam bilmez halinle Muhtar'ın cellâtları kolayca bulurlar seni. Onlarla baş edebilmen imkânsız..."

Nataşa, peşine düşen belanın farkındaydı. Muhtar, sınır dışı edilmiş ve kayıp diyarlarda yaşadıkları bilinen, yüksek dereceli angları el altından kirli işleri için örgütleyebilmiş tek liderdi burada. Sınır dışında kalan, onunla alışverişe girmek için fırsat kollayan yüzlerce, belki de binlerce yitik kaçak vardı batık şehrin uzak, kuytu inlerinde gizlenen. Nataşa, kadının uyarılarının kaçınılmaz tehlikeli gerçeği yansıttığını biliyordu. Umer, onu buradan alana, aldırana dek, günler belki haftalar geçebilirdi. Oysa onun kum saati saatler öncesinden ters çevrilmişti ve hızla tükeniyordu.

Nataşa kadının etrafında bir tur attı, düşüncelerle boğuşarak. İlk defa yüz yüze geldiği kadının yüzü ona çok tuhaf geldi. Kendisine utanmadan hırsla, ısrarla bakan bu yüz, tanıdık başka birinin yüzü anımsatıyordu. Çok kısa sürede anımsamanın derin kuyusundan parlayan bir imge gözünü kamaştırdı. Nataşa, o an Umer'le yüz yüze geldiğini sandı. Bir anda hecelemeyi unuttuğu ismin, bu yüze ait olması imkânsızdı. Nataşa'nın şaşkınlığı ang kadınını şaşırtmamıştı, hemen söze girip anlatmak zorunda hissetti kendini:

"Umer'e benzerim ben... Umer benim erkek kardeşim... Ona çok benzediğimi pek az kişi bilir. Saçlarımı kesmeseydim belki sende fark edemezdin."

"İkizi gibisin... Kendimi düş görüyor sandım bir an."

"Umer, seni kollamamı söylemişti. Onun uzak kalacağını biliyordum. Geri dönmesi belirsiz bir zaman alabilir. Eğer şehir dışında birlik askerleriyle çatışırlarsa, iz kaybettirmek için uzak istasyonlara dahi gönderilebilirler, bu da zaman kaybı demektir. Hele Federasyon askerleri karşılarına çıkarsa, bu daha kötü olur..."

Sonuçta, bu kadının kendisini takip edip, böyle bir çıkmazda onu yalnız bırakmamasına minnettar kaldı. Kremi ona uzatıp tüm vücuduna sürünmesini sonrada giyinmesini istedi. Zaele sessizce, burnundan derin soluklar alıp kendini koklayarak tüm vücudunu kremlerken, Nataşa'nın kabaran umutsuzluğunu dinledi:

"Tam bir labirent. Ve tam ortasında ben!" Ne yapacağım dercesine kadının yüzüne bakındı. "Eğer Umer'de gelmeyecekse ne yapacağım ben o zaman?"

Ang kadını ağır ağır giyinirken, derisinin rengi organik kremin etkisiyle değişmeye başlamıştı. Nataşa'ya artık silahını bırakmasını ve sakin olmasını söyledi. "Benimle birlikte geleceksin. Seni buradan daha güvenli bir yere götüreceğim." dedi. Utangaç gözlerinde Nataşa samimiyet bulamadı onun, ama saygı duyan bir duruş gördü.

"Nereye götüreceksin beni? Muhtar'ın kucağına mı?"

"Sen öyle düşünebilirsin ama bana göre güvenli bir yere... Postunu iki defa kurtardığını biliyorsun, neden sana kazık atayım?"

"Bilmiyorum, sen söyle..."

"Buradan hiçbir yere kaçamazsın. Boğazın suları geceleri sis olarak bu bölgeye doluyor. Hangi semtlere girmemen gerektiğini de bilmiyorsun. Tek başına yola çıkmayı denemen intihar olur. Bırak yardım edeyim. Seni Doktor'a götüreceğim..."

"Kim oluyor bu Doktor?" Nataşa, Umer'in bir ara Doktor denen bir adamdan hürmetle bahsettiğine tanık olmuştu. Doktor, bütün siyaset meydanının üstünde, güvenilecek tek adam gibi görünmüştü kendisine o an, ve merak etmişti bu kişiliği. Şimdi ise aynı Doktor onu kurtuluşa çağırıyordu ya da hayatını sonlandırmaya. Nataşa'nın bu durumda hislerine ihanet edip, kaderine boyun eğmeyi öğrenmesi gerekecekti. İçinde kopan fırtına ise bu ang kadınının kafasını şimdi burada patlatıp, tek

başına mağaranın ucundaki aydınlık çıkışı bulmaya yol almasını söylüyordu.

"Peki... Beni ona götür; ne de olsa kaybedecek neyim kaldı ki?"

30.

Bir insanı sorguya çekmek düşündüğüm kadar zor değilmiş meğer, diye kendisi ile gurur duymaya çalışıyordu. Öte yandan, Maryem, yine de Harsia'yı şu ana dek umduğu ölçüde sorguladığına emin olmak istiyordu. Tasarlanması, düşünülmesi, sorulması, alınması olası bütün soru ve cevap dizilerini en zorlu koşullarda sıralayarak ve kendince, saatler ve günler sürecek bir kovalamacada izini yitirmeyerek, gerçeğe ve gizliye doğru uğraşlı bir yol almıştı. Yaptığı işten pek hoşlandığı söylenemezdi; yabancı birinin kursağından, kimi zaman bilinçaltındaki deniz mağaralarından içerilere sinmiş bir müren balığını çekip çıkarmaya benziyordu bu iş. Kendini şu an öylesine yorgun ve güçsüz buluyordu ki Maryem, sanki kemiğinin üstündeki eti bu baskıya dayanamayacak, her an sokakta yürürken yere dökülecek bal mumuydu. Adımlarını yaşlı bir insan gibi titrek atıyordu. Ayağı takılıp yere düşecek olsa, bir anda bütün kemiklerinin kırılacağını hissediyordu. Öyleyse bu sorgulama işi düşündüğünden de yorucu bir işti.

Mtambe'yi görmem şart oldu artık diye düşündü sonra, ona danışmalıyım bu adamın sonu ne olacak diye. Bütün bu sığınma zahmetine katlanıyorsa ve ben, Mtambe'yi yeterince iyi tanıyorsam Harsia üstüne mutlaka özel hesapları olmalı diye söyleniyordu. Mtambe'nin Federasyon casusu olabilecek bir adamdan ne isteyeceğini merak ederken, onun gerisinde daha tehlikeli adamların bulunduğunu tahmin ediyordu. Sonuçta Mtambe zemin katta yaşayan, kolları çok uzun bir ihtiyardı ve salt kendi çıkarı için, daha bir dolu adamı devreye sokabilecek kapasiteye sahipti.

Maryem çok yorgundu ve yenilenmeye, gençleşmeye ihtiyacı vardı. Beyaz, damarlı ellerindeki kuruluk, nedense sadece hücre yenilemeyle gidiyordu. Bu yüzden Çokkapılar meydanında huzur buluyordu, burası onun için tinsel bir bölgeydi. Onun ruhu, Çokkapılar meydanını özlerdi hep. Burası Maryem'in kendini yenilediği, gençleştiği kutsal bir yerdi. Açlığını duyumsadığı, kurumuş karnında beslediği tüm o canavarları susturabildiği tek yerdi. Yaşlandığını artık kabul etmesi gerektiğini kendine fısıldayarak hücre yenileme salonuna girdi.

***

Maryem salona girince, kendisinin civarda bir süreliğine bekleyerek zaman geçirmesi gerektiğini anladı ve salonun ana kapısını görüş alanında tutabileceği bir köşeyi gözleriyle aramaya koyuldu. Harsia Omid, kafasından silip atmaya niyetlendiği şehir polisinin sosyalleştirici yazılımıyla yaşamaya alışmaya başladığını düşünüyordu. Bunun en kolay ispatını bu kuru kadına ve onun insanın başını döndüren sağanak halindeki soru yağmuruna katlanabilmesinde buluyordu. Basbayağı Maryem, onu kendi emellerine alet ediyordu, yağından sabun çıkarmak istercesine acımasızca sorguluyordu. Ardı arkası kesilmeyen sorulardan hiçbirisini şu an hatırlayamayacak bir halde bırakmıştı kendisini. Görünen o ki, kadın da bu yorucu tempoya göründüğü kadar iyi dayanamamıştı. Sokağa çıktıkları ilk dakikalarda kendisini bu hücre yenileme salonuna atmasındaki telaşı, onun birikmiş yorgunluğunun eseri olmalıydı.

Kollarını kavuşturup sırtını duvara dayamıştı. Kafasının damarlarında arada bir pıhtılaşan bir kan damlası yürüyordu sanki. Acı vermiyordu. Dostane bir yürüyüştü bu ve genelde düşüncelerinin sakin olduğu bir serinlikte yürüyüşe çıkıyordu.

Maryem yenilenme salonuna girince, Harsia içeriye kadar gidip onu takip edemeyişin can sıkıntısını yaşadı dışarıda. İçeride, kadın kurmuş olduğu tezgâhını gözden ırak besliyor olabilirdi. Birileriyle buluşurken birileri onunla bağlantıya geçiyor olabilirdi. Bu salon pekala, bir buluşma yeri olabilirdi. Maryem'in kendisi hakkında salt, Solis ve Eranka hikâyesi yazma planlarının olmadığını tahmin edebiliyordu. Oyunun kurallarını iyi oynayan, gözü açık bir kadındı o. Harsia, bu salonu unutmamaya çalışarak yerini aklına kazıdı. Maryem gittikten sonra içeriye gidip onun neler yaptığı hakkında bilgi alması şarttı artık.

Manyetik ağların salladığı bir h-göz ciyaklayarak solundaki sokağa süratle girdi ve bir anda kayboldu. Harsia bilek bilgisayarını açıp günlük gazetelerin başlıklarına göz atmaya başladı. Kaşlarının altından kesik göz atmalarla sokağı ve sokaktaki herkesi ve her şeyi kontrol altına almaya çalışan nöbetçi send-

romu, damarlarına bir yılan sarmalı misali sinsice sızdı. Harsia, kafasındaki Promitium dahil tüm bedenini, beynini, düşüncelerini susturan, bir pür dikkat haline geçmişti. Manşetlerine bakındığı haberlerden kendine uygun olanları bulana dek beyninin küçük bir köşesi bu okuma işiyle meşgulse de, Harsia yoğunlukta, kesik kesik sokakta yakaladıklarını gözlemliyordu.

O an, bütün bu delice, selimsi akan kalabalığın önünü kesen salonun kapısından içeriye kendini saklayarak bakan adamı, sırtı ona dönükken fark etti Harsia. Zamanı durdururcasına, salona ilgiyle bakan adamın sarkık kollarındaki beklentiye benzer garip duruşu anında dikkatini çekmişti. Adam bir heykel gibi yolun kaldırıma yakın noktasında donakalmış, insanları yörüngesinden kaçırıyordu adeta. Bu bekleyiş, bakış, seyrediş belki bir kaç saniye sürmüştü ama onu bu zaman akıntısında yakalayan ve görebilen tek kişi Harsia'nın kendisi olmuştu. Adam arkasını dönüp tereddütle kıpırdandı. Bir şeyi izlerken, izlendiğini umuyordu sanki. Harsia gölgeye kaçırdı kendini. Adam bir kısacık süre daha salona doğru bakındı. Birisini gözlüyordu. Belki Maryem'i buraya kadar takip etmişte olabilirdi.

Oysa Harsia, en başından beri bu anı yakalamaktan korkmuştu ve korktuğu başına gelmişti. Boşuna heyecanlanmamıştı, sezgileri ona fısıldamaya başlamıştı. Bu adamı daha önce birkaç yerde daha görmüşlüğünden emindi. Harsia'nın oynanmış genlerinde emin olmaya çalışmak dahi tereddüt demekti ve tereddüt bir asker için en sinsi düşmandı. Federasyon eğitiminde yıllarca yaşamış olan Harsia şüphesinin doğruluğunu sorgulamıyordu, çünkü hisleri ona bu sırtı dönük adamı tehlikeli diye işaret etmişlerdi artık. Sessizce adamı izlemeye koyuldu.

Salonun kapısını gözetleyen adamın serseri görüntüsü Harsia'nın kafasındaki tüm alarm zillerini çaldırmıştı. Bu adamın kendini kaybetmiş bir turist ya da yolunu kaybetmiş bir sersem olmadığı açıktı. Basbayağı birini bekliyor, gözetliyor, izliyor ve kendini gizliyordu. Harsia adamın suratını yakından görmek için kıpırdandı. O an, donuk adam bir robot gibi sarsılıp, yürümeye başladı. Harsia bekledi. Adam kendisinden beklenmeyecek bir şey yaptı. Cebinden holografik bir kumanda çıkarıp gizlice alete bakındı, sonra başını kaldırıp etrafı kolaçan etti. Adam bir süre sokağın ötesinde bir şeyi ya da birini arı-

yormuş gibi boynunu uzatarak göz attı. Harsia, onun yalnız olmayacağından şüphelenip, geriye kaçtı. Belki başka birileri daha Maryem'i gözetliyor endişesi onu tetiklemişti. Adam uzaklaşan bir temizlik robotuna göz kestirince, cebine elini sokup onu kumanda aleti ile yanına çağırdı. Robot, onun elini cebine soktu saniye hemen geri dönmüş, insanları yolundan kaçırarak ona doğru sallana sallana gelmeye başlamıştı. Harsia için küçük bir sürprizdi bu, şaşkınlıkla bu adamın ne yapacağını seyretmeye devam etti. Ama her halükârda asıl önemli işinin karşıdaki kapıdan çıkacak olanda olduğunu unutmayarak iki tarafı idare ediyordu.

Temizlik robotu yaşlı gövdesi üstünde yengeç ayaklarıyla acı bir dönüş yaptı. Adam kendisine doğru gelen robotun yanından umarsızca geçti önce. Yanlış bir buluşmaydı. Harsia, yanıldığını düşündüğü anda robot, kırmızı siyah dumanlar atarak, hidrolikleri boşanarak ve çatırtılarla arıza vererek olduğu yerde gövdesinin üstüne çöktü. İnsanlar dumandan kaçıştı. Harsia robotu ıskalayan sersemin, doğruca robotun arka bölme kapaklarını aşina olduğu hareketlerle açtıktan sonra içinden belediyenin işçi tulumlarından birini çıkarıp hızla giyinmesini ve arıza yapan robotun tepesine çıkıp tamire başlamasını hayretle izledi. Demek yanılmamıştı. Harsia doğru görmüştü işte. Adam cebindeki uzaktan kumandayla robotu kasten bozmuştu. Ama neden diye sormaya gerek yoktu; zira onun, asimetrik açıdan karşıdaki güzellik ve yenilenme salonunu gözetlemeye koyulduğunu fark etmişti. Harsia garip bir içgüdüyle geriye çekildi ve kendini saklayarak adamı daha rahat görebileceği bir açıyı bulmaya çalıştı. Çünkü kendisi gibi bu belediyecininde gizli bir görevi bulunuyordu.

Harsia, bu adam polis olmalı diye şüphelendi önce. Kimin peşinde olduğunu anlamak güçtü. Eğer bu adam polisse, o zaman polisler içeridekilerden herhangi birisini gözetliyor da olabilirlerdi. Ama onu tedirgin eden şey, Maryem'in hemen arkasından bu meraklı adamın salonun önünde bitmesiydi çünkü salona Maryem'den sonra kimse girmemişti. Bu durumda Maryem neden buraya gelmişti ya da içeride onun da dahil olduğu ne tür dolaplar dönüyordu? Harsia, şimdi olduğundan daha fazla meraklanmıştı.

Gözlerini kapatınca polisin engelleyemediği, Promitium çipine işlenen yakın tarihli hatıralarını, nöronlarından sökercesine çekip gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Bu adamı aynen bu şekilde bir temizlik robotunu, uzun uzadıya süren bir zaman diliminde tamir ederken, kendi dairesinin penceresinden, yaşadığı bulvarın sokağında görmüştü. Yüzü orada aklına kazınmış olmalıydı. Doğru çağrışımı kıvılcımlayan şey, robotun kanatları açık kapakları olmuştu. Benzer görüntüler arasında her zaman bir çağrışım mevcuttu, alakalı veya alakasız olsun, insan beyni tanıdığı sahneleri bir şekilde sorgulardı. Harsia'nın aklı, polisin davranış yazılımına rağmen tehlikeyi algılamış, anımsamayı başarmıştı. Derin bir şüphe Harsia'ya bu şehirde hiçbir tesadüfün matematik dışında kalamayacağını söyledi o esnada.

Maryem'in nasıl bir işe bulaştığını şimdi sıfırdan düşünmesi ve bulması gerekecekti. Belki benim peşimdeler... Bir dürtü ona, yaşadığı çevreyi yani içine düşebileceği bir tuzağı hemen terk edip kaçmasını söyledi. Harsia, bırakıp uzaklaşmak yerine burada kimlerin şu belediye polisine destek çıkmakta olduklarını merak edecekti. Kalabalıkta ve vitrinlerin önünde durmuş bekleyen çok insan vardı. Gözlerini fır döndürerek etrafını kolaçan etti. Daha kaç kişi vardı burada aynı salonu gözetleyen? Kuruntusu içinde, bir yangının ilk alevini çıkarmaya yetiyordu. Binlerce düşünce, çiselemeye başlayan yağmur damlacıkları gibi düşüyorlardı aklına. Harsia, işlerin sarpa sarmasından çekiniyordu çünkü kısıtlı zamanı ve daha yapacağı çok şeyi vardı. Maryem'i bulmalı onu uyarmalıydı ve sonra da kafasındaki yazılımdan acilen kurtulmalıydı!

Karakolda mutlaka onun hafızasını detaylı deşmiş olmalıydılar. Bu sayede onun görevine dair bilgilendiklerini sanarak, korkuya kapıldı. Belki de polisin asıl peşine düştüğü ve ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalıştığı kişi kendisiydi. Şehir yönetimi, Federasyon bağlantılı her bireye, olguya, kavrama el atar bir politika güdüyordu. Bunu Solis'teyken kendisine söylemişlerdi. Maruz kaldığı taciz, belediyedense bunun kanunsuzluğunu iddia ve şikâyet edebileceği hiçbir kurumu ve çaresi yoktu şehirde. Harsia, uzaklaşmaya niyetlendi. Duvar dibinden yürürken Maryem'in kendisine verdiği kirli gri renkli ceketin yakasını çenesine doğru kaldırdı. Uzaktan bir belediyenin adamı-

nı, bir salonun kapısını, bir de garip davranışlı gözlemcileri ve kurulmuş olası polis tuzağını araştırırken nereye gitmesi ve ne yapması gerektiğini hesaplıyordu.

İlk işi, bir süredir oluruna bırakıp ihmal ettiği, kafasındaki casus yazılımı sildirebileceği bir teknolab atölyesi bulmaktı. Her şehrin hiç olmasa bir sanayi çarşısı vardı. İşine yarayacak, Hintli, İranlı ya da yerli bir yazılım gurusu bulmalıydı. Bu tür bir atölyeyi nerede bulabileceğini söz arası Maryem'den öğrenmişti. Zemin katın Abidin semtine gitmesi gerekecekti, orada bu işlerle uğraşanların pazar ve çarşıları vardı. Bu sağlam bilgiyi edinebilinecek en iyi kişi, şehrin her köşesine en az bir kez girip çıkmış bir gazeteci olabilirdi ancak.

Gözetlediği adamın bir polis olduğuna dair en sağlam inancı, onun belediye çalışanı kimliğini edinmiş olmasındaydı. Harsia'nın gözüne görünen en tutarlı olasılık, onun kimliğinde gizliydi. Başka bir casusun günlerce belediye kimliği altında dolaşması imkânsızdı, er ya da geç göze çarpardı, yakalanırdı. Oysa bu adam daha çok göze çarpmak için uğraşıyor gibiydi. Birkaç dakikada robotun belli başlı parçalarını çıkarmış, robotu tepesine oturduğu yerden kendince tamir ediyordu.

Harsia'nın uzaklaşmakta acele ettiği arada garip bir olay oldu ve onun dikkatini çekti; bir çocuk uzaktan çığlıklar atarak çökmüş robota koştu, koştuğu gibide üstüne tırmanıp polisin yanına heyecanla oturdu. Harsia'nın bacakları tutuldu, geriye dönüp onları izlemeye koyuldu. Çocuk durmadan kıpırdanan dudaklarından meraksızca arada bir salona bakınan adama heyecanlı bir şeyler anlatıyordu. Adam anlatılanları ilginç bulmuş ya da çocuğun varlığının farkına henüz varmamış olacak ki, tepki göstermeden dinliyordu. Çocuk, bıraksalar sanki sonsuza dek anlatacak gibiydi. Dakikalar sonra açık kapaklardan birisine uzanan çocuğun elini adam hızla yakaladı ve onu havalandırıp robotun üstünden sallandırırcasına aşağıya bıraktı. Sonra da onu, sesini duyuracak kadar yükselterek azarlamaya koyuldu. Çocuk öyle çabuk boyun eğen veletlerden değildi.

Harsia belediyecinin bir polis olmadığına o an karar verdi, başka bir şeydi bu adam. Harsia'nın hisleri tüm bu karşılaşmaların ve garip davranışların tesadüfler zincirinden uzak olduğunu söylüyordu. Harsia, gitmek yerine kalıp dikkatli bakma ka-

rarı aldı. Çünkü bu adamın böylesine bir çocukla meşgul olmasındaki ahmaklık, onun asla bir polis olamayacağını gösteriyordu. Hangi sivil polis, görev başındayken birisinin kendine bu kadar yaklaşmasına izin verirdi ki? Ya da hangi polis en küçük bir dikkatin veya şüphenin üstüne oklanmasına razı olurdu ki? Bu adam belki de aynen göründüğü gibi başka bir belediye teşkilatındandı ve görevleri arasında kısmen röntgencilik yapmak vardı. Hem neden olmasındı?

Harsia, onu el kol hareketleriyle kovan adamın yanından uzun tartışmalar sonunda ayrılmaya ikna olmuş gibi görünen çocuğun, uzaklaştıktan sonra bir süre adamı ve robotu sokağın karşısından izlediğini gördü. Çocuk oyalanıyordu. Oyun arkadaşı tarafından kovulmuş olmanın çocuksu üzüntüsü, onun ikilemli, bir o yana bir bu yana gidip gelen yürüyüşünden fark ediliyordu.

Harsia merak kuyusunda debeleniyordu şimdi. Maryem'in onun üstüne yaptığı hesapları tam olarak çözemiyordu ve çözümsüzlük buradaki varlığını tehlike altına sokuyordu. Olay sadece Eranka etrafında kurulmaya çalışılan gazete yazılarından ibaret değildi. Daha derin bir konu arada bir varlığını kendisine hissettiriyordu. Bu iyi değildi, her şey daha da karmaşıklaşmıştı şimdiden. Harsia beklemeye ve keşfetmeye niyetlenirken, belediye çalışanı da aynen onun gibi beklemeye niyetliydi. Beklemek ve takip etmek... Peki, sonrasında ne olacaktı? Harsia, zamanının daraldığını hissediyordu sadece.

Adam nihayet robotu çalıştırmıştı. Sahte bozulmasının ardından çalışması da sahte olabilirdi ya da adam Maryem'i beklemekten vazgeçmişti. Robot, sarsılarak yükseldi, soğutma fanlarında yükselen tiz ses binalar arasında yankılanıyordu. Koyu, gri kırmızı bir duman atarak nefes almaya başlayan robotun uyanır uyanmaz yaptığı ilk şey, kaldığı yerden sokakları dezenfektleyip, yıkayarak temizlemeye başlamak oldu. Robotun arkasından bir süre yürüyen adam, ellerini sildiği sarı bezi cebine sokuşturduktan sonra son bir kez salona göz ucuyla bakıp oradan uzaklaştı. Harsia köşeden çıkarak onu takibe başladı.

Kendisine yabancı birinin peşine takılma nedenini düşünmeden, en usta askerin yapabileceği ustalıkta, bu adamı gözden

kaybetmeyerek takibini sürdürdü. Dakikalar boyunca yürüdüler. Arada sırada adamın, izleniyormuş tetiklemesiyle arkasına bakındığı oluyordu. Harsia, aralarında bayağı bir mesafe bırakmıştı, onun kendisini bu mesafeden fark edeceğini hiç ummuyordu. Güçlükle görünen bir kafayı takip etmekte olan Harsia, sel gibi akarak gelen kalabalığın salınımında hareket ediyor ve uzun boyunu sırtını kamburlaştırarak eğip saklamaya çalışıyordu.

Harsia yapması gerektiğine inandığı şeyi yapacaktı. O, kaderine boyun eğmek için şehre gelmemişti. İçinde kuruntulanan duyguların yoğunluğuna rağmen yoluna devam etti. Maryem, gerilerde bir yerlerde bir yenilenme salonunda yatar halde kalmıştı. Bu günlük onu kendi haline bırakması gerekiyordu. Asıl önemli olan bu adamın bağlantısını kavrayabilmekti. Onu sadece izlemeye ve nereye gittiğini bulmaya niyetliydi, fazlasına bu seferlik ihtiyacı yoktu. Bu adamın varacağı yer büyük ihtimalle bir istasyondu, kendisiyle aynı işi yapanların toplandıkları bir merkez ya da hücre eviydi. Harsia ne kadar yürümesi gerekeceğini oluruna ve önünde başını kasıntılı tutuşlarla sallayan adamın seyrine bırakarak yürüyordu. Mesafeli bir iz sürüştü bu.

Kontrol noktalarından rahatça hareket ederek şehrin kuzey batısına doğru yol alıyordu adam. Harsia yeni bölgeleri keşfedecek vakti ve fırsatı yakalayamamış olmanın huzursuzluğundaydı. Kaybolma ihtimaline karşı bilek bilgisayarından ne yöne gitmekte olduğuna bakıyordu. Kuzeybatıdaki hangi sokaklara yöneldiklerini unutmamaya çalıştı. En yakınındaki belirgin yerleri ve noktaları mihenk taşı edindi kafasında ve yol almaya devam etti. Ne pahasına olursa olsun bu adamın peşinden ayrılmayacaktı, gerekirse bugün bütün gün onun kuyruğu olsa dahi.

Bir saat sonra Harsia, gösterdiği sabrın ödülünü fazlasıyla aldı. Son noktadan sonra tenhalaşan bir bulvarın ve uzun uzadıya kuzeybatıya devam eden bir gidişatın bu bölümünde garip bir bozulmayla, sokaklar diğerlerinden ayrılmaya, farklı renklere ve karaktere bürünmeye başladı. İlkin göze çarpan, yaşlı ve eski sokakların insanı ürperten suratsızlıkları ve solgunluklarıydı. Karanlıklaşan çatık kaşlar gibi duran katlar, aslında çatlamış duvarların yüzlerindeki yarıklardı ve bu eskimişlik insanı

yalnız hissettiriyordu. Sokaklar az sonra tenhalaşıp iyice kirlenmeye başladı. Buradaki hava, unutulmuşluğun esaretinde kalmış gibi eskimiş ve her yere öylece yapışmıştı. Zaman, unutulmuşluğun kölesiydi burada.

Harsia belediye robotlarının sayıca artıp, insanların iyice tenhalaşıp, kulelerin ve apartmanların öfkeye dönen surat asıklıklarına eklenen yankılı bir uğultuda, gölgeler içinde artık istenmeyen buraya kabul edilmeyen bir yabancı olduğunu anlıyordu. Durup kendisine bakınan inşaat ve temizlik robotlarının karıncavari koşuşturmalarının aralığında, önünde yürüyen adamın siyah camları yılan derisi gibi parlayan, diğerlerine göre daha kısa boylu duran bir binanın kapısından içeriye daldığını son anda yakaladı.

Binanın aralık bırakılan kapısı, gıcırdayarak adamın arkasından kapanmıştı. Harsia, ben olsam diye içinden geçirdiği anda binanın bir köşesinden dönüp gelen robotu görünce, hemen önündeki köşeye sindi. Robot temizlik robotlarındandı ama onlara göre daha zayıf ve atletik bir yapıya sahipti, sanki her an koşmaya ve saldırıya geçmeye uygun yaratılmıştı. Robot, kırmızı parlayan gözlerini kapının eşiğine dikip inceledi. Sonra ağır ve aylak kıpırdanmalarla, çok uzaklaşmadan yine binanın etrafını dönmeye devam etti. Harsia, bu robotun güvenlik için buraya konduğunu ve gizlenmiş silahları olabileceğini düşündü.

İçerisinin bir istasyon olma ihtimali, böyle bir semtte içini ürpertirken kendinde şaşırtıcı bir gariplik hissetti. Burayı terk edip geri dönmesini söyleyen mantığı ve iç sesine rağmen ayakları onu dinlemiyorlardı. Orada öylece beklemeye niyetli olan ayaklarının neyi beklemekte ısrar ettiklerini anlayamamıştı. İçinde kabararak yükselen tehlike çanlarının sesine rağmen oradan ayrılamayacağını hissediyordu. Bu adamın kim olduğunu öğrenmesi gerekiyordu sanki. Oysa adamın Maryem'in ya da kendisinin peşinde olduğuna dair kesin bir delili dahi yoktu. Harsia polisin kafasına kazıdığı yazılımın varlığını hissetti yeniden.

Harsia, yolun ortasına dökülmüş metal iskeletlerin ve diğer eşyalar yığını arasından alması gereken şeyi koşarak aldıktan sonra karşıya geçip yeniden gölgeler arasına sığındı. Robot bi-

nanın arkasına geçmişti, o sırada kapıya mutlaka başka bir güvelik sistemi yerleştirmişlerdir diye düşündü. Yolu çaprazlayarak binanın, yan ara sokağını görebileceği bir noktaya geçip, yığından almış olduğu fçelik parçasını sıkıca kavradıktan sonra yolu hızla kesip binanın duvarına yaklaştı. Köşeye kadar eğilerek, binanın arkasına bakan diğer köşeden robotu kontrol etti. Robotun onu, eğer varsa sonar skanında görmeme olasılığı yoktu şimdiye. Robotla arasında yirmi metreden az bir mesafe vardı. Sırtı dönük robot ayakta durmuş, sessizliğine bürünmüştü. Kırmızı parlayan gözleri gözlüyor ve izliyordu. Harsia başını uzatıp robota bakındı. Robotun, onun varlığını hissetmesini bekledi. Oysa robot hiç kıpırdanmadı ve öylesine sessizce bekledi. Harsia, sonarsız bir robot dedi kendi kendine. O zaman bu adam, yarım yamalak teçhizatla başka birilerine hizmet ediyor olmalıydı; onun polis olmadığı aşikârdı. Sonarı olmayan bir robotun gözcülüğü ve nöbeti ne işe yarardı ki?

Harsia'nın aklına gelen başka bir olasılık ses etti: bu adam şu partinin adamlarından birisi olmalıydı. Ancak partinin adamları, askeri olmayan her şeyden askeri olması arzu edilecek bir şeyler yaratma çabasına girerlerdi. Bu robot sadece çarpık bir yapmaydı. Yokluktan var edilmiş ya da derme çatma imal edilmiş bir üründü ve umutsuzdu çünkü en basitinden sonarı yoktu. Robot, nöbette kaytarıp uykusuna dalan isteksiz bir askere benziyordu. Harsia onu kendi haline bırakıp geriye döndü. Kırılmış gördüğü bir pencerenin kendi gövdesinin geçebileceği büyüklükte olan aralığının boyutlarını ölçtü göz kararı. Boyunun iki katı yüksekliğindeki boşluktan içeriye sızması için sıçraması gerekiyordu. Biraz geriye çekilip koştu ve sıçradı, sağ elini savurup pencerenin basamağını yakaladı ama sonra eli kayıp yere düştü. Hızla ayaklanıp robotun sesi duymuş olabileceğini düşünerek, daha hızlı koşarak yeniden basamağı yakalamaya çalıştı. Bu kez sertçe tutunup kendini içeriye çekti. Cam kırıkları parmaklarını yoklarken, Harsia bir Federasyon askerinden umulacak kedi çevikliğiyle içeriye atladı. Karanlıkta tozdan yumuşamış bir zemine, karaltılar arasına düştü. Sessizce bir süre bekleyip etrafı dinledi, dışarıda robot duvarın arkasından geçiyordu. Harsia'nın atladığı noktayı ağır ağır duraksamadan geçti.

Harsia, karaltılardan oluşan karanlık hangarda dışarıdan dolan ölgün ışığın kesitleri içinde yürümeye başladı. Burası eski bir fabrika olmalıydı. Karaltılardan birisinin bir makine olduğunu el yordamıyla bulunca, böyle bir yerin ancak asiler tarafından kullanılabileceğini düşündü. Eğer partililer buradaysa onlarla tanışma vakti gelmişti, onlardan çekindiği yoktu zaten. Kendisine yardımı dokunacak insanlar diye görüyordu onları, özellikle kafasına belediyenin yazılımını ilk enjekte ettikleri andan beri bu tür bir buluşmayı düşlemişti.

Atölyenin sonunda kapısız bir eşik vardı, Harsia'nın kulakları kendisine yalnız olduğunu çığırıyorlardı. Harsia atik hareketlerle kapıdan içeri girdi, elindeki metal sopasıyla saldırgandı ve durdurulamazdı. Yerinden sökülmüş asansör bölmesinin çaprazındaki merdivenleri alıp dosdoğru, uçarcasına yukarı çıktı. İlk katın atölyesi karanlığa boğulmuştu, tırmanmaya devam etti. Dördüncü katın eşiğinde salonun sonunda mavi parlayan ışığı ve ışığın birisinin varlığıyla kırılan yalnızlığını gördüğünde onu bulduğunu anladı. Yol boyunca kafasında canlandırdığı tüm senaryolardan farklı bir sahneyle karşılaşmanın tedirginliğine karışan, yalnız olmanın güveninde salonun sonuna, metal bir çerçeve ile ayrılan bölüme doğru makineler ve tezgâhlar arasında gizlenerek bir hayalet gibi sessizce ilerledi. Bir karaltının arkasına sindi, onun kadar hareketsiz kalıp gözlemlemeye başladı.

Mavi ışığın aydınlattığı yerde, belediyenin adamını ayakta dikilmiş, düşünceli beklerken buldu. Adam bir şeylerle uğraşıp uğraşmamak aralığında kalmışçasına düşünceli görünüyordu. Harsia, etrafta başka bir canlının daha varlığını yokluyordu içeriye damladığından beri ama burada da kimseleri göremeyince ortamı iyice garipsemeye başladı. Arkasından birisi her an omzuna dokunacakmış gibi bir hisle doldu, gerisini kollamalıydı; bu adam yalnız olamazdı burada. Federasyon askerinin hislerine karışan bir bilgelikle gölgelerden olmaya çalışarak adamı sonraki yarım saat boyunca izledi. Adam ayakta aptalca dikildi, sonra bir masanın üstüne yığılmış eşyalarla metal sesleri çıkararak oyalandı, gıcırdatarak çektiği bir sandalyenin üstüne oturdu, yeniden ayağa kalktı. Dışarı, çerçevenin eşiğine yöneldi sonra vazgeçip tekrar içeri geçti ve sonunda tekrar sandalyeye

oturarak esneye esneye sandalyenin üstünde bir ileri bir geri salınımına dakikalarca devam etti. Ve geçen zamanın üçte ikisini öylece aynı yerde oturarak geçirdi.

Harsia, birisinin ya da birilerinin beklenmekte olduğunu düşündüğü sırada, adam fısıltılarla kendi kendine konuşmaya başladı. O sıra adamın sandalyeden ayaklarını üstüne koyduğu, masa sandığı karaltının yere çökmüş bir robot olduğunu gördü. Robot devre dışı kalmıştı ve galiba bu kafayı sıyırmış herifte onu tamir etmeye çalışıyordu. Bütün bu binada ikisinden başka hiç kimse yoktu adeta. Harsia bekledikçe, biraz daha sabırlı olup sindiği yerde kıpırdamadan kalması gerektiğini düşünüyordu. Kesik kesik konuşan adam ise rüyasında sayıklıyor gibiydi.

"Bugün yapılması gereken şeyleri tam olarak yapamadığımı sana itiraf edeyim... Pek hoşuma gitmedi bu durum, zaten fazla vaktimin kalmadığını düşünüyorum... Ters bir şeylerin döndüğünü artık herkes fark ediyor. Anlayacağın, sadece ben değilim bu durumdan şüphelenen; aynı soruyu herkes soruyor tıpkı benim gibi... Ama..."

Harsia duyduğu tıkırtılarla yere kapandı, aynı zamanlı içerideki hasmı da ayağa kalkıp karanlığa bakındı önce, sonra güçlü ışığı olan bir feneri yakıp salonda gezindirdi. Karanlığa takılan bir iki yarasanın çıtlamalarla havada tur atıklarını gördü. Aniden patlayan bir silahın saçtığı mermilerin vızıltısı havada uçuşmaya başladı sonra. Harsia hasmının daha modern silahlar kullanacağını ummuştu; oysa bu adam metal kurşun atan bir silahla yarasaları avlamaya çalışıyordu. Harsia kapaklandığı yerden kalkmadı.

"Yarasalar! Bu lanet şehrin her tarafı yarasa dolu... Baş belaları, nedense benden başka bu hayvanları hiç kimse görmüyor şehirde. Şehir baştan aşağı yarasalara kesmiş. Niye bu kadar yarasa var biliyor musun? Yarasalar bu şehri pek seviyorlar aslında, karanlık, yüksek, huzurlu bir şehir... İnsanlar katlar arasında kendi sınıflarını kabullenmiş ne kadar barışçıl yaşıyorlar değil mi? Ne güzel. Kimsenin işine burnunu sokmaya hiç niyeti yokken bıraksalar, yarasalar bütün şehri bir çırpıda istila edecekler; tıpkı onlar gibi... Hani sizin yardım ettikleriniz gibi..."

Sonra çıldırmış gibi havaya bir kaç el daha ateş etti. Hem oraya buraya rastgele ateş ediyor, hem de patlamaların arasında çılgınlar gibi bağırıyordu. Bir süre sonra ateşi de soluğu da kesildi, deminki sandalyenin çekildiğini duydu. Bir süre sessizlik havaya hakim olunca Harsia, başını yerden kaldırdı.

"Senin şu ünlü lokantanı kaç zamandır izliyoruz ben ve robotlarım, biliyor musun? Beni boş bir adam sanıyorlar, ne sen benim farkıma varabildin, ne polis, ne de diğerleri... Ama hepiniz yanıldınız işte. Operasyonun bugün yarın yapılacağını biliyorum. Oraya senin adamlarından önce gidip, polisi hatta Federasyon'un askerlerini devreye sokacağım, böylece..."

"Sen bir boku devreye sokamazsın, bir bok da bilmiyorsun... Senin bütün hayatın palavra dostum!"

Girtlaktan gelen bu yorgun sesle irkilen Harsia ilk defa o vakit, binada yalnız olmadıklarını fark etti. Göremediği birisi daha vardı içeride ve sesi kısık, yorgun, yaralı gibi geliyordu. Harsia açısını değiştirip, gölge gibi başka bir makinenin arkasına saklandı. Ve güç bela farklı bir gölgenin yerdeki kıpırtısını yakaladı içeride. Adam yere oturmuş, elleri arkasına çevrilmişti.

"Bugün senin şu gazeteci hatunu gördüm; sana onun da rahat durmadığını söyleyeyim. Hem eve kapattığı bir yarınayla yaşamaya başlamış... Adamın dairesine kapanıp günlerce içeride kalıyorlar. Sence ne yapıyorlardır dersin? Ben görmedim ama kadının bir dolu dostu varmış şehrin her sokağında; öyle duydum. En çok da... O Afrikalı moruğu seviyor olmalı. Evet, öyle olmalı ki ondan bir türlü vazgeçemiyor ha, ne dersin?"

Harsia, herkesin her şeyin farkında olduğunu anlarken bir öfke tüm masumiyetini yakıp kavurdu. Bu adamın bugün kendisini Maryem'in peşinde görmemesi bir şanstı. Kendisinin deşifre olması işini tam anlamıyla bozacaktı. Maryem'in dışarıda tanıdıklarına ondan bahsettiği çıkıyordu bu adamın söylediklerinden. Bu garip belediye çalışanı da ona ilgi gösterenlerden birisiydi.

"Bana lokantadaki toplantıdan ne zaman bahsedeceksin? Sakın yine ne nedir, ne değildir saçmalığına başlama, dostlarımdan birini çağırttırma bana... Bu kez sabrım seni hayatta tutmaya yetmeyebilir; zaten geç verilen bilginin hiç bir değeri

olmayacağına göre ve henüz her şey hazırlık aşamasındayken, bana neler döndüğünü teker teker anlatmaya başlarsan çok iyi olur... Eğer düşündüğün, tahmin ettiğin şeyler varsa onları da dinlemek isterim tabii... Bu işi bugün bitirmeye niyetliyim Callifragi, anladın mı?"

"Ne istiyorsun benden, ne istiyorsun? Sanki karşındaki zemin katın en azılı teröristiymiş gibi konuşup duruyorsun. Ne anlatayım sana ne bilmek istiyorsun? Tamam, öyle olsun... İstediğin her türlü hikâyeyi anlatmaya hazırım ben, yeter ki duymak istediğin senaryoyu söyle. Ben yaratırım, ,yi bir hikâye sunarım sana..."

Diğeri çirkin bir kahkaha attı: "Güzel... Bu, yola geldiğinin iyi bir işareti. Uysallaştığını görmek çok güzel doğrusu. Artık dışarıdaki dostumuza mesai vermemize gerek kalmayacak desene? Ama dedim ya, zamanında kullanılmayan bilgi değersiz bilgidir ve benim bayatlamış bilgiye hiç ihtiyacım yok! Hadi Callifragi, hadi anlat bana neler bildiğini dostum... Bugün her şey bir son bulsun artık."

"Ben senin dostun değilim orospu çocuğu, kafadan sakat; ne olduğun bile belli değil senin... Kimin işini görüyorsun sen, kimin işini yapıyorsun? Kime çalışıyorsun?"

Sandalye aniden devrildi. Ardından yerdeki adamın sesi kesildi bir kaç darbeliğine, sonra yeter diye bağırmaya başladı yerdeki ama diğeri kulak asmadı, inen darbelerin sesini duyabiliyordu Harsia. Yerdeki yeterince acı çekince, diğeri yeniden sandalyesine dönüp oturdu. Harsia bugün bütün gün burada beklemek zorunda kalabileceğini düşünürken içindeki aksi ses, hâlâ ısrarla buradan uzaklaşması gerektiğini fısıldıyordu. İkilemde kaldıkça etkisi artan bu çekimin, bir şekilde polisin ruhuna kazıdığı ikinci denge ve yargı sisteminden kaynaklandığını bilse de, zaman içinde davranış yazılımının kendisini daha ne şekilde etkileyeceğini bilemiyordu.

Harsia Omid, yerdeki adamın doğrulduğunu gördü, sonra karanlıkta beyninin tek tek kapıp işlediği görüntüler içinde dikkatini çeken bir şey oldu. İçeride civa pırıltısında bir polis zırhı duvara asılıydı ve karın bölgesinde koca bir delik vardı bu zırhın. Sadece bununla kalmayan diğer eşyalar ve parçalarla doluydu içerisi. Bu adamın ihtiyaç duyduğu eşyaları çöplükten

topladığı, sonrasında hurdaları işleyerek tekrar kendi kullanımı için işe soktuğunu görebiliyordu.

"Hayatta kalman için bana doğru sebepler vermezsen, buradan canlı çıkmayı sakın umma! Bana başka seçenek bırakmıyorsun çünkü; senden tek istediğim bildiklerini benimle paylaşman ve bana faydalı bilgiler vermen, hepsi bu... Fazlasını istiyor muyum senden? Eğer bu konuda anlaşamayacaksak, ölümün yaşlı dostumun elinden olacaktır, bilesin!"

"Boşuna uğraşıyorsun diyorum sana. Ben onlarla işbirliğimi inkâr etmiyorum, kızıl kristalit kullandığımı ve sattığımı da. Ama sorduğun sorular beni aşıyor, bu konuda sana yardımcı olamam. Bu yüzden beni öldüreceksen..." Durdu sanki işin ciddiyetini şimdi daha iyi kavramaya başlıyordu; esareti onu kendi sonuna adım adım yaklaştırıyordu. Bu adamın onu serbest bırakması için hiç bir nedeni yoktu, Callifragi hiç bu denli 'son' düşüncesine yaklaşmamıştı. "...bilmiyorum; nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum... Sen bir tek bana yükleniyorsun; ben de sana hikâyenin diğer parçalarının başkalarında olduğunu söylüyorum..."

"Beni hâlâ hafife alıyorsun Güven, hâlâ aynı hatayı yapmaya devam ediyorsun... Seni ve etrafında döndüğün grubun adamlarını kaç aydır izliyorum ben, tüm dedikodulardan haberim var. Büyük bir operasyonun bugünlerde şehirde yapılacağı fısıldanmıştı kulağınıza ve sizden her an hazır olmanız istenmişti değil mi? Senin boş adam olmadığın aşikâr, yoksa Genes şimdiye çoktan seni yok ederdi, yanılıyor muyum? Sen herkesten daha akıllısın şimdiye operasyonun içeriğine ve kapsamına dair bazı ipuçları biriktirmiş olacağını sanıyorum."

Callifragi, derin bir of çekerek yerinde kıpırdandı, sırtını geriye iterek acı bir ifadeyle gerindi. Bu adamın kendisi hakkında çok şey bildiğine şaşarak gidişatın kesinlikle onun kontrolünde olduğunu kabullendi.

"Benden ne öğrenmek istiyorsun ve benim neyi bildiğimi tahmin ediyorsun?"

"Lokantadaki toplantıdaydın bu bir ve orada o, ihtiyar kurtta vardı... Neydi adı, Khalid... Değil mi? Öyle şaşkın bakma onun balığın başı olduğunu da biliyorum. Ayrıca geçen gece

yanında birlikte getirdiğin o hayalet kılıklı herifte kim oluyordu?"

"Biliyorsan, neden onları kaldırıp kendilerine sormuyorsun soracağını?"

"Polisten partililere, Khalid'in etrafında kaç kişinin fır döndüğünü biliyor musun sen? Öyle eti kolay yenecek türden olsaydı şimdiye çoktan kaldırırdım onu! Gerçi, onunda sonu senden farklı olmayacak merak etme. Şimdi asıl önemli şey; yani seni kaldırmamdaki asıl önemli nokta; tabii ki Genes'in kendisi... Genes ile ilgili neler konuşuldu orada? Daha sonrasında sen Genes'e dönmeye çalışırken, polis neden seni bulmak istedi? Bu arada polis seni yana yana arıyor, farkında mısın? Yakalandığın yerde tutuklanma emrin dağıtılmış. Ama şimdilik bunları boş verelim ve asıl konumuzdan sapmayalım. Öncelikle, seni yakaladığım o harabe diyarındaki toplanma istasyonunu, o hücre evinin yerini söyleyeceksin bana..." Sustu derinlere dalan bir sesle devam etti: "Sonra gazeteci kadın ve onun bağlantısı o Afrikalı tüccar, ayrıca onlara sonradan katılan dev yarma... Bağlantıları ve amaçları nedir onların?"

Harsia Omid, adamın dev yarma dediği kişinin kendisi olduğunu kaşlarını çatarak onayladı; onun Maryem dışında kimden bahsettiğini bilmiyordu ama kişilerin odağındaki Maryem'in bilgi ağının genişliğini apaçık sezebiliyordu. Maryem doğru bilgi kaynağı idi, yanılmamıştı. Ayrıca Genes kelimesinin, içine aniden sızdığı bu konuşmanın tehlike boyutlarının görünür şekilde Federasyon'a kadar uzamasından korkmaya başlamıştı. Bunlar, basit şehirlilerin yapacağı kahve muhabbetinden bahsetmiyorlardı. Harsia Omid, gölge kalmaya devam etmeliydi çok şey vardı öğrenmek isteyeceği.

"Zemin katta herkes gizli bir hareketlilik içine girdi. Kızılkum'daki polisin vukuatından da haberin vardır senin. Polis dahi her an büyük bir saldırıya hazırmış gibi tetikte. Bütün göstergelerin işaret ettiği en yegâne şey, sizin şu gizli operasyonunuz! Sende bana şimdi bu operasyonun nerede, ne zaman, niçin ve nasıl yapılacağını söyleyeceksin!"

"Ben sana ne söyleyeyim ki? Ne söyleyebilirim ki? Doğru, bir operasyon hazırlığı var ve son yıllarda yapılanların en kapsamlısı olacağını söylüyorlar ama bana ne zaman ve nerede

olacağını sorma... Sorma bana... Zaten soramazsın da aptal adam! Beni operasyonu öğrenmekten sen alıkoydun, yani yanlış yerde araya girip hikâyeyi yarım bıraktın. Bu yüzden operasyon hakkında hiçbir şey öğrenemedim. Anladın mı?"

"O zaman söyle, şu yaşlı moruğun partide ne ağırlığı var?"

"Kimin? Khalid mi? Bende tam kavrayamadım onu. Adam aniden her yerde karşına çıkıyor ve her şeyden de haberdar olabiliyor. Onun gizli melekleri var ve bu melekler onu yedi gün yirmi dört saat koruyorlar, bilgidar ediyorlar. Dokunulmazlığı ve kararları değiştirebilme gücü var partide... Ama... Sanki ihtiyarlığından dolayı dışlanmış, emekliye ayrılmış gibi... Onun hakkında konuşurlarken sonradan delirmiş birisinden bahsediyorlarmış gibi fısıldıyorlar aralarında; yine de kendisine karışanı, bulaşanı hiç duymadım. O, öylece dokunulmazlığıyla yaşıyor zemin katta... Sanırım polis dahi onun ne mal olduğunu biliyor ama hiçbir şey yapamıyor. Benimle uğraşacağına ona baksan iyi edersin. Bence asıl kahraman o!"

"Yani olayların kilit ismi o yani?"

"Onu uzun süredir tanımıyorum. Zaten Genes'ten dışarı çıktığım çok bir zamanım yoktu, sadece bir kaç kez görmüştüm onu lokantada ve sonra toplantıda..."

"Sahi ya, Callifragi... Nasıl oluyor da Genes'te bunca yıl çalışıp parti içinde kalabildin? Hiç kimse senin ne mal olduğunu anlayamadı mı yani?"

"Ben sadece kendi işimi yapıyordum son güne dek, kanunlara uyan, sessiz ve namuslu bir vatandaştım... Ta ki bu operasyona dahil olana dek."

"Sen külahıma anlat onu, uyuz herif! Senin ne bok olduğunu benden iyi bir o lokantayı gözetleyen polisler bilirler ya, neyse... İkili casus olmanın faydaları diyelim buna ha? Önce sen bana particilerin senden Genes'le ilgili ne istediklerini öt bakalım."

Callifragi yerinde gerinmeye çalışarak karşısındaki adama anlamlı bakındı: "Konuşmamı istiyorsan beni biraz rahatlat. Şu kelepçelerden nefes dahi alamıyorum artık, gevşet şunları, gevşet biraz..."

"Benimle pazarlık yapacak durumda değilsin... Ama madem ötmeye başladın sana küçük bir iyilik yapmaktan niye çe-

kineyim." Kalkıp, ellerinden arkasındaki ölü yığıntısı robotun gövdesine kelepçelenmiş Callifragi'nin kollarını gevşetti.

"Şöyle önden bağlasan daha rahat ederdim. Bu robotu peşimde sürükleyecek gücüm mü var sanıyorsun? "Callifragi haklıydı ölü robotu sürükleyemezdi arkasında. Yine de onun dediğini yapmadan ayakta durup ona bakındı:

"Sen operasyonda, Genes ayağıydın değil mi? Seni özellikle Genes'te tutacaklardı, karşılığında onlara Genes'ten bir şeyler sağlayacaktın değil mi?"

"Genes'in istihbaratının ne kadar sağlam olduğunu bilmiyor musun sen?"

"Evet, biliyorum. Buna rağmen sen iki yaka arasında çok iyi çalıştın. Senden ne istiyorlardı ve sen ne teklif ettin? İki tarafı da idare etmek kolay olmamıştır..."

Callifragi, başını eğip düşlere daldı bir süre, bu adamın oyunundan bıkmışa benziyordu ve oyunu kendi lehine çekmeye niyetliydi. Harsia Omid, iki durumdan da şüpheleniyordu. Callifragi'nin masum duruşunda sinsiliğin sisi tüm görüşünü boğuyordu. Bu bulanıklık içinde onun nerede olduğunu, nereye varacağını kestirmek zor bir işti. Harsia Omid, Callifragi'nin hasmının sorgu işini yeterince üsteleyemediğini, başarılı olamayacağını sezinledi. Ellerinden bir robota kelepçeli oturan adamın karanlıktaki ışıltılı gözlerinde derin bir anlam vardı ama diğeri bunu göremiyordu. Harsia, bu adamın kim olduğunu iyice merak etti. Görünen o ki, Callifragi, kendisine uygulanan şiddette dayanmıştı ve bir süre daha dayanabilirdi. Sağlam yapıda olmasından değildi bu dayanıklılığı; bu aşamaya hazırlıklı olmasındandı diye düşündü. Harsia, belediye görevlisinin kuzu görünümünde bir kurdu tutsak aldığını anlamıştı. Sorgu, adamın istediği yönde gitmiyordu, gitmeyecekti de çünkü diğeri önemli konuların etrafından kıvırarak yol alıyordu.

Callifragi'nin bağlı ellerini, gevşettiği kelepçelerin boşluğu ile bacaklarının altından geçirip omuzlarını bir süreliğine sıvazlamasına izin verdi ve sonra deminki sandalyesini yine gıcırtılarla çekip eski yerine oturdu. Hiçbir şey söylemeden ve Callifragi'ye bakmadan cebinden Harsia'nın dikkatini çeken bir kumanda çıkarıp bir düğmesini tuşladı. Callifragi henüz orasını burasını sıvazlarken, arkasındaki robotun gözleri karan-

lıkta üç yeşil oval nokta olarak parladı ve koluna zincirlenmiş adamı gövdesi ile havalandırarak hızla ayaklandı. Bu hızlı tepkiye ani yakalanan Harsia, korkuyla kendini geriye attı. Yeşil gözlerini ve kara gövdesini gölgeler içinde savurarak yükselen robot, sol koluna bağlı halde hızla yerden kesilen Callifragi'yi diğer eliyle de hırsla yakaladı. Sonra somut, gözle görünmeyen bir mekanik kuvvet, onu mengene gibi germeye başladı. Bir yaprak gibi savrulan Callifragi, sesini çıkarmadan ama dudaklarını çiğneyerek işkenceye dayanıyordu. Bir, koskoca bitmeyen dakika boyunca omuzlarına, omuriliğine, iç organlarına, bacaklarına sarınan tonlarca ağırlığın boğumunda kalan Callifragi, uzun bir çığlığa dönüşerek önce binanın her köşesine doldu sonra dışarıya sokağa kadar taştı.

Harsia onu ve onun acısını duyacak kimsenin civarda olmadığını biliyordu. Bu korkunç, bir insanın iliğine işleyen acı haykırış, işkence edeni ilkin pek etkilemedi. Robot onu aynı gerginlikte baş aşağı çevirdi sonra kelepçelendiği zincirinden tutarak tozlu duvara bir kâğıt gibi savurdu vurdu. Kafatasının duvara bir tok sesiyle çarpışını duydu Harsia, ardından uzaktan yankılanarak gelen bir gök gürültüsünün şimşek sonrası gecikmesi gibi ama bu kez ikinci çarpmanın etkisiyle yarım kalacak olan bir çığlık daha duyuldu. Robot son darbenin ardından durdu devam etme isteğini yitirdi. Baygın duran adamı, yavaşça, ona zarar vermekten korkuyormuşçasına yere bıraktı.

Harsia, Callifragi'nin yüzünün kana bulandığını ve burnundan sürekli kan geldiğini robotun omuzlarından parlayan ışıklar sayesinde gördü. Adamın beyin kanaması ile travma geçirdiğini anlamak pek kolaydı. Baygın halde kafasını göğsüne düşüren Callifragi'nin başını tutup ona insansı bir bakışla üç gözüyle yakından bakan robot, sonuçtan pek hoşlanmamışçasına hidroliklerinden gelen uğultulu seslerle kıpırdanıp belediyeciye döndü. Belediyenin adamı bu sertlikte bir darbe ummuyordu robottan ama olan olmuştu. Bir omuz silkip ayağa kalktı, gidip Callifragi'ye yanaştı, adamın kanlı yüzüne bakındı. "Lanet herifi öldürdün mü ne, dostum?" robot kıpırdandı; "Merak etme o sadece küçük bir piyon, o kadar önemli değil, göründüğünden daha değersiz, zaten onu şimdiden hesaptan silmişler-

dir... Biz gene kendi bildiğimiz yola devam edeceğiz. Ama onu yeniden canlandırmanın çaresine bir bakalım önce."

Belediyeci, bir köşeye gidip bir şeyleri yığıntıların gölgesinde dağıtmaya başladı. Sonra elinde bazuka benzeri bir aletle çıkageldi. Aleti yere bırakıp yeniden geri döndü, bu kez bir bidon içinde parlak sıvı bir madde getirip Callifragi'nin başından aşağıya boca etti. Fosforlu, portakal renginde ışıldayan sıvı kalın bir tabaka halinde onun başını kaplayana kadar dökmeye devam etti. Callifragi sıvıya iyice bulanınca, parlaklığı, soğurken açılmaya başladı. İşte o zaman belediyeci bazukasını kaldırıp Callifragi'nin başını hedefledi. Harsia, bu kadar yakından yapılacak bir atışın garipliğini düşünürken bazukanın ucundan dolu dolu bir ışık, adamın suratına patladı. Işıktan ulvi partiküller yağıyordu sanki. Harsia bu kutsal ışığın dünyevi bir ışık olmadığını ve bu adamın yine kendi becerisiyle bu aleti yaptığını tahmin etti.

Bir kaç dakikalık işlemin sonunda işkenceci, bazukayı bir tarafa fırlattıktan sonra gidip tutsağına sağlam bir tokat yapıştırdı. Bu tokatla birlikte Callifragi, sarsıntılarla ve aksırıklarla kendine gelmeye başladı. Harsia tanık olduğu bu mucizenin bir aldatmaca olduğunu, akıllı bir hesaplamanın sonunda yapılan planlı bir iyileştirme olduğunu anladı. Akıllı adam, kendine seyyar bir hücre yenileme düzeneği icat etmişti. Henüz yaralanmanın başlangıcındaki adamın yarasını tedavi etmenin en dâhiyane yöntemi buydu ve bunu kısmen zarar olasılığına rağmen, bir acil çözüm kutusu olarak kendi özel amaçlarında kullanıyordu. Callifragi'nin yaralanmasının boyutları bilinemezdi bu aşamada; zaten şimdilik onun, sadece konuşabiliyor olması yeterliydi. Callifragi'nin boş bakışları üçüncü tokattan sonra belediyeciye döndü. Bakışlarda bir mana vardı bu kez, ölümcül bakan gözler intikam yüklüydü ve muhtemelen bastırılmış dipsiz bir acı da gizliydi derinlerinde. Çünkü robotun darbelerinden sonra bir kaç kemiğinin kırık olmaması imkânsızdı.

"Konuşursan senin yaşamana izin vereceğim; ama bana tatmin edici cevaplar vermezsen... Bu kez kurtuluşun olmayacak! Şimdi konuş!"

Jelin parlaklığı bir kaç saniye sonra söndü, su gibi kurudu. Callifragi'nin sol gözü balon gibi şişmişti ve yüzüne kan inmiş-

ti. Kaşı, dudağı, patlamıştı. Harsia onun konuşabileceğinden emin değildi. Konuşabilecek olsa dahi bilinci yerinde miydi acaba?

"Bana yapılacak operasyondan bahset! Genes'le ilgili olarak onlara ne sağladın içeriden? Bağlantın neydi senin? Konuş-sana be adam... Cinnet geçirmek üzereyim! Sana söylüyorum, sana! Kimin uğruna ölmek istiyorsun sen, kimin için intihar ediyorsun? Hayatın bu kadar boş mu senin? Bu kadar ucuz musun, bu kadar değersiz misin be adam? Hayatından önemli mi ölmeye hazırlandığın bu adamlar, bu operasyon?"

Callifragi'nin duruşu bir moronun duruşunu anımsatıyordu, kendini kaybetmiş bir aklın hükümsüzlüğünde ne yaptığını bilmiyor gibiydi, bu robotun darbelerinden en sağlam adamın dahi sağlam çıkamayacağı aşikârdı. Robot başını ondan yana çevirince Callifragi yeniden kan kusmaya, tükürmeye başladı. Harsia bu adamın bok yoluna ölüme gittiğini düşünüyordu, inadına konuşmamanın tanımı buydu. Konuş be adam konuş, bu dakikada sonra yapabileceğin tek şey hayatını kurtarmak.

"İçeri sızacaklar..." diyebildi kan kusan dudaklar güç bela.

Belediyeci kulağını ondan yana döndü, duymaya çalıştığı şey için çaba göstermeye niyetliydi. Callifragi takılmış plak gibi aynı şeyleri tekrarlıyordu: içeri sızacaklar...

Harsia, dudaklarını yarım yamalak okuyabildiği Callifragi'nin ne söylediğini diğerinden önce anladı. Belediyeci kulağını neredeyse Callifragi'nin dudaklarına dayayacaktı, onu hâlâ duyamıyordu.

"Nereye? Genes'e mi?" Callifragi, hayır dercesine başını salladı. Kastettiği yer başka bir yer olmalıydı ama içeri sızacaklarını durmadan tekrar ediyordu.

Belediyeci yaklaşan gölgeyi fark etmeden, robotunun algılayıcıları hareket halindeki metal nesneyi duyumsayarak arkasını döndüğü esnada, sahibinin sırtına o sert, acımasız, ani darbe iniverdi. Adam darbenin şiddetli ivmesiyle kendini bir anda yerde ve baygınlığın kıyısında buldu ama kendinden geçmedi, geçmemeye çabaladı. İkinci darbe, daha saldırgan havadayken yön değiştirip, var gücüyle yanındaki robotun üç gözlü, çenesiz kafasında patladı. Darbe öylesine hızlı ve ağır inmişti ki, robotun gözlerinden biri, yeşil alev fışkırtarak karanlığa patladı.

Robot sendeledi, yan duruyor olmanın dengesizliğinde arkasındaki duvara yaslandı, düşüşünü elini uzatıp destek alarak son anda durdurdu. Bu hareket, Harsia'nın kafasında canlandırdığı senaryonun bozulacağının ilk adımıydı. Harsia boşluğu fırsat bilerek, robotun kafasına aralıksız vuruşlar indirmeye başladı. İçe doğru çökmüş gövde, sol eline zincirlenmiş Callifragi'yle birlikte tekrar ayaklandı. Yaralı adam, robotun saldırıya hazır kuvvetiyle bir kukla gibi sallandı onun sol kolunda.

Robot ilk adımını saldırgana doğru attığı sırada acı, derinden yırtılarak gelen başka bir çığlık, fabrikanın tozunu bir deprem gibi kıpırdattı. Callifragi bir yaprak gibi havada sallanıyordu. Belediyeci onun çığlığı ile kendine gelmiş olacak ki, yattığı yerden robota anlamsızca bağırdı. Harsia onun, Callifragi'yi bırakmasını söylediğini duymuştu. Robot, kollarını savurarak kendisine gelen darbeleri etkisizleştirirken emir komutunu yerine getirdi ve savunmaya geçti. Her an saldıracağı aralığı kolluyordu ama sürekli başına inen darbeler ve biri patlak, diğeri fokusunu yitirmiş iki sakat gözle görüş algısı bozulmuş, ne yaptığı anlaşılmaz devinimler içine girmişti. Sendeleyerek yürüyordu. Harsia, robotun durmak ve Callifragi'yi çözmek zorunda kalacağı anı kolluyor ve güçlü sağ kolu, elinde tuttuğu ağır sopası ile robotun kafasını parçalıyordu. Robot sağlamdı, sahibinden aldığı emirle yerinde durdu. Bir kaç adım geri atıp dört parmaklı sağ eliyle Callifragi'yi zincirlerinden kurtarmak isterken, sırtını dönmek zorunda kaldı. İşte o an, Harsia beklediği fırsatı yakaladı; hemen robotun kambur sırtına atılarak, elindeki metal sopayla Xax pillerinin kapağını deşmeye koyuldu.

Robot, Callifragi'yi kurtaramadan kendini savunma dürtüsünü dinlemek ikileminde kalınca ve kelepçe de kırılmamak için bir kaç saniye inat edince, Harsia Omid şansını iyi değerlendirip arka kapağı açabildi. Güvenlik devrelerini hızla parçalayıp robotun pil bağlantılarına ulaştı. Robot ancak bir iki kez sarsılır oldu. Callifragi'nin kelepçelerinin sonunda parçalandığını gören belediyeci robotuna tüm gücüyle saldırıya geçmesini emretti. Robot bir kolunu yuvasından çıkararak geriye attı, kamburuna sıkı sıkıya tutunmaya çalışan Harsia'yı yakaladığı

gibi çerçevelerden dışarıya, makinelerin karanlığına doğru tek hamlede fırlattı. Harsia havadayken çarparak dışına çıktığı çerçeveyi yakalayıp, makinelerin üstüne uçuşunu biraz yavaşlattı. Onun bu son hamlesi kemiklerinin kırılmasını önleyecekti.

Harsia yere düştükten sonra atik davranarak ayağa sıçradı, zaman kaybetmeden üstüne gelen robotun kollarından sakınmak için yana kaçtı. Robotun savurduğu sol eli boşa düşerken, sağ eli omzunu sıyırdı. Keskin metal kıymıkları omzunu çizerken, belediyecinin yerde sırt üstü yatan Callifragi'nin yanına diz çökmüş halini, kavganın en hararetli saniyesinde içgüdüsel bir vurguyla yakaladı. Callifragi'nin ağzından çıkacakların artık yutulduğunu umarak elinden düşürdüğü sopasının yerine belediyecinin hücre-yenileme bazukasını yakalayıp, üstüne hızla saldıran robotun kafasına indirdi. Robot bu kez sağlam sersemledi ve bir adım geri attı. Geniş omuzları üstündeki kollarını kanatlandırarak, üstüne gelen bazukayı havada yakalayıp savurdu. Yıkılmaya ve dövüşü bırakmaya niyetli görünmeyen robotun ısrarcılığı ürkütücü bir dönemece varmıştı. Harsia, silahsız kalınca kaçmak zorunda kaldı. Dışarı çıktı, robotla kendisi arasına metal çerçeveyi alıp, robota dışarıdan bakındı. Robot dar bölmeden dışarı kaçan Harsia'yı takip edip ileri adım atınca çerçeveye takılı kaldı ve öylece çarpık bakan iki gözünü pırıldatarak bekledi. Harsia onun bu bekleyişini garipsedi. Robot onun geçtiği çerçeveyi sanki sınır bellemişti de, sınırı aşmak istemiyormuşçasına donakalmıştı. O kısacık sürede Harsia, robotun donakalma sebebini uğursuz bir hisle yorumlamış, son anda robotun arkasında beliren gölgeden kaçması gerektiğini hissetmişti. Ardı ardına sıkılan kurşunlardan, ayağını sıyıran birisinden aldığı ufak bir çizikle ucuz kurtulmayı, Federasyon eğitimli kaslarının sayesinde becerebilmişti. Arkasına sığındığı makinenin kendisine yeterince koruyuculuk yapamayacağı, diğerinin yer değiştirip Harsia'nın gölgesini yakalamaya çalışmasından belli olmuştu.

Harsia, postunu kurtarmanın bu aşamada yapacağı tek mantıklı şey olacağını kabullenerek saklanırken, sürünerek salonun dışına, merdiven dairesine doğru yöneldi. Belediyeci ateş etmeye devam ediyordu, robotunu kendine siper alarak.

Harsia toza boğulmuştu, kafasını kaldırmadan gölgelere sürünerek ilerliyordu. Son makinenin köşesine kadar sessizce sürünmüştü. Dizlerinin üstüne doğrulup kafasını biraz uzattı. Bir anlığına, gölge gibi tepesinde bitiveren robot hasmıyla göz göze gelince, heyecandan ileri atılmak istedi ama yapamadı. Harsia yerden kalkmaya fırsat bulamadan robot onu kaptı, tıpkı Callifragi'yi yakaladığı gibi ters çevirip hemen yanındaki bir makinenin üstüne vurdu. Harsia sırtındaki sağlam kemiklerinin çatırdadığını hissetti. Robotun onu tek vuruşta bırakmaya niyeti yokken, savrulmanın ve makineye sürtünmenin sonucunda ceketi paralandı ve yırtıldı. Harsia, robotun ellerinden portup makinenin ötesine savruldu.

Harsia, metal parmaklardan kurtulmuş ayaklandığında, robotu yine tam tepesinde, diğer makinenin üstünde, bu kez kendi üstüne atlamaya hazır buldu. Bu durumun insanın kanını donduran görüntüsünde, ilk hatasını tekrarlamadan erken davranıp yerden çarçabuk fırlamış, atağa geçmeden önce kendisinden on kat daha ağır olan robota ters bir ivmeyle saldırmıştı. Robotun bir bacağını ve gövdesindeki kol kapakçığını bir kaplan gibi hırsla yakaladı. Federasyon askerinin damarlarında dolaşan sıra dışı hormonları, hücrelerine bir elektrik şoku gibi yansırken, onu normal bir insandan daha fazla kuvvetlendiriyordu. Harsia, kaygan bir eğimle üstüne çöken robotun ağırlığını, omuriliğinde ve ensesinde artarak hissetti ve dayanabileceği noktaya kadar onun gövdesine, gerilerek kuvvet bindirerek yanaştı. Her salisenin dakikalara uzayan kısacık bir temasında, robotun parmaklarına yakalanmadan önce son kırılma noktasına erdiğini hissedince, Atlas'ın dünyayı yüklenişi gibi robotu havalandırmaya başladı. Robotun tavuk ayaklarının gözlerinin önünde bir anda yükselmesiyle iri ve ağır metal gövdesinin altında kalıp ezilme riskini aklından kovarak, kendini bir güreşçi gibi hızla geriye savurdu. Omuriliğine binen ağırlığın şok etkisi ile kendini şansın ya da kaderin eline bırakarak bütün vücudunda duyumsadığı basıncın acısıyla birlikte yere sırtüstü devriliverdi. Atlas'ın dünyayı sırtlayan gücü karşısında tüm algoritması sersemleyen robot, Harsia'nın üstünden aştıktan sonra duvara gömüldü ve kafa üstü çöküp öylece kalakaldı.

Saniyeden kısa süren bu tuş her ikisini sersemletmişti. Beklemediği bir anda, hesapta olmayan bir insan gücüyle karşılaşan robotun görüş ekseni, baş aşağı durduğunu geç de olsa robotun TPU'larına bildirdi. Robot kollarını hareketlendirmeye fırsat bulamadan, Harsia kanındaki hormonun destekleyiciliği ile ondan önce kalkıp Xax pillerine yeniden saldırdı. Mor bir elektrik akımı kollarını manyetik olarak yakaladı. Harsia, dişlerine ve başının tepesine dolan elektrik akımına ve onca acısına rağmen, tam gözleri kararırken, pilleri ve reaktör donanımını parçalayıp, robotun ciğerlerini söker gibi güç organlarını dışarı boşalttı. Robot kollarının üstüne yükselirken yere çöktü sonra yeniden kollarına yüklendi yeniden çöktü, bu kez ayaklarını duvara dayayıp kendini devirmeye çabalarken kan kaybından başı dönen bir hayvan gibi öyleçe, kıpırtısız kalıverdi. Ölmüştü.

Dizlerinin üstünde bir süre soluklanan Harsia, ayağa kalkınca, bir kurşun yağmurunun sesi salonda yankılandı. Yağmurdan kurtulurken doluya tutulduğunu düşünüp kendini tozlu toprağa atıp yerini değiştirdi. Silah sessizleşmişti kısa süre sonunda, etrafına bakındı; kendini savunabileceği hiçbir şey yoktu. Harsia, kafasını makinelerin üstünden, tozu da yerden kaldırmadan, gölgelere, karanlığın koynuna sığınarak yer değiştirdi durdu. Amacı hasmının aklını karıştırarak aralarında güvenli bir mesafe yaratmaktı. En son sindiği köşeden artık ayak sesleri duymadığını fark edince kafasını kaldırıp bakındı, merdiven bölmesinde bir gölgenin durup kendisini beklediğini, izlediğini gördü. Gölge, hareketsiz bir hayaletti ve ona kıpırtısız bakınıyordu sadece. Yan cepheden suratının durgunluğu Harsia'yı tedirginliğin karşıtı bir duyguyla doldurdu. Huzur, rahatlama değildi bu; daha çok adamın suratındakine benzer bir durgunluktu. Harsia, gergin vücuduna sakin olmayı emredemiyordu ama bilinci hasmının düşüncelerine dokunabilmişti.

Kavi Reser, yüzünü bir türlü göremediği adamın, robotu alaşağı eden insanüstü gücü karşısında ensesindeki tüylerin derisini aşındıracak denli ürperdiğini hissederek ama elinden hiçbir şeyin gelemeyeceğini, aralarındaki gölgelerin üstüne sinmeye hazır yapışkanlığından anladığında sadece dişlerini gıcırdatarak ona bakındı: "Senin kim olduğunu bulacağım ve seni

öldüreceğim..." dedi soğuk ve ölümcül sesli hayalet. Harsia, gözleriyle gülümserken onun kaçmaya hazırlandığını anladı.

"Neden bunu şimdi yapmıyorsun?" Gölgelerin arkasına sığınıyordu Harsia, onun yüzünü göremediğini bilerek. "Korkuyor musun yoksa?" Diğeri bu soruya sessiz kaldı bir süre. Adımını atarken dönüp ona bakındı:

"Khalid'i benden önce bulsan iyi edersin! Ona de ki... Operasyonlarını başlarına geçireceğim hepsinin..." Arkasını dönüp giderken, Harsia onun peşinden gidecek takatinin kalmadığını, kıpırdatmaya çalıştığı bacaklarının mıhlanmışlığı ve ağrısından hissetti. Neredeyse yere çökmek üzereydi. Alnından, şakaklarından boşalan teri silerken, farkında olmadan burnundan taşan kanı da elinin tersiyle silip yere silkti. Kavi Reser, göz açıp kapayana kadar kaybolmuştu, ardında Harsia'nın kulağında yankılanarak çınlayacak bir teneke gümbürtüsü bırakarak.

Harsia, belediyecinin kaçarken arkasından salona teneke gürültüsüyle attığı şeyin ne olduğunu iyi biliyordu. Bunun telaşıyla aksi yönde fırlayarak salonun sonuna, Callifragi'nin yerdeki karaltısının yanına kadar soluksuz koşup, yere attı kendini. Bomba iki katı zaman aralığında patlamadı. Harsia, beş katı zaman dolusu bekledi. Bomba hiç patlamayınca kulağında bir uğultu ve baş ağrısıyla doğruldu. Yerdeki Callifragi'nin cesedinde altı tane kurşun yarası saydı ilk bakışta. Belediyeci sözünü tutmuştu, Callifragi'yi sonunda öldürmüştü. Acaba duyması gerekeni duymuş muydu?

Şimdi, yanı başında sadece ismini ve kısmen de olsa operasyon hikâyesini duyduğu bir adamın cesedi vardı. Birden aklına aşağıdaki nöbetçi robot geldi. Belediyeci dışarıdaki robotu da yukarıya gönderebilirdi. Harsia, ikinci bir robotla savaşamayacağını biliyordu çünkü parmağını kımıldatacak hali yoktu. Buna rağmen, ayaklandığı gibi çabuk dışarı çıkmak istedi ama yapamadı. Ayakları bir süre dinlenerek, onu çevrede dolaştırdı. Bir şey bulabilme umudu sönünce hızla aşağıya indi. Robot ortalıkta yoktu, belediyeci onu yanında götürmüş olmalıydı.

Harsia, bir robotla savaşmanın yorgunluğunda, bitkinliğin kıyısına vururcasına bulvarın köşesine attı kendini. Titriyordu; yürüyemeyeceğini, devam edemeyeceğini anlayınca sonunda yere çöktü. Ağzına dolan kanlı tükürüğü onu boğacak gibiydi.

Nefes nefese kalmışlığı sanki salt kavganın eseri değildi. Vücudu onu yarı yolda bırakırcasına, daha fazla ileri gidemeyeceğim demek istiyordu.

Polisin yazılımı onu devre dışı bırakıyordu.

31.

Kızılkum bölgesinden hızla uzaklaşırken, önlerinde ağır silahlarıyla ardına bakmadan iz süren robotun peşinde, zifiri bir karanlıkta dizlerine kadar suya batık halde koşar adım ilerliyorlardı. Adı Çe ile başlayan robotun, kırmızı kırmızı ışıyan uyarı şeritlerinin her an bir kıyamet patlatmaya hazır, tehlike çanlarını sessizce çalan anlamlı parlaklığını sanal gerçeklikte de apaçık seçebiliyorlardı.

Salman, destek birimini beklemeden aşağı indiğine pişman değildi. Yukarıda her ne olmuşsa, bir h-göz havai fişekmişçesine, zemin katın belediye karşıtı halkı önünde patlatılmıştı; bu rezalet yetmezmiş gibi, bir de faillerin peşine kanalizasyona atlayan Asba robotu da kayıplara karışmıştı. Şu ana kadar hiçbir izine rastlayamadıkları Asba'nın artık bir işe yaramayacağından emindiler, parçalarını bulma umudunu ise yavaş yavaş yitirmeye başlamışlardı. Salman, aklını dağıtıp bu karanlık kanalizasyon sisteminde kimlerin, neden böylesi bir çılgınlık içine girdiğini kendine sormadan ilerlemeye çabalıyordu.

Bir saatten fazla koştuklarını düşündüğü sırada, bilek bilgisayarına bakındı. Meldi bölgesine yöneldiklerini sandığı yerden buraya, hemen hemen aynı rotada, birbirinin ardı sıra bir kaç mil koşmuşa benziyorlardı. Zaman zaman, robotun kendilerinden yüz metre ileride aniden pusup sinyal almasını, olası bir saldırı ihtimaline yakın olduklarını düşündüklerinden, ona yaklaşmadan sabırla beklemek ve buna göre hareket etmek zorunda kalıyorlardı. Bu kesik duruşlar arasında, Salman sanal gerçeklikte kendini daha huzurlu ve güvende hissettiğini fark etmişti. Rolian zırhının tüm bedenini bir tür sağlam kabuk gibi sarmaladığını duyumsuyor, zırhın ona verdiği güç kadar kendinin de sağlam olduğu inanışına, yanılsamasına kapılıyordu. Şüphesiz, bu duygusunun çocukluğuna kadar geri gittiğini çok önceden belirleyebilmişti. Oysa bunun zırhlara karşı bir psikolojik durum olduğunu bilseydi, hissettiği yalancı güven duygusuna şüpheli yaklaşırdı. Özellikle Rolianların güven veren varlıkları, onları giyinenler için bir tür yanılsama kapanına dönüşebiliyorlardı.

Salman, deminden beri sonarının hedeflediği noktaya odaklanmış ve ilerideki robotun yeniden harekete geçmesini beklemişti. Asansör birliğinden gelen onbaşı nedense herkesten önde koşuyordu. Hareketlerinden onun gayet dikkatli ve gayretli bir polis olduğunu görebiliyor ama hâlâ, bu yabancıya güvenemiyordu. Onbaşının giyindiği zırhın onlarınkinden farklı bir tipi olduğunu daha ilk bakışta fark etmiş, adamın davranışlarından ilk saniyelerde kıl kapmıştı. Uzuvları değişik zırhının sıra dışılığı onun neden en önde olma isteğini ve gayretini açıklıyordu. Salman daha önce göremediği bir ayrıcalığına bakınıyordu adamın; diz boyu suyun içinde, onun Rolian zırhının baldır kısmında bir çift çıkıntının roket desteği olduğunu fark etmişti.

"Dikkatli olun." diye fısıldadı onbaşı, sanki zırhının içinde, sesinin duyulmasından korkuyordu. "Ortalıkta haddinden fazla hayvan var. İçlerinden bize saldıracak olanlar dahi bulunabilir." dedi, yine aynı düzeyli fısıltıyla.

Sanal gerçeklik, dış dünyanın kopyasını birkaç boyutlu olarak onlara yansıtsa da, renkler zaman zaman çok yapay kalıyordu. Salman, boruların zifirinde beyaz beyaz parlayan karanlık çiçekleri ve onların yapraksız mor köklerini, tepelerinden sarı sarkışını, yarasaların uzakta görünen turuncu kıpırdanışlarını bu tür yapay renklerde görebiliyordu. Su yılanlarını, kertenkeleleri, sıçanları, kimi zaman timsah yavrularına benzettiği iri sürüngenleri, hep aynı gri arka planın içinde, kimi zaman alev parlaklığındaki farklı renklerde çevrelerinden kaçarken yakalıyordu. Bu zifiri karanlıkta insan yiyen yaratıkların olduğu da söyleniyordu. Şehrin klozetlerinden kaçan ya da bilinçli olarak atılan, bütün o pet hayvanlarının yuvasıydı bu kanalizasyonlar. Dış dünyada, hele boğazın ve Marmara'nın zehirli suyunda ve havasında yaşama şansı olmayan bu atılmışlar, sanki burada kalıp sığınmaları ve burayı ev saymaları gerektiğini öğrenmişlerdi. Dışarıya çıkmaya da niyetleri hiç yok gibiydi.

Tüylerinin diken diken olduğunu hissetti Salman, tıpkı o gün olduğu gibi... Bir cinayet zanlısının takibinde borulara inmişlerdi. Zanlının yüzünü görmemişti ama onun kanalizasyonda yaşadıkları tahmin edilen yaratıklar takımından biri olduğu

fısıldanmış ve sokak devriyesince hemen takibe alınması istenmişti. Saatler süren aramada, aynen şimdi yaptıkları gibi, bu hayvanat bahçesinde başıboş dolaşmaktan başka bir şey yapmamışlar, elleri boş geri dönmüşlerdi. Ne bir canavara rastlamışlardı, ne de onların bu inlerde yaşadıklarına dair herhangi bir ipucuna... Eli boş dönene kadar Salman, tüylerinin hep dik kaldığına yemin edebilirdi.

Silahlarına ve zırhına rağmen onu ürperten bir şey vardı bu anglar konusunda. Arkadaşlarına hayatında hiç ang görmediği itiraf ettiğinde, karakoldan kimileri onun saflığına kahkahalarla gülmüşlerdi. Salman, bu kahkahanın anlamını onların kesin varlığına yormuştu. Aslında angların efsaneden başka bir şey olmadığına inanan çoğu şehirlinin korkusu bir gün bir ang ile karşılaşmaktı. Arkadaşları dalga geçerken, onu saf kafa ciddiyetine almışlardı. Ona, angların normal insan gibi görünenlerini hiç bir zaman ayırt edemeyeceğini söylemişlerdi. Olay, genlere gizlenmiş şifrelere işlenmişti. Bir gün Rayhan denen çocuk, kendisine daha önce hiç Güzelbayır sokağına gidip gitmediğini sormuştu. Salman sorunun konuyla bağlantısını kavramamışsa da Güzelbayır sokağındaki genelevlerin bu konuyla ne ilgisi olacağını merak etmiş ve Rayhan'a en masumane sorusunu sormuştu. Çocuk, teşkilattaki toyluğuna rağmen kendisinden daha olgun olabileceğini gösteren bir tavırla dudak büküp sorusunu cevaplamıştı: 'O sokaktaki genelevler onlarla dolu zaten... Hangisi diye düşünme; içlerinden en güzel, en vahşi, en seksi duranı; bakanı, konuşanı, kuyruk sallayanı gizli bir ang kızıdır, emin ol buna...'

Salman, bu sırrı öğrendikten sonra Güzelbayır sokağına düzenli gitmeye başlamıştı. Önceleri merakını dürtükleyen bu gidişler daha sonra vazgeçilmez, sinsi bir alışkanlığa dönüşmüştü. Yeni alışkanlığına kendini, yine o içinden gelen hoşnutluk hissi eşliğinde bıraktı Salman. Oradaki kadınları tanıdıkça hangisinin ang olabileceğini çok merak etti. Hepsi kendisi gibi normal insandılar. Hiçbir kusurları, özürleri ya da fazlalıkları yoktu. Canavar imgesinin böylesine güzel bir bedende saklanabileceği hayali, sonradan keşfettiği bu kadınlarla bağdaşlaştırılması, Salman'ın kafasında güzel ile çirkin arasında var olan mitsel bir olguyu hortlatmıştı. Genelevlerde, evrenin merkezin-

de yaşıyor olmanın pervasızlığını sergileyen kadınların içsel güveni, huzuru ve garip yaşam öyküleri ilk günlerde onun dengesini bozmaya, düşsel evrenini toparlanmamacasına dağıtmaya yetmişti bile. Güzel gözlerdeki bakışların esrarını, tenlerinin tadını, kokusunu ve en çok da hayat hikâyelerini merak etti onları denerken. Yattığı, seviştiği, konuştuğu, zamanla tanıdığı hiçbirisine soyunu sopunu yani kökenlerini tam olarak, apaçık soramadı. Hep, yarım yamalak sorularla, yarım ağız konuşmayla onları tanımaya çalıştı ya da öyle görünmeye. Bu davranışını şüpheli bulan ve onun zaten bir polis olduğunu bilenler, uzaklaşmaya ve kin dolu gözlerle onu uzaktan izlemeye başlarken, diğerleri böyle dağınık sorulmuş soruların samimiyetine inandılar. Ondan nefret edenlerin yanında onu sevenlerin türemesi bu samimi davranışının kaçınılmazı oldu ki Salman, tatlı dilin her yılanı deliğinden çıkardığı inanışına sadık kalabilmişti, aradan iki yıl geçtikten sonra bile.

İki yılda çok kadınla birlikte olmuş, onların vücutlarını saatlerce izlemiş, anlattıklarını para ve kredi karşılığı bıkıp usanmadan dinlemişti. Yola çıkarken güttüğü amacın çok uzağında kalarak bunca zaman onları yaşamış, kaderinin farkında olmadan dizginlerinden boşanıp sürüklenmesine ve onu sonu belli olmayan bir dehlize sürüklemesine engel olamamıştı. Bir mitsel imgenin peşinden gitmek, onu gerçek dünyadan koparmıştı.

Kendisinde takıntıya dönüşen bir düşüncenin ve arayışın gelişimini ancak bir yıl aradan sonra geri dönüşümsüz olarak görebilmişti Salman. Kendisi bir yıl önceki kendisi değildi, en azından boş bir adam değildi artık. Hayalindeki ang efsanesini, kızını bulamamıştı ama hâlâ aramaya devam ediyordu, edecekti de. Ang kızı, bir tür gizemli deniz kızı imgesine dönüşmüştü bilinçaltında. Bir mitin peşine düştüğünü anlayabilmek, düşünceleri kadar boğucu ortamda aklına hiç gelmeyecekti. Hem salt düşünsel bir haz edineceği eylem değildi bu arama arzusu; belki de çocukluğuna kadar uzanan döküntülü izlerin bilinçaltı kalıntılarında saklanan bir masalın fısıltılı kelimeleriydi de, bu yüzden masalının peşinden gitmeye devam ediyordu.

Peşine düştükleri Anka kuşunun varlığına inanan çocukların gözleri hep gökyüzüne takılı kalırdı, işte Salman'ın hali bu

tanımlamaya çok uygundu. Yıllardır, tanrının varlığını kanıtlamaya çalışan birisi gibi efsanevi, hayali bir kadının düşüne tutunmuştu. Aklının hissiz köşelerine takılı kalmış tüm kancaları ve bu kancalardan kendini söküp kurtaramıyor, özgür kalıp girdabından bir türlü uzaklaşamıyordu. Bazı geceler, uyuşturucudan uyanır gibi uyanıyor, özgür kaldığını hissediyor, yanıldığını düşünüyor, sonra angların varlığının karanlığa ait olduğunu kabullenerek karanlıktan ürküyor, tanımlayamadığı uğursuz varlıkların ensesinin dibinde biteceği hissine kapılıyordu. Angların varlığı onda deniz kızı ürpertisine dönüşmüşken o, hep eksik kalan problemin çözümsüzlüğünde debeleniyordu.

40p978.KnN15.8693.sT8 sektöründen çıkmışlardı. Rolian zırhının içinde, sonarına bakmak için her kafasını eğdiğinde, yol aldıkları haritanın krokisini, sanal görüntüde hemen elinin altında uzanan, desenli bir doğu kilimi gibi görüyordu. Bu yeni sistemi geliştirmiş olduklarına çok hoşnuttu, zira eski sistemle hemen önünde parlayan haritalar, göstergeler, sonar değerleri ve hedef noktası ile birlikte koşması, bir hayli dikkat kaybettiriyordu onlara. Şimdi ise önünü açık görmek gayet rahat ve pratikti, algı bozucu değildi.

Belki oynadıkları körebe oyunu bütün gün sürecekti, bu zifiri zifir borularda. Salman, ileride koşturan robotun durduğunu fark edip yeniden durakladı, diğerlerine beklemelerini söyledi. Robot Çe, boruların daraldığı bir çıkışa yaklaşmıştı. Robotun irileşmiş gövdesi, neredeyse tüm görüntü alanını kaplıyordu. Salman, robotun durduğu yerin yolun sonu olduğunu, eşikten çıkmadan kolunu sola döndürerek bakınmasından anlamıştı. Robot, en az onlar kadar temkinli davranıyordu. Saniyeler uzadıkça, daha ağır hareket ederek kavşaktaki her iki yönü uzun uzun inceledi.

Salman, robotun iri gövdesini hedef küçültmesine sokarak, eşikten dışarı siper alarak temkinli adım atmasını, sessizce ve uğursuz düşünceler eşliğinde izlediği saniyelerde robotun solundan gelen yeşil bir şimşeğin, bir anda onun gövdesinde patladığı görüntüyle sarsıldı. Göz kamaşması şiddetinde parlayıp, içinde yüzdükleri sanal gerçekliği sarsan, titreştiren patlamaların ilk darbesi ile robot Çe sersemleyip iki adım geriye atınca onun, görüş alanı dışına çıkacağını anladı Salman. Bu düşün-

cenin ışık hızında her şey, ardı ardına patlayan flaş ışıkları ve o parlamaların her fotoğraf karesini kaçınılmaz yakalaması gibi, belleğine düşen yansılarda çok hızlı gerçekleşmeye başladı. Öyle ki, duyarsız donakaldığı bir kaç uzun saniyenin dehşetini hiç fark edemeyecekti.

Yolun sonunda çakan şimşekleri ve diğer patlamaların hepsini, Salman, kalbinin vuruşlarında hissetti. Bir kaç saniyeye güç bela dolabilen, bu sonsuza esneyen zaman aralığında zincirlemesine olanları, dördü ne yapacaklarını bilemez halde, donarak seyrettiler.

Lazer topları yolun bittiği kavşağın solundan, sağına doğru şiddeti artan yağmur gibi yağmaya başlamıştı. Salman, fırlatılan lazer kütlelerinden, onların bir ağır silah kaynağından kusulduğunu anladı. Demek, yukarıdaki h-gözü düşüren şey buydu. Zavallı robot Çe, bir anda nereden geldiğini anlayamadığı ama varlığını önceden hissettiği bir düşmanın gazabına uğramıştı. Oysa o ilk kısa süreli sersemleme aralığında, şiddetlenen yağmurdan kaçamamışsa da, şimdi kendini hepten toparlamış biraz önce sendeleyip gözden kaybolduğu kavşağın sağından, iki kolundan ateşlediği ağır silahlarıyla çıkışarak, savaşmaya başlamıştı.

Salman, karşılarında neyin ya da kimin olduğunu anlamaya çabalayan acil düşüncelere dalmışken, kulağında bağıran sesleri güçlükle ancak o vakit duyabildi. Birisi ona saldıranların kaç kişi olduklarını soruyordu. Otomatik olarak gözü sanal gerçeklikte sol koluna gitti. Birkaç hızlı komuttan sonra sonarında, yolun ötesindeki borularda bulunan görünmeyen düşmanın varlığına ve sayısına bakındı ve korkudan şaşakaldı. Bölge simsiyah, karanlıktı; görünürde renk veren hiç bir hedef yoktu. Sanki diğer taraftan ateş eden, bir hayaletti.

Sonarları saldırganları algılayamıyordu, galiba bir tür sonar bozucu sistemleri vardı. Salman, sonar gizleyicileri deşifre edecek sistemini umutsuzca devreye soktu. Aramaya ve bulup çözmeye yarayacak enigma, paralel sonarları birbirine bağlayıp aynı zamanlı olarak polis merkezindeki ana bilgisayarı bu bilmeceyle meşgul etmeyi deneyecekti. Sistemin zamanı, geri sayıma doksan dokuz sayısından başlayınca Salman, silahını ve başını doğrultup savaşmak için ileri atıldı; çünkü başka çarele-

rinin olmaması ve aşağıya inme sebeplerinin bu olması, onu tetiklemişti. Onun bu hareketini diğerleri çabuk algıladılar, öndeki onbaşı ilk harekete geçen olurken, hepsi bir anda çatışmanın göbeğine atıldılar. Bu esnada robotları kaybolduğu köşeden geri dönmüş, lazerlerin tüm şiddetine rağmen ileri atılarak saldırıya geçmişti. İki yüz metre ötedeki kapalı ufuk tümüyle ışığa boğulmuştu. Lazer topunun her patlayışında Rolian zırhında dalgalı titremeler yaşanıyordu, Salman buna rağmen önde koşan arkadaşlarının deliliğine yetişmek için geride kalan Samet'e kendisine yakın durmasını seslendi.

Kavşağa yaklaşmaya fırsatları olmayacaktı. Zihak, omzundaki silahlarını ateşlemeye fırsat bulamadan, Çe göğsüne çarpan lazer kütlelerinin kaçınılmaz etkisi sonucu, kaşla göz arasında, parlaklığından görülemeyecek şiddetli bir patlama sonrasında parçalandı. Gövdesinin büyük bir kısmı geriye doğru düşerken, bir kısmı ise şarapneller halinde olay yerine en yakın Zihak'ın üstüne doğru talihsizce dağılıverdi. Salman, arkadaşının geriye savrulmasını gördüğünde kalbi heyecandan ağzına geldi, dudaklarında suskun bir çığlık kıpırdandı. Çe'nin beklenmedik anda paramparça olması ve ardından en öndeki adamının yaralı şekilde yere savrulması, onu çaresizliğe sürükleyecek bir korkunun pençesine attı ve sonun başlangıcını görmüş kadar tanımsız bir dehşete kapıldı.

Zihak'ın hemen ayaklarının ucuna düşmesinden sonra onbaşı, köşeyi dönmeye hazırlanan düşmana fırsat vermeden çılgınca ateş etmeye başladı. Onun bu boşa atışlarından, bu hayalet düşmandan ne kadar korktuğu anlaşılıyordu. Salman, yüreğinin ağzından fırlayacağını, nefesinin boğumlu kesilmesiyle hissettiği anda çok kötü bir şey oldu. Çe'yi deviren robot köşeyi döndü ve onlarla yüzleşti. Kavşağın solunda beliriveren bu robotun karanlık gövdesiyle, yerde kıpırtısız yatan Zihak'ın ölü durgunluğu, uyumlu bir sahnede Salman'ın gözüne yenilgiyi çağrıştıran bir duyguyla yansıyordu. Bu sahnedeki huzuru bozan tek şey, onbaşının delirmişçesine düşman robota ateş etmesiydi.

Salman başını çevirince, arkasındaki Samet'in de kendisi gibi şaşkın bir halde üstlerine gelmekte olan kıyametlerini sessizce izlerken gördü. Kıpırtısız duran Samet'in birazdan onbaşı

gibi delirmesini umut etti; zira çaresizlikleri onları ya kaçmaya ya da ölümüne savaşmaya yönlendirecekti. Ne yapacağına karar vermemek huzuru çökelmeye başlamıştı durgunluğuna. Bir an için geri dönüp kaçmak isteği ile titredi ama kıpırdayamadı. Onbaşı ise hâlâ koşuyor, ateş ediyor, çılgınca bağırıyordu.

Düşman robot, fareyi kıstırdığını bilen bir kedi kadar ağır hareket ediyordu. Adeta işini yapmaktan zevk alır gibiydi namussuz. Karşılarında bilinmeyen bir teknolojinin ürünü olan düşman bir robot onları hedefine almaya hazırlanırken, Samet'in bir anda çöküverren korku nöbetinin dehşetiyle gerisin geriye kaçtığını, onun suda patlayan botlarının sesinde hissetti Salman. Yapayalnız terk edildiğini kalbinin davul vuruşlarından anladığı bu saniyelerde robot, bu kez tam üzerlerine doğru ateşe başladı. Salman, dört koldan taşan lazer yağmuruna yakalanmamak için son anda kendini yere atarken, kaçmakta olan Samet sırtından vuruldu. Rolian zırhının üstüne düşen yarım düzine kütle bombasının sesi acı bir çığlığın ardından kesildiğinde, aslında Samet'in de sesi soluğu kesilmiş ve geriye sadece kendisi ile onbaşı kalmıştı.

Salman, silahını yattığı yerde, suyun içinden robota doğrulttu. Elleri titriyordu. Ne yazık ki, önündeki onbaşı da Samet gibi artık ayakta değildi ve hareketsizdi. Salman, sahiden yapayalnız kalmıştı, bu kabusun yalan olmasını dileyemedi bile. Üstüne doğru gelen bu robot karşısında hayatta kalma şansını sorgulamak istemiyordu. Olacaksa her şey çok hızlı olmalıydı, acısını dahi hissetmemeliydi, çünkü ölümü düşünmesi bile çok kötüydü. Robot onu ezecek kadar yakınlaşmıştı ama o, boylu boyunca kıpırtısız yatmaya, silahını ateşlemekle ateşlememek açmazında beklemeye devam ediyordu. İnsanın kendi varlığını unutacağı ender durumlardan birisiydi bu. Salman, kursağındaki, hayatının son demlerini bu karanlık borularda yaşadığına dair düşünceyi bir türlü yutkunamadı. Silahını güçbela robotun başına doğrulttuğunda ise robot silahlarını susturmuş, yerdeki kurbanlarının hayati aktivitelerini algılamaya çalışıyordu. Galiba, farenin canlı olup olmadığını anlama oyunuydu bu.

Bu duygu ve düşünce labirentinde robotun suskunluğunu fırsat bilerek, silahını robotun başı olacağını umut ettiği karaltıya doğru uzattı, parmağı sanki tetiğe dokunmadan silahı ateş-

lendi. Ardı ardına beşli seri halinde başına çarpan lazer kütlesiyle robot, sadece bir adım geriye doğru sendeledi ve durdu; sersemlememişti bile, zira bütün olan ve olabilecek olan bu kadardı. Salman daha fazlasını ummuyordu zaten. Robot bir kaç saniye sendeledikten sonra, savrulan dört kolunu daha hırslı toparlayarak hedefsizce ateş etmeye başladı. Onun bu çıkışı öfkeden sanılabilirdi, her yer ışığa kesti bir anda. Robot, kimin onu vurduğunu kestirememişe benziyordu, öfkeye benzer bir hırsla ileri atılmıştı ve boşluğa savrulan lazer toplarının peşinden geliyordu.

Salman, bu iri robotun üstüne doğru yürüyüşünden ölümünün nasıl olacağını görmüştü. Lazer kütleleri yağmur gibi yağıyordu. Bi ara Rolian zırhını sıyıran lazerin etkisiyle sanal bir girdabın içinde, dış dünyadan koptuğunu hissetti. Hologram görüntüsü bir anda yok oldu ve kötü bir şansızlık sonucu tüm sistemi sönüverdi. Sesler çok uzaklardan yankılanıyordu şimdi.

Rolian'ın sırtındaki enerji kapsülleri son darbeden nasibini almış olmalı diye düşündü. Zırhının içinde kendini ölü bir ağaç kabuğunun içindeymişçesine hissetmişti şu an; tıpkı bir böcek, bir larva gibi, dış dünyadan hiçbir şey kendisine zarar vermeyecekti; sanki sonsuza dek öyle huzurlu yatacaktı karanlığın içinde. Oysa öyle olmadı. Sanal evren, yeniden canlanan Rolian sayesinde görülmemiş bir cehennemi ardında sürükleyerek getirmişti kararan dünyasına. Titremeler güneş parlaklığında bir ışık huzmesiyle büyüyünce, sadece gözlerini kapattı. Her şey dayanabileceğinden çok daha korkunçtu. Öte dünyanın kapısının aralandığını görüyordu sanki.

Birazdan robotun zırhını parçalayışına, kendisi içindeyken tanık olacaktı. Birazdan dediği kısacık zamanda, bedeni kömür misali yanacak, ruhu kavrulacaktı. Lazer kütlesinin kemiği eriten ısısından kaçamayacaktı. Yattığı yerde, ölümün hızlı ve acısız olmasını diledi ve dileğinin ardından zaman dondu. Sadece kalp atışlı bir sessizlik evrene hakim oldu.

Salman gözlerini açmaya korkuyordu, nutku ve soluğu tutulmuştu. İçinden taşmaya başlayan, saydığı sayıların ortasında kendini bulduğunda, gözlerini tekrar açıp, bu kez acımasız güneşin gözüne korkmadan bakındı. Böylece, karşısındaki güneşin tam içinde hareket eden kirli gölgeleri güç bela seçebildi.

Başını hafifçe sudan kaldırmaya cesareti geldiğinde, üstüne yürüyen robotun geldiği yolda, kendisinden uzaklaşmakta ve arkasındaki bir şeyi hedef almış olduğunu gördü. Salman, sonarında beliren harcketlenmenin asıl kaynağını dizlerinin üstüne doğrulduğunda seçebildi: parçalandığını ve ölü olduğunu sandığı robot Ç'e geri gelmiş ve hasmı ile her nasılsa, yeniden dövüşe tutuşmuştu. Salman çabuk karar vermeliydi, bu onun son şansı olabilirdi. Onu sıyıran lazer mermilerinin arasından, kütlelerin zırhını yakmasına aldırmadan ayağa kalkıp, ileriye doğru koşmaya başladı. Onu ayaklandıran şey, çaresizliğin öfkesiydi ve aynı hızda kendisi bu sese kulak vermişti.

İlk yaptığı şey, en yakın arkadaşına koşmak oldu. Zihak'ı sırt üstü yattığı yerde doğrultup, suyun içine oturtarak dik tutmaya çalıştı, sonra sırtını dizlerine dayayıp, yüzünü robota çevirdi. Salman, bunu yaparken düşünmüyordu, refleksleri ona sadece hissettiğini yapıtırıyordu. Robotla arasında yirmi metre ya var ya yoktu. Göğüs kısmını zorlukla büktüğü Zihak'a bir kaç kez seslendi ama yanıt alamadı. Adamın yaşam ünitesi onun kalbinin attığını söylüyordu, baygın olmalı diye düşündü, bu işi kendi başına yapmalıydı. Koltuk altından bir sibernöron kemeri söküp dizine yasladığı adamın zırhına bağladı. Çok kısa sürede döngüsel bağlantıyı sağlayıp Zihak'ın roket kontrolüne girdi ve aynı acelecilik ve midesinde kabarttığı çocuksu bir sevinçle, beklemeden önündeki robotu hedefledi. Sonarın hedefi, düşmanı o saniye yakaladı. Ama ne yazık ki, komut vermeye fırsat bulamadan, hiç umulmayacak bir şey oldu: çok büyük bir patlamayla tüm borular sarsıldı ve başka bir kıyamet koptu. Sanki hemen başucunda dev bir nötroplator bombası patlamıştı Salman'ın.

Yeşilimsi, elektron yüklü bir duman kabarcığı fırtınadan kopmuşçasına, dalga dalga, aniden suratında patladı. Bu prononlanmış rüzgârın şiddetiyle geriye savrularak onbaşının cesedinin üstüne düştü Salman. Ne olduğunu anlayamadan savrulduğu yerde debelenerek toparlanmaya çalıştı. Maruz kaldığı bu bomba etkisi, vefakâr robot Çe'nin ölüm ilanıydı kendisine. Benden buraya kadar demişti Çe ve ayrıca eklemeyi de ihmal etmemişti; kendine dikkat et, karşındaki sandığından çok daha kuvvetli...

Ama robotun infilak eden kütle kazanı ve silah deposunun enerjisiyle savrulan Salman, yeniden doğrulabildiğinde Zihak'ın zırhı ile kurduğu bağlantının, kablosuyla birlikte koptuğunu görünce, robotun kendisine nasılda böylesi bir kötülük yaptığına şaşakalacaktı. Bağlantı kablosunu yakan ve koparan enerji seli, bir kaç sağlam saniye sürmüştü. Onu suyun içine deviren bu güç, tüm heyecanını da bir bıçak gibi kesmişti. Kurtuluş için tam fırsatını yakalamışken, robot Çe onun hesaplarını bozmuştu.

Salman hâlâ bir şansının olabileceği düşüncesi ile hızla ayaklandı. Bir kez bağlantısı yapılıp enigmasının onayı alınmış Zihak'ın zırhına, bu defa rütbesinin gücüyle dışarıdan sızmaya çalıştı. Umutsuz bir girişim olabilirdi bu, zira Rolian zırhları uzaktan kumanda ile bünyesindeki silahların kullanımına en çok tepki veren zırhlardandı. Rolianların, bir karakteri, haysiyeti vardı; öyle kendilerini sahiplerinin dışında hiç kimseye kullandırmazlardı. Namusluydular, zaten bu sebepten çok seviliyor ve tutuluyorlardı. Salman, elinden geldiğince çabuk hareket etti, ilerisine hiç bakmamaya çalışıyordu. Yeniden denediği zırh ortak kullanımı, bu seferliğine, fiziksel donanıma ihtiyaç duymadan onayı kabullendi ve Zihak'ın kontrol paneli, tüm güzelliğini Salman'ın yüzüne, sabah açıveren bir çiçek gibi serdi.

Salman, beklemeden ilk roketi, sonar hedefte henüz belirmemiş robotun karaltısına göz kararı salladı. İnce bir ciyaklama, bir doğumu andırırcasına yankılandı ve roket sevinçle ileri atıldı. Salman, dumana boğulmuşluğuna aldırmadan diğerlerini aynı noktaya doğru, ardı ardına gönderdi. Roketlerin ilki, robotun dört kolundan birine çarparak hezimete uğrarken, diğer ikisi arka arkaya aynı noktaya, göğsüne isabet etti. Robotun göğüs zırhında gök kuşakları açıldı, kapandı, renk cümbüşü bir panayırı andırdı. Salman, işini şansa bırakmadan hemen roketlerin kalan üçünü daha yolladı, onlarda peş peşe çok yakın noktaları vurdular ama buna rağmen robotu yere düşüremediler.

Robotun gövdesinde, dumandan sıyrıldıktan sonra gözle görülür bir yarık açılmıştı. Bu sersemleme anının kendi kaderini çizme anı olarak algılayan Salman, yerden fırlayıp, kolları ve bacakları yarı felçlenen robotun göğsündeki açık yarasına

ateş etmeye başladı. Salman ateş ettikçe robot durakladı; Salman ateş ettikçe karanlık yarıldı; Salman ateş ettikçe yüreği daha bir ağzına yaklaştı, düşüp bayılacağını hissedene kadar ateş etti ve robotu kucaklamak istercesine ona koştu. Sonunda, ateşi kesip durduğunda, robot sol ayağı üstünde büküldü sonra duvara yaslanıp pustu. Salman hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyordu. Gidip robotun sırtındaki enerji kapsüllerinin kapağına ateşe başladı, robotun silah reaktörlerine giden güç kaynağı bir iki titreme ile söndü ve robot yana doğru bir metal yığını olarak devrildi. En son robotun enerji kordonlarını sökerek onu kesinkes öldürdü.

Salman sonra geri gelip tek tek arkadaşlarını kontrol etti. Samet için hiçbir şey yapamayacağını bilmesine rağmen ilk önce onun, lazer kütlelerinden parçalanmış ve yanmış zırhına ve bedenine bakınarak, hayati verilerini tek tek inceledi. Olumsuzdu. Samet için hiçbir şey yapamazdı. Onu bırakıp onbaşının yanına gitti, bu adamın da Samet'ten farkı yoktu; ikisi zıt yönlerde koşarak aynı sona varmışlardı; Salman korkunun ecele hiç faydasının olmadığını düşündü.

Yabancı robotun kullandığı lazer kütleleri, son savaştan bu yana gördüklerinin en kuvvetlisiydi ve bildiklerinin, tanıdıklarının ötesinde bir teknolojinin ürünü olduklarını kanıtlamışlardı. Zavallı Samet'in yediği darbelerle Rolian zırhı tamamen erimişti, Salman onun suyu renklendiren kanını dahi sanal gerçeklikte ayrımsayabilmişti. Sonra hayatını kurtaran Zihak'ın yanına gelip çömeldi, hologram panelinde parlayan verilere bakınıp, onun rahat etmesini sağlayacağı ayarları yaptı. Rolian zırhına daha fazla oksijen filtresi yapmasını ve ısıyı yükseltmesini söyledi. Yukarıda kesik kesik iletişim kurduğu bir h-göze acil yardım uyarısını göndereceği anda geri sayım bipleyerek durdu ve enigma, gizleme sinyalinin şifresini kırıp ona kendisinden iki blok ötede koşuşturanların turuncu gövdelerini kuş bakışı gösterdi. Salman, ne olduğunu anlamadı ilkin; sonra sonar deşifre edici sistemin zamanına bakındı. Ana bilgisayarın şifreyi kırması doksan saniyeden çok daha uzun zaman almıştı. İki blok uzağında uzaklaşanların kaç kişi olduklarını saymaya çalıştı. Kaçanların hızları onların düşüncelerini ele veriyordu. Acil yardım iletisini, zemin kattaki h-göze hemen bildirip, ağır

yaralılar ve düşenler konusunda bilgi verdi. Gönderilecek kurtarma ve destek ekibinin hemen yola çıkmasını istiyordu.

Salman, hologramında kalp atışlarıyla beliren ve kaybolan hayaletleri yeniden gördüğünde avının kokusunu almış bir kaplan gibi heyecanlandı. Sonarının yakaladığı hayaletler sürüsü iz bırakmadan göründükleri gibi bir anda kayboldular. Onların sonar bozucu sistemleri sürekli frekans değiştiriyor, kaçanlar bir görünüp bir kayboluyorlardı. Karanlığa bakındıkça Salman'ın heyecanı yükseldi. Yalnız başına kaldığına aldırmadan hayalet verinin geldiği yöne doğru ilerledi, kavşaktan sola döndü ve bilinmezine doğru yürümeye devam etti. Borular yolun ilerisinde genişliyordu. Suyun seviyesi düşerken, sonarında hiçbir hareket olmadı. Oysa her an birilerinin önüne çıkabileceği tedirginliği onu zorluyordu, birkaç dakika sonra dayanamayarak koşmaya başladı.

Salman, aklından geçen karmaşık düşüncelerin bir karesinde, çocukluğunda eski taştan bir evin kapısının tepesinde gördüğü, ejderhayı mızraklayan şövalyenin, atının üstündeki mağrur duruşunu anımsadı. Bu imgenin çıkıp geldiği zamanın bilinmezine bulanmak istemeden, kendini silkeleyerek toparlamaya çalıştı. Bir gözünü sonarından ayırmadan yürürken, ayağına takılan tuhaf bir nesneyle tökezledi, düşer gibi oldu. O vakit doğru yolda olduğuna inandı, zira yerde lazer yarası almış yabancı bir zırhın göğüslüğü suda terk edilmiş duruyordu.

***

Berfin, bu seferden kazasız belasız dönmeyi çok istiyordu. Bunu kendisi için değil, Arif için dualarla, yüreğinden diliyordu. Son on iki saatte bu ikinci uğursuz olaydı. İlkinde Saatler Müzesinde elini o robot adama kaptırmışlardı. Adamın kırdığı iki parmağındaki acıyı gizleyerek, Arif'in buraya kadar gelmiş olması Berfin için çok anlamlıydı. Bütün o aşağılayıcı sözlerine ve bakışlarına, kırık parmaklı sağ elinin yarı sakatlığına, babasının ilaçlarının gecikmişliğine rağmen, yine de buraya kadar gelebilmişlerdi birlikte. Ama peşlerinde sinsi bir duman gibi gezinen ve onları takip eden her nasıl bir uğursuzluksa, bugün onları terk etmeye niyetli gibi değildi.

Berfin yola çıkarlarken göründüğü kadar cesur değildi artık. Çünkü çatışmadan bu yana düşteymişçesine sersemce yürüyordu yoldaşlarının arasında. Lider olması gerektiği yerde takip eden kendisi olmuştu. Sadece dönemeç ve kavşaklarda öne geçip, bir tek ona verilmiş farklı yazılım yüklemeli sonarına bakınarak diğerlerini doğru yöne çekiyor, onları hologramında gördüğü yola kılavuzluyordu. Dalgınlığının herkesi tehlikeye atan boşluğunu fark edemiyor; kendini, şehrin park ve bahçelerinde dolaşmaya çıktığı üniversite günlerinden birisindeymiş gibi algılıyor, çevresinden soyutlanmışlığını sadece düşüncelerine bağışlıyordu. Aklı tamamen Arif'in vurulmasına gitmişti. O lanet olası polis robot, nasıl yeniden canlanmışsa, parçalandığı yerden, kalan gövdesiyle ayaklanmış, önce onlara saldırmış sonra da robotları ile kalan son nefesine kadar çatışmaya girmişti. İşte bu beklenmedik saldırı esnasında Arif'in omzuna çarpan talihsiz bir lazer kütlesi onu bir kaç metre geriye bir yaprak hafifliğinde savurmuştu. Bu kâbus anlarının sarsaklığından kurtulamayışının tek nedeni, onun daha önce hiç böyle bir saldırıya karışmamış olmasından kaynaklanıyordu. Bu anlamda Berfin masum bir kız sanılabilirdi. Zerrin'in ona öfke ile haykırmalarının sebebi de buydu zaten; onun gibi deneyimsiz, yeteneksiz ve Eski şehirden olmayan bir kız, nasıl ve kimlerin yardımı ile bu denli önemli bir operasyonda başı çekebiliyordu.

Berfin, herkesin onu bir aptal gibi gördüğünü biliyor olmasına rağmen, bildiğini okumaktan çekinmiyordu. Şimdi, Arif'in üstünde bir zırh bulunmuşluğuna seviniyordu. Her ne kadar istemese de ona zorla, kendi seçtiği zırhı zorla giydirmişti yola çıkmadan önce. Neyse ki, zırhlardan hep nefret eden Arif, onun emri ve yalvarmasıyla bu yarım yamalak zırhı giyinmeye razı olmuş; karşılığında ise, babasının ilaçlarının güvenlice korunmasını ve geri gelinceye kadar saklanmasını istemişti. Bu anlaşma hâlihazırda Berfin'un tasarladığı bir plandı. İlaçları teslim edeceği kişiyi çok önceden ayarlamıştı bile, sadece onları Arif'ten isteyeceği cesareti kendinde bulamamıştı.

En kötüsü, Arif'in omzunda yıldırım yankısıyla patlayan lazer topunun onu savurduğu andı. Berfin onu havada uçarken hissettiğinde, yüreğine kızgın bir demir parçası saplanmıştı.

Öylesine hızlı gerçekleşmişti ki bu, Berfin aralarına düşen lazerin Arif'i vurduğunu görmediği halde o an derinden hissetmişti. Yüreğinde gün boyu birikmiş kuş kanadı titrekliği, bu olayın ardından boruları dolduran çaresiz bir çığlığı taşırmıştı içinden. Vurulan Arif değil de, sanki kendisiydi. Öylesi bir acının çığlığı, daha önce hiç bu duvarları tırmalamamıştı. Yüreğinin, göğüs kafesinden kör bıçaklarla kesildiğini hissetmişti. Çığlığının yardığı uçuruma kendisiyle birlikte diğerlerini sürüklerken, Janop'un Arif'in durumunun iyi olduğunu söyleyen sözleri bir böceğin vızıltısı kadar değersiz ve anlamsız kalmıştı. O yüreğinden yaralanmıştı ve bu acıyı kimsenin anlamasını bekleyemezdi ve beklemedi de.

Yerde yatan Arif'in üstüne herkesten önce atıldığında, başlığının içinde yankılanan çığlıklarını, ağlayışını, deli ağıtlarını kendisi hiç duyamamış, yarattığı korku havasının arkadaşlarını nasıl etkilediğinin farkına varamamış, bu çılgınlık anının geçmesi için de Janop'un onu sertçe tartaklaması gerekmişti. Başlığına yediği sert bir yumrukla yere, ayak boyu suyun içine savrulmuştu sonunda. Susması için sanki bunu beklemişti. Janop, sersemce, iniltilerle kıvranan Arif'i kaldırıp hemen zırhını soymak istemişti. Mücadele ve çatışma deneyimi herkesten fazla olmasından dolayı, adamın boğulma tehlikesi yaşayabileceğini kendi deneyimlerinden biliyordu.

"Ne yapıyorsun Janop, n'apıyorsun sen?" diye çıkışmıştı Berfin.

"Zırhını çıkarmalıyız, hayat ünitesi bozuksa adam bu havada zehirlenebilir."

"Niye zehirlensin? Çıkarma zırhını, onu öldürmeye mi çalışıyorsun sen? Ne derdin var senin, bırak onu, çıkarma zırhını!"

Berfin, panik içinde kıvranıyor, yanıyordu. Janop'un Arif'i kıskandığı için ondan hoşlanmadığını da biliyordu. Bunu kabul etmesine imkân yoktu; sıkışmış zırhı çıkarmakta güçlük çeken Janop'un üstüne atıldı. Vahşi bir kedinin şiddeti ve öfkesiyle, tekmeleyip çığlıklar atan Berfin'i, grubun en iri kıyım adamı Fatih yakalayıp ayırınca, Janop ancak o vakit ne yapmaya çalıştığını yeniden anlatmayı deneyebildi.

"Bu borularda dolaşan zehirli gazlardan haberin var mı senin? Hayat ünitesi darbe almış, hava filtresini doğru dürüst yapıp yapmadığını bilmiyoruz. Boğulmasını engellemeye çalışıyorum ben, sense saçma sapan yorum yapıyorsun... bırak da onun için iyi olanı yapayım, tamam mı?"

"Nereden biliyorsun doğru yaptığını, nerden biliyorsun bunları?" Deli sorusu bunlar diye düşündü Janop, Berfin'in kendini aşan aşkını tanırken.

"Biliyorum, çünkü daha önce yaşadım benzer şeyleri, başıma geldiğinden biliyorum"

Berfin ikna olmamışa benziyordu ama Arif'in hayatı söz konusu olduğundan ister istemez, sesi kesildi. Janop, hâlâ baygın halde yatan Arif'i doğrultarak diğerlerinden bir hava filtresi istedi sonra açıklayıcı konuşmaya çalıştı:

"Zırhını sökemiyorum, burada kendine gelmesini de bekleyemeyiz. Başlığını çıkarıp hava filtresiyle nefes almasını sağlamalıyız sonrada olabildiğince çabuk uzaklaşmalıyız. Peşimizdeki polislerin kaç kişi olduğunu bilmiyoruz, ayrıca arkalarından mutlaka destek birimi göndermişlerdir. Onlara yakalanırsak boku yeriz, çok zamanımız yok anlaşıldı mı? Fatih, bana yardım etmelisin..."

"Bana bırak Janop, ben hallederim." dedi Fatih, hemen yerde yatan Arif'e uzanarak. İri kıyım, dev adam bir kaç harekette Arif'in başlığını çıkardı, Berfin'in uzattığı burun filtresini taktıktan sonra ağzını kapatıp çenesini filtrenin kilidiyle tutturdu; ardından onu bir çocukmuşçasına sırtlanıp, koşmaya hazır olduğunu belirtti.

Berfin, Fatih'ten onun filtresine dikkat etmesini isteyecekti ama suskun kaldı ve öne geçti. Daha gidecekleri, geldikleri kadar bir yolları vardı ve bunu bir tek kendisi görebiliyordu. Janop'a, daha buraya gelirken, borulardan uzaklaştıktan sonra vardıkları yerde zaten zırhlarını terk etmek zorunda kalacaklarını söylemişti, bu yüzden kalan yarım yolu Arif'in başlıksız yol almasında bir sakınca görmeyecekti.

Janop, yaşadıklarına yakın bir sahneyi hayal gücünün karanlık bölgesinde görmüş; henüz sefere çıkmadan önce Berfin'in Arif'i, Hayat parkında yanında istemesinden benzer bir şeyin olacağını sezinlemişti. Kaçış yoktu kadının kurduğu

plandan. Berfin onunla ölmeyi tasarlıyordu adeta. Çılgınlığının, bağlılığından ya da sevgisinden kaynaklanıp, artık değişime uğradığını ve anlaşılması güç bir hal almaya başladığını görebiliyordu Janop. Nasıl bir tutku ise bu, zayıf kızın bedeninde sakladığı; hepsini tehlikeye attığını göremeyecek denli mantık dışına çıkmıştı. Janop, neden Arif'in onun sevgisinden uzak durmaya çalıştığını, ilk kez bu kayıp yerde anlayabiliyordu.

Berfin'in ondan, özellikle Arif'in takip etmesini isteyişindeki ısrarı korkutucuydu, Janop onun ağ örmesine benzer bir kurgulama ile Arif'in peşine düştüğü görmüştü. Onun kişisel arzusunun kıvamına kendisi çok önceden yakalandığını fark etmişti. Oysa bu kıza acıması, isteklerine boyun eğmesi, hayır diyememesi bir suç değildi onun için, aksine bir iyi dilekti; bir yardım eliydi. Berfin'in yeşil gözlerinde dibe çökmüş acısının karşı konulmaz yalvarışını ve gerçekliğini çok derinlerde, acı çekerek küçülen bir ruhun dehlizlerinde görebilmişti. Ve bu yüzden tuhaf bir acı seline kapılmıştı. Janop bu, fidan gibi kızın isteyerek bu acıyı çekmesini hiç doğru bulmuyordu. Böylesi bir sevginin, aşkın nedenlerini anlamak neredeyse imkânsızdı ona göre. Berfin neden, nasıl olmuşsa, kendisine acı çektiren bu umursamaz, çelimsiz, fare davranışlı, sünepe adama aşık olmuştu işte. Janop, aklından hiç çıkmayan yeşil gözleri gördüğü güne lanet okuyordu içinden. Tanımı güç bir kuramdı bu hayat; bazen böyle bilinmeze sürüklenmekten ve neyi neden yaptığımızı düşünmeden yapmaktan başka neydi ki ha? Bu yüzden, bir gün kursağını düğümleyen düşüncelerin sonunu görmeyi arzuluyordu, Berfin'e istemeyerek yardım ederken. Hayat acıydı kendisi ve yaşadıkları için.

Berfin ise hâlâ Arif'in acısını düşünüyordu. Sevgilisi onunla yan yana olmaktan ilk kez şikâyetçi olmamıştı ayrıldıkları günden beri. Bu ayrılma oyununu o hiç kabul etmemiş olsa da, Arif kendini uzunca bir süre saklayarak, ona çok büyük acılar çektirmişti. Bir üst şehirli olarak aşağı şehire, yani Eski şehire inme şansı hiç olmayan Berfin için tek teselli, bir partili olarak tüm duyargalarını zemin katta yayabileceği en uç noktaya kadar uzatıp beklemek olmuştu, durgun görünen fırtınalı günler boyunca. Sonunda Arif, duyargalarından birine sıyrılmadan geçip gidememişti. Örgütlenmeyi kendi kişisel çıkarı için kul-

lanması onun gizli hesabıydı. Gizli olmayan hesabı ise zaten onu kısa sürede şehir içi parti kanadında saygı duyulan bir noktaya getirmişti. Bu noktadan sonra Berfin, nedense kendini Arif için daha güvenilir ve olgun varsaymaya başlamıştı. Oysa itiraf edemediği, tüm bu zaman boyunca herkesten sakladığı yegane gerçek, bir şekilde Arif'e yakın olmak ve onu, kendi hayatına sonsuza dek dahil etmek arzusuydu. Bu, içi hem boş hem dolu görünen, kaygı dolu düşünceler merkezinin Arif olduğunu, Janop çok önceden açıkça görmüş ve ses etmemişti. Onun kendi özel planları dahilinde, kurgulayıp yürüttüğü gayelerine varmasını dalgın bir bilgiçlikte seyrediyor; bir yandan umursamaz görünürken öte yandan hâkimiyetini yitirmekten çok korktuğu kıskançlık krizlerine girebiliyordu.

Berfin şimdi, çekinmeden hiçbiri umurumda değil diyordu içinden. Kendisi için hayattaki en önemli şey, Arif ve ona olan aşkıydı. O sevmeden, onu beklemeden var olamayacağına öylesine inanmıştı ki, uzunca bir aradan sonra bugün yeniden bulmuşken, onu sonsuza dek kaybedebilmenin acısı yüreğini boğuyordu. Her dakika başında geriye dönüp Fatih'in iri omuzlarında sallanan ve tepkisiz görünen aşkını bu halde gördükçe, acı dağlanış ile gözyaşları içine sel gibi akıyordu. Sessiz gözyaşları sanal gerçeklikte görünmeden başlığının içine düşerken ve burnundan akan sümük salyasını sanki silebilecekmiş gibi zırhının dışından koluyla silmeye çalışırken, göründüğünden daha rahat ve tepkisiz olmaya çalışıyordu. Kesik kesik taşan hıçkırıklarının arasında koşmak öylesine zordu ki; üç çeyrek saat kadar sonra iyice bulanıklaşan gözlerinin kurumasına izin vermek için durdu. Bu arada Fatih, dayanamayıp sırtındaki adamla dizlerinin üstüne çöktü, nefes nefeseydi:

"Bu şekilde çok zor oluyor... Zırh; zırhı çok ağır, beni çok yordu... Zırhını çıkaralım koşamıyorum bu ağırlıkla." Nefes nefese kalan adamın yardımına Janop ve Hattal yetişti. İkisi sıkışmış olan zırhın birleşme kanallarına yapışıp inatla çekiştirmeye başladılar. Fatih'in de onlara katılması ve edilen kısa küfürlerin ardından zırhın gövdesi bir ceviz gibi çatırtılarla ikiye ayrılmaya başladı. Son hamleden sonra yorulan zırh, tıslamalarla ikiye bölündü.

"Filtresine bakın düşmüş mü, orada mı?" diye sordu Berfin, fırsat kollayarak.

Sonra, Arif derin uykudan uyanır gibi seslenmeye başladı: "Ne oldu? Ne oldu bana... Biriniz konuşsun... Niye çıkardınız zırhımı? Biriniz lambalarını yaksın burası zifiri karanlık, yakın şu lambaları göremiyorum sizi!"

"Arif, sen misin konuşan? Nasılsın, acın var mı?"

"Bana başka bir hava filtresi verin. Zırhı istemiyorum... Omuzum koptu sandım, omzumu koparıyordu neredeyse." dedi Arif, inleyen bir sesle.

"Yürüyebilecek misin, yaralandın mı? Sanalda seni tam olarak seçemiyoruz, herhangi bir yaran var mı?"

"Ben iyiyim, sadece çok sert bir tekme yemiş gibiyim, başım çok fena. Biraz soluklanırsam ayaklanırım. Biriniz sonar gözlüğünü versin bana... Janop, nerdesin? Burası çok karanlık, yol boyunca iple sana bağlansam iyi olacak."

"İyi misin Arif, herhangi bir yaran var mı, kanaman, kırığın, çıkığın var mı?"

"Bir bokum yok Berfin. İyiyim dedim ya, sadece gideceğimiz yere götür bizi. Ben iyiyim. Janop'la en arkadan koşmama izin verin, ayakaltında kalmak istemem."

Berfin onun yine kendisinden mesafeli durmak istediğini düşündü. Haksız değildi. Başlığını çıkarıp attıkları yerden sonrasını düş kurarak geçirmişken, ilk kez orada Arif'in artık onu gerçekten istemediği düşüncesine kapılmıştı. Bütün günün getirdiği uğursuzluğun en kötüsü bu olmuştu. Arif'in kendisinden nefret ettiğini düşünmesi ise onun soluksuzluğunu arttırıyordu. Berfin bu kez farkında olmadan dökülen gözyaşlarının nedenini tam tersine çevirmişti, bu kez kendi kaderi için gözyaşı vakti gelmişti.

Karmaşık bir rotayı takip ederek bir saat kadar daha yol aldılar, değişik boyutlarda ve su seviyesindeki kanalizasyon yollarını takip ederek. Berfin'in öncülüğünde, belki de kurulduğundan beri ayak basılmamış yolları, boruları, karmaşık dehlizleri konuşmadan geçerek, suyun çekilmeye ve yürüdükçe boruların kuruyup renk değiştirmeye başladığı yeni bir bölgenin sınırlarına geldiler.

Zifiri karanlıktan çıkmışlardı ve bir süredir kendi sessizliğinde en önde yürüyen kızın sersem adımlarının boşluğa düşüşünü, gözünü ondan ayırmadan izlemişti Arif. İlk vurulduğunda baygın yattığı yerde kendine gelmesini sağlayan şey Berfin'in çığlığı olmuştu ve ses çıkarmaya fırsatı olmadan yeniden bayılırken duyduğu son ses yine kızın hıçkırıkları olmuştu. Öldüğüne o an öylesine inanmıştı ki, sonrasında nefesinin kesilecekmiş gibi olduğu Fatih'in sırtında bir an kendine geldiğinde bile, uzunca bir süredir yaşamadığı fikriyle, öylece kıpırtısız taşınmasına izin vermişti.

İşte bu esnada, en geride sürüklenen ve önünü göremeyen bir kör durumundayken olmadık bir soru kafasında filiz verdi. Soru, neden Berfin'in böylesi, delice bir aşkla onu sevdiğini soruyordu.

Sarı karanlıkta insan, kendine yabancı olan ve olmayan tüm düşüncelerini, etrafında hin dolu bir oyunda cirit atarken somut olarak görebiliyordu. Yol boyunca, neden bana aşık oldu bu kız sorusunu sorarak yürüdü. Sonrasında soru kendini başka biçimlere soktu, onun hâkimiyetinin dışına düşerek:

Neden bana âşık olmak hatasına düştü bu zavallı kız?

Neden başkasına değil de bana âşık oldu bu zavallı, aptal kız?

Neden bana âşık oldu bu zavallı kız, neden?

Neden böylesi ahmak bir kız bana âşık oldu?

Ne yaptım da bu kız bana böylesine âşık oldu?

Nasıl oldu da, böylesi zavallı, ahmak, şehirli bir kız bana aşık oldu?

Neden bu zavallı, tatlı kız bana âşık oldu?

Nasıl oldu da, bu zavallı güzel kız bana âşık oldu?

Bunu hak edecek ne yaptım ben?

Neden ben?

Neden başkası değil de ben?

Neden böylesi delice bir aşk?

Neden ve nasıl oldu bu aşk?

Ben ne yaptım?

Ne yaptım ben?

Arif soru sordukça, zifiri karanlıkta Berfin'i son gördüğü haliyle hayal etmeye çalıştı. Nedense tüm görüntüler arasından

sıyrılıp gelen görüntü hep, üç yıl önce sokakta, partinin kuryesini, yani kendisini bekleyen o şaşkın duruşuyla bulvarın köşesinde neyi, kimi, niçin beklediğini bilmeyen iri yeşil gözlü, zayıf suratlı, yirmi iki yaşındaki kızın gözlerinde saklayamadığı masum ve ürkek bakışlı görüntüsü oldu. Arif sonra babasını düşündü, babasına yetiştirmek zorunda olduğu ilaçları, bu karanlık operasyonu ve diğer daha birçok şeyi. Efkârlandığında yaptığı gibi boynu bükük yürüdü yolun geri kalanını, zaman zaman dalgınlıkla Janop'a toslayarak.

Sonunda durduklarında, içine düştüğü düşünceler kuyusundan kurtulmak istiyordu. Gruptakiler arasında dolaşan sessiz saniyeler, onların kalan hayatlarında ayrıcalıklı olacaklarını ve öyle kalacaklarını, Berfin'in bileğindeki holograma bakarken ki durgun bekleyişi ile hissettirdiler. Berfin, kendisine ulaştırılan mesajı okuduktan sonra arkasında bekleyenlere yüzünü dönerken, karşısında sadece Arif'i görecekti; başkasını değil.

"Şu duvarı patlatıp diğer tarafa geçeceğiz." dedi.

32.

Salih, meydanın bu köşesine, sabahın ilk ışıkları çatının saydam metallerini okşamaya başlamadan önce gelip yerleşmiş, görselliği tüm diğer köşelerden daha şayan bu yeri kendine ayırmıştı. Köşesini kapma endişesinde, geceden hızlı davranmıştı. Biyokların üst katlara yaklaşmaları yasaktı, bu yüzden aşağı katlarda dilenciliğin getirisi her yönden bol olan bir köşeleri kapmaca oyununu oynuyorlardı erkenden. Yerde boylu boyunca uzandıklarında pek sorunsuz sayılmazlardı gerçi. Bu meydanda kendisini uyuklarken yakalayacak zabıta robotları, onu kovmak için hiç zaman kaybetmeyeceklerdi. Buna rağmen buraya gelmeye her halükarda değerdi, çünkü bu cadde boyunda toplamayı umduğu sadaka parası, her zaman diğer bulvarlardan çok oluyordu.

Salih, buraya çöktüğünden beri nedense kendini, günlerdir uyanamadığı garip bir uykunun mahmurluğunda, sarhoşmuşçasına tutsak hissetmişti. Uzun süredir dilendiği halde bir sarı sülük alacak parayı bile toparlayamamıştı. Oysa canı bedeninden uzaklaşmayı öylesine çekiyordu ki, ne kadar yakarırsa yakarsın, kimse dönüp ona bakmadıktan sonra yapabilecek hiçbir şeyi yoktu. Tüm dostları da kendisi gibi savaşın onulmaz lanetini hastalıklı sırtlarına yüklenmiş zavallı biyoklardı. Belki bu yüzden, bugün tanımlayamadığı bir hüzünle kendini hiç şanslı hissetmiyor, aklına intihar etme sorusu geliyor, sürekli hayattan bıkkınlığına takılıp kalıyordu. Her nasılsa, böylesi bir umutsuzluğun kırık kanatlarında iken, bu meydanın kendini beğenmiş, züppelerle dolu köşesine, salt ona acıyıp birkaç metelik atabilecek birilerini bulma umudu ile gelmemişti.

Salih, başını dikip meydanın üstünü geometrik yapılarla kaplamış saydam metal çatının ucunda seğiren karanlığın dalgalar halinde yol almasını izledi. Gecenin gri bulutları kalçalarını devirerek güneye doğru uzaklaşıyor olmalıydılar. Kim bilir, ne güzel yağmur yağıyordur dışarıda diye içerlendi. Bazen şehrin kuleleri arasında yükselen nem dolu sisin toplanıp, hayaletimsi, ucube bir bulut kümesi gibi metal duvarlara yalanarak dolaştığı da görülürdü. Sonra bulut kısa sürede, nemin ve buğunun bir yanılsaması olarak göründüğü gibi kaybolur giderdi.

Salih çürümüş ciğerlerini kazıyan bir acılıkla meydanın nefesini çekti içine. Yağmurlu, nemli bir havanın ferahlığından çok, katranlı bir soluk alıştı bu. Kendini kapana kısılmış hissedeli, asırlar yok olup gitmişti gözlerinden. Şimdilerde hissettiği karmaşık duyguların bir özetini, öz benliğini yıllarca damıtarak bulmuştu. Düşlerinde kendini hep kayalıklı ve küçük çiçeklerin seyrekliğinde, bir dağ yamacında buluyordu. Arzuladığı son şeyin bu olacağını, çok uykulu geçen son yıllarından çıkarıyordu nedense.

Hayatının demini yitirmiş ve canlı canlı çürüyerek yıllarını geçirmiş bir biyokun artık, iyileşmek ve sağlıklı yaşamak gibi bir hayali olamazdı. O, arta kalan zamanını bu şehirde dilenerek ve bekleyerek geçirmeyi çoktan kabullenmişti, böylesi bir kabullenmenin kendisine verdiği tek acı ise ruhunun rahat edeceği bu tür köşeleri arayıştı. Bu köşe kendisinin favorileri arasındaydı. Sırtını dayadığı duvar, tanışık olduğu yaşlı bir esnafın dükkânına aitti ve adam ona saygısından, bir kez olsun burada oturmasına karışmamıştı.

Sabahın en erken saatlerini, henüz ayılamayan gecenin karanlığıyla karşılamayı seviyordu Salih. İnsanların kısmen yorgun düşmeleri, hep sabaha karşı rast geliyordu bu şehirde. Bütün enerji desteklerine ve depolarına rağmen yorgunluk, şehrin metal duvarlarına bir çiğ gibi iniyordu ve bir şekilde insan kalabalığı en seyrek oranına düşüyordu bu saatlerde. Hava ağarmak üzereydi.

İşte bu, evrenin rahatlama ve esneme anıydı kendisi için. Her şey, kâinatın ve yaradılışın huzuruna boğuluyordu. Salih bacaklarını uzatıp, başını tenha meydana sabitleyerek, kıpırtısız düşlerin ve düşüncelerin kendisini gelip teslim almasını bekleyerek, önündeki anlamsız dünyayı seyretmeye koyuldu. İnsanlar tek tük ve gruplar halinde geçiyorlardı önünden. Ne kadar çoklar diye düşündü sonra. Yaşı koskoca bir yüzyılı çoktan devirmişti, ne çok insan görmüş ve tanımıştı. Ne çok insan gelip geçmişti bu şehirden. Ve hâlâ aralıksız geliyorlardı; eksilmeden, çoğalarak geliyorlardı hep bir yerlerden. Nasıl yaşıyorlar hayatlarını diye içgeçirdi; nasıl yapıyorlar, nasıl yaşıyorlar, yaşayabiliyorlar bu şehirde ve kendi aralarında? Salih'in hayatı bir boşa harcamaydı ona göre, ıska geçmiş koskoca bir boşa

atımdı. Hele virüs kaptıktan sonra umudunu hepten yitirmişti. Yarı ölü bir hayat ile ölümü çok önceden görmüş ve yaşamış bir hayalet gibi bakıyordu geçmişine.

Hayatını anlamlı kılan, daha doğrusu yaşadığını ona hissettiren bir şeyi yapmaya adamıştı Salih kendini. Sessizce bir köşeye büzülüp insanları seyretmek onların hayatlarını tahmin etmek, onun tutkusu idi. Yolun karşısında bir yaşlı adam, firavunvari keçisakallarını okşayarak geçti; sonra ince sıska bir kız, kendinden ağır bir çantayı taşıyormuşçasına sırtı bükük hattaki birisiyle konuşarak geçti; sonra üç kişilik bir grup daha aralarında bağrışarak neşe ile önünden geçti. Salih bunları tanımıştı, iki kız bir erkek, fahişeler grubuydu bunlar. Şehrin her köşesinde onlarla karşılaşmaktan gelen bir bıkkınlığın bakışıyla küfretti onların varlığına. Böylesi sağlıklı yaşamların hoyratça harcanmasına kızıyordu ve onlardan nefret ediyordu. İçinden her şeye lanet okudu. Doğduğu güne lanet okudu, ölemediği günlere lanet okudu.

Salih öfkelendiğinde iri pörtlek gözleri dört dönerdi. Birazdan sakinleşince, yolun karşı çaprazında şimdi kapalı olan hırdavatçı kulübesinin yanında ayakta duran kadını gördü ve bir şeyler onun dikkatini çekti. Kadının nefes alışından onun bir yabancı olduğunu anlayabiliyordu; kaldı ki duruşu her şeyi yeniymiş gibi gören şaşkın bakışları, ellerini ovuşturması, sırtını tedirgince dayadığı yere kaçamak bakışlar atması ve daha onlarca işaret, Salih'in gözünden kaçmamıştı. Kadın, üstüne geçirdiği siyah pelerinimsi giysinin altında gizleniyormuş ve üşüyormuş gibiydi.

Salih'in kıpırtısız, uyku dolmuş gözleri kadına takılı kaldı.

***

Khalid Reat, şehrindeki durumun, nasıl olup da bu kadar hızlı değişmekte olduğuna anlam veremiyordu. Eskiden diye tanımlamaktan hep nefret ettiği eski zamanlarda, bu işlerin daha saygın bir siyasi düşüncenin çerçevesinde gerçekleştiğine yemin edebilirdi. Koskoca geçmişini doldurup taşırmış olan bir inançsızlıkla, sorumluluk hissettiği insanların kaderlerini değiştirmek için adadığı tüm hayatının ve yaptıklarının, avuçların-

dan kayıp bir hiçliğe düştüğünü hissediyordu böyle zamanlarda. Vücudunun robot parçaları gibi kendini duyarsızlaştırmayı başarabilse, şimdi bu meydanda tanık olmaya geldiği ihanetler zincirinin yürürlüğe girmesini görmeyi hiç istemezdi. Ama kabullenemese de yeni olaylar konusunda sıradan bir seyirciydi artık kendisi.

Bir süredir, parti meclisinin onu operasyonlar hakkında bilgilendirmemesini, hoşuna gitmeyen bu değişimin sinsi anlamını, bir tür hain, nötrleştirme politikasının gidişatı olarak sayıyordu. Batık şehirde onu dışlayan ve unutmaya çalışan tüm politikaların sinsiliğini yenebilmenin zor olmadığını ise, zemin katın bereketli istihbaratı sayesinde görmüş hatta onları yukarıdan daha rahat izler ve duyar olmuştu. İnsanlar hâlâ ona karşı saygılı ve çekingendiler. Onun mücadeleci kimliğini kabul etmeyecek, dedikodusunu her türlü politika kulisine taşımayacak pek az, yasal ya da yasa dışı siyasi vardı.

'Beni dışlayamazlar, o kadar büyümediler daha onlar!'

Khalid, bulunduğu Asmagöl isimli yerleşim kulesinin meydanı gören bu köşesinde sigarasını tüttürürken, içeriden saydam, dışarıdan parlak metal dokusunda görünen Trd-alüminyum duvarın ötesinde olacakları bekliyordu. Bu açıdan aşağıdaki tüm Arıkoyu Meydanını kuşbakışı bir görüşle, yaşlı bir kartal gibi izleyebiliyordu. Sağ eliyle dayandığı bastonunu parmaklıklara asıp, robotik ayağının üstüne abandı. Buraya gece yarısından önce gelmişti. Bir dilenci gibi köşeye çökmüş, askerlik yıllarından beri bırakmadığı, zor zamanlarda nöbet tutma alışkanlığını devam ettirmişti. Kulağına ulaşan duyuma göre bu meydanda, Federasyonla ilgili bir alışveriş yapılacaktı. Bu alışverişin ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bilginin içinde Federasyon imgesinin yer alması bile kanını kaynatmaya yetmişti. Ne de olsa bilginin bir sızdırganlığı vardı; belki koskoca bir yanılgı, yanıltma olabilirdi duyduğu fısıltılar, ama gerçekliğinin, doğruluğunun sağlaması ancak tanık olmakla yapılabilirdi ve o, şimdi bu tanıklığı saatlerdir bekliyordu.

Peşindeki kuyruğunu bu kadar kolay atlattığına şaşırıyordu bu kez. Meydanda sersem bir ayyaş gibi, ağır hareketlerle dolanan Kemal'i ve şaşkınlığını seçebildiğinde, polisin neden ısrarla peşini bırakmadığına şimdilerde daha bir anlam verebili-

yordu. Kemal, saatlerdir onu arıyor olmalıydı, hareketlerinde kaybettiğini bulamayışın öfkeli ama ısrarkar titrekliği vardı. Meydanda boş boş dolanmaktan başka bir seçeneği kalmamışçasına, sabahın gündoğumuna yakın saatinde, artık bir şeylerin olmasını beklemekten başka yapacak pek bir şeyi olmayan birisi gibi gidip bir banka oturdu, kollarını bağdaşlayıp başını paltosunun yakasına gömdü. Khalid, onun sabırlı olmasını diledi; çünkü sinsi alışverişin foyasının polis tarafından ortaya çıkarılmasını çok istiyordu. İnce şeytani bir düşünce, Kemal'in yanına gitmesini ve ona dönecek dolapları fısıldamasını söyledi. Khalid, sigarasının sonuna yaklaşan en derin nefesini çektikten sonra yaşlı kurt gibi sırıtarak, bunun dünyanın en zor şeyi olduğunu düşündü. Bunu yapamazdı işte. Her şey olabilirdi, belediye yönetimine karşı çıkmak için her şeyi yapabilirdi ama bir gammaz olamazdı. Ama bu hain düşüncenin kıpırdanışı yalnız olmamıştı, başka bir fısıltı diyaframını ezerek kulaklarına kadar yükseldi: Peki Senatörle yaptığın pazarlığın ve anlaşmanın ne gereği vardı diye sordu.

Bir bakıma, Khalid bugün burada olacaklara muhtaçtı. İhtilal, ancak yönetimlerin hatalarıyla beslenirdi. Gözleri, çökük yuvalarından fırlayacak denli hızlı gözetliyorlardı. Aşağıda, kırmızı ablak suratı, tedirgin bir askerin sipere yatmış durgunluğunda kıpırtısız bekleyen sarışın bir adam dikkatini çekti. Bu, onlardan birisiydi işte. İri kalıbı onu ele vermişti. Uzun pardösüsünün aralığından, onun bir zırh giyinmiş olduğunu buradan bile görebiliyordu. Polisler böyle kaba görünecek zırhları çoktan antikaya ayırmışlardı, bu adam partinin adamıydı besbelli.

Karşıda yine uzun pardösüsüne üşür gibi sarınan kadının da onlardan biri olduğunu tahmin etti. Adam, zaman zaman bu kadınla göz göze gelmeye dikkat ediyordu. Oysa kadının hali sarışın adamdan daha rahattı, neyi beklediğini bilen ve köşesinde kendini silikleştiren gölgeli duruşu, Khalid'in hoşuna gitmişti. İkilinin zırh giyinmiş olmaları silahlı bir saldırının alarmını çaldırdı kafasında. Oysa çekirdek danışmanlar, partiye silahlı saldırılardan ve çatışmalardan uzak kalmasını önermişlerdi ve bu önerinin üstünden sadece yirmi altı ay geçmişti bugüne. Khalid, bir sigara daha sarma ihtiyacı duydu ve cebinden tabakasını çıkarırken aşağıda, tanıdık başka bir yüz yakaladı.

Bu, Patros denen dilsizdi. Onu tanıyordu, daha önce böyle kuytulara gizlenmişliğini defalarca yakalamıştı. Khalid, bıyık altı gülümseyerek sigarasını sarmaya koyuldu.

***

Dorberg, kaderine hakim olamayışın akıntısını diken diken olan teninin ürpertisinde duyumsuyordu. Etrafında savrulan tüm görüntülerin kendisine takılı kalacağını ciddi şekilde hissediyordu. Gökdelenlerin sisli duruşunu seyretti bir süre. Meydanı tehditkâr camları ve metal yüzleriyle izleyen bu kulelerin arasında kendini cılız hissetmeliydi ama içindeki, garip bir anıdan arta kalan huzursuzluk, ona olacaklara sağlam tutunmasını söylüyordu. Ne olursa olsun, ayakta kalan kendisi olmalıydı. Belinde ve koltuğunun altında hissettiği silahları, kanında dolaşan Federasyon'un hormonları ve asker doğmuş olmanın genlerine kayıtlı gerginliğiyle kutsanıyordu şu anda. Kısık gözleri onu aldatmayacaklardı.

Dorberg, olayların gelişiminde Federasyonu bu kadar çabuk hedef almayı ummamıştı. Ani bir karar, onun Arıkoyu Meydanına sürükleyivermişti. Akıl donması yaşamaktan korkuyordu. Bir Federasyon askerinin mesleğini bıraktıktan birkaç gün sonra dönüp Federasyonu fiilen vurması nerede görülmüştü. Federasyon ataşeliği, karşısındaki gökdelenin tepesinde onu azarlar gibi duruyordu, ürkek bakışlarını kuleden kaçırdı.

Henüz nerede olduğunu bilmediği bir silahın görünmeyen varlığından dolayı artık kendini partinin adamı saymak zorundaydı, en azından hangi tarafta durduğunu anlaması için. Sırtını sıvazlamaya hazırlanan ürpertiden, bir hayalet gibi kaçınarak Esra ile göz göze geldi. Bu kalabalıktaki yapayalnızlığını, Esra'nın tedirgin duruşundan çıkarıyordu. İkisi yenilmiş bir savaşın, henüz esir düşmemiş iki askeri gibiydiler. Onları en öne sürenler, kim bilir nerede saklanıyorlardı? İçinde bir şeylerin titrediğini inkâr edemeyerek, duyduğu sese kulak verdi: İşimiz zor olacak...

***

Esra, bir Olfer silahı görmeyeli ne kadar olduğunu düşünüyordu bir süredir. Bu tip bir topu kullanmayalı ise, hatırlamakta güçlük çekeceği kadar çok olmuştu. Olfer'in kontrol panelini ve hedefleme sistemini doğru anımsadığına emin değildi. Bu durum onun için sorun teşkil etmiyordu aslında. Ona göre asıl sorun olacak şey, kendisinin ve şu şaşkın ablak suratlı herifin ateşleme sırasında korunma sorunlarıydı. Buraya altı kişi gelmişlerdi. Önlerine sunulmuş herhangi bir plan şemasının olmayışı ise, onu tedirgin eden onlarca nedenden bir diğeriydi. Sonra, zırhlarının göğüslük kısmı dışındaki diğer parçalarını geldikleri karanlık kanalizasyonun bir köşesinde terk etmişlerdi, kalan bölümün hayat destek birimi dahi yoktu. Bütün eksiklikler ve çarpıklıklara rağmen, ondan anımsamadığı, külüstür bir silahı kullanmasını istiyorlardı, üstelik sadece iki atımlık cephane ve bir kaç dakikalık süreleri olacaktı.

Esra, sadece hızlı olması gerektiğini kavrayabiliyordu tüm bu karmaşada. Gerçekten hızlı olmalıydı, el çabukluğu hayatını kurtarabilirdi bu sıkıcı ve yas havasına bürünmüş meydanda.

Öte yandan, kafasının içinden, düşlerinin kıyısına vuran yeni hiçbir şey yoktu. Vahiylerinin keskin başlangıcı gibi, anlamlı ve zamanlı duruşları onu tedirgin etmiyor değildi. Esra şimdilik, yeni yeteneğinin Dünya Birliğinden kendisine aktarıldığını tahmin ediyor olmanın güven destekleyici varsayımındaydı. Ama yanılıyor ve hataya düşüyor da olabilirdi ve bu hatanın sonundaki oyuna kendi hayatını dahil ettiğinin de farkındaydı. Şimdilik şikâyetçi değildi, bir de şu Olfer'in kontrol panelini kesin hatlarıyla hatırlayabilse, çok daha iyi hissedecekti kendini. Bu düşüncesini fısıldayan bir sesle söylendi, sanki birinin bu dileğini duyup ona yardım etmesini umar gibiydi:

"Olfer tipi bir lazer topunun kontrol paneli nasıl bir şeydi? Hatırlayamıyorum nasıl yüklendiğini?"

Issızlığın tam ortasında bir çölde terk edilmişlik ürpertisi onu rahatsız edince, umudunu kırmamak için bu vahiy teknolojisi düşündüğümden karmaşık işliyor olmalı dedi. Belki de koruyucularının kendisine yardım edebilecekleri bir sınır vardı. Bu sınırın ötesinde ise yalnız başına kalmak ve mücadele etmek zorunda olan sadece kendisiydi, aksi halde hayatta kalma mücadelesinde hayaletlerden yardım beklemek olurdu gerisi.

Esra sonra, havada sinekler gibi uçuşan porradlara ve diğer hava araçlarına bakındı. Kalabalık, onlar için iyi olmayacaktı; sabahın ilk saatlerinde işlerine gitmek için yola çıkanların sayısı giderek artacak ve bir koşuşturmaca saati yaratacaktı. Öte yandan hedefin bulunduğu yöne bakınca, kötü düşünceleri kök saldı. Bu operasyonun amacı her ne ise, sonu yeni bir dünya savaşı olabilirdi, hele saldırılacak hedefin bir Federasyon binası olduğu hesaba alınırsa. Bir an için her şeyi bırakıp yoluna gidebileceğini fısıldayan sesi duydu ve kıpırdandı, istese de hiçbir yere gidemezdi. Şu an için onun evrendeki varoluş sebebi bu meydan ve meydanda birkaç dakika sonra yaşanacaklardı. Bu yüzden nefesini tutarak heyecanını bastırdı ve gözlemine devam etti.

Yarım yamalak sarındığı pardösüsüne çenesini bükerken, yakında bir çift gözün onu hapse aldığını fark etti. Yerde uzanmış pörtlek gözleriyle onu izleyen adamın yaralı ve sargılı yüzünden, şehrin tozuna, isine bulanmış dilenci halinden onun bir biyok artığı olduğunu görebiliyordu. Hasta adam, gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Esra adamın bu acınası halinden tiksinti duymadan ona, onun kendisine bakındığı kadar uzun süreli bakamayacaktı. Kin doldurduğu gözlerini ondan kaçırarak, meydana uzak köşeden giren bir robotun gelişine göz dikti bu defa. Robotun temizlik robotlarından birisi olduğunu fark edince rahatladı. Etrafta hiç polis yoktu ve zaman bu operasyon için çok akıllıca ayarlanmıştı.

Bu sıkıcı ortamda daha ne kadar bekleyeceklerdi acaba? Olfer topunun kısa ama karmaşık tepkili namlusunu küçük bir sırt çantasına sığdıramayacaklardı. Heybetli olmasa da kemikli bir yapısı vardı silahın ve öyle kolay kolay her yere hasıraltı yapılamazdı. Öyleyse henüz ortalıkta görünmeyen silah, hâlihazırda bu meydanda bir yerlere gizlenmiş olmalıydı. Esra, bulunduğu noktadan ötesinin olmadığını, kendisine gelen vahiylerin bu noktada sona erdiğini henüz kanalizasyon borularındayken, göz kapaklarının altında görmüştü.

Göz ucuyla takip ettiği Dorberg'in kımıldanışlarında insanı tedirgin eden bir titreşim vardı ve artık iyice kızaran suratından bu aşikar şekilde belli oluyordu. Sanki son anda, uçurumdan düşen birinin atladığı boşluktan aşağısını fark edişinin geri dö-

nülmez, pişmanlık dolu eylemsizliği göze çarpıyordu adamda. Eğer şimdiden bir vicdan muhasebesine merdiven dayadıysa, silahın bu şehir merkezinde yer alacağı alakasız duruşunu gördükten sonra arkasını dönüp kaçması sadece bir an meselesi olacaktı.

Hâlbuki onun bir Federasyon askeri olduğunu biliyordu. Dorberg kimseden çekinmeden rahatlıkla söyleyebilmişti kim olduğunu. Bir zamanlar tüm varlığı ile temsil ettiği Federasyon'a karşı bir operasyonda yer alıyordu bu gün. Bu dönüşümün, bu ihanetin nedeni neydi? Neden Federasyon askeri olan çoğu eski asker, eninde sonunda hakikate ermiş gibi dönüp silah tuttukları tarafa, silah arkadaşlarına, dostlarına, hayatlarını birlikte harcamaya adadıkları insanlara namlunun ucunu çevirebiliyorlardı? Daha önemlisi partinin adamları, neden kim olduğunu bildikleri halde onu bu operasyona dahil ediyorlardı? Onu çok kolay harcamayı hesapladıklarından mıdır? Ya da saldırıda biri Dünya Birliği, diğeri Federasyon askeri olmuş, iki tetikçinin harcandıkları andan itibaren partiyi temize çıkacaklarını umduklarından mıdır yoksa?

Esra, kendisine verilen bilek bilgisayarında son anda yeni bir mesaj aldı. Sonar gözlüklerini takıp, bilgi selinin önüne taşmasını seyretti. İleti, saklı silahın nerede olduğunu gösteriyordu ve ne yapması gerektiğini. Silahın gizlendiği kapaklı sandık, şimdi gözlerinin önünde en ince ayrıntısına dek, apaçık şekilde parıldıyordu.

Dorberg de onun gördüklerini görüyordu gelen ortak mesajda. Bu mesaj, sadece ikisi için gönderilmiş, bu sayede silahın gerçek varlığı ile nihayet karşılaşmışlardı. Silahın gizlendiği kutuyu açacak şifre, özel olarak sadece Esra'nın bilegisine indirilmişti. Onun fiziki olarak alanına yaklaşmasının zorunlu olduğu sandık, ancak kendisiyle birlikte açılacak ve içinde saklı bulunan hazine, heybetini hoyratça gösterecekti. İkisi dikkatle gelen veriyi incelediler birkaç uzun saniye boyunca.

Silah, türünün tek örneği gibi duruyordu sanal görüntüde. Namlu, Esra'nın tahmin ettiği kadar kısaydı ve soğutma sistemi yenilenmiş, hatta eklemelerle geliştirilmiş gibi görünüyordu. Ateşleme ünitesi namlunun arkasına değil, yine bu özel tasarımın özelliği olarak göbek sustası denilen lazer kütlesinin oluş-

turulduğu reaktör kazanının dibine, yandan monte edilmişti. Bunun anlamı, çok karmaşık bir mekanizmayı dar bir alana sıkıştırmaktı. Görünen o ki, bu silahı sandukanın içine saklayanların amacı, silahın sadece bir operasyonluk kullanımını sağlamaktı. Esra gözlerinin önünde altı boyutlu dönen hologramı daha dikkatli izledikçe uzun zamandır unuttuğu bu silahı, bir dostunu hatırlar gibi yeniden hatırlıyor ve yeni tasarımın insanı şaşkınlık içinde bırakan pratikliği kadar, olası hatalarının açığa çıkarabileceği sorunlu noktalarını görmesine neden oluyordu. Sandukanın şekli şemaili belirgin geometrik özellikte olmasına rağmen, silahın neye, nereye, neyin üstüne monte edildiği yine gösterilmiyordu. Silahın nerede olduğu hâlâ gizleniyordu, bunun anlamı muhtemelen zamanın saldırı kıvamına gelmediğini gösteriyordu.

***

Salih, kadının sanal gözlüklerini taktığını görmüştü, çünkü kadın aydınlanan havada henüz belirginleşmeye başlayan ilk gün ışığının gözlerini etkilemesinden korktuğu için gözlüklerini takma ihtiyacı duymamıştı. Salih o kadar aptal değildi. O, bu katların dilsiz seyircisiydi. Partinin sokaklarda dolaşan adamlarını, polislerin sivil memurlarını, çoğu kim için çalıştığı bilinmez sahtekârlar, casuslar ordusunu izlemekle geçirirdi heyecansız günlerini. Hayatın kıpırdanışlarını, şehrin kuytularında seyretmeye mahkûm edilmiş bir biyoktu kendisi. Kimseye karışmadan, kişileri ve olayları uzaktan bir seyirci gibi sessizce seyretmeyi yeğlemesi onu bir şekilde hayatta ve bu şehirde tutuyordu. Neler görmemişti ki o; sokak köşelerini parsellemiş gölgeler, orospular, cesetler, pislikler, cinayetler, tecavüzler, isyanlar, kendisi gibi biyoklar, gözleri kızıl parlayanlar, yaratıklar, hayaletler, korkunç şeyler... O, bu şehrin en karanlık, gaddar, tanımlanmaz, tanınmaz, unutulmaz ve anlatılmaz yanlarını görmüştü. Hepsi şehrin eteklerinde yaşamanın getirisiydi ona. Hayatın bu yönlerini şehrin bu metal sokaklarında tanımıştı. O, saf duygularının bekâretini, diğer somut ve soyut tecavüze uğrayan herkes gibi bu lanetli sokakların gölgelerinde, fısıltısız duvarların şahitliğinde kaybetmişti.

Salih kül yutmayacak kadar şehrin Fçelik, Trd-titanyum acısı tozunu yutmuştu. Kadının pardösüsünün içine sığmayan gizini, onun sırtını dayadığı duvara dek uzanan şehrin solungaçlarından bile duyumsayabiliyordu. Sokakta yürüyen her insanın geri plan görüntüsüne acemice sığdırmaya çalıştığı sahte şeyler, nedense hep onların gerçek açıklarını, sırlarını fısıldardı. Kadın, nerede durması gerektiğini yanlış hesaplamıştı.

Salih, bu kadının heykel donukluğundaki parlak teninin onu heyecanlandırdığını hissetti bir an. Kadının heykelimsi, taştan bir güzelliği vardı; çatık kaşlarının, yüzünde hiçbir büzülme ve kırışma yapmadığını bu uzaklıktan görebiliyordu. Kadın henüz sokakların kutsayan tozuyla tam anlamıyla tanışmamış birisiydi. Bu da onun bir yabancı olduğunu itiraf ediyordu.

Salih, gözlerini kaçırarak, kimi esneyerek, kimi gerinerek, kimi gökyüzünün koşuşturan bulutlarına dalarak ve kadının üstüne yoğunlaşan dikkatini dağıtmaya çalışarak, tüm meydana göz attı. Kadının yalnız olduğu düşüncesi, onu yattığı yerden doğrulttu ve daha bir pür dikkat kesilmesini sağladı. Kadın bu kez izlendiğinden dolayı iyice kıl kapmıştı; durgunluğu paranoyak göz atmalarla hem Salih'e hem olası tehlikelere karşı duyarlı hale gelmişti. Dalgınlıktan uyanan bir kedi atikliğiyle arkasını dönüp hareketlendi sonra yeniden bilegisine bakınıp, birkaç adım solunda yol kenarındaki banka doğru yöneldi.

Birazdan Salih, kadının yanına gelip oturan kırmızı suratlı adamın bankın hemen yanı başındaki solar posta kutusunun arkasından çıktığını gördüğünde, onu önceden fark edecek ve gözleyecek zamanı kaçırmıştı. İkisi birbirlerinin yüzüne bakmadan yan yana oturduklarında oluşan hava, sanki üçüncü birisini bekliyorlar gibiydi. Salih, aniden önündeki görüntüyü kapatarak, büyük gürültüyle ağır ağır ilerleyen ve işini toza boğularak yapan belediyenin temizlik robotunun geçişini küfrederek bekledi bir süre, hâlâ onları gözetlemeye niyetliydi. Robot, çok ağır ilerliyordu oysa, onları kaçıracağını düşündü ve düşündüğü de başına geldi. İkisi demin oturdukları banktan çekip gitmişlerdi. Dürtüklenmişçesine ayağa kalktı, seke sendeleye birkaç adım yürüyüp, meydanın uzak yakın noktalarını gözledi. Yoktular. Gitmişlerdi.

Salih'in şaşkın bakışları meydanın bir köşesine alçalmakta olan polis porradını görünce, kalbi yerinden fırlayacakmışçasına, sert bir tekme savurdu göğüs kafesine. Polis porradı sarmal yarım dönüşlerle park alanına, tozu dumana katarak indi. Bulvarda artmaya başlayan sabahın yolcuları, porradın ışıklarını parlatarak ani inişinden rahatsızlıklarını belirtircesine ara sokaklara kaçıştılar. Polis porradını başını öne eğerek bekleyen adamın karaltısı ışığa çıkınca, Salih uzaktan yüzünü seçebildiği bu sivil giyimli polisi daha önce zemin katta gördüğünü ve onun hakkında hatırlayamadığı kötü düşüncelere sahip olduğunu fark etti.

Salih bu adamın, kapısı açılan polis aracından çıkan iki silahlı polisle konuşmasını kıpırtısız izledi bir süre. Porrad aracının hemen yanından, kendi aralarında konuşan polislerin ayaklarının dibinden, başkaldıran arsız bir yel yerdeki tozu havalandırıp yükseltti ve meydanın etrafında döndüre döndüre dans ettirdi. Salih onların aralarında ne konuştuklarını merak ederek ve aynı zamanda bir şeylerin her an patlak vereceğini sezerek, duvar kenarına çekilip yere çökerken, deminki garip çifti civarda aramaya devam etti. Nedense her şeyi seyreden içindeki göz, ona fısıltıyla birazdan çok garip şeylerin burada yaşanacağını, bekleyip görmesini söylüyordu.

***

Khalid'in bıyıklarını burarak bakındığı hayal kırıklığı, sol bacağında sızı yaratacak kadar kuvvetli olmuştu. Polisler, Kemal'le beş dakikadır konuşuyorlardı; aralarındaki sohbet her ne ise, Khalid rahatsız olmaya başlamıştı. Takviye birlikler neredeydi, neden Kemal tereddüt ediyordu? Operasyon burada olacaktı işte, bunun delillerini biriktirmeye ne hacet vardı? Sersem şehir polisi işte... Her zaman sersem olmaya ve davranmaya mahkûmdular, burunlarının ucunu göremeyecek kadar aptallardı çünkü.

Khalid, saydam metalin gerisinde, önce Kemal'in polislerden uzaklaşarak, tereddütlü adımlarla meydanı seyretmesini, sonra bıkkın hareketlerle başını sallayarak dönüp porrad aracına binmesini ve aracın havalanıp, meydanın etrafında birkaç

sarmal tur attıktan sonra hızla kuleler arasında kaybolmasını öfkeyle izledi.

Kemal bu kez onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Peşine bela olarak takılan bir polisin çekip gitmesine hayatında ilk kez bu kadar çok kızıyordu Khalid. Bu kez galiba partiden gelenleri faka bastıracak kimseler kalmıyordu meydanda. Khalid sevinmediği halde şimdi merak ediyordu, meydanda kimlerin olduğunu. Çünkü şanslıydılar. O zaman bu şanslarını hemen kullanmalıydılar. Zaman doğru zamandı...

***

"İşte gidiyorlar..." dedi Dorberg. Havalanan porradtaki polisleri görünce, şanslarının yittiği yerine döndüğünü hissettiren, ikiyüzlü bir duyguya teslim olmuştu. "Ne yapacağız şimdi? Bu fırsatı kullanmalıyız hem de hemen... Zaman doğru zaman şimdi, daha neyi bekliyoruz?"

"Sakin ol, dikkatleri üstümüze çekme. Harekete geçeceğimiz zamanı bildireceklerdir. Hem silahın nerede olduğunu nerden bilelim biz?"

"Binaların birinde olmasın? Yani katlarda bir yerlerde gizlenmiş? Parçalanırsa rahatlıkla taşınabilir ve kolaylıkla birleştirilebilir. Ne dersin?"

"Bence bu çok riskli olurdu, baksana şehrin her köşesinde milyonlarca h-göz var. Onlardan bu kadar kolay kaçabilir misin?"

"Nerede öyleyse bu lanet olası Olfer?" Deminden beri göz ardı etmeye çalıştığı bir rahatsızlığın, ikisinin tehlike altında olan hayatlarını çıkmaza sokabilecek bir sorun olarak büyümesinden korkan Esra, çenesini tutamadı:

"Neden bu kadar heyecanlısın? Hedefin Federasyon binası olması mı seni korkutuyor? Eğer eski patronlarına silah çeviremeyeceksen hemen çekip gidebilirsin, benim o kadar umurumda olmaz. Senin bu acemi heyecanın ve sakarlığının hayatımı tehlikeye atmasına razı olamam. Eğer kaçmak istiyorsan hemen gidebilirsin, hemen şimdi..."

"Korkuyor muyum? Nasıl saçmalıyorsun bunları? Neden korkayım ki?"

"Federasyondan tabii ki... Onlar hâlâ senin ruhuna sahipler, değil mi? Bunu anlayabiliyorum, itiraf etmen suç değil."

"Federasyon sadece çalışmak zorunda kaldığım bir kurumdu benim için, daha fazlası değil, anlatabildim mi?"

"Çalışmak zorunda kaldığın yer mi, bir iş yeri gibi öyle mi? Bu yüzden mi onlar için savaştın ölümüne ve hayatını tükettin, bu yüzden mi?" Esra içten bir hislemeyle sırıttı. Dorberg içinde sakladığı gizli tutulmuş düşünce ve duygularını ilk defa gün ışığına çıkarmanın ürkek yavaşlığıyla kendini toparladı:

"Seni bilmem ama ben bir lejyonerdim. Satılık askerdim ben. Onlar için çalıştım, şimdi de dönüp onları vuruyorum. Bunun sana göre anlamı olmayabilir ama eylemlerimin tek sorumlusu sadece keyfimdir."

"Hainliğini kabul ediyorsun yani?"

"Evet, neden olmasın, ben bir hainim. Federasyon'a ihanet ediyorum ve bunun böyle olmasını ben istiyorum."

"Neden yapıyorsun o zaman? Neden dönüp onları vuruyorsun, ne zorun var senin? Yıllar yılı onların koynunda ihanetle yaşamış olamazsın, bu imkânsız bir durum olurdu. Bu kadar kolay saklanamazdın ve öte yandan, ihanetini besleyen kinin ve ikiyüzlülüğün seni yiyip bitirirdi."

"Neden beni bir Federasyon askeri tipine mahkûm etmeye çalışıyorsun? Bunun öncesi ve sonrasının olabileceğini kabullenmelisin. Lejyoner olmadan öncesi kimdim ben? Nasıl buralara kadar sürüklendim biliyor musun?"

Esra konuşmanın getirdiği rahatlıkta, durgunlaşan bu ablak yüzün huzurunu sorguladı. "Yani sen Federasyon'a sızmak için mi eğitildin?" dedi şaşkınlıkla. Sözlerini takip edecek sorular demetinin ortasında, bir anda ikisinin bilek bilgisayarına başka bir Frenet mesajı düştü. İkisi, aynı anda parlayan sırra şahit oldular bu sayede. Esra, yavaşça sonar gözlüğünü çıkarıp cebine koydu. Kalbi depar atıyormuşçasına hızlanmıştı.

"Çok akıllıca değil mi?"

"Evet, hiç fena değil... Bir de atışı robota yaptırabilseler ya."

Esra zamanın geldiğini anlamıştı. Dorberg denen bu adamla, bu meydanda ya kayıt dışı bir tarih yazacaklardı ya da yeni bir dünya savaşı başlatacaklardı. Düşlerinde patlayan vahiyle-

rin sessizliği, içinde kalmıştı şimdi. Bu adamın bir hain ya da basit bir partili olmadığına inandığını sezdi. Bazen inanmak fiilinin, bir sona yaklaşıldığında güçlendiğini hissetmek kadar aptalca bir duyguyla içinin dolmasına izin verecekti. Çünkü daha fazlası için zamanı yoktu. Kısa yoldan basitleştirilmiş bir hayatta yoluna devam etmek çok daha kolaydı onun için.

"Zamanı geldi..." dedi derin bir nefesle.

"Evet." dedi Dorberg. Beyin hücrelerinde tuhaf bir karıncalanma vardı. "Polisleri ben hallederim, sen atışını doğru yap."

"İki atış... Üç dakikadan fazla sürmez. Sen sadece arkamı kolla yeter."

"Anlaştık!" dedi Dorberg, zorunlu bir anlaşmanın kaçınılmazında.

***

Salih şimdi, bu garip çifti ve neyin peşinde olduklarını anlamak için, bu sabahın kendisine garantilediği tüm huzurdan vazgeçerek, yattığı yerden kalkıp onları daha rahat bir açıdan izleyebileceği farklı bir kuytuluğa sığınmıştı. Yolun öte tarafında vantrolog Patros duruyordu. Sadece o değil, birkaç adam daha sabahın alacakaranlığıyla arka planda belirmeye başlamışlardı.

Salih baktıkça şüphelendi, izledikçe merak etti. Bu katta partinin eylem hazırlığında olması için mutlaka önemli bir neden vardı. Durup dururken bu adamlar ortalığa çıkmazlardı. Hele şu Patros denen adamın sessiz sinsiliği, zemin katta dillere destandı. Güzelliği sıradanlığında saklı duran, deminki kadını ise daha önce buralarda görmediğine adı gibi emindi. Yabancıların garip davrandığı bir ortamda ters gidecek bir şeyler her zaman bulunurdu.

İkisi sığındıkları gölgeler arasından sıyrılıp yolun kenarına geldiler. Bir kaç dakika boyunca kendi aralarında konuştular. Sözcükler ağır çekimde dudaklarından dökülüyor gibiydi, sonra kadın gözlüklerini sıyırıp cebine koydu. İkili kısa bir süreliğine bir noktaya odaklanmıştılar. Salih heyecanla yarım eldiven içindeki işaret parmağını onların göz hizasına uzatıp, ikisinin bakışlarını parmak ucu takip etti. Çift, önünden demin ge-

çen belediyenin temizlik robotunu izliyorlardı. Salih onların ısrarlı bakışlarla bu pis robottan ne istediklerini merak etti. Robotu kaçırıp modifiye etmeye mi niyetliydiler? Çünkü partililer yıllardır bu tür hırsızlık eylemleri ile ayakta kalmaya çalışıyorlardı.

İkili birden yan yana durdukları noktadan ileriye atıldılar. Robota doğru yürüyorlardı şimdi. Salih heyecanlanarak doğruldu. Robot ise temizliğini yaptığı şeritten kopup yükselerek, dört ayak yürümeye başlamıştı. Genelde bir engel karşısında ayaklarını kullanmayı tercih eden bu tür robotların, tanıdık hareketlerinin bu kadar şüphe uyarıcı olabileceğine ilk kez tanıklık ediyordu. Masum, kaba, hantal, kirli, eskimiş görüntüsünün altında arzulanan bir hesap vardı onun. İkili robota doğru giderken, robotunda onlardan tarafa hareket etmesini ilkin tesadüfe bağlayan Salih, robotun yanına varmalarıyla hemen bir şey yapmaya koyulacaklarını düşündü. Oysa ikisi gelip, robotun ağır hareketlerini tamamlamasını hemen başında durup beklediler.

Robot temizlik yapmayacağını isyan edercesine, yolun tam ortasına, kalabalığın birazdan deli dolu akacağı bir yere park etti. Flaş ışıklarını söndürmüş beklemedeydi. Sanki bozulmuştu da, tamir edilmeyi istiyordu. İlkin kadın ilerlerdi robota doğru. Elini uzatıp robotun kollarının altında siyah parlayan bir noktaya bir şeyler yaptı. Onun bu dokunuşuyla robotun arka kapakları tozlu bir tıslamayla ağır ağır iki yana açıldı. O esnada köşede durup, kadını ve yakın çevreyi elleri ceplerinde gözetlemeye almış olan adam da, kapakların açılmasıyla robotun arkasına döndü. Robotun depo kapakları normalden çok fazla açılıp, bir çift kanat gibi yere kadar serildi. Yolun ortasında tamir edilen o kadar çok belediye robotunu izlemişti ama hiçbirinin bu hareketi yaptığını, yapabildiğini görmemişti.

Salih, midesine saplanan bir ağrıyla kendine büzülürken, deponun boşluğundan yükselen metalik bir uzantının parlaklığını o an yakalayıverdi. Ve o esnada harıl harıl çalışmaya başlayan bu çiftin robotun arka deposunda neyi, apaçık yükselttiklerini gördü.

Sandukanın altından başını uzatan, eski bir savaş silahıydı ve kendisi namluyu tanımıştı. Bu lanet şeyi görmeyeli kaç za-

man oluyordu kim bilir? Salih midesindeki sancıya sarınarak ve heyecanla namlunun yükseldiği karşı kuleleri hedef alarak, namlunun ucunu takip etti bu kez. Namlu sisler ardında birkaç kuleyi hedeflemiş gibiydi ve bu adamlar kesinlikle silahı ateşlemeye niyetliydiler. Özellikle kadın, silahın hedefleme mekanizmasının önüne geçmişti.

***

Khalid ise kuş bakışı, kapakları açılan robotun sırtına bindirilmiş Olfer VP7 model lazer topunun parlayan namlusunu ve yanlamasına monte edilmiş ateşleme ile güç sistemini gördüğünde, Senatörle yaptığı son konuşmada değindikleri, partideki silahlanmanın ciddi boyutunu buradan çıplak gözle seçebiliyordu. İçine dalgalanan bir sevinç esintisiyle, bu kez Senatör'ü kaçamayacağı şekilde bir tarafından yakaladığını anladı. Bu saldırının sonunda hem Senatör, hem tüm şehirliler ona hak vereceklerdi.

Kısa süren bu güvenin yıkılması, silahın namlusunun doğrultulduğu yönün ve hedefin bakış mesafesi kadardı. Khalid'in başından kaynar suyun dökülmesi, kısa bir kaş hareketiyle olmuştu. Namlunun hedef aldığı sarı siyah çerçeveli binanın puslu görüntüsü, onun, içinde beslediği tüm kâbuslarını bir anda hapsoldukları zindanlarından serbest bırakmaya yetmişti. İri kemikli avuçlarının içinde balık ağızlı bastonu bir anda tuzla buza dönmüştü. Öfkesinden gözüne sıçrayan kan, bir kılcal damarını patlatacaktı.

Khalid, gözüne yürüyen kanla iki kişinin çabucak lazer topunu ateşlemeye hazırladıklarını seyrediyor ve tüm kurucu meclisin üyelerine lanetler yağdırıyordu. Etrafına çaresizce bakındı. Kemal porrada binip çekip gitmişti. Polislerin buraya gelmeleri birkaç dakika alacaktı ve o zamana kadar onlar işlerini bitirmiş olacaklardı. H-gözlerin birkaçı bu civarda olsalardı bari diye inledi.

***

Dorberg el yordamıyla ateşleme sisteminin ayarlarını düzenlerken, Esra hızla hedefleyici paneline hedefin koordinatlarını giriyordu. Lazer kütlesinin dağılma huzmesini olabildiğince dar tutmaya çalışıyordu, zira hedefle kendisi arasına girecek herhangi bir porrad aracını yanlışlıkla vurarak iki atımlık şanslarından birini yitirmek istemiyordu. Dorberg tereddütsüz, önüne düşen ateşleme ayarlarını yaptıktan sonra Esra'ya mermi yüklemesi için hazır olduklarını söyledi. Esra birkaç saniye içinde ateşe hazır olacağını fısıldadı. Dorberg üstündeki paltosundan sıyrılarak zırhını ve reaktörleri aktiflenmiş silahlarını açığa çıkarmıştı bile.

Alaca aydınlığın kabaran sokaklarında akan insan selinin, iş saatine dökülmeye başlaması an meselesiydi. Yine de çevreden geçenlerin kimileri, onların ve ne yaptıklarının farkına korkuyla varırken, bazı meşguller onları görmeden yanlarından akmaya devam ediyordu. Dorberg etrafına bakındı. Kimi şaşkın gözler duraklayarak onları seyrediyor, bazıları birazdan sergilenecek bir halk gösterisini fısıltılarla kendi aralarında konuşarak geçiyorlardı. Duraksayarak, onlara yönelip yakından bakmaya niyetli bir kaç gencin cüretleri, Dorberg'in silahını belinden çıkarmasıyla son bulunca, Esra acele etmelerinin kıçlarını kurtarmak için şart olduğunu anladı. Bu gösteri yakında tüm dikkatleri üstüne çekecekti, bu kaçınılmazdı. Esra'nın en başından beri ısrarla söylediği ve Dorberg'in korktuğu başlarına geliyordu. Şüphesiz ki çoğu, ateşlemeye hazırlandıkları topun bir silah olduğunun farkına varamamıştılar, varmış olsalar da çalışmasına şahit olmak için orada bekleyip izlemeye niyetliydiler.

"Çabuk olmalısın, insanlar seyre dalmaya başladılar bile. Yakında polisler başımıza üşüşür." dedi Dorberg, arkasını kollamaya çalışırken.

Çevrelerinde takılıp, birikmeye başlayan kalabalık artıyordu. Esra gözünün ucuyla bakındı arkasına ve Dorberg'in tedirginliğini haklı buldu. Patros ve diğer koruma grubunun yerlerinde olmasını ve işlerini iyi yapmalarını diledi. Birazdan birkaç öfkeli, heyecanlı, meraklı ses, kalabalığın arasından yükselmeye başladı.

"Ne yapıyorsunuz siz öyle?"

"Bu alette neyin nesi?"

"Mars'tan hediye mi getirdiniz?"

"Başkanlar Meclisi mi gönderdi sizi?"

"Partinin adamlarına burada yer yok! Defolun gidin buradan!"

"İnsanları rahat bırakın, bizi rahat bırakın!"

"Bırakın da izleyelim, bakalım ne yapıyorlarmış?"

"Kıçındaki silahı gösterme bize, biz çok silah gördük!"

"Biri polis çağırsın! Anlarız o zaman ne yapmaya çalıştıklarını!"

Arada birkaçı Esra'ya laf attı, onun güzelliğinden konu açanlarda oldu ama hiçbiri Esra'nın mermi ve hedef patlatma konusundaki ince ayar yapma yoğunluğunu bozamadı. Esra sonunda: "Tamamdır..." diye işaret verince, ikinci aşama bu kez Dorberg'e kaldı.

Çevresindekileri gözlemekten iyice tedirgin olan Dorberg'in arkasını dönmesiyle kalabalıktan bir şey onlara doğru fırlatıldı, sırtına çarpan çöp parçasının sesiyle iyice çığırından çıkan Dorberg, hırsla silahını çekip insanların üstüne doğrulttu. Esra ona engel olamadan ateş etti. Yolun kenarında bir çöp kutusunu patlattı. Bir anda olayın ciddiyetini algılayan kalabalık çil yavrusu gibi kaçıştı.

"Ne yapıyorsun sen? Birazdan polisler başımıza üşüşecekler."

"Hazırsan mermiyi yüklüyorum ben..." dedi Dorberg, içinden birkaç atış daha yapası vardı ama demin ki kalabalıktan geriye kimse de kalmamıştı ortalıkta. Herkes ara sokaklara, köşe başlarına üşüşmüştü. "Reaktörleri çalıştırıyorum... Hem, aktiflenen bu ışın kazanını şehirde hiç kimsenin algılayamayağını mı sanıyorsun? Asıl şimdi polisler neyle karşılaşacaklarını düşünsünler!" deyip silahı canlandırdı. Ardı ardına birkaç milyar eşek arısı kanatlarını çırpmaya başladı kazanın içinde. Derken kalp atışlarını andıran vuruşlarla silahın hologramlarına renk gelip, ısınmaya başladı. Dorberg bekletmeden mermilerden birini açılan yuvaya yerleştirip, kendi kontrol panelinin hologramına geçti ve merminin, ateşleme ağzına sürümünü sağladı.

Esra, hedefine aldığı 252'nci katın hologramda yansıyan son görüntüsünü, lazer mermisinin hızını ve eğimini ayarladıktan sonra, ışın kazanında pişmeye bırakılan merminin son saniyelerindeki tüm ayarlarını göz ucu ile kontrol etti. Sonra 'Tamam' deyip o da paltosunu soyundu ve silahtan beş metre uzaklaşıp sırtını dönerek yere çöktü.

Kulaklarını elleriyle tıkamadan önce, kendisini takip eden ve gözetlemede olan Dorberg'ten duyacağı son sözleri bekledi. Dorberg: "Porradın biri kuzeyden geliyor." dedi, Esra kısaca ekledi: "Artık çok geç!" İkisi yere çöküp kulaklarını kapattıktan bir saniye sonra kıyametin gök gürültüsünü andıran bir patlama, yeri göğü bir deprem gibi salladı. Bu patlamanın sarsıntısına karışan, çığlıklar arasından bir diğer patlama çınlayan kulaklara erişemedi.

Topun gönderdiği lazer kütlesi, çarpmadan önce hafif eğimlenerek, Esra'nın tahmin ettiği açıdan, doğruca hedefteki kulenin belirlenen katından içeriye dalış yaptı. Atış tam doksandaydı. Merminin vurduğu katın alt ve üstündeki diğer katlar da, saydam metal dış cephelerini soyunarak alevler içinde çıplandılar. Esra'nın hedeflediği 252'nci kat, derinlerine kadar bir alev kovuğuna dönüştü. İçerden dışarıya doğru uzanan yoğun bir alev şelalesi aşağı taşarak, semtin bu bölümünü günün alacalı aydınlığında bambaşka bir ışığa boğdu. Dorberg bir kahkaha atmaya çalıştı ama çabuk somurttu. Dumandan sıyrılan kulenin dişleri kırık bu hali Esra'nın içinde vahşi bir sevinç uyandırdı. Patlamanın yarattığı kısa süreli elektromanyetik şokun ardından, sersemleyerek üstlerine gelen polis porradı Patros'un ekibinden gönderilen bir roketi tam karnından yiyerek alevler içinde meydanın karşısındaki binalardan birine, anlayamayacağı bir hızda çakıldı.

"Geliyorlar! Esra, hemen bekletmeden ikincisini gönderelim yoksa savaş alanına döndüreceğiz bu meydanı!"

İkinci atış için beklemeleri gereken zaman aralığında hemen silahlarına davranıp, üstlerine yönelecek saldırılara da dikkatli olmaya çalışarak, işlerinin başına döndüler. Patros ve grubundakiler porradın onlara yaklaşmasına dahi izin vermemişlerdi. Esra arkasındakilerin bu atik davranışından dolayı kendini şimdi güvende hissediyordu. Atışın şiddetinden yerin-

den hafif kaykılmış, hedeften kısa bir aralık şaşmış olan silahın doğru pozisyonda durmasını sağlayan robot, ayakları üstünde biraz hareket ederek deminki pozisyonuna döndü.

Esra, holograma dokunmadan önce bir kez daha hedefin son durumuna bakındı. Ardından ilk atışın ayarları üstünde birkaç değişiklik yaparak ikinci atışı hazırladı. Meydanın uzak köşesinden parlak gövdeli bir robotun onlara doğru koşarak geldiğini söyleyen Dorberg'in sözü bitmeden, üzerlerine doğru bir lazer yağmuru başladı.

"Şu cilalı denen robotlardan! Vurun şunu! Buraya yaklaştırmadan halledin işini!" diye söylenerek Patros'a telsizden ulaşmaya çalıştı.

Dorberg, kavradığı iki silahıyla siper aldıkları yerden çıkarak ateş etmeye niyetlenince Esra, onu durdurup mermiyi yüklemesini, kendisinin destek ateşi sağlayacağını söyledi. Cilalı denen robot çok garipti. Esra onu bir kaç defa şehirde görmüştü, görüntüsü dahi insanı ürküten türdendi. Özellikle bu robotu, sizi hedef almış, üstünüze doğru koşarken görmek insanda akıl bırakacak türden bir şey değildi. Esra ürpertiyle robota doğru ateş etmeye başladı. Aralarında birkaç yüz metre vardı ve mesafe çok çabuk tükeniyordu. Savaş durumuna geçmiş olan robot, üstlerine doğru bir roket fırlatınca, Esra çığlık çığlığa roket diye bağırdı. Dorberg başının üstünden vızıldayarak, robotun geliş yönüne tersten giden diğer roketlerin arkalarından savrulduğunu gördü. Roketlerden biri gelen rokete çarpıp patlarken, diğerleri son bir çevik sıçramayla onlardan kaçmaya çalışan cilalıya isabet etti. Vurulmasına rağmen çabuk pes etmiyordu. Yerde kıvranan robot, kopan bacağının eksikliğine rağmen ayağa kalkmak için çabalıyorken, Patros'un adamlarından birisi yaklaşıp işini çabucak bitirdi.

Dorberg'in onayıyla, Esra hemen holograma geçip ateşlemeyi işleme soktu. İkisi yine aynı noktada yere pusarak ikinci lazer atışını, bu kez ilkinden daha büyük bir patlamayla aynı hedefe, farklı bir giriş açısından yolladılar. Sarsıntı, tüm semtte işitilecek kadar şiddetliydi bu defa. Tozu dumana katarak fırlayan lazer kütlesi, kırık dişli binanın asık suratlı ağzından içeriye gökkuşakları eşliğinde girdi. Patlamanın etkisi, alt ve üst katları da etkileyerek tüm bölmeleri ve odaları bir kâğıt parçası

gibi yırtıp attı. Bu atışta dışarı kusulan alev, binayı boydan boya yıkadı.

Esra ayağa kalktığında kendisiyle gurur duyuyordu. Tüm ağrıları geri gelmiş olsa da, yine dünyanın sonuna koşacak kadar enerjik hissediyordu. Ara sokaklarda olayı izleyen kalabalığın boşalttığı meydanda sadece, Dorberg ile kendisi ve bir de o biyok adam kalmıştı. Kulaklarını sıkıp çıldırmış gibi çığlık atan, gülen, ağlayan ve kendi kendine konuşan biyok, yattığı yerde iki büklüm olmuş, karnına sarınmıştı.

Patros'un sevinç dolu sesini duyduklarında, yaptıkları esere dalmış olan ikisi bir yıkım düşünden uyanmışçasına birbirlerine bakındılar.

"Yuh, bu kadar iyi olacağını hiç tahmin etmezdim. Sağlam bir kızsın sen!" dedi Dorberg. Esra sadece omzunu silkip gülümsemekle yetindi.

Bir aralıktan koşarak, onlara gitmeleri gereken yönü gösteren Patros'a yönelmeden önce, Esra lazer topuna dönerek, son olarak yapması gereken şeyi yaptı ve ardından hologramı kapatarak temizlik robotunu ağır yükünden serbest bıraktı. Bu, Esra'dan silahına son bakışın ve terk edişin teşekkürüydü. O, tüm kullanıp terk ettiği, onu yarı yolda bırakmamış sağlam silahlara, başarılarından ve onu hayatta tuttuklarından dolayı teşekkür ederdi. Silahsızlığını çıplaklığıyla bir tutan küçük bir kızın dönüşeceği kadın, Esra'nın kendisi olabilirdi ancak. Son bir dokunuşla robot, silahın saklandığı arka kapağını kapatmaya başladı. Değerli hazinesine başkalarının dokunmasına engel olmak istiyordu adeta.

Esra ve Dorberg, şu an yanmakta ve dumanlamakta olan Federasyon'un yaralı binasını seyredalanların şaşkın bakışları altında kalabalığa karıştıktan sonra, tepede iki polis porradı göründü. Porradlar hızla meydana alçalıp dolu karınlarından zırhlı ve ağır silahlı polisleri boşalttıklarında, kapağının biri takılı kaldığı için kendisi gibi bir karın sancısında kıvranan robotun hemen yanı başına yaklaşan Salih, patlamalardan sonra hâlâ çınlayan kulağında yankılanan bir savaşın sesleriyle, silaha yakından bakmak ihtiyacını duydu.

Uzun zamandır özlemini çektiği bir işin görülüşü, onu sınır koyamayacağı kadar mutlu ve memnun etmişti. Rüzgâr dağıta-

rak inişe geçen porradların, sessiz çekimde anlamsız varlıklarını izledi arkasında; sonra eli son bir şey yapmak istercesine silahın açıkta kalan kontrol paneline uzandı. Bir atışta kendisi yapacaktı, tüm biyoklar adına yapacaktı bunu. Kırpışan görüntüler arasında kendini, haber ajanslarının ilk haberinde görür gibi oluyordu. Yarına ünlü bir adam olacaktı; sorulan sorulara ise çektiği acıların öcünü almak için yaptığını söyleyecekti. Arkasını dönmeden, üstüne atılan lazer yağmurunu, ona doğru koşan Rolian zırhlı polisleri hissederken, kontrol panelinin hologram düğmesine işaret parmağı ile dokundu. Salih işte, hem kendini, hem de çevresindekileri bu dokunuş ile yaktı.

Fin yapımı Olfer lazer topu, üstüne bindiği belediyenin robotunu kendisiyle birlikte metal parçalarına ayırırken, şarapnel yağmuruna tutulan zırhlı polisler kadar şanslı olamayan bazı siviller, meydan içinde meraklarının hem kurbanı, hem de operasyonun istenmeyen ama hesaplanan zayiatı olacaklardı. Patlamanın etkisiyle altı sivil ve zırhının savrulmasıyla boynu kırılan bir polis ölürken, haber ajansları bu haberi üç dakika gecikmeli duyuracaklardı.

Patros, Esra ve Dorberg'i peşinden, ara sokaklarda birkaç dakika koşturduktan sonra eski bir binanın arka kapısından içeriye soktu, doğruca merdivenler bölümüne yürüyüp beş katı koşarak indikten sonra, patlatılıp yarılmış bir duvardan geçirerek, onları transfer için bekleyen gruba sağ salim eriştirdi.

Patros sırtını dönüp hiçbir şey söylemeden uzaklaşırken, Esra dayanamadı:

"Nereye gidiyorsun? Bizimle gelmeyecek misin?"

Patros durup Esra'ya gülümsedi: "İyi iş çıkardınız ikiniz, ama bizim işimiz daha bitmedi. Yapılacak çok şey var. Siz şimdi gidebilirsiniz. Arkadaşlar sizi en güvenli yere götürecekler, ne de olsa artık bu şehirden size hayır yok. Aşağıda güvende olacaksınız."

"Aşağısı neresi?" diye sordu Dorberg.

"Batık şehir... Eski şehir..." dedi, sonra dönüp yanındaki adama dudaklarını kıpırdatmadan konuşmaya devam etti: "Onlar indikten sonra kordonları patlatın!" Gitmeden önce Esra'ya zafer gülücüğü fırlatıp geldiği yoldan geri gitti. Esra onu son

kez görmüş olabileceğini düşündü ve gözlerini kapayıp, indirmesi yapılan vahiylerini özümsedi.

***

Khalid, meydanı cehenneme çeviren lazer topunun patlamasından sendeleyerek kıç üstü düşmüş, oturduğu yerde bastonunu kendine çekip bir sigara daha sarmıştı. Şakaklarına saplanan bir sancının hafiflemesini bekliyordu. Şimdi, dışarıda en az iki yüz polis, on kadar porrad ve Dünya Birliğine ait bir savaş mekiği vardı. Sessiz, düşünceli oturmuş, şölen sonunu bekliyordu. Kıpırtısız bakan kaplan gözlerinde donuk bir şaşkınlıktan çok, hesapkâr bir anlam vardı. Olfer topunu buraya kadar getirenlerin hesaplarını görebilmek için dosdoğru ufka bakıyordu, uzak ve yakın geleceğin ufkuna: Federasyon'un karşı saldırısına... Eski şehrin istilasına...

***

General Eranka, Federasyon kurulduğundan bu yana geçen bir asırlık tarihi boyunca hiç olmamış, kimse tarafından cesaret edilememiş, bu küçük kıyametin haberini aldığında, Solis'e yaklaşmakta olan, o bilinmeyen cisimle yeniden karşı karşıya geldiğini hissetmiş ve hiç olamayacağı kadar sevinmişti. Dünyanın mavi, beyaz, sarı, mor görüntüsü aşağıda, tam elinin altındaydı şimdi. Ataşeliğe düzenlenen saldırı, satranç tahtasında hamle sırasının ona geçtiğini ilan ediyordu. İnce çizgi halindeki gözlerini iyice kısmış olan adam, sakince, geniş koltuğundan ayaklandı ve pencereye yanaştı.

Uzakta, kolonilerin gezegenleri ve uyduları vardı. Ama Mars yörüngesinde bir gemi onun emrini bekliyordu ve genç General, dünya tarihini yeniden şekillendireceğini, bu kez hiç kimsenin önünde duramayacağını, kolonilerin desteğini almış ataşelik saldırısının asla affedilemeyeceğini bilerek, kısacık emrini uzayın derinliğine gönderdi.

Federasyon'un Karadeniz23B gemisi, Mars yörüngesinden aksi istikamette, bir hafta sürecek olan dünya yolculuğuna baş-

larken, geminin satranç tahtasında hangi rolü yüklendiğini anlamaları için, düşmanlarının bu yolculuğun sonunu sabırla beklemeleri gerekecekti.

Ekim 2009

Federasyon'un dünya yörüngesindeki Solis uzay istasyonuna ulaşan, hangi gezegenden geldiği bilinmeyen kayıp bir uydu, sinsi bir patlama ile istasyonun bir kısmını, tanımsız bir güç ile yok ederken yeni çatışmaların ilk hamlesini yapar. Bu patlama, 30 yıldır süren barış döneminin sonunu ilan edecektir. Kolonilerden gönderildiği tahmin edilen bu hediye, gelecekte Dünya Birliği-Federasyon-Koloniler üçgenindeki ilişkilerin gerilmesine neden olacak olaylar zincirini başlatırken, Federasyon'un en genç generali bu işe geleceği pahasına el atacaktır. Federasyonun bu bombanın kaynağını bulması gerekmektedir ve bu, o kadar kolay olmayacaktır. Çünkü araştırmanın sonunda bulguların adresi hiç kimsenin tahmin edemeyeceği sıra dışı bir yer, isyancı partinin yönetiminde farklı kavimlerin hayat bulduğu bir şehir olacaktır.

İki yüzyıl önce eriyen kutup sularının boğduğu daha sonra çekilerek yeniden hayat verdiği Eski şehir, köklerinden büyüyen kuleler şehrinin baskısına, isyancı partinin şaşkınlığına, Site Devletlerinden kovulmuşların kalabalığına, kayıp bir kavmin gölgeler arasında kalmış efsanesine, Dünya Birliği ordusunun düşmanlığına, Kolonilerin yardımlarının sinsi çıkarcılığına, en sonunda Federasyon'un istilacı saldırganlığına maruz kalırken, onu korumaya çalışanlar, hiç umulmayacak kahramanlar olduklarını göstereceklerdir. Federasyon kurmaya çalışacağı tuzağın içinde bir ava dönüştüğünü görecektir. İsimsiz, önemsiz insanlar, insan olmayanlar, dışlanmışlar, yitikler bu uğurda birlik olmaya çalışırlarken, acaba bu şehir yüzyıllar öncesinde olduğu gibi gizli tarihin sayfalarına yeni bir başlangıç yazabilecek mi?

Yoksa Federasyon yeniden ve hep olduğu gibi kazanan taraf mı olacak?

17 TL

ISBN:978-605-4516-09-4

SOKAK KİTAPLARI YAYINLARI